

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.534/RC

Dosar nr.1804/1/2021

Ședința publică din 23 noiembrie 2021

Completul compus din:

Rodica Cosma	– Președinte
Laura Mihaela Soane	– Judecător
Ștefan Pistol	– Judecător
Mihaela Mustăță	– Magistrat-asistent

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – a fost reprezentat de procuror Raluca Mirică.

Pe rol soluționarea cauzei penale având ca obiect recursurile în casație declarate de inculpații **Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță** împotriva deciziei penale nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.345/64/2016.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 4 noiembrie 2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit termen de pronunțare la data de 18 noiembrie 2021 și, ulterior, la data de 23 noiembrie 2021, când a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor în casație de față;

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin decizia penală nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.345/64/2016, au fost admise apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov și de părțile civile Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice

Braşov şi Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor împotriva sentinţei penale nr. 39 din data de 27 iunie 2019, pronunţată de Curtea de Apel Braşov – Secţia Penală.

A fost desfiinţată, în parte, sentinţa penală atacată şi, în rejudecare:

I. Au fost respinse cererile inculpaţilor Roşu Robert Mihăiţă şi SC Reciplia SRL, formulate în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

II. A fost înlăturată dispoziţia privind schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu reţinută în legătură cu retrocedarea suprafeţei de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov.

III.1. A fost descontopită pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare, aplicată inculpatului **Truică Remus**, în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor.

În temeiul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul Truică Remus la pedeapsa de 6 ani închisoare şi 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969) pentru săvârşirea infracţiunii de *constituire a unui grup infracţional organizat*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

A fost majorată pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus de la 4 ani închisoare la 6 ani închisoare, pentru săvârşirea infracţiunii de *trafic de influenţă* prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969), cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

A fost majorată pedeapsa aplicată aceluiaşi inculpat de la 3 ani închisoare la 5 ani închisoare, pentru săvârşirea infracţiunii de *spălarea banilor* prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii), cu aplicarea art. 5 Cod penal (faptă descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248¹ Cod penal (1969) şi art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat acelaşi inculpat la pedeapsa de 5 ani închisoare şi 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi b Cod penal (1969), pentru *complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal (1969), au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului **Truică Remus** prin prezenta decizie în

pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare, care a fost sporită cu 1 an închisoare, urmând ca acesta să execute în final **pedeapsa de 7 ani închisoare**.

În temeiul art. 35 alin. 3 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969), pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Trucă Remus durata reținerii și arestului la domiciliu de la 09.12.2015 la 21.06.2016, inclusiv.

2. A fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art. 86¹ - 86⁴ și art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) în ceea ce îl privește pe inculpatul Al României Paul Philippe.

În temeiul art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. d Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul Al României Paul Philippe la pedeapsa de 1 an și 10 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de *cumpărare de influență*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248¹ Cod penal (1969) și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248¹ Cod penal (1969) și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal (1969), au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului **Al României Paul Philippe** prin prezenta decizie, urmând ca acesta să execute, în final, **pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare**.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Al României Paul Philippe durata reținerii și arestului la domiciliu de la 12.12.2015 până la 21.06.2016, inclusiv.

3. A fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art. 91-93 Cod penal și art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, cu referire la art.96 Cod penal, în ceea ce o privește pe inculpata **Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela**.

În temeiul art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la pedeapsa de 4 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b și art. 45 alin. 1 Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatei **Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela**, de 3 ani închisoare și de 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, în pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 1 an închisoare, urmând ca, în final, inculpata să execute **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

4. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Roșu Robert Mihăiță** prin rechizitoriu din infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal în infracțiunea prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul Roșu Robert Mihăiță la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa principală de 4 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Băneasa)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b și art. 45 alin. 2 Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului **Roșu Robert Mihăiță** prin prezenta decizie, în pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv de 1 an închisoare, urmând ca, în final, inculpatul să execute **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 72 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului durata reținerii și arestului la domiciliu din data de 10.12.2015 până la 11.03.2016, inclusiv.

5. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Tal Silberstein** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Tal Silberstein** la **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și c Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

6. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Benyamin Steinmetz** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Benyamin Steinmetz** la **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și c Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

7. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Andronic Dan Cătălin** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Andronic Dan Cătălin** la **pedeapsa de 3 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat (în forma aderării)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Andronic Dan Cătălin, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Andronic Dan Cătălin va presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă de 60 de zile, la Centrul de Asistență Integrată pentru Adicții București sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

S-a constatat că inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost reținut pe o durată de 24 de ore, de la 10.12.2015 până la 11.12.2015.

8. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Marcovici Marius Andrei** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Marcovici Marius Andrei** la **pedeapsa de 3 închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru infracțiunea de *constituire a unui grup infracțional organizat (în forma aderării)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Marcovici Marius Andrei, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin.1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Marcovici Marius Andrei va presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă de 60 de zile, la Agenția Națională Antidrog - Centrul de Asistență Integrată în Adicții Obregia sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Socială, sector 6, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

S-a constatat că inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost reținut pe o durată de 24 de ore, de la 9.12.2015 până la 10.12.2015.

9. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Mateescu Lucian Claudiu** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Mateescu Lucian Claudiu** la **pedeapsa de 3 închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat (în forma aderării)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu va presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă de 60 de zile, la Agenția Națională Antidrog - Centrul

de Asistență Integrată a Adicțiilor Pericle sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului, sector 4, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

S-a constatat că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost reținut pe o durată de 24 de ore, de la 9.12.2015 până la 10.12.2015.

10. În temeiul art. 248, art. 248¹ Cod penal (1969) și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata **Gheorghită Dragomira la pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal.

În temeiul art. 86¹ și art. 86² Cod penal (1969), s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 4 ani închisoare, aplicată inculpatei Gheorghită Dragomira, pe un termen de încercare de 6 ani.

În temeiul art. 86³ alin. 1 Cod penal (1969), s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpata condamnată să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

S-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86⁴ rap. la art. 83 și art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

11. În temeiul art. 26 Cod penal (1969), art. 248, art. 248¹ Cod penal (1969) și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b și alin. 2 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata **Dicu Corina Teodora la pedeapsa de 4 ani închisoare** și 2 ani pedeapsă complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal (1969), pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal (1969).

În temeiul art. 86¹ și art. 86² Cod penal (1969), s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 4 ani închisoare, aplicată inculpatei Dicu Corina Teodora, pe un termen de încercare de 9 ani.

În temeiul art. 86³ alin. 1 Cod penal (1969), s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpata condamnată să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

S-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86⁴ rap. la art. 83 și art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

12. În temeiul art. 26 Cod penal (1969), art. 248, art. 248¹ Cod penal (1969) și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Stoian Ioan** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 86¹ și art. 86² Cod penal (1969), s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 4 ani închisoare, aplicată inculpatului Stoian Ioan, pe un termen de încercare de 6 ani.

În temeiul art. 86³ alin. 1 Cod penal (1969), s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpatul condamnat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ rap. la art. 83 și art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

13. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Mușat Apostol** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

14. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Dima Niculae** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

15. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Jecu Nicolae** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

16. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata **Popa Caterina** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatei, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

17. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Olteanu Gheorghe** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

18. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Delcea Valentin** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

19. A fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art. 86¹ - 86⁴ și art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) în ceea ce îl privește pe inculpatul **Chiriac Theodor**.

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Chiriac Theodor durata reținerii și arestului la domiciliu de la 2.03.2016 până la 14.03.2016, inclusiv.

IV. În baza art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, au fost *desființate următoarele înregistrări*:

- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 2.09.2008;
- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 26.09.2008;
- Decizia nr. 30 din data de 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor;
- Protocolul de predare - preluare din data de 26.09.2008 încheiat între Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și Al României Paul Philippe privind suprafața de 170.924,975 m.p.;
- Hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul-verbal din 9 martie 2006 al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Anexa nr. 37 (în parte, cu privire la cererea inculpatului Al României Paul Philippe);
- Hotărârea nr. 1156 din 07.06.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe din data de 26.06.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 9,97 ha;
- Titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe nr. 16.085 din data de 15.08.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 36,78 ha;
- Titlul de proprietate nr. 246 din 31.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

V. A fost înlăturată dispoziția de la pct. V.2 din sentința apelată privind măsura confiscării speciale de la inculpata SC Reciplia SRL.

În temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 Cod procedură penală, a fost *admisă acțiunea civilă formulată de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov* și s-a dispus **restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării terenului în suprafață de 170.924,975 m.p.**, ce a făcut obiectul deciziei nr. 30 din data de 26.09.2008 și al Protocolului de predare - preluare nr. 2847 din 26.09.2008, **în proprietatea publică a statului**, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

Au fost înlăturate dispozițiile de la pct. V.3 și V.5 din sentința apelată cu privire la măsura confiscării speciale de la inculpatul Trucă Remus și de la SC Mercure Commerce International SRL.

În temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 și 3 Cod procedură penală, a fost *admisă, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA* și s-a dispus **restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării următoarelor terenuri:**

- terenul de 67393 m.p. înscris în C.F. nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2;
- terenul de 110682 m.p., înscris în C.F. nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4;
- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în C.F. nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825;
- terenul de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro;
- terenul de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817;
- terenul de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808;
- terenul de 6534 m.p., înscris în C.F. nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2;
- terenul de 43459 m.p., înscris în C.F. inițială nr.7447 Snagov și dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43 și
- terenul de 28799 m.p., înscris în C.F. nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3,

în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ teritoriale Snagov, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al

Statului Român și unitatea administrativ teritorială să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

În temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, au fost obligați în solidar inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicoale, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de 1.019.285,49 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, în calitate de reprezentant al Statului Român, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

În temeiul art. 397 alin. 1 și 3 Cod procedură penală, a fost *admisă, în parte, acțiunea civilă* formulată de partea civilă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și, în temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, au fost obligați în solidar inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora și Stoian Ioan la plata sumei de 17829,73 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

VI. Au fost menținute următoarele măsuri asigurătorii:

- cu privire la inculpatul Truică Remus – cele instituite prin ordonanța procurorului din 1.03.2016 asupra terenurilor de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2; de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 și de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, iar cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpatul Al României Paul Philippe – cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurența sumei de 5.037.115,22 euro;

- cu privire la inculpata SC Reclipsa SRL – cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 02.03.2016 asupra bunurilor imobile;

- cu privire la Chiriac Theodor – cele instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 și 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 euro;

- cu privire la SC Mercure Commerce International SRL – cele instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016;

- cu privire la Roșu Robert Mihăiță – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpata Păvăloiu Nela – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Mușat Apostol – cea instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Dima Niculae – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Jecu Nicolae – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro.

A fost ridicată măsura sechestrului asigurător cu privire la inculpata SC Reciplia SRL, instituită prin ordonanța din 08.12.2015 asupra conturilor societății.

VII. În temeiul art. 274 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz la câte 40.000 lei, inculpatul Roșu Robert Mihăiță la 35.000 lei, inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu la câte 20.000 lei, inculpatul Mușat Apostol la 6.000 lei, iar inculpații Gheorghită Dragomira, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin la câte 2.000 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 276 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații Trucă Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Gheorghită Dragomira, Dicu Corina Teodora și Stoian Ioan la plata sumei de câte 2000 lei către partea civilă Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentând *cheltuieli judiciare*, din care suma de câte 1000 lei contravaloarea onorariului pentru expertiză și suma de câte 1000 lei contravaloarea onorariului avocatului ales.

În temeiul art. 276 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații Ignatenko (fostă) Păvăloiu Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de câte 3130 lei către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, reprezentând *cheltuieli judiciare*.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate care nu sunt contrare deciziei.

Au fost *respinse, ca nefondate, apelurile* declarate de **inculpații Trucă Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe și Chiriac Theodor** împotriva aceleiași sentințe penale.

S-a constatat că prin încheierea din data de 4 iunie 2020 s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță și-a retras apelul declarat** împotriva aceleiași sentințe penale.

S-a luat act de **retragerea apelurilor declarate de inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi** împotriva aceleiași sentințe penale.

În temeiul art. 276 alin. 5 Cod procedură penală, a fost respinsă cererea intimatelor SC Hoda Project SRL de acordare a cheltuielilor judiciare.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, au fost obligați apelanții inculpați Trucă Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al

României Paul Philippe și Chiriac Theodor la plata sumei de câte 1000 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, au fost obligați apelanții inculpați Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi la plata sumei de câte 500 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, a fost obligat apelantul inculpat Roșu Robert Mihăiță la plata sumei de 100 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

Onorariul cuvenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați: SC Reciplia SRL, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Chiriac Theodor, Mateescu Lucian Claudiu și Truică Remus, precum și pentru intimații inculpați: Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz, Roșu Robert Mihăiță, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Gostin Marin, Dima Niculae, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Mușat Apostol, Jecu Nicolae, Sin Gheorghe și Gheorghită Dragomira, în sumă de câte 1100 lei, s-a dispus a se plăti din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat Stoian Ioan, în sumă de 1253 lei, s-a dispus a se plăti din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul cuvenit traducătorilor de limbă engleză pentru inculpatul Al României Paul Philippe și martora A României Lia Georgia s-a dispus a se suporta din fondul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de apel a reținut următoarele:

A. JUDECATA ÎN PRIMĂ INSTANȚĂ

Prin **sentința penală nr. 39 din 27 iunie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Penală**, în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, s-a constatat că *au autoritate de lucru judecat în cauză următoarele hotărâri pronunțate de instanțele civile:*

- hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului Judeciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea;

- sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea (definitivă și irevocabilă prin neapelare) și Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov;

- sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București – Secția a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală Băneasa;

Au fost respinse restul solicitărilor inculpatului Roșu Robert Mihăiță și ale inculpatei SC RECIPLIA SRL de constatare a autorității de lucru judecat a chestiunilor statuate prin celelalte hotărâri pronunțate de instanțele civile în legătură cu drepturile succesoriale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Au fost respinse cererile și excepțiile privind constatarea nulității absolute a probelor administrate în prezenta cauză, formulate de către inculpații Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin și Truică Remus.

În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, s-a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, reținută în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, pentru inculpații:*

- TRUICĂ REMUS, *din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);*

- ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, *din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);*

- AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, *din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă la pct. 3 de la încadrarea în drept din rechizitoriu);*

- PĂVĂLOIU NELA, *din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;*

- MUȘAT APOSTOL, *din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de*

art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- DIMA NICULAE, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- JECU NICOLAE, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- POPA CATERINA, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- OLTEANU GHEORGHE, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- DELCEA VALENTIN, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- CHIRIAC THEODOR, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost respinsă cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art.

5 Cod penal, în infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 298 Cod penal.

1. În temeiul art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnat inculpatul TRUICĂ REMUS* la o pedeapsă de 4 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de *trafic de influență*.

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat același inculpat la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de *spălare a banilor* (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 33 lit. a) din Codul penal din 1968 raportat la art. 34 lit. b) din Codul penal din 1968, s-au contopit pedepsele de mai sus, aplicându-se inculpatului Truică Remus pedeapsa principală cea mai grea, de 4 ani închisoare și pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 88 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus durata măsurilor preventive privative de libertate (reținere și arest la domiciliu), de la 09.12.2015 la 21.06.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul Truică Remus pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 (forma în vigoare la data faptelor), cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 3 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13² din Legea

nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248¹ din Codul penal din 1968 și art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 6 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală, s-a dispus *încetarea procesului penal față de același inculpat pentru infracțiunea de dare de mită*, prevăzută art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968 rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

2. În temeiul art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnat inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE* la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de *cumpărare de influență*.

În temeiul art. 86¹ și art. 86² din Codul penal din 1968, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Al României Paul Philippe, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului Al României Paul Philippe pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968, s-a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În temeiul art. 86³ alin. 1 din Codul penal din 1968 s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, condamnatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ raportat la art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1968, potrivit cărora săvârșirea unei noi infracțiuni în termenul de încercare sau neîndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare atrage revocarea suspendării sub supraveghere și executarea în întregime a pedepsei.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut în data de 11.12.2015 și arestat la domiciliu de la 12.12.2015 până la 21.06.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul Al României Paul Philippe pentru infracțiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 26 din

Codul penal din 1968 rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248¹ din Codul penal din 1968 și art. 5 Cod penal.

3. În temeiul art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1968 raportat la art. 71¹ alin. 2 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnată inculpata S.C. RECIPLIA S.R.L. la o pedeapsă de 200000 lei amendă penală, pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență*.

În baza art. 495 alin. 6 Cod procedură penală, s-a dispus că, după rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, o copie de pe dispozitivul hotărârii se va comunica Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata S.C. RECIPLIA S.R.L. pentru infracțiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal.

4. În temeiul art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, a fost *condamnată inculpata PĂVĂLOIU NELA la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor*.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatei Păvăloiu Nela, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpata condamnată va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. a) Cod penal, s-a impus inculpatei condamnate obligația de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpata condamnată Păvăloiu Nela va presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă de 60 de zile, stabilindu-se că instituțiile din comunitate în care aceasta poate presta muncă sunt Direcția Generală de

Asistență Socială și Protecție a Copilului, Sector 4, București și Fundația pentru Promovarea Sancțiunilor Comunitare București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal, a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării sub supraveghere.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata Păvăloiu Nela pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

5. În temeiul art. 31 alin. 2 din Codul penal din 1968 rap. la art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnat inculpatul CHIRIAC THEODOR* la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de *participație improprie la spălarea banilor*.

În temeiul art. 86¹ și art. 86² din Codul penal din 1968, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului CHIRIAC THEODOR, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968, s-a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În temeiul art. 86³ alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpatul condamnat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;
- să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ raportat la art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1968, potrivit cărora săvârșirea unei noi infracțiuni în termenul de încercare sau neîndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare atrage revocarea suspendării sub supraveghere și executarea în întregime a pedepsei.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut în data de 02.03.2016 și arestat la domiciliu de la 03.03.2016 până la 14.03.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul Chiriac Theodor pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

6. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

7. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul TAL SILBERSTEIN pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

8. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul BENYAMIN STEINMETZ pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

9. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul MOSHE AGAVI pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

10. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

11. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

12. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat același inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

13. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata GHEORGHITĂ DRAGOMIRA pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

14. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **SIN GHEORGHE** *pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

15. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata* **DICU CORINA TEODORA** *pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

16. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **STOIAN IOAN** *pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

17. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **MUȘAT APOSTOL** *pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

18. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **DIMA NICULAE** *pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

19. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **JECU NICOLAE** *pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

20. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata* **POPA CATERINA** *pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

21. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **OLTEANU GHEORGHE** *pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

22. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **DELCEA**

VALENTIN pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

23. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul **GOSTIN MARIN** pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 și art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială a următoarelor bunuri*:

- terenul de 67393 m.p. înscris în Cartea funciară nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.;

- terenul de 110682 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.;

- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în Cartea funciară nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.;

- terenul de 127138 m.p. (127718 măsurat) înscris în Cartea funciară nr. 237376 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 91087), nr. cadastral 26041/2/2, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 și art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpata SC RECIPLIA S.R.L. a echivalentului în bani al terenului de 23783 m.p., înstrăinat de S.C. RECIPLIA S.R.L. către S.C. HERCULES PROPERTIES S.R.L., în valoare de 8.347.833 euro.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 și art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpatul Trucă Remus a echivalentului în bani al următoarelor bunuri:

- terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro;

- terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, în valoare de 7665 euro;

- terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808, în valoare de 5091,75 euro;

- terenul de 10000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104371 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7446) Snagov, nr. cadastral 5830/1, în valoare de 4835 euro;

- terenurile în suprafață totală de 32573 m.p., înscrise cu numerele cadastrale 5827/1, 5827/3, 5827/5, 5827/6, 5827/7, în valoare de 15749,04 euro.

În temeiul art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpatul Al României Paul Philippe a sumei de 4000000 euro.

În temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială a următoarelor bunuri*:

- terenul de 6534 m.p., înscris în Cartea Funciară nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL;

- terenul de 43459 m.p., înscris în Cartea funciară inițială 7447 Snagov și dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL;

- terenul de 28799 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

În temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45000 euro.

În temeiul art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, au fost lăsate nesoluționate acțiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanțelor Publice și R.N.P. ROMSILVA.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală, *s-au menținut măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor aparținând următoarelor persoane*:

- Truică Remus, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016 (cu excepția măsurilor asigurătorii instituite asupra terenurilor de 75400 m.p., de 9300 m.p. și de 14000 m.p., menționate mai sus), până la concurența sumei de 74622,29 euro;

- Al României Paul Philippe, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurența sumei de 4000000 euro;

- SC RECIPLIA SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 02.03.2016 asupra bunurilor imobile, iar în ce privește măsura asigurătorie instituită prin ordonanța din 08.12.2015 asupra conturilor societății, aceasta se menține până la concurența sumei de 8.347.833 euro;

- Chiriac Theodor, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 și 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 euro;

- SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală, *s-au ridicat în totalitate măsurile asigurătorii dispuse în cauză asupra bunurilor următorilor inculpați*:

- Roșu Robert Mihăiță, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016;
- Andronic Dan Cătălin, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 27.01.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016;
- Marcovici Marius Andrei, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 11.03.2016;
- Mateescu Lucian Claudiu, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 27.01.2016;
- Păvăloiu Nela, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016;
- Mușat Apostol, măsura asigurătorie instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016;
- Dima Niculae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016;
- Jecu Nicolae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală, *s-au ridicat măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanțele procurorului din 12.02.2016 și 01.03.2016 asupra următoarelor bunuri, deținute în devălmășie de inculpatul Truică Remus și Truică Irina:*

- terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2;
- terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 și
- terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817.

În temeiul art. 274 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații Truică Remus la plata sumei de 55300 lei, Al României Paul Philippe la plata sumei de 55300 lei, SC RECIPLIA SRL la plata sumei de 55300 lei, Păvăloiu Nela la plata sumei de 15300 lei și Chiriac Theodor la plata sumei de 7300 lei, reprezentând *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, restul cheltuielilor judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

În temeiul art. 276 alin. 5 Cod procedură penală, a fost respinsă cererea inculpatului Mateescu Lucian de acordare a cheltuielilor de judecată.

În temeiul art. 272 Cod procedură penală, onorariile avocaților din oficiu desemnați pentru inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, SC Reciplia SRL, Al României Paul Philippe, Gheorghita Dragomira, Sin Gheorghe, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan, Păvăloiu Nela, Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin și Chiriac Theodor, în cuantum de câte 520 lei pentru fiecare, s-a dispus a fi înaintate din fondurile Ministerului Justiției.

I. Prima instanță a reținut că acuzațiile reținute în rechizitoriu vizează fapte comise în perioada 2006-2013, în interesul obținerii unor imobile de o valoare deosebită, respectiv Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, bunuri

care, în opinia parchetului, au fost revendicate fără drept de către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE.

1. Referitor la infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, trafic de influență, cumpărare de influență și spălare a banilor, reținute în sarcina inculpaților Truică Remus, Paul Philipe Al României, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi și Mateescu Lucian Claudiu, parchetul a arătat următoarele:

În anul 2005, în ansamblul preocupărilor inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI de retrocedare a bunurilor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea, bunicul său, fiind nemulțumit de stadiul soluționării cererilor și de demersurile făcute de avocați sau mandatar, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a cunoscut-o pe inculpata PĂVĂLOIU NELA (cercetată în prezenta cauză în legătură cu retrocedarea bunului Pădurea Snagov), care i-a fost prezentată ca o persoană cu multe relații și, implicit, cu influență, care s-a oferit să-i acorde sprijin în demersurile de identificare și recuperare a bunurilor preluate abuziv, în schimbul unei cote din dreptul de proprietate al bunurilor obținute.

La data de 30.10.2005 s-a încheiat între inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL și SC ILKO STAR SRL, reprezentată de PĂVĂLOIU NELA, contractul de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire. În schimb, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL se obliga să-i plătească mandatarei un procent variabil din suma obținută din vânzarea bunurilor imobile sau cota parte în natură din bunurile imobile. Ulterior, a fost încheiat un alt contract de mandat și asistență de specialitate între aceleași părți și având același obiect, autentificat de notarul public prin încheierea nr. 5 din 13.01.2006, iar plata mandatului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare a bunului recuperat. Acest contract a fost modificat prin două acte adiționale, iar în baza lui s-au încheiat apoi antecontracte de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare acestui procent de 30%.

Nereușind să obțină banii preținși de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (care avea la acel moment venituri modeste, constând într-o rentă lăsată de tatăl său) și dorind la rândul ei să obțină bani, profitând de contractul de mandat avut, inculpata PĂVĂLOIU NELA a căutat persoane cunoscute în domeniul imobiliar care să cumpere „afacerea”. Fiind presată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și simțindu-se depășită de „dificultățile” de rezolvare, deși avea numeroși prieteni în lumea politică, i-a comunicat acestuia că pentru obținerea bunurilor are nevoie de „oameni mai puternici, mai bine anorați politic”, context în care i-a făcut cunoștință cu inculpatul TRUICĂ REMUS, pe care i l-a prezentat ca fiind o persoană cu importanță în România, consilier al lui Adrian Năstase.

Pe de o parte, inculpatul PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI a cumpărat influența pe care inculpatul TRUICĂ REMUS o avea asupra diferiților funcționari de la instituțiile publice deținătoare a celor două proprietăți. Pe de altă parte, inculpatul TRUICĂ REMUS a prezentat „afacerea” unor persoane potente din punct de vedere financiar, cu care s-a asociat constituind un grup

infracțional, așa cum se va arăta în continuare, hotărând împreună cu aceștia să se implice în realizarea demersului infracțional, singura cale în obținerea bunurilor imobile pe care PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI le revendica în mod nelegal.

Astfel, s-a arătat că, începând cu luna noiembrie 2006, inculpații TRUICĂ REMUS (fost consilier la cancelaria primului ministru până în 2004, cunoscut conform datelor publice ca o persoană cu influență la nivelul autorităților publice, chiar și după ce a fost eliberat din funcția publică), ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ (avocat al Casei de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații, s-a implicat activ în demersurile de încheiere contracte, transmitere notificări, conform celor convenite cu TRUICĂ REMUS), TAL SILBERSTEIN (sub pretextul activităților de consultanță politică derulate prin firma Media Polical Communication SRL a făcut mai multe activități de lobby în România), BENYAMIN STEINMETZ (cel care a condus legăturile infracționale ale grupului organizat din afara țării, rar prezent în România, a asigurat mare parte din banii care au fost necesari pentru a fi avansați în cadrul proiectului infracțional ce formează obiectul prezentei analize) și SHIMON SHEVEZ (fost consilier al unui premier israelian, consultant politic și colaborator al unor firme de consultanță americane), au constituit un grup infracțional care a avut ca scop dobândirea întregii averi revendicate nelegal de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți și complicitatea la săvârșirea, de către aceste persoane, a infracțiunii de abuz în serviciu, prin punerea la dispoziție și semnarea înscrisurilor necesare, traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici.

Parchetul a mai reținut în actul de sesizare că inculpații ANDRONIC DAN, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI și MATEESCU LUCIAN au aderat ulterior la grupul infracțional: primii trei în anul 2007, ultimul în anul 2011.

Rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în cadrul grupului a fost esențial, în sensul că persoana, reputația și susținerile acestuia au fost determinante în convingerea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, persoană interesată pentru cumpărarea influenței.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a arătat pe parcursul urmăririi penale că inculpatul Truică Remus i-a promis că va interveni direct sau prin relațiile pe care le are la nivelul instituțiilor deținătoare a terenurilor solicitate pentru a obține soluții favorabile.

De asemenea, s-a reținut în rechizitoriu că inculpatul TRUICĂ REMUS a acționat ca mandatar al SC RECIPLIA SRL în actele întocmite cu cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, s-a întâlnit în mod repetat cu acesta pentru a discuta stadiul demersurilor întreprinse, a negociat cu acesta în interesul grupului, a discutat cu inculpatul ROȘU ROBERT, avocat, pentru întocmirea documentelor necesare creării aparenței de legalitate, s-a prezentat în fața autorităților în numele cumpărătorului de influență, a discutat cu notari și avocați pentru întocmirea de înscrisuri necesare revendicărilor, și-a traficât influența în mod real și a corupt funcționari pentru atingerea scopului urmărit.

În ceea ce îl privește pe avocatul ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, parchetul a susținut că rolul său a fost esențial în activitatea grupului și atingerea scopului urmărit, folosindu-și profesia și imaginea rezultată din calitatea de partener la una din firmele cunoscute de avocatură din România, a participat la discuțiile cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL încă de la început, s-a ocupat de demersuri de notificare la diferite instituții publice, acestea fiind absolut necesare pentru a crea aparența de legalitate, a încheiat actele și împuternicirile necesare pentru atingerea scopului grupului (a redactat contractul de cesiune și actele adiționale, a redactat notificări și memorii către instituții publice deținătoare, s-a prezentat personal la ședințele comisiilor de retrocedare pentru determinarea membrilor acestora să adopte punctul său de vedere, a redactat contracte de vânzare-cumpărare pentru bunuri retrocedate, cunoscând modul lor ilicit de dobândire).

În acest context, începând cu anul 2006, inculpatul TRUCĂ REMUS i-a promis cumpărătorului de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că poate să îi recupereze averea revendicată nelegal, pretinzând că are relații în lumea politică și în justiție la cel mai înalt nivel, consilier al primului ministru, serviciile unei firme de avocatură de top, prin care influența poate ajunge chiar la ÎCCJ, cerând în schimb o parte considerabilă din această avere, atât pentru el, cât și pentru membrii grupului, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obținut.

În realizarea scopului grupului, inculpatul TRUCĂ REMUS, împreună cu ceilalți membri ai grupului, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ, BENYAMIN “BENNY” STEINMETZ, MOSHE AGAVI, MARCOVICI MARIUS ANDREI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CĂTĂLIN și ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ și cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE au ascuns natura ilicită a înțelegerii prin contract de cesiune, cu privire la bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, încheiate între cumpărătorul de influență și societatea comercială RECIPLIA reprezentată de TRUCĂ REMUS.

Societatea RECIPLIA LIMITED a fost înființată în 19 septembrie 2005, cele 5.000 de părți sociale fiind deținute de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de BENYAMIN STEINMETZ – 4390 părți sociale, reprezentând 87,8%, TRUCĂ REMUS – 390 părți sociale, reprezentând 7,8 % și STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părți sociale, reprezentând 4,4%. Ulterior, la propunerea lui REMUS TRUCĂ, martorul Dimofte Radu a cumpărat 7,8 % din părțile sociale, prin intermediul unei firme înregistrate în Cipru, respectiv DOORBEL TRADING LTD.

Pentru a ascunde natura infracțională a înțelegerii, negociată de TRUCĂ REMUS în numele asociațiilor săi, la data de 01.11.2006, la societatea de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații, se încheie un contract de cesiune drepturi, aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între inculpatul PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI și SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul TRUCĂ REMUS.

În concret, acest contract redactat de inculpatul ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, prevede că AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, în calitate de cedent, transmite/cesionează fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra unor bunuri imobile, enumerate și identificate în

contract (între care „Ferma Băneasa” – punctul 1.5 din contract, teren în suprafață de 28,63 ha și Pădurea Snagov – punctul 1.18). RECIPLIA SRL se obligă să plătească, în anumite condiții, o sumă de bani și să asigure sprijin și asistență în legătură cu bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire. De asemenea, RECIPLIA SRL se obligă la plata unui avans în sumă de 4 milioane euro, din care 1 milion euro la semnarea contractului și apoi la plata a 20% din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat. Pentru 5 imobile, identificate în Anexa 2, RECIPLIA SRL urma să plătească 50% din valoarea acestora inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE. Pentru imobilul „Ferma Băneasa” cotele stabilite sunt de 20% pentru PAUL AL ROMÂNIEI și 80% pentru RECIPLIA SRL.

La datele de 20.03.2007, 04.04.2007 și 04.10.2007 se încheie acte aditionale la contractul initial, redactate de același inculpat ROȘU MIHĂIȚĂ, prin care sunt adăugate alte imobile pretinse de PAUL AL ROMÂNIEI, pentru care cota cedată către RECIPLIA SRL variază între 50% și 64% din valoarea imobilelor, fiecare dintre acestea reprezentând acte materiale ale aceleași infracțiuni de spălare a banilor, în condițiile în care au fost încheiate pentru a disimula adevărata natură a înțelegerii dintre părți, respectiv trafic/cumpărarea de influență avută de TRUICĂ REMUS personal și prin asociații lui în administrație și justiție la cel mai înalt nivel. Actele adiționale au fost semnate pentru RECIPLIA SRL de inculpatul REMUS TRUICĂ, ca mandatar.

Parchetul a arătat în actul de sesizare că această activitate de traficare a influenței a continuat apoi și pe parcursul anilor 2007-2013, în condițiile în care dobândirea bunurilor revendicare a presupus derularea unor proceduri în timp, membrii grupului promițându-i lui AL ROMÂNIEI PAUL în toată această perioadă că au influența necesară pentru obținerea în final a bunurilor.

În prima parte a perioadei, anii 2007-2009, legătura membrilor grupului cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a fost ținută în principal de inculpatul TRUICĂ REMUS, întâlnirile repetate având loc în principal în biroul inculpatului ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ de la firma de avocați, de fiecare dată inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE primind asigurări că s-a acționat pentru dobândirea bunurilor și, în cel mai scurt timp, își va primi banii pentru cel mai important dintre imobilele revendicate, fosta fermă Băneasa și, de asemenea, că trebuie să aibă răbdare, întrucât numai prin influența membrilor grupului poate să obțină banii.

Dacă în primă fază demersurile efective ale grupului infracțional pentru obținerea bunurilor au fost întreprinse de REMUS TRUICĂ și ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, ulterior, profitând de prezența sa cu regularitate în România, urmare a unui contract de consultanță avut cu PNL pentru alegerile din anul 2008, inculpatul TAL SILBERSTEIN s-a implicat în mod direct în aceste demersuri, cu atât mai mult cu cât, din această postură, a putut să pretindă față de inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI că are influență inclusiv la nivelul primului-ministru de la acea dată, președinte PNL.

În ceea ce-l privește pe inculpatul BENYAMIN STEINMETZ, parchetul a susținut că din convorbirile telefonice purtate în perioada 2007-2008, interceptate în cauză în baza mandatelor de siguranță națională, rezultă că a fost

implicat în mod activ în activitatea grupului infracțional, a fost informat în permanență, susținând activitatea de traficare a influenței și aprobând săvârșirea unor fapte certe de corupție (mituirea funcționarilor publici), iar acțiunile inculpaților TRUICĂ, ROȘU și SILBERSTEIN au fost întreprinse după consultarea sa prealabilă.

Parchetul a arătat că, începând cu anul 2007, la grupul infracțional constituit au aderat inculpații MARCOVICI MARIUS ANDREI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN și MOSHE AGAVI. Aderarea și activitatea acestora în cadrul grupului infracțional a fost determinată de interesele membrilor acestuia sau de necesitatea de a dovedi inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE influența pretinsă în lumea politică și media, aceștia susținând apoi constant activitatea de traficare a influenței desfășurată de TRUICĂ REMUS și TAL SILBERSTEIN.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI a aderat la grupul infracțional constituit din inculpații TRUICĂ REMUS, TAL SILBERSTEIN, BENJAMIN STEINMETZ, ROȘU ROBERT și SHIMON SHEVES în anul 2007, fiind „omul lui Tal”, persoana cu care se discuta în lipsa acestuia sau care transmitea dispozițiile inculpatului TAL SILBERSTEIN. Fiind consilier al primului ministru, a contribuit la întărirea convingerii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL în influența reală a grupului în lumea politică.

Pentru a întări convingerea în reușita acestui demers, inculpații REMUS TRUICĂ și TAL SILBERSTEIN au menționat în discuții numele inculpatului ANDRONIC DAN CĂTĂLIN ca fiind persona prin intermediul căreia vor controla presa. În acest context, s-a susținut că inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN a aderat la grupul infracțional în anul 2007 și i-a fost prezentat lui PAUL AL ROMÂNIEI ca o persoană influentă în lumea media, dar și în lumea politică, fiind consultant responsabil de campania electorală a primului ministru.

În ceea ce-l privește pe inculpatul MOSHE AGAVI, acesta a fost reprezentantul BSG Grup în România, ocupându-se în mod direct de investițiile imobiliare ale lui BENYAMIN STEINMETZ în România, iar începând cu anul 2007 a acționat în cadrul grupului reprezentând interesele acestuia. Din declarațiile martorilor audiați rezultă nu doar legătura cu inculpatul BENYAMIN STEINMETZ, ci și faptul că MOSHE AGAVI a desfășurat activități în coordonarea lui TAL SILBERSTEIN, confirmând astfel o dată în plus legătura existentă între toți membrii grupului.

Prin activitatea infracțională desfășurată apoi, prin comiterea de infracțiuni de corupție, s-a reușit retrocedarea abuzivă a Pădurii Snagov, cauzându-se un prejudiciu în dauna statului român de 9.523.769 euro, precum și a Fermei Regale Băneasa, prejudiciu în dauna statului român de 135.874.800 euro, sume care reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS și asociații acestuia în grupul infracțional.

Ulterior, după dobândirea bunurilor, acestea au fost transferate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin contracte de vânzare-cumpărare, către RECIPLIA SRL, disimulându-se astfel natura ilicită a provenienței.

Astfel, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, autentificat de notarul public, întreaga suprafață de 46,75 ha din Pădurea

Snagov (dezmembrată în 6 loturi, în suprafețe de 76.400 mp, 14.000 mp, 9.300 mp, 106.500 mp, 193.000 mp și 68.300 mp) este vândută de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul TRUICĂ REMUS, prețul vânzării fiind mult subevaluat, respectiv 500.000 Euro.

În ceea ce privește Ferma Regală Băneasa, la data de 15.01.2009 se încheie și contractul de vânzare-cumpărare între AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, prețul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei. Contractul a fost întocmit de avocatul Mircea Răzvan și a fost autentificat prin încheierea nr. 5 a notarului. În aceeași zi, 15.01.2009, SC RECIPLIA SRL vinde două din cele trei loturi proaspăt dobândite, respectiv lotul de 5.583 mp și cel de 18.200 mp, în favoarea SC HERCULES PROPERTIES SA, pentru prețul de 530.000 de euro.

Transferul acestor bunuri în proprietatea SC RECIPLIA SRL, prin cele două contracte menționate, reprezintă modalitatea în care s-a plătit prețul traficului de influență săvârșit pentru retrocedarea acestora și totodată s-a realizat și operațiunea de „spălare” a lui.

Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, după obținerea prin mijloace infracționale, au fost introduse de inculpatul Truică Remus, cu sprijinul avocatului Roșu Robert și împreună cu ceilalți membri ai grupului, într-un circuit succesiv fictiv de dezmembrări, alipiri, vânzări-cumpărări, în scopul ascunderii provenienței ilegale a acestor imobile.

S-a precizat în actul de sesizare că inculpata RECIPLIA SRL nu a încasat vreun preț din vânzările ulterioare ale unor loturi din terenurile de la Snagov și Băneasa, fapt care rezultă atât din declarațiile date în cauză, cât și din documentele contabile. Cercetările au stabilit însă că terenurile achiziționate prin intermediari au fost ulterior folosite de inculpatul TRUICĂ REMUS pentru a obține în mod nelegal importante sume de bani prin credite bancare (activitate infracțională care face obiectul dosarului nr. 659/P/2015 al D.N.A – Secția a II-a).

După realizarea acestor transferuri de bunuri, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu a primit procente din vânzările ulterioare (respectiv 20% din Băneasa și 50% din Snagov), așa cum se stabilise potrivit contractului de cesiune, ceea ce l-a nemulțumit, solicitându-i explicații inculpatului TRUICĂ REMUS, care i-a precizat cumpărătorului de influență și soției acestuia, suspecta A României Lia, că s-au cheltuit sume mari de bani pentru recuperarea acestor bunuri.

În anul 2010, pe fondul unor conflicte între membrii grupului infracțional, TRUICĂ REMUS și-a cedat părțile sociale deținute în RECIPLIA LTD către compania inculpatului STEINMETZ BENYAMIN, astfel că, începând cu anul 2013, cele 5.000 de părți sociale sunt deținute de trei societăți offshore, respectiv: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP (înregistrată în Insulele Virgine Britanice, controlată de inculpatul BENNY STEINMETZ) – 4390 părți sociale, DOORBEL TRADING LTD (înregistrată în Cipru, controlată de martorul DIMOFTE RADU) – 390 părți sociale și STG VENTURES LTD (înregistrată

în Insulele Virgine Britanice, controlată de inculpații TAL SILBERSTEIN și SHIMON SHEVEZ) – 220 părți sociale.

Tot începând cu anul 2010, rolul inculpatului MARCOVICI MARIUS ANDREI în cadrul grupului a sporit, fiind desemnat administrator al inculpatei RECIPLIA SRL, dar și împuternicit al offshore-ului din Cipru, RECIPLIA LTD, preluând rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în relația cu cumpărătorul de influență. În această calitate a purtat discuții în mod direct cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, pentru a-i menține acestuia convingerea că doar prin influența grupului va putea obține bunurile revendicate și promițându-i că își va primi banii conform cesiunii.

S-a mai arătat în rechizitoriu că, urmare a întâlnirilor și discuțiilor purtate, membrii grupului infracțional, respectiv TAL SILBERSTEIN, ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI și ANDRONIC DAN CĂTĂLIN au reușit să-l convingă încă o dată pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de influența avută pentru dobândirea bunurilor pretinse, astfel că acesta a acceptat să încheie o nouă „înțelegere” cu inculpata RECIPLIA SRL, parte fiind de această dată și LOT INVEST.

„Înțelegerea” a fost autenticată de notarul public Costescu Nicolae Dragoș la data de 13.04.2011, reprezentând un act adițional la contractul de cesiune de drepturi din noiembrie 2006, iar inculpata RECIPLIA SRL a fost reprezentată de inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI.

La data de 23.06.2011 se încheie actul adițional nr. 1 la „Înțelegere”, semnat pentru RECIPLIA SRL de inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI, act care a fost autenticat de notarul public la aceeași dată. Prin acest act se modifică unele clauze din „Înțelegere”, printre care și cele privind transferul ulterior al unor părți din bunurile recuperate (20% Băneasa și 50% din Snagov către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL).

S-a mai arătat că, în decembrie 2011, din grupul infracțional făcea deja parte și inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU. Aderarea acestuia la grup se datorează faptului că inculpații MARCOVICI ANDREI MARIUS și ANDRONIC DAN CĂTĂLIN nu au putut să suplinească rolul lui TRUICĂ REMUS în relația cu AL ROMÂNIEI și soția sa, nereușind „să-i țină ocupați”, astfel că inculpatul TAL SILBERSTEIN i-a cerut lui ANDRONIC să găsească o persoană care să se ocupe de această activitate.

În acest fel, la grupul infracțional a aderat inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, fiind prezentat inculpatului TAL SILBERSTEIN de inculpații MARCOVICI și ANDRONIC, la data de 18.10.2011, iar apoi, fiind acceptat de TAL SILBERSTEIN, acesta a acționat în cadrul grupului alături de inculpatul MARCOVICI, preluând rolul inculpatului TRUICĂ în activitatea infracțională.

Din probele dosarului rezultă că până la sfârșitul anului 2013 inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI nu a obținut alte sume importante de bani din partea grupului, sau realizarea unei înțelegeri prin care drepturile asupra bunurilor revendicate cesionate către RECIPLIA SRL să-i reintre în patrimoniu, așa cum a dorit.

În aceste condiții, a căutat alte persoane influente care să îl ajute în acest demers și prin intermediul cărora să obțină în continuare bani. A apelat astfel la

avocatul Mircea Andrei, fost parlamentar și astfel cu influență în lumea politică, prin intermediul căruia, în cursul anului 2014, a notificat RECIPLIA despre faptul că înțelege să rezilieze înțelegerea avută. La cererea avocatului, martor în cauză, după ce acesta s-a întâlnit cu inculpatul TAL SILBERSTEIN, firma de avocați Țuca, Zbârcea și Asociații predă dosarele privind procedurile judiciare în derulare referitoare la bunurile pretinse, de care de la acel moment s-a ocupat noua firmă de avocați.

Pe fondul acestor divergențe legate de rezilierea contractului de cesiune de drepturi litigioase, în data de 23.01.2015 și apoi în data de 15.04.2015, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a formulat plângere penală, respectiv denunț, împotriva următoarelor persoane: REMUS TRUICA, TAL SILBERSTEIN, MARIUS ANDREI MARCOVICI, ROBERT MIHĂIȚĂ ROȘU, CĂLIN CONSTANTIN ANTON POPESCU TĂRICEANU, sub aspectul comiterii infracțiunilor de trafic de influență, șantaj și înșelăciune, cu un prejudiciu evaluat la aproximativ 45 milioane lei, în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate asupra bunurilor ce au aparținut fostei Case Regale a României, lui Carol al II-lea sau Elenei Lupescu.

2. Referitor la infracțiunile de abuz în serviciu comise în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Deși nu era încă recunoscută în România hotărârea Tribunalului de la Lisabona, inculpatul PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI a demarat în nume propriu proceduri de retrocedare a unor bunuri imobile, considerându-se îndreptățit, ca moștenitor al lui Carol al II-lea, cu toate că tatăl său trăia la acel moment (Mircea Grigore Carol Al României a decedat în ianuarie 2006) și nu l-a împuternicit în acest sens.

În ceea ce privește procurile la care face referire inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, acesta a prezentat într-adevăr în original și a depus în copie unele procuri date de tatăl său la un notar în Anglia, dar niciuna dintre acestea nu este special dată inculpatului pentru a revendica bunuri din averea fostului rege Carol al II-lea (procurile depuse vizează împuterniciri doar pentru îndeplinirea formalităților pentru rectificarea datelor de stare civilă și pentru stabilirea cetățeniei – procuri din 22.02.1991, 29.04.1998 și 10.12.2003). Că este așa, o confirmă chiar conduita inculpatului, acesta formulând notificările în nume propriu, nu ca mandatar al tatălui său, în notificările depuse fiind menționat contractul de vânzare de drepturi succesoriale încheiat de inculpat cu Monique Urdărianu și nu faptul că cere bunurile fiind împuternicit pentru aceasta de fiul fostului Rege Carol al II-lea.

În lipsa unei împuterniciri speciale date de tatăl său, pentru revendicarea unor bunuri în România, Carol Mircea Grigore manifestând în toată perioada dezinteres pentru astfel de demersuri, inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI și-a „rezolvat” înscrisuri, aparent provenite de la Elena Lupescu sau moștenitoarea acesteia, Monique Urdărianu, din care să rezulte că ar fi dobândit drepturile succesoriale ale acesteia asupra bunurilor moștenite în România de la Carol al II-lea.

Parchetul a susținut că actul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesoriale invocat și depus de inculpat ca temei al pretențiilor sale asupra

acestor bunuri este fictiv, inculpatul având în același timp și un act de donație pentru aceleași drepturi, asupra ambelor acte existând suspiciunea că nu ar reprezenta voința reală a vânzătoarei/donatorei Monique Urdărianu. Oricum, din actele dosarului rezultă fără dubiu că inculpatul nu a plătit o sumă de bani în schimbul drepturilor pretins transmise, actul prezentat pentru justificarea pretențiilor neputând valora astfel vânzare-cumpărare.

În ceea ce privește acest contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale, a fost autentificat prin Încheierea nr. 1489 din 02.08.2001 a BNP Irina Moiescu, la cererea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, martora Burlacu Daniela acceptând să fie mandatarul lui Monique Urdărianu, persoană pe care nu o cunoștea. Deși la data respectivă nu era deschisă în România succesiunea după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, nefiind eliberat certificat de moștenitor, notarul autentifică contractul de vânzare-cumpărare privind „bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român” de Elena Lupescu.

Ulterior, pentru a justifica calitatea lui Monique Urdărianu în procesul de exequatur, dar și pentru a-și preconstitui înscrisuri necesare revendicării bunurilor pretins a fi aparținut lui Carol al II-lea și Elenei Lupescu, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, cu ajutorul aceleiași martore, Burlacu (fostă Năstase) Daniela, în numele lui Urdărianu Monique, a solicitat, la data de 23.09.2002, deschiderea succesiunii după Elena Lupescu, deși nu exista vreo procură specială în acest scop. La dosarul notarial nu există dovezi cu privire la existența/inexistența unor moștenitori ai acesteia, însă suspecta A României Lia a dat o declarație sub numele de Lia TRIFF, în care a menționat în fals că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori. În această modalitate frauduloasă a fost eliberat certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, potrivit căruia Urdărianu Monique este moștenitoarea testamentară a Elenei Lupescu.

În funcție de interesul generat de cererile de retrocedare formulate, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a deschis apoi succesiunea după Carol al II-lea, prințul Nicolae Al României, Principesa Elisabeta și ulterior după tatăl său, Carol Mircea Grigore, obținând certificate de calitate de moștenitor, cu încălcarea normelor notariale în materie succesorală.

Astfel, potrivit certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din data de 26.05.2005, eliberat de notarul public Popa Carmen Marilena, tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore al României, a fost declarat moștenitor legal al lui Carol al II-lea, nefiind însă citat în cadrul procedurii și fostul Rege Mihai I, deși e de notorietate faptul că acesta este fiul lui Carol al II-lea. De asemenea, nu se face vorbire nici despre un alt moștenitor al lui Carol al II-lea, pretins chiar de către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, respectiv Monique Urdărianu, legatarul soției supraviețuitoare Elena Lupescu, deși potrivit art. 115 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici, certificatul de calitate de moștenitor atestă numărul, calitatea și întinderea drepturilor tuturor moștenitorilor legali și se eliberează cu respectarea procedurii prevăzute pentru eliberarea certificatului de moștenitor.

Parchetul a susținut că toate aceste înscrisuri, întocmite/eliberate în mod fraudulos, au fost utilizate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE

pentru a-și justifica pretențiile în fața autorităților publice deținătoare a bunurilor revendicate.

a). Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Conform declarației executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru și avocatei Burlacu Daniela, a înscrisurilor depuse de acesta la dosar, rezultă că, în data de 13 februarie 2002, prin avocat, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a depus un număr de 10 notificări, între care și cea adresată Regiei Autonome a Pădurilor, înregistrată de executor sub nr. 555/13.02.2002, prin care, în temeiul Legii nr. 10/2001, acesta revendică Pădurea Snagov – trunchiul Fundul Sacului, bun pretins a fi aparținut lui Carol al II-lea.

Potrivit art. 8 din Legea nr. 10/2001, nu intra sub incidența acestei legi terenurile aflate în extravilanul localităților și cele al căror regim este reglementat prin Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000, astfel că notificarea depusă pentru Pădurea Snagov a fost făcută cu nerespectarea legii.

Prin adresa nr. 1071 din 12.03.2002, Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică București a respins cererea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, pentru următoarele motive: s-a ales în mod greșit procedura Legii nr. 10/2001 întrucât terenurile forestiere se retrocedează potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 1/2000, art. 7 și art. 22; nu s-a făcut dovada calității procesuale, nu s-au depus actele de stare civilă, dovada titlului și a titularului de drept, titlu în baza căruia pădurea a aparținut regelui Carol al II-lea. De asemenea, în această adresă se precizează și faptul că pădurea se retrocedează în baza Legii nr. 1/2000 de către comisiile constituite conform legii.

Această decizie de respingere nu a fost atacată de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, nici în temeiul Legii nr. 10/2001, nici în temeiul legii contenciosului administrativ, dar la un an de zile după aceea, respectiv la data de 12.03.2003, acesta depune o nouă notificare, adresată de această dată PRIMĂRIEI SNAGOV, în care se menționează că se revine la notificarea nr. 555/13.02.2002 adresată ROMSILVA.

Notificarea este depusă prin mandatar, inculpatul GOSTIN MARIN, solicitându-se de această dată doar 10,78 ha din Pădurea Snagov – Fundul Sacului, pretinsă proprietate a regelui Carol al II-lea. În notificare se menționează că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL este îndreptățit la restituire întrucât acest bun a aparținut lui Carol al II-lea, iar la moartea sa l-a moștenit Elena Lupescu (Elena de România) în calitate de soție supraviețuitoare, fără însă să se atașeze o dovadă în acest sens, respectiv că pădurea a fost expropriată de la fostul rege. Sunt atașate totuși la această notificare actele pe care inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI și le-a preconstituit în vederea acestor revendicări, respectiv contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesoriale încheiat cu Monique Urdărianu, certificatul de calitate de moștenitor al numitei Monique Urdărianu față de defuncta Elena Lupescu, acte fictive sau încheiate cu nerespectarea legii.

Din cercetările efectuate și din declarațiile martorilor audiați rezultă că inculpatul GOSTIN MARIAN, fost secretar de stat în Ministerul de Interne, fost președinte al Clubului Dinamo, era cunoscut la momentul respectiv ca un om de afaceri influent în județul Ilfov, ocupându-se de retrocedări de bunuri. De

asemenea, avea o relație apropiată cu primarul localității Snagov de la acea dată, martorul Biriș Ioan, prin intermediul căruia a reușit în final obținerea frauduloasă a unuia dintre bunurile revendicate, respectiv suprafața de 10 ha de pădure.

Astfel, la o zi de la depunerea noii notificări, prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a primăriei Snagov, primită sub semnătură personal de inculpatul GOSTIN MARIN, se aduce la cunoștința inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL că cererea sa nu se poate soluționa întrucât nu a făcut dovada clară a faptului că este îndreptățit la retrocedare.

Sub acest pretext, la data de 06.06.2003, se înregistrează sub nr. 3387/2003 la Judecătoria Buftea acțiunea în constatare formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL prin mandatar, inculpatul GOSTIN MARIN, prin care se solicită ca instanța, în temeiul art. 111 Cod procedură civilă, să constate că este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea terenului de 10 ha pădure cunoscut ca Pădurea Snagov - Fundul Sacului.

Prin sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea s-a admis acțiunea formulată de inculpat prin mandatar și s-a constatat că acesta este îndreptățit să beneficieze de 10 ha pădure în localitatea Snagov, zona Fundul Sacului. Procesul s-a desfășurat la primul termen de judecată, nu a fost depusă întîmpinare de către pârâta Primăria Snagov. Motivarea hotărârii lipsește, judecătorul limitându-se să enumere înscrisurile depuse de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE.

În ceea ce privește hotărârea nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin care s-a recunoscut inculpatului dreptul de proprietate pentru 10 ha teren cu vegetație forestieră, în temeiul Legii nr. 1/2000, deși notificarea depusă fusese întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001, iar hotărârea instanței nu face vorbire de temeiul de drept al admitterii acțiunii, parchetul a susținut că aceasta este nelegală, în condițiile în care inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a depus notificare pe Legea nr. 10/2001 la data de 13.02.2002, dată la care termenul prevăzut de Legea nr. 1/2000 expirase (potrivit art. 33 cererea pentru reconstituirea dreptului de proprietate putea fi făcută în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a legii, respectiv 12 ianuarie 2000), nu a existat vreo ședință la care această contestație să se analizeze, referatul necesar a fi întocmit de colectivul de lucru fiind redactat formal de martorul Anghelescu Dragoș la data întocmirii hotărârii din 14.01.2004.

Considerând nelegală hotărârea comisiei județene, Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică București a acționat în instanță solicitând anularea acesteia, acțiune care însă a fost respinsă prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea, definitivă prin decizia nr. 1075/12.05.2006 a Tribunalului București și irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București.

La data de 19 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005, care aduce modificări Legii nr. 1/2000, în sensul că persoanele, fizice și juridice, pot formula cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce pot fi restituite, respectiv de la 10 ha la 50 ha, până la data de 30 noiembrie 2005, inclusiv.

Nemulțumit de rezultatele obținute de mandatarii pe care i-a avut anterior, văzând oportunitatea deschisă de intrarea în vigoare a noii legi pentru a revendica bunuri pentru care i se respinsese cererea depusă, știind că nu are drept să obțină bunurile, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL s-a orientat pentru a găsi alte persoane prin influența cărora, mai ales politică, să obțină în sfârșit sume de bani.

În acest context, inculpatul a perfectat o înțelegere (contract de consultanță) cu inculpata PĂVĂLOIU NELA, care a promis că are influența necesară, mai ales la nivelul județului Ilfov, pentru a obține bunurile pretinse. Astfel, PĂVĂLOIU NELA depune cerere pentru retrocedarea Pădurii Snagov, apelând pentru aceasta la martorul Dumitrescu Mircea, avocat, care se ocupa de intermediari în domeniul imobiliar.

În aceste condiții, la data de 06.09.2005, a fost înregistrată la Primăria Snagov, sub nr. 11923, cererea formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin care acesta a solicitat în temeiul Legii nr. 247/2005 terenul în suprafață de 46 ha, în localitatea Ghermănești, com. Snagov. La data de 01.11.2005 s-a înregistrat la Primăria Snagov, sub nr. 15056, cererea aceluiași inculpat, formulată prin același mandatar, Dumitrescu Mircea, de revenire la notificarea privind restituirea a 47 ha pădure, de această dată fiind indicat amplasamentul din localitatea Snagov, zona Fundul Sacului.

Deși inculpații MUȘAT APOSTOL și DIMA NICULAE, primarul, respectiv secretarul localității Snagov, au solicitat în mod expres prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005 depunerea titlului (legii) în baza căruia pădurea Snagov a intrat în proprietatea lui Carol al II-lea, iar Ocolul Silvic Snagov, prin adresa din 24.02.2006, a solicitat documente suplimentare privitoare la titlul lui Carol al II-lea și dovada exproprierii de la acesta, acte care nu s-au depus la dosarul administrativ de către inculpata PĂVĂLOIU NELA (pentru simplul motiv că ele nu există), la data de 09.03.2006 se întocmește procesul-verbal al comisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor din cadrul Primăriei Snagov, potrivit căruia s-a constatat că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL îndeplinește condițiile pentru restabilirea dreptului de proprietate pentru 46,78 ha teren forestier.

Atât procesul-verbal, cât și anexa 37, au fost semnate de primarul MUȘAT APOSTOL și de secretarul DIMA NICULAE și au fost înaintate apoi spre validare comisiei județene.

Parchetul a arătat că din probele administrate (declarații inculpați, martori, înscrisuri, raport de constatare) rezultă faptul că acțiunea abuzivă a primarului localității Snagov, inculpatul MUȘAT APOSTOL și a secretarului localității, inculpatul DIMA NICULAE, a fost determinată de intervenția inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu care primul avea o relație apropiată.

În ceea ce privește modul concret de lucru la comisia județeană Ilfov, din declarațiile date în cauză a rezultat că cererile cu care era sesizată prefectura erau repartizate de prefect șefului colectivului de lucru, martorul Țipluică Marian, care le repartiza apoi unui inspector din cadrul colectivului, în funcție de localitățile arundate acestuia. Inspectorul analiza cererea și întocmea un referat, care era discutat și aprobat de șeful colectivului de lucru, iar apoi dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, pentru aprobare. Anterior ședinței

propriu-zise a comisiei, toate cererile erau discutate de șeful colectivului, Țipluică Marian, cu prefectul Jecu Nicolae, subprefectul Popa Caterina și șeful compartimentului juridic Olteanu Gheorghe, dar și cu subprefectul Delcea Valentin.

Deși s-a invocat și dezbătut faptul că terenul respectiv nu a fost expropriat de la Carol al II-lea, nefiind menționat în Decretul 38 din 1948 și deși s-a învederat că anterior s-au retrocedat 10 ha din acest teren, comisia județeană, în componența JECU NICOLAE – prefect, președinte al comisiei, POPA CATERINA – subprefect, secretar al comisiei, DELCEA VALENTIN – subprefect, OLTEANU GHEORGHE – jurist prefectură, GHIBA RUXANDRA – director OCPI, ZOLTAN NAGY BEGE – ADS, Petrișor Teodor pentru Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, CISMARU NICOLAE – vicepreședinte CJ Ilfov, CUCU IONUȚ – delegat Direcția Silvică, BÂNCILĂ FLORIAN – delegat ITRSV, BURLACU VICTOR – SNTR Propact, a aprobat cu majoritate de voturi propunerea comisiei locale, validând anexa 37. Din cei prezenți s-a opus doar reprezentantul Direcției Silvice, martorul Cucu Ionuț, astfel cum rezultă din declarația acestuia și raportul întocmit după ședință, dar și din declarația inculpatului JECU NICOLAE.

Parchetul a arătat că, în realitate, din probele dosarului a rezultat că validarea de către comisia județeană, cu încălcarea normelor legale, s-a făcut urmare a intervenției inculpatei Păvăloiu Nela, recomandată funcționarilor din prefectură de senatorul Cristache Rădulescu, șeful filialei județene Ilfov a PDL, partid aflat la guvernare la acel moment. Din declarațiile martorilor și inculpaților audiați a rezultat că Rădulescu Cristache venea frecvent în Prefectura Ilfov la prefectul JECU NICOLAE și subprefectul DELCEA VALENTIN, se implica în activitatea acestora, iar din poziția avută în cadrul partidului avea puterea de a influența numirea unei persoane în astfel de funcții sau, dimpotrivă, demiterea.

După validare, atunci când la Prefectura Ilfov a fost depusă copia deciziei 1/1941 a ICCJ fiind solicitată anularea hotărârii, inculpatul OLTEANU GHEORGHE împreună cu inculpatul JECU NICOLAE au solicitat printr-o adresă Direcției Silvice să depună originalul, deși avea aplicată ștampila „executat la Arhivele Naționale” și, prin urmare, nu se putea înfățișa originalul. În plus, toate înscrisurile din dosarul lui AL ROMÂNIEI PAUL erau în copie, fără să se ceară originalele.

Prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a hotărât validarea anexei 37, recunoscându-i astfel lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE un drept de proprietate în calitate de moștenitor al lui Carol al II-lea pentru 46,78 ha teren cu vegetație forestieră situat în localitatea Snagov. Hotărârea a fost semnată pentru prefectul NICOLAE JECU de inculpatul DELCEA VALENTIN, subprefect și inculpata POPA CATERINA.

După emiterea hotărârii de validare s-a acționat apoi pentru punerea efectivă în posesie, demersurile în acest sens fiind făcute, pe de o parte, de inculpata NELA PĂVĂLOIU, cu sprijinul primarului MUȘAT APOSTOL, iar pe de altă parte, de inculpatul TRUICĂ REMUS, care a apelat la șeful Direcției

Silvice Ilfov, Capanu George, singura instituție care putea dispune punerea în posesie.

Prima tentativă pentru punerea în posesie a fost făcută de PĂVĂLOIU NELA împreună cu AL ROMÂNIEI PAUL, cu sprijinul primarului MUȘAT APOSTOL, însă, datorită opoziției reprezentantului Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel și a șefului Direcției Silvice Snagov, martorul Capanu George, acest lucru nu a fost realizat cu toate insistențele inculpatului CHIRIAC THEODOR, director tehnic în cadrul Direcției Silvice Ilfov, un apropiat atât al primarului MUȘAT APOSTOL, cât și al inculpatului TRUICĂ REMUS.

Pe fondul acestei opoziții constante a Ocolului Silvic Snagov și a Direcției Silvice Ilfov, fiind în imposibilitate de a obține punerea în posesie și fiind presată în continuare de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, inculpata PĂVĂLOIU NELA, simțindu-se depășită de „dificultățile” de rezolvare, deși avea numeroși prieteni în lumea politică, i-a comunicat acestuia că pentru obținerea bunurilor are nevoie de „oameni mai puternici, mai bine ancorați politic”, context în care i-a făcut cunoștință cu inculpatul TRUICĂ REMUS, pe care i l-a prezentat ca fiind o persoană cu importanță în România, consilier al lui Adrian Năstase. Demersurile au fost preluate astfel de inculpatul REMUS TRUICĂ, prieten cu primarul din Snagov și, potrivit propriilor afirmații, „un fel de șef pe acolo”. În plus, întrucât opoziția venea din partea Direcției Silvice, inculpatul TRUICĂ REMUS a dezvoltat o relație cu inculpatul CHIRIAC THEODOR, director tehnic în cadrul Direcției Silvice Ilfov, prin intermediul căruia, în final, grupul infracțional va reuși punerea în posesie a pădurii.

La data de 18.04.2007 și apoi la data de 06.05.2007, inculpatul ROBERT ROȘU, în numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, notifică Direcția Silvică București pentru punerea în posesie, amenințând cu acțiuni pentru angajarea răspunderii persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri bănești ca urmare a comportamentului „abuziv” al ROMSILVA, solicitând directorului „să intervină și să remedieze” situația, toate acestea știind că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL nu este persoană îndreptățită și pădurea nu a fost proprietatea lui Carol al II-lea. În fapt, din actele de cercetare efectuate rezultă că aceste notificări au fost făcute doar pentru a-l ajuta pe inculpatul CHIRIAC THEODOR să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie, atunci când va putea aceasta, în locul directorului Capanu George, cunoscându-se opoziția constantă a acestuia la retrocedarea pădurii.

Deși decizia din 1941 a ÎCCJ era în posesia Direcției Silvice, pe exemplarul deținut, predat în copie la prezentul dosar, fiind aplicată ștampila de certificare a Arhivelor Naționale și în răspunsul dat la notificarea formulată de inculpata PĂVĂLOIU NELA au fost indicate pe larg motivele pentru care punerea în posesie se respinge, fără a se depune probe noi, urmare a intervenției inculpatului TRUICĂ REMUS, la data de 26.06.2007, inculpatul CHIRIAC THEODOR, delegat între timp în funcția de director, a semnat în numele Direcției Silvice București adresa nr. 2850 prin care a cerut Ocolului Silvic Snagov să-l pună în posesie pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu o suprafață de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului Snagov.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a fost pus în posesie cu 9,97 ha în zona Fundul Sacului, amplasamentul fiind predat de reprezentanții Ocolului Silvic, iar

ulterior s-a emis titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007. Comisia de punere în posesie a fost constituită din inculpatul MUȘAT APOSTOL, primarul localității Snagov, DIMA NICULAE, secretarul localității, Cucu Ionuț – Ocolul Silvic și Cismar Marinescu Răzvan – specialist măsurători topografice.

Pentru suprafața de 36, 78 ha de teren s-a realizat punerea în posesie la data de 15.08.2007, comisia având aceeași componență, iar inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a fost reprezentat de același avocat, Ene Mihail din cadrul SCA Tuca, Zbârcea și Asociații.

Imediat după intrarea în posesie, deși a avut cunoștință de decizia din anul 1941 a ÎCCJ, prefectul JECU NICOLAE a emis titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 – pentru 10 ha și nr. 246/31.08.2007 – pentru 36,78 ha pe numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, ca moștenitor al lui Carol al II-lea.

b). Referitor la infracțiunile de spălare a banilor, reținute în sarcina inculpaților Truică Remus, Chiriac Theodor și Păvăloiu Nela, în legătură cu bunul Pădurea Snagov, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Inculpatul TRUICĂ REMUS, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, încheiat cu SC RECIPLIA SRL prin mandatar Zelig Tony Sebastian, a dobândit un teren cu vegetație forestieră în suprafață de 75.400 mp din Pădurea Snagov retrocedată. Contractul astfel încheiat reprezintă folosul necuvenit obținut de inculpatul REMUS TRUICĂ pentru activitatea desfășurată în cadrul grupului infracțional și pentru atingerea scopului acestuia, conform înțelegerii prealabile avute cu membrii acestuia, reprezentând totodată modalitatea de spălare a bunului.

Urmărind să ascundă proveniența ilicită a terenului primit la Snagov pentru activitatea desfășurată în cadrul grupului infracțional, inculpatul TRUICĂ REMUS a încheiat contractul de vânzare, prețul de 310.786 lei, respectiv 0,98 Euro/mp (la cursul BNR de 4,1977 lei/Euro din 11.06.2009), deși în mod evident subevaluat, nu a fost achitat de acesta, după ce, în prealabil, Reciplia SRL, reprezentată tot de inculpatul TRUICĂ REMUS, a cumpărat de la AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE terenul în suprafață de 46, 78 ha, obținut prin fapte de corupție la care a contribuit în mod direct.

S-a subliniat că și anterior inculpatul TRUICĂ REMUS, cu știința și acordul celorlalți membri ai grupului infracțional, a mai dobândit o suprafață din pădurea Snagov, fiind încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin reprezentant Șerban Ionuț Cătălin; obiectul contractului: teren cu vegetație forestieră înscris în amenajament silvic, în suprafață de 14.000 mp și teren cu vegetație forestieră în suprafață de 9.300 mp (ambele din titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007); prețul vânzării: 278.580 Euro, respectiv 11,96 Euro/mp.

Și acest contract a reprezentat, ca și contractul din 2009 arătat mai sus, modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpatul REMUS TRUICĂ urmare a activității infracționale desfășurate în interesul grupului, însă, raportat la data contractului, a intervenit prescripția răspunderii penale pentru această faptă de spălare a banilor.

S-a mai stabilit că prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria, inculpatul CHIRIAC THEODOR a disimulat folosul necuvenit, 1000 mp

teren forestier în zona Fundul Sacului, primit urmare a exercitării defectuoase a atribuțiilor de serviciu, interpunându-i pe cei doi în transferul proprietății bunului. Din declarațiile martorilor audiați rezultă faptul că inculpatul CHIRIAC THEODOR este adevăratul proprietar al terenului achiziționat prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008, încheiat între vânzător SC RECIPLIA SRL, prin mandatar Aparaschivei Cristian Relu și cumpărătorii MATEI MARIAN și MATEI MARIA, pentru care nu a plătit vreo sumă de bani. Martorul Matei Marin și soția acestuia, martora Matei Maria, au îndeplinit doar formalitățile de semnare a contractului de vânzare-cumpărare, din probe rezultând că nu au avut reprezentarea naturii ilicite a tranzacției.

Ulterior, la solicitarea inculpatului CHIRIAC THEODOR, martorul Matei Marian și soția acestuia, Matei Maria, au semnat la data de 01.04.2008 un alt contract de vânzare-cumpărare, transmitând acest teren cumpărătorului Cacenco Aurelian. De toate formalitățile s-a ocupat CHIRIAC THEODOR, acesta a discutat cu cumpărătorul condițiile și a încasat apoi prețul, 50.000 euro, deși în act s-a menționat 5.000 euro. În această modalitate CHIRIAC THEODOR a intrat în posesia efectivă a terenului, determinând totodată pe cei implicați în această tranzacție să disimuleze, fără vinovăție, adevărata natură a provenienței bunului.

În ceea ce o privește pe inculpata NELA PĂVĂLOIU, conform înțelegerii avute cu AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, REMUS TRUICĂ și ceilalți membri ai grupului asociați în RECIPLIA, în schimbul activității de traficare a influenței asupra funcționarilor publici implicați în soluționarea cererii de retrocedare a pădurii Snagov, dar și pentru contribuția avută la convingerea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, pentru ca acesta să cumpere influența grupului infracțional, a beneficiat de importante sume de bani, respectiv 2.600.000 euro plus TVA (remiși în baza unor contracte fictive de asistență încheiate cu RECIPLIA SRL), precum și de loturi de teren din pădurea Snagov reprezentând 20% din valoarea acestuia, pentru care au fost încheiate următoarele contracte:

- contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin mandatar Șerban Ionuț Cătălin; cumpărător: SC ILKO STAR SRL București, prin asociat PĂVĂLOIU NELA; obiectul contractului: teren cu vegetație forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafață de 6.534 mp (din terenul în suprafață de 106.500 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007) și teren cu vegetație forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafață de 43.459 mp (din terenul în suprafață de 193.000 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007), prețul total al vânzării terenului de 6.534 mp + 43.469 mp este de 199.972 Euro, respectiv 4 Euro/mp;

- contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin mandatar Aparaschivei Cristian Relu și Aprofirei Diana Cristina; cumpărător: SC ILKO STAR SRL București, prin asociat PĂVĂLOIU NELA; obiectul contractului: teren cu vegetație forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafață de 28.799 mp (din terenul în suprafață de 193.000 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007), prețul vânzării: 115.196 Euro, respectiv 4 Euro/mp.

Inculpata PĂVĂLOIU NELA dobândește astfel o suprafață totală de 78.792 mp, a cărei proveniență ilicită este disimulată prin cumpărarea terenului

de către SC ILKO STAR SRL de la RECIPLIA SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), întregul teren fiind apoi transferat către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, drept de proprietate dobândit prin convenție, respectiv actul constitutiv al acestei societăți cu nr. 1459/28.09.2015, fiind adus aport la capital de SC ILKO STAR SRL.

Cu privire la SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, din verificările efectuate în baza de date ONRC s-a stabilit că societatea a fost înființată la data de 24.07.2015, moment la care asociat unic și administrator al acestei societăți era Șerban Ana Maria Iulia (fiica lui Păvăloiu Nela), ce figurează ca fiind asociat în cadrul SC ILKO STAR SRL, deținând o cotă de 20% din părțile sociale ale societății.

Transferul terenului în patrimoniul SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, societate controlată de asemenea de inculpata PĂVĂLOIU NELĂ, reprezintă modalitatea de spălare a bunului dobândit prin traficul de influență săvârșit de aceasta, în condițiile în care intervine pe fondul cercetărilor, declarațiilor și denunțului formulat de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL în prezentul dosar, acesta făcând direct trimitere la tranzacțiile cu terenurile dezmembrate din pădurea Snagov. Transferul terenului s-a făcut în forma aportului la capitalul unei societăți nou înființate, controlată de inculpată, societate care nu a desfășurat vreo activitate din cele pretinse (dezvoltare imobiliară utilizând fonduri europene), din verificările efectuate rezultând că nu a fost depus vreun proiect pentru obținerea de fonduri, așa cum pretinde inculpata.

Cele două contracte din anul 2008, încheiate între RECIPLIA SRL și ILKO STAR SRL, au reprezentat și o modalitate de spălare a folosului necuvenit obținut ca urmare a activității infracționale desfășurate de inculpate, detaliată mai sus, dar, raportat la data contractelor, a intervenit prescripția răspunderii penale pentru aceste fapte de spălare a banilor. Parchetul a arătat că nu poate fi reținută o singură infracțiune în formă continuată de spălare a banilor care să includă și activitatea din anul 2015 reținută mai sus, având în vedere intervalul mare de timp scurs între aceste tranzacții.

c). Referitor la retrocedarea Fermei Regale Băneasa, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Pentru acest bun inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a depus, la data de 13.02.2002, cu o zi înainte de împlinirea termenului prevăzut de Legea nr. 10/2001, o notificare înregistrată sub nr. 554 la executorul judecătoresc, la care nu a atașat niciun fel de înscris doveditor, deși în cuprinsul acesteia se face precizarea că se depun mai multe acte, respectiv copie CI, copie testament și copie act de vânzare drepturi succesoriale.

În cadrul actelor de cercetare efectuate în cauză s-a dispus ridicarea și atașarea la dosar a acestei notificări, din cuprinsul căreia rezultă că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a revendicat imobilul în nume propriu, invocând un drept succesoral dobândit prin cumpărare de la legatară Elenei Lupescu, numita Monique Urdărianu.

Acest imobil este menționat expres în anexa Decretului 38/1948 ca „fostă proprietate Carol al II lea”, dar această mențiune este făcută pentru identificarea

bunului și nu echivalează cu dovada absolută că la momentul naționalizării imobilul era în continuare proprietatea fostului rege. Aceasta cu atât mai mult cu cât actul de naționalizare prevede că bunul este preluat de la „fostul rege Mihai și de la membrii fostei familii regale”, iar Carol al II-lea abdicase deja în 1940.

Mai mult, la abdicarea lui Carol al II-lea, în baza Decretului - Lege 3767 din 12.11.1940, întreaga avere aflată în posesia acestuia a fost inventariată și au fost aplicate sechestre pe bunurile respective până la clarificarea situației lor juridice, respectiv dacă fostul rege avea sau nu un drept valabil asupra lor, între aceste bunuri sechestrare fiind și ferma regală Băneasa. Pe măsura clarificării situației unor bunuri, Consiliul de Miniștri a acționat pentru întoarcerea bunurilor în proprietatea statului. Prin deciziunea nr. 1 din noiembrie 1941 a ÎCCJ au reintrat astfel în proprietatea statului 11 bunuri, restul bunurilor, pentru care din cauza războiului nu s-au finalizat demersurile pentru lămurirea situației juridice și eventual reintrarea în patrimoniul statului, au rămas sechestrare, până la momentul preluării lor de către stat prin Decretul din anul 1948, împrejurare care rezultă din înscrisurile întocmite cu regularitate de cei care aveau custodia acestor bunuri.

Chiar inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a arătat că, după abdicarea și plecarea lui Carol al II-lea din România, bunuri care au aparținut acestuia au fost sechestrare de regele Mihai, astfel că la momentul naționalizării nu au fost preluate de la Carol al II-lea.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a avut cunoștință de toate acestea, nu doar din decizia din 1941 a ÎCCJ, depusă în procesele la care era parte, ci și din informațiile/înscrisurile pe care le-a căutat chiar el în arhive. Fiind însă de rea-credință, inculpatul (și avocații acestuia) a făcut referire și a depus autorităților/instituțiilor publice doar trunchiat aceste înscrisuri, fără a prezenta și actele privind situația imobilului în 1948, la momentul naționalizării. Spre exemplu, inculpatul a depus ca dovadă a faptului că ferma regală Băneasa a fost proprietatea lui Carol al II-lea procesul-verbal de sechestrare din anul 1940, precum și acte subsecvente, dări de seamă, prin care administratorul sechestrului prezenta situația la zi a bunurilor sechestrare, respectiv procesele verbale din 1941 și 1946, fără însă să depună sau să facă referire și la procesul-verbal din 1943, în care se menționează expres decizia din 1941 a ÎCCJ prin care o parte a terenului care compune această fermă trece în proprietatea statului (terenul obținut prin darea în plată, la care se face referire pe larg în cele ce urmează).

În ce privește demersurile concrete întreprinse pentru obținerea bunului, din cercetări a rezultat că notificarea a fost depusă la Primăria Municipiului București în temeiul Legii nr. 10/2001, deși terenul era agricol, fiind dat de altfel Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București (în continuare ICDPP), care l-a folosit pentru culturi agricole și experimente în domeniu. După înregistrarea cererii la primărie, s-a purtat corespondență pentru completarea actelor doveditoare, dar abia în anul 2007, după încheierea contractului de cesiune cu RECIPLIA SRL și implicarea inculpatului REMUS TRUICĂ și a grupului infracțional din jurul acestuia, Primăria Municipiului București și-a declinat competența prin dispoziția nr.

9134 din 23.11.2007 a Primarului General al Municipiului București, către Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București.

După înregistrarea notificării la Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, directorul acestuia, numitul Iliescu Horia (decedat), a adus la cunoștința Consiliului de administrație (în continuare CA) acest fapt, hotărând să respingă cererea, terenul fiind destinat cercetării științifice, urmând ca petentul să se adreseze dacă va dori în justiție.

De altfel, după discuții între membrii CA și directorul ICDPP și în urma analizării documentației transmise de Primăria Municipiului București, prin nota nr. 996 din data de 14.04.2008 s-au solicitat inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI dovezile din care să rezulte: calitatea sa de persoană îndreptățită, natura terenului, în considerarea dispozițiilor art. 4 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 și ale pct. 4.4 din Normele metodologice, sens în care i s-a solicitat să completeze dosarul administrativ cu următoarele: certificatul de moștenitor, dovada că nu au fost depuse cereri de restituire vizând acel imobil de către alți moștenitori legali sau testamentari, titlul de proprietate din 1931 pentru a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra acelui teren, dovada că terenul intră sub incidența Legii nr. 10/2001, deoarece din anexele atașate notificării rezulta că terenul era în extravilan, agricol și neagricol și nu intra sub incidența art. 8 din Legea nr. 10/2001, neputând forma obiect al reconstituirii.

După data acestei notificări, dosarul administrativ aflat la ICDPP nu a fost completat în sensul celor dispuse, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL depunând prin societatea de avocați doar o adresă, la data de 27.08.2008, prin care avocații exprimă un punct de vedere în legătură cu aspectele semnalate de conducerea ICDPP în notificare, fără însă să depună actele suplimentare care au fost solicitate.

Deși conducerea ICDPP a solicitat această completare a dosarului administrativ cu înscrisuri, deși nu le deținea, câtă vreme notificarea nu era respinsă printr-o decizie, inculpatul TRUICĂ REMUS a considerat aceasta ca o situație favorabilă, bazându-se că, prin influența pe care o are la nivel politic, va putea obține în final o decizie favorabilă pe cale administrativă.

După ce inculpatul TRUICĂ REMUS a reușit să realizeze legătura cu directorul Iliescu Horia și să îl convingă să fie de acord cu retrocedarea terenului, oferindu-i pentru aceasta și mită, ca o condiție pentru admiterea cererii, în cadrul înțelegerii frauduloase realizate, Iliescu Horia a cerut inculpatului să intervină pentru ca cei din conducerea ASAS să solicite convocarea unei ședințe de CA în care să se ia în discuție notificarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL.

Inculpatul TRUICĂ REMUS l-a convins, prin influență politică, pe secretarul ASAS, inculpatul SIN GHEORGHE, să susțină acest demers și să solicite convocarea de către ICDPP a unei ședințe de CA, deși acesta cunoștea poziția de refuz a celor două instituții, semnând chiar el adrese către primărie în care exprima astfel de poziții.

Secretarul general SIN GHEORGHE trimite ICDPP adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, prin care a solicitat să se convoace Consiliul de administrație pentru a se analiza solicitarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, care să fie invitat personal la ședință. În aceeași zi i s-a comunicat

inculpatului faptul că s-a dat dispoziția de convocare a consiliului pentru analizarea cererii sale.

Urmare a acestei adrese, directorul Iliescu Horia convoacă apoi CA, ședința având loc la data de 02.09.2008, participând în calitate de invitați și inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI și avocatul acestuia, inculpatul ROBERT ROȘU, precum și inculpatul TRUICĂ REMUS, fără ca acesta din urmă să își decline vreo calitate oficială și fără a semna vreun act. De asemenea, au participat ca invitați și inculpatul SIN GHEORGHE, inculpata CORINA DICU și jurista ASAS, martora Popescu Ileana.

În privința Consiliul de administrație, acesta a avut următoarea componență: ILIESCU HORIA, OANCEA FLORIN, DRAGOMIRA GHEORGHITĂ, ANDREI ANA MARIA, ALEXANDRU PASCU și ELENA LEAOTA.

Din cuprinsul procesului-verbal de ședință, dar și din declarațiile persoanelor prezente, suspecti, inculpați sau martori în dosar, rezultă că Iliescu Horia a prezentat mai întâi invitații, prințul PAUL AL ROMÂNIEI și avocatul său, iar apoi a pus în discuție notificarea acestuia, pronunțându-se în sensul admiterii, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege, punct de vedere susținut apoi și de inculpata DICU CORINA TEODORA.

Înainte de punerea notificării în dezbaterea consiliului, inculpatul ROȘU ROBERT a înmănat fiecărui membru o mapă separată cu înscrisuri, deși participau ca invitați, iar consiliul avea dosarul oficial, cu toate înscrisurile depuse de petent în sprijinul cererii sale. De asemenea, inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI a înmănat fiecărui membru al consiliului o broșură în care era prezentată istoria casei regale și în care era precizată apartenența inculpatului la aceasta, deși la momentul respectiv descendența sa nu era recunoscută în România.

Cunoscând că documentația este incompletă și nu sunt îndeplinite condițiile legii pentru retrocedarea terenului, demersul ambilor inculpați s-a înscris în aceleași preocupări avute pentru determinarea unei soluții favorabile în mod fraudulos, prin exercitarea influenței, dar și prin presiuni puse asupra persoanelor respective, impresionați de numele și descendența inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, de prezența lui fizică în ședință, dar și de susținerile privind pretențiile sale la daune în cazul respingerii cererii, față de membrii consiliului ca persoane fizice, pretenții invocate și anterior de inculpatul ROȘU ROBERT în corespondența purtată.

Deși există aceste discuții, care se referă nu doar la amplasamentul terenului, ci și la îndeplinirea condițiilor de fond pentru retrocedare, respectiv incidența Legii nr. 10/2001 raportat la categoria de folosință și situarea terenului, aspecte care nu sunt lămurite în ședință, urmare punctului de vedere exprimat de inculpata DICU CORINA și de directorul Iliescu Horia, având reprezentarea susținerii retrocedării din partea reprezentanților ASAS, la ședință participând secretarul general, inculpatul SIN GHEORGHE, membrii CA au hotărât că institutul este unitate deținătoare potrivit legii și inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL este persoană îndreptățită pentru că a depus la dosar înscrisuri doveditoare că este succesor în linie directă (nepot de fiu al regelui Carol al II-lea) și întrucât a dobândit drepturile succesoriale de la Monique

Urdărianu. Apoi s-a recunoscut dobândirea dreptului de proprietate de către Carol al II-lea și faptul preluării abuzive de către statul român de la acesta. În privința identificării și individualizării terenului, în considerarea art. 10 pct. 3 din Normele metodologice, consiliul a hotărât efectuarea expertizei tehnice topografice, cu următoarele obiective: identificarea terenului - amplasament și vecinătăți, determinarea coordonatelor punctelor de hotar, stabilirea amplasamentului construcțiilor, stabilirea suprafeței afectate de servituți legale, stabilirea suprafeței de teren neocupate de construcții și determinarea amplasamentului fostei fermei Băneasa, în sensul dacă este în intravilanul sau extravilanul localității.

Hotărârea CA a fost luată prin votul tuturor membrilor, singura care s-a abținut fiind martora Leaotă Elena, reprezentanta Ministerului Agriculturii în Consiliu, care a considerat că terenul nu poate fi retrocedat.

În privința terenului deținut de Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București (ICDPP), se precizează că, prin HG nr. 1881/22.12.2005, privind înființarea unor institute și centre de cercetare-dezvoltare agricolă, trenurile institutelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Domeniilor Statului și concesionate institutelor, centrelor, stațiunilor și societăților comerciale de cercetare și producție agricolă trec în administrarea institutelor și centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înființate, între care și ICDPP, prevăzut la Anexa 11 din acest act normativ. În Anexa 11 c) sunt identificate suprafețele de teren care sunt date în administrarea ICDPP în București Sector 1, după cum urmează: teren arabil – 6,27 ha; vie – 4,54 ha; livezi – 16,42 ha, adică un total de 27,230 ha expres prevăzut ca fiind teren agricol, la care se adaugă teren neagricol în suprafață totală de 4,179 ha format din: drumuri – 2,310 ha; teren construcții – curți – 1,869 ha.

Potrivit art. 8 din Legea nr. 10/2001, nu intră sub incidența acesteia terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere.

Potrivit art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991, terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetări științifice, agricole și silvice, destinate cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și a animalelor de rasă, precum și din administrarea Institutului pentru Testarea și Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură și a centrelor sale teritoriale aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora, articol care nu se modifică prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, voința legiuitorului rămânând astfel aceeași în ceea ce privește aceste terenuri.

După această primă ședință a CA, inculpatele DICU CORINA, GHEORGHITĂ DRAGOMIRA și directorul Iliescu Horia s-au implicat în întocmirea expertizei tehnice solicitate de membrii CA.

Persoana care a întocmit așa-zisul raport de expertiză a fost desemnată de către directorul Iliescu, la recomandarea inculpatului SIN GHEORGHE, în persoana inculpatului STOIAN IOAN, cu care acesta mai lucrase înainte. S-a arătat că inculpatul STOIAN IOAN era angajat la Institutul de Cartografie și nu putea să efectueze astfel de expertize, fiind incompatibil. Cu toate acestea, pentru a ajuta conducerea ICDPP să poată retroceda acest teren, a acceptat să efectueze lucrarea, folosindu-se pentru aceasta de numele și ștampila expertului Stângu Ioan. Din declarația acestuia din urmă rezultă că locuiește în jud. Neamț, avea la acel moment o relație apropiată cu inculpatul Stoian Ioan, cu care colabora din punct de vedere profesional și, profitând de faptul că acesta lucra în București, i-a dat ștampila pentru a o preschimba. Ulterior, nu a primit ștampila înapoi și nu a avut cunoștință dacă a fost sau nu folosită.

La data de 26.09.2008 a fost convocată o nouă ședință în care a fost din nou luată în discuție cererea inculpatului PAUL AL ROMÂNIEI de retrocedare a 204.740 mp teren. De această dată, PAUL AL ROMÂNIEI nu a mai participat la ședință, fiind reprezentat de avocat, inculpatul ROȘU ROBERT, însă nu s-a discutat asupra concluziilor expertizei și nici nu au fost analizate alte condiții.

De această dată, consiliul de administrație nu s-a mai întâlnit într-o ședință la care să participe toți membrii, ci s-a discutat informal în biroul directorului Iliescu Horia, acesta afirmând că toate problemele discutate anterior au fost rezolvate.

Consiliul de administrație, în componența Iliescu Horia Iliescu, Oancea Florin, DRAGOMIRA GHEORGHITĂ, Andrei Ana Maria, Alexandru Pascu și Elena Leaota, a hotărât, cu majoritatea voturilor, respectiv patru „pentru” și o abținere, cea a numitei Leaota Elena, reprezentanta MADR, restituirea în natură a terenului în suprafață de 170.924, 97 mp situat în București, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8. A fost emisă, în consecință, decizia nr. 30/26.09.2008.

Parchetul a susținut că decizia de restituire este abuzivă, cererea nefiind însoțită de documente justificative din care să rezulte calitatea de moștenitor îndreptățit sau incidența Legii nr. 10/2001 raportat la situarea terenului, iar acesta nu a fost identificat potrivit legii. Mai mult, din probele dosarului rezultă că în anul 1948 Ferma Regală Băneasa era situată în extravilanul localității Băneasa, așa încât nu putea face obiectul Legii nr. 10/2001.

De asemenea, terenul retrocedat în natură era ocupat în parte de construcții, fapt cunoscut de toată lumea, așa cum rezultă și din declarațiilor martorilor (locatari), inculpatul TRUICĂ REMUS oferindu-le sume de bani (2500 euro fiecare) pentru a părăsi imobilele fără probleme. Existența unor construcții durabile, locuibile pe terenul retrocedat, rezultă și din aceea că, după obținerea terenului, inculpatul Paul Al României a încheiat contracte de închiriere cu unii dintre angajații institutului, precum și din extrasul CF eliberat după intabularea ca proprietar pe teren a RECIPLIA SRL, în care apare notat și dreptul de proprietate al statului asupra construcțiilor amplasate pe acest teren.

Având în vedere cele expuse, precum și faptul că inculpata GHEORGHITĂ DRAGOMIRA deținea funcția de director economic, calitate în care a cunoscut fără dubiu în ce constă patrimoniul ICDPP, împrejurarea că acesta a participat la discuțiile avute de directorul Iliescu Horia cu inculpatul TRUICĂ REMUS înainte de ședințele de CA, legătura ei apropiată cu inculpata

DICU CORINA, fiica sa, precum și implicarea directă în întocmirea de către inculpatul STOIAN IOAN a așa-zisului raportat de expertiză, dându-i acestuia explicații privind stabilirea loturilor ce urmau a se retroceda, dar și acțiunile ulterioare retrocedării (intermedierea relației între TRUICĂ REMUS și Institut pentru rezolvarea servituții de trecere în anul 2009), dovedesc că aceasta a acționat cu intenția de favorizare a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, prin retrocedarea nelegală a terenului.

Decizia de retrocedare este apoi pusă în executare, în aceeași zi, prin încheierea unui protocol de predare-primire, semnat pentru inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI de inculpatul ROȘU ROBERT, fără o delimitare și punere în posesie efectivă, astfel că ulterior s-a constatat că s-au restituit 150.000 mp în loc de 170.000 mp și pe terenul restituit se aflau imobile funcționale (ex. sediul fermei, cămin de nefamiliști, seră).

Din probele administrate în cauză rezultă că acțiunile directorului Iliescu Horia au fost determinate de oferirea de foloase necuvenite de către inculpatul TRUICĂ REMUS, constând în plata unei excursii în străinătate pentru patru persoane. Din convorbirea din data de 12.09.2008, purtată de Truică Remus cu Iliescu Horia, rezultă că în seara precedentă acesta i-a remis documentele rezervării camerelor de hotel și dovada că aceasta este deja plătită. În discuție se menționează că prețul este de peste 500 euro (*„de cinci sute, nu știu ce, pe noapte”*).

Imediat după obținerea terenului, inculpații REMUS TRUICĂ și ROȘU ROBERT, împreună cu ceilalți membri ai grupului, au început demersurile pentru transferul acestuia în proprietatea SC RECIPLIA SRL, modalitate în care s-ar fi plătit prețul traficului de influență săvârșit pentru retrocedarea acestui bun și totodată s-ar fi realizat și operațiunea de „spălare” a lui.

Vânzarea a fost amânată însă din cauza taxelor notariale datorate în conformitate cu Ghidul notarilor publici pentru anul 2008. Se precizează că valoarea minimă admisă la tranzacție era, potrivit acestui ghid, de 1.300 euro/mp pentru strada Ion Ionescu de la Brad, ceea ce ar fi dus la taxe de aproximativ 6,5 milioane euro, sumă considerată inacceptabilă. Pentru înlăturarea acestui obstacol s-a schimbat numărul administrativ al terenului pe strada Gheorghe Ionescu Sisești, nr. 8 A, prin dispoziție administrativă a primăriei, urmare a unei cereri depuse de Paul Al României, acesta solicitând „atribuire” de număr administrativ, deși imobilul avea deja un astfel de număr. Conform noii adrese, valoarea terenului era de doar 500 euro/mp, la care ar fi corespuns o taxă de aproximativ 2,5 milioane euro. Inculpatul BENY STEINMETZ nu a fost însă de acord să plătească nici această taxă, solicitând să se găsească „o soluție creativă”. Tranzacția a fost amânată până în ianuarie 2009, conform noului ghid al notarilor, terenul de pe strada Sisești fiind evaluat la 54 euro/mp (pe str. Ion Ionescu de la Brad valoarea minimă admisă a rămas de peste 1.000 de euro/mp).

Tranzacția se realizează finalmente la notarul public Georgescu Gabriela, după ce, în prealabil, la data de 14.01.2009, la același notar, prin încheierea nr. 4, se autentifică actul de dezmembrare a terenului în 3 loturi, de 5.583 mp, 18.200 mp și 127.138 mp. Actul este întocmit de inculpatul ROȘU ROBERT.

La data de 15.01.2009 se încheie și contractul de vânzare-cumpărare între AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, prețul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei. Taxele notariale au fost calculate conform încheierii de autentificare la valoarea de 8 milioane euro, valoare minim admisă de notar la tranzacție. Contractul a fost întocmit de avocatul Mircea Răzvan și a fost autentificat prin încheierea nr. 5 a notarului.

În aceeași zi, 15.01.2009, SC RECIPLIA SRL vinde două din cele trei loturi proaspăt dobândite, respectiv lotul de 5.583 mp și cel de 18.200 mp, în favoarea SC HERCULES PROPERTIES SA, pentru prețul de 530.000 de euro, care, de asemenea, nu a fost plătit în realitate. Actul este redactat de același avocat, Răzvan Mircea, de la SCA Țuca Zbârcea și Asociații.

II. Prima instanță a reținut următoarele:

1. În privința chestiunilor prealabile:

Instanța de fond a reținut că argumentele parchetului dezvoltate în rechizitoriul D.N.A. – S.T. Brașov din data de 17.05.2016 pentru a susține acuzarea inculpaților din prezenta cauză, de săvârșire a infracțiunilor de abuz în serviciu, au fost acelea că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea celor două imobile ce au făcut obiectul cauzei, respectiv Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa. Parchetul a mai susținut că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi făcut nici dovada calității sale de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea și nici dovada că acesta din urmă ar fi avut în proprietate cele două bunuri menționate anterior.

Așadar, principalul argument invocat de parchet pentru susținerea acuzației de abuz în serviciu, fie sub forma autoratului, fie sub forma complicității, este acela al admiterii cererilor de retrocedare fără a fi întrunite condițiile prevăzute de legile speciale care reglementează restituirea proprietăților preluate abuziv de statul comunist.

Prin faptul că inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Chiriac Theodor ar fi dispus cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să facă dovada calității de moștenitor și a faptului că acest teren a aparținut fostului Rege Carol al II-lea, parchetul a susținut că aceștia au săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu. În sarcina celorlalți inculpați, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță și Păvăloiu Nela, s-a reținut complicitate la această infracțiune de abuz în serviciu, susținându-se că ar fi înlesnit săvârșirea acestei infracțiuni de către ceilalți inculpați.

De asemenea, parchetul a susținut că, prin faptul că inculpata Gheorghită Dragomira ar fi admis cererea inculpatului Al României Paul Philippe de retrocedare a Fermei Regale Băneasa, fără să fie făcută dovada calității de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea și dovada preluării abuzive a acestui teren, ea ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu. Inculpații Sin Gheorghe, Stoian Ioan, Dicu Corina, Truică Remus, Al României Paul Philippe și Roșu Robert Mihăiță ar fi săvârșit, în opinia parchetului, o complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, prin înlesnirea acestei restituiri, fără drept, a imobilului menționat.

Or, instanța penală nu poate ignora, în analiza săvârșirii de către inculpați a infracțiunii de abuz în serviciu, faptul că mai multe instanțe competente au statuat în mod definitiv și irevocabil atât calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât și dreptul său de a solicita retrocedarea celor două imobile, în baza legilor speciale de retrocedare a imobilelor preluate abuziv în perioada comunistă.

Calitatea de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea și dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea în baza legilor de restituire a proprietăților preluate abuziv de către stat nu privesc existența infracțiunii de abuz în serviciu, ci aspecte de drept civil care exced elementelor constitutive ale acestei infracțiuni. Teoretic, chiar în cazul existenței calității de moștenitor și a dreptului de a solicita retrocedarea celor două bunuri, s-ar putea concepe săvârșirea de către funcționari a infracțiunii de abuz în serviciu, dacă s-ar constata încălcarea de către aceștia, cu ocazia retrocedării imobilelor, a altor dispoziții legale decât cele referitoare la existența calității de moștenitor sau a dreptului de a solicita retrocedarea bunurilor. Elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu constă în neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă (cu încălcarea legii) a atribuțiilor de serviciu, iar constatarea autorității de lucru judecat a hotărârilor civile care au statuat cu privire la calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe și a dreptului acestuia de a solicita retrocedarea celor două bunuri imobile nu se suprapune cu conținutul constitutiv al infracțiunii.

Având în vedere principiul securității raporturilor juridice, care ține de respectarea dreptului la un proces echitabil, întrucât există unele hotărâri judecătorești prin care s-a stabilit calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu, precum și dreptul acestuia de a solicita restituirea celor două imobile ce fac obiectul cauzei penale, nu s-ar mai putea statua prin sentința penală într-un sens contrar celor reținute de instanțele civile care au analizat aceste aspecte și le-au soluționat prin hotărâri definitive. Doar dacă s-ar fi constatat săvârșirea unor infracțiuni cu ocazia pronunțării acestor hotărâri judecătorești, care ar fi condus la desființarea lor în calea extraordinară de atac a revizuirii, s-ar fi putut nesocoti cele statuate de instanțele civile cu privire la calitatea de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea și cu privire la îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa.

În ce privește calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu, acest lucru a fost statuat în mod irevocabil prin hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului Judiciar de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție a României, în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur.

Chiar dacă la momentul săvârșirii faptelor ce formează obiectul acuzației de abuz în serviciu nu era definitivă hotărârea de exequatur ce avea ca obiect recunoașterea hotărârii nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului Judiciar de la Lisabona, Portugalia, în prezent nu se

mai poate face abstracție de existența acestei hotărâri de recunoaștere și nici nu s-ar putea reține o situație juridică contrară acesteia. Ea a statuat în mod definitiv și irevocabil cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu.

Prevederile legislației incidente (Codul Familiei din 4 ianuarie 1953, în vigoare la data faptelor) au fost interpretate în mod constant de către doctrină și jurisprudență în sensul că orice acțiune în stabilirea filiației (fie față de tată, fie față de mama copilului), odată rămasă definitivă, produce efecte retroactiv – de la nașterea copilului, iar în ceea ce privește drepturile acestuia – de la concepția lui.

Încă de la 07.08.1991 se inițiasse dosarul de exequatur în România, prin acțiunea introdusă de Carol Mircea Grigore, avându-l ca mandatar pe Paul Philip de Hohenzollem (Al României Paul Philippe), în recunoașterea și investirea cu formulă executorie a Hotărâri pronunțate de Secția I a Tribunalului Judiciar de la Lisabona în data de 06.02.1955, în dosarul nr. 234/1954, prin care s-a constatat în mod irevocabil că Prințul Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea și moștenitor al acestuia din urmă.

La data de 04.05.2010, în *Cauza Carol Mircea Grigore* (nr. 18811/02), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a admis acțiunea lui Carol Mircea Grigore de Hohenzollern împotriva Statului român, pentru nerespectarea art. 6 CEDO, prin nesoluționarea acțiunii în recunoașterea hotărârii Tribunalului din Lisabona, în România, timp de mai mult de 15 ani (la data pronunțării deciziei CEDO). Printre altele, CEDO a observat și faptul că Paul Philippe este continuatorul acțiunii în recunoașterea hotărârii Tribunalului din Lisabona (începută de tatăl său în 1991 în fața instanțelor române). De la data decesului lui Carol Mircea, la 6 august 2007, Paul Philippe a devenit în mod direct parte în procesul inițiat de tatăl său. Curtea a condamnat România pentru durata nerezonabilă a procesului de exequatur și a obligat Statul român la plata a 9.500 Euro ca urmare a încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție.

Ulterior, a fost pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și hotărârea de recunoaștere, care produce efecte retroactiv.

Așadar, decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, produce efecte retroactiv, de la nașterea inculpatului Al României Paul Philippe, iar instanța penală nu mai poate pronunța în prezent o hotărâre care să contrazică cele statuate prin această hotărâre.

De asemenea, în legătură cu dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea imobilului Pădurea Snagov au fost pronunțate mai multe hotărâri judecătorești, care au statuat în mod definitiv și irevocabil existența acestui drept.

Astfel, prin Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003, instanța a admis cererea reclamantului Hohenzollern Paul Philippe împotriva Primăriei Snagov și a recunoscut calitatea de persoană îndreptățită al lui Al României Paul Philippe pentru 10,79 ha din Pădurea Snagov. Conform sentinței menționate: „reclamantul a făcut dovada de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II-lea, care la

rândul său a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune” și „reclamantul este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha de pădure, situată în comuna Snagov, zona Fundul Sacului”.

Deși parchetul critică de mai multe ori în actul de acuzare această sentință, susținând că este netemeinică ori că ar fi fost dată cu încălcarea legii, ea beneficiază de autoritate de lucru judecat, iar cele statuate în sentință sunt obligatorii *erga omnes*. Chiar dacă s-ar fi comis o infracțiune în legătură cu adoptarea acestei hotărâri, ea tot ar produce efecte până la desființarea ei prin exercitarea căii extraordinare de atac a revizuirii, potrivit Codului de procedură civilă. O hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă nu poate fi desființată pe calea prevăzută de art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, care se aplică altor înscrisuri decât hotărârile judecătorești. Altfel nu ar exista nicio rațiune pentru care legiuitorul să prevadă în mod expres ca motiv de revizuire a unei hotărâri judecătorești săvârșirea unei infracțiuni cu ocazia pronunțării acesteia. În plus, nici parchetul nu a solicitat acest lucru, nefiind efectuate cercetări cu privire la posibilele infracțiuni comise cu ocazia pronunțării acestei hotărâri.

Tot în legătură cu retrocedarea bunului Pădurea Snagov, instanța a reținut că prin Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor s-a aprobat înscrierea lui Al României Paul Philippe, în Anexa 53, ca titular al unei suprafețe de 10 ha teren forestier în Comuna Snagov. Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în justiție de către Regia Autonomă a Pădurilor Romsilva – Direcția Silvică București, care a solicitat anularea acesteia, invocând mai multe dispoziții din Legea nr. 18/1991 și din Legea nr. 1/2000. Prin Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005, s-a respins cererea formulată de către reclamantă. Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a rămas irevocabilă prin respingerea apelului de către Tribunalul București, prin Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006 și prin respingerea recursului de către Curtea de Apel București, prin Decizia civilă nr. 73/22.01.2007.

Toate cele trei hotărâri constată existența dreptului inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea bunului Pădurea Snagov, menționând în motivare următoarele aspecte relevante:

- „În baza art. 5 lit. a HG nr. 1172/2001 Comisia Locală Snagov trebuia să analizeze cererea depusă, conținutul său și elementele prevăzute de art. 10 al. 2 din aceeași hotărâre. Solicitantul poate indica terenuri de drept corecte sau greșite, Comisia Locală are atribuția de a analiza actele anexate de solicitant [în] cond. art. 10 al. 3 din HG 1172/2001 și să aprecieze dacă se putea încadra în disp. Lg. 1/2000; având un rol activ. Oricum, soluția putea fi verificată sub aspectul legalității de Comisia Jud. Conform art. 6 lit. b și c Comisia Județeană a interpretat corect HG nr. 1172/2001 și Legea nr. 1/2000 prin soluționarea contestației și emiterea hotărârii oferind o interpretare în sensul aplicării, nu în sensul neaplicării legii. Atât timp cât pârâtul demonstrează cu acte dreptul său, confirmat și prin admiterea acțiunii în constatare prin s.c. nr. 1872/26.06.2004, o interpretare rigidă a regulamentului și reluare a procedurii ar conduce la același rezultat: atribuirea în proprietatea pârâtului a 10 ha cu teren vegetație forestieră. Atâta timp cât pârâtul a depus o

cerere, chiar greșit întemeiată, aceasta a existat. Prin absurd, raționamentul reclamantei ar funcționa și atunci când un petent depune cerere de reconstituire adresată Comisiei Locale și întemeiată prin disp. art. 480 C.civ. privind revendicarea. Calificarea cererii este în atributul Comisiei Locale aceasta rezultând din obligația analizării sale, conf. art. 5 lit. a din HG nr. 1172/2001. Analiza în definiție a cuvântului înseamnă o verificare riguros elementată cererii depuse de un petent pentru a identifica acele situații ...[neinteligibil]... legea 18/91, legea 1/2000 acte normative specifice pentru activitatea Comisiilor Locale și Județene. După încadrarea situației, de fapt în sens larg în ipoteza normei, urma aplicarea efectivă a dispoziției acesteia. Prin greșita analiză, a cererii, Comisia Locală a împiedicat aplicarea dispozițiilor legale, în concret, nu a aplicat legea unei persoane îndreptățite Comisa Județeană a reparat aceste erori...” - pag. 2-3 din Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea (filele 98-101, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

- „Tribunalul consideră că în analiza valabilității hotărârii Comisiei Județene Ilfov nu se poate ignora împrejurarea că printr-o hotărâre judecătorească definitivă, sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 387/2003, s-a admis acțiunea formulată de reclamantul Paul Philippe de Hohenzollem în contradictoriu cu pârâta comuna Snagov, prin Primar, și s-a constatat că reclamantul, intimatul-pârât în prezenta cauză, este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”.

Deși apelanta reclamantă a susținut că această hotărâre judecătorească a fost avută în mod greșit în vedere de către prima instanță în soluționarea acțiunii în anulare, tribunalul reține că sentința respectivă pronunțată în cursul procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate reclamantului în baza Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2000 prezintă relevanță în stabilirea legalității hotărârii Comisiei Județene Ilfov prin raportare la motivele de nulitate prevăzute de art. III din Legea nr. 169/1997.

Or, potrivit acestor prevederi, față de temeiul juridic al acțiunii de anulare și motivele de nulitate invocate de reclamantă, tribunalul constată că trebuia verificat în ce măsură intimatul pârât Paul-Phillipe de Hohenzollem (Paul Phillipe de România) poate fi considerat o persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate în baza acestor dispoziții speciale în materia fondului funciar, motivul de nulitate absolută ce trebuia cercetat fiind cel arătat de art. III alin. 1 lit. a din Legea nr. 169/1997 (celelalte cauze enumerate de textul legal respectiv nefiind aplicabile speței). (...). Prin sentința definitivă mai sus menționată se constată însă dreptul la retrocedarea unei suprafețe de teren forestier în patrimoniul intimatului pârât, apreciindu-se astfel, indirect, că sunt îndeplinite toate cerințele legale — de formă și de fond — pentru a beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2000. În acest context, nu are relevanță că hotărârea nu este executorie și că nu obligă Comisiile constituite în baza Legii nr. 18/1991 la reconstituirea dreptului de proprietate. Pe de altă parte, autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive nu trebuie confundată cu opozabilitatea, în sens larg, a hotărârii față de terți ca o realitate incontestabilă, acest act jurisdicțional fiind totuși un element al ordinii juridice care nu poate fi ignorat.

În ceea ce privește respectarea celorlalte dispoziții legale invocate de apelanți la adoptarea hotărârii Comisiei Județene Ilfov, tribunalul constată că prin împrejurarea că s-a aprobat în cadrul unei proceduri de stabilire a dreptului de proprietate conform Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2000 înscrierea intimatului pârât într-o anexă cu o suprafață de 10 ha teren - cu vegetație forestieră nu se încalcă niciuna dintre dispozițiile legale ce reglementează regimul proprietății publice – cum ar fi caracterul inalienabil, insesizabil și imprescriptibil al acestor bunuri (conform art. 11-12 din Legea nr. 213/1998) sau interdicția reducerii suprafeței fondului forestier proprietate publică (prevăzută de art. 54 din Codul Silvic), cum în mod neîntemeiat susțin apelanții, cu atât mai mult cu cât nu s-a probat că s-ar fi eliberat un titlu de proprietate pentru suprafețe de teren ce fac parte din domeniul public și, eventual, care nu ar putea face obiect al unei reconstituiri a dreptului de proprietate pentru foștii proprietari.” - pag. 4-5 din Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006 a Tribunalului București, pronunțată în dosarul nr. 31572/3/2005 (4628/2005) – (filele 102-104 verso, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

- „S-a susținut de recurentă că singura cerere formulată de intimatul pârât pentru reconstituirea dreptului său de proprietate a reprezentat o notificare adresată Comisiei de Aplicare a Legii nr. 10/2001, care nu avea nici o competență legală privind restituirea terenurilor forestiere. Critica este nefondată în condițiile în care art. 33 din Legea nr. 1/2000 prevede expres valabilitatea cererilor de reconstituire chiar dacă acestea au fost depuse la alte comisii decât cele competente potrivit legii.

Pe de altă parte, Hotărârea nr. 07 din 14.01.2004 a fost emisă de Comisia Județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor în baza sentinței civile nr. 1872 pronunțată la 26.06.2003 de Judecătoria Buftea, prin care se constatare în mod irevocabil faptul că intimatul pârât (reclamant în acea cauză) este îndreptățit la retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”.

Chiar dacă această hotărâre nu a fost pronunțată în contradictoriu cu recurenta reclamantă, ea are caracter irevocabil, iar instanța de judecată nu poate, într-o acțiune având ca obiect anularea hotărârii de validare emisă în baza acestei sentințe, să dea o altă dezlegare a problemelor de drept reținute în considerentele și dispozitivul acestei hotărâri.

A proceda altfel înseamnă a încălca ordinea juridică internă, cum în mod corect a reținut și instanța de apel, dar și a lipsi pe intimatul pârât de un bun dobândit prin hotărârea mai sus menționată, încălcând astfel dispozițiile Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Nu poate fi ignorat nici faptul că unele din dispozițiile legale menționate de recurentă ca fiind încălcate de instanțele anterioare au fost abrogate prin Legea nr. 247/19.07.2005, lege în baza căreia intimatul reclamant a obținut la data de 07.07.2006 Hotărârea nr. 1156 emisă de Comisia Județeană Ilfov prin care s-a validat dreptul său de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, din care face parte și terenul în litigiu” - pag. 6 din Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București - Secția a III-a civilă (fila 105-111, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

S-a reținut din aceste hotărâri că instanțele civile au analizat și chestiunile

de fond privind dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil, nu doar chestiunile de formă, legate de modul și termenul de depunere a cererii de retrocedare, așa cum susține parchetul în concluziile pe fond (fila 174, vol. LXV din dosarul instanței).

Față de chestiunile de drept dezlegate definitiv și irevocabil de instanțele civile menționate mai sus, instanța penală nu poate constata că s-ar impune o altă interpretare a dispozițiilor legale analizate prin aceste hotărâri judecătorești. Instanțele civile au verificat atât temeiul legal ce a stat la baza retrocedării, cât și actele depuse în susținerea cererii de retrocedare, constatând că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul de a solicita retrocedarea Pădurii Snagov și că această retrocedare a fost conformă cu dispozițiile legale ce reglementează acest domeniu.

În ce privește retrocedarea Fermei Regale Băneasa, aceasta a fost dispusă prin decizia administrativă nr. 30/26.09.2008 a Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor. Prin această decizie nu s-a dispus, însă, retrocedarea întregii suprafețe de teren solicitată de inculpatul Al României Paul Philippe, ci doar a unei suprafețe de 170924975 mp. Pentru restul suprafeței de teren pe care a deținut-o în această zonă fostul Rege Carol al II-lea, care a format un lot comun cu terenul retrocedat, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat o acțiune în instanță prin care a solicitat măsuri reparatorii în echivalent.

Această acțiune a inculpatului Al României Paul Philippe, formulată în contradictoriu cu Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a fost admisă prin sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București – Secția a III-a civilă, prin care s-a dispus obligarea pârâtului de a emite dispoziție de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafața de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, în condițiile Legii nr. 165/2013.

În motivarea acestei sentințe, rămasă definitivă prin neapelare, se menționează: *„Constatând în speță îndeplinită situația premisă prevăzută de Legea nr. 10/2001 atât referitor la preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât și referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv și de către pârâtă, pentru întreaga suprafață a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafața ce face obiectul prezentului litigiu, tribunalul reține obligația pârâtei de a soluționa notificarea și pentru diferența rămasă nerestituită a suprafeței de teren de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, astfel că tribunalul constată cererea ca întemeiată, urmând a o admite și a obliga pârâtul să emită dispoziție de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafața de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condițiile Legii nr. 165/2013”.*

La fel ca în cazul celorlalte sentințe referitoare la retrocedarea imobilului Pădurea Snagov, și în cazul imobilului Ferma Regală Băneasa s-a constatat prin sentința mai sus menționată îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001 referitoare la preluarea abuzivă a imobilului și la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la despăgubire. Nu este vorba doar de o hotărâre care s-a pronunțat exclusiv pe baza Deciziei nr. 30/2008 emisă de către ICDPP, așa cum susține parchetul în concluziile pe fond

(fila 175, vol. LXV din dosarul instanței), ci de o hotărâre care a analizat îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001. Or, aceste constatări ale instanței civile, făcute printr-o hotărâre definitivă în legătură cu dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa, au autoritate de lucru judecat, neputând fi contrazise printr-o altă hotărâre judecătorească.

Principiul securității raporturilor juridice se opune ca instanța penală să constate inexistența acestui drept al inculpatului Al României Philippe ori neîndeplinirea condițiilor legale prevăzute de legile de retrocedare în cazul Fermei Regale Băneasa și a Pădurii Snagov. Fiind vorba de aspecte statuate în mod definitiv și irevocabil de alte instanțe de judecată, ele beneficiază de autoritate de lucru judecat în fața oricăror alte instanțe de judecată, indiferent care ar fi obiectul cauzei cu care acestea sunt investite.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, instanța a constatat că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză penală următoarele hotărâri pronunțate de instanțele civile:

- hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului Judiciar de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea;

- sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea (definitivă și irevocabilă prin neapelare) și Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov;

- sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București – Secția a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală Băneasa.

În ce privește solicitarea inculpaților Roșu Robert Mihăiță și S.C. RECIPLIA S.R.L. de a constata autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile pronunțate de diferite instanțe în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, instanța a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile pentru a se reține caracterul de chestiuni prealabile al aspectelor statuate prin aceste hotărâri.

În primul rând, toate celelalte hotărâri judecătorești menționate de inculpați în cererile de constatare a chestiunilor prealabile privesc alte imobile decât Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, care fac obiectul prezentei cauze. Nefiind investită instanța penală cu judecarea unor infracțiuni care să fi fost comise în legătură cu alte bunuri care au făcut obiectul unor hotărâri civile, nu se impune constatarea autorității de lucru judecat a acestor hotărâri civile în prezenta cauză penală.

Așa cum s-a arătat anterior, constatarea caracterului de chestiune prealabilă al aspectelor soluționate prin hotărârile civile pronunțate în legătură

cu Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa are relevanță doar în ceea ce privește infracțiunile de abuz în serviciu de care au fost acuzați inculpații în legătură cu retrocedarea acestor imobile. Doar în cazul acestor infracțiuni de abuz în serviciu aspectele statuate de instanțele civile au legătură cu obiectul cauzei penale și obligă instanța penală să țină cont de autoritatea de lucru judecat a hotărârilor civile. Or, din moment ce instanța penală a fost investită cu infracțiunile de abuz în serviciu comise în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, celelalte hotărâri judecătorești care nu au legătură cu aceste bunuri nu constituie chestiuni prealabile în cauză.

Inculpații au argumentat în cererile lor faptul că celelalte hotărâri civile pronunțate în legătură cu alte bunuri imobile revendicate de către inculpatul Al României Paul Philippe au reținut că acesta a dobândit în mod valabil drepturile succesoriale de pe urma fostului Rege Carol al II-lea de la Monique Urdărianu. Faptul că instanțele au constatat în cazul altor bunuri legalitatea acestei transmiteri a drepturilor succesoriale nu înseamnă că suntem în prezența unei autorități de lucru judecat, deoarece nu este vorba de același obiect al cauzei. Lipsind unul din elementele autorității de lucru judecat (identitatea de obiect), nu se poate constata autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile, în prezenta cauză penală. Ele ar putea constitui un argument pentru a se reține lipsa de temeinicie a acuzațiilor de săvârșire a infracțiunilor de abuz în serviciu, dar nu o chestiune prealabilă dezlegată cu autoritate de lucru judecat.

În plus, parchetul a susținut în actul de sesizare că actul care dovedește cumpărarea drepturilor succesoriale de către inculpatul Al României Paul Philippe de la Monique Urdărianu ar fi fals, fapt care impune analizarea acestei susțineri pe fondul cauzei. Dacă s-ar constata caracterul fals al înscrisului, instanța penală poate să rețină că nu a existat o transmitere valabilă a drepturilor succesoriale prin acesta, fără ca astfel să încalce autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile. De această data, nu suntem în prezența unor hotărâri judecătorești irevocabile care să fi statuat asupra acelorași aspecte, ci a unor alte înscrisuri depuse în dovedirea unor cereri similare.

Pentru aceste motive, instanța a respins restul solicitărilor inculpatului Roșu Robert Mihăiță și ale inculpatei SC RECIPLIA SRL de constatare a autorității de lucru judecat a chestiunilor statuate prin celelalte hotărâri pronunțate de instanțele civile în legătură cu drepturile succesoriale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

În consecință, instanța a reținut că nu îndeplinesc condițiile pentru a fi considerate chestiuni prealabile aspectele statuate prin Sentința civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunțată de Judecătoria Reșita și Decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunțată de Tribunalul Caraș Severin – Secția civilă, ambele în dosarul nr. 3850/290/2007; Sentința civilă nr. 932/02.04.2007, pronunțată de Judecătoria Bârlad și Decizia civilă nr. 839/R din 04.07.2007, pronunțată de Tribunalul Vaslui – Secția civilă; Decizia civilă nr. 182A/23.03.2009, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008); Decizia civilă nr. 109A/05.07.2012, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; Sentința civilă nr. 500/16.05.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova – Secția civilă în dosarul nr.

3127/2006 și Decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploiești – Secția civilă, pronunțată în dosarul nr. 5425/42/2006; Sentința civilă nr. 679/20.06.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova – Secția civilă în dosarul nr. 3128/2006 și Decizia civilă nr. 4792/09.07.2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006; Decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012.

În ce privește constatarea autorității de lucru judecat a hotărârii Tribunalului de Primă instanță Paris din 06.03.1957 – exequatur, nefiind vorba de o hotărâre recunoscută pe teritoriul României, s-a reținut că instanța nu poate admite această cerere. Aceasta poate constitui doar un argument în favoarea susținerilor inculpatului, dar nu o hotărâre care să beneficieze de autoritate de lucru judecat pe teritoriul României.

De asemenea, sentința civilă nr. 110/04.04.2000 a Tribunalului Arad a fost pronunțată într-un litigiu în care au fost alte părți și având un alt obiect, neputând fi reținută ca o chestiune prealabilă în prezenta cauză, ci doar ca un argument în favoarea susținerilor inculpaților.

2. În privința cererilor și excepțiilor privind constatarea nulității absolute a probelor administrate în prezenta cauză, formulate de către inculpații Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin și Trucă Remus, instanța de fond a reținut următoarele:

a). Chiar dacă au fost formulate sub forma unor excepții de nulitate absolută, instanța a reținut că solicitările inculpaților redactate mai sus au natura juridică a unor cereri de înlăturare, ca nelegale, a unor mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale. Deși regula este că cererile privind nelegalitatea probelor administrate în cursul urmăririi penale se soluționează în faza camerei preliminare, practica judiciară a reținut că există și situații în care acestea pot fi invocate în faza de judecată. Unele dintre aceste situații sunt și acelea în care, după ce a fost depășită faza camerei preliminare, au intervenit modificări legislative ori au fost adoptate decizii ale Curții Constituționale a României cu privire la texte de lege incidente în cauză.

Curtea Constituțională a României a arătat în mod explicit în motivarea unor decizii, cum sunt deciziile nr. 51/2016 și 26/2018, că efectul acestora se produce și asupra cauzelor pendinte, în mod corespunzător. În altele, cum sunt deciziile nr. 302/2017, 91/2018 și 802/2018, Curtea Constituțională nu a făcut o astfel de precizare expresă în motivare, rămânând în sarcina instanțelor de judecată interpretarea și aplicarea în fiecare cauză a articolului 147 alin. 4 din Constituție, potrivit căruia „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.” În cazul deciziei nr. 802/2018 a Curții Constituționale a României, incidența ei în prezenta cauză decurge și din faptul că ea a fost adoptată în urma invocării excepției de neconstituționalitate de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu.

Ținând cont de faptul că în susținerea cererilor de constatare a nulității absolute a unor probe inculpații au invocat și incidența deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016 și 26/2019, în care se subliniază în mod expres că

produc efecte în mod corespunzător și în cauzele pendinte, instanța a analizat pe fond cererile de constatare a nulității absolute și de înlăturare a unor probe administrate în cursul urmăririi penale, chiar dacă, în cauză, a fost depășită faza camerei preliminare.

Principalul argument invocat de inculpați în susținerea cererilor de constatare a nulității absolute a probelor menționate anterior a fost acela al pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată și s-a stabilit că „*soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b), care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.*”

Instanța a constatat că, în acest caz, nu suntem în prezența unei decizii interpretative, ci în prezența unei decizii a Curții Constituționale prin care se declară neconstituțională o soluție legislativă sau o omisiune legislativă. Referitor la acest tip de decizii ale Curții Constituționale, prin care s-a declarat neconstituțională o soluție legislativă sau o omisiune legislativă, practica judiciară majoritară a considerat că ele produc efecte similare unei modificări legislative. Din momentul publicării lor în Monitorul Oficial s-a considerat că în dreptul pozitiv este reglementată soluția legislativă apreciată de Curte ca fiind cea constituțională și că este abrogată implicit soluția legislativă neconstituțională. Aceasta este interpretarea prin care se conferă deciziilor Curții Constituționale de acest tip efectul cel mai puternic, ele fiind considerate ca având forța juridică a unei modificări legislative cu efect imediat în dreptul pozitiv. Au fost și opinii în sensul că astfel de decizii se adresează doar legiuitorului și că organele judiciare nu ar putea aplica în practică în mod direct soluția legislativă impusă de Curte, până când legiuitorul nu o consacră printr-un text de lege, însă aceste opinii au rămas minoritare.

Chiar și în modalitatea de aplicare imediată a deciziilor Curții Constituționale prin care a fost declarată neconstituțională o soluție sau o omisiune legislativă, ele nu pot produce alt efect decât acela pe care l-ar produce adoptarea unei legi noi care să consacre soluția legislativă impusă de Curte prin deciziile pronunțate. Acest lucru rezultă atât din prevederile art. 147 alin. 4 din Constituție, cât și din cele ale art. 15 alin. 2 din Constituție, care consacră principiul neretroactivității legii și excepțiile de la acest principiu. Așadar, întrucât în dreptul nostru deciziile Curții Constituționale produc efecte doar pentru viitor, regula este că ele nu pot fi aplicate unor fapte sau acte juridice anterioare.

În consecință, Decizia Curții Constituționale nr. 302/2017 nu poate produce alt efect decât acela pe care l-ar fi produs adoptarea unei legi noi de procedură penală prin care s-ar consacra în mod explicit sancțiunea nulității absolute pentru încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală. În motivarea deciziei nr. 302/2017 nu s-a precizat nimic în legătură cu efectele în timp ale acesteia, fiind aplicabilă regula generală de la art. 147 alin. 4 din Constituție.

Cum decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale a României privește un text de procedură penală, respectiv dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) din Codul de

procedură penală, ea va produce aceleași efecte ca o lege nouă de procedură, adică se va aplica doar pentru actele procesuale și actele procedurale efectuate după publicarea ei în Monitorul Oficial.

Referitor la regulile de aplicare a legii noi de procedură penală, doctrina și practica judiciară sunt unanime în sensul că ea nu poate fi aplicată actelor de procedură efectuate anterior intrării ei în vigoare.

În acest sens, în doctrina română s-a subliniat că *„Din principiul aplicării imediate a legii procesuale penale rezultă că aceasta este numai activă și niciodată extraactivă; adică nu se aplică în trecut, la acte și la raporturi trecute; numai poate avea eficiență asupra unui act procesual efectuat anterior punerii ei în vigoare; nu mai poate atinge valabilitatea acestuia; ceea ce s-a făcut sub imperiul legii anterioare, nu se mai poate desface prin legea nouă; actele procesuale efectuate sub legea veche, după normele acesteia, își păstrează valabilitatea lor originară și deci toate efectele legale.”* (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Națională S.A., Cluj, 1946, pagina 210).

De asemenea, s-a mai arătat în doctrină că *„Dispozițiile legii de procedură penală au eficiență numai față de actele procesuale sau procedurale îndeplinite în intervalul dintre intrarea și ieșirea din vigoare a acestor dispoziții, odată cu legea care le conține sau în mod separat. În caz de succesiunea legilor de procedură actele procesuale și procedurale efectuate în orice proces penal în timpul legii abrogate își păstrează valoarea, iar cele care vor interveni ulterior vor fi îndeplinite potrivit noii legi (consacrarea regulii tempus regit actum).”* (V. Dongoroz ș.a., Explicații teoretice ale Codului de procedură penală român. Partea generală, Vol. V, Ediția a doua, Editura Academiei Române, București, 2003, pagina 14).

Aceste reguli de aplicare în timp a legii de procedură penală sunt consacrate și legislativ, în textul de la art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Având în vedere aceste principii de aplicare a Deciziei nr. 302/2017 a Curții Constituționale a României, instanța a reținut că nu poate fi primită susținerea inculpaților că mijloacele de probă administrate în prezenta cauză în cursul urmăririi penale ar fi lovite de nulitate absolută pe motiv că ele ar fi fost efectuate de organe de urmărire penală necompetente material. Acestea au fost efectuate cu respectarea legii în vigoare la momentul efectuării lor, iar modificările ulterioare intervenite ca urmare a declarării neconstituționalității unor texte de lege nu pot produce, în principiu, efecte asupra lor.

Chiar dacă actele efectuate sub imperiul legii vechi sunt folosite ulterior în proces, cum este cazul probelor administrate anterior care sunt folosite la adoptarea hotărârii, principiul menționat anterior rămâne valabil. Așa cum s-a arătat în doctrină, *„Astfel, în principiu, aplicațiunea imediată a legii procesuale penale se conjugă cu principiul separațiunii sau izolării actelor procedurale și chiar a diferitelor acte sau operațiuni componente ale unui act procedural complex. Aceasta este teza dominantă a doctrinei și jurisprudenței. Și numai în mod excepțional, și prin dispozițiunea expresă a legii, se aplică principiul unității actului de procedură, sau a fazei de procedură, sau al unității (relative)*

procesului.” (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Națională S.A., Cluj, 1946, pagina 218)

În consecință, instanța nu poate sancționa cu nulitatea absolută actele de procedură efectuate de organele judiciare cu respectarea normelor legale în vigoare, chiar dacă ar fi vorba de acte care, în urma adoptării Deciziei nr. 302/2017 a Curții Constituționale a României, ar fi sancționate cu nulitatea absolută, pentru că această decizie nu poate fi aplicată retroactiv.

b). Referitor la interceptările efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi și libertăți, instanța a reținut că nu au intervenit aspecte noi față de momentul pronunțării încheierii de cameră preliminară în prezenta cauză, care să conducă la concluzia că acestea sunt lovite de nulitate.

Așa cum s-a reținut în încheierea de cameră preliminară din 30.8.2016, rămasă definitivă prin respingerea contestațiilor, *„În cazul mandatelor de supraveghere tehnică emise în baza Codului de procedură penală în anul 2015, anterior apariției deciziei nr. 51/2016, practica judiciară cvasiunanimă a considerat că sancțiunea care operează este aceea a unei nulități relative, care necesită dovedirea unei vătămări, pentru a putea conduce la excluderea probei cu interceptarea convorbirilor telefonice efectuate de Serviciul Român de Informații. Or, o astfel de vătămare nu poate fi dedusă din supoziții, ci ea ar trebui să se bazeze pe un minim de elemente concrete, obiective, care ar face ca fiabilitatea probei respective să fie pusă sub semnul întrebării. În lipsa dovedirii unei astfel de vătămări, Decizia Curții Constituționale a României nr. 51/2016, ca toate deciziile date în materie de procedură penală, va produce efecte ca și o lege nouă de procedură penală, care se aplică doar actelor de procedură efectuate după intrarea ei în vigoare. Actele de procedură efectuate sub imperiul vechii legi de procedură, cu respectarea dispozițiilor acesteia, rămân valabile, dacă nu se poate dovedi existența unei vătămări ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea lor. Acest lucru rezultă și din jurisprudența CEDO, care arată, de exemplu, în cauza Botea c. României, că trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor și de a se opune utilizării lor și, în plus, trebuie să se țină seama de calitatea probelor, inclusiv dacă circumstanțele în care au fost obținute pun la îndoială credibilitatea sau corectitudinea acestora.”*

Așa cum s-a arătat anterior, întrucât Decizia Curții Constituționale nr. 302/2017 nu poate produce efecte asupra actelor de procedură efectuate anterior adoptării ei, rămân valabile cele reținute cu autoritate de lucru judecat în încheierea de cameră preliminară cu privire la proba cu interceptarea convorbirilor telefonice efectuată în baza mandatului emis de judecătorul de drepturi și libertăți în prezenta cauză. Neinvocându-se alte aspecte care să conducă la concluzia producerii unor vătămări care nu ar putea fi înlăturate decât prin anularea acestor acte de procedură, instanța a reținut valabilitatea argumentelor expuse în încheierea de cameră preliminară în care au fost analizate aceste aspecte.

În ce privește efectele pe care le-a produs asupra acestor înregistrări adoptarea Deciziei nr. 26/2019, Curtea Constituțională arată în paragraful 211 că: *„Prin urmare, având în vedere art. 197 alin. (2) din Codul de procedură*

penală din 1968 și art. 281 din Codul de procedură penală, acest din urmă text coroborat cu Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017, prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională, revine Înaltei Curți de Casație și Justiție și celorlalte instanțe judecătorești, precum și Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și unităților subordonate să verifice, în cauzele pendinte, în ce măsură s-a produs o încălcare a dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, și să dispună măsurile legale corespunzătoare.”

Așa cum s-a arătat anterior, nu poate fi vorba în prezenta cauză de incidența sancțiunii nulității absolute, ca urmare a încălcării regulilor de competență materială a organelor de urmărire penală, deoarece interceptarea a fost făcută în baza normelor în vigoare de la momentul efectuării. Curtea Constituțională subliniază în paragraful 164 din Decizia nr. 26/2019 că textul de la art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală s-a bucurat de prezumția de constituționalitate în perioada 1 februarie 2014 - 13 martie 2016, prezumție care a fost ulterior răsturnată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 51/2016. Așadar, fiind vorba de acte de procedură efectuate de organele judiciare în baza unui text de lege în vigoare, care s-a bucurat până la data de 13 martie 2016 de prezumția de constituționalitate, nu se poate reține reaua-credință a organelor judiciare în efectuarea acestor acte de procedură și nici necesitatea aplicării unei sancțiuni procedurale acestora.

Această soluție a fost adoptată și de Înalta Curte de Casație și Justiție într-o decizie de speță, în care s-a reținut că «...prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție (...). Înalta Curte reține însă că, la momentul efectuării actului, încălcarea competenței materiale a organelor de urmărire penală era prevăzută de lege sub sancțiunea nulității relative, iar evaluarea incidenței nulității se realizează prin raportare la legea procesual penală în vigoare la momentul efectuării actului, întrucât legea procesual penală nu retroactivează, ceea ce înseamnă că nu poate fi invocată Decizia Curții Constituționale (care modifică o dispoziție procesual penală) în privința actelor de procedură efectuate anterior publicării acesteia.» (I.C.C.J., Decizia nr. 168/A/2018 din 28 iunie 2018).

În aceeași decizie instanța supremă a mai reținut că «Prin urmare, regulile de competență materială avute în vedere de dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen. vizează repartizarea prin lege a organelor judiciare, după anumite criterii, care pot fi anumite infracțiuni sau anumite acte ori măsuri dintr-o anumită fază a procesului penal (în acest sens, a se vedea paragraful nr. 53 din Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 04.05.2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 566 din 17.07.2017), reguli care au fost

respectate în cauză. Or, administrarea probei cu sprijinul tehnic al altor organe specializate decât cele de urmărire penală nu intră în sfera de incidență a nulității absolute generată de nerespectarea competenței materiale a organelor de urmărire penală, întrucât vizează sprijinul tehnic acordat pentru derularea unui procedeu probatoriu, care excedează noțiunii de „act de urmărire penală”. În acest sens, sunt considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 779 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 91² alin. (1) din C. proc. pen. din 1968 sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.»

Așadar, punerea în executare, prin Serviciul Român de Informații, a mandatelor de interceptare, în baza dispozițiilor art. 142 din Codul de procedură penală, anterior declarării sale neconstituționale prin Decizia nr. 51/2016, nu are ca efect nulitatea mijlocului de probă obținut.

Întrucât înregistrările convorbirilor telefonice efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi și libertăți au fost depuse la dosarul cauzei în totalitate, au putut fi ascultate și contestate de către părți și reprezintă forma brută a datelor care rezultă din aceste probe, instanța a reținut că efectuarea lor prin folosirea aparaturii deținute de către Serviciul Român de Informații nu poate avea ca efect nulitatea probei. Niciunul dintre inculpați nu a solicitat expertizarea tehnică a acestor înregistrări, ci doar a unor înregistrări efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, neinvocându-se niciun aspect care să ridice vreo îndoială asupra fiabilității probelor astfel obținute. De altfel, nici nu s-a invocat în sprijinul acuzațiilor vreo convorbire telefonică interceptată în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi și libertăți, ci doar unele convorbiri telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională.

c). Referitor la interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, instanța a constatat că, deși nu este incident vreun motiv care să conducă la aplicarea sancțiunii nulității absolute, se impune acordarea unei valori probante reduse pentru aceste probe, în sensul că ele nu pot sta la baza pronunțării unei hotărâri de condamnare a inculpaților și nici nu pot avea un caracter determinant pentru adoptarea unei astfel de soluții.

În ce privește legalitatea acestor probe, instanța a reținut că acest aspect a fost analizat în faza camerei preliminare, statuându-se printr-o hotărâre definitivă că sunt legale.

Conferirea unei valori probante reduse este determinată, în primul rând, de faptul că în cursul judecății au fost adoptate Deciziile nr. 91/2018 și nr. 802/2018 ale Curții Constituționale a României, care au declarat neconstituționale două teze din art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României.

Potrivit dispozițiilor art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, „constituie amenințări la adresa securității naționale a României subminarea, sabotajul sau orice alte acțiuni care au ca scop înlăturarea prin forță a instituțiilor democratice ale statului ori care aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români sau pot aduce atingere capacității de apărare ori altor asemenea interese ale țării, precum și actele de distrugere,

degradare ori aducere în stare de neîntrebuințare a structurilor necesare bunei desfășurări a vieții social-economice sau apărării naționale.”

Prin Decizia nr. 91 din data de 28.02.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 20.04.2018, Curtea Constituțională, admitând excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată, a constatat că sintagma „*aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români*”, cuprinsă în art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, este neconstituțională.

De asemenea, prin Decizia nr. 802 din data de 06.12.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 218 din 20.03.2019, Curtea Constituțională, admitând excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, a constatat că sintagma „*ori altor asemenea interese ale țării*”, cuprinsă în dispozițiile art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, este neconstituțională.

Cum din mandatele de siguranță națională depuse la dosar în formă declasificată rezultă că ele au fost emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, părțile sunt în imposibilitate de a verifica dacă mandatele de siguranță națională au fost emise în baza vreuneia din cele două teze declarate neconstituționale prin Deciziile nr. 91/2018 și nr. 802/2018 („*aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români*” și „*altor asemenea interese ale țării*”) ori dacă au fost emise avându-se în vedere vreuna din celelalte teze ale art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991. Cunoașterea de către persoana supravegheată a temeiurilor de fapt și de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de supraveghere tehnică și conferirea unei posibilități reale de a le contesta în fața instanței necesită declasificarea încheierilor ce au stat la baza mandatelor de siguranță națională.

În speță, s-a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție declasificarea integrală a încheierilor în baza cărora au fost emise mandatele de siguranță națională, răspunsul fiind unul negativ, din motive ce țin de siguranța națională. Au fost declasificate parțial aceste încheieri, doar cu privire la temeiul juridic ce a stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională, însă din această declasificare parțială nu s-a putut identifica teza de la art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 care a stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională.

Instanța a făcut demersuri pentru a solicita documentele în format clasificat, iar apărătorii inculpaților au avut posibilitatea efectivă să le consulte, cu respectarea condițiilor impuse de legislația în vigoare privind siguranța națională. Astfel, avocatul inculpaților Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi a înțeles uzeze de această posibilitate legală și a parcurs procedura de obținere a certificatului ORNISS care i-a permis accesul la acestea. Faptul că ceilalți apărători ai părților implicate în dosar nu au parcurs această procedură de autorizare a împiedicat accesul lor la documentele clasificate și posibilitatea unei dezbateri reale cu privire la conținutul acestora și la temeiul de fapt și de drept care a stat la baza emiterii lor.

Necesitatea parcurgerii unei astfel de proceduri de autorizare a accesului la documente clasificate a fost considerată de către Curtea Constituțională a României în Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2018 ca fiind una proporțională cu scopul urmărit, reținându-se în paragraful nr. 43 din motivare că: «Curtea

Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.335 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 15 ianuarie 2009, stabilind constituționalitatea dispozițiilor de lege care condiționează accesul la informațiile secrete de stat de obținerea autorizației (impuse de legea de la acea dată inclusiv magistraților), arătând că „dispozițiile referitoare la persoanele ce urmează să aibă acces la informațiile clasificate, protecția acestor informații prin măsuri procedurale, nivelul de secretizare a acestora, precum și interdicția clasificării unor categorii de informații sau accesul la informațiile secrete de stat nu reprezintă impedimente de natură să afecteze drepturile și libertățile constituționale, fiind în deplin acord cu normele din Legea fundamentală invocate. De asemenea, acestea nu înlătură posibilitatea judecătorului de a avea acces la informațiile secrete de stat, cu respectarea regulilor de natură procedurală prevăzute de lege”. Curtea a mai reținut că: „critica privind încălcarea [...] principiului egalității în drepturi, prin instituirea unor nivele diferite de acces la informație pentru acuzare și apărare, este neîntemeiată, deoarece pentru a avea acces la informații clasificate trebuie să se urmeze aceeași procedură prealabilă de obținere a certificatelor/autorizațiilor de securitate, indiferent de persoana care solicită acest lucru”. În același sens se pronunțase Curtea și prin Decizia nr. 1.120 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 27 noiembrie 2008, statuând că „este firesc ca Legea nr. 182/2002, având ca obiect de reglementare protecția informațiilor clasificate, să conțină reguli specifice cu privire la accesul la astfel de informații al anumitor persoane care au calitatea de părți într-un proces, respectiv cu condiția obținerii certificatului de securitate, fiind necesar a fi îndeplinite, în prealabil, cerințele și procedura specifică de obținere a acestuia, prevăzute de aceeași lege. De vreme ce prevederile de lege criticate nu au ca efect blocarea efectivă și absolută a accesului la anumite informații, ci îl condiționează de îndeplinirea anumitor pași procedurali, etape justificate prin importanța pe care asemenea informații o poartă, nu se poate susține încălcarea dreptului la un proces echitabil sau a principiului unității, imparțialității și al egalității justiției pentru toți. Pe de altă parte, însăși Constituția prevede, potrivit art. 53 alin. (1), posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi – inclusiv a garanțiilor aferente unui proces echitabil – pentru rațiuni legate de apărarea securității naționale. Reglementarea mai strictă a accesului la informațiile clasificate ca fiind secrete de stat, prin stabilirea unor condiții pe care trebuie să le îndeplinească persoanele care vor avea acces la astfel de informații, precum și a unor proceduri de verificare, control și coordonare a accesului la aceste informații, reprezintă o măsură necesară în vederea asigurării protecției informațiilor clasificate, în acord cu dispozițiile constituționale ce vizează apărarea securității naționale.”»

Tot în această decizie Curtea Constituțională a României a reținut, în paragraful 52 din motivare, că «instanța europeană a statuat în jurisprudența sa că, pentru pregătirea apărării în cadrul unei proceduri penale, inculpatul trebuie să ia cunoștință de toate elementele dosarului. Deși a admis faptul că acest drept nu este absolut, excepțiile trebuie să fie justificate și trebuie să existe o compensare pentru aceste dificultăți procedurale create (Hotărârea din 24

iunie 2003, pronunțată în Cauza Dowsett împotriva Regatului Unit, paragrafele 41 și 42). În același timp, Curtea a socotit că exigențele Convenției sunt respectate și atunci când acuzatului nu i s-a permis accesul personal la dosarul cauzei, însă acest drept i-a fost acordat avocatului acestuia (Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza Kamasinski împotriva Austriei, paragraful 88). Această ultimă exigență pe care jurisprudența Curții europene o consideră îndeplinită în legătură cu dreptul inculpatului de a fi informat cu privire la actele/documentele/materialele aflate la dosarul cauzei nu poate fi nicidecum interpretată în sensul că avocatul acuzatului se substituie în dreptul acestuia la informare, ci doar în sensul că, atunci când acuzatul este în imposibilitatea de a accesa personal și, eventual, asistat de avocat, dosarul, dreptul său la informare nu este afectat dacă este reprezentat de avocatul său, căruia i se asigură accesul la dosarul cauzei.» Așadar, în speță s-ar fi putut realiza o informare efectivă a avocaților inculpaților cu privire la conținutul documentelor clasificate, iar aceasta ar fi fost una conformă cu exigențele Convenției europene a drepturilor omului.

Cum nu a existat o astfel de informare decât față de avocatul inculpaților Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi, nu și față de avocații celorlalți inculpați din cauză, instanța a reținut că acesta este un motiv pentru care, față de imposibilitatea obiectivă de a analiza temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de interceptare pe legea siguranței naționale, aceste înregistrări nu pot avea un caracter determinant sau esențial pentru pronunțarea unei soluții de condamnare în cauză. Interceptările și înregistrările au fost efectuate în baza legii în vigoare la momentul efectuării lor, cu autorizarea judecătorilor din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, motiv pentru care nu poate fi constatăată nulitatea acestora, însă încheierile care au stat la baza efectuării lor nu au putut fi puse în discuția contradictorie a părților, fiind clasificate.

Asigurarea unui drept real al inculpaților de a contesta în fața instanței de judecată temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza emiterii acestor mandate, deși se referă la un drept substanțial (dreptul la viața privată), constituie temei pentru aplicarea în speță a remediei procedural constând în conferirea unei valori probante reduse acestor mijloace de probă.

În legătură cu procedura de punere la dispoziția parchetului de către Serviciul Român de Informații a celor 188 de înregistrări ale convorbirilor telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, instanța a reținut că aceasta este reglementată în două texte de lege. Primul temei legal al acestui act îl reprezintă dispozițiile art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care prevede că: „Serviciile și organele specializate în culegerea, prelucrarea și arhivarea informațiilor au obligația de a pune, de îndată, la dispoziția parchetului competent, la sediul acestuia, toate datele și toate informațiile, neprelucrate, deținute în legătură cu săvârșirea infracțiunilor.” Al doilea temei legal al punerii la dispoziție a acestor înregistrări îl reprezintă art. 14 alin. 3 și 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcția Națională Anticorupție, în care se prevede că: „(3) Serviciile și organele specializate în culegerea și prelucrarea informațiilor au obligația de a pune la dispoziție Direcției Naționale Anticorupție, de îndată, datele și informațiile

deținute în legătură cu săvârșirea infracțiunilor privitoare la corupție. (4) Serviciile și organele specializate în culegerea și prelucrarea informațiilor, la cererea procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție sau a procurorului anume desemnat de acesta, îi vor pune la dispoziție datele și informațiile prevăzute la alin. (3), neprelucrate.”

Așadar, nu s-ar putea reține că temeiul care a stat la baza punerii la dispoziția parchetului a acestor înregistrări ar fi fost Protocolul nr. 00750 din 4 februarie 2009, încheiat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații, cu privire la care s-a constatat conflictul juridic de natură constituțională prin Decizia nr. 26/2019 a Curții Constituționale a României.

S-a constatat că este real faptul că din probele administrate rezultă că, împreună cu aceste înregistrări, Serviciul Român de Informații a transmis parchetului și unele note de redare a convorbirilor, dar acest aspect nu poate afecta fiabilitatea probei cu înregistrarea audio transmisă parchetului, ci doar a notelor de transcriere. D.N.A. – S.T. Brașov a arătat în adresa depusă la dosar în data de 22.06.2017, aflată la filele 187-193 din volumul XVIII al dosarului instanței, că redarea convorbirilor telefonice în procesele-verbale certificate de procuror în prezentul dosar s-a făcut după reascultarea tuturor convorbirilor. Or, în acest caz, fiind vorba de redarea de către procuror a înregistrărilor de la dosar, nu s-ar mai putea susține nelegalitatea care ar fi rezultat din redarea convorbirilor telefonice de către un organ incompetent. Nu există la dosar alte procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice, în afara celor certificate de procuror. În plus, toate cele 188 de convorbiri telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională au fost puse la dispoziția tuturor părților, iar fiabilitatea redării lor în procesele-verbale certificate de procuror a putut fi verificată în cursul judecății, fiind remediate în cursul cercetării judecătorești toate erorile de redare sau de traducere, astfel că nu există nicio vătămare sub acest aspect.

În ce privește modul concret în care au fost puse la dispoziția parchetului aceste convorbiri telefonice, în adresa depusă la data de 5.03.2019, aflată la filele 144-146 din volumul XLIV al dosarului instanței, D.N.A – S.T. Brașov a arătat că: „După ce procurorul a solicitat punerea la dispoziție a eventualelor date și informații deținute de S.R.I. în baza mandatelor de siguranță națională puse în aplicare, S.R.I. a pus la dispoziția procurorului, la sediul D.J.I. Brașov, înregistrări ale unor convorbiri însoțite de note de redare pentru ca procurorul să analizeze și să aprecieze dacă au legătură cu cauza. După ce procurorul a luat la cunoștință de aceste informații clasificate și a apreciat că din conținutul lor rezultă date în legătură cu cauza, prin adresa din data de 05.06.2015 s-a solicitat SRI deklasificarea *tuturor convorbirilor telefonice prezentate și a notelor de redare a acestora*. Nu au existat înregistrări prezentate de SRI pe care procurorul să le considere lipsite de relevanță și pentru care să nu solicite deklasificarea.” În aceeași adresă se arată că, urmare a solicitărilor adresate SRI, această instituție a transmis apoi cele 188 de înregistrări, pe două suporturi optice tip DVD, care conțineau 34 și, respectiv, 154 sesiuni audio și că, în afara acestor înregistrări depuse la dosarul cauzei, SRI nu a pus la dispoziția procurorului alte înregistrări obținute în baza mandatelor de siguranță națională.

Potrivit art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 14 alin. 3 și 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Român de Informații avea obligația de a pune la dispoziția parchetului „*toate datele și toate informațiile, neprelucrate, deținute în legătură cu săvârșirea infracțiunilor*”. Din formularea expresă a acestor texte de lege rezultă că există această obligație de a pune la dispoziția parchetului doar datele și informațiile deținute *în legătură cu săvârșirea infracțiunilor*, iar nu toate datele și informațiile deținute cu privire la anumite persoane. Având în vedere natura activității serviciilor de informații, este justificată opțiunea legiuitorului de a institui această obligație doar cu privire la datele și informațiile deținute în legătură cu săvârșirea infracțiunilor, nu și alte date și informații, deoarece această limitare este necesară pentru protejarea siguranței naționale.

Întrucât textele de lege prevăd obligația punerii la dispoziție a datelor și informațiilor *neprelucrate*, instanța a reținut că această mențiune se referă la punerea la dispoziție a acestora în formă brută. Sintagma „neprelucrate” nu se referă la punerea la dispoziție în totalitate a datelor și informațiilor deținute în legătură cu o anumită persoană, ci la lipsa unei prelucrări a acestora de tip „intelligence”, adică a unei analize a acestor date și informații, care să fi fost făcută de serviciul de informații. Or, în speță, s-a constatat că Serviciul Român de Informații a pus la dispoziția parchetului forma cea mai brută a informațiilor deținute, care constă în înregistrarea propriilor convorbiri ale inculpaților din prezenta cauză. În plus, acestea au fost puse la dispoziția tuturor părților din dosar și au putut fi contestate în cursul cercetării judecătorești. Fiind vorba de punerea la dispoziție a înregistrării convorbirilor telefonice purtate chiar de inculpați, procurorul a putut să facă propria analiză a acestor date și informații și să decidă ce valoare probantă au fiecare dintre ele, neputând fi reținută o ingerință a serviciului de informații în activitatea procurorului sub acest aspect. Faptul că alături de aceste înregistrări au fost puse la dispoziție și note de transcriere a lor nu poate fi considerat o prelucrare a informațiilor, întrucât, așa cum s-a arătat anterior, procurorul a procedat la ascultarea și retranscrierea acestora.

Deși nu ridică vreo problemă de legalitate a mijloacelor de probă, aspectele analizate mai sus constituie, însă, un alt argument pentru reducerea valorii probante a înregistrărilor puse la dispoziția parchetului de către Serviciul Român de Informații, în sensul că ele nu pot avea un caracter esențial sau determinant pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

Condițiile folosirii în procesul penal a transcrierii unor convorbiri telefonice au fost statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în mai multe cauze.

În *cauza Khan contra Marii Britanii* s-a reținut că reclamantul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de droguri în baza unei interceptări realizate ca urmare a montării de către poliție a unor dispozitive în apartamentul unui prieten al acestuia față de care, el, pe parcursul unei discuții spontane, a recunoscut săvârșirea faptei. Curtea a constatat încălcarea art. 8, apreciind că înregistrările ambientale realizate de polițiștii britanici nu aveau o bază legală corespunzătoare în dreptul englez, ele efectuându-se după niște reglementări ale Ministerului de Interne care nu

îndeplineau condiția de accesibilitate. În plus, reclamantul a invocat încălcarea art. 6 din Convenție, întrucât înregistrările efectuate reprezentau singura probă care a stat la baza condamnării sale. Astfel, admiterea de către instanțele britanice a acestui mijloc de probă l-a determinat ulterior și pe reclamant ca, în faza de judecată, să-și recunoască vinovăția. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că procedura în ansamblul său a fost echitabilă, nefiind încălcat art. 6 din Convenție, deoarece reclamantul a avut posibilitatea să conteste atât autenticitatea înregistrării, cât și utilizarea acesteia de către organele judiciare.

În cauza *Dumitru Popescu contra României* (nr. 2), în paragraful 106, Curtea Europeană arată că: „Dacă prevederile Convenției garantează, prin art. 6, dreptul la un proces echitabil, totuși aceasta nu reglementează admisibilitatea probelor ca atare, materie ce ține în primul rând de dreptul intern. Așadar, Curtea nu va putea exclude admisibilitatea unei probe administrate cu nerespectarea reglementărilor dreptului național (*Schenk împotriva Elveției*, Hotărârea din 12 iulie 1988, seria A nr. 140, § 46; *Khan citată mai sus*, § 35, și *P.G și J.H împotriva Regatului Unit*, nr. 44.787/98, § 76, CEDO 2001-IX). Pe de altă parte, Curtea reamintește că în trecut a avut deja ocazia să declare că utilizarea unei înregistrări ilegale și, pe deasupra, ca element unic de probă, nu este în sine incompatibilă cu principiile de echitate consacrate de art. 6 § 1 din Convenție, chiar și atunci când acest mijloc de probă a fost obținut cu încălcarea cerințelor Convenției, în special cu cele ale art. 8 din Convenție (*Khan citată mai sus*, § 40; *P.G și J.H împotriva Regatului Unit citată mai sus*, § 81; *Schenk citată mai sus*, § 49).”

În paragrafele 110 și 111 din această hotărâre se arată că: „110. În cele din urmă, Curtea constată că, în materie de probațiune, dreptul procesual român prevede că probele nu au valoare prestabilită și nu sunt ierarhizate, forța lor probantă depinzând de intima convingere a judecătorilor în ceea ce privește ansamblul probelor administrate, fără să existe, așadar, prezumția de preeminență a unei probe față de alta (paragraful 39 de mai sus). Ea consideră că în cauza de față trebuie acordată importanță faptului că înregistrările în litigiu nu au constituit singurul mijloc de probă supus aprecierii suverane a judecătorilor [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Schenk citată mai sus*, §§ 47 și 48; *Turquin împotriva Franței*, nr. 43.467/98 (dec.), 24 ianuarie 2002]. Într-adevăr, Tribunalul Militar Teritorial București și instanțele superioare au coroborat înregistrările cu alte mijloace de probă, precum declarațiile coinculpaților, mărturiile agenților însărcinați cu securitatea aeroportului Otopeni și procesele-verbale de confruntare, de reconstituire și de percheziție, elemente printre care înregistrările litigioase au contat, desigur, la luarea deciziei judecătorilor naționali de a-l condamna pe reclamant, însă fără ca ele să fi constituit elementul unic ce le-a creat convingerea intimă cu privire la vinovăția acestuia (paragrafele 26 și 37 de mai sus).

111. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că utilizarea înregistrărilor în litigiu ca probă în procesul de convingere intimă a judecătorilor naționali nu l-a privat pe reclamant de un proces echitabil și, așadar, nu a încălcat art. 6 § 1 din Convenție.”

În cauza Niculescu contra României Curtea arată că: „Referitor la transcrierile convorbirilor telefonice, Curtea a constatat că, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, instanțele naționale au acceptat ca probă în dosar procesul-verbal al procurorului privind conversațiile telefonice între inculpați în timpul investigațiilor preliminare. Totodată, instanțele interne au răspuns pe larg la apărările inculpaților ce priveau faptul că interceptările nu erau autentice și Curtea a mai observat că reclamanta a fost cea care s-a angajat în mod liber în acele convorbiri, iar reclamanta a avut posibilitatea să le conteste, instanțele dând lămuriri amănunțite cu privire la obiecțiile formulate în acest sens.

Mai mult, Curtea a reiterat că această probă nu avea o valoare dinainte stabilită, iar înregistrările nu au fost tratate de instanțe ca o mărturisire deplină, care să stea la baza vinovăției, ci au jucat un rol limitat în ansamblul probator analizat de instanță.

Curtea a mai reiterat că instanțele naționale sunt mai bine plasate, pentru a aprecia probele necesare într-un dosar, și dacă o cerere concretă a uneia dintre părți (în acest caz, exprimarea părerii de către un expert) este relevantă pentru un caz. Mai mult, Curtea a apreciat că probele din dosar erau suficiente pentru a justifica decizia pronunțată de instanță.

Având în vedere garanțiile oferite în analiza, admisibilitatea și autenticitatea probei în discuție, natura și gradul presupusei constrângeri, precum și modul în care materialul obținut prin interceptările telefonice a fost utilizat de instanțe, Curtea a considerat că utilizarea interceptărilor telefonice nu a încălcat drepturile apărării.”

Faptul că, în prezenta cauză, inculpații au avut la dispoziție înregistrările convorbirilor telefonice de la dosar și le-au putut contesta atât sub aspectul conținutului, cât și sub aspectul fiabilității lor, faptul că a fost efectuată în cauză și o expertiză tehnică a înregistrărilor, cu încuviințarea unui expert parte al inculpaților care au solicitat acest lucru, faptul că a fost audiat în ședință publică expertul oficial care a întocmit raportul de expertiză, inculpații putându-i adresa întrebări, sunt aspecte de natură să asigure garantarea efectivă a dreptului la apărare al inculpaților în legătură cu aceste mijloace de probă.

Curtea Constituțională a României acceptă în Decizia nr. 91/2018, paragraful 35, că dispozițiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală pot conferi calitatea de mijloc de probă acestor înregistrări făcute în baza mandatelor de siguranță națională, subliniind că: „Așa fiind, concluzia care se impune este aceea că dispozițiile legii privind securitatea națională nu conferă calitatea de probă/mijloc de probă datelor și informațiilor rezultate din activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991. Doar dispozițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală ar putea conferi calitatea de mijloc de probă înregistrărilor rezultate din activități specifice culegerii de informații, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991, iar nu dispozițiile art. 11 lit. d) din Legea nr. 51/1991. Astfel, Curtea constată că problema de constituționalitate ridicată de autorul excepției nu ține de modul de reglementare a dispozițiilor art. 11 lit. d) din Legea nr. 51/1991, ci de modul de reglementare a dispozițiilor procesual penale, eventual

coroborate cu dispozițiile Legii nr. 51/1991, care însă nu au fost criticate în prezenta cauză.” Așadar, întrucât dispozițiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt în vigoare și nu au fost declarate neconstituționale, ele constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

Instanța a constatat că și Înalta Curte de Casație și Justiție a admis folosirea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, reținând într-o decizie de speță că: „În primul rând, privitor la activitățile autorizate prin mandatul de securitate națională nr. Y., a căror nulitate este invocată de către inculpata A., facem precizarea că acestea nu sunt măsuri de supraveghere tehnică dispuse conform C. proc. pen., ci activități de culegere de informații autorizate de judecători anume desemnați din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție. Este adevărat că unele dintre acestea sunt similare măsurilor de supraveghere reglementate în dispozițiile art. 138-146 Cod procedură penală, însă nu trebuie confundate cu acestea.

Activitățile de culegere de informații sunt autorizate și puse în executare în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 51/1991 privind securitatea națională a României și nu potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

Potrivit acestei legi (art. 8 alin. 1), activitatea de informații pentru realizarea securității naționale se execută de Serviciul Român de Informații, organul de stat specializat în materia informațiilor din interiorul țării, Serviciul de Informații Externe, organul de stat specializat în obținerea din străinătate a datelor referitoare la securitatea națională și Serviciul de Protecție și Pază, organul de stat specializat în asigurarea protecției demnitarilor români și a demnitarilor străini pe timpul prezenței lor în România, precum și în asigurarea pazei sediilor de lucru și reședințelor acestora.

Conform art. 9 din aceeași lege, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Justiției își organizează structuri de informații cu atribuții specifice domeniilor lor de activitate. Activitatea de informații a acestor organe se desfășoară în conformitate cu prevederile acestei legi și este controlată de Parlament. Cum Direcția generală de informații și protecție internă era structură specializată a Ministerului Afacerilor Interne care desfășura astfel de activități de informații (după cum vom arăta în continuare), tragem concluzia că activitatea de culegere de informații realizată de către DIPI/SIPI în baza Legii nr. 51/1991 este conformă acestei legi, precum și legii de organizare a acestei structuri (O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative).

Așadar, aceste activități de culegere de informații au fost realizate în conformitate cu legea care le reglementează, urmând ca instanța investită să soluționeze în fond cauza să stabilească care este valoarea probatorie a acestor informații.” (I.C.C.J., Secția penală, judecător de cameră preliminară, încheierea din 21 martie 2018).

Chiar înregistrările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională folosite în prezenta cauză au fost menționate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în motivarea sentinței penale nr. 318 din 22 mai 2018, rămasă definitivă prin respingerea apelurilor, în care s-a dispus achitarea martorului Popescu

Tăriceanu Călin, audiat în prezenta cauză în cursul urmăririi penale. În motivarea soluției de achitare a martorului, instanța supremă a făcut referire și la înregistrări efectuate în baza mandatelor de siguranță națională folosite și în prezenta cauză.

Din declasificarea adreselor emise de D.N.A – Serviciul Teritorial Brașov și Serviciul Român de Informații nu rezultă aspecte din care să se poată trage concluzia că probe administrate în cursul urmăririi penale au fost alterate, sub aspectul fiabilității, prin vreo intervenție a serviciului de informații în administrarea lor. În cazul în care din probe ar fi rezultat o astfel de intervenție a serviciului de informații în administrarea probelor, s-ar fi impus înlăturarea probelor administrate în acest mod, deoarece fiabilitatea lor ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Însă, din probele administrate în cauză rezultă că întreaga corespondență s-a purtat între cele două instituții în legătură cu înaintarea de către Serviciul Român de Informații a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională ori în legătură cu înregistrările efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi și libertăți, înregistrări care au putut fi ascultate și contestate de părțile din cauză. Din acest motiv, instanța a reținut că nu se impune înlăturarea înregistrării convorbirilor telefonice nici în baza Deciziei nr. 26/2019 a Curții Constituționale a României.

Acestea sunt singurele mijloace de probă care au o legătură cu Serviciul Român de Informații în prezenta cauză și, așa cum s-a arătat anterior, ele au fost solicitate de parchet și predate de către serviciul de informații în baza prevederilor art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 14 alin. 3 și 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcția Națională Anticorupție, care sunt dispoziții legale în vigoare, adoptate cu respectarea Constituției.

Nu au rezultat în cauză date potrivit cărora ar fi fost obținute și alte probe cu sprijinul Serviciului Român de Informații ori că ar fi existat vreo „delegare” de atribuții din partea D.N.A – Serviciul Teritorial Brașov către acest serviciu de informații, în baza Protocolului nr. 00750 din 4.02.2009, încheiat între Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații. Raportul de constatare întocmit de Institutul de Tehnologie Avansată constituie o probă cu caracter tehnic, întocmit de un specialist dintr-un domeniu, la solicitarea procurorului, fără vreo legătură cu folosirea unor metode specifice unor servicii de informații. Potrivit art. 172 alin. (10) Cod procedură penală, constatarea poate fi făcută de un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora, nefiind limitată în vreun fel această posibilitate a organelor de urmărire penală de a apela la cunoștințele unor specialiști. La momentul la care s-a dispus efectuarea acestuia nu era pronunțată Decizia nr. 26/2019 a Curții Constituționale a României, care a constatat existența conflictului constituțional. Raportul întocmit este depus la dosar, a putut fi contestat sub aspectul conținutului probator, iar părțile au putut solicita efectuarea de expertize în cursul judecății în combaterea oricăror aspecte relevate de acest mijloc de probă.

Nu a fost apreciată ca întemeiată nici susținerea inculpatului Truică Remus, potrivit căreia probele ar fi nelegale pentru că instituțiile beneficiare ale informațiilor clasificate (Ministerul Public și I.C.C.J.) la momentul emiterii

documentelor clasificate nu erau beneficiari autorizați și nu aveau, în conformitate cu dispozițiile imperative ale art. 22 din Legea nr. 182/2002, întocmite liste proprii cuprinzând informațiile secrete de stat în domeniul lor de activitate, pe care să le fi supus aprobării sau să fi fost aprobate în acest sens prin Hotărâre, de către Guvernul României. Instanța a reținut că acest text de lege se referă la beneficiarii autorizați ai informațiilor clasificate, respectiv la instituțiile cărora serviciile de informații sunt obligate să le înainteze rapoarte, analize etc. Or, parchetul sau instanțele de judecată nu sunt astfel de instituții, ci pot fi sesizate doar organele de urmărire penală cu săvârșirea unor infracțiuni, în baza art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 14 alin. 3 și 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcția Națională Anticorupție.

Regimul folosirii informațiilor sau documentelor clasificate în cauzele penale este reglementat în art. 352 alin. 11 și 12 din Codul de procedură penală, iar utilizarea unor astfel de documente într-un proces penal se face în baza acestor texte de lege, fără să fie necesară adoptarea unui alt act normativ care să autorizeze parchetul sau instanța în acest sens.

Pentru aceste motive, instanța a reținut că proba cu înregistrarea convorbirilor telefonice, făcută în baza mandatelor de siguranță națională, nu este lovită de nulitate absolută, fiind făcută în conformitate cu legea în vigoare de la momentul efectuării lor și cu autorizarea unui judecător din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

e). Această probă nu este nici lipsită de fiabilitate, deoarece expertiza tehnică efectuată în cauză nu a relevat aspecte care să ridice vreo îndoială cu privire la veridicitatea aspectelor rezultate din aceste convorbiri. Chiar dacă expertul nu s-a putut pronunța cu privire la caracterul cert autentic al înregistrărilor, pentru că nu a avut acces la originalul înregistrării și la aparatura cu care s-a făcut interceptarea, nefiind furnizat expertului codul H, acest lucru nu poate conduce *de plano* la înlăturarea acestei probe. Astfel, fiind audiat la data de 19.10.2018, expertul audio Sas Vasile Dan, din cadrul LIEC Brașov, a arătat că: „*De aceea eu nu am scris în concluzie că înregistrările nu sunt editate, ci am scris că nu am depistat urme de editare. Există o multitudine de posibilități de a edita înregistrările digitale fără a putea depista acele editări. Cu posibilitățile tehnice avute eu nu am depistat astfel de urme de editare.*”

Din celelalte probe administrate în cauză, din susținerile inculpaților cu privire la aceste înregistrări, din argumentele invocate de aceștia în susținerea apărărilor și din ascultarea înregistrărilor, instanța a concluzionat că aceste convorbiri sunt reale. În înregistrările din prezenta cauză pot fi identificate și în mod direct vocile inculpaților care au fost prezenți în sala de judecată.

Inculpații nu au contestat existența acestor convorbiri telefonice și nu au invocat existența unor aspecte concrete care să se fi discutat și care nu ar apărea în înregistrare, astfel că nu există niciun motiv pentru a înlătura aceste mijloace de probă. Dimpotrivă, inculpatul Truică Remus, în declarația dată în fața instanței de judecată, a încercat să justifice unele aspecte rezultate din conținutul convorbirilor telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, fapt din care rezultă o recunoaștere implicită a autenticității conținutului acestora.

Eventualele greșeli de traducere sau de consemnare, identificate de inculpați în înregistrări, a convorbirilor telefonice, au fost remediate în cursul judecății, prin audierea în fața instanței de judecată a unui interpret care a arătat sensul exact al termenilor contestați.

În afară de imposibilitatea stabilirii cu certitudine de către expert a caracterului lor autentic, din cauza lipsei accesului la aparatura cu care au fost făcute, nu au mai fost identificate de către expertul oficial alte aspecte care să ridice un dubiu asupra înregistrărilor. Posibilele deformări care ar putea apărea cu ocazia copierii pe CD a acestora ori cu ocazia trecerii de pe un suport pe altul nu pot altera conținutul convorbirii în așa fel încât acesta să nu mai prezinte nicio garanție de autenticitate. Sub acest aspect, în declarația din 19.10.2018. expertul audio Sas Vasile Dan, din cadrul LIEC Brașov, a arătat că: *„Autenticitatea în cazul înregistrărilor digitale nu are relevanță față de momentul la care s-au manifestat probele vocale datorită multiplicității probelor digitale. Acestea pot fi reproduse fără eroare de nenumărate ori, spre deosebire de înregistrările analogice în care înregistrarea originală este unică”; „prin copiere conținutul este identic, în schimb metadatele se modifică pentru că sistemul de operare înscrie noi metadate, adică data, ora, anul când s-a procedat la copiere.”*

Spre deosebire de aceste înregistrări făcute în baza mandatelor de siguranță națională, la care nu au fost indicate urme de editare prin ștergere de către niciunul dintre experți, în cazul înregistrării ambientale făcute în locuința inculpaților Al României Paul Philippe și A României Lia (înregistrarea 29-discutie-tal-beni-steinmetz-shimon.mp3), expertul parte Cătălin Grigoraș a susținut că a depistat cel puțin o urmă de ștergere la contor de timp 00:16:48.350 de la începutul înregistrării (urme de ștergere de tip Butt-Splice) și că această urmă este evidentă și din punct de vedere auditiv (pagina 11 din Obiecțiunile la raportul de expertiză nr. 120 din 6 octombrie 2017). În cazul acestei înregistrări, având în vedere aspectele tehnice depistate de către expertul parte, care ridică dubii cu privire la integritatea înregistrării, văzând și lipsa aparatului cu care s-a făcut înregistrarea, care nu a putut fi pus la dispoziție de către cei care au făcut-o, instanța a reținut că ea nu prezintă suficiente garanții de fiabilitate pentru a fi folosită ca mijloc de probă în cauză.

În consecință, față de toate aceste aspecte, instanța a reținut că există în cazul înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională o problemă de asigurare deplină a garanțiilor dreptului la viață privată, pe care o ridică lipsa încheierilor în baza cărora au fost efectuate și lipsa unui text de lege similar celui din art. 145 Cod procedură penală, care să dea dreptul persoanei supravegheate ca, după încetarea măsurii de supraveghere, să fie informată cu privire la acest aspect și să aibă dreptul, la cerere, de a asculta convorbirile efectuate. Acestea sunt *garanții ulterioare măsurii supravegheții tehnice*, care nu afectează fiabilitatea probei cu înregistrarea convorbirilor telefonice de la dosar, dar a căror nerespectare impune adoptarea remediului acordării unei valori probante reduse acestor mijloace de probă.

În plus, instanța a reținut și faptul că, în cursul judecății, au fost adoptate Deciziile nr. 91/2018 și nr. 802/2018 ale Curții Constituționale a României, care au declarat neconstituționale două teze din art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991

privind securitatea națională a României, iar prin clasificarea încheierilor în baza cărora au fost emise mandatele de siguranță națională și a celorlalte acte legate de emiterea acestora, inculpații au fost în imposibilitate de a lua la cunoștință și de a contesta temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza interceptării convorbirilor lor telefonice, aspect care impune, de asemenea, acordarea unei valori probante reduse acestor mijloace de probă, în sensul că ele nu pot avea un caracter esențial sau determinant în pronunțarea unei hotărâri de condamnare sau de amânare a aplicării pedepsei.

Acest remediu al conferirii unei valori probante reduse unor probe administrate în cursul urmăririi penale este consacrat legislativ în art. 352 alin. 12 din Codul de procedură penală și a fost admis și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, fiind reținut ca atare și în doctrina și jurisprudența română. Astfel, în doctrină s-a arătat că: *„testul determinant sau exclusiv al probei, evaluat de CEDO în ipotezele în care declarațiile unor martori (noțiune autonomă în sens european) au fost administrate fără ca acuzatul să fi putut avea o ocazie adecvată să își exercite dreptul prevăzut de art. 6 parag. (3) lit. d) din CEDO poate fi aplicat, în mod similar și în același scop (protecția dreptului la un proces echitabil), și atunci când probele au fost administrate în cursul urmăririi penale în mod nelegal. În această modalitate, valoarea probantă a probelor administrate în cursul urmăririi penale poate fi afectată de nelegalitatea administrării lor prin stabilirea de către judecătorul de cameră preliminară că singurul remediu eficient este acela al constatării valorii probante condiționate a acestor probe care, în cursul judecății, să nu poată servi în mod determinant sau exclusiv la pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună condamnarea inculpatului, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei.”* (M. Udriu, Procedură penală. Partea specială, Ediția 4, Editura C.H. Beck, 2017, pagina 186).

f). Referitor la cererile de constatare a nulității absolute a perchezițiilor informatice, formulate de inculpații Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu, instanța a constatat că acestea au ca argument principal tot pronunțarea, în cursul cercetării judecătorești, a Deciziei nr. 302/2017 a Curții Constituționale a României. Or, așa cum s-a arătat anterior, având în vedere că această decizie privește un text de procedură penală, respectiv dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, ea va produce aceleași efecte ca o lege nouă de procedură, adică se va aplica doar pentru actele procesuale și actele procedurale efectuate după publicarea sa în Monitorul Oficial.

Doar legile penale substanțiale mai favorabile și deciziile Curții Constituționale care se referă la acestea se aplică retroactiv, dacă sunt mai favorabile suspectului sau inculpatului, nu și legile de procedură penală.

În materia administrării probelor, principiul activității legii de procedură obligă organele judiciare să țină cont de legea în vigoare de la momentul administrării probelor, chiar dacă ulterior ar interveni o lege de procedură care ar sancționa cu nulitatea absolută această probă. În doctrina română s-a arătat că: *„astfel, proba, în întregime, este supusă legii din momentul admisibilității și administrării ei.”* (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Națională S.A., Cluj, 1946, pagina 235).

Or, în prezenta cauză, au fost analizate de către judecătorul de cameră preliminară aspectele privind legalitatea administrării probelor cu perchezițiile informatice, prin prisma sancțiunii nulității relative incidente la acel moment, constatându-se că acestea au fost legal administrate.

În plus, competența organelor de urmărire penală, la care se referă art. 281 alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, se rezumă doar la atribuțiile procurorului și organelor de cercetare, nu și la competența altor specialiști chemați să dea concurs tehnic organelor de urmărire în administrarea unor probe. Potrivit art. 55 alin. 1 din Codul de procedură penală, noțiunea de organe de urmărire penală se referă strict la procuror, organele de cercetare penală ale poliției judiciare și organele de cercetare penală specială. Doar încălcarea regulilor de competență a acestora ar putea atrage nulitatea absolută a actelor de procedură, potrivit art. 281 alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală. Așadar, nu ar putea fi inclus în noțiunea de organ de urmărire penală specialistul la care face referire art. 168 alin. 12 din Codul de procedură penală și nici nu ar putea fi asimilată încălcarea acestui text cu încălcarea competenței organului de urmărire penală, încălcarea competenței acestui specialist.

În consecință, încălcarea textului de la art. 168 alin. 12 din Codul de procedură penală prin efectuarea percheziției informatice în lipsa unui specialist în domeniul informatic, nu poate atrage sancțiunea nulității absolute, ci doar a sancțiunii nulității relative. Aceasta din urmă ar putea interveni doar în cazul în care ar fi invocată cel târziu în faza camerei preliminare, dacă ar fi vorba de un act din cursul urmăririi penale și dacă s-ar dovedi o vătămare care nu ar putea fi înlăturată în alt mod. Or, în speță, a fost depășită faza camerei preliminare, iar inculpații nu au invocat vreo chestiune care să țină de fiabilitatea probei cu percheziția informatică și care să impună înlăturarea probei astfel obținute ca necredibilă.

Legalitatea efectuării percheziției informatice asupra suporturilor aparținând inculpatului Andronic Dan Cătălin a fost analizată și în faza camerei preliminare, reținându-se în Încheierea nr. 1531/12.12.2016 a Judecătorului de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție că: *„În cauza de față, se constată că activitatea procedurală de cercetare a suporturilor/sistemelor informatice, desfășurată în perioada 05 - 07.01.2016, a reprezentat prima fază a procedurii percheziției informatice, încuviințată prin încheierea nr. 9/MSPI/15.12.2015 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel Brașov, ce a stat la baza emiterii mandatelor de percheziție informatică nr. 65 și 66 din aceeași dată.*

Premergător acestor activități, la data de 04.01.2016, s-a procedat la încunoștințarea avocatului ales al inculpatului Andronic Dan Cătălin despre efectuarea percheziției informatice, apărătorul precizând că inculpatul nu dorește să participe la activitatea procedurală, aspecte consemnate ca atare în cuprinsul procesului-verbal din data de 04.01.2016.

Susținerea contestorului, în sensul că nu ar fi fost încunoștințat despre efectuarea percheziției, este contrazisă, în plus, de mențiunile procesului-verbal din data de 05.01.2016, din cuprinsul căruia rezultă că, pe durata activităților specifice percheziției desfășurate la acea dată, în prezența avocaților săi,

Andronic Dan Cătălin a fost contactat telefonic, în scopul furnizării unor informații necesare accesării dispozitivelor suspecte percheziției.

La toate activitățile specifice percheziției informatice realizate în perioada 05 - 07.01.2016 a fost prezent cel puțin unul dintre apărătorii aleși ai inculpatului, care au semnat fără obiecțiuni fiecare dintre cele trei procese-verbale întocmite de organele judiciare (aflate în vol. 46 d.u.p). Prin urmare, pe durata întregii activități cu valoare de procedeu probatoriu, a fost asigurată în mod efectiv reprezentarea contestatorului, cu respectarea exigențelor legale în materie.

Activitățile ulterioare, de analiză și listare a datelor și fotografiilor de interes rezultate în urma percheziției informatice (activități desfășurate în perioada 29.01.2016 - 06.02.2016, conform proceselor-verbale aflate în vol. 45 și 50 dosar urmărire penală), sunt activități subsecvente procedurilor probatorii prevăzute de art. 168 alin. 1 Cod de procedură penală, având ca obiect filtrarea datelor și informațiilor obținute în urma percheziției și evaluarea relevanței probatorii a acestora de către organul judiciar.”

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nici nu a formulat în faza camerei preliminare critici cu privire la administrarea în cursul urmăririi penale a probei cu expertiza informatică, fapt din care se poate trage concluzia că acesta nu a considerat că proba a fost afectată de vreo nelegalitate.

Invocarea, în cursul judecății, a unor aspecte de nelegalitate a percheziției informatice, care ar fi trebuit invocate în faza camerei preliminare, prin interpretarea excesiv de extensivă a cazurilor de nulitate absolută de la art. 281 Cod procedură penală, nu poate fi admisă.

g). Față de toate acestea, **referitor la aspectele de nelegalitate a unor mijloace de probă**, invocate de inculpați în prezenta cauză, instanța a reținut că, în *cauza Schenk împotriva Elveției*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că este în sarcina sa aprecierea în ansamblu a caracterului echitabil al procesului și nu excluderea în principiu și *in abstracto* a probelor administrate nelegal. În această cauză s-a constatat că reclamantului i-a fost respectat dreptul la apărare, chiar dacă cererile sale fuseseră respinse, întrucât acesta a putut contesta caracterul nelegal al înregistrărilor, pe motivul că nu fuseseră dispuse de un judecător și, pe de altă parte, a avut posibilitatea de a tăgădui autenticitatea înregistrărilor și de a se opune la folosirea lor (Hotărârea din 12 iulie 1988, paragrafele 46-49).

În acest sens este și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care s-a statuat că „*potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în principiu nu este interzisă folosirea în procesul penal a unei probe obținute în mod nelegal, dacă procedura, în ansamblul ei, este echitabilă, iar inculpatul a avut posibilitatea contestării ei.*” (ICCJ, decizia nr. 168/A/28.06.2018, pronunțată în dosarul nr. 3250/1/2017).

În speță a fost asigurat dreptul inculpaților de a contesta pe parcursul cercetării judecătorești probele din cursul urmăririi penale și s-au administrat probele solicitate de aceștia cu privire la aspectele de nelegalitate și de nefiabilitate invocate. Pentru aceste motive, instanța a reținut că a fost respectat în cauză dreptul la apărare al inculpaților, așa cum este acesta consacrat în

legislația internă și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nefiind niciun motiv de înlăturare a mijloacelor de probă contestate.

3. În privința încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților:

La data de 17.05.2019, când s-au discutat cererile de schimbare a încadrării juridice a faptelor, nu era publicată în Monitorul Oficial Decizia nr. 250/2019 a Curții Constituționale a României, prin care Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 377 alin. 4 teza I și art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care instanța de judecată se pronunță cu privire la schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare printr-o hotărâre judecătorească care nu soluționează fondul cauzei.

Instanța de fond a reținut, însă, că publicarea comunicatului Curții Constituționale din data de 16.04.2019 impune obligativitatea interpretării dispozițiilor art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală în sensul celor dispuse de Curtea Constituțională, în cazul în care schimbarea încadrării juridice a faptei poate fi făcută exclusiv prin analizarea situației de fapt reținute în actul de sesizare, fără a face o analiză a probelor administrate în cursul judecății.

a). Pentru aceste motive, *prin încheierea de ședință din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală, prima instanță a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:*

TRUICĂ REMUS – din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

ROȘU ROBERT MIHAÎȚĂ – din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

TAL SILBERSTEIN – din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

BENYAMIN STEINMETZ – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

ANDRONIC DAN CĂTĂLIN – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MARCOVICI MARIUS ANDREI – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate

la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MATEESCU LUCIAN CLAUDIU – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

SC RECIPLIA SRL – din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În motivarea schimbării încadrării juridice a faptelor, instanța a reținut că, în cazul infracțiunii de trafic de influență, doctrina și practica judiciară au statuat că, dacă ar fi comise atât acte de pretindere, cât și acte de primire a unor bani sau alte foloase, în condițiile art. 291 Cod penal, încadrarea juridică a acestor fapte este într-o singură infracțiune de trafic de influență, fără aplicarea dispozițiilor legale referitoare la infracțiunea continuată, prevăzute de art. 35 alin. 1 Cod penal.

Într-adevăr, în cazul infracțiunilor de cumpărare și de trafic de influență, ca și în cazul altor infracțiuni cu consumare anticipată, fapta se consumă la momentul realizării primelor acțiuni ce constituie elementul material al infracțiunilor, respectiv a promisiunii de bani sau bunuri din partea cumpărătorului de influență și acceptării acestei promisiuni de către traficantul de influență.

În speță, s-a reținut în sarcina inculpatului Truică Remus că i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să-i soluționeze acestuia cererile de retrocedare a imobilelor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea, iar în schimbul acestei intervenții inculpatul Al României Paul Philippe s-a obligat să transmită către SC RECIPLIA SRL, la care inculpatul Truică Remus era asociat, bunurile astfel obținute (urmând ca el să primească ulterior de la SC RECIPLIA SRL o cotă din valoarea acestora).

Această promisiune de bunuri din partea cumpărătorului de influență și acceptare a ei de către traficantul de influență s-a materializat prin încheierea contractului preliminar din data de 21.09.2006, denumit „Contract privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății”, care a fost apoi înlocuit cu Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății din 1.11.2006.

După retrocedarea bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea acestora către SC RECIPLIA SRL, la data de 15.10.2007 și, respectiv, 15.01.2009, în baza promisiunii pe care o făcuse anterior inculpatului Truică Remus că va remite acestei societăți bunurile promise în schimbul influenței. Toate acestea sunt, așadar, acțiuni de dare și, respectiv, de primire a bunurilor promise în schimbul folosirii influenței, care fac parte din conținutul constitutiv al aceluiași infracțiuni de cumpărare și, respectiv, de trafic de influență.

Promisiunea de bunuri și darea de bunuri, ca și acceptarea promisiunii și primirea bunurilor promise, nu sunt acte materiale distincte ale unor infracțiuni continuate de cumpărare și, respectiv, de trafic de influență, ci sunt acte ale acelorași infracțiuni de cumpărare și de trafic de influență, existente sub forma unității naturale de infracțiune. Nu se poate reține forma continuată a infracțiunii de trafic de influență, în cazul în care o persoană acceptă promisiunea de bunuri în schimbul traficării influenței și primește ulterior aceste bunuri, chiar dacă primirea are loc în mai multe tranșe și nu se poate reține forma continuată a infracțiunii de cumpărare de influență, în cazul în care o persoană promite bunuri în schimbul traficării influenței și dă ulterior aceste bunuri, chiar dacă remiterea lor are loc în mai multe tranșe.

În speță, întrucât acceptarea promisiunii și primirea bunurilor de către traficantul de influență s-au făcut cu privire la aceleași bunuri retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe, suntem în pretența unei singure infracțiuni de trafic de influență, sub forma unității naturale. Inculpatul Al României Paul Philippe i-a promis inculpatului Truică Remus că îi va remite toate bunurile obținute ca urmare a traficării influenței primului (urmând ca el să primească ulterior o cotă parte din valoarea acestora), motiv pentru care nu pot fi reținute atâtea acte materiale ale infracțiunii de trafic de influență câte bunuri i-au fost transmise, ci o singură infracțiune sub forma unității naturale.

Cum, în speță, nu este vorba de o unitate legală de infracțiune, care subzistă doar în cazurile prevăzute de lege, practica judiciară și doctrina au arătat că suntem în prezența unei unități naturale de infracțiune. Astfel, practica judiciară a reținut, într-o altă speță, că „*întrucât inculpatul a săvârșit fapte care constituie două dintre modalitățile menționate, iar acestea se referă la aceeași sumă de bani, predată în vederea realizării aceluiași scop, s-a comis o singură infracțiune de trafic de influență, al cărei conținut s-a realizat nu numai prin pretinderea, dar și primirea sumei pretinse.*” (T.S., decizia nr. 4094 din 26 iulie 1971, în CD 1971, pagina 364).

Așadar, în acest caz, infracțiunea de trafic de influență nu este una continuă, așa cum a susținut parchetul, ci suntem în prezența unei unități naturale de infracțiune care conține atât actul de acceptare a promisiunii, cât și actul de primire a bunului. În doctrină și în practica judiciară s-a susținut existența acestei unități naturale de infracțiune în cazul infracțiunilor cu consumare anticipată, cum sunt traficul de influență, cumpărarea de influență, luarea de mită ori darea de mită. De pildă, într-o altă cauză, instanța a reținut că „*infracțiunea de trafic de influență s-a realizat, sub una din modalitățile sale alternative, în momentul pretinderii folosului, pretindere care a avut loc o singură dată; acțiunile ulterioare, constând în primirea eşalonată a folosului, deși multiple, constituie, împreună cu acțiunea de pretindere, care le precede, o unitate infracțională naturală, ceea ce înseamnă că existența și pluralitatea lor este nerelevantă pentru a se reține fapta ca o infracțiune continuată.*” (Trib. București, Secția a II-a penală, decizia nr. 2628/1975, în C. Rotaru, A.R. Trandafir, V. Cioclei, Drept penal. Partea specială II, Editura C.H. Beck, 2018, pagina 247). Transmiterea ulterioară în proprietatea SC Reciplia SRL a bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa constituie acte care, împreună cu actul anterior de pretindere a acestor bunuri în schimbul folosirii

influenței de către inculpatul Truică Remus, constituie o singură infracțiune de trafic de influență, sub forma unității naturale.

La fel ca în cazul infracțiunii de trafic de influență, în cazul infracțiunii de cumpărare de influență, doctrina și practica judiciară au statuat că, în ipoteza în care sunt comise atât acte de promisiune, cât și acte de oferire sau dare a unor bani sau alte foloase, în condițiile art. 292 Cod penal, încadrarea juridică a faptei este într-o singură infracțiune de cumpărare de influență, fără aplicarea dispozițiilor legale referitoare la infracțiunea continuată, prevăzute de art. 35 alin. 1 Cod penal.

Întrucât inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut prin transmiterea bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, din 15.10.2007 și, respectiv, 15.01.2009, decât să dea bunurile promise traficantului de influență, în speță suntem în prezența unei singure infracțiuni de cumpărare de influență, în forma unității naturale.

Pentru aceste motive, prin încheierea din 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța a dispus și schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Al României Paul Philippe, din infracțiunea de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal).

b). Tot prin încheierea de ședință din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală, instanța a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților*:

TRUICĂ REMUS, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

TAL SILBERSTEIN, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

BENYAMIN STEINMETZ, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în

complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MARCOVICI MARIUS ANDREI, din spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

SC RECIPLIA SRL, din spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Pentru a dispune această schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților, instanța a arătat că sunt incidente argumente similare cu cele din cazul infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență, care impun schimbarea încadrării juridice a presupuselor fapte descrise în actul de sesizare, din infracțiunea continuată de spălarea banilor prevăzută în art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, în infracțiunea de spălarea banilor prevăzută în art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal), pentru inculpații Truică Remus – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni, Al României Paul Philippe – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni, Roșu Robert Mihăiță – trimis în judecată în calitate de complice la această infracțiune, Tal Silberstein – trimis în judecată în calitate de complice la această infracțiune, Steinmetz Benyamin – trimis în judecată în calitate de complice la această infracțiune, Marcovici Marius Andrei – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni și SC Reciplia SRL – trimisă în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni.

Infracțiunea de spălarea banilor, dacă are în vedere transmiterea bunurilor provenind din aceeași infracțiune, va fi o infracțiune unică, iar nu una continuată, chiar dacă această transmitere s-ar face prin mai multe acte succesive, comise la diferite intervale de timp. Or, în speță, parchetul a susținut că inculpatul Al României Paul a transmis către SC RECIPLIA SRL, prin mai multe acte, bunurile obținute prin săvârșirea aceluiași infracțiuni de corupție. În acest caz, având în vedere scopul unic reținut de parchet în actul de sesizare, de transmitere către SC RECIPLIA SRL a întregului patrimoniu dobândit de inculpatul Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, fapta inculpaților ar constitui o singură infracțiune de spălarea banilor, în forma unității naturale, dacă ar fi întrunite toate elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Nu s-ar putea reține în acest caz o infracțiune continuată de spălarea banilor, chiar dacă transmiterea s-ar face prin mai multe acte succesive, deoarece importantă este intenția făptuitorilor de a spăla „produsul” infracțiunilor de corupție, care este format din mai multe bunuri retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe. Nu are nicio relevanță, sub aspectul unității infracțiunii de spălarea banilor, faptul că sunt mai multe bunuri, iar nu un singur bun. Important este scopul unic urmărit de făptuitori, de a spăla „produsul” infracțiunii.

De asemenea, această soluție a unității naturale a infracțiunii de spălare de bani, în cazul în care activitățile ar privi același „produs” al infracțiunii predicat, rezultă și din Decizia nr. 16/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în care se arată că *„Spălarea de bani este o infracțiune la care elementul material constă într-o acțiune ce se poate realiza în șapte modalități alternative (schimbarea, transferul, ascunderea, disimularea, dobândirea, deținerea sau folosirea). Realizarea oricărei modalități a elementului material va conduce la consumarea infracțiunii. Odată consumată infracțiunea, realizarea altei modalități a elementului material în baza aceleiași rezoluții infracționale va fi lipsită de consecințe juridice... Ca atare, realizarea mai multor acțiuni ce reprezintă elementul material al infracțiunii de spălare de bani, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, nu afectează unitatea infracțională.”*

La fel ca în cazul infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență, în ce privește forma unității de infracțiune, și în acest caz este vorba tot de unitate naturală de infracțiune, iar nu de o infracțiune continuă.

c). Tot prin încheierea de ședință din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală, instanța a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților Mușat Apostol și Chiriac Theodor, din infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal).

Pentru a dispune această soluție, instanța a avut în vedere existența unității de acțiune pretins ilegale comise de inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor. Unitatea de infracțiune în cazul acestora este dată de faptul că, în viziunea parchetului, aceștia și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu în același context, pentru a-i retroceda inculpatului Al României Paul Philippe bunul format din Pădurea Snagov. Nu se pot reține atâtea acte materiale ale presupusei infracțiuni continuate de abuz în serviciu câte acte au semnat fiecare, ci încadrarea juridică a faptei este în infracțiunea unică de abuz în serviciu, având în vedere că toate actele au fost comise în vederea restituirii unui singur bun imobil. Pot fi făcute mai multe demersuri, în vederea atingerii unui singur obiectiv, fără ca acest lucru să atragă reținerea formei continuate a presupusei infracțiuni de abuz în serviciu ce ar fi comisă de funcționar.

Pentru aceste motive, *instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii de abuz în serviciu reținute în sarcina celor doi inculpați, din forma continuată, în forma simplă a infracțiunii de abuz în serviciu.*

În ședința publică din data de 17.05.2019 instanța a pus în discuție cererile inculpaților privind schimbarea încadrării juridice a faptei de retrocedare către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov, din infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod

penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 309 Cod penal), pentru inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță, Păvăloiu Nela, Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin și Chiriac Teodor.

De asemenea, în aceeași ședință, instanța a pus în discuție și cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 298 Cod penal.

Întrucât pentru soluționarea acestor cereri instanța ar fi trebuit să facă o analiză a probelor administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății, respectiv să arate care sunt motivele pentru care înlătură unele probe și reține altele referitoare la cuantumul prejudiciului rezultat din presupusa infracțiune sau referitoare la forma de vinovăție cu care a acționat inculpatul Delcea Valentin, instanța a arătat, în ședința din 17.05.2019, că se va pronunța prin sentință cu privire la aceste cereri de schimbări de încadrare juridică. Nefiind publicată în Monitorul Oficial la data respectivă Decizia nr. 250/2019 a Curții Constituționale a României, instanța nu a putut cunoaște care este motivarea Curții Constituționale cu privire la acest aspect, iar pronunțarea prin încheiere, în lipsa motivării deciziei Curții Constituționale a României, ar fi putut constitui o antepronunțare asupra unui aspect important al cauzei, cum este valoarea pretinsului prejudiciu produs. În plus, reținerea sau înlăturarea consecințelor deosebit de grave nu constituie un aspect al încadrării juridice care să impună pronunțarea prin încheiere asupra lui pentru asigurarea respectării dreptului la apărare al inculpaților, deoarece nu reprezintă un aspect esențial al acuzației, care să privescă elementele constitutive esențiale ale faptei. Inculpații și-au putut face apărarea cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, chiar dacă pretinsul prejudiciu produs nu a fost stabilit de instanță înainte de pronunțarea pe fond a cauzei.

În ce privește reținerea în sarcina inculpaților a forme calificate a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 309 din Codul penal, analizând actele și lucrările dosarului instanța a reținut că paguba produsă prin presupusa infracțiune de abuz în serviciu constând în retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov este mai mică de 2000000 lei.

Astfel, din Raportul de expertiză întocmit la data de 08.06.2018 de către expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță să facă evaluarea bunurilor imobile, a rezultat că valoarea Pădurii Snagov retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe era, la data faptei, de 5550 euro/ha pentru pădurea Fundul Sacului de 9,97 ha și de 5440 euro/ha pentru Pădurea Snagov de 36,78 ha. Or, raportând acest prejudiciu la valoarea totală a terenului, rezultă că suma totală este mai mică de 2000000 lei.

Nu a putut fi primită susținerea parchetului de a fi luată în considerare evaluarea făcută de specialiștii D.N.A. în cursul urmăririi penale, în primul rând deoarece expertul desemnat de instanță se bucură de garanțiile de independență pe care nu le au specialiștii parchetului. În al doilea rând, în expertiza efectuată

în cursul judecății de către expertul independent s-a făcut evaluarea terenului potrivit destinației clare a acestuia de vegetație forestieră, în timp ce specialiștii D.N.A. au evaluat terenul ca pe unul construibil. Din moment ce terenul avea la data retrocedării și are și în prezent destinația de vegetație forestieră, nefiind construibil, nu se poate face evaluarea acestuia prin luarea în considerare a unui aspect eventual și incert, cum ar fi posibilitatea de a fi declarat teren construibil.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța de fond a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, reținută în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, pentru inculpații:*

TRUICĂ REMUS, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);

ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă la pct. 3 de la încadrarea în drept din rechizitoriu);

PĂVĂLOIU NELA, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MUȘAT APOSTOL, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a

obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

DIMA NICULAE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

JECU NICOLAE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

POPA CATERINA, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

OLTEANU GHEORGHE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

DELCEA VALENTIN, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

CHIRIAC THEODOR, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

d). În ce privește cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpatul Delcea Valentin, instanța a constatat că nu poate fi primită susținerea acestuia că nu a prevăzut și nici nu a acceptat că prin fapta sa de a vota în sensul retrocedării către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov ar fi încălcat legea. Participarea sa în calitate de membru al comisiei județene de fond funciar presupune luarea la cunoștință de către acesta a tuturor deciziilor luate de această comisie, așa cum s-a întâmplat cu toți ceilalți membri ai comisiei. Nu s-ar putea reține că inculpatul Delcea Valentin ar fi acționat din culpă, iar ceilalți membri ai comisiei au acționat cu intenție, deoarece martorii au arătat că toți

membrii comisiei au votat după ce s-a discutat în prealabil cu privire la obiectul cererii de retrocedare. Ca să se rețină în sarcina inculpatului Delcea Valentin comiterea din culpă a faptei ar fi trebuit să rezulte din probe că acesta nu ar fi cunoscut deloc ce s-a votat ori că ar fi fost în eroare cu privire la obiectul votului, or din probele administrate rezultă contrariul.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanța a respins cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în infracțiunea de neglijență în serviciu*, prevăzută de art. 298 Cod penal.

III. În privința acuzațiilor aduse inculpaților, prima instanță a reținut următoarele:

1. Situația de fapt

a). Referitor la infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, trafic de influență, cumpărare de influență și spălare a banilor:

În anul 2005, inculpatul Truică Remus era asociat cu Riverside Real Estate Corp. și cu STG Ventures Ltd. în cadrul societății Reciplia Ltd., cu sediul în Cipru. Riverside Real Estate Corp. este o societate controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz, iar STG Ventures Ltd este o societate controlată de inculpatul Tal Silberstein.

La data de 14.12.2005, s-a înființat în România societatea comercială RECIPLIA SRL, al cărei unic acționar este societatea Reciplia Ltd., obiectul de activitate al societății românești fiind „cod CAEN 4110 – Dezvoltare (promovare) imobiliară”.

Administrator statutar al SC RECIPLIA SRL a fost desemnată inițial numita Sandra Merloni-Horemans, cetățean străin cu domiciliul în străinătate, dar din probe rezultă că administrator de fapt al acestei societăți în România a fost inculpatul Truică Remus, până în primăvara anului 2010, când și-a cesionat către Riverside Real Estate Corp toate părțile sociale pe care le avea la Reciplia Ltd.. Această cesiune a părților sociale deținute de inculpatul Truică Remus la Reciplia Ltd. a intervenit ca urmare a disensiunilor care au apărut între acesta, pe de o parte, și ceilalți inculpați cu care era partener în societate, respectiv inculpații Benyamin Steinmetz și Tal Silberstein, pe de altă parte. Motivul disensiunilor l-a reprezentat efectuarea de către inculpatul Truică Remus a unor acte, în cadrul SC RECIPLIA SRL, fără știrea celorlalți doi inculpați.

După ce a încetat mandatul numitei Sandra Merloni-Horemans, administrator statutar al SC RECIPLIA SRL a fost desemnat inculpatul Marcovici Marius Andrei, începând cu data de 15.10.2010. În această calitate, la fel ca administratorul statutar anterior, inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a efectuat decât acte licite de administrare curentă a societății și de încheiere a unor acte juridice licite, fără să fi comis vreo faptă penală.

Prin înființarea societății comerciale RECIPLIA SRL și prin desfășurarea activității acesteia s-a urmărit un scop licit, în sine, acela de a obține retrocedarea legală a bunurilor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea, antecesorul inculpatului Al României Paul Philippe și de a valorifica ori a

administra bunurile retrocedate. Din acest motiv, partenerii inculpatului Truică Remus din cadrul acestei societăți, respectiv inculpații Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, nu pot fi considerați răspunzători pentru faptele de corupție săvârșite de acesta din urmă în desfășurarea activităților legate de această societate, neexistând probe din care să rezulte că ei au cunoscut despre săvârșirea acestor fapte penale.

Din probe a rezultat că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că îi poate obține mai ușor și mai repede retrocedarea bunurilor moștenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, prin influența pe care o are asupra funcționarilor competenți să dispună această retrocedare, solicitându-i în schimbul folosirii acestei influențe transmiterea către SC RECIPLIA SRL a proprietății asupra tuturor bunurilor retrocedate. Inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu această înțelegere ilicită și i-a promis inculpatului Truică Remus, în schimbul folosirii acestei influențe, că va transmite către SC RECIPLIA SRL bunurile ce urmau a fi retrocedate, el păstrându-și un drept de creanță de 20 până la 50% din valoarea acestor bunuri.

În aceste condiții s-a încheiat, la data de 1.11.2006, contractul de cesiune de drepturi aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între inculpatul Al României Paul Philippe și SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus. Întrucât inculpatul Truică Remus a acționat ca un administrator de fapt al societății comerciale RECIPLIA SRL, comițând infracțiunea de trafic de influență în numele și în interesul societății, instanța a reținut și răspunderea penală a acestei persoane juridice pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență.

Inculpații Roșu Robert Mihăiță, Moshe Agavi, Mateescu Lucian și Andronic Dan Cătălin au colaborat cu SC RECIPLIA SRL pe diferite aspecte, ce urmează a fi detaliate în continuare, cu prilejul analizei activității acestora.

Nu există probe că acești inculpați ar fi cunoscut săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunilor de corupție reținute în sarcina acestuia și nici să ar fi urmărit, prin faptele lor, înlesnirea în vreun fel a săvârșirii acestor infracțiuni. Acțiunile acestor inculpați s-au circumscris unor activități licite normale în cadrul unei societăți cu obiect de activitate ca cel al SC RECIPLIA SRL. Inculpatul Roșu Robert Mihăiță a desfășurat activități de asistență juridică, în calitatea sa de avocat în cadrul societății de avocatură care avea contract de asistență juridică cu societatea. Inculpații Moshe Agavi și Mateescu Lucian au fost colaboratori ai societății în domeniul lor de specialitate și în domeniul de activitate al societății, acela de dezvoltare (promovare) imobiliară. Inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost consultat sporadic de reprezentanți ai societății RECIPLIA SRL cu privire la unele aspecte legate de relațiile cu publicul, fără să urmărească prin aceasta înlesnirea sau ajutorarea săvârșirii vreunei infracțiuni de corupție.

Transmiterea de către inculpatul Al României Paul Philippe a proprietății Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa către SC RECIPLIA SRL, după ce anterior promisese că va da aceste bunuri în schimbul folosirii influenței de către inculpatul Truică Remus, constituie acte materiale ale aceleiași infracțiuni de trafic de influență. Ele nu pot constitui, în același timp, și acte materiale ale infracțiunii de spălare a banilor, așa cum a susținut parchetul, deoarece, pentru

existența acestei infracțiuni, trebuie îndeplinită condiția situației premisă ca bunurile „spălate” să provină din săvârșirea unei infracțiuni distincte, care s-a comis anterior.

b). Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov și la infracțiunile legate de aceasta:

Inculpatul Al României Paul Philippe este descendentul fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu. După ce s-au adoptat legile privind retrocedarea bunurilor confiscate abuziv în perioada comunistă, acesta a formulat diverse cereri pentru a i se retroceda bunurile fostului Rege Carol al II-lea, invocând fie dreptul propriu de moștenire, în calitate de nepot de fiu, fie cumpărarea drepturilor succesoriale de la moștenitoarea testamentară a ultimei soții a acestuia (Elena Lupescu), respectiv de la numita Monique Urdărianu.

Inculpatul Al României Paul Philippe a avut mai multe persoane mandatate să se ocupe de aceste retrocedări, cel care a depus cererea de retrocedare a bunului Pădurea Snagov fiind inculpatul Gostin Marin. Acesta a depus la Primăria Snagov, la data de 12.03.2003, o cerere pentru suprafața de 10,78 ha. (maximul permis de lege la data respectivă fiind de 10 ha.) din Pădurea Snagov – zona Fundul Sacului, ca mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe.

Prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov i se aduce la cunoștință inculpatului Al României Paul Philippe că cererea sa nu se poate soluționa întrucât nu a făcut dovada certă a faptului că este îndreptățit la retrocedare, adresa fiind semnată de primire de inculpatul Gostin Marin.

În aceste condiții, la data de 06.06.2003, inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatarul Gostin Marin, înregistrează la Judecătoria Buftea, sub nr. 3387/2003, o acțiune civilă prin care solicită instanței, în temeiul art. 111 din vechiul Cod de procedură civilă, să se constate că este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea terenului de 10 ha din Pădurea Snagov, în zona cunoscută sub numele de Fundul Sacului. Prin sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea a fost admisă acțiunea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar și s-a constatat că acesta este îndreptățit să beneficieze de 10 ha. de pădure în localitatea Snagov, zona Fundul Sacului. Sentința a rămas definitivă și irevocabilă prin neapelare.

Ulterior s-a adoptat hotărârea nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin care i s-a recunoscut inculpatului Al României Paul Philippe dreptul de proprietate asupra a 10 ha. de teren cu vegetație forestieră, în baza Legii nr. 1/2000, deși notificarea fusese depusă în baza Legii nr. 10/2001. Această hotărâre de validare a fost primită, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, de mandatarul acestuia de la data respectivă, respectiv de către inculpatul Gostin Marin.

Motivul pentru care inculpatul a făcut notificare în baza Legii nr. 10/2001, iar hotărârea respectivă a făcut referire la Legea nr. 1/2000 a fost acela că, la data notificării, inculpatul Al României Paul Philippe nu mai era în termen să solicite retrocedarea terenului cu vegetație forestieră în baza Legii nr. 1/2000. Ulterior, s-a adoptat Legea nr. 247/2005, care a repus persoanele îndreptățite în termenul de a solicita retrocedarea unor astfel de terenuri cu

vegetație forestieră, majorând și limita maximă ce se putea retroceda, până la 50 ha. de teren.

Deși a obținut hotărârea de validare nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Județene Ilfov, pentru 10 ha. de pădure, inculpatul Al României Paul Philippe nu a reușit punerea în posesie asupra acestui bun, deoarece hotărârea a fost atacată în instanță de către Regia Națională a Pădurilor — Direcția Silvică București, care avea terenul în posesie.

În aceste condiții, văzând că nu a obținut retrocedarea efectivă a bunului, inculpatul Al României Paul Philippe a renunțat la mandatul acordat inculpatului Gostin Marin și a încheiat cu firma inculpatei Păvăloiu Nela (SC ILKO STAR SRL) un alt contract de mandat și asistență de specialitate, la data de 30.10.2005. La data de 01.11.2005, avocatul Dumitrescu Mircea, colaborator al inculpatei Păvăloiu Nela, a depus la Primăria Snagov notificarea pentru restituirea a 47 ha. din Pădurea Snagov, zona Fundul Sacului.

La data de 30.01.2006, între inculpatul Al României Paul Philippe și inculpata Păvăloiu Nela, prin firma acesteia SC ILKO STAR SRL, s-a încheiat un alt contract de mandat și asistență de specialitate, autentificat la notar. Prin acest contract, firma SC ILKO STAR SRL se obliga să acorde asistență de specialitate pentru retrocedarea bunurilor, care consta în principal în angajarea unor avocați care să facă demersurile juridice la autorități sau în instanțe pentru revendicarea bunurilor, iar inculpatul Al României Paul Philippe se obliga să-i plătească în schimb 30% din prețul de vânzare al fiecărui bun recuperat.

Inculpata Păvăloiu Nela a renunțat la colaborarea cu avocatul Dumitrescu Mircea și a preluat personal unele demersuri pentru retrocedarea terenului de 47 de ha. din Pădurea Snagov, fiind probe din care rezultă că aceasta a apelat la martorul Cristache Rădulescu, președintele Consiliului Județean Ilfov de la vremea respectivă, pentru a o sprijini în încercarea de a obține retrocedarea efectivă a acestui teren. Martorul Cristache Rădulescu era un prieten al inculpatei Păvăloiu Nela și făcea parte din același partid politic cu inculpatul Mușat Apostol, care era președintele comisiei locale de fond funciar și cu inculpatul Jecu Nicolae, care era președintele comisiei județene de fond funciar.

La data de 9.03.2006, Comisia Locală Snagov pentru restabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a încheiat procesul-verbal potrivit căruia inculpatul Al României Paul Philippe îndeplinește condițiile pentru restituirea terenului de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, întocmindu-se în acest sens și anexa 37, ambele fiind semnate de inculpatul Mușat Apostol, în calitate de primar al comisiei de fond funciar și de inculpatul Dima Niculae, în calitate de secretar. Din comisia locală de fond funciar a mai făcut parte și martorul Berceanu Daniel, reprezentant al Ocolului Silvic Snagov, care s-a opus retrocedării, considerând că nu sunt întrunite condițiile legale. Acesta a semnat cu obiecțiuni anexa 37, înaintată Comisiei județene Ilfov de fond funciar spre validare.

S-a constatat că nu sunt probe din care să rezulte faptul că inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae ar fi întocmit aceste acte cu încălcarea legii ori ca urmare a intervenției nelegale a inculpatei Păvăloiu Nela sau a martorului Cristache Rădulescu. Dimpotrivă, din probele de la dosar rezultă că inculpatul

Al României Paul Philippe avea dreptul de a i se retroceda imobilul din Pădurea Snagov, care aparținuse fostului Rege Carol al II-lea.

La data de 07.07.2006, actele înaintate de Comisia locală de fond funciar Snagov au fost analizate de Comisia județeană Ilfov de fond funciar, condusă de inculpatul Jecu Nicolae, în calitate de prefect, din care au mai făcut parte și inculpații Popa Caterina – subprefect, secretar al comisiei, Delcea Valentin – subprefect, Olteanu Gheorghe – justul prefecturii, dar și martorii Ghiba Ruxandra – director OCPI, Zoltan Nagy Bege – reprezentant ADS, Petrișor Teodor pentru Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, Cismaru Nicolae – vicepreședinte CJ Ilfov, Cucu Ionuț – delegat Direcția Silvică, Băncilă Florian – delegat ITRSV, Burlacu Victor – SNTR Propact. Deși în cadrul ședinței doar martorul Cucu Ionuț, reprezentantul Direcției Silvice, s-a opus validării anexei 37 a Comisiei locale Snagov de fond funciar, ceilalți membri votând pentru, parchetul a considerat că au săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu prin validarea acestei anexe doar inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe. S-a reținut că nu sunt probe din care să rezulte faptul că acești inculpați ar fi validat propunerea comisiei locale Snagov cu încălcarea legii ori ca urmare a intervenției nelegale a inculpatei Păvăloiu Nela sau a martorului Cristache Rădulescu.

Demersurile inculpatei Păvăloiu Nela de obținere a retrocedării efective a terenului „s-au blocat” în etapa punerii în posesie, deoarece directorul Direcției Silvice Ilfov, martorul Capanu George, ca și reprezentanții acestei instituții din comisiile de fond funciar, s-a opus retrocedării terenului către inculpatul Al României Paul Philippe. Din acest motiv, inculpata Păvăloiu Nela a cedat către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, drepturile litigioase pe care le obținuse de la inculpatul Al României Paul Philippe prin contractul de mandat și asistență de specialitate, autentificat la notar.

Urmare a înțelegerii dintre inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe și Păvăloiu Nela, la data de 1.11.2006 se încheie un contract de cesiune de drepturi aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății între inculpatul Al României Paul Philippe și SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus. Motivul determinant al încheierii acestui contract de cesiune de drepturi a fost promisiunea inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile de retrocedare, pentru a-i determina să le admită, promisiune acceptată de inculpatul Al României Paul Philippe, care s-a obligat să transmită către SC RECIPLIA SRL toate bunurile moștenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea care îi vor fi retrocedate. Altfel, dacă nu ar fi fost acest motiv determinant, inculpatul Al României Paul Philippe ar fi continuat demersurile începute cu societatea inculpatei Păvăloiu Nela, cu care avea deja încheiat un contract similar.

Ca urmare a acestei cedări a drepturilor litigioase pe care le dobândise anterior prin contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe, inculpata Păvăloiu Nela urma să primească de la SC RECIPLIA SRL o sumă de bani și o parte din terenul retrocedat în Pădurea Snagov, asupra căruia inculpatul Al României Paul Philippe urma să fie pus în posesie ulterior.

Inculpatul Truică Remus a obținut într-un timp destul de scurt „deblocarea” situației, având în vedere înlocuirea directorului Direcției Silvice Ilfov, Capanu George, cu inculpatul Chiriac Theodor, un apropiat de-al inculpatului Truică Remus, care ocupase anterior funcția de director tehnic al acestei instituții.

S-a reținut că înlocuirea directorului Direcției Silvice Ilfov a fost foarte importantă pentru deblocarea situației, având în vedere declarația martorului Cucu Ionuț dată în cursul urmăririi penale, la data de 26.02.2016, din care rezultă că inculpatul Truică Remus era la curent cu această schimbare, precum și faptul că inculpatul Chiriac Theodor a fost imediat de acord cu punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului, primind în schimb o suprafață de 1000 m.p. din terenul retrocedat, prin persoanele interpușe Matei Marian și Matei Maria. Acești martori au vândut această suprafață de teren la scurt timp (la data de 1.04.2008), către cumpărătorul de bună credință Cacenco Aurelian, cu suma de 45000 de euro, pe care a încasat-o inculpatul Chiriac Theodor.

Inculpatul Al României Paul Philippe a fost pus în posesie mai întâi asupra suprafeței de 9,97 ha. din teren, la data de 26.06.2007, iar după aceea s-a emis titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007 pentru această suprafață. Pentru restul suprafeței, de 36,78 ha. de pădure, punerea în posesie s-a făcut la data de 15.08.2007, emitându-se titlul de proprietate nr. 246/31.08.2007.

După punerea în posesie și emiterea titlurilor de proprietate, proprietatea asupra întregii suprafețe de teren de 46,78 ha. a fost transmisă de inculpatul Al României Paul Philippe către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub. nr. 3512/15.10.2007.

Ulterior, SC RECIPLIA SRL a transmis o parte din teren către inculpatul Truică Remus (9000 m.p. și 14000 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 și 75400 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009), altă parte către niște persoane, posibil interpuși ai inculpatului Truică Remus și ai martorului Aparaschivei Cristian (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4143/05.12.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4145/05.12.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 515/20.02.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2440/13.08.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2441/13.08.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008) și altă parte către S.C. ILKO STAR S.R.L., firmă ce aparține inculpatei Păvăloiu Nela (6534 m.p. și 43459 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 și 28799 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008). Restul terenului retrocedat din Pădurea Snagov, în suprafață de 246375 m.p., a rămas în proprietatea S.C. RECIPLIA S.R.L.

Terenurile a căror proprietate a fost transmisă către inculpatul Truică Remus și către persoanele cu privire la care există suspiciunea că au acționat ca interpuși ai acestuia și ai martorului Aparaschivei Cristian au fost folosite ulterior pentru obținerea unor credite ipotecare, ce nu au mai fost restituite băncii, faptele făcând obiectul unui alt dosar penal aflat în curs de urmărire.

Terenurile obținute de către inculpata Păvăloiu Nela, prin intermediul societății acesteia SC ILKO STAR SRL, au fost ulterior transmise către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăți prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015. SC MERSURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost înființată la data de 24.07.2015 și are ca asociat unic și administrator pe numita Șerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Păvăloiu Nela. Instanța a reținut că înființarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL și transmiterea proprietății terenurilor către aceasta de către inculpata Păvăloiu Nela au avut loc după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii și a denunțului, din data de 23.01.2015 și, respective, 15.04.2015, când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție. Această transmitere a avut ca scop disimularea provenienței ilicite a terenului respectiv.

Inculpatul Al României Paul Philippe ar fi trebuit să primească, conform contractului încheiat cu SC RECIPLIA SRL, un procent de 50% din prețul de vânzare al acestui bun, dar nu a primit nimic, acesta fiind și motivul disensiunilor apărute între el și ceilalți inculpați din prezenta cauză.

c). Referitor la retrocedarea Fermei Regale Băneasa și la infracțiunile legate de aceasta:

Pentru retrocedarea Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a depus, la data de 13.02.2002, o notificare întemeiată pe Legea nr. 10/2001, înregistrată sub nr. 554 la executorul judecătoresc. Notificarea fost depusă în nume propriu, în calitate de succesor al fostului Rege Carol al II-lea, ca urmare a cumpărării drepturilor succesoriale de la Monique Urdărianu, moștenitoarea testamentară a Elenei Lupescu.

Inculpatul a solicitat astfel, prin notificarea depusă la Primăria Municipiului București, retrocedarea suprafeței de 26,8764 ha., aflată la momentul respectiv în administrarea Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, instituție aflată sub coordonarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură.

Primăria București, prin dispoziția nr. 9134 din 23.11.2007 a Primarului General al Municipiului București, și-a declinat competența de soluționare a cererii către Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

După înregistrarea notificării la Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, directorul institutului de la vremea respectivă, numitul Iliescu Horia (decedat ulterior), i-a solicitat inculpatului Al României Paul Philippe, prin nota nr. 996 din 14.04.2008, să completeze dosarul administrativ cu certificatul de moștenitor, cu dovada că nu au fost depuse cereri de restituire a aceluiasi imobil de către alți moștenitori, cu titlul de proprietate din 1931 pentru dovedirea dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului și cu dovada că terenul intră sub incidența Legii nr. 10/2001, respectiv a faptului că este vorba de un teren intravilan.

După această notificare, inculpatul Al României Paul Philippe a depus, la data de 27.08.2008, o adresă prin care a răspuns celor solicitate de Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, fără a depune alte acte în dovedirea cererii.

Prin adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, Academia de Științe Agricole și Silvici, prin secretarul general de la vremea respectivă, inculpatul Sin Gheorghe, a solicitat Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor convocarea consiliului de administrație pentru soluționarea cererii de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul Philippe.

Urmare a acestei adrese, directorul Iliescu Horia a convocat consiliul de administrație al Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor la data de 02.09.2008, la ședința acestuia participând și inculpatul Al României Paul Philippe, avocatul acestuia, inculpatul Roșu Robert Mihăiță, inculpatul Truică Remus și secretarul general al Academiei de Științe Agricole și Silvici, inculpatul Sin Gheorghe. În cadrul ședinței consiliului de administrație, inculpatul Al României Paul Philippe și avocatul acestuia au susținut existența dreptului său de retrocedare a imobilului, toți membrii consiliului (cu excepția martorei Leaotă Elena, reprezentanta Ministerului Agriculturii în consiliul de administrație) fiind de acord cu restituirea în natură a terenului, după efectuarea unei lucrări topografice de identificare a acestuia. Din consiliul de administrație, în afară de directorul Iliescu Horia, au mai făcut parte inculpata Gheorghită Dragomira, director economic al institutului și martorii Oancea Florin, Andrei Ana Maria, Alexandru Pascu și Elena Leaotă.

Inculpata Dicu Corina nu era membru cu drept de vot al consiliului de administrație, ci asigura doar servicii de asistență juridică, fiind un colaborator extern. Ea este, totodată, și fiica inculpatei Gheorghită Dragomira, care ocupa la vremea respectivă funcția de director economic al institutului.

S-a reținut că nu sunt probe că inculpata Gheorghită Dragomira ar fi încălcat vreun text de lege votând pentru retrocedare în cadrul consiliului de administrație al Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cu încălcarea legii și nici că inculpații Sin Gheorghe și Dicu Corina ar fi comis acte de înlesnire la săvârșirea unei infracțiuni de abuz în serviciu care să fi fost comisă cu această ocazie.

S-a apreciat, însă, că sunt probe concludente din care rezultă că inculpatul Truică Remus l-a corupt pe directorul din perioada respectivă al Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, respectiv pe numitul Iliescu Horia (decedat ulterior), oferindu-i o excursie la Monaco, împreună cu familia, în legătură cu îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor de serviciu legate de retrocedarea acestui teren. Acest act de corupere de către inculpatul Truică Remus a directorului Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, deși a fost comis în legătură cu retrocedarea pe cale administrativă către inculpatul Al României Paul Philippe a terenului cunoscut sub numele de Ferma Regală Băneasa, nu dovedește că ceilalți membri ai consiliului de administrație ar fi votat în mod nelegal pentru retrocedarea imobilului. Dimpotrivă, existau argumente solide pentru admiterea cererii de retrocedare în natură a imobilului.

După ce s-a întocmit de către inculpatul Stoian Ioan o lucrare de identificare a terenului retrocedat, prin Decizia nr. 30/26.09.2008 consiliul de administrație al Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în aceeași compunere, a dispus retrocedarea administrativă, către inculpatul Al României Paul Philippe, a suprafeței de 170924,97 m.p. de teren

situat în bd. Ion Ionescu de la Brad, nr. 8. Toți membrii consiliului de administrație, cu excepția martorei Leaotă Elena, care s-a abținut, au votat pentru retrocedare.

După emiterea deciziei de retrocedare, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea terenului către SC RECIPLIA SRL, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat la data de 15.01.2009 de notarul public Georgescu Gabriela. În aceeași zi, SC RECIPLIA SRL a vândut două loturi din acest teren, în suprafață de 5583 m.p. și 18200 m.p., către SC HERCULES PROPERTIES SA, restul terenului rămânând în proprietatea societății RECIPLIA până în prezent.

Pentru a reține această situație de fapt, instanța a avut în vedere hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele civile, care au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză, conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, precum și probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești, analizate în continuare.

2. Analiza acuzațiilor aduse inculpaților:

a). Referitor la infracțiunile de trafic de influență și dare de mită, reținute în sarcina inculpatului TRUICĂ REMUS și la infracțiunea de cumpărare de influență, reținută în sarcina inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE:

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat în actul de sesizare că, în mod continuat, începând cu august-septembrie 2006, în baza aceleiași rezoluții infracționale, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că, prin influența pe care o are în mod direct (fost consilier al primului ministru) și indirect, prin intermediul relațiilor pe care le are în lumea politică, în justiție, la cel mai înalt nivel și presă (relații prietenie/afaceri cu membri ai guvernului, parlamentari, funcționari ai autorității publice, cu persoane cu influență în presă, relații ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcționarilor publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate de acesta, îi poate determina să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptățit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, atât pentru el, cât și pentru membrii grupului infracțional, între 50 - 80% din fiecare bun care urma a fi obținut, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanța a dispus schimbarea încadrării juridice* a faptei reținute în sarcina inculpatului, din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

De asemenea, inculpatul TRUICĂ REMUS mai este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, pentru a-l determina pe directorul Institutului pentru Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, numitul Iliescu Horia, să sprijine în CA cererea de retrocedare a Fermei Regale Băneasa formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și să aprobe în final retrocedarea (deși documentația depusă era incompletă, terenul nu era

identificat potrivit legii, expertiza fiind formal efectuată și nu intra sub incidența Legii nr. 10/2001), i-a oferit acestuia foloase necuvenite constând în plata unei excursii pentru patru persoane în străinătate, în toamna anului 2008, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *dare de mită*, prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat în actul de sesizare că, în mod continuat, începând cu august-septembrie 2006, i-a promis inculpatului TRUICĂ REMUS și asociaților acestuia din grupul infracțional, inculpații TAL SILBERSTEIN, BENYAMIN STEINMETZ, ROȘU ROBERT MIHAIȚĂ, MARCOVICI ANDREI MARIUS, MATEESCU LUCIAN, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, o cotă parte importantă, între 50% și 80%, din valoarea bunurilor pe care le revendică în România, iar ulterior le-a transferat acestora bunurile pe măsura obținerii lor, prin contracte fictive de vânzare-cumpărare cu RECIPLIA SRL, în schimbul intervenției acestora pe lângă funcționari publici implicați în procedurile de retrocedare, prin influența avută în mod direct (fost și actual consilier al primului ministru) și indirect, prin intermediul relațiilor pe care le au în lumea politică, în justiție, la cel mai înalt nivel și presă (relații prietenie/afaceri cu membri ai guvernului, parlamentari, funcționari ai autorității publice, cu persoane cu influență în presă, relații la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), pentru a-i determina să acționeze contrar atribuțiilor de serviciu, în interesul său, urmărind obținerea în mod injust a bunurilor revendicate și punerea în posesia lor, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *cumpărare de influență*, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, *instanța a schimbat încadrarea juridică a acestei fapte*, din infracțiunea continuată de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de cumpărare de influență *în forma unității naturale*, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a reținut că din probele administrate rezultă săvârșirea, de către inculpatul Truică Remus, a infracțiunilor de trafic de influență și dare de mită, precum și săvârșirea, de către inculpatul Al României Paul Philippe, a infracțiunii de cumpărare de influență.

Așa cum s-a arătat anterior în descrierea situației de fapt reținute de instanță, sunt probe certe că, în perioada august-septembrie 2006, inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are influență și că poate interveni pe lângă funcționarii publici competenți să admită cererile acestuia de retrocedare a bunurilor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea, solicitându-i, în schimb, să transmită proprietatea acestor bunuri către societatea RECIPLIA SRL (la care inculpatul Truică Remus era asociat).

Întrucât nu reușise până la momentul august-septembrie 2006 să fie pus în posesie pe niciunul din bunurile revendicate, fiind foarte nerăbdător să obțină aceste bunuri, inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu această propunere și i-a promis inculpatului Truică Remus că, în schimbul folosirii influenței acestuia, va transmite proprietatea bunurilor retrocedate către SC

RECIPLIA SRL. El și-a păstrat doar un drept de creanță reprezentând o cotă cuprinsă între 20% și 50% din valoarea bunurilor ce urmau a fi retrocedate ca urmare a folosirii influenței inculpatului Truică Remus.

Ca urmare a acestei înțelegeri, s-a încheiat între cei doi contractul preliminar din data de 21.09.2006, denumit „Contract privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății”, care a fost apoi înlocuit cu Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății din 1.11.2006.

Aceste contracte de transmitere de drepturi litigioase au fost încheiate de către inculpatul Truică Remus, în numele inculpatei SC RECIPLIA SRL, înțelegerea dintre cei doi inculpați fiind ca toate bunurile ce urmau a fi retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe să fie transmise către această societate comercială. Inculpatul Al României Paul Philippe a crezut la acel moment că inculpatul Truică Remus este singurul asociat al SC RECIPLIA SRL, aflând că această societate mai are și alți asociați abia după ce a transmis proprietatea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa și nu și-a primit cota promisă din valoarea acestor bunuri.

Cele două contracte privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății sunt la dosar și nu sunt contestate de părți, singurul aspect contestat de inculpați fiind cel referitor la vânzarea și cumpărarea influenței cu ocazia încheierii și derulării acestor contracte. Inculpații au susținut că au desfășurat exclusiv o activitate legală de vânzare și cumpărare a drepturilor succesoriale.

Instanța a reținut că transmiterea drepturilor succesoriale ar fi fost un act licit dacă nu s-ar fi făcut în considerarea unei promisiuni a beneficiarului că va interveni pe lângă funcționarii competenți, pentru a obține mai ușor și mai repede bunurile revendicate. Or, în speță, inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are această influență pe lângă funcționarii competenți și că-i poate obține retrocedarea rapidă a bunurilor revendicate, menționându-i că, fără influența sa, nu va reuși niciodată obținerea acestor bunuri. Având în vedere că până la momentul încheierii acestor contracte inculpatul Al României Paul Philippe nu reușise să fie pus în posesie pe niciunul dintre bunurile revendicate, acesta a acceptat înțelegerea cu inculpatul Truică Remus. Această promisiune a folosirii influenței avută de inculpatul Truică Remus pe lângă funcționarii publicii competenți să soluționeze cererile de retrocedare face ca înțelegerea de mai sus să nu mai fie una licită, ci să constituie elementele constitutive ale infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență.

Chiar dacă contractul încheiat prevedea și plata unui avans de 4000000 euro către inculpatul Al României Paul Philippe, acest lucru nu are nicio relevanță cu privire la existența infracțiunii de trafic de influență, deoarece la această înțelegere s-a ajuns după promisiunea făcută de inculpatul Truică Remus că va interveni pe lângă funcționarii competenți, pentru retrocedarea mai facilă și mai rapidă a bunurilor.

De asemenea, faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea, într-adevăr, dreptul la retrocedarea bunurilor revendicate, nu are nicio relevanță

cu privire la infracțiunea de trafic de influență, deoarece vânzarea și cumpărarea influenței pot fi făcute și cu privire la efectuarea de către funcționarul public a unui act legal, nu doar cu privire la îndeplinirea de către acesta a unui act ilegal.

Instanța a reținut că inculpatul Al României Paul Philippe nu obținuse în mod efectiv niciun bun până la momentul cumpărării influenței inculpatului Truică Remus, din cauza lentorii procedurilor de soluționare a cererilor de revendicare și a refuzului Direcției Silvice Ilfov de a-l pune în posesie asupra Pădurii Snagov, pentru care comisia județeană de fond funciar emisese anterior decizie de retrocedare. Or, există trafic de influență chiar dacă traficanțul de influență promite că poate obține, prin influență, punerea în posesie efectivă asupra bunurilor pentru care cumpărătorul de influență ar fi avut dreptul legal de a solicita revendicarea ori promite că poate „debloca” prin influență procedurile legale de retrocedare, demarate anterior, cum s-a întâmplat în prezenta cauză.

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat această înțelegere cu inculpatul Truică Remus doar în urma promisiunii acestuia că-i va obține efectiv bunurile revendicate, prin folosirea influenței pe care o are asupra funcționarilor competenți să dispună asupra retrocedării, rezultă în mod direct din mai multe mijloace de probă legal administrate.

În declarația dată în calitate de suspect de Al României Paul Philippe la data de 23.04.2015, în dosarul nr. 18/P/2015 al D.N.A. – S.T. Brașov (din care s-a disjuns prezentul dosar), declarație aflată în vol. III al dosarului de urmărire penală, la filele 234-245, acesta arată că:

„Remus Truică mi-a spus că are relații la nivel politic, că el este foarte interesat de Snagov și Băneasa și că poate să recupereze pentru noi. Mi-a spus că este prieten cu Adrian Năstase, că l-a ajutat să își pună banii în China, era mândru că era ideea lui cu China. Remus Truică a menționat că este consilierul lui Tăriceanu pe care îl sfătuiește în materie de afaceri, fiind în relații apropiate.....

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumiți de procente luate de Truică, acesta ne-a spus că este ultima șansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic. Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie, ne poate ajuta la Curtea Supremă.”

Tot în această declarație dată în calitate de suspect, inculpatul Al României Paul Philippe mai arată că:

„Țin minte că, în acest context, Remus Truică a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el. În acele împrejurări, Remus Truică mi-a spus că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca.

Contractul cu Remus Truică, mai exact cu Reciplita, s-a încheiat ulterior, tot la sediul SCA Țuca.

Țin minte că am stat peste 5 ore în ziua respectivă și am discutat multe detalii.

Rețin că m-a deranjat foarte mult când am văzut că au pretins 80 % din Băneasa, noi nu am vrut să semnăm, dar ei au spus că vor rezolva foarte repede obținerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a și întâmplat. Au rezolvat Băneasa în 2-3 luni.

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumit de procentele luate de Remus Truică, acesta ne-a spus că este ultima șansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic.

Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo.

Printre cei apropiați, Remus Truică l-a menționat și pe primarul din Snagov, Mușat Apostol, cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta etc.

Ulterior am avut mai multe întâlniri cu Remus Truică, la una dintre întâlniri mi l-a prezentat pe Roșca Stănescu, prietenul său. Mi-a spus să nu-mi fac griji că de acum încolo ziarul lui Roșca Stănescu nu mă va mai ataca.”

În ce privește veridicitatea acestei declarații, instanța a reținut că, deși nu a fost înregistrată audio/video din lipsa mijloacelor tehnice, așa cum se arată în declarație, ea a fost dată în prezența avocatului ales al suspectului Al României Paul Philippe și în prezența traducătorului autorizat, care au și semnat-o împreună cu suspectul. Prezența acestora este o garanție că procurorul a consemnat corect cele declarate de suspect și că acesta din urmă a înțeles exact sensul celor declarate.

Ulterior, Al României Paul Philippe a mai dat o declarație de suspect în data de 11.12.2015 (aflată în vol. III al dosarului de urmărire penală, filele 250 - 259), în care arată că:

„Precizez că înțelegerea care mi s-a propus era aceea ca eu să cedez drepturile litigioase unei firme Reciplia SRL, condiție pusă de Remus Truică, fără care înțelegerea ar fi căzut. Fiecare parte trebuia să ia 50% din bunurile care vor fi obținute, eu primind și un avans de 4 milioane de euro. Am fost de acord cu înțelegerea pentru că Remus Truică mi-a spus că fără el nu pot să obțin nimic pentru că sunt mulți oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menționându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu.”

Această declarație a fost dată în prezența aceluiași avocat ales care l-a asistat și la momentul luării declarației de suspect din data de 23.04.2015 și în prezența unui alt traducător autorizat. Aceasta a fost înregistrată în mare parte cu mijloace audio-video, transcriptul înregistrării fiind depus la filele 158-207 din volumul L al dosarului instanței. Parchetul a arătat că, din motive tehnice, această declarație nu a fost înregistrată audio/video în întregime.

Deși în această declarație de suspect din 11.12.2015 Al României Paul Philippe a încercat să dea o semnificație legală înțelegerii făcute cu inculpatul Truică Remus, instanța a reținut că această atitudine de retractare este cauzată de temerea inculpatului Al României Paul Philippe că, prin menținerea celor arătate în declarația anterioară de suspect, se va autoincrimina pentru infracțiunea de cumpărare de influență. Cu două zile înainte de luarea acestei declarații de suspect din 11.12.2015, inculpatul Truică Remus fusese reținut și propus la arestare preventivă pentru infracțiunea de trafic de influență, fiind evident că inculpatul Al României Paul Philippe urma să fie pus sub acuzare pentru infracțiunea corelativă de cumpărare de influență. Or, în această situație, având în vedere că imediat după audierea sa ca suspect din data de 11.12.2015, față de inculpatul Al României Paul Philippe a fost pusă în mișcare acțiunea penală

pentru infracțiunea de cumpărare de influență, fiind propus și pentru luarea măsurii arestării, revenirea asupra declarațiilor anterioare are ca justificare încercarea inculpatului de a scăpa de acuzația de cumpărare de influență.

În plus, chiar dacă a retractat în mare parte cele arătate în declarația anterioară, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat și în declarația de suspect din 11.12.2015 că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus a fost acela că ea nu a reușit să rezolve retrocedarea Pădurii Snagov (fila 167, verso, din vol. L al dosarului instanței), iar despre inculpatul Truică Remus a afirmat „*că e consilier Adrian Năstase, că e om capabil.*” Afirmatia inculpatului Al României Paul Philippe din această declarație, că inculpatul Truică Remus i-ar fi fost recomandat pentru că avea experiență în „*recuperare de proprietate*” (fila 168, vol. L din dosarul instanței) este evident nereală, având în vedere că inculpatul Truică Remus nu s-a mai ocupat anterior de retrocedări de imobile preluate abuziv.

De asemenea, din transcriptul acestei declarații rezultă că inculpatul Al României a afirmat că „*Remus Truică a spus că a fost consilier la Tăriceanu*” (fila 194 din vol. L al dosarului instanței), fiind vorba de prim-ministrul în funcție la vremea respectivă. Acesta este tot un element că cele declarate anterior de suspect sunt adevărate și că înțelegerea a fost încheiată în considerarea traficului de influență promis de inculpatul Truică Remus.

Din transcriptul înregistrării acestei declarații mai rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe era convins că este boicotat în obținerea recunoașterii hotărârii nr. 132/06.02.1955, pronunțată de Tribunalele Judiciare de la Lisabona și că judecătorii care i-au soluționat cererea de exequatur ar fi fost influențați de persoane din mediul politic (fila 195, Vol. L din dosarul instanței). Această convingere a inculpatului Al României Paul Philippe că judecătorii și funcționarii pot fi influențați, afirmată de mai multe ori în cadrul declarațiilor, a fost un element esențial care l-a determinat să apeleze la cumpărarea de influență de la inculpatul Truică Remus.

Inculpatul Al României Paul Philippe arată tot în această declarație, așa cum rezultă din transcrierea înregistrării, că Truică Remus i-a spus că fără el nu va obține nimic („*PP: Și veți pierde tot, cam așa a spus... Nu aveți nicio șansă. Și ne-a spus că, că știu că proprietate ca Băneasa vrea toți. Vrea primar din Bucharest, am uitat cum asta...*”; „*PP: Gigi Becali, că Gigi Becali a venit vrea să ne cumpărat pentru nimic. Vrea Gigi Becali, vrea Popovici, altul miliardar român, nu știu ce și a spus că cu toți asta nu aveți nicio șansă fără o firmă ca noi să recuperăm și Snagov, tot, tot aveți pe lac oameni vrea tot proprietatea dumneavoastră și să, să, să... nu aveți șansă. După toate sabotaj pe care le-am avut pentru exequatur am, am, am crezut. DD: Bun, unei firme Reciplita, da? PP: Da. DD: Condiția pusă de Truică fără care...(neinteligibil). PP: La revedere.*” – fila 191, față/verso, din volumul L al dosarului instanței). Având în vedere această convingere a inculpatului Al României Paul Philippe că fără trafic de influență nu va obține niciun bun, este cert că promisiunea inculpatului Truică Remus că doar el va putea obține aceste bunuri a fost determinantă pentru încheierea contractului de cesiune de drepturi litigioase în condiții atât de dezavantajoase pentru inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar în transcriptul înregistrării aceleiași declarații de suspect Al României Paul Philippe arată că: „PP: Nu am fost încântat deloc să dea drept litigios din nou, dar a spus că măcar mai bine să avem 50% sigur, decât nimic. Că până acum nu am reușit să recuperăm nimic, până la dat... până când am avut acea întâlnire cu ei, nu am avut nimic, nicio proprietate, nicio... nici acum, dar atunci nu am avut.” (fila 192 din volumul L al dosarului instanței); „PP: Foarte clar a spus că: fără mine nu puteți să obțineți această teren. A spus asta foarte clar că nu pot să obține, fără ei. Foarte clar. DD: Truică a spus sau Roșu? PP: Truică, dar problema este Remus, Remus Truică și Roșu a fost foarte mult împreună. Și atunci e dificil să amintit când a fost fără or când a fost cu. I mean clar că a fost așa legat.” (fila 188, verso, din volumul L al dosarului instanței).

În legătură cu cedarea către SC RECIPLIA SRL a unui procent de 80% din Ferma Regală Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit, în aceeași declarație, că a fost stabilit în momentul în care a înțeles că se va recupera acest imobil pe cale administrativă, prin folosirea influenței inculpatului Truică Remus: „PP: Nu, nu, nu. 80% a fost câteva săptămână după când am înțeleg că s-a (neinteligibil)... să recuperez Băneasa...” (fila 190, verso, din volumul L al dosarului instanței). Foarte importantă pentru stabilirea procentului exagerat de mare ce urma să-i revină S.C. RECIPLIA S.R.L. a fost promisiunea inculpatului Truică Remus că va recupera această proprietate valoroasă într-un timp scurt, pe cale administrativă.

Inculpatul Al României Paul Philippe a mai fost audiat în cursul urmăririi penale, în data de 11.01.2016, în prezența apărătorului său ales și a avocaților inculpaților Marcovici Marius, Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roșu, precum și a interpretului de limba engleză, vorbind de data aceasta doar în engleză, transcrierea înregistrării declarației fiind depusă la filele 97-157 din volumul L al dosarului instanței.

În această declarație din 11.01.2016 inculpatul Al României Paul Philippe susține, în general, ideea că ajutorul pe care l-ar fi primit din partea inculpaților Truică Remus și Păvăloiu Nela ar fi fost exclusiv unul financiar și juridic. Inculpatul nu retractează în mod explicit cele susținute în declarațiile anterioare de suspect și nici nu explică într-un mod coerent care este motivul pentru care în declarațiile anterioare a arătat că motivul esențial pentru care a încheiat contractul de transmitere a drepturilor succesoriale către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost acela că acesta i-a spus că fără el (respectiv fără influența sa) nu va reuși să dobândească niciunul din bunurile revendicate.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe încearcă în mod evident prin această declarație să își diminueze propria contribuție la săvârșirea infracțiunilor de corupție, chiar și aici arată că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela a transmis către inculpatul Truică Remus drepturile succesoriale a fost acela că au realizat că ar fi durat ani de zile ca inculpatul Al României Paul să-și redobândească proprietățile („...she then introduced me to Remus Truică, because I realized that this year they said it is going to take years to get my properties back, because it seems that politic was involved in it...” – fila 100, verso, din volumul L al dosarului instanței). Este aceeași idee expusă mult mai

clar în declarațiile anterioare, că motivul principal pentru care a încheiat contractul cu inculpatul Truică Remus a fost acela că inculpata Păvăloiu Nela s-a blocat în demersurile de retrocedare și că era nevoie de o persoană cu o influență mai puternică pentru a reuși acest demers. Instanța a redat exact cuvintele în engleză ale inculpatului, rezultate din transcrierea înregistrării, deoarece în acest fel nu există niciun dubiu cu privire la fidelitatea celor consemnate în această declarație dată la parchet.

De asemenea, inculpatul Al României Paul Philippe arată și în această declarație din 11.01.2016 că ceea ce îl recomanda pe Truică Remus pentru acest demers era faptul că a lucrat în Guvern („PP: *She very clearly said that he was of top reputation, he had worked in the government, you know...*” – fila 101, verso, din volumul L al dosarului instanței).

Inculpatul Al României Paul reiterează și în această declarație convingerea sa că este sabotat peste tot („...*that I was sabotaged peste tot, peste tot.*” – fila 107, verso, din volumul L al dosarului instanței), ceea ce confirmă, de asemenea, cele relatate în declarațiile anterioare, că a încheiat contractul cu Truică Remus pentru „a scăpa” de aceste „sabotaje” și pentru a putea dobândi ceva din proprietățile revendicate („*I thought it's better to have 50% of something than nothing.*” – fila 107, verso, din volumul L al dosarului instanței). Redarea fidelă a transcrierii înregistrării este o garanție că cele declarate de inculpat nu pot fi contestate.

Instanța a reținut că toate declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe susțin (primele într-un mod explicit, iar cele din urmă în mod implicit, dar cert) acuzația că motivul principal pentru care a încheiat contractul de transmitere a drepturilor succesoriale cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Truică Remus, a fost acela că acesta din urmă i-a promis că îi va obține bunurile revendicate, prin influența pe care o are în administrația publică, având în vedere funcția pe care acesta o avuse anterior în administrația guvernamentală.

Având în vedere că unele dintre declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe au fost înregistrate cu mijloace audio/video și că toate au fost date în prezența avocatului ales al acestuia și a traducătorului autorizat, nu există niciun dubiu cu privire la declarațiile făcute și la sensul afirmațiilor sale. Redarea fidelă a pasajelor din transcrierea declarațiilor inculpatului înlătură orice obiecțiuni legate de modul de consemnare de către procuror a acestor declarații.

Faptul că inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are influență „*aproape pentru toate*” rezultă și din convorbirea telefonică purtată de cei doi în data de 20.09.2007, ora 22:01.12, aflată în volumul 8 al dosarului de urmărire penală, filele 2-4, în care inculpatul Al României Paul Philippe se plângea că un proces de-al său „*a fost amânat pentru iulie, anul viitor! Este chiar...*”, iar inculpatul Truică Remus îi răspunde că „*Avem soluții aproape pentru toate, așa că...*”.

Discuția dintre cei doi continuă apoi pe tema faptului că avocatul inculpatei Păvăloiu Nela este „*un pic depășit*” („PAUL: *Bine, pentru că eu cred că este un pic depășit, cred că-și dau seama de situația adevărată!*”) și că inculpatul Al României Paul Philippe ar putea să anuleze înțelegerea anterioară avută cu Păvăloiu Nela și să continue doar cu inculpatul Truică Remus:

(„PAUL: Da, pentru că, știi, într-un fel... nu vreau să spun prea multe la telefon, dar într-un fel aș putea, cu acordul tău, să anulez tot ce am făcut cu ea și pur și simplu să merg cu tine! Adică, ce mă oprește să fac asta? REMUS TRUICĂ: Da, ai dreptate! PAUL: Nu? Deci cu alte cuvinte, dacă nu joacă așa cum vrei tu, cum vrem noi... știi?”).

De asemenea, s-a reținut că din probele administrate rezultă că inculpatul Truică Remus încearcă să-i obțină inculpatului Al României Paul Philippe o funcție onorifică, pentru a-i putea cere o cotă mai mare din bunurile revendicate, așa cum rezultă din convorbirea din data de 03.01.2008, ora 19:28:23, purtată între inculpatul Remus Truică și Tal Silberstein, aflată în volumul 8, filele 21-23 din dosarul de urmărire penală, în care se afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: *Ok. Deci, noi l-am întrebat pe prietenul său, pe cel mai tânăr, să ne ajute oferind clientului nostru o poziție oficială care să reprezinte România în diasporă, pentru românii de afară.*

DOMN: *Ok.*

REMUS TRUICĂ: *Și el ne-a spus: Da, este ok. Este o idee bună. Și, ca să fiu sincer, el chiar face lucruri bune afară, deoarece îi cunoaște aproape pe toți (are multe conexiuni). Toată lumea bună din Europa îl primește.*

DOMN: *Ok.*

REMUS TRUICĂ: *Această funcție nu vrem să fie una plătită, nu vrem... numai... nu știu... să avem ceva... De ce? Deoarece i-au dat lui Radu Duda o funcție similară și nu vrem să fim în minus. Pentru noi e foarte bine să obținem această funcție dintr-un motiv foarte pragmatic. Noi negociem acum procentaj pentru câteva lucruri mari de la el. Dacă-i oferim această funcție, avem un instrument cu care să negociem... cum vreau.*

DOMN: *Am înțeles, am înțeles. Am înțeles perfect.*

REMUS TRUICĂ: *Și pentru el e nimic. E ca și cum... nu știu... dacă aș fi fost știi unde, aș fi putut să o realizez în două zile maxim.*

DOMN: *Înțeleg. El trebuie să se pună de acord cu celălalt, dar înțeleg. El va trebui să-i explice de îi oferă această funcție, dar o va face, nu este nici o problemă.*

REMUS TRUICĂ: *Da, e bine, deoarece tipul acesta este bine cunoscut în toată lumea.*

DOMN: *Ok.*

REMUS TRUICĂ: *Cu această funcție, noi rezolvăm lucruri mărețe. Și este foarte ușor pentru el.*

DOMN: *Ok.*

Deși nu este un aspect care să privească în mod direct săvârșirea infracțiunii de trafic de influență din prezenta cauză și nici nu este determinant sau esențial pentru reținerea acesteia, rezultă din această convorbire că inculpatul Truică Remus dorea să-i dovedească inculpatului Al României Paul faptul că poate avea o influență efectivă asupra unor funcționari ai statului și să obțină, totodată, un beneficiu patrimonial de pe urma acestei probe a influenței pe care o are.

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a înțeles să uzeze de dreptul la tăcere în fața instanței de judecată nu înlătură valoarea probatorie a declarațiilor date de acesta în cursul urmăririi penale, având în vedere că toate au

fost date în prezența avocatului ales, iar două dintre ele au fost înregistrate audio/video. În plus, inculpații au avut posibilitatea să conteste aceste declarații și să-i adreseze întrebări la momentul luării declarației de suspect din data de 11.01.2016, când audierea suspectului s-a făcut în prezența apărătorului său ales și a avocaților inculpaților Marcovici Marius, Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roșu. Faptul că nu a fost prezent și avocatul ales al inculpatului Truică Remus nu poate atrage înlăturarea declarației, deoarece a fost asigurată posibilitatea efectivă de a se prezenta și a adresa întrebări, cum rezultă din prezența la audiere a avocaților celorlalți inculpați.

Aceste declarații de suspect ale inculpatului Al României Paul Philippe, date în cursul urmăririi penale, confirmă cele menționate de inculpat în *plângerea* penală depusă la D.N.A. – S.T. Brașov în data de 23.01.2015 (aflată la filele 1-11 din volumul 2 al dosarului de urmărire penală) și în *denunțul* depus de inculpat la aceeași unitate de parchet la data de 15.04.2015 (aflat la filele 13-26 din volumul 2 al dosarului de urmărire penală), redactate chiar de inculpatul Al României Paul Philippe împreună cu avocații săi din perioada respectivă, Mircea Andrei și Liviu Togan.

De asemenea, aceleași aspecte din care reiese săvârșirea infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență sunt relatate de inculpatul Al României Paul Philippe și în proiectul de plângere penală datată 12.10.2011, pe care inculpatul Al României Paul Philippe a redactat-o împreună cu avocatul său din perioada respectivă, Veronel Rădulescu.

În toate aceste plângeri și denunțuri revine constant afirmația inculpatului Al României Paul Philippe că a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, deoarece acesta din urmă i-a spus că nu va putea obține bunurile decât cu ajutorul influenței sale.

Astfel, încă din plângerea penală datată 12.10.2011, pe care nu a mai depus-o la parchet pentru că a ajuns la o înțelegere cu reprezentanții SC RECIPLIA SRL, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: „...fiind în legătură cu diverse persoane, care mi-au spus că nu voi obține nimic dacă nu voi ceda o parte din avere unor persoane influente și nu voi ceda drepturile mele litigioase...” și că „Robert Roșu l-a adus la discuții pe Remus Truică ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu și fost șef de cancelarie al lui Adrian Năstase.” Din probele administrate ulterior a rezultat cu certitudine că inculpatul Truică Remus i-a fost prezentat inculpatului Al României Paul Philippe de către inculpata Păvăloiu Nela, nu de către inculpatul Robert Roșu, dar această neconcordanță nu înlătură ideea principală ce rezultă din plângere, că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesoriale în condiții dezavantajoase pentru că i s-a spus că altfel, în lipsa influenței inculpatului Truică Remus, nu va putea obține niciunul din bunurile revendicate.

În plângerea depusă la parchet la data de 23.01.2015, inculpatul Al României Paul Philippe descrie mai amănunțit modul în care s-au derulat faptele, arătând că în anul 2005 a cunoscut-o pe inculpata Nela Păvăloiu și că: „După aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoștință cu dl. Remus Truică spunându-ne că dl. Remus Truică este un om important în România cu cunoștințe juridice solide și cu foarte mulți bani, că are de partea sa o echipă de

avocați foarte bună care se poate ocupa de toate cererile și procesele în curs sau care urmau și care poate să asigure toate sumele necesare plății onorariului avocaților, eventualele taxe de timbru, costul deplasărilor, identificarea bunurilor etc. Această prezentare a fost confirmată de către dl. Remus Truică.”

La fila 3 din această plângere penală, inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit că: *„Pentru a mă determina să renunț la un procent uriaș din bunurile moștenite, dl. Remus Truică a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele generate de situația juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparținut autorilor mei și Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură soluționeze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul șef de cabinet a prim-ministrului Adrian Năstase și că datorită relațiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.*

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soția dlui. Calin Constantin Anton Popescu-Tariceanu, prim-ministru al României la acel moment.”

Inculpatul arată apoi în plângerea penală depusă că, în acest context, a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesoriale din 01.11.2006 cu RECIPLIA SRL, firmă despre care arată că a știut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în același timp și administrator al acestei societăți”*.

Deși scopul acestei plângeri penale este acela de a-l acuza pe inculpatul Truică Remus și pe ceilalți inculpați de faptul că nu i-au remis cota cuvenită din valoarea bunurilor retrocedate, reies din ea și unele acuzații de fapte de corupție care s-ar fi comis în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa. Astfel, la pagina 9 din plângere, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: *«De asemenea, o serie de alte prevederi cuprinse în Înțelegere sunt menite să asigure Reciplia SRL că subsemnatul accept că toate înstrăinările de teren din cele două imobile retrocedate și pe care Reciplia SRL le-a „donat” unor diferite persoane reprezintă în fapt „cheltuieli” cu recuperarea acestor bunuri»*. Această susținere a inculpatului Al României Paul Philippe s-a dovedit a fi adevărată în ce privește suprafața de teren de 1000 mp din Pădurea Snagov, pe care SC RECIPLIA SRL i-a transmis-o după retrocedare inculpatului Chiriac Theodor (prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria), după ce acesta a contribuit în calitate de director al Direcției Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Cu certitudine, inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu aceste „donații”, deoarece în caz contrar nu ar fi semnat Înțelegerea din 13.04.2011, prin care s-a recunoscut existența acestor „cheltuieli”.

În denunțul depus la D.N.A. – S.T. Brașov la data de 15.04.2015, inculpatul Al României Paul Philippe este și mai explicit în ceea ce privește fapta inculpatului Truică Remus de traficare a influenței comisă cu ocazia încheierii contractului de cesiune de drepturi succesoriale (și implicit propria faptă de cumpărare a influenței), arătând că: *„După primele întâlniri dl. Remus Truică, pentru a mă determina să renunț la un procent uriaș din bunurile moștenite, a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele*

generate de situația juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparținut autorilor mei și Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură să soluționeze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul șef de cabinet a prim-ministrului Adrian Năstase și că datorită relațiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.

Subsemnatul, împreună cu soția mea, am fost supuși unei presiuni constante, la fiecare dintre aceste întâlniri, deoarece dl. Remus Truică ne spunea încontinuu că, dacă nu semnăm cu el contractul de cesiune, nu vom recupera nici un bun (de altfel, până la acel moment nici nu fusese restituit vreun bun), că datorită cunoștințelor pe care le are va bloca toate cererile de restituire formulate etc., că nu avem nicio șansă în fața autorităților fără el.

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soția dlui. Calin Constantin Anton Popescu-Tariceanu, prim-ministru al României la acel moment. Și cu privire la acest aspect a ținut să precizeze că, datorită relației pe care o are cu dl. Tăriceanu, prin dna. Tăriceanu care era angajată la SCA Țuca, Zbârcea & Asociații, ne va ajuta să câștigăm bunurile revendicate.”

În același denunț, inculpatul Al României Paul Philippe arată că, de-a lungul timpului, inculpatul Truică Remus i-a relatat cât de influent este și câte persoane importante cunoaște, menționând pe prim-ministrul Calin Popescu-Tăriceanu, pe ministrul de interne Cristian David, pe primarul municipiului București, Adriean Videanu, pe fostul prim-ministru Adrian Năstase, magistrați de la Înalta Curte de Casație și Justiție și jurnaliști.

Instanța a reținut că plângerile și denunțul menționate anterior au în prezenta cauză forța probantă a unor înscrisuri, iar aspectele consemnate liber de către inculpatul Al României Paul Philippe în conținutul acestora se coroborează cu declarațiile inculpatului date în cursul urmăririi penale și fac dovada celor susținute de acesta. De altfel, fiind audiați în prezenta cauză, martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea și Togan Liviu, care l-au asistat pe inculpatul Al României Paul Philippe la redactarea plângerilor și a denunțului mai sus menționate, toți au arătat că cele consemnate reprezintă exclusiv aspectele relatate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, martorul din rechizitoriu Rădulescu Veronel, fiind audiat de instanță la data de 17.11.2017, a arătat că: „I-am redactat la biroul meu o plângere penală ținând cont strict de povestea pe care mi-a spus-o prințul Paul. Practic nu am făcut altceva decât să scriu ce îmi spunea acesta, dar nu mi-am asumat o reprezentare și i-am înmănat-o lui să o semneze și să procedeze cum dorește.” Inculpatul Al României Paul Philippe a fost reprezentat la acest termen de judecată de trei avocați aleși, care nu s-au opus audierii martorului și i-au adresat și întrebări. Martorul a mai arătat despre inculpatul Al României că: „Mi-a spus la un moment dat că în perioada următoare venirii lui în România i s-ar fi sugerat că în demersurile juridice pe care le face e bine să se asocieze cu cineva pentru că altfel nu va reuși” și că „prințul Paul mi-a spus că inclusiv acest demers al cesiunii l-a făcut în ideea asocierii cu cineva, și în contextul în care dumnealui percepea realitățile din România, inclusiv și demersurile din justiție”.

Această ultimă afirmație a martorului Rădulescu Veronel confirmă cele arătate în declarația dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 6 al dosarului de urmărire penală, filele 288- 316) cu privire la motivul încheierii contractului de cesiune a drepturilor sale: „*Mi-a spus că a semnat această cesiune pentru că trebuia să se asocieze cu cineva cu relații pentru că altfel nu ar fi avut câștig de cauză în justiția din România. A vorbit despre Truică Remus ca având putere financiară și astfel putea să susțină demersurile necesare pentru obținerea bunurilor revendicate. (...) Argumentul prințului Paul pentru faptul că a fost de acord cu cesiunile de drepturi a fost acela că i s-a spus că dacă nu se va asocia cu o persoană puternică din societatea românească nu va obține niciodată nimic. Mi-a spus asta în mod direct.*” Această declarație a martorului din cursul urmăririi penale nu a fost exclusă de judecătorul de cameră preliminară, fiind mijloc de probă în cauză.

Martorul din rechizitoriu Andrei Florin Mircea, care a fost audiat și în cursul urmăririi penale, fiind audiat în instanță la termenul de judecată din data de 16.03.2018, în prezența inculpatului Al României Paul Philippe și a apărătorilor aleși, care nu s-au opus și au adresat întrebări martorului, a declarat cu privire la plângerea din 23.01.2015 că: „*Eu știu doar ce a spus că s-a întâmplat iar tot ce a spus este reprodus în plângerea de la DNA. Este făcută împreună cu omul și în limba engleză ca să nu ne contestăm. Tot ce știm noi este în acea plângere.*” La întrebarea procurorului dacă s-au făcut afirmații despre trafic de influență, martorul a arătat că: „*Prințul Paul a făcut afirmații că i s-a spus așa ceva, dar anterior datei la care s-a negociat și s-a încheiat contractul. Reprezentanții Reciplia nu au făcut asemenea afirmații față de mine.*”

Martorul Togan Liviu a fost încuviințat de instanță la solicitarea inculpatei SC RECIPLIA SRL, la termenul de judecată din data de 07.09.2018, când inculpatul Al României Paul Philippe a fost prezent și și-a dat acordul pentru audierea acestuia ca martor. Fiind audiat la data de 21.09.2018, martorul Togan Liviu arată, legat de plângerea penală depusă de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 23.01.2015, că: „*Având în vedere data de pe plângere probabil a fost redactată în ianuarie 2015, nu pot preciza cu exactitate și a fost redactată împreună cu Mircea Andrei și cu clientul de față, sau a fost revizuită de către Mircea Andrei, în funcție de discuțiile care aveau loc.*” Martorul mai precizează că: „*Nu am simțit că plângerea se datorează unei amenințări, însă da, se considera înșelat de către Reciplia.*”

Referitor la modul în care a fost redactat denunțul formulat de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 15.04.2015, martorul Togan Liviu arată că: „*În aceleași condiții ca și redactarea plângerii a fost redactat și acest denunț, adică au fost relatate faptele de către Al României Paul Philippe la biroul la Mircea Andrei unde a fost prezent și acesta.*” și că: „*Am redactat descrierea faptelor, având în vedere doar declarație și depoziția clientului.*”

Fiind întrebat dacă avea cunoștință că inculpatul Al României Paul Philippe facea obiectul și unor altor investigații la D.N.A Brașov, cu referire la dosarul nr. 63/P/2012, martorul a răspuns: „*Nu aveam cunoștință de acest dosar.*” De asemenea, fiind întrebat dacă „*A existat vreo sugestie din partea procurorului de caz cu privire la depunerea unei plângeri penale de către*

printul Paul? ”, martorul a răspuns că: „Mie personal nu și nici cât am fost în prezența clientului.”

Fiind întrebat dacă „A fost inițiativa prințului Paul să facă acea plângere, sau a fost sfătuit de către avocat, respectiv de către avocatul Mircea Andrei ? ”, martorul a răspuns că: „Percepția mea e că la insistențele prințului a fost redactată.”

Din aceste afirmații rezultă că formularea plângerii și a denunțului a fost exclusiv alegerea liberă a inculpatului Al României Paul Philippe, fără ca acesta să fie influențat sau constrâns în vreun fel. Din acest motiv nu a putut fi reținută susținerea inculpaților că plângerea sau denunțul ar fi fost făcute de inculpat pentru a beneficia de aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, referitor la fapta pentru care inculpatul Al României Paul Philippe era cercetat în dosarul nr. 36/P/2012 al D.N.A – Serviciul Teritorial Brașov. Inculpatul Al României Paul Philippe a înțeles să formuleze o plângere penală, iar nu un denunț, considerându-se vătămat prin faptele persoanelor vizate în plângere. Faptul că în această plângere penală inculpatul a descris și fapte care constituie atât infracțiuni de corupție comise de alte persoane, cât și o infracțiune de cumpărare de influență comisă chiar de el, denotă că plângerea respectivă nu a fost făcută pentru denunțarea unor fapte comise de alte persoane, pentru a beneficia de prevederile legale menționate, ci relatează faptele așa cum s-au petrecut.

Intervalul relativ mare de timp trecut de la momentul săvârșirii faptelor la care se referă în plângere este rezultatul eșuării încercărilor anterioare ale inculpatului Al României Paul Philippe de a rezolva conflictul cu reprezentanții societății Reciplia SRL care nu i-au dat cota convenită din valoarea bunurilor retrocedate. De altfel, așa cum s-a arătat anterior, inculpatul Al României Paul Philippe a mai avut anterior, în anul 2011, o încercare de a formula plângere penală similară, pe care a renunțat să o depună.

Faptul că cele consemnate în plângere și în denunț reprezintă aspecte clar relatate de inculpatul Al României Paul Philippe, pe parcursul mai multor întâlniri cu avocații, rezultă și din următorul pasaj din declarația martorului Togan Liviu: *„Întrebare procuror - Plângerea penală și denunțul au fost redactate într-o singură zi sau pe parcursul mai multor întâlniri? Răspuns: Pe parcursul mai multor întâlniri. Întrebare procuror – Cum se proceda, era salvată undeva și lăsată la dispoziția inculpatului și a colaboratorului sau era la dispoziția exclusivă a dvs? Răspuns: Și clientul avea acces, eu redactam pe măsură ce se discuta. Întrebare procuror – Data semnării plângerii și denunțului coincide cu cea scrisă în plângere și denunț sau e posibil să fi fost o altă dată? Răspuns: Data ar trebui să reprezinte data finalizării documentelor. Întrebare procuror – Înainte să redactați plângerea și denunțul cam câte întâlniri ați avut cu inc. Al României ? Răspuns: Multe, peste 10.”*

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea reprezentarea celor relatate în plângere și denunț rezultă din următorul pasaj din declarația martorului Togan Liviu: *„Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz – Ați avut percepția ca avocat, că prințul Paul a înțeles pe deplin sensul unor noțiuni juridice sau povestea niște lucruri din percepția lui de persoană fără pregătire juridică? Răspuns: În permanență am vrut să mă*

asigur că înțelege cu precizie ceea ce discutăm și nu am o percepție că nu ar fi înțeles cu exactitate faptele pe care le relate. Nu cred că are studii juridice și noțiunile de bun simț le înțelegea.”

Deși inculpatul Al României Paul Philippe nu a mai dorit să dea alte declarații în cursul judecății, instanța a reținut că și aceste probe vin să întărească convingerea că acesta a spus adevărul atunci când a afirmat în declarațiile date în cursul urmăririi penale că motivul principal pentru care a încheiat contractul de cesiune cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost acela că acesta din urmă i-a spus că fără influența sa nu va putea obține niciodată bunurile revendicate.

Chiar dacă inculpatul Al României Paul Philippe ar fi avut dreptul să revendice acele bunuri, faptul că acestuia i se părea să era sabotat și că întâmpina obstacole, apreciate de el ca fiind insurmontabile, în realizarea acestui drept, l-a determinat să accepte cumpărarea influenței inculpatului Truică Remus.

În afară de probele menționate anterior, săvârșirea infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență cu ocazia încheierii și executării contractului de cesiune de drepturi succesoriale din data de 1.11.2006 rezultă și din declarațiile date în cursul urmăririi penale de soția inculpatului Al României Paul Philippe, numita A României Lia.

În declarația de suspect dată de A României Lia la data de 06.05.2015 (aflată la filele 167-176 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală) aceasta arată că inculpatul Al României Paul Philippe a contactat mai multe persoane care să îl reprezinte în cererile de revendicare, dar a fost sabotat tot timpul de către autorități. În acest context, inculpata Păvăloiu Nela le-a făcut cunoștință cu inculpatul Truică Remus (*„Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaște pe Remus Truică, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și cu obținerea documentelor necesare (PUZ etc.)”* – fila 169 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală).

Referitor la încheierea contractului de cesiune de drepturi succesoriale cu SC RECIPLIA SRL, în aceeași declarație de suspect, A României Lia arată că:

„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.”

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali și că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el.

De asemenea, Remus Truică ne-a spus că are relații în toată țara, că are afaceri cu primarul din Snagov, Mușat, că are o relație foarte bună cu primarul Sectorului I, Gherman, că poate debloca aceste autorități care ne-au împiedicat până acum să obținem restituirea bunurilor.

La acel moment, Remus Truică nu a pomenit despre Tal Silberstein sau Beny Steinmetz.

Din câte știi, Remus Truică i-a dat Nelei Păvăloiu o sumă de bani pentru ieșirea ei din contractul cu noi.

Remus Truică ne-a promis că ne va da o parte în avans din bunurile revendicate, ceea ce s-a și întâmplat. Cred că ne-a dat în jur de 5 milioane de

euro. Primul milion de euro din acești bani i-am primit după aproximativ 2 săptămâni din momentul încheierii contractului cu Reciplia.

Contractul s-a încheiat la cabinetul de avocatură Țuca. Din câte rețin, potrivit înțelegerii inițiale, tot ce se recupera trebuia împărțit în jumătate (50% noi și 50 % Reciplia) însă la momentul încheierii contractului am aflat că Remus Truică vrea 80 % din domeniul Băneasa.

Deși noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el și prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câștiga vreun bun. De asemenea, a mai amintit că vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În plus, Truică a menționat că are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic și Roșca Stănescu.

Țin minte că Remus Truică a spus că are conexiunile necesare pentru a recupera Băneasa într-o perioadă foarte scurtă de timp, spunea că deja are și cumpărătorii pentru ea.

Rețin că m-a mirat siguranța lui că va recupera Băneasa și că are deja un cumpărător, în condițiile în care nu primisem nimic în acel moment.”

În aceeași declarație de suspect, A României Lia mai arată că: „În repetate rânduri, Remus Truică a spus că a plătit mulți funcționari pentru recuperarea acestor bunuri, tot timpul spunea că știe pe cine să cumpere pentru rezolvarea problemelor” și menționează că inculpatul Truică Remus i-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, care „ar fi mulțumit cu niște excursii” la Monaco. Suspecta subliniază că: „Din câte știu eu, Băneasa a fost recuperată prin influența lui Remus Truică. Rețin că, la un moment dat, acesta ne-a spus că orice politician care se va opune retrocedării terenului de la Băneasa nu va mai fi reales.”

Suspecta a fost reaudiată în cursul urmăririi penale, la data de 08.01.2016, în prezența apărătorului ales și a avocaților inculpatului Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roșu și Marcovici Marius, declarația fiind la filele 179-195 din vol. 5 al dosarului de urmărire penală. O parte din această declarație a fost înregistrată cu mijloace audio/video, iar transcrierea părții înregistrate din declarație se află la filele 182-195 din volumul XLVII al instanței de judecată.

În această nouă declarație suspecta arată că menține declarația dată anterior în cauză, dar dorește să facă unele precizări, însă în cele menționate nu mai susține aspectele referitoare la traficul și cumpărarea de influență. În esență, suspecta arată că Păvăloiu Nela și Truică Remus nu le-a spus ei ori soțului său că ar avea cunoștințe în lumea politică sau în administrație, pentru a-i determina să încheie contractul de cesiune a drepturilor succesoriale.

Această nouă declarație a suspectei vine în contradicție cu toate probele arătate anterior și chiar cu afirmațiile făcute de suspectă în declarația din 06.05.2015, pe care a declarat că o menține. Unele afirmații ale suspectei din această declarație sunt vădit neverosimile, cum ar fi, de pildă, afirmația că ea și inculpatul Al României Paul Philippe ar fi fost nemulțumiți când au aflat că terenul din Băneasa a fost obținut pe cale administrativă, pentru că ar fi vrut să-l obțină prin proces, în instanță (fila 185 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală). Schimbarea declarației suspectei A României Lia nu a fost motivată,

instanța reținând că a fost cauzată de faptul că, între timp, față de soțul acesteia s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a făcut propunere de luare a măsurii arestării preventive pentru infracțiunea de cumpărare de influență, iar dacă ar fi susținut cele relatate anterior, suspecta ar fi contribuit în mod implicit la acuzarea acestuia.

Declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale soției acestuia, A României Lia, referitoare la săvârșirea infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență se coroborează cu mai multe probe.

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela i-a „cedat afacerea” inculpatului Truică Remus pentru că ea nu reușise punerea efectivă în posesie pe niciunul dintre bunuri, deși se obținuse hotărârea comisiei județene de retrocedare a Pădurii Snagov, a rezultat și din declarația martorei Cuniță Mihaela, dată în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7, filele 476-482 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că: *„Ulterior, în septembrie sau octombrie 2006 Nela Păvăloiu mi-a spus că pentru că prințul Paul e nemulțumit că nu obține nimic ea o să îi cedeze contractul lui Remus Truică. Pe Truică l-am văzut o singură dată la birou la Nela Păvăloiu în această perioadă, era însoțit de soția lui, de un avocat și de încă o persoană pe care nu o cunosc. Cred că tot în 2006 Nela Păvăloiu și-a cedat efectiv contractul lui Remus Truică și de la acel moment nu știu să se mai fi ocupat de vreun demers pentru bunurile revendicate de Paul Al României. La un moment dat am aflat de la televizor că prințul Paul a obținut niște bunuri, înainte de a i se naște copilul, am sunat-o pe Păvăloiu să o întreb dacă primim niște bani pentru demersurile făcute, dar Nela mi-a spus că nici ea și nici Leți nu au primit nimic.”* Fiind audiată de instanță la data de 05.05.2017, martora Cuniță Mihaela a arătat că își menține în totalitate declarația dată în cursul urmăririi penale.

Un alt martor care a confirmat faptul că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni la funcționarii competenți să soluționeze cererile acestuia de restituire a proprietăților este martora Alexandroiu Mihaela Irina. Aceasta a arătat, atât în declarația de la urmărirea penală, cât și în declarația din fața instanței, că inculpatul Al României Paul Philippe i-a spus acest lucru. Astfel, în declarația dată în fața instanței la 6.10.2017, martora a afirmat următoarele: *„Întrebare procuror: V-a spus inculpatul Al României că inculpatul Truică i-a comunicat că pentru soluționarea în mod favorabil a acestui contract s-a pus în mișcare un mecanism cu reglaje foarte fine și la ce s-a referit? Răspuns: Da, în sensul că foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ. Întrebare procuror: În ce sens? Răspuns: În sensul în care nu trebuia să se stea cu dosarele în instanță ani de zile. Întrebare procuror: Era preferabil să se rezolve pe cale administrativă? Răspuns: Da, reieșea foarte clar că era mai ușor să se rezolve administrativ decât în instanță.”* Având în vedere că martora era o persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe în perioada săvârșirii infracțiunilor, este veridic faptul că acesta din urmă i-a spus martorei despre „mecanismul cu reglaje foarte fine” pus la punct de inculpatul Truică Remus pentru restituirea proprietăților revendicate.

Modul în care au procedat inculpații Al României Paul Philippe, Păvăloiu Nela și Truică Remus cu privire la transmiterea drepturilor succesoriale a fost descris de martorul Aparaschivei Cristian Relu, un apropiat al inculpatului Truică Remus în perioada respectivă, care arată în declarația dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 al dosarului de urmărire penală, filele 260-314) că: „La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roșu și Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocați, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piața Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuții, deși uneori l-am dus chiar eu cu mașina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul. Din câte am înțeles Nela Păvăloiu a fost cea care a inițiat proiectul și l-a prezentat pe prințul Paul lui Remus Truică și asociaților lui. Între Păvăloiu și Truică existau tensiuni și acesta mi-a spus că Păvăloiu are de primit bani și era nemulțumit de pretențiile emise de aceasta. Cred că Păvăloiu era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor, cel puțin așa mi-a spus Truică.” Această afirmație contrazice susținerile inculpatei Păvăloiu Nela, în sensul că inculpatul Truică Remus ar fi fost cel care a contactat-o pe ea. În realitate, inculpata Păvăloiu Nela a fost nevoită să-i cedeze inculpatului Truică Remus această „afacere”, pentru că ea s-a blocat la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Fiind audiat în fața instanței de judecată în data de 23.06.2017, martorul Aparaschivei Cristian Relu a declarat că își menține declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Declarația martorului Aparaschivei Cristian Relu este confirmată sub acest aspect de convorbirea purtată în data de 28.09.2007, ora 15:36:13, de Remus Truică cu Păvăloiu Nela, redată în volumul 8, filele 5-7 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ: Ce anume ce și cum? N-ai contractul în față? Nu mă abat cu nimic de la contractul ăla! Ce anume să-ți spun în plus față de contract? Acolo scrie clar: Din momentul în care se face intabularea, din momentul în care se trece în Cartea Funciară, din nu știu ce, de atunci se întâmplă nu știu ce. E trecut în termene foarte clari! Nu numai că respectăm acele termene, dar chiar le plătim cu mult înainte de ceea ce scrie acolo!

NELA: Nu este vorba despre avansurile către Paul, este vorba de faptul că tu ai vrut ceva, eu am acceptat, iar diferența între ce am făcut noi și ce trebuie să fie acceptată de terțele persoane, trebuie să le spunem exact ce și cum.

În legătură cu influența pe lângă funcționarii din cadrul Direcției Silvice Ilfov pe care și-o declama inculpatul Truică Remus, martorul Aparaschivei Cristian Relu afirmă în declarația dată în fața instanței că: „Întrebare procuror – Dar pe Chiriac Theodor îl cunostea, de la Romsilva? Răspuns: După nume nu-mi dau seama, dar cunoștea diverse persoane de la Romsilva. Întrebare procuror – Mențineți afirmația conform căreia Dan Iovănescu, omul de încredere al lui Truică, a spus că orice problemă ce ține de Romsilva se rezolvă cu Chiriac? Răspuns: Da, mențin afirmația că domnul Iovănescu mi-a comunicat că orice problemă legată de Romsilva se rezolvă, nu-mi amintesc exact dacă mi-a spus și numele persoanei respective, dar el se ocupa de

Romsilva.” Așa cum rezultă din probele administrate, inculpatul Truică Remus a și folosit ulterior, în mod efectiv, influența pe care o avea pe lângă inculpatul Chiriac Theodor, pentru a reuși punerea în posesie asupra suprafeței de teren din Pădurea Snagov, retrocedată anterior în urma demersurilor făcute de inculpata Păvăloiu Nela.

Relația de prietenie dintre inculpații Truică Remus și Chiriac Theodor este susținută în mod categoric de martorul Aparaschivei Cristian Relu în declarația sa: „*Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Dacă își menține declarația de la urmărire penală potrivit careia Remus Truică era bun prieten cu Chiriac Theodor, acesta îl vizita frecvent acasă la Snagov? Răspuns: da. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Cum își justifică această declarație? Răspuns: l-am văzut deseori acolo. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Ce înseamnă deseori sau „frecvent” cum a declarat la urmărire penală? Răspuns: Cu ocazia unor mese festive sau pur și simplu mese ocazionale. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Este sigur vorba de inc. Chiriac Theodor și nu de altă persoană care lucrează în Romsilva? Răspuns: Da, sunt sigur.*” Nu există niciun motiv pentru care martorul să mintă sub acest aspect, iar această susținere este confirmată și de alte probe.

Astfel, afirmațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu referitoare la relațiile de prietenie dintre cei doi inculpați sunt confirmate și de martorul Cucu Ionuț, în declarația dată în cursul urmăririi penale în data de 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 86-92), în care acesta arată că: „*Știu că domnul Chiriac Teodor era amic cu primarul din Snagov și îl cunoștea pe domnul Truică. Fac această precizare întrucât în primăvara – vara anului 2007, anterior punerii în posesie a lui Paul, domnul Chiriac venise cu probleme de serviciu la Ocolul Silvic Snagov și am hotărât să mergem să mâncăm la o terasă la lacul Snagov. De pe celălalt mal a venit Truică Remus cu o șalupă și s-a așezat la masa noastră, discutând cu domnul Chiriac ca și cum se cunoșteau. Truică Remus a spus în discuție că se schimbă directorul Romsilva și el știe cine vine.*” Din ultima afirmație a martorului Cucu Ionuț rezultă că inculpatul Truică Remus știa dinainte că va fi schimbat directorul Direcției Silvice Ilfov și că va fi înlocuit cu inculpatul Chiriac Theodor. În declarația dată în instanță la data de 20.10.2017, martorul Cucu Ionuț confirmă acest episod, arătând că: „*la un moment dat cand eram împreună cu Chiriac Theodor pe o terasă pe malul lacului Snagov, la un moment dat pe acea terasă a intrat domnul Remus Truică, care s-a apropiat și l-a salutat pe domnul Chiriac și s-au schimbat câteva amabilități după care a plecat în altă parte. De aceea am tras concluzia că cei doi se cunoșteau.*”

Schimbarea directorului i-a profitat foarte mult inculpatului Truică Remus, deoarece directorul anterior al Direcției Silvice Ilfov, martorul Căpanu George, arată în declarația dată în fața instanței la data de 20.10.2017, cu privire la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de punere în posesie asupra Pădurii Snagov, că: „*A fost și dorința mea și a celorlalți colaboratori cu care lucram, de a nu retroceda această suprafață, de acord cu șeful de ocol cu ce a specificat dumnealui în această anexă*”. Apoi martorul mai arată că inculpatul Truică Remus a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Mușat Apostol, precizând că: „*Întrebare procuror – V-a solicitat inculpatul Apostol*

sau a intermediat inculpatul Apostol o întâlnire între dvs. și inculpatul Truică Remus? Răspuns: Fostul primar de la Snagov mi-a spus odată că ar vrea domnul Truică să mă cunoască. Întrebare procuror – V-a spus pentru ce? Răspuns: Nu. Întrebare procuror – De unde ați tras concluzia că această întâlnire se dorea a fi tot pentru retrocedarea pădurii de la Snagov? Răspuns: Fără să îmi spună domnul primar am făcut legătura că tot cu asta ar fi și nu am avut nici curiozitatea să îl cunosc pe domnul Truică, eu fiind legat de acest „nu retrocedare”.» Această poziție a martorului a determinat și demersul inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală împotriva lui Căpanu George – Director la Direcția Regia Națională a Pădurilor Romsilva pentru refuzul de a-l pune în posesie pe terenul forestier, înregistrată cu nr. 100054/18.05.2007 – Inspectoratul de Poliție a Județului Ilfov (filele 184-190, vol. 46 din dosarul instanței).

Toate aceste aspecte, care relevă influența inculpatului Truică Remus asupra funcționarilor publici din comuna Snagov, au fost confirmate chiar de inculpatul Truică Remus, care în convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, cu Shimon, redată în volumul 8, filele 24-26, afirmă explicit că: „REMUS TRUICĂ: Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov.”

De asemenea, din probele administrate a rezultat și faptul că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența reală pentru retrocedarea celui de-al doilea imobil ce face obiectul cauzei, Ferma Regală Băneasa.

Fiind întrebat despre modul în care a procedat inculpatul Truică Remus în cazul restituirii pe cale administrativă a Fermei Regale Băneasa, martorul Aparaschivei Cristian Relu arată în declarația din cursul judecății următoarele: „Întrebare procuror – Știi să fi avut discuții și cu numitul Iliescu directorul de la institutul acela? Răspuns: Da, știu că au fost discuții între domnul Truică și domnul Iliescu, desfășurate atât la sediul institutului, cât și în afara lui. Întrebare procuror – Unde în afara lui? Răspuns: Din ce îmi amintesc, atât la biroului inc. Truică din str. Grigore Alexandrescu, cât și la casa din Snagov. Întrebare procuror – Cunoașteți dacă inc. Truică l-a invitat sau i-a plătit o excursie lui Iliescu și soției acestuia, și dacă da, unde? Răspuns: Îmi amintesc că la un moment dat, în perioada de vară, dar nu-mi mai aduc aminte exact anul, domnul Iliescu și cu soția dânsului au fost prezenți la Monaco, la invitația domnului Truică, au stat într-un hotel, însă nu știu cine a plătit pentru acel hotel. Întrebare procuror – În acea perioadă au avut loc întâlniri între domnul Truică și domnul Iliescu? Și cât au stat Iliescu și soția la Monaco? Răspuns: Au stat 2-3 zile, au fost diverse întâlniri formale la masă și o plimbare cu barca domnului Truică. Întrebare procuror – V-a spus inculpatul Truică că invitația pentru Iliescu și soție viza găsirea unei soluții pentru rezolvarea favorabilă a retrocedării fermei regale Baneasa? Răspuns: Ulterior acelei deplasări la un moment dat mi-a menționat că încearcă să găsească o soluție ca să rezolve blocajul în care se află proiectul Băneasa. Întrebare procuror – V-a spus și că-i va da lui Iliescu o sumă de bani pentru a-l convinge? Răspuns: Da, a menționat și acest aspect.”

Martorul a lămurit aspectele privind modul în care a luat cunoștință de aceste fapte concrete, dând amănunte care relevă că cele susținute sunt

adevărate: „*Întrebare avocat inc. Truică Remus – În ce calitate a fost în Monte Carlo cu ocazia vizitei domnului Horia Iliescu? Răspuns: În calitate de prieten și în calitate de ajutor. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Îl cunoaște pe domnul Horia Iliescu și îl poate descrie instanței? Cum era domnul Horia Iliescu în momentul în care l-a cunoscut la Monaco? Răspuns: Da, pot să-l descriu: era un domn în vârstă, masiv, care se deplasa foarte greu, avea nevoie de obicei de ajutor pentru a urca și a coborî. Era un om gras. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Consideră că Horia Iliescu putea coborî sub punte pe calea de acces a ambarcațiunii pentru a discuta cu domnul Truică, referindu-mă la discuția la care face referire în depozițiile sale? Răspuns: Din ce îmi amintesc se deplasa foarte greu, dar nu era imposibil accesul.*” De altfel, aceste aspecte nici nu sunt contestate de inculpatul Truică Remus, care recunoaște în declarația dată în fața instanței, la data de 24.02.2017, faptul deplasării lui Horia Iliescu împreună cu soția sa la Monaco, întâlnirea lui cu aceștia, susține că el s-ar fi ocupat să-i recomande niște hoteluri și că l-a trimis pe șoferul său să-l ia cu mașina, însă nu recunoaște că a plătit hotelul.

Faptul că nu s-a dovedit modalitatea în care a fost plătit hotelul și nici pe numele cui a fost făcută rezervarea și de către cine nu a fost de natură să aducă vreun dubiu cu privire la aspectul că excursia lui Iliescu Horia a fost plătită de inculpatul Truică Remus, având în vedere că acest lucru este confirmat de mai multe probe directe.

Astfel, în primul rând, este confirmat de A României Lia, în declarația de suspect dată în prezenta cauză în cursul urmăririi penale. În declarația de suspectă dată de A României Lia în data de 06.05.2015, aceasta arată că inculpatul Truică Remus i-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, care „*ar fi mulțumit cu niște excursii*” la Monaco.

În al doilea rând, aspectul rezultă în mod indirect și din declarația dată de inculpatul Roșu Robert Mihăiță în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 138-142 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată: „*După câteva săptămâni, într-o discuție cu Remus Truică, acesta a spus că s-a ocupat de această revendicare cu domnul Iliescu, dar la acel moment nu am înțeles sensul acelor cuvinte.*” Instanța a apreciat că această afirmație a inculpatului Roșu Robert este credibilă, deoarece se coroborează cu celelalte probe, fiind reținută chiar dacă inculpatul a retractat-o în declarația dată în cursul judecății.

De asemenea, martorul Aparaschivei Cristian Relu a explicat în declarația dată în fața instanței modalitatea în care s-a făcut această rezervare: „*Întrebare avocat inc. Truică Remus – În cursul depoziției de azi, martorul spune că nu cunoaște cine s-a ocupat de cazarea domnului Iliescu la Monte Carlo, desi în denunț ne prezintă agenția de voiaj, compania aeriană care a asigurat călătoria celor doi, de ce există această discrepanță? Răspuns: Agenția de voiaj se ocupă de transport, cunosc aceste aspecte deoarece eu păstram legătura cu persoana care reprezenta firma de voiaj. Firma de voiaj nu s-a ocupat și de cazare, iar în ceea ce privește cazarea nu l-am văzut personal pe domnul Truică că a plătit el cazarea sau că s-a ocupat el. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Da a văzut să fi cumpărat biletele de avion? A văzut vreun ordin de plată? Răspuns: Nu. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Pe ce s-a bazat martorul când a făcut*

afirmația că fiica domnului Horia Iliescu a fost plătită din conturile societății companiei străine, Saxonia Ltd.? Răspuns: Pe informațiile primite de la domnul Truică.”

Aceste declarații din cursul judecății sunt consecvente cu cele date de martorul Aparaschivei Cristian Relu în cursul urmăririi penale (aflate în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 260-314), în care arată că inculpatul Truică Remus „discuta destul de des cu directorul institutului, o persoană mai în vârstă și mai solidă, care în primă fază s-a opus, spunând că dacă se retrocedează terenul institutul se va desfîința și oamenii își vor pierde locurile de muncă. Ulterior s-au înțeles și Institutul există și azi. La un moment dat totul era blocat pentru că directorul se opunea și Truică spunea că trebuie să găsească o soluție pentru că partenerii evrei nu vor să renunțe la nicio parte din teren în favoarea institutului și știu că Truică a fost la Institut împreună cu Steinmetz pentru a discuta.

Știu că directorul institutului și soția acestuia au fost invitați de Truică la Monaco. I-a cazat la un hotel, i-a plimbat cu barca, au ieșit la masă. Și eu eram atunci la Monaco împreună cu Truică, așa că i-am văzut chiar eu pe cei doi acolo în vizită. Cred că au stat trei zile, de joi până duminică. Așa era zborurile de la București la Nisa.”

În ce privește eventualele neconcordanțe dintre declarațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, invocate de inculpatul Truică Remus, instanța a reținut că acestea nu sunt de natură să conducă la înlăturarea ca nesinceră a declarației martorului, deoarece sunt rezultatul trecerii timpului și nu privesc aspecte esențiale legate de faptele imputate. Martorul a răspuns convingător la aceste aspecte, arătând în declarația dată în fața instanței de judecată că: „Întrebare avocat inc. Truică Remus – Cum a fost posibil ca fiind certat cu domnul Truică anterior acestui moment să participe la întâlnirea de la Monte Carlo și să cunoască întâlniri și date din cadrul institutului sau din cadrul altor instituții unde se desfășurau proceduri, el nefiind în relații de prietenie cu Truică la momentul respectiv? Dacă s-a împăcat cu Remus Truică după retrocedare el nu era prieten cu acesta la momentul la care au avut discuțiile cu Horia Iliescu la Monte Carlo? Răspuns: Există posibilitatea ca din cauza trecerii timpului să fi menționat greșit anul în care ne-am împăcat, însă ca și suită de evenimente, sunt cele relatate. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Dacă s-au împăcat când imobilele erau în proprietatea Hercules și au fost certați 2 ani cel puțin, cum știe atâtea lucruri despre procedura de retrocedare, despre întâlnirile care au avut loc, în aceste condiții în care era certat cu Remus Truică? Răspuns: Eu am relatat faptele la care am luat parte și pe care le-am constatat sau mi-au fost spuse de domnul Truică; cât despre terenurile din proprietatea Hercules am menționat deja că doar o parte din ferma Băneasa era pusă în posesie.”

Deși toate aceste probe sunt suficiente pentru a se reține săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a acestei fapte penale, ele sunt confirmate și de convorbirea telefonică din 12.09.2008, ora 09:16:49, aflată în volumul 8 din dosarul de urmărire penală, filele 57-60, purtată de inculpatul Truică Remus cu directorul Iliescu Horia:

DOMN (Iliescu Horia): Da, bună dimineața!

REMUS TRUICĂ: Bună dimineața, îmi cer scuze eram la tenis și nu...

DOMN: Dar nu e nicio problemă, asta e bună. Eu am sunat de câteva ori că așa e politicos, suni, dacă vezi că nu-ți poate răspunde, închizi. Sau dacă vezi că omul nu poate el și închide el și-ți vine, asta e educație de telefon mobil, știi! Dacă-ți vine ton de ocupat, asta înseamnă că este într-o discuție, într-o chestie și nu poate vorbi și cu asta-basta. Sau, doamne ferește, în cele mai fericite clipe ale vieții lui. Domnu ... TRUICĂ, am primit minunea, adică a venit aseară șoferul, s-a întâlnit cu șoferul meu, i-a dat aia, acolo scrie că așa... dar eu cred că ei în hotelul ăsta, la nivelul ăsta, nu e vorba de single sau double, ei oricum au un pat în care poată să doarmă două persoane, fără probleme. Adică...

REMUS TRUICĂ: Nu, nu, păi două...

DOMN: Nu, eu am rugat, adică dacă vă mai amintiți două single și un double, dar double nu în sensul de cu două paturi, pat matrimonial.

REMUS TRUICĂ: Nu, nu, pat matrimonial, exact. Da, da. Păi așa și este. E una cu pat matrimonial.

DOMN: Da, da, păi toate au. Da. Și două simple, na, cum să zic, fără pat matrimonial. Dar de multe ori, eu am mai fost în toată lumea asta, adică ei au un pat mare, se plătește însă separat, dacă e double, e un preț. Mai e ceva, iubitul! Acel preț de cinci sute, nu știu ce, e pe noapte?

REMUS TRUICĂ: Da, da, dar nu vă faceți... adică asta vorbim noi când ne ..., asta e gata.

DOMN: Nu, nu-mi fac, că și scrie că este prepaid.

HORIA ILIESCU: Am citit tot.

REMUS TRUICĂ: Da, da serie.

HORIA ILIESCU: Cu breakfast, cu nu știu ce, cu...

REMUS TRUICĂ: Da, da...

(...)

HORIA ILIESCU: ...și i-am spus: domne, eu, voi mă transferați de la aeroport, mă aduceți la hotel unde știți voi și de acolo, la sfârșit, nu mai aveți treabă cu mine. Trebuie să mă lămuresc care este exact hotelul, eu după câte am înțeles se cheamă ceva Palace. Sofia Palace. Dar o să vă dau informația.

REMUS TRUICĂ: Asta e simplu, asta nu contează că băiatul vine oriunde îi spuneți.

HORIA ILIESCU: Păi da, nu e. Că eu am zis Nisa, adică Nisa vine avionul.

REMUS TRUICĂ: Avionul. Nu, o să fiți în Cannes...la Cannes...

HORIA ILIESCU: Probabil că o să fim în Cannes.

REMUS TRUICĂ: Da.

HORIA ILIESCU: Da... E, ce mi-e unul, ce mi-e altul, nu e nicio problemă.

REMUS TRUICĂ: Da, tot aia e.

HORIA ILIESCU: Numai că suntem, repet, patru persoane cu patru valize, știți.

REMUS TRUICĂ: Nu contează e... suntem...

HORIA ILIESCU: Ori e un microbuz, ori e ceva mai mare, ori e...

REMUS TRUICĂ: Da, da, e un Mercedes Vito, e un microbuz din acela de lux, dacă-l știți.

HORIA ILIESCU: Bun. E în regulă, nu trebuie, vorba aia să fie ca să încapă și valizele și...

REMUS TRUICĂ: Da, da, da....

HORIA ILIESCU: ...persoanele...

REMUS TRUICĂ: Da, da, da...

HORIA ILIESCU: A, ultima treabă! Mai pistonăți întâlnirea de...care o avem noi luni...

Așa cum s-a arătat anterior, inculpatul Truică Remus nu a negat existența acestei convorbiri și nu i-a contestat conținutul, susținând că din ea nu ar rezulta că el s-a ocupat de plata cazării de care este vorba în convorbire.

Din conținutul convorbirii telefonice rezultă că Iliescu Horia cerea detalii despre cazarea sa la hotel, despre care nu știa nimic, și că această cazare era deja plătită de inculpatul Truică Remus, care încerca să-i spună să nu-și facă griji cu costul camerei. Rezultă, de asemenea, din convorbire că hotelul despre care vorbesc cei doi nu este cel la care trebuia să meargă Iliescu Horia la evenimentul organizat de firma Dow Agrosience, ci un alt hotel, la care Iliescu Horia urma să meargă după aceea. Acest aspect rezultă din faptul că Horia Iliescu îi spune inculpatului Truică Remus că mașina trimisă de el trebuie să îl ia de la un hotel care „se cheamă ceva Palace. Sofia Palace”. Legătura dintre această excursie achitată de inculpatul Truică Remus și îndeplinirea de către Horia Iliescu a atribuțiilor de serviciu rezultă chiar din convorbirea mai sus menționată, în care acesta din urmă îi spune inculpatului: „Mai pistonăți întâlnirea de...care o avem noi luni...”.

Probele de mai sus sunt probe directe, care dovedesc săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de dare de mită, prin oferirea unei cazări la un hotel din străinătate, pentru patru persoane, fostului director al ICDPP, Iliescu Horia (decedat în prezent), în legătură cu îndeplinirea de către acesta din urmă a atribuțiilor de serviciu. Nu are nicio relevanță faptul că retrocedarea Fermei Regale Băneasa a fost legală, deoarece infracțiunile de luare și dare de mită se pot comite și în legătură cu îndeplinirea unui act legal de către funcționarul public mituit. Nu are relevanță nici valoarea disproporționată dintre terenul retrocedat inculpatului Al României Paul Philippe și valoarea mitei date unuia dintre funcționarii competenți să dispună asupra acesteia, deoarece textul de la infracțiunea de luare de mită nu face o astfel de distincție. În plus, valoarea mitei, așa cum rezultă din probele de mai sus, nu este una derizorie sau simbolică, pentru a se putea susține că reprezintă un gest de curtoazie.

De asemenea, în ce privește săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, instanța a reținut că din probele directe menționate anterior rezultă că inculpatul Truică Remus nu doar a afirmat față de inculpatul Al României Paul Philippe că are influență necesară să-i determine pe funcționarii competenți să-i restituie proprietățile revendicate, ci și că și-a folosit efectiv această influență, în cazul inculpatului Chiriac Theodor, pentru punerea în posesie asupra Pădurii Snagov, și în cazul fostului director al ICDPP, Iliescu Horia, pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Folosirea influenței în scopul obținerii retrocedării către Al României Paul Philippe a bunurilor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea rezultă și din siguranța cu care inculpatul Truică Remus vorbea despre acest lucru anterior

producerii evenimentului. Aceste aspecte rezultate din convorbirile interceptate în baza mandatelor de siguranță națională nu sunt determinante pentru reținerea infracțiunii, ci sunt aspecte indirecte, care confirmă, însă, situația de fapt reținută de instanță pe baza celorlalte probe.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 15.10.2008, ora 17:49:52, purtată de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală, rezultă că inculpatul Truică Remus a avut de la început siguranța că va obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, afirmând că *„Dacă îți amintești discuția noastră, datoria mea era să fac lucrurile să se întâmple. Acum, pentru a vinde, bineînțeles că am ceva oportunități aici, dar nu-ți pot garanta că pot vinde terenul.”*

Aceeași certitudine rezultă și din convorbirea din data de 09.10.2007, ora 18:07:23, purtată de Remus Truică cu Shimon Shevez (aflată în volumul 8, filele 11-13 din dosarul de urmărire penală, în care inculpatul Truică Remus afirmă: *„O, Shimon, vei fi uimit ce putem realiza până la sfârșitul anului!”*

La fel rezultă și din convorbirea din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus și Benjamin Steinmetz, aflată în volumul 8, filele 14-17 din dosarul de urmărire penală:

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat ...? Snagovul e al nostru. Cum este situația cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ți explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puțin 6 puncte. O să ți le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil... nu cele mai mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînțeles că și Băneasa.

BENY: La sfârșitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînțeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

La fel rezultă și din convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între Truică Remus și Benjamin Steinmetz, aflată în volumul 8, filele 29-33:

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi și instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând... se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă... probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu ști cu cine, cu oricine...

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze șeful instituției, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun....REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu știu ce, așteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis niște acte mici prin care mi-a explicat situația financiară. Exact ce mi-ai spus și tu, nu sunt bani acolo, sunt puțini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre pașii pe care îi avem de făcut... Trebuie să avansăm, așa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(...)...BENNY: Aștept vești bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aștept mai mult decât tine. Sunt ca... aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluție pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm...

REMUS TRUICĂ: Știu am discutat cu... Am discutat cu TAL acum o să-ți spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok....REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil....BENNY: Mulțumesc....REMUS TRUICĂ: Pa!

La fel rezultă și din convorbirea telefonică din data 08.05.2008, ora 12:30:16, purtată între Truică Remus și Benyamin Steinmetz, aflată în volumul 8, filele 37-39 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ: Îmi pare rău și mie, dar azi am semnat un contract mare cu 10% și a fost o lungă negociere și luptă și nu am putut rata o astfel de oportunitate.

BENNY: Dar este păcat că îmi amintești că am de plătit prea mulți bani.

REMUS TRUICĂ: Sper că nu se compară cu ce va veni.

BENNY: Și eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja știi, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să...

BENNY: ... (neinteligibil) ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna și va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulți pași, e doar un pas.

BENNY: Deci nu trebuie să mai vorbești cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENNY: Deci lipsește doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: *Exact, doar una.*

BENY: *Și apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?*

REMUS TRUICĂ: *Da, este 100% al nostru, este ca și mașina ta, e a ta (RÂDE).*

BENY: *Foarte bine. Și apoi nu trebuie să dăm nimic....să dăm un hectar aici, un hectar acolo...*

REMUS TRUICĂ: *Ăhh,Adică, va fi probabil o sumă mică pentru acești oameni, dar nu mare lucru....(...)*

În afară de acestea, mai sunt și alte probe indirecte, care vin să întărească concluzia săvârșirii infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență.

Astfel, faptul că inculpatul Al României Paul Philippe căuta să-și soluționeze prin cumpărare de influență cererile de retrocedare a imobilelor revendicate rezultă și din declarația de martor dată de Poenaru Liviu în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7 al dosarului de urmărire penală, la filele 547-554): „Paul AL României mi-a spus că a găsit pe cineva care e în stare să îl conecteze cu oameni importanți politici și care are astfel influență pentru soluționarea cererilor lui de revendicare. Mi-a spus că e vorba de Nela Păvăloiu și că aceasta va veni la mine la birou pentru a-i da dosarele. După ce am predat dosarele, la două sau trei săptămâni după aceea, Paul AL României m-a trimis la întâlnirea cu Truică de care am făcut vorbire mai sus. Nu am mai discutat apoi cu Paul AL României, cu Păvăloiu sau cu Truică.”

Faptul că inculpatul Truică Remus avea obiceiul de a se lăuda cu influența sa asupra diferiților funcționari publici rezultă din declarația martorului Dimofte Radu, dată în cursul urmăririi penale, la data de 22.02.2016 (aflată în volumul 7, filele 60-70), în care acesta arată despre inculpatul Truică Remus că: „L-am întrebat dacă prințul Paul are dreptul să obțină aceste bunuri și mi-a spus că da, că firma de avocați de la Țuca Zbârcea și Asociații au verificat asta. Mi-a spus tot timpul că el are relații și că are intrări peste tot, eu înțelegând implicit că se referă și la aceste bunuri.” În declarația dată în fața instanței în data de 05.05.2017, martorul arată că își menține declarațiile date în cursul urmăririi penale și mai arată, în legătură cu inculpatul Truică Remus, următoarele: „Întrebare procuror – Pe plan local era inculpatul Truică un om influent? Răspuns: Eu după ce l-am cunoscut pe Remus am aflat că a avut o funcție importantă în Guvern, cunoștea foarte multă lume importantă în domeniul politic dar și în business. Când ai cunoștințe mai multe poți să rezolvi mai repede lucrurile în birocrăția din România. Nu m-am referit la sensul penal, de trafic de influență, eu nu știu ceva concret de trafic de influență în schimb pot să vă spun, din experiența mea, că Tal și Remus erau foarte lăudăroși că știe pe toată lumea, au relații în toată lumea. Mie nu mi-au spus că fac ceva anume ilicit. Nu am cunoștință de ceva anume ilicit.” Legat de această afirmație a martorului, instanța a analizat-o în contextul în care din celelalte probe a rezultat că inculpatul Truică Remus i-a pretins inculpatului Al României Paul Philippe o cotă importantă din bunuri, în schimbul folosirii acestei influențe reale pe care o avea.

Același lucru îl declară și martorul Bejenaru Andrei, în declarația dată în cursul urmăririi penale, aflată în volumul 6 din dosarul de urmărire penală, la filele 137-162, care susține că „atât Tal Silberstein, cât și Remus Truică, se

lăudau cu cunoștințele lor din lumea politică, respectiv fostul premier Tăriceanu, Victor Ponta și Viorel Hrebenciuc.” În declarația din instanță din data de 7.04.2017, martorul își menține explicit această afirmație, arătând și că inculpatul Truică Remus „a afirmat în mai multe rânduri în perioada 2007-2008 că este în relații bune cu domnul Mușat, dar nu pot preciza dacă de la prima întâlnire a spus lucrul acesta”.

În declarația de suspect dată de Oancea Florin în cursul urmăririi penale, aflată în volumul 3 din dosarul de urmărire penală, la filele 353-359, acesta arată că: „între cele două ședințe Truică a venit la instituit cu un cetățean străin pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului Tăriceanu. Nu am reținut numele acestuia, dar mi-a dat cartea de vizită. Cei doi au venit la Horia Iliescu și acesta m-a chemat pentru a fi prezentați. Mi-am dat semna ulterior după câteva luni că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influență.”

Faptul că inculpatul Truică Remus nu doar declara, ci și avea o influență reală asupra funcționarilor din cadrul Primăriei Snagov, rezultă din declarația de martor dată de Aparaschivei Cristian Relu, în cursul urmăririi penale, în care acesta arată că: „Cu primarul Mușat relațiile lui Truică erau foarte bune, primarul îl vizita acasă. Remus Truică știu că era prieten și cu Rădulescu Cristache, pe care l-a cunoscut prin intermediul lui Dimofte. Îmi amintesc că Truică discuta la primărie cu Mușat, dar și cu un consilier sau angajat al primăriei pe nume Gabi. Nu știu ce relații avea cu cei de la prefectură. Fostul primar Biriș era de asemenea prieten cu Truică.” Martorul și-a menținut în cursul judecății declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Chiar inculpatul Mușat Apostol recunoaște acest lucru în declarația dată în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 4 din dosarul de urmărire, la filele 53-59), arătând că: „Acesta era un om influent, cu relații și mi-am dat seama când am fost invitat la petrecerea organizată pentru ziua sa (când a fost Patricia Kass) și eram „cel mai mic” în rang. L-am mai vizitat pe acesta la locuința din Snagov cu diferite ocazii, de două trei ori (la tenis, la o cafea).”

De asemenea, în declarația martorului Capanu George dată în cursul urmăririi penale, în data de 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire, la filele 186-197), acesta arată că: „De la domnul Berceanu am aflat că primarul din Snagov pune presiune pe el să accepte retrocedarea atât cu ocazia ședințelor comisiei, cât și informal, făcându-i vizite. Îmi amintesc că în anul 2006, cu ocazia unei vizite la Snagov în interes de serviciu, primarul Mușat Apostol mi-a spus că domnul Truică, despre care știam că fusese șef de cabinet în guvernul Năstase, vrea să trec pe la el. Am refuzat invitația și la acest moment nu știam ce vrea, dar problema cu retrocedarea lui Paul era singura problemă pe care o aveam la Snagov. Ulterior mi-am dat seama că despre asta era vorba”. Acest aspect este recunoscut și de inculpatul Mușat Apostol, în declarația dată în cursul urmăririi penale, în data de 02.03.2016, în care arată că: „Cred că în anul 2006, când erau divergențe în legătură cu punerea în posesie, Truică a venit la mine la birou și mi-a cerut să-i transmit lui Capanu George că vrea să vorbească cu acesta. Nu mi-a spus în legătură cu ce problemă dar mi-am dat seama că este în legătură cu problema cu retrocedarea.”

A rezultat din probele menționate anterior, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpatul Truică Remus a săvârșit infracțiunea de trafic de influență, solicitându-i inculpatului Al României Paul Philippe să predea către SC RECIPLIA SRL bunurile revendicate, în schimbul influenței pe care acesta o avea asupra funcționarilor competenți să-i soluționeze aceste cereri. De asemenea, având în vedere caracterul corelativ al celor două infracțiuni, din același probe a rezultat, dincolo de orice dubiu rezonabil și săvârșirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a infracțiunii de cumpărare de influență, prin acceptarea acestei solicitări și transmiterea proprietății bunurilor promise.

S-a apreciat că nu are nicio relevanță pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență faptul că inculpatul Truică Remus nu a nominalizat funcționarii pe lângă care a pretins că are influență, din moment ce inculpatul Al României Paul Philippe a înțeles că este vorba de funcționarii competenți să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor revendicate de el. De altfel, s-a dovedit că inculpatul Truică Remus a și exercitat influența sa asupra funcționarilor Chiriac Theodor și Horia Iliescu, care aveau atribuții cu privire la punerea în posesie asupra terenului Pădurea Snagov și, respectiv, cu privire la retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

De asemenea, s-a apreciat că nu se poate susține că în speță nu ar rezulta circumstanțele exacte ale comiterii infracțiunii. Atât inculpatul Al României Paul Philippe, în declarațiile și plângerile formulate, cât și celelalte probe administrate în cauză, dovedesc cu certitudine că traficul și cumpărarea de influență s-au comis cu prilejul negocierii și încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesoriale din 21.09.2006 (în perioada august - septembrie 2006), când inculpații s-au întâlnit pentru a discuta despre acest lucru.

Faptul că nu rezultă din probe data și ora exactă când s-au întâlnit inculpații pentru a discuta aceste aspecte nu a fost apreciat relevant, din moment ce toate părțile recunosc că au avut loc discuții și negocieri între cei doi inculpați, anterior semnării contractului din 21.09.2006. Altfel, în lipsa unor discuții prealabile, nu s-ar fi putut ajunge la încheierea contractului din 21.09.2006.

Afirmația inculpatului Truică Remus, din declarația dată în fața instanței la data de 24.02.2017, că el nu s-ar fi întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe înainte de încheierea contractului și că ar fi negociat doar cu inculpata Păvăloiu Nela, ca reprezentantă a S.C. Ilko Star S.R.L., a fost contrazisă chiar de inculpata Păvăloiu Nela, care, în declarația dată în fața instanței la 25.01.2019, a arătat că: „*La primele întâlniri a participat Paul Al României, Lia care era nelipsită, Leti, Cuniță, eu și domnul Truică care reprezenta Reciplia, cu avocații săi.*” De altfel, este și total neverosimilă susținerea că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi acceptat să încheie contractul cu inculpatul Truică Remus fără să se vadă și să discute anterior clauzele contractului, bazându-se doar pe ce ar fi negociat inculpata Păvăloiu Nela în lipsa lui. Sub acest aspect, instanța a reținut ca veridică afirmația martorei A României Lia, care arată în declarația de suspect din 06.05.2015 că: „*Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.*”

Așadar, cu certitudine, în afară de întâlnirile de la Hotelul Howard Johnson și de la sediul societății de avocatură Țucă, Zbârcea și Asociații, între cei doi inculpați au mai avut loc și alte discuții, în care s-au făcut afirmațiile prin care s-au comis traficul și cumpărarea de influență. Din acest motiv, persoanele participante la întâlnirile ulterioare nu au confirmat săvârșirea infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență. Ar fi și greu de conceput ca aceste infracțiuni să se comită de față cu terțe persoane, având în vedere riscul pe care și l-ar fi asumat inculpații să fie depistate aceste infracțiuni.

Important pentru reținerea infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență este că, la aceste întâlniri, inculpatul Truică Remus a pretins, iar inculpatul Al României Paul Philippe a promis transmiterea către SC Reciplia SRL a bunurilor care vor fi retrocedate ca urmare a exercitării influenței de către inculpatul Truică Remus. Acest lucru s-a și realizat, prin transmiterea ulterioară a bunurilor promise, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, care au avut loc la 15.10.2007 și 15.01.2009, fiind astfel stabilite cu claritate și ultimele acte care intră în compunerea infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență.

S-a reținut că nu poate fi vorba de o transmitere legală a drepturilor succesoriale, deoarece atât încheierea contractului, cât și executarea lui prin transmiterea celor două bunuri revendicate, au fost rezultatul traficului de influență exercitat de inculpatul Truică Remus și al cumpărării de influență de către inculpatul Al României Paul Philippe. Probele menționate anterior, precum și cotele extrem de mari pentru o simplă cesiune de drepturi succesoriale care au revenit SC Reciplia SRL, dovedesc acest aspect. De asemenea, dacă ar fi vrut să continue pe calea legală dobândirea bunurilor, fără cumpărarea de influență de la inculpatul Truică Remus, inculpatul Al României Paul Philippe ar fi continuat demersurile începute cu inculpata Păvăloiu Nela, cu care avea deja încheiată o convenție în acest sens.

Transmiterea de drepturi succesoriale a fost percepută ca o afacere legală doar de către celelalte persoane din cadrul societății Reciplia SRL ori care au colaborat cu această societate fără să cunoască aspectul esențial al traficării influenței de către inculpatul Truică Remus. Din acest motiv, instanța a dispus achitarea celorlalți inculpați, persoane fizice, acuzați de participarea la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, așa cum se va arăta în analiza acuzațiilor aduse acestora. În cazul inculpaților Truică Remus și Al României Paul Philippe, care au cunoscut cu certitudine că transmiterea bunurilor și stabilirea cotelor revenite SC Reciplia SRL din valoarea acestora sunt rezultatul traficului și cumpărării de influență, nu s-a putut reține caracterul legal al contractului.

Inculpații au mai invocat în apărare faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a primit un avans de 4000000 euro, în schimbul transmiterii drepturilor succesoriale. Acest argument nu este de natură să înlăture existența infracțiunii de trafic de influență, deoarece el nu poate înlătura componenta ilicită a înțelegerii, care cuprinde infracțiunile de trafic și cumpărare de influență. În plus, din moment ce doar Ferma Regală Băneasa era evaluată la peste 100 de milioane de euro, iar toate bunurile revendicate erau evaluate, chiar potrivit declarației inculpatului Al României Paul Philippe din data de 11.01.2016, la peste 300 de milioane de euro (filele 108-109 din volumul L al dosarului

instanței), suma de 4 milioane de euro plătită ca avans era infimă, față de câștigul realizat de SC RECIPLIA SRL.

Instanța a mai reținut că, după retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea acestora, conform înțelegerii anterioare, către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus.

Astfel, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, autentificat de notarul public, întreaga suprafață de 46,78 ha (dezmembrată în 6 loturi, în suprafețe de 76.400 mp, 14.000 mp, 9.300 mp, 106.500 mp, 193.000 mp și 68.300 mp) este „vândută” de inculpatul Al României Paul Philippe către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, prețul vânzării fiind mult subevaluat, respectiv 500.000 euro, ceea ce reprezintă 1,0695 euro/mp.

De asemenea, la data de 15.01.2009, se încheie și contractul de vânzare-cumpărare între Al României Paul Philippe și SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, prețul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei.

Deși SC RECIPLIA SRL a fost reprezentată de Sandra Merloni, din toate probele administrate rezultă că, în realitate, inculpatul Truică Remus s-a ocupat de efectuarea acestei tranzacții, inclusiv sub aspectul demersurilor care au dus la reducerea taxelor notariale.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 13.10.2008, ora 21:43, purtată de Truică Remus cu Roșu Robert, aflată în volumul 8 din dosarul de urmărire penală, la filele 61-62, rezultă că inculpatul Truică Remus era cel care s-a ocupat această tranzacție:

REMUS TRUICĂ: Ai apucat să vorbești cu Minola cumva?

ROȘU: Nu, n-am mai vorbit cu ea.

REMUS TRUICĂ: Foarte bine ai făcut că uite sunt la masă cu premierul și o să facem actele alea cu soția dânsului.

ROȘU: OK. Bine, Nicio problemă.

Din convorbirea telefonică din data de 15.10.2008, ora 17:49:52, purtată de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală, rezultă că inculpatul Truică Remus era cel care se preocupa să găsească soluția de a trece terenul din punct de vedere administrativ pe o altă stradă, unde taxele notariale ce trebuiau achitate erau mai mici:

REMUS TRUICĂ: Da, știu. Am discutat azi cu Robert. Știu despre ce este vorba. Dacă vă amintiți, în discuția noastră sunt două străzi pe care le-am luat în considerare. Deci, dacă folosim una dintre străzi e 2.5 milioane, dacă o folosim pe cealaltă este mult, mult mai mult. Deci, notarul public ne-a spus să nu folosim strada ieftină, deoarece hârtiile pe care le avem sunt înregistrate pe strada scumpă. Așa că acum încercăm să găsim o soluție. Nu știu ce Robert a scris în mail-ul său, dar încercăm să găsim o soluție să luăm alt număr, număr poștal pentru a pune tot pământul pe strada ieftină.

DAVID: Da.

REMUS TRUICĂ: Pentru că este...imens.

DAVID:...E imens. Nu are sens. Uite cum facem! Nu mă voi duce la

Benny până nu am vești de la tine... pentru că dacă mă duc cu numărul acesta...Nu știu care va fi reacția sa."

Același lucru rezultă și din convorbirea telefonică purtată în data de 16.10.2008, ora 15:29:41, de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 76-77, din dosarul de urmărire penală:

„DAVID: Încerc să pregătesc transferul pentru două milioane de dolari.

REMUS TRUICĂ: Da.

DAVID: Și este un moment mai dificil, BENY mi-a spus să găsim o modalitate să evităm asta.

REMUS TRUICĂ: Ce să evităm?

DAVID: Transferul celor două milioane și jumătate de dolari... și i-am spus lui BENY...

REMUS TRUICĂ: Tu ești avocat, știi... știi exact despre ce este vorba! Nu putem evita asta.

DAVID: I-am spus asta lui BENY. I-am spus ! BENY, a spus asta e... pentru că tu și REMUS sunteți oameni foarte creativi și trebuie să existe o cale să evitați asta..."

Deși convorbirile nu relevă aspecte esențiale privind infracțiunile de trafic și cumpărare de influență, ele confirmă cele rezultate din declarațiile persoanelor audiate, că inculpatul Truică Remus se comporta ca un administrator de fapt al societății Reciplia SRL și s-a ocupat de transmiterea efectivă a proprietății celor două bunuri retrocedate către această societate.

Din toate probele rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe a transmis către SC RECIPLIA SRL, la care inculpatul Truică Remus era asociat prin intermediul firmei Reciplia LTD., bunurile promise anterior, în schimbul folosirii influenței sale asupra funcționarilor competenți să soluționeze cererile sale de retrocedare.

Atât pretinderea din lunile august - septembrie 2006, cât și primirea bunurilor Pădurea Snagov, la 15.10.2007 și Ferma Regală Băneasa, la 15.01.2009, fac parte din aceeași infracțiune de trafic de influență, comisă de inculpatul Truică Remus față de inculpatul Al României Paul Philippe. Așa cum s-a arătat anterior, în capitolul referitor la schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților, fiind vorba de modalități alternative de săvârșire a aceleiași infracțiuni de trafic de influență (pretinderea și, respective, primirea ulterioară a bunurilor pretinse), s-a reținut unitatea naturală de infracțiune. Practica judiciară și doctrina au arătat că, în cazul în care infracțiunea de trafic de influență se comite prin acte de pretindere a unor bunuri, urmate de predarea efectivă a acestor bunuri la date ulterioare, atât actele de pretindere, cât și actele de primire, sunt incluse în conținutul infracțiunii unice de trafic de influență.

Pentru aceste motive, **în drept**, instanța a reținut că fapta inculpatului **Truică Remus** care, în perioada august - septembrie 2006, a pretins de la inculpatul Al României Paul Philippe transmiterea către SC RECIPLIA SRL (la care el era asociat prin intermediul firmei Reciplia LTD) a bunurilor revendicate de acesta din urmă de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în schimbul folosirii influenței pe care o avea asupra funcționarilor competenți să soluționeze cererile de revendicare, iar la 15.10.2007 și 15.01.2009 societatea mai sus menționată a

primit în proprietate bunurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, constituie infracțiunea de **trafic de influență**, prevăzută atât în art. 291 alin. 1 din actualul Cod penal, cât și în art. 257 din vechiul Cod penal, fiind stabilită legea penală mai favorabilă la individualizarea pedepsei.

De asemenea, aceleași aspecte sunt valabile și pentru infracțiunea corelativă de cumpărare de influență, săvârșită de inculpatul Al României Paul Philippe. Această infracțiune s-a consumat în perioada august-septembrie 2006, iar actele de predare efectivă a bunurilor promise – Pădurea Snagov la data de 15.10.2007 și Ferma Regală Băneasa la data de 15.01.2009 – fac parte din aceeași infracțiune unică de cumpărare de influență, fiind vorba de o unitate naturală de infracțiune.

În drept, instanța a reținut că fapta inculpatului **Al României Paul Philippe** de a promite și a preda ulterior, la 15.10.2007 și 15.01.2009, către SC RECIPLIA SRL, cele două bunuri retrocedate, în schimbul influenței pe care inculpatul Trucă Remus a exercitat-o asupra funcționarilor competenți să dispună asupra retrocedării, constituie infracțiunea de **cumpărare de influență**, prevăzută de art. 292 din actualul Cod penal și de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), fiind stabilită legea penală mai favorabilă la individualizarea pedepsei.

În ce privește infracțiunea de **dare de mită**, comisă de inculpatul **Trucă Remus** în toamna anului 2008, prin oferirea și achitarea unei cazări pentru patru persoane la un hotel din străinătate, în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către fostul director al ICDPP, Horia Iliescu, instanța de fond a constatat că sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. 1 din actualul Cod penal și de art. 255 alin. 1 din vechiul Cod penal.

Având în vedere perioada scursă de la data săvârșirii faptei până în prezent, precum și dispozițiile art. 122 alin. 1 lit. d) din vechiul Cod penal, care este lege penală mai favorabilă pentru inculpatul Trucă Remus, **prima instanță a constatat intervenită prescripția răspunderii penale pentru această infracțiune.**

b). Referitor la infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL:

În sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL s-a reținut în actul de sesizare că, în realizarea obiectului de activitate, prin intermediul reprezentanților săi, inculpații TRUCĂ REMUS (asociat, mandatar și administrator de fapt), TAL SIBERSTEIN (asociat), MARCOVICI MARIUS ANDREI (administrator), MATEESCU LUCIAN CLAUDIU (mandatar, administrator de fapt), BENYAMIN STEINMETZ (asociat), în mod continuat, în perioada 1 noiembrie 2006 - sfârșitul anului 2013, acționând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, i-au promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că, prin influența pe care o au, în mod direct (fost și actual consilier al primului ministru) și indirect, prin intermediul relațiilor pe care le au în lumea politică, în justiție, la cel mai înalt nivel și presă (relații prietenie/afaceri cu membri ai guvernului, parlamentari, funcționari ai autorității publice, cu persoane cu influență în presă, relații la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcționarilor publici implicați în procedurile de

retrocedare a bunurilor revendicate, îi pot determina pe aceștia să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptățit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obținut și care va fi transferat în patrimonial societății, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

Instanța de fond a constatat că, în cauză, sunt probe suficiente cu privire la săvârșirea de către inculpata SC RECIPLIA SRL a infracțiunii de trafic de influență.

Instanța a motivat anterior săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, constând în pretinderea, în august - septembrie 2006, în numele inculpatei SC Reciplia SRL și primirea de către această societate, la 15.10.2007 și 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, a bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, în schimbul folosirii de către inculpatul Truică Remus a influenței asupra funcționarilor publici competenți să dispună cu privire la retrocedarea acestor imobile.

Toate argumentele arătate pentru a justifica reținerea în sarcina inculpatului Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență sunt valabile și pentru atragerea răspunderii penale a inculpatei SC RECIPLIA SRL pentru aceeași infracțiune, fiind arătate în continuare doar argumentele suplimentare care justifică această soluție pentru persoana juridică inculpată.

În ce privește răspunderea penală a persoanei juridice, în legislația noastră a fost consacrat sistemul răspunderii directe a persoanei juridice, în care aceasta din urmă răspunde pentru fapta proprie, iar nu pentru fapta altei persoane. În art. 135 alin. 1 Cod penal se prevede că persoana juridică răspunde pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.

Așadar, orice faptă care ar fi săvârșită de o persoană în realizarea obiectului de activitate sau în interesul sau în numele persoanei juridice atrage răspunderea penală a persoanei juridice, chiar dacă nu este vorba de o faptă comisă de reprezentanții legali ai persoanei juridice. În doctrină s-a arătat că „*pot fi imputate persoanei juridice actele comise de organe, reprezentanți, mandatar, prepuși sau chiar persoane care, formal, nu lucrează pentru persoana juridică, dar care, în fapt, acționează sub autoritatea acesteia ori de a căror acțiune persoana juridică a beneficiat*” (F. Streteanu, R. Chiriță, Răspunderea penală a persoanei juridice, Ediția 2, Editura C.H. Beck, 2007, pagina 397).

În speță, inculpata SC RECIPLIA SRL a beneficiat cel mai mult de pe urma faptei inculpatului Truică Remus de trafic de influență, deoarece a

dobândit în proprietate bunurile retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe.

Inculpatul Truică Remus a acționat în săvârșirea infracțiunii de trafic de influență descrisă anterior în interesul și în numele persoanei juridice SC RECIPLIA SRL, fiind întrunite în acest fel condițiile legale pentru răspunderea penală a acestei persoane juridice. El a fost desemnat, ca mandatar al acestei persoane juridice, să se ocupe de negocierea și încheierea în numele societății a celor două contracte de transmitere a drepturilor succesoriale ale inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, a fost încheiat, la data de 01.11.2006, la societatea de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații, contractul de cesiune drepturi, aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între inculpatul Al României Paul Philippe și SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus (aflat în vol. 19, filele 26-36 din dosarul de urmărire penală), care a înlocuit contractul similar din 21 septembrie 2006.

Așa cum s-a arătat anterior, încheierea acestui contract s-a făcut ca urmare a traficării de către inculpatul Truică Remus a influenței pe care o avea pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile inculpatului Al României Paul Philippe de retrocedare a bunurilor moștenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea.

Inculpatul Truică Remus avea la momentul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență și calitatea de asociat în cadrul Reciplia Ltd., care este singurul asociat al SC Reciplia SRL. Societatea Reciplia LTD a fost înființată în 19 septembrie 2005, dar părțile sociale au fost dobândite de societatea controlată de inculpatul Steinmetz Benjamin (Riverside Real Estate Corp.) la data de 16.11.2006 (fila 37 din concluziile scrise depuse de inculpata SC Reciplia SRL). După această cesiune, cele 5.000 de părți sociale au fost deținute de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de BENYAMIN STEINMETZ – 4390 părți sociale, reprezentând 87,8%, TRUICĂ REMUS – 390 părți sociale, reprezentând 7,8% și STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părți sociale, reprezentând 4,4%.

Inculpații TAL SILBERSTEIN și SHIMON SHEVEZ sunt asociați în STG VENTURES LTD, iar BENYAMIN STEINMETZ și REMUS TRUICĂ au fost asociați în RIVERSIDE REAL ESTATE CORP.

La 15.12.2008, inculpatul Truică Remus a cesionat către Doorbell Trading Ltd. (societate deținută de martorul Dimofte Radu) un număr de 390 părți sociale.

La data de 9.05.2010, după ce s-a certat cu ceilalți asociați, inculpatul Truică Remus a cesionat către Riverside Real Estate Corp. restul de 390 de părți sociale, ieșind din societate.

Deși a deținut, în perioada săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, un număr mic de părți sociale la societatea Reciplia Ltd, inculpatul Truică Remus s-a comportat față de terțele persoane ca fiind unicul asociat al inculpatei SC Reciplia SRL, fiind mandatat de ceilalți asociați cu puteri depline în ce privește demersurile făcute pentru retrocedarea și gestionarea bunurilor primite de la inculpatul Al României Paul Philippe. Acesta din urmă a arătat în declarațiile

sale date în cursul urmăririi penale că nu a știut că inculpatul Truică Remus are mai mulți asociați în proiectul Reciplia S.R.L., ci a aflat de acest lucru mult mai târziu, după retrocedarea celor două bunuri și transmiterea lor către SC Reciplia SRL. Chiar în plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesoriale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a știut „*că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în același timp și administrator al acestei societăți*”.

Din toate acțiunile desfășurate de inculpatul Truică Remus, atât anterior, cât și ulterior dobândirii celor două bunuri imobile de către SC Reciplia SRL, rezultă că inculpatul Truică Remus a coordonat activitatea acestei societăți până în anul 2010, când a ieșit din societate. Chiar și ceilalți inculpați care au fost asociați cu inculpatul Truică Remus în cadrul Reciplia Ltd., respectiv Benjamin Steinmetz și Tal Silberstein, recunosc acest lucru, arătând în mod explicit la fila 126 din concluziile scrise că „*începând cu 1 noiembrie 2006 și până la data de 9 mai 2010, activitatea RECIPLIA SRL a fost coordonată de inc. TRUICĂ REMUS*”.

De asemenea, același aspect rezultă și din declarația de martor dată de Aparaschivei Cristian în cursul urmăririi penale (aflată în vol. VII, la filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: „*De Reciplia din România s-a ocupat Remus Truică.*” În declarația dată în instanță la data de 23.06.2017 martorul a arătat că își menține declarațiile date în cursul urmăririi penale.

La fel rezultă și din declarația de martor dată de Dimofte Radu în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: „*Nu am văzut vreodată structura acționarilor Reciplia Ltd, dar din câte cunosc inițial Truică a făcut propunerea pentru un procent mai mare de acțiuni și după tranzacție am constatat că am luat 9% cu opțiunea de a dobândi ulterior alte acțiuni., în funcție de rezultatul firmei. Am aflat ulterior că acționar majoritar la Reciplia Ltd este Benny Steinmetz, dar că acțiuni dețin și Tal Silberstei și Shimon – cumnatul lui Steinmetz și de asemenea Remus Truică.*” În declarația dată în instanță la data de 5.05.2017, martorul Dimofte Radu confirmă în mod explicit calitatea de „*administrator în România*” al societății Reciplia S.R.L. a inculpatului Truică Remus: „*Când mi l-a prezentat pe domnul Steinmetz mi-a confirmat că firma Reciplia este a dânsului, că îl are acționar și partener pe domnul Truică și că de Reciplia se ocupă domnul Tal Silberstein și Truică. Truică era împuternicit ca un fel de administrator în România și domnul Tal Silberstein îl coordona, ținea legătura cu domnul Steinmetz și îl coordona.*” Martorul mai arată în această declarație că: „*Tot în acea perioadă, Tal e primul care mi-a spus că el a luat conducerea firmei de la Remus Truică și mi-a prezentat doi colaboratori, pe domnul Marcovici si pe domnul Moshe Agavi.*” Este importantă declarația martorului Dimofte Radu sub acest aspect, deoarece el a fost chiar unul dintre asociații Reciplia Ltd., alături de inculpații Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein și Truică Remus.

Același lucru reiese în mod implicit și din unele convorbiri telefonice purtate de inculpatul Truică Remus cu ceilalți inculpați asociați cu el în cadrul Reciplia Ltd., care confirmă aspectele reținute de instanță din celelalte probe.

Astfel, puterea deplină a inculpatului Truică Remus de a acționa în România în numele SC Reciplia SRL și în interesul acesteia, în legătură cu retrocedarea imobilelor către inculpatul Al României Paul Philippe, rezultă și din convorbirea telefonică din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus și Benjamin Steinmetz (aflată în dosarul de urmărire penală, vol. 8, filele 14-17):

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat ...? Snagovul e al nostru. Cum este situația cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ți explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puțin 6 puncte. O să ți le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil... nu cele mai mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînțeles că și Băneasa.

BENY: La sfârșitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînțeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

Din convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între Truică Remus și Benny Steinmetz (aflată în vol. 8, filele 29-33 din dosarul de urmărire penală) rezultă că inculpatul Truică Remus, cu acceptul inculpatului Benjamin Steinmetz, care deținea prin intermediul altor firme majoritatea părților sociale din Reciplia Ltd., a acționat cu puteri depline de reprezentare a societății inculcate RECIPLIA SRL:

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi și instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând... se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă... probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu ști cu cine, cu oricine...

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze șeful instituției, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun....REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu știu ce, așteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis niște acte mici prin care mi-a explicat situația financiară. Exact ce mi-ai spus și tu, nu sunt bani acolo, sunt puțini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre pașii pe care îi avem de făcut... Trebuie să avansăm, așa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(...)...BENNY: Aștept vești bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aștept mai mult decât tine. Sunt ca... aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluție pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm...

REMUS TRUICĂ: Știu am discutat cu... Am discutat cu TAL acum o să-ți spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok....REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil....BENNY: Mulțumesc....REMUS TRUICĂ: Pa!

Ca și convorbirea anterioară, din convorbirea telefonică din data de 08.05.2008, purtată între Truică Remus și Benny Steinmetz (aflată în vol. 8, filele 36-38 din dosarul de urmărire penală) rezultă că inculpatul Truică Remus se ocupa de toate aspectele legate de retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa, acționând ca un împuternicit cu drepturi depline de reprezentare:

BENY: Și eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja știi, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să...

BENY: După decizia favorabilă ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna și va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulți pași, e doar un pas.

BENY: Deci nu trebuie să mai vorbești cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENY: Deci lipsește doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: Exact, doar una.

BENY: Și apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?

REMUS TRUICĂ: Da, este 100% al nostru, este ca și mașina ta, e a ta (RÂDE).

BENY: Foarte bine. Și apoi nu trebuie să dăm nimic, ca la Snagov, să dăm un hectar aici, un hectar acolo...

REMUS TRUICĂ: Áhh, avem de la început, cei 20%, cu care Radu este însărcinat să ..., dar în rest nu. Adică, va fi probabil o sumă mică pentru acești oameni, dar nu mare lucru.

Din convorbirea din data de 16.10.2008, ora 16:25:08, purtată între inculpatul Remus Truică și inculpatul Tal Silberstein (aflată în vol. 8, filele 78-80 din dosarul de urmărire penală), rezultă că inculpatul Truică Remus era

cel care „a rezolvat totul” cu privire la taxa notarială pentru transmiterea proprietății imobilului Ferma Regală Băneasa către S.C. Reciplia S.R.L:

REMUS TRUICĂ: Deci, când David și Hanz au fost la București la biroul avocatului, am făcut, să zicem, ...pentru taxa(?) de la Notariat și totul. Și minimul pe care l-au putut face pentru noi a fost trei milioane, aproape trei milioane.

TAL: Da.

REMUS TRUICĂ: După asta, ei ne-au trimis(?) nouă o scrisoare care...

TAL: ...o secundă! (Se adresează altcuiva, care îl întreabă: Mă întorc cu spatele?) Da. Ei ne-au trimis o scrisoare.

REMUS TRUICĂ: OK. Despre taxa notarială pe care ei nu-o pot face pr...trebuie să fie șase milioane și ceva. Nu știu cât de mult. Și, desigur, am devenit foarte, foarte...

TAL: Asta mi-ai spus. Și doamna mi-a spus de șase milioane, din cauza adresei scumpe.

REMUS TRUICĂ: OK. Și la sfârșit, noi am rezolvat totul, așa că acum este așa cum am discutat la început. Dar acum David m-a sunat și de asemenea l-a sunat pe Robert că Benny ne solicită să găsim o soluție să nu plătim nici aceste trei milioane de asemenea. El a spus: Hai să găsim o soluție foarte creativă!

Faptul că aceste convorbiri sunt purtate cu cei care dețineau restul părților sociale din Reciplia Ltd. (prin intermediul altor firme) are relevanță sub aspectul răspunderii penale a inculpatei SC Reciplia SRL, deoarece această din urmă societate are ca asociat unic Reciplia Ltd. Actele lor angajau ambele societăți și sunt de natură să releve existența vinovăției inculpatei SC Reciplia SRL cu privire la infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus. Permițându-i acestuia din urmă să acționeze ca un administrator de fapt în România, în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe și cu terțele persoane, reprezentanții SC Reciplia SRL au angajat această societate în răspunderea penală pentru infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Vinovăția societății rezultă din organizarea internă a acesteia, care i-a acordat inculpatului Truică Remus puteri depline de reprezentare în legătură cu aspectele legate de singurul ei obiect de activitate. Faptul că reprezentanții firmelor asociate cu inculpatul Remus Truică în Reciplia Ltd. au fost de acord ca acesta să acționeze cu puteri depline pentru realizarea acestui obiect de activitate constituie un alt element care justifică reținerea vinovăției societății comerciale Reciplia SRL pentru infracțiunea de trafic de influență.

Chiar dacă nu se poate reține că societatea RECIPLIA SRL a fost înființată cu scopul săvârșirii acestei infracțiuni, se reține cu certitudine că infracțiunea de trafic de influență săvârșită de inculpatul Truică Remus a fost comisă în interesul acestei societăți, deoarece societatea avea ca obiect de activitate principal redobândirea și valorificarea acestor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe. Primind bunurile pretinse de inculpatul Truică Remus de la Al României Paul Philippe în schimbul traficării influenței, societatea Reciplia SRL și-a sporit patrimoniul și a obținut avantaje patrimoniale semnificative. Din acest motiv, s-a apreciat că nu are nicio

relevanță faptul că societatea Reciplia SRL a fost înființată ca o entitate comercială cu scop special (SPV – special-purpose vehicle) și că astfel de entități sunt legale și au o justificare economică licită. Din moment ce infracțiunea de trafic de influență a fost comisă de inculpatul Truică Remus în interesul și în numele societății, aceasta răspunde penal pentru aceeași infracțiune de trafic de influență.

Aceste aspecte atrag răspunderea penală a inculpatei Reciplia SRL, indiferent dacă societatea a avut intenția de a dezvolta imobiliar terenurile astfel dobândite, așa cum susține, ori a intenționat doar să le revândă, obținând un profit.

De asemenea, nu are nicio relevanță sub aspectul răspunderii penale a societății faptul că Reciplia SRL a avut ca administrator statutar pe Sandra Merloni Horemans, din anul 2005 până la data de 15.10.2010, iar începând cu această dată l-a avut ca administrator statutar pe inculpatul Marcovici Marius Andrei. Pentru a se reține răspunderea penală a persoanei juridice nu trebuie ca infracțiunea să fie comisă de reprezentantul legal al societății, ci este suficient ca aceasta să fie comisă în interesul ori în numele acesteia de către orice persoană. Or, așa cum s-a arătat anterior, inculpatul Truică Remus a acționat în săvârșirea infracțiunii de trafic de influență în interesul SC Reciplia SRL, iar pentru unele acte a avut chiar mandat de reprezentare din partea administratorului statutar al societății.

Astfel, prin procura specială emisă în 14.09.2006 (valabilă până în 14.10.2006), administratorul Sandra Merloni-Horemans l-a împuternicit pe Truică Remus „să negocieze termenii și condițiile oricăror acte cu privire la cesiunea de drepturi (se referă la cesiunea de drepturi cu Al României Paul Philippe), [...] să semneze și să efectueze orice cereri, formulare și orice documente de orice tip, să depună și/sau să ridice orice tip de documente, în fața terților, notarului public sau autorităților competente” (înscrisul menționat la pct. 14 al notei de probe depusă de inculpatul Roșu Robert la dosarul cauzei la termenul de judecată din 8.03.2019). Prin procura specială emisă în 7.11.2006 (valabilă până în 7.12.2006), administratorul Sandra Merloni-Horemans l-a împuternicit pe Truică Remus în vederea deschiderii unui cont bancar în RON și valută în numele companiei; mandatarul a fost împuternicit să semneze în numele societății toate documentele necesare efectuării acestor demersuri (acte aflate în volumul 39 din dosarul de urmărire penală).

Faptul că societatea Reciplia SRL a avut angajați colaboratori externi care i-au oferit în mod legal consultanță și servicii în domeniul juridic, fiscal contabil și imobiliar nu înlătură existența infracțiunii de trafic de influență, deoarece nu este necesar pentru răspunderea penală a persoanei juridice ca aceasta să comită ilegalități sub aceste aspecte. Este suficient ca persoana care a săvârșit o infracțiune să fi acționat în interesul ori în numele persoanei juridice, iar în speță s-a arătat anterior că inculpatul Truică Remus a acționat în acest mod.

S-a reținut că nu are relevanță sub acest aspect nici faptul că Reciplia SRL a făcut raportările fiscale și a achitat obligațiile bugetare datorate ori că sursele de finanțare provin din împrumuturi acordate de Reciplia Ltd sau de alte persoane fizice.

Așa cum s-a arătat anterior, în motivarea soluției de condamnare a inculpatului Trucă Remus pentru infracțiunea de trafic de influență, chiar dacă inculpatul Al României Paul Philippe obținuse prin hotărârea Comisiei județene de fond funciar Ilfov restituirea Pădurii Snagov, acesta nu fusese pus efectiv în posesie până la momentul încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesoriale din 1.11.2006, încheiat în numele SC Reciplia SRL de către inculpatul Trucă Remus. Din acest motiv, acționând în interesul societății inculcate și în numele acesteia la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență comisă cu ocazia încheierii și executării acestui contract, este atrasă răspunderea penală a persoanei juridice.

Faptul că anterior încheierii contractului din 21.09.2006 și, implicit, a celui din 01.11.2006, societatea Reciplia SRL a apelat la o casă de avocatură pentru întocmirea unui raport de audit juridic și că în acest raport s-a concluzionat că inculpatul Al României Paul Philippe ar avea dreptul să solicite restituirea mai multor proprietăți, nu constituie un argument împotriva reținerii infracțiunii de trafic de influență în sarcina societății. Așa cum s-a arătat anterior, în motivarea reținerii infracțiunii comise de inculpatul Trucă Remus, infracțiunea de trafic de influență se poate reține chiar dacă se promite influențarea unui funcționar să facă un act legal, nu doar în cazul în care ar fi vorba de efectuarea de către acesta a unui act ilegal. Inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să solicite restituirea acestor proprietăți, însă, până la momentul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență nu reușise să dobândească în mod efectiv niciun bun, deoarece se lovise de diferite impedimente birocratice. Or, față de acest aspect, inculpatul a înțeles să apeleze la cumpărarea influenței inculpatului Trucă Remus pentru depășirea acestor impedimente administrative.

Pentru a se reține săvârșirea unei infracțiuni de către persoana juridică nu este necesar ca toți acționarii ori reprezentanții legali să cunoască despre faptul că o persoană comite o infracțiune în interesul sau în numele persoanei juridice respective. De aceea nu poate fi luat în considerare ca argument împotriva reținerii infracțiunii de trafic de influență, de către SC Reciplia SRL, faptul că avocații care au întocmit raportul de *due diligence* nu au identificat ilegalități în procedurile de revendicare desfășurate până la momentul încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesoriale din 21.09.2006. Chiar dacă proiectul acestui contract ar fi fost redactat de avocatul Leți Octavian, care lucra pentru inculpata Păvăloiu Nela, cele consemnate în contract au fost rezultatul înțelegerii făcute de inculpatul Trucă Remus cu inculpatul Al României Paul Philippe, deoarece avocatul nu putea consemna în contract altceva decât i-au solicitat cei care au purtat discuțiile. Contractul din 1.11.2006 este doar o variantă puțin modificată a contractului din 21.09.2006, rămas neschimbat sub aspectul procentelor revenite fiecărei părți din valoarea bunurilor revendicate.

Acest contract ar fi fost legal dacă cele menționate cu privire la drepturile și obligațiile fiecărei părți nu ar fi fost rezultatul săvârșirii infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență. Dacă încheierea contractului și cotele revenite fiecărei părți din valoarea bunurilor retrocedate au fost rezultatul săvârșirii infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență, așa cum s-a arătat anterior, contractul nu mai poate fi considerat ca reprezentând o afacere legală.

Avansul plătit inculpatului Al României Paul Philippe, de 4 milioane de euro, nu anulează înțelegerea ilicită rezultată din săvârșirea infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență. De altfel, acest avans este unul foarte mic în raport cu valoarea estimată de părți a bunurilor dobândite de Reciplia SRL, de peste 300 de milioane de euro, așa cum rezultă chiar din declarația inculpatului Al României Paul Philippe. În plus, la momentul încheierii contractului de cesiune, terenul din Pădurea Snagov se afla în stadiul final de retrocedare, iar evaluarea acesteia la momentul respectiv (care ținea cont de posibilitatea ca terenul să devină construibil) era mult peste valoarea de 4 milioane de euro.

Așadar, riscul asumat de societatea Reciplia SRL la momentul încheierii contractului era unul minor, iar beneficiile dobândite erau ridicate, având în vedere procentele extrem de mari din valoarea bunurilor, care îi reveneau societății. Doar în cazul Fermei Regale Băneasa societatea ar fi câștigat peste 100 de milioane de euro, iar inculpatul Truică Remus era sigur că va reuși obținerea acestui bun, așa cum rezultă din probele menționate anterior.

Neprimirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a procentului care i s-ar fi cuvenit din valoarea celor două bunuri retrocedate, care au fost transmise inculpatei Reciplia SRL, a fost motivul care a declanșat conflictul dintre acesta și reprezentanții societății inculpate. Inculpatul Al României Paul Philippe a aflat că a fost înstrăinată o parte din terenurile transmise societății Reciplia SRL și că el nu a primit nimic din procentele de 50% și respectiv 20%, cât i-ar fi revenit din valoarea acestor bunuri. Acest conflict s-a declanșat la scurt timp după transmiterea bunurilor în proprietatea SC Reciplia SRL și a continuat până la momentul declanșării urmăririi penale în prezenta cauză. Activitatea din această perioadă, desfășurată de inculpați, s-a axat pe încercarea de a rezolva acest litigiu. Inculpatul Al României Paul Philippe și-a angajat alți avocați, începând cu anul 2009 și s-a asociat în demersul său pentru a-și dobândi partea cuvenită din aceste bunuri cu firma Lot Invest SRL, pe care o deținea împreună cu martorul Caval Ninel. Astfel s-a ajuns la încheierea unei noi înțelegeri, la data de 13.04.2011, între inculpatul Al României Paul Philippe, inculpata S.C. Reciplia S.R.L. și societatea Lot Invest S.R.L.

Ulterior predării, către inculpata Reciplia SRL, a celor două bunuri retrocedate, nu se mai pot reține în sarcina sa alte acte ale infracțiunii de trafic de influență, deoarece s-a declanșat conflictul dintre inculpatul Al României Paul Philippe și reprezentanții societății inculpate și s-a retras inculpatul Truică Remus din societate. Din aceste motive, instanța a reținut că inculpata Reciplia S.R.L. a săvârșit infracțiunea de trafic de influență, ca și inculpatul Truică Remus, prin pretinderea, în perioada august - septembrie 2006 și primirea, la 15.10.2007 și 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, a bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa.

La data la care au fost predate cele două bunuri către SC Reciplia SRL era incriminată răspunderea penală a persoanei juridice, iar aceste acte de primire intră în conținutul infracțiunii de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL. Așa cum s-a arătat anterior, în cazul infracțiunii de trafic de influență, suntem în prezența unei unități naturale care cuprinde în conținutul său atât actele de pretindere, cât și actele de primire. Așadar, nu poate fi primită susținerea inculpatei SC RECIPLIA SRL potrivit căreia în august - septembrie

2006 nu era reglementată răspunderea penală a persoanei juridice. Din moment ce unele acte ale infracțiunii de trafic de influență (actele de primire) au fost comise după reglementarea răspunderii penale a persoanei juridice, aceasta răspunde penal pentru infracțiunea de trafic de influență, fiind respectat principiul legalității incriminării.

Toate demersurile făcute de reprezentanții societății Reciplia SRL după data de 15.01.2009 nu sunt acte de trafic de influență, ci încercări de a aplană conflictul cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu relevă acte de promitere a influenței pe lângă funcționarii publici, pe care să le fi comis reprezentanții SC Reciplia SRL după ieșirea din societate a inculpatului Truică Remus și nici acte de pretindere sau de primire a unor bunuri de către aceștia, în contul unor astfel de promisiuni. Instanța a detaliat acest aspect la analizarea acuzațiilor aduse inculpaților Tal Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian și Andronic Dan Cătălin.

Pentru aceste motive, instanța a reținut că, **în drept**, fapta inculpatei **SC Reciplia SRL** care, prin intermediul inculpatului Truică Remus, a pretins în perioada august - septembrie 2006 și apoi a primit, la 15.10.2007 și la 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, bunurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii exercitării influenței inculpatului Truică Remus asupra funcționarilor publici competenți să dispună asupra retrocedării acestor imobile, constituie infracțiunea de **trafic de influență**, prevăzută de art. 291 din actualul Cod penal și de art. 257 din vechiul Cod penal, cu aplicarea legii penale mai favorabile.

c). Referitor la infracțiunea de trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ:

În sarcina inculpatului ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ parchetul a reținut în actul de sesizare că, acționând în mod continuat, începând cu luna septembrie 2006, în baza aceleiași rezoluții infracționale, alături de inculpatul TRUICĂ REMUS, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că, prin influența acestuia, fost consilier al primului ministru, exercitată direct și indirect prin intermediul relațiilor pe care le are la cel mai înalt nivel în lumea politică, în justiție și presă, precum și prin intermediul firmei de avocați din care face parte (cea mai mare și puternică firmă de avocați din țară în care este angajată soția primului ministru, iar soțiile unor asociați sunt judecători, inclusiv la ICCJ), îi poate determina pe funcționarii publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptățit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta pentru membrii grupului infracțional asociați în RECIPLIA SRL, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obținut, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea

de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu confirmă săvârșirea de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță a acestei infracțiuni.

Toate probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești relevă faptul că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a desfășurat o activitate normală de avocat al societății Reciplia SRL, fără să fi comis vreo faptă de pretindere ori de primire a unor bunuri în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să dispună restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Toate activitățile de avocat au fost desfășurate de inculpatul Roșu Robert Mihăiță alături de alți colegi avocați din cadrul societății de avocatură din care face parte, respectiv Societatea Țuca, Zbârcea și Asociații, fără să existe vreo probă că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a cunoscut despre înțelegerea ilicită dintre inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, privind traficul și cumpărarea de influență. Dacă ar fi cunoscut ceva în legătură cu această vânzare și cumpărare a influenței și ar fi făcut demersuri pentru a-i ajuta pe inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe să realizeze tranzacția ilicită, s-ar fi pus în discuție săvârșirea de către acesta a unei complicități la infracțiunea de trafic de influență (iar nu a unor acte de autorat, așa cum a reținut parchetul în actul de sesizare), însă nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Roșu Robert Mihăiță ar fi avut cunoștință de acest lucru.

Faptul că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a exercitat o activitate normală de avocat în acest caz a fost reținut și de Judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Încheierea nr. 338 din 11 martie 2016, pronunțată în dosarul nr. 153/64/2016. Astfel, în această încheiere, Judecătorul de drepturi și libertăți arată că: „(...) *nimic nu încredințează firma de avocatură și, cu atât mai puțin pe inculpatul Roșu Robert, acțiunile sale înscriindu-se în limita activităților pe care le desfășoară în mod normal un avocat. Rolul avocatului, indiferent dacă reprezintă o persoană particulară sau un organ al statului, este acela de profesionist, de consilier și reprezentant de încredere al clientului său*” (fila 39 din încheiere) și că „*în lipsa unor probe certe din care să rezulte conivența infracțională dintre inculpatul Truică Remus și inculpatul Roșu Robert, simpla exprimare de către acesta a opiniei în sensul că ”Prințul Paul” este îndreptățit la restituirea unor imobile ce au aparținut regelui Carol al II-lea sau întocmirea unor notificări adresate conducerii instituțiilor ce aveau în administrație bunurile imobile revendicate, nu-i poate atrage o răspundere penală, mai ales în condițiile unei practici neunitare a instanțelor în materia Legii 10/2001. Mai mult, este de observat faptul că astfel de notificări mai fuseseră formulate și cu mult anterior – pornind de la primele notificări din februarie 2002, avocat fiind numita Năstase Dana – dar emiterea unei notificări are doar valențe procedurale, nefiind constitutivă de drepturi și obligații*” (filele 39-40 din încheiere).

Deși nu se poate vorbi de o autoritate de lucru judecat a încheierilor adoptate în materia măsurilor preventive, trebuie ținut cont de faptul că, în prezenta cauză, după pronunțarea acestei încheieri, nu au fost administrate probe

semnificative, care să conducă la o concluzie contrară. Dimpotrivă, probele administrate ulterior, în cursul cercetării judecătorești, întăresc concluzia că nu există o faptă de traficare de influență care să fi fost comisă de inculpatul Roșu Robert Mihăiță față de inculpatul Al României Paul Philippe.

Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Robert Roșu Mihăiță s-ar fi întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe în altă parte decât la sediul societății de avocatură din care face parte inculpatul și nici că cei doi s-ar fi întâlnit vreodată unul cu celălalt fără să fie de față și alte persoane.

Dimpotrivă, din probele administrate în cauză rezultă că Roșu Robert Mihăiță a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe abia la data de 21.09.2006, în calitate de avocat desemnat de SCA Țuca, Zbârcea și Asociații să se ocupe de clientul Reciplia SRL și că activitatea acestui inculpat s-a rezumat la verificarea condițiilor de legalitate asociate tranzacției pe care inculpatul Al României Paul Philippe o negociase deja, prin intermediul inculpatului Truică Remus, cu această societate comercială.

Astfel, inculpata Păvăloiu Nela arată în declarația dată în cursul judecății, la 25.01.2019, că: „*Întrebare: Cine a participat din partea Țuca și Zbârcea la întâlniri (este vorba despre întâlnirile anterioare datei de 21.09.2016)? Răspuns: După ce s-a făcut prima formă de contract, de la Țuca și Zbârcea a venit domnul Roșu. Întrebare: Cum adică după ce s-a făcut prima formă de contract? Răspuns: La sediul de la Ilko Star, primele discuții s-au purtat între Paul, Leți, Cuniță, eu, Paul al României, Lia, Remus Truică și un avocat nu îmi amintesc numele*”.

Declarația inculpatei Păvăloiu Nela este confirmată, sub acest aspect, de copia print după proprietățile predefinite ale documentului tip Word ale înscrisului Contract de cesiune, trimis prin corespondență e-mail de avocatul David Barnett. Din acest înscris reiese că redactarea contractului de cesiune de drepturi a fost realizată de avocatul Leți Octavian, la data de 18.09.2016, așadar cu 3 zile înainte de contactarea avocaților SCA Țuca, Zbârcea și Asociații (dosarul instanței, vol. 45, fila 197).

Fiind audiat în cursul judecății, la data de 24.02.2017, inculpatul Truică Remus arată: „*Întrebare: A participat Robert Roșu la discuțiile inițiale de negociere a contractului de cesiune, cele cu Ilko Star? Răspuns: Nu-mi amintesc la ce moment a intrat Robert Roșu, dar sigur la momentul inițial nu. În momentul în care a început să se facă schimb de documente atunci firma de avocatură a stabilit un mod de lucru. Dar nu-mi aduc aminte dacă Robert Roșu a fost cel însărcinat. Întrebare: Asupra procentelor din contract sau datelor economice Robert Roșu a avut vreun punct de vedere? Răspuns: Nu, aceasta a fost negocierea părților*”.

Așa cum s-a arătat anterior, în cadrul analizei infracțiunii comise de inculpatul Truică Remus, există probe că acesta din urmă s-a întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe și cu soția acestuia, înainte de încheierea contractului din data de 21.09.2016, acasă la inculpatul Truică Remus, fără să mai fie de față și alte persoane. Doar în cadrul acestor întâlniri avute anterior de cei doi inculpați s-au putut discuta aspectele de trafic și cumpărare a influenței, iar nu și ulterior, când inculpații s-au prezentat la SCA Țuca, Zbârcea și Asociații. Este logică o astfel de succesiune a faptelor, deoarece inculpații nu se

puteau prezenta la societatea de avocatură înainte să fi discutat mai întâi între ei termenii esențiali ai înțelegerii (obiectul și prețul), care în acest caz cuprindea și o componentă de trafic și cumpărare de influență, și a se înțelege cu privire la aceste aspecte. Altfel nu aveau cum să știe că amândoi sunt de acord cu actele de vânzare și de cumpărare a influenței și că s-ar putea ajunge la încheierea unei convenții între ei, care să necesite prezența unui avocat pentru redactarea înțelegerii. În consecință, instanța a reținut că mai întâi s-au pus de acord inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe asupra termenilor acestei înțelegeri, inclusiv asupra prețului traficului de influență, și apoi s-au prezentat la casa de avocatură pentru perfectarea contractului.

Faptul că, la 21.09.2016, la firma de avocatură SCA Țuca, Zbârcea și Asociații s-a primit un proiect al contractului negociat deja anterior de inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, inclusiv în ceea ce privește procentul din valoarea bunurilor ce i-ar fi revenit acestuia din urmă, rezultă din mai multe probe:

Martorul Zbârcea Gabriel arată în declarația dată în fața instanței la 02.03.2018 că: „În luna septembrie a anului 2006 am fost contactat telefonic de domnul Truică Remus care mi-a solicitat o întâlnire în legătură cu un potențial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune de drepturi litigioase încheiat cu domnul Paul Al României (...) am organizat această întâlnire la sediul societății noastre de avocați, împreună cu avocatul Robert Roșu, care coordona departamentul de litigii, și, de asemenea, cu un avocat de drept imobiliar, cred că este vorba de Dragoș Apostol. La această întâlnire au fost prezenți cu siguranță domnul Remus Truică și David Barnett, care era consilierul juridic al companiei BSG, Beny Steinemetz, iar obiectul întâlnirii viza două aspecte: ni se solicita efectuarea unui audit juridic în legătură cu bunurile prințului Paul și, de asemenea, am fost informat că avuseseră loc discuții, negocieri în legătură cu semnarea unui contract de drepturi litigioase. Ulterior am primit acest contract de la domnul David Barnett și l-am trimis mai departe colegilor mei”.

Martorul Dragoș Apostol (participant la prima întâlnire de la sediul Societății Țuca, Zbârcea și Asociații) arată în declarația din 25.05.2018 că: „În 20 septembrie, îmi amintesc că mi s-a solicitat de către partenerul meu coordonator Dan Borbely să fac o revizuire a proiectului de contract ce fusese transmis firmei cu o zi înainte. Din câte cunosc fusese transmis de către David Barnett, avocatul Reciplia, către Gabriel Zbârcea via email. Mi s-a cerut să fac analiza acestui contract și să propun o serie de amendamente care să protejeze mai bine clientul nostru, cu mențiunea că solicitarea expresă a clientului fusese de a nu interveni asupra contractului într-o manieră profundă care să repună în discuție anumite aspecte, dat fiind că părțile negociaseră și ajunseseră la un acord comercial, și nu se dorea ca amendamentele noastre să tergiverseze eventual încheierea contractului. Întrebare: A contribuit Robert Roșu la redactarea acestor amendamente sau a contractului în general? Răspuns: Nu. Întrebare: În urma întâlnirilor la care ați participat ați avut convingerea că inculpatul Paul Al României dorește să semneze într-adevăr acest contract? Răspuns: Da, fără îndoială. Întrebare: Vă amintiți să fi existat la momentul semnării discuții referitoare la aceste procente? Răspuns: În 21 septembrie din

câte îmi amintesc, întâlnirea organizată pentru semnarea contractului a avut loc în cursul dimineții, dacă nu mă înșel, și în afară de chestiunile pe care le-am expus deja, s-a trecut la semnarea contractului. Nu îmi amintesc să se fi pus în discuție aspecte comerciale, cum ar fi procentele. Subliniez încă o dată că în momentul în care acest client ne-a abordat, în data de 19 sau 20 septembrie, înțelegerea comercială a părților avusese loc. Întrebare: Ați citit vreodată contractul încheiat la data de 01 noiembrie 2006? Răspuns: Da, l-am citit. Întrebare: Când și dacă acesta cuprindea și alte amendamente decât cele pe care dvs. le-ați fi cunoscut? Răspuns: Nu cunosc contractul pe de rost, dar nu cred. Nu avea cine să le facă pentru că de acest contract m-am ocupat împreună cu David Barnett și cu domnul avocat Leți. Dacă la momentul semnării s-a mai introdus vreo clauză, asta nu știu. Se poate vedea comparând varianta intermediară cu cea finală".

Aceste aspecte sunt confirmate și de martorele Hrisafi Josan Ioana Amalia, audiată de instanță la data de 11.05.2018, Pereș Alexandra Iulia, audiată la data de 25.05.2018 și Gelepu Ioana Monica, audiată la data de 11.05.2018.

De asemenea, aceleași aspecte privind neimplicarea în niciun fel a inculpatului Roșu Robert Mihăiță în negocierea clauzelor contractului de cesiune de drepturi semnat de inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe prima dată la data de 21.09.2006 rezultă și din următoarele probe:

- procura acordată de Reciplia SRL mandatarului Truică Remus, încă din data de 14.09.2006, pentru a semna Contractul de cesiune de drepturi cu Al României Paul Philippe (aflată în dosarul instanței, volumul 45, filele 194-196). Fiind dată cu câteva zile înainte de a merge la casa de avocatură, rezultă că inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe se înțeleseseră deja pentru încheierea contractului în forma finală;

- copie a corespondenței e-mail transmisă de avocatul David Barnett către Truică Remus și avocații Roșu Robert Mihăiță, Zbârcea Gabriel, Hrisafi-Josan Ioana și Borbely Dan, la data de 20.09.2006, ora 23:46, din care reiese că prima întâlnire între reprezentanții SCA Țuca, Zbârcea și Asociații și reprezentanții Reciplia SRL a avut loc la data de 20.09.2006 (aflată în dosarul instanței, vol. 45, la filele 198-199);

- copie a corespondenței e-mail a avocatului Roșu Robert Mihăiță (și a avocaților Hrisafi-Josan Ioana și Borbely Dan), din data de 20.09.2006, ora 10:57 p.m., către avocatul David Barnett și Remus Truică, prin care se semnalau deficiențe ale proiectului de Contract de cesiune de drepturi primit de la Reciplia SRL. Acest înscris demonstrează că documentul Contract de cesiune de drepturi nu a fost redactat de avocații SCA Țuca, Zbârcea și Asociații (aflată la dosarul instanței, vol. 45, la filele 204-205).

Or, dacă inculpatul Roșu Robert nu s-a întâlnit niciodată cu inculpatul Al României Paul Philippe înainte de data 21.09.2006, când acesta din urmă a venit la sediul societății de avocatură ca urmare a înțelegerii pe care a făcut-o anterior cu inculpatul Truică Remus, rezultă că nu poate exista vreo faptă de pretindere de bunuri sau vreo promisiune de folosire a influenței din partea inculpatului Roșu Robert Mihăiță, care să fi fost făcută în legătură cu încheierea contractului de cesiune de drepturi succesoriale din data de 21.09.2006.

Inculpatul Roșu Robert nu a luat contact cu ceilalți inculpați decât după ce a fost desemnat în cadrul firmei de avocatură să se ocupe de contractul de cesiune de drepturi succesoriale, iar contactarea SCA Țuca, Zbârcea și Asociații de către inculpatul Truică Remus nu s-a făcut prin avocatul Roșu Robert Mihăiță, ci prin intermediul avocatului Zbârcea Gabriel, așa cum rezultă din declarația acestuia redată mai sus.

Faptul că inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a desfășurat decât o activitate normală de avocat în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe rezultă și din aceea că, după data de 21.09.2009, el a coordonat o echipă de mai mulți avocați din cadrul SCA Țuca, Zbârcea și Asociații (formată din Gelepu Ioana, Apostol Dragoș, Pereș Alexandra Iulia, Ionuț Cătălin Șerba, Oana Gavrilă, Gabriela Dinu, Armeanu Alina, Ioana Amalia Hrisafi-Josan), pentru întocmirea Raportului de audit juridic solicitat de reprezentanții societății Reciplia S.R.L. Toți martorii audiați în legătură cu acest Raport au arătat că au lucrat independent la întocmirea acestuia, nefiindu-le impusă vreo opinie de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță. Raportul a fost depus la dosarul cauzei la data de 13.08.2018 și conține o analiză detaliată și concluziile cu privire la drepturile succesoriale ale inculpatului Al României Paul Philippe asupra mai multor bunuri.

Spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul căruia declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe referitoare la săvârșirea de către acesta a infracțiunii de trafic de influență au fost consecvente, constante și s-au coroborat și cu alte probe, în cazul inculpatului Roșu Robert aceste declarații au fost inconsecvente și nu se coroborează cu nicio altă probă.

După ce în plângerea din data de 12.10.2011 inculpatul Al României Paul Philippe afirmă că „Robert Roșu l-a adus la discuții pe Remus Truică, ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu și fost șef de cancelarie al lui Adrian Năstase”, în plângerea formulată la 23.01.2015 acesta arată că: „După aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoștință cu dl. Remus Truică”. Această din urmă succesiune a evenimentelor este menționată și în denunțul formulat de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 15.04.2015, precum și în declarația dată ca suspect la 23.04.2015. De altfel, era imposibil ca inculpatul Robert Roșu Mihăiță să-l aducă la discuțiile cu Al României Paul Philippe pe inculpatul Truică Remus, deoarece acesta din urmă a fost cel care a contactat firma de avocatură după ce a avut primele întâlniri cu inculpatul Al României Paul Philippe și a ajuns la o înțelegere cu acesta. Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Truică Remus ar fi fost în relații atât de apropiate cu inculpatul Roșu Robert Mihăiță, anterior datei de 21.09.2006, astfel încât cei doi să-și fi permis deja la această dată să discute împreună despre săvârșirea unor infracțiuni.

Inculpatul Al României Paul Philippe confirmă faptul că inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus și în declarația dată la 11.12.2015, în care arată că: „Nela Păvăloiu mi-a spus că ea nu mai poate să rezolve pentru că este o cauză complexă, dar poate să îmi prezinte pe altcineva care să mă ajute, respectiv pe Remus Truică [...] Am acceptat să mă întâlnesc cu Remus Truică, întâlnire care a fost la un hotel din București care cred că era

al lui Puiu Popoviciu [...] Precizez că înțelegerea care mi s-a propus era aceea ca eu să cedez drepturile litigioase unei firme Receptia SRL, condiție pusă de Remus Truică, fără care înțelegerea ar fi căzut”.

O altă contradicție există și în declarația dată de Al României Paul Philippe în calitate de suspect la 11.12.2015, în care arată că: „M-a convins Robert Roșu, care mi-a spus că am nevoie de un avocat ca ei pentru a câștiga și că fără ei nu o să obțin nimic. Că am nevoie de un avocat de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanță și că avocații „mici” se tem să lupte cu astfel de oameni puternici. Mi-a spus că au oameni în presă care pot să ajute la imaginea mare care va influența decizia la curte. Mi-a spus că Andronic Dan lucrează cu ei și că are un trust de presă cu 50 de oameni care poate să ne ajute în acest fel. Mi-a spus de asemenea că soția primului ministru Tăriceanu lucrează la firma lor de avocatură, pe care am și văzut-o apoi de două ori la sediul firmei de avocatură. A vrut să îmi arate astfel că firma lor este puternică, că la ei lucrează oameni importanți. Truică a confirmat cele spuse de Robert Roșu.”

Deși nici nu s-ar putea deduce din această afirmație existența vreunei acțiuni de pretindere de bunuri sau de promisiune a folosirii influenței din partea inculpatului Roșu Robert Mihăiță, care să poate fi apreciată ca fiind un act de trafic de influență, ea vine în contradicție cu o altă declarație dată de inculpatul Al României Paul Philippe în aceeași cauză.

Astfel, în declarația de suspect dată de Al României Paul în data de 23.04.2015 (aflată în vol. 3, filele 234-245 din dosarul de urmărire penală), acesta arată următoarele:

„Țin minte că, în acest context, Remus Truică a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el. În acele împrejurări, Remus Truică mi-a spus că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca.

Contractul cu Remus Truică, mai exact cu Receptia, s-a încheiat ulterior, tot la sediul SCA Țuca.

Țin minte că am stat peste 5 ore în ziua respectivă și am discutat multe detalii.

Rețin că m-a deranjat foarte mult când am văzut că au pretins 80 % din Băneasa, noi nu am vrut să semnăm, dar ei au spus că vor rezolva foarte repede obținerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a și întâmplat. Au rezolvat Băneasa în 2-3 luni.

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumit de procente luate de Remus Truică, acesta ne-a spus că este ultima șansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic.

Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo.

Printre cei apropiați, Remus Truică l-a menționat și pe primarul din Snagov, Mușat Apostol, cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta etc.

Ulterior am avut mai multe întâlniri cu Remus Truică, la una dintre întâlniri mi l-a prezentat pe Roșca Stănescu, prietenul său. Mi-a spus să nu-mi fac griji că de acum încolo ziarul lui Roșca Stănescu nu mă va mai ataca.”

În această ultimă declarație inculpatul susține că afirmația că soția prim-ministrului lucrează la societatea de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații ar fi fost făcută de inculpatul Truică Remus, iar nu de inculpatul Roșu Robert. De asemenea, toate referirile inculpatului Al României Paul Philippe legate de traficul de influență sunt făcute doar cu privire la inculpatul Truică Remus, ceea ce confirmă concluzia că inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a făcut niciun fel de astfel de afirmații.

De asemenea, faptul că referirea la calitatea de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție a doamnei Țuca a fost făcută doar de către inculpatul Truică Remus rezultă și din aceea că, în denunțul din data de 15.04.2015, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: *„Remus Truică a spus că dna. Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și că vor utiliza serviciile ei în dosarul de exequatur”*. Rezultă de aici în mod clar că o astfel de afirmație nu a fost făcută de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, ci de inculpatul Truică Remus. Nu se poate reține din probe că inculpatul Roșu Robert Mihăiță ar fi fost de față la momentul când s-au făcut aceste afirmații ori că le-ar fi încuviințat, în mod explicit sau implicit.

În declarația de suspect dată de Al României Paul Philippe în 11.12.2015 (aflată în vol. 2, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală) acesta afirmă că: *„L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocați, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deține clădirea în care funcționează firma de avocatură Țuca și că el plătește avocații, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă și să obțină orice, că prin Dan Andronic controlează presa, mi-a arătat și o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câștig. La discuție a fost Truică Remus și avocatul Robert Roșu. Mai erau și alte persoane, nu știu cine, dar Tal tot timpul este însoțit de două trei persoane.*

S-a apreciat că nu se poate deduce din această afirmație săvârșirea vreunei infracțiuni de trafic de influență de către inculpatul Tal Silberstein, ci este vorba de afirmații generice ori care privesc aspecte licite, cum ar fi plata avocaților sau publicitatea în presă. Din acest motiv ea nu apare ca relevantă nici pentru acuzațiile aduse inculpatului Roșu Robert Mihăiță. Dimpotrivă, afirmațiile inculpatului Al României Paul Philippe privind presupusele promisiuni „de rezolvare” făcute de inculpatul Roșu Robert Mihăiță pot fi considerate ca referindu-se la faptul că acesta din urmă i-a spus că poate să-l ajute să rezolve în mod legal problema revendicării bunurilor, ceea ce este normal, având în vedere calitatea de avocat și rezultatul Raportului de *due diligence* întocmit de echipa de avocați coordonată de inculpat.

Afirmațiile inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la pretinsa faptă de trafic de influență a inculpatului Roșu Robert Mihăiță nu sunt confirmate și de declarațiile date de Al României Lia, deși, potrivit probelor, aceasta din urmă l-a însoțit în permanență pe soțul său la întâlnirile legate de încheierea contractului de cesiune și cunoștea orice aspect legat de retrocedare. La dosar sunt mai multe interceptări a unor convorbiri telefonice în care diferite persoane discută direct cu susnumita chestiunea retrocedării bunurilor imobile ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Astfel, în declarația de suspect dată de A României Lia la 06.05.2015 (aflată în vol. 5, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală), aceasta arată următoarele:

„Astfel, Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaște pe Remus TRUICĂ, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și cu obținerea documentelor necesare (PUZ etc).

Prima dată ne-am întâlnit cu Remus Truică la sala de fitness a Nelei Păvăloiu, pe care acesta o frecventa. Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali și că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el.”

Din această ultimă afirmație rezultă că, la momentul când inculpatul Truică Remus le-a promis că poate să-i ajute, nu era implicată firma de avocatură din care face parte inculpatul Roșu Robert Mihăiță, ci inculpatul Truică Remus urma să o angajeze ulterior, dacă Al României Paul Philippe va fi de acord să-i cumpere influența.

Faptul că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a desfășurat tot timpul o activitate normală de avocat rezultă și din declarația de martor dată în cursul urmăririi penale de Aparaschivei Cristian Relu (aflată în vol. 7, filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roșu și Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocați, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piața Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuții, deși uneori l-am dus chiar eu cu mașina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul. Din câte am înțeles Nela Păvăloiu a fost cea care a inițiat proiectul și l-a prezentat pe prințul Paul lui Remus Truică și asociaților lui.”*

Nu rezultă de aici vreo acțiune de trafic de influență comisă de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, iar din întâlnirile acestuia cu ceilalți inculpați nu se poate presupune că ei ar fi discutat despre traficul influenței. Chiar dacă s-a dovedit că inculpatul Truică Remus a comis această faptă, aceste întâlniri la care face referire martorul pot fi puse pe seama discuțiilor normale despre multiplele litigii aflate pe rolul instanțelor sau discuțiilor despre problemele de drept pe care le ridicau retrocedările. Martorii indicați anterior au arătat că la aceste întâlniri inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a fost niciodată singur cu inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, ci au fost tot timpul și alte persoane de față.

În declarația de martor dată de Rădulescu Veronel în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 6, filele 288-316 din dosarul de urmărire penală) acesta afirmă că, atunci când a participat la sediul societății de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații ca să-l asiste pe inculpatul Al României Paul Philippe la discuțiile cu reprezentanții Reciplia: *„La un moment dat m-am ridicat pentru a mă duce la baie și avocatul Roșu a primit dispoziție de la avocatul Țucă să mă însoțească. Senzația mea nu a fost că vrea să îmi arate ușa, ci să mă*

supravegheze. Când m-am ridicat am luat cu mine și dosarul pe care îl aveam și în care era și plângerea penală pe care o redactasem anterior. I-am dat dosarul domnului Roșu la ușa de la toaletă pentru a mi-l ține. Când am ieșit l-am surprins răsfoind dosarul. Nu mi-a spus nimic, dar eu i-am spus că nu e frumos să se uite în actele mele. Când ne-am întors avocatul Roșu le-a spus celorlalți cu uimire, supărare și chiar afectare personală că prințul Paul vrea să facă plângere penală. Cred că le-a și spus, cumva ferit, că a văzut la mine plângerea respectivă. Reacția a fost una de ceartă, s-au arătat supărați și enervați, mai ales cei doi israelieni, care au spus că se consideră amenințați de un asemenea demers, discuția s-a terminat apoi foarte repede.”

Acest episod, deși nu relevă nimic în legătură cu săvârșirea de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță a vreunei acțiuni de traficare a influenței, a fost nuanțat de martorul Rădulescu Veronel în declarația dată în cursul judecății, în care afirmă că el i-a arătat inculpatului Roșu Robert plângerea penală respectivă și i-a spus să se uite pe ea. Faptul că după ce a văzut plângerea penală inculpatul Roșu Robert Mihăiță le-a spus clienților săi despre aceasta este un aspect normal al apărării clientului de către avocat.

Legat de vreo presupusă faptă de trafic de influență comisă cu această ocazie, martorul Rădulescu Veronel arată în declarația dată în cursul judecății, la data de 17.11.2017, că: „Întrebare: Vreunul dintre cei prezenți la discuții – Țuca sau Robert Roșu – a afirmat în cadrul acestei discuții, că sunt singurii care pot obține bunurile revendicate? Răspuns: Nici vorbă. Domnul Țuca, în afară de faptul că ne-a primit și ne-a adresat câteva cuvinte de politețe la intrarea în acea sală de consiliu, nu l-am auzit spunând nimic. Nici Robert Roșu n-a făcut o astfel de afirmație vreodată în cursul acelei discuții”.

Aceeași poziție o are și un alt avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, martorul Octavian Leți, în declarația dată în fața instanței la data de 24.03.2017: „Întrebare: Cu prilejul întâlnirilor cu Robert Roșu acesta din urmă a făcut vreo afirmație legată de rezolvarea cererilor de retrocedare prin căi ilicite, coruperea unor funcționari? Răspuns: Nu s-a discutat așa ceva. Întrebare: Dar că el sau altcineva avea relații la instanța supremă s-a discutat? Răspuns: Niciodată”.

Nici martorul Bejenaru Andrei Mihai, audiat la parchet la data de 21.12.2015, nu îl indică pe avocatul Roșu Robert Mihăiță drept persoana care ar fi lăsat impresia sau ar fi promis vreo influență în beneficiul lui Al României Paul Philippe: „Tal Silberstein spunea atunci când era o problemă “la cine trebuie să apeleze” pentru rezolvarea ei. Pe de altă parte, atât Tal Silberstein, cât și Remus Truică se lăudau cu cunoștințele lor din lumea politică, respectiv fostul premier Tăriceanu, Victor Ponta și Viorel Hrebenciuc.”

De asemenea, niciuna dintre convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională sau în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi și libertăți în prezenta cauză nu relevă aspecte legate de infracțiunea de trafic de influență, care să fi fost comisă de inculpatul Roșu Robert Mihăiță în prezenta cauză. Indiferent că este vorba de discuții purtate de inculpatul Roșu Robert sau de discuții purtate de terțe persoane care fac referire la acesta, ele nu relevă decât activitățile normale de avocat desfășurate de inculpatul Roșu Robert.

De pildă, în convorbirea din data de 18.10.2008, ora 16:08:31, purtată de Remus Truică cu inculpatul Roșu Robert (vol. 8, filele 87-88 din dosarul de urmărire penală), se vorbește despre căile de urmat în legătură cu diferența de teren neretrocedată de ICDPP:

ROBERT: Da, REMUS.

REMUS TRUICĂ: Robert, ai aflat toate noutățile cu ce e acolo?

ROBERT: Păi, dar nu am fost la întâlnire cu expertul tău la 12:00 acolo!

REMUS TRUICĂ: Păi și ce se întâmplă, ce facem?

ROBERT: Cu aia nu avem cum să o cotim pentru că e intabulată. Soluția este din 100, deci decizia e cum e, o să-ți zic eu ce facem după aia, că trebuie să ne întoarcem puțin la Institut și să...și să discutăm, așa, dar vânzarea o facem pe 152 în loc de 170.

REMUS TRUICĂ: Păi știu măi, dar ce facem cu terenul ăla?

ROBERT: Ca să închidem. Păi, avem două alegeri, mergem și ne judecăm cu ei, sau mergem la Institut, spunem: voi aveți problema asta, trebuie să ne dați în completare în altă parte. Altă soluție nu avem.

REMUS TRUICĂ: Păi cum să ne dea în altă parte? Eu vreau pe aia, nu mă interesează în altă parte.

În convorbirea din data de 16.10.2008, ora 12:57:30, purtată între inculpații Remus Truică și Roșu Robert Mihăiță (aflată în vol. 8, filele 74-75 din dosarul de urmărire penală) se discută despre posibilitatea reducerii taxelor notariale prin mutarea administrativă a terenului pe o altă stradă, soluție legală în cazul terenurilor care au front la două străzi:

REMUS TRUICĂ: Da, Robert.

ROBERT: Dacă o rezolv de la șase la trei, mă vei iubi veșnic?

REMUS TRUICĂ: Da.

ROBERT: O să-mi rămâi foarte dator. Cred că am găsit cum s-o rezolv.

REMUS TRUICĂ: De ce? Cum?

ROBERT: Am schimbat cu nenea ăla, cu expertul, adică e greșeala lui, zicem noi și el trebuie să mai adauge acolo un alt nume pe lângă acela, în paranteză și notarul a fost de acord cu soluția și încearcă, zice, urcăm de la șase pe la un trei, așa. Ar fi ok?

REMUS TRUICĂ: Da, e foarte bine. Dar să nu depășim.

ROBERT: Da, da. Eu te țin la curent.

REMUS TRUICĂ: Bine, hai, pa!

ROBERT: Alo! Alo! Alo! Sună-l pe Andrei și spune-i să nu se mai ducă că dacă intră...

REMUS TRUICĂ: Am vorbit tot. O lăsăm băgată acolo și se modifică, schimbăm documentele depuse greșit că trebuie îndreptat eroarea lui.

ROBERT: Bine.

REMUS TRUICĂ: Noroc! Pa!

Celelalte convorbiri interceptate în prezenta cauză în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi și libertăți ori a mandatelor de siguranță națională, în care se face referire la inculpatul Roșu Robert Mihăiță, nu relevă niciun aspect care să excedă activității sale de avocat și să conducă la ideea că acesta ar fi comis vreun act de trafic de influență în legătură cu retrocedarea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Pentru aceste motive, având în vedere că din probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu se poate deduce existența vreunei fapte de pretindere sau de primire de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță a vreunui bun, în schimbul unei promisiuni de intervenție pe lângă funcționarii publici, instanța a reținut că fapta de trafic de influență imputată acestuia nu există. Pentru acest motiv, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, prima instanță a dispus achitarea inculpatului, deoarece nu există o faptă de pretindere sau de primire a bunurilor care să fi fost comisă de inculpatul Roșu Robert Mihăiță în schimbul promisiunii intervenției pe lângă vreun funcționar public. Activitățile normale de avocat desfășurate de inculpatul Roșu Robert Mihăiță au fost calificate de parchet ca reprezentând complicitate la infracțiunile de abuz în serviciu, fiind analizate în capitolul dedicat acestor infracțiuni, în acest segment al hotărârii fiind analizată doar infracțiunea de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatului în forma autoratului, infracțiune care nu există, având în vedere că nu a existat nicio faptă a inculpatului Roșu Robert Mihăiță de pretindere sau primire a unui bun, în schimbul promisiunii folosirii influenței. Din acest motiv, temeiul achitării a fost, în acest caz, cel de la art. 16 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală.

d). Referitor la infracțiunea de trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului TAL SILBERSTEIN:

Inculpatul TAL SILBERSTEIN este acuzat în rechizitoriu că, în mod continuat, începând cu anul 2007, în baza aceleași rezoluții infracționale, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că prin influența pe care o are în mod direct (consilier al primului ministru) și indirect, prin intermediul relațiilor pe care le are în lumea politică, în justiție și presă (relații prietenie/afaceri cu membri ai guvernului, parlamentari, cu persoane cu influență în presă, relații la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcționarilor publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate de acesta, îi poate determina pe aceștia să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptățit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, atât pentru el, cât și pentru membrii grupului infracțional, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obținut, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu confirmă săvârșirea de către inculpatul Tal Silberstein a acestei infracțiuni.

Esențială pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență este acțiunea de pretindere sau primire a unor bunuri de către traficantul de influență, care promite cumpărătorului de influență ca va interveni pe lângă funcționarii publici

pentru a-i determina să îndeplinească un act în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Parchetul a susținut că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis față de inculpatul Al României Paul Philippe astfel de acte de pretindere sau de primire și că ar fi promis că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să dispună cu privire la procedurile de revendicare.

Instanța a reținut că simpla deținere de către inculpatul Tal Silberstein a unor părți sociale la Reciplia Ltd., care este asociatul unic al S.C. Reciplia S.R.L., nu poate constitui un temei al acestei acuzații, deoarece, așa cum s-a arătat anterior, încheierea contractului de cesiune de drepturi succesoriale a constituit o afacere licită pentru persoanele care nu au comis și nu au avut cunoștință de comiterea unor acte de traficare a influenței cu prilejul încheierii și executării acestui contract. Aceasta este și situația martorului Dimofte Radu, cu privire la care parchetul a considerat că nu a participat la săvârșirea vreunei infracțiuni în prezenta cauză, deși a deținut părți sociale din această societate.

În consecință, pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Tal Silberstein săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, în calitate de autor, ar trebui să se dovedească săvârșirea de către acesta a unor acte de pretindere ori de primire a unor bunuri și a unor promisiuni care să fi fost făcute inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la determinarea funcționarilor publici să acționeze într-un anumit mod.

Un prim argument important pentru care instanța a reținut că nu au existat astfel de afirmații din partea inculpatului Tal Silberstein este acela că acest inculpat nu a luat contact de la început cu inculpatul Al României Paul Philippe, ci aceștia s-au întâlnit mai târziu, după încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006.

În al doilea rând, după ce inculpatul Tal Silberstein a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe, nu sunt probe că s-ar fi comis vreun act de pretindere sau de primire a unor bunuri în schimbul promisiunii intervenirii pe lângă funcționarii publici competenți să dispună retrocedarea. De asemenea, nu sunt probe nici că cei doi s-ar fi întâlnit într-un alt cadru decât în prezența avocaților, iar toți avocații prezenți la întâlnirile acestora au relatat că la aceste întâlniri nu s-au făcut afirmații legate de vreun trafic de influență.

Astfel, în declarația dată în fața instanței la termenul de judecată din 16.02.2018, martorul BORBELY DAN arată: „*Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi și Benny Steinmetz – La vreuna dintre aceste întâlniri, dacă au fost evocate anumite probleme legate de evoluția proiectului, l-a auzit vreodată pe domnul Tal Silberstein să spună că poate dezamorsa aceste probleme cu influența sa politică sau la nivel administrativ superior? Răspuns – Nu îmi amintesc să fi auzit așa ceva.*”

În declarația dată în fața instanței la termenul de judecată din 02.03.2018, martorul ZBARCEA GABRIEL arată: „*Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi și Benny Steinmetz – Cu ocazia întâlnirii de la Radison, Tal Silberstein sau vreo altă persoană care ar fi fost implicată în proiect, a făcut afirmații sau a sugerat că ar avea influență la factori decizionali, fie politici, fie administrativi, pentru a urgenta sau a sprijini proiectul Reciplia? Raspuns – În mod categoric, nu.*”

În declarația dată în fața instanței la termenul de judecată din 16.03.2018, martorul Andrei Mircea arată: *Întrebare procuror – În cadrul acestor discuții, din partea reprezentanților Reciplia, s-au făcut afirmații în sensul că aceștia sunt puternici, în sensul că pot trafica influența într-un eventual proces în instanță? Răspuns – Așa ceva cineva face înainte să semneze contractul acela. După ce ai semnat nu mai ai nevoie de trafic de influență, pentru că în primul rând e taxa de timbru. Prințul Paul a făcut afirmații că i s-a spus așa ceva, dar anterior datei la care s-a negociat și s-a încheiat contractul. Reprezentanții Reciplia nu au făcut asemenea afirmații față de mine.*”

Instanța a reținut că, spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul inculpatului Tal Silberstein nu există probe din care să rezulte că acesta ar fi comis acte de traficare a influenței cu prilejul încheierii contractului de cesiune de drepturi. Chiar inculpatul Al României Paul Philippe menționează, de mai multe ori, că nici nu a știut, la momentul încheierii contractului din 21.09.2006 și a celui din 1.11.2006, că inculpatul Truică Remus mai era asociat și cu alte persoane în cadrul societății Reciplia SRL, ci a crezut că acesta este unicul asociat. Inclusiv în plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesoriale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a știut „că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în același timp și administrator al acestei societăți”. Or, această plânere întocmită de către inculpatul Al României Paul Philippe împreună cu avocații săi, în condițiile descrise anterior, reflectă în mod fidel realitatea, deoarece inculpatul a redactat-o liber și neinfluențat de alte persoane.

De asemenea, din transcriptul declarației date în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016, rezultă că inculpatul Al României Paul a declarat că: „După încheierea contractului, la un moment dat au aparut grupul de israelieni, despre care nu am știut că sunt asociații lui Truică. Au apărut atunci când am dorit să reziliem contractul cu Truică pentru că nu primeam informații, nu ni s-a spus când Băneasa și Snagov au fost vândute.” Din această declarație rezultă că inculpatul Tal Silberstein s-ar fi întâlnit pentru prima oară cu inculpatul Al României Paul Philippe chiar după ce acesta din urmă a transmis către societatea Reciplia SRL proprietatea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa.

Momentul exact al întâlnirii pentru prima dată a celor doi inculpați nu poate fi stabilit, din cauza lipsei unor probe concludente sub acest aspect, fiind însă cert că aceștia s-au cunoscut la un anumit timp de la momentul semnării contractului de cesiune a drepturilor din data de 01.11.2006.

Faptul că inculpatul Tal Silberstein a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe la un anumit timp după încheierea contractului, fără a se putea stabili cu precizie care ar fi acest moment, dovedește că inculpatul Tal Silberstein nu putea să-i promită inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii competenți pentru a-i determina să dispună retrocedarea imobilelor revendicate. Dacă inculpatul Tal Silberstein i-ar fi făcut vreun fel de promisiuni inculpatului Al României Paul Philippe de traficare a influenței sale, el nu ar fi putut să facă aceste promisiuni decât anterior încheierii contractului de cesiune a drepturilor, deoarece ulterior nu mai avea

niciun sens să le facă, din moment ce societatea Reciplia SRL obținuse deja de la inculpat obligația contractuală de transmitere a proprietății bunurilor revendicate. După încheierea contractului din 01.11.2006 nu mai era nevoie de astfel de promisiuni, deoarece inculpatul Al României Paul Philippe fusese deja convins de inculpatul Truică Remus să cedeze bunurile revendicate către SC Reciplia SRL.

Presupusele fapte descrise în afirmațiile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în declarațiile date la parchet cu privire la inculpatul Tal Silberstein nu ar putea fi apreciate ca fiind acte concrete de trafic de influență.

Astfel, în declarația de inculpat dată de Al României Paul în cursul urmăririi penale, la 11.12.2015 (aflată în volumul 3 al dosarului de urmărire penală, la filele 250-259), acesta arată următoarele:

„După câteva luni sau un an l-am cunoscut și pe Tal Silberstein. Am aflat că în spatele lui Truică sunt Tal și Beny Steinmetz. L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocați, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deține clădirea în care funcționează firma de avocatură Țuca și că el plătește avocații, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă și să obțină orice, că prin Dan Andronic controlează presa, mi-a arătat și o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câștig. La discuție a fost Truică Remus și avocatul Robert Roșu. Mai erau și alte persoane, nu știu cine, dar Tal tot timpul este însoțit de două trei persoane.”

Această declarație a inculpatului Al României Paul Philippe nu se coroborează cu alte probe și din ea nu rezultă că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis vreun act de pretindere de bunuri ori o promisiune concretă că va interveni pe lângă funcționarii competenți să dispună asupra restituirii proprietăților inculpatului. Promisiunea de plată a avocaților și de promovare a inculpatului Al României Paul Philippe în presă nu pot fi considerate acte de trafic de influență. Atitudinea inculpatului Tal Silberstein poate fi văzută ca o etalare a cunoștințelor sale din România, așa cum rezultă că a procedat inculpatul și față de alți martori. În acest sens, în declarația dată în fața instanței, la termenul de judecată din 07.04.2017, martorul BEJENARU ANDREI arată: *„Atât Tal, cât și Truică se lăudau cu cunoștințe din mediul politic, dar eu personal nu i-am auzit niciodată că ar fi intervenit concret în aceste proceduri administrative sau judecătorești”*. Or, simpla etalare a cunoștințelor dintr-un anumit mediu nu poate fi considerată trafic de influență, dacă nu este însoțită de o solicitare a unor bunuri și de o promisiune a folosirii influenței asupra acestora.

Spre deosebire de inculpatul Truică Remus, care a făcut afirmații clare de folosire a influenței pentru a obține retrocedarea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și care a și intervenit efectiv la funcționarii competenți să dispună asupra retrocedării, în cazul inculpatului Tal Silberstein nu există astfel de acte.

De asemenea, spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul căruia traficul de influență este confirmat și de Al României Lia, în cazul inculpatului Tal Silberstein aceasta nu face nicio afirmație legată de o astfel de faptă, deși martorii confirmă că ea îl însoțea în permanență pe inculpatul Al României Paul Philippe la întâlnirile legate de contractul cu Reciplia S.R.L.

În plus, în cazul inculpatului Tal Silberstein, inculpatul Al României nu face referire la astfel de fapte concrete de trafic de influență nici în plângerea penală sau în denunțul depuse la D.N.A. Brașov, în timp ce, în cazul inculpatului Truică Remus, descrie astfel de fapte.

De asemenea, în cazul inculpatului Tal Silberstein, nu pot fi reținute nici convorbiri telefonice din care să rezulte că acesta ar fi făcut promisiuni ori intervenții care să constituie elemente ale traficului de influență. Cele mai multe convorbiri ale inculpatului Tal Silberstein se referă la acte normale desfășurate în cadrul proiectului Reciplia S.R.L., indiferent că se referă la relația cu inculpatul Al României Paul Philippe sau la relația cu alte persoane.

Convorbirile purtate de inculpați, care ar putea ridica suspiciuni că privesc fapte de trafic de influență, au fost interceptate în baza unor mandate de siguranță națională, nu sunt convingătoare și pot fi interpretate ca referindu-se la fapte licite ori ca fiind simple laude ale inculpatului.

Astfel, în convorbirea din data de 08.05.2008, purtată între Truică Remus și Benny Steinmetz (aflată în volumul 8, filele 36-38 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Truică Remus afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja știi, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să...

Această convorbire este purtată între terțe persoane, nefiind una purtată de inculpatul Tal Silberstein, ceea ce îi conferă un grad mai redus de fiabilitate. În plus, nu rezultă în mod clar din afirmațiile făcute de inculpatul Truică Remus dacă inculpatul Tal Silberstein a făcut vreun act concret de influențare a vreunui funcționar și care ar fi fost acel act, dacă el există. Nu rezultă din convorbire că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi știut de această pretinsă intervenție, nereușită, făcută de inculpatul Tal Silberstein. De asemenea, convorbirea poate fi interpretată ca referindu-se la un posibil act licit pe care l-ar fi făcut inculpatul Tal Silberstein, de identificare a unei persoane competente să soluționeze o cerere.

În convorbirea din 23.12.2011, la ora 13:39:32, purtată între ANDRONIC CĂTĂLIN DAN și TAL SILBERSTEIN (vol. 8, filele 179-181 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Tal Silberstein afirmă următoarele:

TAL SILBERSTEIN: Dar, dacă nu, le spunem să înceteze cu prostiile. E prima dată când l-au întâlnit pe Beny. A vorbit foarte bine cu ei. Le-am spus că...Oricum, e o poveste lungă. Cred că a fost important să-l cunoască. Le-am spus că, doar ca prieten, i-am avertizat să iasă din grup ăla tâmpit de avocați, că nu este în interesul lor, că n-o să-i ajute nicicum. Cred că, în câteva zile sau săptămâni, el însuși le va spune că nu o să-l mai reprezinte. Deci, dacă nu vor veni la mine...Și asta e. Gabi a avut o întâlnire.

Rezultă din discuție că este vorba în mod clar de divergențele dintre reprezentanții Reciplia S.R.L. și inculpatul Al României Paul Philippe, iar afirmația inculpatului Tal Silberstein că avocații nu au cum „să-i ajute nicicum”

se referă mai degrabă la imposibilitatea rezilierii contractului dintre părți, decât la posibilele traficări ale influenței. Această imposibilitate de reziliere a contractului încheiat între Reciplia SRL și inculpatul Al României Paul Philippe a fost confirmată în declarația dată chiar de martorul Mircea Andrei, care a fost avocatul acestuia din urmă în perioada respectivă.

Din convorbirea telefonică din data de 19.03.2012, orele 19:40:39, purtată între Tal Silberstein și Petrovici Liana (aflată în vol. 8, filele 237-248), rezultă că inculpatul Tal Silberstein nu are vreo temere legată de posibilitatea inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală și că acesta este revoltat de această amenințare.

TAL SILBERSTEIN: Care a venit la mine și s-a comportat de parcă l-ar fi trimis însuși președintele. Apoi a venit la biroul nostru cu dosarul, amenințându-ne că dacă nu vindem compania, el se duce la poliție. Îți dai seama? Țasta e nivelul cu care am de-a face după cinci ani jumate. După ce am muncit cinci ani jumate pentru oamenii ăștia, ajutându-i pe oriunde, plătind pentru ei cinci milioane de euro cash. Când i-am întâlnit, erau complet faliți. Complet. Nu aveau mașină, nu aveau unde să locuiască, tot ce vezi, e din banii noștri. Norocul lor că au avut un președinte foarte, foarte pozitiv în toate procesele pentru restituirea bunurilor. La fiecare trei luni veneau cu o poveste nouă, cu un alt tip, cu un nou avocat care încerca să ne intimideze, să ne amenințe că ne dă în judecată.

În cursul cercetării judecătorești s-a stabilit că inculpatul Tal Silberstein nu a afirmat în această convorbire că „au avut un președinte foarte, foarte pozitiv în toate procesele pentru restituirea bunurilor”, ci că „au avut precedente foarte pozitive în toate procesele pentru restituirea bunurilor”. Nu au rezultat fapte cu conotații penale din aceste afirmații ale inculpatului.

Din convorbirea din data de 16.10.2008, ora 16:25:08, purtată între inculpatul Remus Truică și inculpatul Tal Silberstein (vol. 8, filele 78-80 din dosarul de urmărire penală), rezultă că este vorba de posibilitatea reducerii taxelor notariale prin schimbarea adresei administrative a imobilului Ferma Regală Băneasa, manoperă legală în cazul în care imobilul are deschidere la două străzi.

TAL: Tu mi-ai trimis un mail, ai spus că ai nevoie de trei sute, nu..., două sute și ceva de mii, ei nu au plătit(?) și...poftim?

REMUS TRUICĂ: Nu are legătură cu asta.

TAL: OK.

REMUS TRUICĂ: Deci, când David și Hanz au fost la București la biroul avocatului, am făcut, să zicem, ...pentru taxa(?) de la Notariat și totul. Și minimul pe care l-au putut face pentru noi a fost trei milioane, aproape trei milioane.

Acest lucru rezultă din convorbirea telefonică purtată în data de 15.10.2008, ora 17:49:52, de Truică Remus cu David Barnett (vol. 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală), în care inculpatul Truică Remus afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Da, știu. Am discutat azi cu Robert. Știu despre ce este vorba. Dacă vă amintiți, în discuția noastră sunt două străzi pe care le-am luat în considerare. Deci, dacă folosim una dintre străzi e 2.5 milioane, dacă o

folosim pe cealaltă este mult, mult mai mult. Deci, notarul public ne-a spus să nu folosim strada ieftină, deoarece hârtiile pe care le avem sunt înregistrate pe strada scumpă. Așa că acum încercăm să găsim o soluție. Nu știu ce Robert a scris în mail-ul său, dar încercăm să găsim o soluție să luăm alt număr, număr poștal pentru a pune tot pământul pe strada ieftină.

În discuția în mediu ambiental purtată la data de 22.12.2011 în locuința inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL (vol. 9, filele 226-237 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Tal Silberstein face următoarea afirmație:

TAL SILBERSTEIN: Persoana care a fost trimisă ieri, dar vreau numai să înțelegeți, pentru binele vostru, sincer, deoarece au fost aduși prea mulți. (...) Nu am vrut să fac nimic care să pună în pericol contractul: am fost conformi cu voi, prin scrisori, politică, media, afaceri și personal, pentru ca să obținem acces efectiv. Acum, eu înțeleg și că vă doriți o anumită poziție, înțeleg asta, vreți 15% sau nimic. Știți?! Asta este consultativ. Calculez acum... Totuși, considerând pentru noi toți...și unde suntem acum, nu s-a întâmplat, iar noi suntem deja într-o poziție foarte puternică față de ceilalți. Avem partea publică, politică, etc., etc., etc., mediul... toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost cu mulți bani pe care i-am investit (...)

În primul rând, așa cum s-a arătat anterior, această probă nu prezintă suficiente garanții de fiabilitate, având în vedere că în cazul ei expertul-parte Grigoraș Cătălin a identificat cel puțin o urmă de ștergere de tip Butt-Splice, cu efecte asupra fiabilității probei.

În al doilea rând, în ședința publică din data de 05.04.2019, în prezența traducătorului autorizat de limba engleză, s-a stabilit că acest pasaj, împreună cu alte pasaje din discuție, au prezentat unele erori de traducere.

Astfel, în cadrul înregistrării ambientale, la minutele 23:00 - 23:20, avocatul inculpatului a susținut că traducătorul oficial a tradus eronat „*Tal Silberstein: Avem partea publică, politica etc., etc., etc., mediul ... toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost cu mulți bani pe care i-am investit*” când în realitate s-a afirmat „*We have quite supportive public part, political, etc., etc., etc. environment all of this did not happen for nothing. This was accomplished with hard work, a lot of money that was invested*” care s-ar traduce „*Avem un mediu public, politic, etc., etc., etc., destul de susținător, toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic, s-au întâmplat cu muncă grea și cu mulți bani pe care i-am investit*”.

Traducătorul autorizat Andreea Câmpeanu, chemată în instanță pentru a lămuri aceste aspecte de traducere, a arătat că se aude „*avem partea publică, politică, mediul*”. A precizat că transcrierea în engleză este corectă, însă nu aude cuvântul „*parte*”, ci direct „*avem publicul, politicul, mediul*”. A menționat că nu se aude partea cu „*destul de susținător*”, ci se spune „*avem destul suport politic, public*”, fără cuvântul „*parte*” - „*part*”. Astfel, traducerea ar fi „*avem un public destul de susținător și mediul politic ...*” și, deși cuvântul „*parte*” nu există, el s-ar putea subînțelege din context. În final, a arătat că traducerea ar fi „*Avem o parte care ne susține destul din partea publicului, politicului sau mediu. Si toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost obținute cu muncă grea și mulți bani care au fost investiți*”.

Instanța a reținut, însă, că nici din acest pasaj, așa cum a fost el tradus în ședința de judecată, nu se poate reține că inculpatul Tal Silberstein a făcut o afirmație concretă de promisiune de intervenție pe lângă funcționarii competenți să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor. Este vorba de o prezentare a poziției avansate în care se află societatea Reciplia SRL față de alte posibile firme cu care inculpatul Al României Paul Philippe ar fi putut să se asocieze, poziție obținută prin muncă și investiții, potrivit afirmațiilor făcute de inculpatul Tal Silberstein. Susținerea mediului public sau politic nu este declarată ca fiind categorică (se folosește sintagma „destul de”) și nu este declarată ca fiind obținută prin influența sa. Chiar dacă s-ar referi la obținerea acestei poziții prin promovarea proiectului în presă, afirmația tot nu poate fi considerată ca fiind o manifestare a unui trafic de influență, deoarece publicitatea în presă a unui proiect de afaceri este o activitate legală.

În cadrul aceleiași înregistrări ambientale, la minutele 22:38 - 23:00, inculpatul Tal Silberstein afirmă: *„However, I think considering where all of us were 6 years ago, and where are now, it did not happen by fortune and it did not happen on the phone ... already big assets and the fact that we are in a very strong position on some of other assets”*, afirmație pe care traducătorul autorizat Andreea Câmpeanu o traduce ca *„Totuși, cred că luând în considerare unde eram toți în urmă cu 6 ani și unde suntem acum, nu s-a întâmplat prin noroc, nu s-a întâmplat la telefon (neinteligibil) deja bunuri mari și faptul că suntem într-o poziție foarte puternică pentru alte bunuri”*.

Nici din această afirmație nu s-ar putea trage concluzia existenței unui trafic de influență, având în vedere că, în contextul discuției generale, ea poate fi interpretată mai degrabă ca referindu-se la obținerea rezultatelor respective prin muncă și investiții legale.

În plus, aceste afirmații au fost făcute în data de 22.12.2011, când părțile erau în litigiu și când nu se poate reține că ar fi existat un trafic de influență pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul.

Așa cum s-a arătat anterior, după data de 15.01.2009, când a fost transmisă către SC Reciplia SRL proprietatea Fermei Regale Băneasa, retrocedată inculpatului Al României Paul Philippe, nu s-au mai comis acte de traficare a influenței sau de cumpărare a influenței, deoarece părțile din contract erau în conflict. În declarația dată în cursul urmăririi penale, la data de 11.12.2015, inculpatul Al României Paul afirmă că: *„Am fost nemulțumit și am vrut să rup înțelegerea cu acești oameni.”* Conflictul este confirmat și de martorii Andrei Florin Mircea, audiat de instanță la 16.03.2018, Alexandroiu Mihaela, audiată de instanță la 06.10.2017, Matei Șovărel, audiat de instanță la data de 30.03.2018 și de alți martori.

Existența conflictului dintre părți rezultă și din invitația la conciliere nr. 490/22.07.2009 efectuată prin BEJ Cristian Milos, trimisă de Al României Paul Philippe către Reciplia SRL, prin care se solicita o întâlnire în data de 14.08.2009, în vederea constatării nulității absolute a Contractului de cesiune din 01.11.2006. Având în vedere data emiterii acestei invitații, rezultă că conflictul dintre inculpatul Al României Paul Philippe și reprezentanții SC Reciplia SRL a izbucnit foarte curând după transmiterea către această din urmă

societate a dreptului de proprietate asupra Fermei Regale Băneasa. De altfel, după ce a avut loc această transmitere a proprietății, inculpatul Al României Paul Philippe a și avut motivul de nemulțumire, deoarece nu și-a primit contravaloarea cotei părți de 20% din acest bun, așa cum se prevedea în contract.

Or, atâta timp cât inculpatul Al României Paul Philippe era în conflict cu reprezentanții SC Reciplia SRL, făcând încercări repetate de reziliere a contractului, rămase, însă, fără rezultat, deoarece fiecare parte își susținea propria poziție, nu se poate reține că mai era posibilă o „înțelegere” între acestea de tipul vânzării-cumpărării pretinse influențe pe lângă funcționarii publici. Din acest motiv, instanța a reținut că după ieșirea inculpatului Trucă Remus din societatea Reciplia nu s-a mai pus între părți problema traficului de influență, ci doar s-a încercat gestionarea crizei generate de pretențiile inculpatului Al României Paul Philippe de a i se da alți bani, despre care considera că i se cuvin conform contractului.

Nu s-a putut reține din probele administrate nici faptul că inculpații Tal Silberstein, Marcovici Marius ori Mateescu Lucian ar fi făcut astfel de promisiuni de trafic de influență către inculpatul Al României Paul Philippe după ieșirea din cadrul firmei a inculpatului Trucă Remus, pentru a-l determina să nu rezilieze contractul.

În primul rând, rezilierea contractului nu putea fi făcută decât pentru motive legale, în urma unui proces și după achitarea unor taxe de timbru pentru plata cărora inculpatul Al României Paul Philippe nu avea sumele necesare. În al doilea rând, în cauză sunt probe din care rezultă că inculpatul Tal Silberstein chiar i-a permis inculpatului Al României Paul Philippe să găsească un investitor care să despăgubească firma Reciplia S.R.L. și să preia, în schimb, toate drepturile cedate acesteia. Acest lucru rezultă și din declarația martorului George Alberts, audiat de instanță la 22.06.2018.

Nu s-a putut reține nici că, în mod concret, inculpatul Tal Silberstein ar fi întreprins acțiuni de influențare a funcționarilor publici competenți să dispună asupra retrocedării imobilelor, pentru a-i determina să dispună restituirea acestora.

Singurul episod în care acesta a luat contact cu funcționarii competenți să dispună asupra restituirii a fost pretinsa vizită a inculpatului Tal Silberstein la sediul Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în perioada discutării retrocedării Fermei Regale Băneasa.

Astfel, în declarația de suspect dată de Oancea Florin (aflată în vol. 3, filele 353-359 din dosarul de urmărire penală), acesta susține că:

„Mai arăt că între cele două ședințe (n.n. septembrie 2008) Trucă a venit la instituit cu un cetățean străin (n.n. recunoscut ca fiind inculpatul Tal Silberstein) pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului Tăriceanu. Nu am reținut numele acestuia, dar mi-a dat cartea de vizită. Cei doi au venit la Horia Iliescu și acesta m-a chemat pentru a fi prezentați. Mi-am dat semna ulterior după câteva luni că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influență.”

Dacă martorul afirmă că și-a dat seama doar după aceea că această vizită a fost făcută pentru a-i impresiona pe cei care trebuiau să dispună asupra

restituirii, înseamnă că la momentul prezenței inculpatului Tal Silberstein la sediu el nu a perceput așa ceva. Fiind audiat la termenul de judecată din data de 13.04.2018, martorul a afirmat în fața instanței că: „Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi și Benny Steinmetz – L-ati auzit pe acest cetățean făcând vreo afirmație în biroul domnului Horia Iliescu referitor la influența politică a dânsului la modul în care ar putea să influențeze procesul de retrocedare? Răspuns – Nu îmi aduc aminte să fi auzit așa ceva.”

Pentru a se putea reține că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis prin această prezență vreun act de trafic de influență, ar trebui să rezulte din probe că el a făcut vreo afirmație de acest gen sau că ar fi acceptat ca alte persoane, aflate de față, să facă astfel de afirmații despre el. Or, din moment ce nici martorul nu și-a dat seama decât ulterior că scopul prezenței inculpatului la sediu ar fi fost impresionarea lor, instanța nu a putut reține în acest caz vreo activitate de trafic de influență. Afirmația martorului este una pur subiectivă, iar percepția sa asupra scopului prezenței inculpatului acolo nu poate fi luată drept probă certă a traficului de influență. Este foarte posibil ca scopul prezenței inculpatului Tal Silberstein acolo să fi fost acela de a vedea terenul, așa cum arată inculpatul, ceea ce ar exclude conotațiile penale care au fost date acestui fapt. În plus, nu a fost de față la această vizită și inculpatul Al României Paul Philippe, ca să se poată susține că în felul acesta inculpatul Tal Silberstein i-ar fi dat de înțeles acestuia că va influența funcționarii.

În consecință, având în vedere că nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Tal Silberstein ar fi pretins de la inculpatul Al României Paul Philippe bunuri, în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii competenți să admită cererile de retrocedare, instanța de fond a reținut că nu există fapta de trafic de influență imputată de parchet inculpatului. Nu s-a reținut de către parchet în sarcina inculpatului Tal Silberstein vreun act de complicitate la trafic de influență, ci s-a reținut că acesta ar fi comis acte de autorat, ceea ce ar fi presupus existența unor acțiuni concrete de pretindere, de primire ori de promisiune a intervenției inculpatului pe lângă funcționari publici. Or, în lipsa unor astfel de acțiuni, instanța a reținut că fapta de trafic de influență nu există, dispunând achitarea inculpatului, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

e). Referitor la infracțiunea de complicitate la trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului MARCOVICI MARIUS ANDREI:

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat de parchet că, începând cu anul 2007, în vederea atingerii scopului grupului infracțional, a susținut în mod continuat activitatea de traficare a influenței realizată de TRUICĂ REMUS și SILBERSTEIN TAL față de cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, întărind încrederea acestuia din urmă în reușita revendicărilor urmare a relațiilor și influenței membrilor grupului în lumea politică, media și de afaceri, inclusiv urmare a relațiilor sale în lumea politică prin funcția deținută (consilier al primului ministru), cu ocazia discuțiilor, întâlnirilor, negocierilor purtate în legătură cu obținerea, dar și împărțirea bunurilor deja retrocedate și posibilitatea obținerii unor bunuri noi, prin demersurile întreprinse reușindu-se inclusiv perfectarea unei noi înțelegeri cu

cumpărătorul de influență (actul adițional intitulat „Înțelegerea” din 13.04.2011), în baza căreia bunurile revendicate, care au fost/urmează să fie obținute prin influența exercitată asupra autorităților, să fie transferate SC RECIPLIA SRL, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la trafic de influență*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracțiunea continuată de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății nu confirmă săvârșirea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a acestei infracțiuni.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost numit administrator al Reciplia SRL pentru un mandat de 4 ani, începând cu data de 15.10.2010, mandat care a fost prelungit inițial cu 3 ani, 3 luni, 30 de zile, iar apoi cu încă 1 an, 6 luni, 30 de zile, acesta fiind și în prezent administratorul societății.

Așa cum rezultă din probe, inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a avut niciun contact cu inculpații Truică Remus ori Al României Paul Philippe în cursul anului 2006, când aceștia au încheiat înțelegerea frauduloasă de vânzare și respectiv cumpărare a influenței pe lângă funcționarii publici competenți să dispună asupra retrocedării imobilelor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea. De asemenea, din nicio probă nu rezultă că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi desfășurat vreo activitate cu privire la societatea Reciplia SRL ori cu privire la bunurile retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe, în perioada 2006-2009, când s-a consumat infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus. Nici inculpatul Al României Paul Philippe nu menționează în plângerea sau denunțul depuse la parchet în anul 2015 că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi comis vreo faptă de trafic de influență sau de ajutor ori înlesnire a acesteia.

Ulterior dobândirii celor două bunuri (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) de către inculpata Reciplia SRL, nu mai exista niciun motiv pentru comiterea altor acte de trafic de influență, de către noii reprezentanți ai societății, deoarece se încheiase deja contractul de cesiune de creanță cu inculpatul Al României Paul Philippe. Așa cum arată inculpatul Al României Paul Philippe în declarația dată în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016: „*La întrebarea care mi-a fost adresată în mod direct arăt că în cadrul acestor discuții Marcovici nu mi-a spus să rămân în contractul cu Reciplia pentru că ei sunt puternici și pot obține bunurile revendicate, discuția nefiind purtată în acest sens pentru că obținuseră deja bunurile dorite. Ceea ce mi-a spus Marcovici a fost în sensul ca eu să renunț la partea mea din Băneasa și Snagov și în schimb să mi se lase alte bunuri de care ei nu erau interesați.*”

Marcovici Marius Andrei a făcut doar acte de administrator curent al SC RECIPLIA SRL, după ieșirea inculpatului Truică Remus din această societate, acte care nu au fost însoțite de trafic de influență, așa cum susține parchetul. Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Marcovici Marius Andrei i-ar fi spus inculpatului Al României Paul Philippe să respecte contractul încheiat cu Reciplia SRL la data de 1.11.2006 pentru că el sau alte persoane ar avea influență pe lângă funcționarii publici și ar putea obține retrocedarea altor bunuri imobile revendicate. Afirmările inculpatului Al României Paul Philippe din declarația dată în ianuarie 2016, potrivit cărora inculpatul Marcovici Marius i-ar fi promis tot timpul că va lua bani de la Băneasa și Snagov, se referă la sumele care îi reveneau inculpatului Al României Paul Philippe potrivit contractului încheiat de părți, după valorificarea acestor imobile. Nu este vorba de o promisiune ilegală, ci de una referitoare la respectarea prevederilor contractului încheiat de părți, care nu poate fi considerată un act de participare la infracțiunea de trafic de influență.

Referitor la săvârșirea de către inculpat a complicității la infracțiunea de trafic de influență, din moment ce inculpatul Truică Remus nu mai făcea parte din societatea RECIPLIA SRL atunci când inculpatul Marcovici Marius Andrei a devenit administrator al acestei societăți, acesta din urmă nu mai putea să îl ajute ori să înlesnească săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență. De asemenea, așa cum s-a arătat anterior, infracțiunile de trafic de influență de care au fost acuzați inculpații Tal Silberstein și Roșu Robert nu există, astfel încât inculpatul Marcovici Marius Andrei nu avea cum să comită o ajutorare sau o înlesnire a traficului de influență pretins a fi fost comis de acești inculpați în calitate de autori.

În timpul mandatului inculpatului Marcovici Marius Andrei, societatea Reciplia SRL a angajat o firmă de contabilitate recunoscută, respectiv GSR Accounting Expertise SRL, fondată de martorul Radu Gabriel. Fiind audiat la termenul de judecată din 6.10.2017, martorul Radu Gabriel a declarat că: *„În calitate de administrator și reprezentant al societății de contabilitate până în octombrie 2014, împreună cu o altă colegă, am preluat contabilitatea în anul 2010 la Reciplia SRL. începând din acel moment ne-am ocupat de partea contabilă eu și o serie de colegi ce vizau operațiunile contabile și respectarea termenelor fiscale, aferente termenelor din legislație. în acest sens sunt la dosar declarații și situațiile financiare începând cu 2010, iar în relația cu banca am fost în perioada respectivă desemnat să iau documentele de la bancă. (...). Pe toată perioada aceasta, începând cu 2010-2014 am îndeplinit obligațiile de reflectare în contabilitate cât mai corectă a documentelor și tranzacțiilor aferente societății Reciplia.”*

În calitate sa de administrator, inculpatul Marcovici Marius Andrei și-a îndeplinit obligațiile normale de raportare și de plată a sumelor datorate cu titlu de taxe și impozite către bugetul statului, a depus situațiile financiare aferente fiecărui an fiscal, a achitat taxele și impozitele datorate bugetului statului, acte normale de administrare a unei societăți.

Faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost, începând cu anul 2008, consilier în cancelaria Primului Ministru, nu are nicio relevanță în cauză, deoarece în această perioadă inculpatul nu a interacționat cu inculpatul Al

României Paul Philippe, astfel încât să se poată susține că ar fi contribuit în vreun fel la convingerea acestuia cu privire la influențarea funcționarilor publici.

Nici faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi lucrat în această perioadă împreună cu inculpatul Tal Silberstein nu constituie vreun act de complicitate la trafic de influență, deoarece, așa cum s-a arătat anterior, în sarcina celui din urmă nu s-a reținut această infracțiune.

Faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei apare alături de inculpatul Truică Remus în societatea TRG AGENT DE ASIGURARE SRL, unde inculpatul Truică Remus deține 30% din părțile sociale, iar inculpatul Marcovici Marius a fost administrator, nu constituie un argument că primul ar fi cunoscut despre săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe.

De asemenea, în actul de sesizare s-a mai reținut că, în octombrie 2007, s-a înființat firma BRG RESIDENCIAL CONSULTING SERVICES, companie cu profil imobiliar, având ca administrator pe inculpatul Marcovici Marius, inculpatul Truică Remus deținând 50% din acțiuni, restul revenind offshore-ului RIVERSIDE REAL ESTATE CORP LTD, controlată de BSG, implicit de Benjamin Steinmetz. Nici acest aspect nu poate constitui o probă că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut activitatea infracțională a inculpatului Truică Remus în cadrul societății Reciplia S.R.L., în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe.

Pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei săvârșirea complicității la infracțiunea de trafic de influență, ar trebui să se dovedească actele concrete de ajutor sau de înlesnire pe care le-ar fi comis acesta în legătură cu societatea Reciplia SRL și retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe.

Singurul act al inculpatului care ar putea fi legat de aceste aspecte îl constituie încheierea, la data de 13.04.2011, a unui act adițional la contractul inițial de cesiune, intitulat „Înțelegerea”, prin care se confirmă și se recunoaște transmiterea/cesiunea fermă și irevocabilă a tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra tuturor bunurilor revendicate de acesta și prevăzute în actele anterioare încheiate. Prin același act se stabilește o nouă înțelegere financiară între părți. Înțelegerea este semnată pentru RECIPLIA SRL de către inculpatul Marcovici Marius Andrei, actul fiind autentificat de notarul public la data de 13.04.2011.

Participarea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei la încheierea actului adițional la contractul de cesiune a drepturilor succesoriale, intitulat „Înțelegere”, din 13.04.2011, nu constituie o infracțiune de trafic de influență, ci reprezintă modul în care a fost soluționat diferendul dintre inculpatul Al României Paul Philippe și asociații societății Reciplia S.R.L., cu privire la remiterea contravalorii cotei inculpatului din bunurile retrocedate. Nu s-a pus problema în acest caz de existența vreunei alte promisiuni de trafic de influență, deoarece relațiile dintre părțile din contract erau grav afectate, acestea fiind într-un conflict de natură juridică ce s-a născut după transmiterea bunurilor către societatea Reciplia S.R.L., adică după săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

Singurul lucru pe care îl putea promite inculpatul Marcovici Marius Andrei în acest caz era acela că societatea Reciplia SRL își va respecta obligația de a-i da cota convenită din valoarea bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, iar această promisiune era una normală în contextul diferendului dintre părți. Nu există însă nicio probă din care să rezulte că inculpatul ar fi făcut această promisiune știind că anterior inculpatul Truică Remus a săvârșit infracțiunea de trafic de influență, la momentul încheierii contractului inițial din 1.11.2006. Nici partenerii inculpatului Al României Paul Philippe din cadrul societății LOT INVEST SRL nu au comis vreo infracțiune semnând „Înțelegerea” din 13.04.2011.

Demersurile făcute pentru semnarea acestui act denumit „Înțelegere” constituie un act normal de administrare a bunurilor patrimoniale ale societății Reciplia SRL, efectuat de inculpatul Marcovici Marius Andrei în calitatea sa de administrator statutar al societății.

Procura pe care inculpatul Marcovici Marius Andrei a dat-o numitului Perju Serghei pentru ca acesta din urmă să reprezinte SC RECIPLIA SRL la semnarea contractului de vanzare-cumparare, având ca obiect cota indiviză de 20% din bunul Băneasa la prețul de 1.000.000 Euro fără TVA, reprezintă tot un act normal de administrare a societății. S-ar fi putut reține în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei infracțiunea de complicitate la trafic de influență, în legătură cu acest act, doar dacă ar fi rezultat din probe că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut că acest act reprezintă un act de executare a infracțiunii de trafic de influență, comisă de alte persoane. Or, așa cum s-a arătat anterior, la acest moment, inculpatul Truică Remus, singurul în sarcina căruia s-a reținut comiterea acestei infracțiuni, nu mai avea nicio legătură cu societatea Reciplia SRL.

În momentul în care inculpatul Marcovici Marius Andrei a devenit administrator al societății Reciplia S.R.L., această societate avea deja în patrimoniul său cele două bunuri imobile dobândite ca urmare a săvârșirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență. Imobilul Ferma Regală Băneasa a fost transmis în proprietatea societății Reciplia S.R.L. încă din data de 15.01.2009, dată la care inculpatul Marcovici Marius Andrei nu activa încă în cadrul acestei societăți. La această dată s-a consumat infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus, iar efectuarea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a unor acte ulterioare acestui moment nu poate avea semnificația unor acte de complicitate la infracțiunea de trafic de influență, comisă anterior. În lipsa unor probe din care să rezulte că inculpatul Marcovici Marius ar fi cunoscut despre săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, actele de administrare a societății Reciplia SRL reprezintă acte licite, fără conotații penale.

În aceste condiții, instanța a constatat că nu poate fi considerată o probă a vinovăției inculpatului Marcovici Marius Andrei declarația de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 4, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că: *„Deși noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el și prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câștiga vreun bun. De*

asemenea, a mai amintit că vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.” Aceasta este singura referire la inculpatul Marcovici Marius Andrei în legătură cu infracțiunea de trafic de influență și nu privește un act personal al inculpatului, ci o afirmație făcută de inculpatul Truică Remus față de suspectă, fără ca inculpatul Marcovici Marius Andrei să fie de față.

Nu rezultă săvârșirea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a vreunui act de complicitate la trafic de influență nici din declarația de suspect dată de Al României Paul Philippe în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: „...e un personaj dubios (n.n. Marcovici Marius Andrei) care era reprezentantul lui Tal Silberstein. Îmi spunea tot timpul să rămân cu Tal și mi-a dat asigurări că acesta va rezolva dobândirea bunurilor.” În contextul în care nu rezultă din nicio probă că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut despre săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, această afirmație poate fi considerată ca referindu-se la modul legal de dobândire a bunurilor, iar nu la dobândirea lor prin traficarea influenței.

Convorbirile telefonice efectuate de inculpatul Marcovici Marius Andrei, interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, nu relevă decât acte normale de administrare a societății, nerezultând din ele aspecte care să denote că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut despre săvârșirea infracțiunii de trafic de influență în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, din convorbirea telefonică purtată în ziua de 09.05.2012, ora 12:24:51, de Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (aflată în vol. 8, filele 289-290 din dosarul de urmărire penală), rezultă că este vorba de un act de administrare a societății:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Vroiam să te rog... am vorbit cu TAL azi dimineată, deci ca să zic așa, s-o iau de la lucrurile simple la alea mai complicate, vrea să... ca să deci spre informația tuturor, ca să zic așa, vrea să trec... să-i trec șoferul și mașina pe Reciplita. Mă rog, asta e o chestie administrativă, dar te-am anunțat și pe tine.

LUCIAN MATEESCU: Nu văd niciun fel de problemă, mi se pare decent.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da, ți-am zis. Adică decât s-o țin la DAN... să țin la DAN, să plătească DAN... e un c... așa...

LUCIAN MATEESCU: Nu, domnule, mi se pare absolut normal. Despre ce vorbim!

Convorbirea din data de 19.10.2011, la ora 10.53.33, purtată între inculpații Marcovici Marius și Roșu Robert (aflată în vol. 8, filele 128-129 din dosarul de urmărire penală), se referă tot la acte normale de administrare a societății:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Salut, Robert. Ce faci?

ROBERT: Bine. Zi.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Putem să ne vedem cumva un pic mai devreme de 16.00, la un 15.00 ceva, n-ai nicio posibilitate?

ROBERT: La 15.00 e ok.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Ca să-i zic lui acesta. Vin cu, îl știi pe Lucian Mateescu?

ROBERT: Da, bineînțeles.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Așa. S-ar putea să preia el conducerea asta și trebuie să-i facem un soi de go through în ceea ce se întâmplă în firmă, adică legal vorbind. Și să fii pregătit cu astea. La 15.00.

ROBERT: E ok, e în regulă.

Convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 11:25:05, purtată de numitul Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (aflată în vol. 8, filele 405-407 din dosarul de urmărire penală), nu face vreo referire la vreo faptă de trafic de influență:

LUCIAN MATEESCU: O să-i scriu un mail numai cu ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. (lui Tal Silberstein n.n.)

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da.

LUCIAN MATEESCU: Că a semnat, nu știu dacă erai, a semnat opt sute de pagini care vreodată...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Știu.

LUCIAN MATEESCU: Deci, acum un an, acum un an nici nu se punea problema să semneze ceva, nu că ia și banii.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da mă, ...(n.n. neinteligibil)

LUCIAN MATEESCU: Nu i-a mai dat banii, le-a semnat pe toate, ne mănâncă din palmă, ne dă Ersig-ul, ne dă și cota de la...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da...

În consecință, față de toate aceste probe, având în vedere că actele efectuate de inculpatul Marcovici Marius Andrei în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe și cu activitatea societății Reciplia SRL reprezintă acte normale de administrare a acestei societăți, efectuate după dobândirea de către aceasta a bunurilor ce au făcut obiectul traficului de influență și, implicit, după săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, instanța a constatat că faptele imputate inculpatului Marcovici Marius Andrei nu sunt prevăzute de legea penală și, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, prima instanță a dispus achitarea acestuia pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării a fost dat de faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei a efectuat niște acte concrete în administrarea societății Reciplia SRL, însă aceste acte sunt licite, nefiind prevăzute de legea penală.

f). Referitor la infracțiunea de complicitate la trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului MATEESCU LUCIAN CLAUDIU:

Inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU este acuzat în actul de sesizare că, începând cu anul 2011, în vederea atingerii scopului grupului infracțional, a susținut activitatea de traficare a influenței realizată de inculpatul TAL SILBERSTEIN față de cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL, întărind, în mod continuat, încrederea acestuia din urmă în reușita revendicărilor urmare a relațiilor și influenței membrilor grupului în lumea politică, media și de afaceri, acțiuni întreprinse pe fondul neînțelegerilor apărute între PAUL AL

ROMÂNIEI și grup în legătură cu obținerea și împărțirea bunurilor deja retrocedate și posibilitatea obținerii unor bunuri noi, prin demersurile întreprinse reușindu-se realizarea unei înțelegeri cu PAUL AL ROMÂNIEI, în baza căreia bunurile revendicate, care au fost/urmează să fie obținute prin influența exercitată asupra autorităților, să fie transferate traficantilor de influență din cadrul grupului conform contractului de cesiune și actelor adiționale subsecvente, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la trafic de influență*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracțiunea continuată de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății nu confirmă săvârșirea de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a acestei infracțiuni.

Asemenea inculpatului Marcovici Marius Andrei, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a intervenit în activitatea societății Reciplia SRL după săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, fără să existe vreo probă că acesta ar fi știut despre săvârșirea vreunei infracțiuni de trafic de influență. În ce privește săvârșirea de către inculpatul Tal Silberstein a infracțiunii de trafic de influență, s-a arătat anterior că acest inculpat nu a comis astfel de acte de trafic de influență, motiv pentru care actele efectuate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu el nu pot să constituie complicitate la infracțiunea de trafic de influență.

Spre deosebire de inculpatul Marcovici Marius Andrei, care a îndeplinit atribuțiile de administrator statutar al societății Reciplia SRL, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu a avut astfel de atribuții în cadrul societății. El a desfășurat diferite activități legate de relația societății Reciplia SRL cu inculpatul Al României Paul Philippe, fără a se putea reține, însă, că prin aceasta a ajutat în vreun fel la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

Așa cum s-a arătat anterior, singura persoană în sarcina căreia s-a reținut săvârșirea infracțiunii de trafic de influență în speță a fost inculpatul Truică Remus. Or, acesta a părăsit societatea Reciplia SRL în cursul anului 2010, fără a mai avea vreo legătură cu aceasta, iar inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut primul contact cu societatea Reciplia SRL în luna octombrie 2011. Acest aspect rezultă chiar din actul de sesizare, care menționează la pagina 90 că: „În acest fel la grupul infracțional a aderat inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, fiind prezentat inculpatului TAL SILBERSTEIN de inculpații MARCOVICI și ANDRONIC, la data de 18.10.2011, iar apoi, fiind acceptat de TAL SILBERSTEIN, acesta a acționat în cadrul grupului alături de inculpatul MARCOVICI, preluând rolul inculpatului TRUICĂ în activitatea infracțională.” La această dată se săvârșise deja infracțiunea de trafic de

influență reținută în cauză în sarcina inculpatului Truică Remus, nemaifiind posibilă săvârșirea unor acte de complicitate la această infracțiune.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu activa în cadrul societății nici la data de 13.04.2011, când s-a încheiat actul adițional la contractul inițial de cesiune, intitulat „Înțelegere”, prin care parchetul susține că se confirmă și se recunoaște transmiterea/cesiunea fermă și irevocabilă a tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra tuturor bunurilor revendicate de acesta și prevăzute în actele anterioare încheiate, act semnat de inculpatul Marcovici Marius Andrei în calitate de administrator al societății.

Momentul implicării inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în activitatea societății Reciplia SRL și rolul său rezultă din declarația dată de inculpatul Tal Silberstein la data de 08.11.2017, în care acesta precizează că: *„Cu domnul Mateescu m-am cunoscut după ce m-am implicat în proiectul „Prințul”, după 2010, căutam un expert în imobiliare care îmi poate oferi consultanță în proiect și să monitorizeze în lipsa mea, când nu sunt în România – ceea ce se întâmpla foarte des. Acesta mi-a fost prezentat de domnul Dan Andronic și a lucrat în această poziție 1-2 ani și apoi a plecat pentru că a primit o altă propunere.”*

De asemenea, din declarația inculpatului Andronic Dan Cătălin, dată în fața instanței de judecată la 14 decembrie 2018, rezultă același lucru: *„În cursul anului 2011 Tal Silberstein m-a rugat să mă gândesc dacă știu pe cineva specializat în imobiliare. Primul om la care m-am gândit și singurul a fost Lucian Mateescu pentru că îl știam ca un om muncitor, bun profesionist. Dacă îmi aduc bine aminte, chiar în acel moment Lucian Mateescu înceta colaborarea cu o mare firmă imobiliară, deci era un moment bun și pentru el. Nu îmi aduc aminte ca Tal Silberstein să îmi fi spus exact despre ce e vorba, dar i-am pus în legătură, urmând să stabilească detaliile unei eventuale colaborări ei doi sau împreună cu cei care mai erau implicați. De altfel, în afară de discuția de introducere nu am fost implicat în niciun fel și nu am participat la discuțiile în care Lucian Mateescu și-a negociat contractul de consultanță.”*

Față de momentul la care inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a activat în cadrul societății Reciplia SRL, nu poate fi reținută în sarcina acestuia săvârșirea complicității la infracțiunea de trafic de influență, deoarece nu rezultă din nicio probă că actele desfășurate de inculpat ar fi avut scopul de a-l menține pe inculpatul Al României Paul Philippe în înțelegerea cu Reciplia SRL prin promisiunea folosirii influenței pe lângă funcționari publici.

La momentul la care inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a început colaborarea cu Reciplia, inculpatul Al României Paul Philippe încheiase deja și Înțelegerea din 13.04.2011 cu Reciplia SRL, fiind convins să facă acest lucru fără vreo contribuție din partea inculpatului Mateescu Claudiu. În plus, nu era necesară vreo acțiune de trafic de influență pentru menținerea contractului, deoarece inculpatul Al României Paul nu-l putea rezilia decât cu acordul Reciplia SRL ori prin intervenția unei instanțe judecătorești, procedură pentru care valoarea taxei de timbru era foarte mare, iar Al României Paul nu dispunea de resursele financiare pentru a o achita. Acest aspect rezultă din mai multe probe, printre care pot fi menționate declarațiile martorilor Mircea Andrei din 16.03.2018 și Matei Șovărel, din 30.03.2018.

Martorul Mircea Andrei, audiat de instanță la data de 16 martie 2018, arată că: „...rezilierea contractului nu se putea realiza decât dacă accepta Reciplia, pe de o parte, dacă acționai în instanță, taxa de timbru era uriașă, pe de altă parte, că juriști foarte buni făcuseră foarte bun acest contract. Așa că poziția noastră a fost de încetare a efectelor contractului, adică de a nu-l respecta pur și simplu. Dar nici o încetare din punct de vedere juridic nu puteai face, situându-te propriu-zis pe excepția de neexecutare a contractului.”

Martorul Matei Șovărel, fiind audiat la data de 30 martie 2018, a arătat că: „Am formulat o notificare în iunie 2012 prin care am invocat aceste excepții de neexecutare, constând în principal necomunicarea stadiului exact al acțiunilor diverse întreprinse de Reciplia cu avocați de care era reprezentată sau asistată și, din cate îmi amintesc, din neclarificarea unor desocotiri financiare legate de unele dintre imobile pentru care măsurile de restituire fuseseră deja finalizate. Am primit un răspuns de la Reciplia în care se infirmau susținerile noastre, motiv pentru care, în luna iulie 2012, am formulat un răspuns în care am indicat expres care ar fi înscrisurile despre care am apreciat că sunt absolut necesare pentru informarea clientului meu în baza convenției autentificate la care m-am referit: înscrisuri care vizau stadiul demersurilor judiciare. [...] Nu s-au finalizat nicicum aceste demersuri, în sensul că s-a ajuns la o recalculare a taxelor de timbru, care în raport de evaluarea convenției aveau o valoare exorbitantă, motiv pentru care demersul în justiție nu a putut fi continuat la acel moment.”

Faptul că, la acel moment, existau neînțelegeri între părțile semnatare ale contractului de cesiune rezultă și din declarația martorei Ciocoiu Alina Carmen, din data de 28.04.2018, în care a arătat că: „În prima întâlnire la care am participat alături de domnul avocat Sovarel și prințul Paul, era o situație conflictuală între părți, ce se dorea la acel moment, exista o listă a tuturor bunurilor la care prințul Paul ar fi fost îndreptățit și negocierea ce ar fi trebuit să se desfășoare era legată de separarea bunurilor între părți în așa fel încât să se desființeze contractul respectiv amiabil.”

În contextul acestor neînțelegeri dintre părțile semnatare ale contractului de cesiune a drepturilor succesoriale, nu s-ar putea reține săvârșirea unei infracțiuni de trafic de influență în cazul în care inculpatului Al României Paul Philippe doar i se dădeau asigurări că își va primi partea sa din bunurile retrocedate.

Pentru a se putea reține infracțiunea de trafic de influență, ar fi trebuit ca inculpatului Al României Paul Philippe să i se fi cerut bunuri aflate în proprietatea sa, în schimbul influențării funcționarilor publici. Or, în speță, inculpatul Al României Paul Philippe transmisese deja către SC Reciplia SRL proprietatea asupra bunurilor retrocedate și solicita de la această societate returnarea contravalorii cotei care îi revenea din aceste bunuri potrivit contractului încheiat anterior de părți. Inculpatul Al României Paul Philippe invocă un drept de creanță pe care îl avea asupra societății Reciplia SRL, iar nu un drept real asupra acestor bunuri, care fuseseră deja transmise în proprietatea societății.

În discuțiile dintre părți, de la acest moment, s-a invocat și posibilitatea separării acestora, caz în care ar fi trebuit făcută o evaluare a bunurilor

transmise de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL, fiind astfel utilă specializarea în domeniul imobiliar a inculpatului Mateescu Lucian Claudiu. Acest aspect poate fi dedus și din declarația din cursul urmăririi penale, dată la 11.01.2016 de inculpatul Al României Paul Philippe, care arată că: „*La întrebarea care mi-a fost adresată în mod direct arăt că în cadrul acestor discuții Marcovici nu mi-a spus să rămân în contractul cu Reciplia pentru că ei sunt puternici și pot obține bunurile revendicate, discuția nefiind purtată în acest sens pentru că obținuseră deja bunurile dorite. Ceea ce mi-a spus Marcovici a fost în sensul ca eu să renunț la partea mea din Băneasa și Snagov și în schimb să mi se lase alte bunuri de care ei nu erau interesați. Precizez că la aceste discuții Marcovici a fost însoțit de Lucian. Precizez că Lucian a venit la mine acasă de cele mai multe ori împreună cu Marcovici și uneori împreună cu Tal Silberstein, dar au fost și cazuri în care a venit singur, dar în aceste cazuri nu a discutat chestiuni importante. Sincer nu îmi amintesc decât că a spus că voi primi în final bani.*” Din această afirmație nu se poate deduce existența vreunui trafic de influență, la care să fi participat și inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, ci doar existența unor discuții purtate de părți în cadrul neînțelegerilor legate de executarea contractului de cesiune a drepturilor succesoriale.

La fel, din declarația de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 5, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală), rezultă că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfășurat activități în sensul evaluării posibilității separării părților din contract: „*Despre Mateescu pot să spun că a fost intermediarul lui Tal Silberstein și a făcut doar ce i-a spus acesta. Mateescu a spus că Moshe a fost dat afară pentru că dorea să facă un nou contract. Am făcut cu Mateescu o analiză a situației demersurilor și a bunurilor pe care le-am revendicat. Mateescu ne-a spus în numele lui Tal că pentru a strica contractul cu Reciplia trebuie să dăm 100 milioane euro și bunurile ne revin nouă.*”

Același lucru, respectiv implicarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în discuțiile legate de separarea și compensarea drepturilor reciproce ale părților, rezultă și din înregistrarea convorbirii telefonice dintre MARCOVICI MARIUS ANDREI și LUCIAN MATEESCU, din data de 5 martie 2012, ora 11.51 (aflată în vol. 8, filele 220-222 din dosarul de urmărire penală):

„*LUCIAN MATEESCU: Da? Și propunerea, ca să scăpăm, să nu mai ne trecem dintr-o mână într-alta, și să nu știu ce, să facem o compensație cu un act adițional pe ce aveam să le dăm, adică nu mai dăm cei 20% din Băneasa, să dăm mai puțin din Băneasa, să dăm monta cu totul, știi? Acum asta a fost propunerea mea. Noi economisim o pălărie de bani, cel puțin 100... de kile, acum...*”

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Și ei la fel că și ei au de plătit, dacă e...

LUCIAN MATEESCU: Și ei la fel, și au TVA și nu știu ce și aia. Și acum, Serghei a zis: Domnule, eu sunt de acord, Bogdan a zis că sunt de acord, Tal a zis că e de acord. Să mă întâlnesc și eu cu ei și să intru la baionetă, să vedem exact în ce procente. Eu vreau să îi aduc într-un procent de 2 la 1...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aha...

LUCIAN MATEESCU: Adică, chiar dacă terenul e verde la montă, o să zic, Mă, ok, cât face? 5 lei, 500, da? Acolo cât e? 200. Hai, mă, să o închidem pe 2 la 1...”

Or, faptul că părțile discutau despre desființarea contractului și împărțirea bunurilor ce ar fi revenit fiecăreia, denotă că la acest moment nu s-a mai pus problema traficului de influență și a cumpărării influenței de către inculpatul Al României Paul Philippe, având în vedere escaladarea neînțelegerilor dintre acesta și reprezentanții societății Reciplia SRL.

Din email-ul de la fila 278 din vol. XLVI al dosarului de urmărire penală nu rezultă că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu ar fi avut cunoștință despre săvârșirea vreunei nelegalități în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, în urma unui reportaj de la ProTv, inculpatul Mateescu Lucian afirmă că: *„Dpmdv nu e chiar o „catastrofă” cum zice ea, dar nici ceva de neluat în seamă. Cred că pot fi și ceva urmări.... fie eventual și prin depozitare. Habar nu am. Le dau și avocaților pentru o opinie.”* Conținutul emailului relevă faptul că inculpatul nu avea cunoștință de astfel de fapte ilegale, din moment ce acesta face afirmația „habar nu am” cu referire la aceste aspecte.

Faptul că, pentru activitatea desfășurată, inculpatul Mateescu Lucian a primit o sumă lunară de 10.000 euro, bani pe care parchetul îi consideră nejustificați de activități de consultanță imobiliară, nu poate constitui un argument în favoarea săvârșirii de către inculpat a complicității la infracțiunea de trafic de influență. Plata acestui onorariu este justificată de specializarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în domeniul imobiliar și de atribuțiile pe care acesta le avea în cadrul societății Reciplia SRL.

De asemenea, din declarația de suspect dată de Truică Remus în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, la filele 94-99), nu rezultă că inculpatul Mateescu Lucian ar fi avut cunoștință despre săvârșirea anterioară a infracțiunii de trafic de influență: *„Pe domnul Mateescu l-am cunoscut la aproximativ un an de la momentul la care am cesionat părțile mele din Reciplia. M-am întâlnit cu acesta la cererea lui Tal pentru a-i da anumite sfaturi, detalii despre afacerea cu retrocedarea și am înțeles că el este cel care se ocupa de această afacere. I-am explicat puțin acestuia din personalitatea Alteței Sale.”* Această declarație confirmă faptul că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu putea comite acte de complicitate la infracțiunea de trafic de influență, deoarece faptele sale au fost comise ulterior săvârșirii acestei infracțiuni de către inculpatul Truică Remus.

Nici convorbirile telefonice purtate de inculpați și interceptate în baza mandatelor de siguranță națională nu relevă aspecte referitoare la contribuția inculpatului Mateescu Lucian la săvârșirea vreunei infracțiuni de trafic de influență.

Astfel, convorbirea telefonică purtată în ziua de 09.05.2012, ora 12:24:51, de Marcovici Marius Andrei, cu Lucian Mateescu (vol. 8, filele 289-290 din dosarul de urmărire penală), relevă discuții legate de administrarea de zi cu zi a societății Reciplia S.R.L.:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Vroiam să te rog... am vorbit cu TAL azi dimineață, deci ca să zic așa, s-o iau de la lucrurile simple la alea mai complicate, vrea să... ca să deci spre informația tuturor, ca să zic așa, vrea să

trec... să-i trec șoferul și mașina pe Reciplia. Mă rog, asta e o chestie administrativă, dar te-am anunțat și pe tine.

LUCIAN MATEESCU: Nu văd niciun fel de problemă, mi se pare decent.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da, ți-am zis. Adică decât s-o țin la DAN... să țin la DAN, să plătească DAN... e un c... așa...

LUCIAN MATEESCU: Nu, domnule, mi se pare absolut normal. Despre ce vorbim!

Convorbirea din data de 25.06.2013, ora 10:41, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (aflată în vol. 8, filele 397-401 din dosarul de urmărire penală), relevă nemulțumirile inculpatului Tal Silberstain cu privire la o lipsă de comunicare din partea inculpatului Mateescu Lucian.

ANDRONIC CATALIN DAN: Uite, m-am despărțit acuma de Tal.

MATEESCU LUCIAN: Da?

ANDRONIC CATALIN DAN: Și e foarte supărat pe povestea asta, că nu l-ai anunțat și că nu i-ai lăsat timp să caute pe cineva să-l înlocuiască.

MATEESCU LUCIAN: Hai mă, vorbești serios... o să mă văd eu acuma la ora 13.00 cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Și are dreptate. Nu, dar Lucian...

MATEESCU LUCIAN: Păi, are dreptate, dar am vorbit...

ANDRONIC CATALIN DAN: Mai ales că mi-a zis că i-am promis că-l anunți înainte de a lua orice decizie, că vorbești cu el.

MATEESCU LUCIAN: Îhâm! O să vorbesc cu el la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: Zice: deci, acum am aflat de la Marius, care aflase din ziare. A zis că nu vrea să mai vorbească cu tine.

MATEESCU LUCIAN: Aăă, mă... nu, nu așa. Trebuie să-l sun eu să vorbesc cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, Lucian, dar are dreptate. Și m-am certat și eu cu el pe tema asta, că mi-a zis bă, tu mi l-ai recomandat. (...)

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu știu acum... și ai vreo idee pe cine, pe cine putem pune să înlocuiască toată... să te înlocuiască?

MATEESCU LUCIAN: Nu știu, dar ar fi bine... dar aș putea să vorbesc cu el. Eu la ora 13:00 am întâlnire. Cred că așa ar fi...

ANDRONIC CATALIN DAN: Du-te la 13:00 și vorbește, du-te la 13:00 și vorbește cu el, eu i-am zis că...

MATEESCU LUCIAN: Păi, am întâlnire la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: În condițiile astea, eu sunt dispus să preiau tot ce făceai tu, la un moment dat.

Același lucru rezultă și din convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 13:23:18, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (aflată în vol. 8, filele 408-410 din dosarul de urmărire penală). În această convorbire inculpatul Mateescu Lucian arată că a contribuit la o împăcare cu inculpatul Al României Paul Philippe, fără să rezulte de undeva că acest lucru s-ar fi făcut prin trafic de influență.

MATEESCU LUCIAN: Dacă te vezi cu omul acesta (Tal Silberstein n.n.), te rog spune-i că eu chiar cred că pentru tot ceea ce am făcut eu în ultimul an și jumătate merită 10 minute și pe urmă trage el concluziile. Să m-asculte și pe mine, zece minute!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, și-o să mă-ntrebe ce să stea să te asculte la ce? O să-i zic.

MATEESCU LUCIAN: Păi, să mă asculte...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Era foarte supărat! Tu nu înțelegi că eu m-am certat cu el de dimineață?

MATEESCU LUCIAN: Ce am făcut eu săptămâna trecută, săptămâna trecută, când e un mail de la Cristina care spune cu cuvinte: erou. Ea nu credea că e posibil ce s-a întâmplat săptămâna trecută și ce s-a semnat și ce s-a făcut și ce acorduri s-au întâmplat.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Mda.

MATEESCU LUCIAN: Și ce hârtii s-au scos de la prinț. Da?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Vorbesc cu el.

MATEESCU LUCIAN: Toate, toate săptămâna trecută!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Meeting-uri după meeting-uri. Deci, el să nu creadă... eu am un nivel de responsabilitate Dane, suficient... poate nu e obișnuit, dar asta nu înseamnă nimic, că așa... i-am spus cu cuvânt, Marius era de față, jur, întreabă-l!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: I-am spus: Tal, chiar dacă formalizez, minim două - trei luni de zile, n-ai să simți nimic în toată treaba asta până hotărâm împreună ceva. Nu te las! Ai cuvântul meu! Asta a fost discuția, Marius era de față.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Bine, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc cu el! Că era foarte... m-am certat cu el de dimineață.

MATEESCU LUCIAN: Da, dar n-are sens. Deci încă o dată, eu oricum îi fac un mail, dar...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: N-are sens! N-are...

MATEESCU LUCIAN: ... zece minute ar merita pentru bunul mers al lucrurilor. Eu nu... nu am nici un fel de problemă, el să hotărască ce dorește.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm!

MATEESCU LUCIAN: Dar e păcat! E păcat!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

MATEESCU LUCIAN: Eu am pus suflet în treaba asta și s-au obținut rezultate.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm! Ok.

MATEESCU LUCIAN: Acum un an de zile, prințul nu dădea... ne fugărea să-i dăm banii. Nu i-am mai dat nici banii.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: A!

MATEESCU LUCIAN: Nu i-am dat nici banii, nici n-a mai cerut niciodată și a semnat toate, pentru Ersig, pentru alea, că ni le dă... ne-a...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Toate astea s-au obținut de mine!

Același lucru rezultă și din convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 11:25:05, purtată de numitul Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (vol. 8, filele 405-407 din dosarul de urmărire penală):

LUCIAN MATEESCU: O să-i scriu un mail numai cu ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. (lui Tal Silberstein n.n.)

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da.

LUCIAN MATEESCU: Că a semnat, nu știu dacă erai, a semnat opt sute de pagini care vreodată...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Știu.

LUCIAN MATEESCU: Deci, acum un an, acum un an nici nu se punea problema să semneze ceva, nu că ia și banii.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da mă, ...(n.n. neinteligibil)

LUCIAN MATEESCU: Nu i-a mai dat banii, le-a semnat pe toate, ne mănâncă din palmă, ne dă Ersig-ul, ne dă și cota de la...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da...

În concluzie, fiind vorba de acte licite desfășurate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în cadrul SC Reciplia SRL, fără să rezulte de undeva că acest inculpat ar fi avut cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni de trafic de influență și că ar fi intenționat înlesnirea săvârșirii acesteia, instanța de fond a constatat că faptele acestuia nu sunt prevăzute de legea penală, dispunând achitarea inculpatului pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării îl reprezintă dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, având în vedere că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfășurat unele activități în cadrul Reciplia SRL, ocazie cu care a interacționat cu inculpatul Al României Paul Philippe, însă faptele comise de inculpat au fost conforme cu legea.

g). Referitor la infracțiunea de complicitate la trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului ANDRONIC DAN CĂTĂLIN:

Inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN este acuzat de parchet că, începând cu anul 2007, în vederea atingerii scopului grupului infracțional, respectiv dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, a susținut în mod continuat activitatea de traficare a influenței realizată de ceilalți membri față de cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, întărind cu ocazia întâlnirilor, negocierilor la care a participat, încrederea acestuia din urmă asupra demersului infracțional, confirmând susținerile membrilor grupului la adresa sa, respectiv că are influență în media și mediul politic (ca jurnalist și consultant responsabil de campania electorală a primului ministru) și convingându-l că reușita demersului se va datora și presiunii media exercitate prin intermediul publicațiilor coordonate, dar și prin influența reală a grupului la nivel politic la cel mai înalt nivel în stat, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei, din infracțiunea continuată de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art.

48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății nu confirmă săvârșirea de către inculpatul Andronic Dan Cătălin a acestei infracțiuni.

Pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin complicitate la infracțiunea de trafic de influență, ar trebui să se dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpatul ar fi ajutat sau ar fi înlesnit în orice mod comiterea acestei infracțiuni și că a avut și intenția să facă acest lucru.

Așa cum s-a arătat anterior, singurul inculpat în sarcina căruia se reține în cauză săvârșirea infracțiunii de trafic de influență este inculpatul Trucă Remus. Nu există nicio probă că inculpatul Andronic Dan Cătălin s-ar fi întâlnit separat cu inculpatul Trucă Remus ori cu inculpatul Al României Paul Philippe, pentru a se putea susține că el ar fi putut comite cu aceste ocazii vreun act de înlesnire a infracțiunii de trafic de influență. Dimpotrivă, probele de la dosar confirmă faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin a participat la două sau trei întâlniri cu mai multe persoane, la sediul societății de avocatură Țucă, Zbârcea și Asociații, în care s-au discutat aspecte legate de derularea contractului de cesiune încheiat în anul 2006 între Reciplia SRL și Al României Paul Philippe. Toate persoanele care au participat la aceste întâlniri au declarat că nu s-a discutat în cadrul lor vreun aspect legat de traficul de influență.

Din probe rezultă că întâlnirile la care au fost prezenți inculpații Andronic Dan Cătălin și Al României Paul Philippe au avut loc după ce inculpatul Trucă Remus s-a retras din societatea Reciplia, în anul 2010, iar conducerea efectivă a societății a fost preluată de inculpatul Tal Silberstein. Această succesiune a evenimentelor este explicată și prin faptul că martorii audiați arată că inculpatul Andronic Dan Cătălin l-a însoțit pe Tal Silberstein la aceste întâlniri, având în vedere relația de prietenie dintre aceștia. Or, întrucât după ieșirea inculpatului Trucă Remus din societatea Reciplia și preluarea conducerii acestei societăți de către Tal Silberstein se săvârșise deja infracțiunea de trafic de influență reținută în cauză, nu mai era posibilă săvârșirea vreunui act de complicitate la această infracțiune din partea inculpatului Andronic Dan Cătălin.

Inculpatul Andronic Dan Cătălin își justifică prezența la aceste întâlniri exclusiv prin relația de prietenie a sa cu inculpatul Tal Silberstein, fără să obțină vreun avantaj patrimonial din acest proiect, arătând în declarația dată în fața instanței la 14.12.2018 că: *„Cred că este important de precizat faptul că Tal venea cam o dată pe lună în România atunci când avea de lucru, el călătorind foarte mult și încearcă să își concentreze întâlnirile din zonă în cât mai puține zile în așa fel încât atunci când venea în România să vină cu avionul de dimineață și să plece cu cel de seară. Rareori venea direct de la Tel Aviv, de obicei venea de la Viena, iar în majoritatea cazurilor tocmai pentru că voiam să petrecem cât mai mult timp împreună și să stăm de vorbă mergeam și îl luam de la aeroport sau îl duceam de la hotel la aeroport.”*

Martorul Țucă Florentin, fiind audiat de instanță la data de 08.09.2017, arată că l-a perceput pe inculpatul Andronic Dan Cătălin ca pe un „consultant” al proiectului „Receptia”, arătând că: *„Întrebare avocat Dan Andronic – Această afirmație „Dan Andronic era consultant al Receptia” o faceți pornind de la constatări personale, de la reprezentanții Receptia sau este o speculație? Răspuns: Este o informație pe care o plasez între zona „mi s-a zis” și „speculație”. Întrebare procuror – Răspunsurile dvs sunt speculații? Răspuns: Îmi place să cred că răspunsurile mele sunt întemeiate pe faptele pe care le cunosc și că nu sunt deloc speculative. Am amplasat informația pe care o am despre statutul lui Dan Andronic aproape de zona speculației pentru că, așa cum am răspuns la întrebarea directă inițială despre respectivul statut nu știu exact. Nu am văzut niciun contract, nu am avut nicio discuție cu Dan Andronic în care Dan Andronic să se fi legitimat reprezentant sau consultant al Receptia, dar am prezumat că prezența lui ar putea fi justificată de statutul de consultant.”*

Același aspect este susținut și de martorul Bejenaru Andrei în declarația dată în cursul urmăririi penale, la 26.02.2016 (aflată în vol. 6, filele 137-162 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„Din câte îmi amintesc, Tal Silberstein mi l-a prezentat pe Dan Andronic, cred că în 2011, ca fiind consultant al proiectului Receptia. Acesta a fost la întâlniri cu avocații, în care se prezenta situația dosarelor cu retrocedările, dar nu îmi amintesc ce poziție avea”. În declarația dată în fața instanței la data de 09.12.2015, martorul Bejenaru Andrei arată că: „Domnul Andronic a participat în anul 2007, cred, sau 2008, nu-mi amintesc exact, la o întâlnire legată de un articol de presă negativ la adresa prințului Paul. S-a discutat de un eventual drept la replică.”*

Având în vedere că inculpatul Andronic Dan Cătălin își desfășoară activitatea în domeniul presei, consultarea pe care acesta ar fi putut să o ofere proiectului „Receptia” nu putea fi decât în zona de relații cu publicul. Acest aspect este menționat și de inculpatul Tal Silberstein, care arată în declarația dată în fața instanței la 06.11.2017 că: *„Este posibil să îi fi cerut sfaturi, probabil că l-am întrebat cum consideră el situația și ce ar trebui să fac și este posibil să îl fi întrebat de două sau de trei ori în legătură cu probleme de relații cu publicul pe care le-am avut.”*

Nu este nimic nelegal în desfășurarea unei activități de promovare în presă a unui proiect de afaceri sau a unei persoane ori în activitatea de combatere a unor articole negative, iar activitatea desfășurată în acest sens de inculpatul Andronic Dan Cătălin în legătură cu proiectul „Receptia” nu poate fi considerată una ilicită. Doar dacă inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoștința despre săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, de către inculpatul Trucă Remus și ar fi desfășurat acte de promovare a proiectului în presă, ca să-l ajute astfel pe acesta din urmă să comită mai ușor infracțiunea, s-ar fi putut reține complicitatea la trafic de influență. Nu există, însă, în cauză, nicio probă din care să rezulte că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoștință despre săvârșirea de către inculpatul Trucă Remus a unei infracțiuni de trafic de influență în legătură cu încheierea și desfășurarea contractului de cesiune de drepturi succesoriale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Niciunul dintre martorii care au fost de față la întâlnirile la care a participat și inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a susținut că s-ar fi comis la aceste întâlniri fapte de trafic de influență.

Martorul Borbely Dan, avocat din cadrul societății Țucă, Zbârcea și Asociații, în declarația dată în fața instanței la 16.02.2018, fiind întrebat: „A lăsat vreodată Andronic impresia că ar avea influență în mediul politic în cadrul întâlnirilor pe care ați spus că le-ați avut cu el?”, răspunde: „Nu îmi amintesc să fi lăsat această impresie.” În continuare, fiind întrebat; „Ați auzit alte persoane să afirme despre el acest lucru?”, răspunde: „Nu îmi amintesc să fi auzit alte persoane care să afirme despre el acest lucru.”

Martorul Aparaschivei Relu Cristian, apropiat pentru o perioadă de timp al inculpatului Truică Remus, arată în declarația din data de 23.06.2017 că a interacționat foarte puțin cu inculpatul Andronic Dan Cătălin. Fiind întrebat: „A participat Andronic Dan la întâlnirile dintre inc. Truică și Benny Steinmetz sau Tal Silberstein?”, martorul a răspuns: „Au existat întâlniri între cei menționați în întrebare, însă nu aș putea să vă spun subiectul discuției, eu neluând parte la aceste întâlniri.” Fiind întrebat: „La ce afacere ați făcut referire când ați spus „Truică mi-a spus că Dan Andronic este spionul evreilor adus în afacere pentru a supraveghea interesele acestora?”, martorul a răspuns: „Era un proiect legat de industria farmaceutică.”

Singura afirmație care ar putea fi legată de acuzația de complicitate a inculpatului Andronic Dan Cătălin la traficul de influență comis de Truică Remus este făcută în declarația de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 4, filele 179-195 din doarul de urmărire penală), în care aceasta arată următoarele:

„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali și că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el.

De asemenea, Remus Truică ne-a spus că are relații în toată țara, că are afaceri cu primarul din Snagov, Mușat, că are o relație foarte bună cu primarul Sectorului I, Gherman, că poate debloca aceste autorități care ne-au împiedicat până acum să obținem restituirea bunurilor.

La acel moment, Remus Truică nu a pomenit despre Tal Silberstein sau Beny Steinmetz.

Din câte știu, Remus Truică i-a dat Nelei Păvăloiu o sumă de bani pentru ieșirea ei din contractul cu noi.

Remus Truică ne-a promis că ne va da o parte în avans din bunurile revendicate, ceea ce s-a și întâmplat. Cred că ne-a dat în jur de 5 milioane de euro. Primul milion de euro din acești bani i-am primit după aproximativ 2 săptămâni din momentul încheierii contractului cu Reciplita.

Contractul s-a încheiat la cabinetul de avocatură Țuca. Din câte rețin, potrivit înțelegerii inițiale, tot ce se recupera trebuia împărțit în jumătate (50% noi și 50 % Reciplita) însă la momentul încheierii contractului am aflat că Remus Truică vrea 80 % din domeniul Băneasa.

Deși noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el și prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câștiga vreun bun. De asemenea, a mai amintit că vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În plus, Truică a menționat că are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic și Roșca Stănescu.

Or, așa cum se poate constata, în acest caz este vorba de o afirmație făcută de inculpatul Truică Remus în lipsa inculpatului Andronic Dan Cătălin, care nu-i poate fi imputată în vreun fel acestuia din urmă. Din declarațiile date de suspecta A României Lia nu rezultă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoștința de această afirmație și ar fi comis activități prin care să înlesnească în vreun fel acest trafic de influență comis de inculpatul Truică Remus.

Faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin este asociat cu inculpatul Tal Silberstein în alte firme de consultanță și că a primit bani în urma acestei activități nu poate fi un argument în favoarea reținerii în sarcina sa a complicității la trafic de influență.

Astfel, parchetul a arătat în actul de sesizare că Andronic Dan este asociat împreună cu inculpatul Tal Silberstein într-o societate offshore înregistrată în Insulele Virgine Britanice, STRATEGICOM INC (potrivit înscrisurilor din vol. XL, filele 235-236 și fila 271 din dosarul de urmărire penală), firmă care apare că ar fi prestat servicii de consultanță către RECIPLIA LTD, de 220.000 de euro și că mențiunea este făcută într-o informare întocmită de firma de avocați Țuca Zbîrcea și Asociații în iulie 2014, fiind găsită la percheziția informatică a sistemelor informatice ridicate de la inculpata RECIPLIA SRL (vol. LI, fila 21 din dosarul de urmărire penală). Acest aspect nu poate fi considerat ca fiind unul ilicit, nerezultând din nicio probă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi cunoscut despre săvârșirea unei infracțiuni de trafic de influență și ar fi urmărit, prin activitățile de consultanță oferite, să ajute la săvârșirea acestei infracțiuni. Publicitatea și promovarea în mass-media este o activitate normală în afaceri, fără ca acest lucru să constituie o faptă ilicită.

Se mai precizează în rechizitoriu că din actele găsite la percheziția domiciliară efectuată la inculpatul Andronic Dan rezultă că aceeași societate i-a acordat repetat împrumuturi acestuia, de ordinul sutelor de mii de euro, pe parcursul mai multor ani, fără a fi identificată și o dovadă a restituirii acestor bani „împrumutați” (înscrieri aflate în vol. XL, filele 295-308 din dosarul de urmărire penală). Nici această activitate de împrumut nu poate fi considerată una ilicită și nici nu poate fi legată în vreun fel de o acțiune de trafic de influență, astfel încât să se poată reține în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin o complicitate la această infracțiune. Nu s-a făcut dovada că banii respectivi ar fi provenit din săvârșirea unei infracțiuni și nici că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoștința de acest lucru.

Parchetul a mai susținut în actul de sesizare că au fost identificate mai multe contracte încheiate de firma D.A. COMMUNICATION, deținută de inculpatul Andronic Dan Cătălin, cu STG VENTURES LTD, societate deținută de inculpații TAL SILBERSTEIN și SHIMON SHEVEZ, asociată în RECIPLIA

LTD, contracte prin care aceasta prestează servicii de consultanță pentru firma inculpatului Andronic, pentru 25.000 de euro/lună, deși acesta se ocupă cu activitate de consultanță (înscrisurile din vol. XL, filele 318-335 din dosarul de urmărire penală). Această menționare a unor contracte comerciale încheiate între firmele respective nu poate constitui un argument în sensul săvârșirii unei infracțiuni, deoarece ele nu pot fi legate neapărat de proiectul „Reciplia”. Motivul plăților poate fi legat de alte activități ale inculpaților, care nu au legătură cu proiectul Reciplia. Faptul că inculpații Tal Silberstein și Andronic Dan Cătălin desfășoară activități de consultanță și dețin firme cu acest obiect ori faptul că între aceste firme se derulează transferuri de bani nu constituie acte ilicite, având în vedere că acestea sunt acte normale în activitatea unor societăți cu acest obiect.

Nu rezultă din probele de la dosar nici faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi desfășurat în ziarele pe care le deține o campanie susținută de promovare a inculpatei SC Reciplia SRL ori a inculpatului Al României Paul Philippe. Dimpotrivă, inculpatul Al României Paul Philippe s-a plâns că nu a avut o colaborare cu acesta.

Din probe rezultă că inculpatul Andronic Dan Cătălin era consultat de regulă în cazul în care în presă apăreau articole negative la adresa societății Reciplia SRL ori la adresa inculpatului Al României Paul Philippe, cerându-i-se părerea cu privire la eventualul drept la replică. Această activitate se încadrează în limitele libertății de exprimare într-o societate democratică, fără să aibă vreo conotație ilicită.

În declarația de inculpat dată de Andronic Dan Cătălin în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 184-190 din dosarul de urmărire penală), acesta arată că: *„Tal mi-a cerut să mă întâlnesc cu aceștia pentru a discuta despre modalitatea în care pot să-și promoveze imaginea. La acel moment era cunoscut că derulează afaceri împreună, însă i-am spus că nu vreau să mă bag în acest proiect. Nu știu dacă îl ajută pe Tal în afacerea cu prințul dar îl ajută pe acesta din urmă. Întâlnirea a avut loc acasă la prinți, dar nu mi-au cerut ceva, a fost doar o discuție. N-am scris vreun articol despre Al României Paul, însă în Capital a apărut în anul 2013 un articol despre vizita acestuia în China. Acel interviu a fost publicat la cererea lui Tal, dar nu pot spune sigur.”* Aceste fapte nu pot fi considerate acte de complicitate la infracțiunea de trafic de influență, deoarece în sarcina inculpatului Tal Silberstein nu s-a reținut această infracțiune și nu există probe din care să rezulte că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi știut despre infracțiunea de trafic de influență comisă anterior de inculpatul Trucă Remus.

Nici inculpatul Al României Paul Philippe ori soția acestuia, A României Lia, nu susțin că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi comis vreun act de trafic de influență ori de complicitate la această infracțiune.

Astfel, în cuprinsul declarației de suspect din 08.01.2016, Lia A României a arătat cu privire la inculpatul Andronic Dan Cătălin că: *„Nu îmi amintesc când l-am cunoscut, dar nu de la început. A fost angajat de Tal Silberstein ca expert în presă, relații publice. A fost angajat pentru a ne ține fericiți, ocupați, cu interviuri la ziarul lui. Precizez că soțul meu a dat mai multe interviuri, dar apoi nu au fost publicate. Am discutat despre aceasta cu*

Roșu Robert și acesta a spus că Andronic consideră că nu suntem populari. Am discutat cu acesta, i-am arătat că imaginea noastră este bună, reflectată în mai multe reviste, i-am arătat articole în acest sens, dar Andronic a spus că nu poate face nimic pentru noi. Am avut apoi cu Andronic discuții contradictorii, dar nu ne-a amenințat vreodată că va reflecta negativ în presă imaginea noastră. Nu am discutat vreodată cu Andronic despre bunurile revendicate sau despre banii pe care trebuie să îi primim.”

În același context, Lia A României arată că: „Nu am discutat vreodată cu Andronic despre bunurile revendicate sau despre banii pe care trebuie să îi primim. Nu îmi amintesc ca Andronic să fi fost prezent la discuții. Nu îmi amintesc să fi fost vreodată la noi acasă. Nu l-am respectat pentru că nu l-am considerat un profesionist, ne-a numit «dezastre».”

De asemenea, în declarația dată în cursul urmăririi penale, în data de 11.01.2016, inculpatul Paul Philippe Al României arată că: „În ceea ce îl privește pe Andronic, l-am văzut de câteva ori, este omul lui Tal Silberstein și promovează în presă imaginea grupului acestuia. Precizez că încercam să mă convingă că fac multe pentru mine în presă, cu imaginea mea, dar nu s-a întâmplat asta. Nu îmi amintesc momentul la care a apărut în discuțiile mele cu Tal Silberstein numele lui Andronic, dar s-a întâmplat atunci când am fost atacat la Antena 3. Nu îmi amintesc dacă Tal sau Andronic e cel care mi-a spus că mă poate ajuta, dar era cunoscut că Andronic era un om de presă. Cu Andronic m-am întâlnit o singură dată, la el la birou, fiind trimis de Tal Silberstein pentru a discuta cu acesta dacă poate fi de ajutor. Am discutat cu aceea ocazie cu Andronic, mi-a spus că trebuie să avem replică la atacurile împotriva mea de la Antena 3, dar nu s-a concretizat nimic. Nu am avut colaborare până la urmă cu Andronic. Nu îmi amintesc să fi vorbit vreodată cu Andronic la telefon.” Nu rezultă din această declarație vreun element al infracțiunii de trafic de influență, care presupune pretinderea sau primirea de bunuri în schimbul influenței. Încercarea de promovare în presă a unei persoane nu constituie o faptă ilicită, în lipsa altor acțiuni care să îi confere vreo conotație penală. În plus, chiar inculpatul Al României Paul Philippe arată în această declarație că nu s-a concretizat în vreun fel această încercare de promovare a sa în presă.

Așa cum s-a arătat la analizarea faptelor imputate inculpatului Tal Silberstein, nu poate constitui un act de trafic de influență afirmația din declarația de inculpat dată în cursul urmăririi penale de Al României Paul în data de 11.12.2015 (aflată în vol. 3, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: „După câteva luni sau un an l-am cunoscut și pe Tal Silberstein. Am aflat că în spatele lui Truică sunt Tal și Beny Steinmetz. L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocați, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deține clădirea în care funcționează firma de avocatură Țuca și că el plătește avocații, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă și să obțină orice, că prin Dan Andronic controlează presa, mi-a arătat și o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câștig. La discuție a fost Truică Remus și avocatul Robert Roșu. Mai erau și alte persoane, nu știu cine, dar Tal tot timpul este însoțit de două trei persoane.” În plus, este vorba de o afirmație făcută de altcineva, fără

ca inculpatul Andronic Dan Cătălin să fie de față, ceea ce nu-i poate atrage acestuia vreo vină.

Nici interceptarea convorbirilor telefonice purtate de inculpatul Andronic Dan Cătălin nu relevă altceva decât o activitate a acestuia care se circumscrie unei consultanțe licite în domeniul relațiilor publice.

În convorbirea din data de 10.10.2011, la ora 13:43:22, purtată de Andronic Cătălin Dan cu A României Lia (vol. 8, filele 113-115 din dosarul de urmărire penală), aceasta din urmă își exprimă nemulțumirea că nu a primit partea cuvenită inculpatului Al României Paul Philippe din bunurile cedate către Recipia S.R.L.:

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu. Trebuie să mă văd cu TAL. Este miercuri.

Lia : Uite! Merge atât de încet! Atât de încet!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, dar știi nu poți doar să-mi dai un telefon și să primești ceva bani.

Lia : Nu, dar tu trebuie să știi că atunci când îmi ceri tu să fac ceva, noi o rezolvăm. O rezolvăm pe bune.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu e ca și cum...Ți-am spus nu pot să pun...

Lia : Ascultă! Tu ești doar intermediarul. E un nonsens.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu am autoritatea de a...Și, apropo, nu am banii.

Convorbirea din data de 04.10.2011, ora 14:31:42, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Lia A României (vol. 8, filele 111-112 din dosarul de urmărire penală) relevă o activitate de consultanță în domeniul relațiilor publice oferită de inculpatul Andronic Dan Cătălin numitei A României Lia:

Lia : Ok. Doar o chestiune rapidă. Trebuia să te întreb. Am văzut programul pe Realitatea ieri.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, am auzit despre asta.

Lia : Aha! Ce voiam să te întreb este legat de una sau două din zonele de interesDocumentele pe care le avem...Sugestia mea era ca, prin intermediul tău....Cred că ar fi foarte util să li-l dăm lor, ziarului tău. Ei, aș putea să încerc să i-l dau, știi, Larei sau aș putea s-o rog pe Oana să-l dea...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu cred că acum trebuie să continuăm cu conținutul. Trebuie să lăsăm totul...Să retragem un pic....

(...)

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Atunci, las-o...Lasă-i să o difuzeze pe Realitatea fără să folosească din nou „Evenimentul zilei”!

Lia : Ok.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Pentru că nu vreau să-l pun la colț.

Lia : Ok, ok. Foarte bine. Voiam doar să-ți cer permisiunea legat de asta. Ok?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Dacă poți s-o faci, fă-o! E și mai bine, dar gândește-te doar că nu poți face mișcarea fără să ai întreaga siguranță, adică să nu ne irosești muniția.

Același subiect este abordat și în convorbirea purtată în 10.01.2012, la ora 19:14:04, de Tal Silberstein cu Andronic Catalin Dan (vol. 8, filele 186-187 din

dosarul de urmărire penală):

ANDRONIC CATALIN DAN: Tocmai m-a sunat prințul.

TAL SILBERSTEIN: Înțeleg.

ANDRONIC CATALIN DAN: M-a întrebat dacă e posibil să public interviul. I-am spus că nu m-am hotărât, pentru că sunt foarte dezamăgit și nu știu dacă mai vreau să fiu parte din proiect în continuare.

TAL SILBERSTEIN: Ok.

ANDRONIC CATALIN DAN: Dar TAL a spus... Va trebui să discuți cu TAL, nu cu mine. Acum discuți cu mine. De ce m-ai sunat?

În convorbirea telefonică din 16.12.2011, ora 19:14:38, purtată de ANDRONIC CĂTĂLIN DAN cu TAL SILBERSTEIN (vol. 8, filele 171-184 din dosarul de urmărire penală), este vorba despre o consultanță în ceea ce privește desfășurarea în continuare a relațiilor cu inculpatul Al României, pe fondul discuțiilor dintre acesta și reprezentanții Reciplia S.R.L.:

TAL SILBERSTEIN: Alo!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am discutat cu tine... Nu mai trebuie... Despre ... Stoica. Ce voiam să-ți spun. Shimon va fi cel mai probabil în țară luni.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, O să discut cu el.

TAL SILBERSTEIN: Te vei vedea cu el pentru că trebuie să decidem strategia. Robert va încerca să afle la primărie ce se întâmplă. Robert va face o strategie...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Voi afla.

TAL SILBERSTEIN: Da. Ok.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Imediat.

TAL SILBERSTEIN: Al doilea lucru, Prințul este deja foarte bine. Este foarte important... Pentru că Robert a zis că, din câte știe el, nu înțelege ce înseamnă 75%, 25% când vine vorba de activele statului. Nu există așa ceva. Autorități precum primăria nu știu cum să acorde procente în cadrul activelor, așa că le-o acordă unei singure autorități, iar autoritățile trebuie să le împartă între ele. Acum, dacă le dau celui care are 75%, ceea ce e foarte bine pentru noi... Dacă le dau celui cu 25%...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ce? Ce? Mai zii o dată! Dacă....

TAL SILBERSTEIN: Primăria... Toate cheștiile de la primărie.....

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Ei nu pot da un procent de 75% și unul de 25%. Nu există așa ceva.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Sigur.

(...)

TAL SILBERSTEIN: Este o situație absurdă, dar o vom rezolva într-un fel sau altul. Nu există opțiune. O vom rezolva. Dar... Deci, Shimon va veni, vei afla, te vei întâlni cu Shimon. Eu voi veni miercuri sau joi.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Le-ai spus despre ce am discutat?

TAL SILBERSTEIN: Da. Crede-mă! Mă ocup de asta toată ziua, cu toată lumea. Am avut discuții cu Gabi, cu Robert, cu Gabi, cu Robert, cu Bogdan Ștefănescu, cu toată lumea și toți spun că termenul limită.... Că, doar după ce vede documentul și tot ce vom semna azi, el va pune totul pe masă, va revizui

totul și, apoi, vom discuta care este strategia. În caz că tipul va continua să ne refuze. Robert spune asta. Asta este măcar strategia legală, ceea ce putem face. El spune că problema cu poliția este că Prințul va fi în centrul buclucului deoarece, la sfârșitul zilei, indiferent care va fi povestea sa, a semnat și va fi plus 50 pentru toți tipii. Știi?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. E adult.

TAL SILBERSTEIN: E adult și acum va trebui să explice de ce a semnat documentul fals. Oricum, vom discuta despre tot...Dar de ce sunt îngrijorat...Nu, îngrijorat, preocupat și voiam să-ți spun este că Prințul i-a spus din nou lui Robert astăzi că, deși sunt supărat și etc., el a primit instrucțiuni clare de la știm noi cine și că trebuie să mă văd cu acest avocat chiar și pentru 5 minute. Deci, avocatul îmi va explica totul și este legat de chestiunea aceasta și alte chestiuni și este...Știi? Mi se pare...Știi? Ca o poveste fantastică, dar, așa cum ai spus, noi nu putem ști.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Cu siguranță. Așteptăm. Dacă cineva vrea să facă ceva, trebuie să ne sune pentru că, la momentul respectiv, vom avea toate actele semnate și nimeni nu ne poate forța să facem ceva.

TAL SILBERSTEIN: Corect.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Și dacă au banii, nicio problemă.

În convorbirea din data de 14.10.2011, la ora 19:23:22, purtată între inculpații Andronic Dan și Tal Silberstein (vol. 3, filele 116-118 din dosarul de urmărire penală), este vorba tot de activități de consultanță în domeniul relațiilor publice:

„TAL SILBERSTEIN: Ascultă! Trebuie să-l ajuți mai mult, DAN, cu prinții....Faptul că ea te f...la cap nu prea ajută proiectul. Știi? Nu prea e de ajutor să fii cu capul în nori....

TAL SILBERSTEIN: Ok. Dar ziarul?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, ziarul o poate face, dar nu este suficient. Am făcut ceva. Reacția nu a fost minunată, deci nu vreau să mai folosesc același canal.

TAL SILBERSTEIN: Ziarul?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. O să fac ceva înainte de moment.”

Consultarea inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Tal Silberstein, pe o problemă de relații publice, rezultă și din convorbirea din data de 07.03.2012, ora 15:15:29, purtată de ANDRONIC CATALIN DAN cu TAL SILBERSTEIN (vol. 8, filele 223-224 din dosarul de urmărire penală):

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, TAL.

TAL SILBERSTEIN: Bună!

ANDRONIC CATALIN DAN: Bună!

TAL SILBERSTEIN: Ascultă! Prințul...

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: a început un război cu noi.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ce?

TAL SILBERSTEIN: Prințul a început un război cu noi.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ah!

TAL SILBERSTEIN: Ne-a trimis un document legalizat cu vreo, nu știu, 20 de articole, vrând să știe tot ce are legătură cu contractul, totul privind cheltuielile, totul... Este scris de un avocat.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ok!

TAL SILBERSTEIN: Și este foarte... încearcă să iasă din contractul cu noi, să demonstreze că am încălcat... să, să demonstreze că am încălcat contractul. Cred că simte acest lucru din cauza prețului.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am de gând să-l atac foarte puternic pe cele 5 hectare, pe documentul falsificat acum.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Acum lucrăm la o scrisoare în care punem toate întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Dar întrebarea mea este: nu cred că este o idee rea să primim și un telefon de la...

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu vreau să o fac, nu vreau să-l implic.

TAL SILBERSTEIN: Nu tu! Nu tu!

ANDRONIC CATALIN DAN: Nici pe el.

TAL SILBERSTEIN: Găsește un ziar!

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: OTV.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Care va avea o știre scurtă de la Robert și sunăm să punem întrebările.

În convorbirea din data de 15.11.2011, ora 20:50:26, între Tal Silberstein și Andronic Cătălin Dan (vol. 8, filele 180-182 din dosarul de urmărire penală), cei doi interlocutori își exprimă surprinderea cu privire la niște afirmații ale inculpatului Al României Paul Philippe. Nu rezultă niciun aspect de natură penală din aceasta:

TAL SILBERSTEIN: Nu, la 11:00 am cu prințul și prințesa. Dacă vrei, poți veni, apoi am cu ROBERT și GABI.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

TAL SILBERSTEIN: Dar la 10:30 am cu MOSHE și MARCOVICI MARIUS ANDREI. Vrei să vii înainte sau nu poți?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu, nu pot, am întâlniri.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Luăm prânzul împreună după asta și sper să...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ai o întâlnire cu prințul, după care cu ROBERT și cu?

TAL SILBERSTEIN: ROBERT și GABI, pentru a discuta chestia asta.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Despre ce?

TAL SILBERSTEIN: Cum vom continua.

(...)

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok, dar știi că la un moment dat... Am uitat să-ți spun, LUCIAN mi-a spus că ROBERT i-a spus o poveste despre cum, în fața lui, REMUS TRUCĂ ți-a cerut 500 de mii de euro. Știi povestea?

TAL SILBERSTEIN: Nu. Spune-mi mâine!

În convorbirea din data de 23.12.2011, la ora 13:39:32, dintre Andronic Cătălin Dan și Tal Silberstein (vol. 8, filele 179-181 din dosarul de urmărire penală) este abordat subiectul întâlnirii din luna decembrie 2011 dintre inculpatul Al României Paul Philippe și inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz, din locuința primului inculpat, întâlnire în cadrul căreia, așa cum s-a arătat în analizarea faptelor imputate inculpatului Tal Silberstein, s-au discutat doar chestiuni de afaceri, fără a se reține săvârșirea unei infracțiuni.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ai vorbit cu Prințesa?

TAL SILBERSTEIN: A! Ți-am scris. Nu ai primit BBM-ul meu.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu am BBM-ul cu mine.

TAL SILBERSTEIN: A! Ieri seară am mers împreună cu Beny să ne vedem cu ei în drum spre aeroport.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

TAL SILBERSTEIN: În casa lor. Cred că a fost o întâlnire foarte bună. Au spus că nu a fost Tender în spatele acestei chestiuni, în spatele lor, ci un tip britanic și ei încă sunt de părere că pot veni cu banii. Și ei știu că trebuie să-i arate până la sfârșitul anului.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

TAL SILBERSTEIN: Dar, dacă nu, le spunem să înceteze cu prostiile. E prima dată când l-au întâlnit pe Beny. A vorbit foarte bine cu ei. Le-am spus că... Oricum, e o poveste lungă. Cred că a fost important să-l cunoască. Le-am spus că, doar ca prieten, i-am avertizat să iasă din grup ăla tâmpit de avocați, că nu este în interesul lor, că n-o să-i ajute nicicum. Cred că, în câteva zile sau săptămâni, el însuși le va spune că nu o să-l mai reprezinte. Deci, dacă nu vor veni la mine... Și asta e. Gabi a avut o întâlnire.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Acum o oră cu tipul ce deține 25%.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Și cred că ar fi mai bine ca el să te pună la curent deoarece este irelevant pentru tine în ceea ce privește celălalt prieten.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Aha.

TAL SILBERSTEIN: Pentru că, practic, au spus că nu vor să iasă din 25%, bla, bla, dar Gabi a spus că sunt dispuși să negocieze. Dar ei au spus că, dacă n-o rezolvă complet pe 10 ianuarie, nu mai vor nimic. Nu știu de ce a fost mutată pe 10 ianuarie, dar asta au spus.

Convorbirea din data de 07.03.2012, orele 15:15:29, dintre inculpatul Andronic Dan și Tal Silbertstein (vol. 8, filele 223-225 din dosarul de urmărire penală) relevă discuții purtate de cei doi în legătură cu încercarea inculpatului Al României Paul Philippe de a ieși din contractul cu Reciplia S.R.L.:

„.....TAL SILBERSTEIN: Și este foarte... încearcă să iasă din contractul cu noi, să demonstreze că am încălcat... să, să demonstreze că am încălcat contractul. Cred că simte acest lucru din cauza prețului.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am de gând să-l atac foarte puternic pe cele 5 hectare, pe documentul falsificat acum.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Acum lucrăm la o scrisoare în care punem toate întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Dar întrebarea mea este: nu cred că este o idee rea să primim și un telefon de la...

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu vreau să o fac, nu vreau să-l implic.

TAL SILBERSTEIN: Nu tu! Nu tu!

ANDRONIC CATALIN DAN: Nici pe el.

TAL SILBERSTEIN: Găsește un ziar!

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: OTV.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Care va avea o știre scurtă de Robert și sunăm să punem întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, pot încerca.”

Așa cum s-a arătat anterior, campaniile de presă pe diferite subiecte sunt legale, neputându-se prezuma că în spatele lor stă săvârșirea de infracțiuni. Pentru a se reține că printr-un articol în presă s-a comis ori s-a înlesnit comiterea unei infracțiuni ar trebui dovedite elementele constitutive ale infracțiunii respective, aspect nedovedit în cauză. În plus, răspunsul unei societăți la atacurile din presă sunt acte normale de apărare a prestigiului și imaginii.

În convorbirea din data de 26.03.2012, ora 10:30:52, purtată de Tal Silberstein cu Andronic Catalin Dan (vol. 8, filele 250-252 din dosarul de urmărire penală), se discută despre o întâlnire cu inculpatul Al României Paul Philippe, pe fondul neînțelegerilor dintre acesta și reprezentanții Reciplia S.R.L.:

TAL SILBERSTEIN: (...) Spune-mi ceva, ce ..., urmează să am întâlnire acum... internă cu Robert, Lucian și Moshe, Marius despre Prinț.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî.

TAL SILBERSTEIN: Ei au vrut să ne întâlnim azi, dar nu am timp.

ANDRONIC CATALIN DAN: Am înțeles că întâlnirea cu avocata nu a fost prea plăcută.

TAL SILBERSTEIN: Prea plăcută nu, dar cred că a mers bine, pentru că ideea principală este că ei au sunat și au spus că vor acum să se vadă cu mine ca să clarificăm lucrurile. Deci, cred că ei au înțeles că nu sunt alte variante.

ANDRONIC CATALIN DAN: Poate.

TAL SILBERSTEIN: E..., deci asta este....

Convorbirea din data de 26.03.2012, ora 10:30:52, purtată de Tal Silberstein cu Andronic Catalin Dan (vol. 8, filele 250-252 din dosarul de urmărire penală) se referă la recomandarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu de către inculpatul Andronic Dan Cătălin:

ANDRONIC CATALIN DAN: Este mai bine să îl folosești pe Lucian cât mai mult posibil, pentru că el știe cum să negocieze și să descurce și este foarte convingător, știi.

TAL SILBERSTEIN: Da.

ANDRONIC CATALIN DAN: Este inteligent.

TAL SILBERSTEIN: Nu, nu, este bun, sunt foarte mulțumit de el, foarte încântat de el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Și eu sunt încântat, pentru că eu l-am recomandat.

Faptul că inculpatul Mateescu Lucian a fost prezentat ca un „bun negociator” este de înțeles, având în vedere că la acest moment reprezentanții Receptia SRL erau în conflict cu inculpatul Al României Paul Philippe și încercau să găsească o soluție de ieșire din acest impas.

Convorbirea din data de 25.06.2013, ora 10:41, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (vol. 8, filele 397-401 din dosarul de urmărire penală), relevă nemulțumirea inculpatului Tal Silberstein legată de lipsa de comunicare din partea inculpatului Mateescu Lucian. Convorbirea a fost analizată și în cazul analizei faptelor imputate inculpatului Mateescu Lucian și nu relevă niciun aspect de natură penală.

ANDRONIC CATALIN DAN: Uite, m-am despărțit acum de Tal.

MATEESCU LUCIAN: Da?

ANDRONIC CATALIN DAN: Și e foarte supărat pe povestea asta, că nu l-ai anunțat și că nu i-ai lăsat timp să caute pe cineva să-l înlocuiască.

MATEESCU LUCIAN: Hai mă, vorbești serios... o să mă văd eu acum la ora 13.00 cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Și are dreptate. Nu, dar Lucian...

MATEESCU LUCIAN: Păi, are dreptate, dar am vorbit...

ANDRONIC CATALIN DAN: Mai ales că mi-a zis că i-am promis că-l anunți înainte de a lua orice decizie, că vorbești cu el.

MATEESCU LUCIAN: Îhâm! O să vorbesc cu el la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: Zice: deci, acum am aflat de la Marius, care aflase din ziare. A zis că nu vrea să mai vorbească cu tine.

MATEESCU LUCIAN: Aăă, mă... nu, nu așa. Trebuie să-l sun eu să vorbesc cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, Lucian, dar are dreptate. Și m-am certat și eu cu el pe tema asta, că mi-a zis bă, tu mi l-ai recomandat. (...)

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu știi acum... și ai vreo idee pe cine, pe cine putem pune să înlocuiască toată... să te înlocuiască?

MATEESCU LUCIAN: Nu știi, dar ar fi bine... dar aș putea să vorbesc cu el. Eu la ora 13:00 am întâlnire. Cred că așa ar fi...

ANDRONIC CATALIN DAN: Du-te la 13:00 și vorbește, du-te la 13:00 și vorbește cu el, eu i-am zis că...

MATEESCU LUCIAN: Păi, am întâlnire la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: În condițiile astea, eu sunt dispus să preiau tot ce făceai tu, la un moment dat.

Același subiect este abordat și în convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 13:23:18, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (vol. 8, filele 408-410 din dosarul de urmărire penală):

MATEESCU LUCIAN: Dacă te vezi cu omul acesta (Tal Silberstein n.n.), te rog spune-i că eu chiar cred că pentru tot ceea ce am făcut eu în ultimul an și jumătate merită 10 minute și pe urmă trage el concluziile. Să m-asculte și pe mine, zece minute!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, și-o să mă-ntrebe ce să stea să te asculte la ce? O să-i zic.

MATEESCU LUCIAN: Păi, să mă asculte...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Era foarte supărat! Tu nu înțelegi că eu m-am certat cu el de dimineată?

MATEESCU LUCIAN: Ce am făcut eu săptămâna trecută, săptămâna trecută, când e un mail de la Cristina care spune cu cuvinte: erou. Ea nu credea că e posibil ce s-a întâmplat săptămâna trecută și ce s-a semnat și ce s-a făcut și ce acorduri s-au întâmplat.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Mda.

MATEESCU LUCIAN: Și ce hârtii s-au scos de la prinț. Da?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Vorbesc cu el.

MATEESCU LUCIAN: Toate, toate săptămâna trecută!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Meeting-uri după meeting-uri. Deci, el să nu creadă... eu am un nivel de responsabilitate Dane, suficient... poate nu e obișnuit, dar asta nu înseamnă nimic, că așa... i-am spus cu cuvânt, Marius era de față, jur, întreabă-l!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: I-am spus: Tal, chiar dacă formalizez, minim două - trei luni de zile, n-ai să simți nimic în toată treaba asta până hotărâm împreună ceva. Nu te las! Ai cuvântul meu! Asta a fost discuția, Marius era de față.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Bine, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc cu el! Că era foarte... m-am certat cu el de dimineată.

MATEESCU LUCIAN: Da, dar n-are sens. Deci încă o dată, eu oricum îi fac un mail, dar...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: N-are sens! N-are...

MATEESCU LUCIAN: ... zece minute ar merita pentru bunul mers al lucrurilor. Eu nu... nu am nici un fel de problemă, el să hotărască ce dorește.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm!

MATEESCU LUCIAN: Dar e păcat! E păcat!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

MATEESCU LUCIAN: Eu am pus suflet în treaba asta și s-au obținut rezultate.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm! Ok.

MATEESCU LUCIAN: Acum un an de zile, prințul nu dădea... ne fugărea să-i dăm banii. Nu i-am mai dat nici banii.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: A!

MATEESCU LUCIAN: Nu i-am dat nici banii, nici n-a mai cerut niciodată și a semnat toate, pentru Ersig, pentru alea, că ni le dă... ne-a...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Toate astea s-au obținut de mine!

Față de toate aceste aspecte, întrucât nu rezultă din nicio probă că prin publicarea unor articole în ziar ori prin oferirea de consultanță în domeniul relațiilor cu publicul inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi urmărit să ajute sau să înlesnească săvârșirea unei infracțiuni de trafic de influență, instanța a reținut că fapta comisă de acesta nu este prevăzută de legea penală. Pentru a se putea reține infracțiunea de trafic de influență ar trebui ca făptuitorul să pretindă că

are o influență *directă* și că poate influența în mod direct funcționarii publici competenți să dispună cu privire la cererea cumpărătorului de influență. Dacă făptuitorul ar pretinde că poate influența în mod *indirect* funcționarii publici, prin intermediul presei, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, deoarece textul de lege nu cuprinde și această ipoteză. În speță nu s-a făcut, însă, nici dovada faptului că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi urmărit să influențeze în mod indirect, prin articole de presă, funcționarii publici competenți să dispună asupra cererilor de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe. Dimpotrivă, din probe rezultă că inculpatul nici nu a acordat vreo importanță deosebită promovării în presă a inculpatului Al României Paul Philippe, chiar acesta din urmă susținând acest lucru. Contribuția la protejarea imaginii societății Reciplia SRL, prin contracararea unor atacuri din presă, reprezintă acte normale pentru asigurarea succesului unui proiect de afaceri.

În consecință, prima instanță a reținut că inculpatul Andronic Dan Cătălin a desfășurat o activitate legală, de consultanță sporadică în domeniul relațiilor cu publicul, într-un proiect despre care nu avea cunoștință că ar fi conținut și o infracțiune de trafic de influență. Pentru aceste motive, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea inculpatului Andronic Dan Cătălin pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării a fost justificat de faptul că inculpatul a desfășurat unele activități în cadrul Reciplia SRL, care constituie, însă, fapte licite.

h). Referitor la infracțiunea de complicitate la trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului STEINMETZ BENYAMIN:

Inculpatul STEINMETZ BENYAMIN este acuzat de parchet că, în mod continuat, începând din toamna anului 2006, în baza aceleași rezoluții infracționale, i-a ajutat pe inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT și SILBERSTEIN TAL în activitatea realizată de aceștia de traficare a influenței față de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, prin punerea la dispoziție a unor importante sume de bani, coordonarea și aprobarea demersurilor acestora și ale celorlalți membri ai grupului (care au aderat ulterior), purtarea de discuții directe cu cumpărătorul de influență, promițându-i acestuia că membrii grupului pot să îi recupereze averea revendicată prin influența avută asupra funcționarilor publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor, prin intermediul relațiilor avute la cel mai înalt nivel în lumea politică, în justiție, în presă, direct și indirect, solicitând și obținând în schimb o parte considerabilă din bunuri, atât pentru el, cât și pentru membrii grupului infracțional, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obținut, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la trafic de influență*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei, din infracțiunea continuată de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1

Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unității naturale*.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu confirmă săvârșirea de către inculpatul Steinmetz Benyamin a acestei infracțiuni.

Instanța a reținut că inculpatul Steinmetz Benyamin a pus la dispoziția societății Reciplia S.R.L., prin intermediul Reciplia Ltd. și a altor firme controlate de el, cea mai mare parte din sumele de bani necesare plății avansului de 4 milioane de euro către inculpatul Al României Paul Philippe, precum și pentru achitarea altor servicii prestate societății. Inculpatul Steinmetz Benyamin nu a fost, însă, singurul finanțator al proiectului, ci au mai fost și alți parteneri în această afacere, care, prin intermediul unor firme, au furnizat diverse sume de bani societății Reciplia SRL.

Reciplia Ltd. este singurul asociat al S.C. RECIPLIA S.R.L., iar societatea RECIPLIA LIMITED a fost înființată în 19 septembrie 2005, după înființare cele 5.000 de părți sociale fiind dobândite de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz – 4390 părți sociale, reprezentând 87,8%, inculpatul Truică Remus – 390 părți sociale, reprezentând 7,8% și STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părți sociale, reprezentând 4,4%. Inculpatul Tal Silberstein și cu Shimon Shevez sunt asociați în STG VENTURES LTD.

La data de 15.12.2008, inculpatul Truică Remus a cesionat către Doorbell Trading Ltd. (societate deținută de martorul Dimofte Radu) un număr de 390 părți sociale.

La data de 9.05.2010, după ce s-a certat cu ceilalți asociați, inculpatul Truică Remus a cesionat către Riverside Real Estate Corp. restul de 390 de părți sociale, ieșind din societatea Reciplia. Motivul acestei ieșiri a inculpatului Truică Remus din afacere este relatat de martorul Bejenaru Andrei, care declară în fața instanței, la data de 07.04.2017, cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz, că: *„dânsul era surprins, așa l-am perceput, de desfășurarea financiară a proiectului, de faptul că s-au făcut tranzacții de care dânsul spunea că nu știa, și că din această cauză îl scosese din proiect pe domnul Truică.”* Această afirmație a martorului este o dovadă că inculpatul Benyamin Steinmetz nu era la curent cu toate activitățile desfășurate de inculpatul Truică Remus în cadrul societății Reciplia SRL și că nu poate fi asociat în mod automat cu faptele acestuia de trafic de influență, descrise mai sus. Martorul Bejenaru Andrei este credibil sub acest aspect, deoarece a desfășurat în cadrul Reciplia SRL activități similare cu cele desfășurate de unii inculpați din prezenta cauză, fiind o persoană care cunoaște bine activitatea acestei societăți.

Pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Steinmetz Benyamin săvârșirea complicității la infracțiunea de trafic de influență, ar trebui să se dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că acesta a știut despre săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență față de inculpatul Al României Paul Philippe. Finanțarea unei cesiuni de drepturi succesoriale nu este o operațiune ilegală, iar cei care folosesc acest mijloc legal nu comit fapte ilicite. Chiar parchetul a reținut același lucru în cazul martorului

Dimofte Radu, care a finanțat, alături de ceilalți inculpați, activitatea societății Reciplia S.R.L. și nu a fost cercetat în prezenta cauză pentru vreo infracțiune.

Din probele administrate în cauză nu rezultă că inculpatul Steinmetz Benyamin a avut cunoștință despre infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus și nici că a pus la dispoziție sumele de bani necesare finanțării societății Reciplia S.R.L. cu scopul de a ajuta sau a înlesni săvârșirea acestei infracțiuni. Pentru a se putea reține în sarcina unei persoane complicitatea la săvârșirea unei infracțiuni, trebuie ca aceasta să știe cu certitudine că cel pe care îl ajută comite o infracțiune. Complicitatea este o activitate care se comite cu intenție directă, ceea ce presupune în mod obligatoriu prevederea și urmărirea rezultatului ilicit de către complice.

Or, în speță, rezultă din probe că inculpatul Al României Paul Philippe nu a cunoscut despre faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin este asociat cu inculpatul Truică Remus în cadrul Reciplia S.R.L. până la momentul la care au apărut divergențele cu inculpatul Truică Remus, adică după ce au fost transferate către Reciplia S.R.L. cele două bunuri imobile ce fac obiectul prezentei cauze (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa). Chiar în plângerea penală depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesoriale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a știut „că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în același timp și administrator al acestei societăți”.

De asemenea, din transcriptul declarației date în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016, rezultă că inculpatul Al României Paul a declarat că: „După încheierea contractului, la un moment dat au aparut grupul de israelieni, despre care nu am știut că sunt asociații lui Truică. Au apărut atunci când am dorit să reziliem contractul cu Truică pentru că nu primeam informații, nu ni s-a spus când Băneasa și Snagov au fost vândute.”

Același aspect rezultă și din declarația de suspect dată în cursul urmăririi penale, la data de 08.01.2016, de către soția inculpatului, martora A României Lia (fila 185 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală), care afirmă că: „De la o persoană care a dorit să cumpere terenul de la Băneasa am aflat că Remus Truică nu este singurul finanțator și că este un grup de oameni cu care el nu ar dori să facă afaceri. Ne-a spus numele lui Tal Silberstein, Beny Steinmetz, Moshe, Arthur Finkelstein, Shlomo.”

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a aflat mai târziu că inculpatul Steinmetz Benyamin este implicat în societatea Reciplia S.R.L. rezultă și din convorbirea din data de 22.12.2011, ora 20:32:10, purtată între Tal Silberstein și Lia A României (vol. 8, filele 17-178 din dosarul de urmărire penală):

TAL SILBERSTEIN: Bine. Vreau să fac ceva... O să plec de la hotel, dar ceea ce vreau să fac, dacă vreți și dumneavoastră, pentru că profit de această oportunitate și vin la biroul dumneavoastră, vreau să aduc cu mine o persoană pe care nu ați mai întâlnit-o înainte, care a investit totul în companie, este domnul STEINMITZ. Este o ocazie specială pentru care se află în România și aş vrea să înțelegeți cine este în spatele proiectului.

DOAMNA: Nu, știm, BENNY STEINMITZ.

TAL SILBERSTEIN: Da. Nu v-ați întâlnit, știu că nu v-ați întâlnit

niciodată.

DOAMNA: Nu, niciodată. Am sunat, dar nu m-am întâlnit niciodată cu el.

TAL SILBERSTEIN: Aș vrea să-i cer să mă însoțească și să venim să vă vedem.

DOAMNA: Da.

TAL SILBERSTEIN: Ok?

DOAMNA: Da.

TAL SILBERSTEIN: Pentru a încerca să stabilim tot. Veți cunoaște persoana într-o manieră civilizată.

La acest moment, când se poartă această convorbire, infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus era deja săvârșită, nemaifiind posibilă o complicitate la această infracțiune din partea inculpatului Steinmetz Benyamin.

Anterior ori concomitent săvârșirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență nu există alte probe cu privire la contribuția inculpatului Steinmetz Benyamin, în afară de convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională care, așa cum s-a arătat anterior, nu pot avea caracter determinat sau esențial pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

Chiar și din analiza acestor convorbiri telefonice purtate de inculpatul Steinmetz Benyamin cu inculpatul Truică Remus anterior săvârșirii de către acesta din urmă a infracțiunii de trafic de influență se constată că nu rezultă din ele, dincolo de orice dubiu rezonabil, faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin ar fi avut cunoștința de această infracțiune și că ar fi urmărit înlesnirea săvârșirii acesteia.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus și Benjamin Steinmetz (vol. 8, filele 14-17 din dosarul de urmărire penală), nu rezultă vreun element referitor la infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus. Este o convorbire normală, în care o persoană care are interese în societatea Reciplia S.R.L. întreabă în ce stadiu se află cererile de retrocedare a bunurilor imobile pe care această societate le achiziționase de la inculpatul Al României Paul Philippe:

BENY: Eu sunt la Belgrad...prietenul tău, TAL m-a dus într-un loc frumos, crede-mă! Plouă toată ziua și nu se oprește un minut, am parcurs kilometri în mașină și în ploaie.

REMUS TRUICĂ: Fii atent, e o persoană periculoasă acest TAL (râde)!

BENY: Acest TAL este foarte periculos, e foarte periculos, sunt de acord. Ce mai faci, totul e ok?

REMUS TRUICĂ: Da, totul e ok. Cred că suntem într-un moment special și trebuie să luăm niște decizii despre cum să mergem înainte ... adică într-o manieră pozitivă, nimic perturbator.

(...)

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat...? Snagovul e al nostru. Cum este situația cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ți explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puțin 6 puncte. O să ți le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil... nu cele mai

mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînțeles că și Băneasa.

BENY: La sfârșitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînțeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

De asemenea, în convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între aceiași inculpați (vol. 8, filele 29-33 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Truică Remus îl informează pe inculpatul Steinmetz Benjamin despre stadiul retrocedării Fermei Regale Băneasa, fără să rezulte vreun element din care s-ar putea deduce că acesta din urmă ar fi cunoscut despre săvârșirea infracțiunii de trafic de influență. Dimpotrivă, din faptul că inculpatul Steinmetz Benjamin nu știa exact care este procedura de retrocedare, ce semnături mai sunt necesare („BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?”), se poate deduce contrariul, respectiv că inculpatul Steinmetz Benjamin era convins că este vorba de o procedură legală de retrocedare. Faptul că inculpatul Benjamin Steinmetz susține că trebuie găsită o soluție pentru reducerea taxelor ce trebuie plătite pentru această tranzacție nu înseamnă că se referă obligatoriu la mijloace de natură penală; drept dovadă este faptul că mutarea adresei administrative a terenului cu ieșire la două străzi pe strada cu taxele mai mici este un mijloc legal de reducere a acestor taxe:

REMUS TRUICĂ: Ce faci BENNY?...

BENNY: Nu rău. Cum e vremea în România?

REMUS TRUICĂ: Extrem de rea. Nu știu ce se întâmplă. Vremea se schimbă. N-am văzut niciodată o primăvară ca asta. Așa frig și așa de multă ploaie....

BENNY: Serios? În Israel este foarte frumos...

REMUS TRUICĂ: Pot să vin acolo?

(...)

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi și instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând... se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă... probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu ști cu cine, cu oricine...

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze șeful instituției, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun...

REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu știu ce, așteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis niște acte mici prin care mi-a explicat situația financiară. Exact ce mi-ai spus și tu, nu sunt bani acolo, sunt puțini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre pașii pe care îi avem de făcut... Trebuie să avansăm, așa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(...)...BENNY: Aștept vești bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aștept mai mult decât tine. Sunt ca... aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluție pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm...

REMUS TRUICĂ: Știu am discutat cu... Am discutat cu TAL acum o să-ți spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok....

REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil....

BENNY: Mulțumesc....

REMUS TRUICĂ: Pa!

Aceeași situație există și în cazul convorbirii telefonice din data 08.05.2008, ora 12:30:16, purtata între inculpații Truică Remus și Benyamin Steinmetz (vol. 8, filele 37-39 din dosarul de urmărire penală), din care nu rezultă vreun aspect referitor la infracțiunea de trafic de influență comisă de către inculpatul Truică Remus. Din nou inculpatul Benyamin Steinmetz se interesează de stadiul retrocedării Fermei Regale Băneasa, fără să rezulte că acesta ar fi fost la curent cu faptul că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să dispună asupra retrocedării, cerându-i în schimb niște bunuri:

REMUS TRUICĂ: Îmi pare rău și mie, dar azi am semnat un contract mare cu 10% și a fost o lungă negociere și luptă și nu am putut rata o astfel de oportunitate.

BENY: Dar este păcat că îmi amintești că am de plătit prea mulți bani.

REMUS TRUICĂ: Sper că nu se compară cu ce va veni.

BENY: Și eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja știi, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să...

BENY: ... (neinteligibil) ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: *Nimic. Doar vor semna și va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulți pași, e doar un pas.*

BENY: *Deci nu trebuie să mai vorbești cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?*

REMUS TRUICĂ: *Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.*

BENY: *Deci lipsește doar o semnătură?*

REMUS TRUICĂ: *Exact, doar una.*

BENY: *Și apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?*

REMUS TRUICĂ: *Da, este 100% al nostru, este ca și mașina ta, e a ta (RÂDE).*

BENY: *Foarte bine. Și apoi nu trebuie să dăm nimic....să dăm un hectar aici, un hectar acolo...*

REMUS TRUICĂ: *Ăhh, ...Adică, va fi probabil o sumă mică pentru acești oameni, dar nu mare lucru....(...)*

În această convorbire ar putea fi considerată o afirmație referitoare la eventuale fapte de corupție afirmația inculpatului Truică Remus în sensul că „prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă.” Nu se poate înțelege, însă, din acest fragment, la cine se referă inculpatul Truică Remus în convorbire, neidentificându-se în cursul urmăririi penale nici persoana respectivă și nici ce acte a îndeplinit aceasta. Din acest motiv, nu s-a putut reține că din convorbire rezultă că ar fi fost vorba de un act de trafic de influență și că inculpatul Steinmetz Benyamin ar fi cunoscut cine este această persoană și ce act de trafic de influență a comis inculpatul Truică Remus în legătură cu ea.

Dimpotrivă, rezultă din convorbire că nu este vorba de directorul ICDPP, Horia Iliescu, pentru că inculpatul Truică Remus l-ar fi menționat în convorbire sau ar fi făcut referire la el în alt mod. În plus, referirea inculpatului Truică Remus este la „șeful tipului”, ceea ce îl exclude pe directorul ICDPP, care era chiar „șeful instituției”.

În plus, pentru a se reține complicitate la trafic de influență, ar trebui ca inculpatul Steinmetz Benyamin să ia cunoștință de faptul că Truică Remus a cerut bunuri de la inculpatul Al României Paul în schimbul influenței, iar nu să afle despre eventuale fapte de abuz în serviciu pe care le-ar fi comis funcționarii publici competenți să dispună cu privire la retrocedare. De altfel, așa cum se arată în cadrul analizei infracțiunii de abuz în serviciu legată de retrocedarea acestui imobil, nu s-a putut reține în speță că restituirea Fermei Regale Băneasa a fost nelegală, motiv pentru care nu sunt întrunite nici elementele constitutive ale unei infracțiuni de abuz în serviciu. Dacă restituirea imobilului ar fi fost nelegală, afirmația inculpatului Truică Remus ar fi putut să constituie un indiciu pentru reținerea unei infracțiuni de abuz în serviciu în sarcina unui funcționar public („șeful tipului”). În lipsa constatării unor aspecte de nelegalitate a retrocedării,

această afirmație făcută de inculpatul Truică Remus poate fi văzută ca o simplă laudă a sa față de inculpatul Benyamin Steinmetz, fără nicio consecință penală.

De asemenea, afirmația inculpatului Truică Remus „*Adică, va fi probabil o sumă mică pentru acești oameni, dar nu mare lucru*” poate fi interpretată mai degrabă ca o referire la sumele de bani pe care acesta le-a dat chiriașilor din clădirile Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (martorii Osiac Marian, Fătu Viorel, Dragomir Liliana, Larionese Mîină și Dinu Sorina), pentru a-i determina să plece din locuințele închiriate. Martorii audiați au arătat că, după retrocedarea imobilului teren pe care erau amplasate niște construcții degradate în care locuiau, doar în scripte sau în mod real, unii angajați ai ICDPP, inculpatul Truică Remus le-a înmănat acestora, pe semnătură, câte o sumă de bani pentru a se muta din aceste locuințe. Acesta nu poate fi considerat un act ilicit sau de corupție, deoarece persoanele respective nu aveau nicio competență în soluționarea cererii de retrocedare, iar sumele de bani au fost date pentru a le înlesni evacuarea din clădirile retrocedate.

Afirmația inculpatului Steinmetz Benyamin „*Și apoi nu trebuie să dăm nimic....să dăm un hectar aici, un hectar acolo...*” nu poate fi legată neapărat de fapta inculpatului Truică Remus de a-i da inculpatului Chiriac Theodor o suprafață din terenul din Pădurea Snagov, retrocedat, ci poate fi legată și de transmiterea către societatea comercială aparținând inculpatei Păvăloiu Nela a unei părți din acest teren. Având în vedere referirea inculpatului Steinmetz Benyamin la suprafețe mari („*un hectar*”), cel mai probabil referirea a fost la suprafețele de teren transmise către inculpata Păvăloiu Nela (care erau justificate de contractul încheiat anterior de aceasta cu inculpatul Al României Paul), iar nu la suprafața de 1000 mp., transmisă către inculpatul Theodor Chiriac, cu titlu de mită.

Restul convorbirilor telefonice invocate de parchet în acuzarea inculpatului Steinmetz Benyamin sunt purtate de terțe persoane, nu de către acesta în mod direct și se referă la aspecte privind administrarea societății Reciplia S.R.L. și a bunurilor dobândite de aceasta.

Din convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, de Remus Truică cu Shimon (vol. 8, filele 24-26 din dosarul de urmărire penală), rezultă că cei doi interlocutori vorbesc despre un proiect pe care să-l dezvolte în localitatea Snagov. Afirmația inculpatului Truică Remus în sensul că „*Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov*” nu a fost făcută către inculpatul Steinmetz Benyamin, pentru a putea fi considerată o aducere la cunoștință a folosirii influenței în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe:

SHIMON: (*râde*) *Te iubesc, prietene! (...) Am primit mail-ul tău și am vorbit ieri noapte cu TAL despre proiectul tipului din Snagov, i-am uitat numele.*

REMUS TRUICĂ: *ROȘCA.*

SHIMON: *MOSHE AGAVI s-ar putea să vină în România ori astăzi, ori mâine.*

REMUS TRUICĂ: *Nu, eu am înțeles că pe data de 7.*

SHIMON: *Ești sigur? Pentru că am vorbit ieri cu el și mi-a spus că s-ar putea să fie...poate mă înșel, poate mă înșel. Nu știu.*

REMUS TRUICĂ: Oricum, i-am dat și lui detaliile avocatului și dacă poate fi în contact cu el este foarte bine.

SHIMON: Îți spun ce voi face. Am vorbit cu BENNY despre acest proiect. Mă voi întâlni mâine cu BENNY pentru a-i explica puțin despre acest proiect. Noi avem multe proiecte acolo. Poate fi o locație bună, nu știu, poate tu ai dreptate, poate trebuie să gândim mai atent. Nu putem cumpăra cu trei milioane de dolari? Ce crezi?

REMUS TRUICĂ: Cred că MOSHE poate pune presiune, deoarece ei se grăbesc să vândă, pentru că ei vor să cumpere altă insulă în Snagov, nu știu unde și cred că nu sunt așa de bogați să aibă acești bani. Acesta este un alt subiect pe care o să-l discutăm după. Cred că dacă MOSHE va ști cum să conducă această negociere va putea să scadă un pic prețul.

SHIMON: Ok.

REMUS TRUICĂ: Asta cred. Chiar dacă vor spune: Nu, nu, niciodată. Dar știi, când le arăți banii, vor accepta.

SHIMON: Ok. Ce sugerezi? Voi vorbi cu BENNY mâine, îți voi telefona după întâlnire. Mă voi întâlni și cu MOSHE AGAVI. Îi voi telefona acum, nu știu dacă MOSHE AGAVI este în Africa de Sud sau nu, vreau să văd exact unde este. Vom lua o decizie, vreau să știu care este riscul nostru, dacă există vreun risc.

REMUS TRUICĂ: Nu, nu este nici un risc. Este vorba doar de suma de bani.

SHIMON: Dar depinde și de cât putem negocia? MOSHE AGAVI mi-a spus că avem o intrare de unu. Unu e ca 15-16 mp.

REMUS TRUICĂ: Da, e mai mult decât ai avea nevoie.

SHIMON: ... (neinteligibil)

REMUS TRUICĂ: Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov.

Convorbirea din data de 06.05.2008, ora 15:40:12, purtată de Remus Truică cu Shimon Sheves (vol. 8, filele 34-36 din dosarul de urmărire penală), reprezintă o discuție despre procentele pe care urma să le primească martorul Radu Dimofte și inculpații din prezenta cauză.

SHIMON: Foarte bine. Am avut o convorbire cu TAL ieri cu privire la ce știi și tu că am vorbit.

REMUS TRUICĂ: Da. Deci mâine, Shimon, presupunem că se va semna asta. Vreau să te întreb dacă vrei ca David să se uite pe contract.

SHIMON: Da. Te rog. E foarte important pentru mine. Tu ai vorbit despre 10%, da?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Ok. Și nu ți-am trimis de la TAL, el mi-a spus că prețul a crescut la 6 punct și ceva zero. (...)

REMUS TRUICĂ: În 10 zile de la semnarea contractului.

SHIMON: Am înțeles. Tu și Radu luați 50% din asta?

REMUS TRUICĂ: ...

SHIMON: REMUS ?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Mă auzi, prietene?

REMUS TRUICĂ: Da. Te rog.

SHIMON: Deci, tu și Radu luați 50%, iar eu și Benny luăm 50%.

REMUS TRUICĂ: Desigur, din contract, iar la plată este 80-20 ca de obicei.

SHIMON: Este la fel 80-20?

REMUS TRUICĂ: Da. Asta este ce am decis. Am decis ceva diferit?

SHIMON: Nu, nu, nu, pentru că Benny mi-a spus altceva, el a vorbit cu TAL, deci lasă-mă să... este bine că mi-ai spus asta, ok, mă duc să-l văd pe Benny și te rog trimite-i lui David contractul și eu îți voi da un telefon poate împreună cu Benny sau singur. Ok? Dar e foarte important să închizi cu ei. Ok. Acum spune-mi ceva, numărul doi, tu ai vorbit cu Benny ieri?

Același lucru rezultă și din convorbirea din data de 11.09.2008, ora 13:49:49, purtată de Remus Truică cu Shimon (probabil Shimon Manahen, cumnatul lui Benyamin Steinmetz) și Davi Barnett, avocatul din Israel al lui Benyamin Steinmetz (vol. 8, filele 54-56 din dosarul de urmărire penală), în care se discută de diferite procente din afacere:

SHIMON: Mă aflu cu David Barnett... vorbim despre cei 20% ai prietenilor noștri... știi ce vorbesc.

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Ok. În contractul pe care l-am scris noi... și am discutat(?) cu David înaintea semnării... noi am stabilit ferm acolo că noi oferim 20% net din ce Reciplus va primi. Ok?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Deci înseamnă că fără domnul P. și bla, bla, bla...

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Dar vreau să te întreb ceva pentru că eu i-am spus lui David... nu e doar domnul P. pe care trebuie să-l deducem, mai este și femeia. Îți amintești de femeia despre care am vorbit. (...)

DAVE: Și întrebarea e, dacă vrem să fim isteți și să punem ca oamenii mari să ia 20% nu din 80, ci din 75.

REMUS TRUICĂ: Da, dar... nu! Nu! Nu putem face... o putem face pentru... partea prințului dar n-o putem face pentru cele 5% pe care trebuie să le dăm altcuiva, pentru că erau în interiorul Reciplus. Nu putem face asemenea modificări.

DAVE: Ok, asta era întrebarea mea, am vrut doar să îi explic lui Shimon...

REMUS TRUICĂ: Nu, nu... în mintea lor treaba e împărțită în două: prințul și noi, 80-20. Dar ei nu știu de cele 6% care sunt incluse și nu e musai să trecem chestia asta acolo. Și ei nu vor afla.

DAVE: Întrebarea mea e acum REMUS: noi vrem să le dăm acum 20% din 80%...

REMUS TRUICĂ: Da.

DAVE: Când deținem terenul, le vom da cele 20% din 80 și le spunem că totul merge la prinț. Ei vor putea să afle că suntem deja 86?

REMUS TRUICĂ: Nu știu. Nu vor afla... Oricum, și dacă vor afla, e dreptul nostru să cumpărăm alte drepturi, așa că nu e ceva... Nu sunt îngrijorat de asta.

Așadar, neputându-se face o legătură certă, concretă, între fapta inculpatului Steinmetz Benyamin de finanțare a activității societății Reciplia S.R.L. și fapta de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus, nu s-a putut reține în sarcina inculpatului Steinmetz Benyamin complicitatea la această infracțiune. În ce privește ajutorul care ar fi fost acordat de inculpatul Steinmetz Benyamin la traficul de influență care ar fi fost comis de inculpații Tal Silberstein și Roșu Robert Mihăiță, așa cum s-a arătat anterior, presupusele fapte ale acestora de pretindere sau de primire a unor bunuri în schimbul promiterii folosirii influenței pe lângă funcționari publici nu există, motiv pentru care nu s-a putut reține nici complicitatea inculpatului Steinmetz Benyamin la acestea. Pentru aceste motive, fiind vorba de o finanțare legală a unei afaceri, instanța de fond a reținut că fapta inculpatului Steinmetz Benyamin nu este prevăzută de legea penală și, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea inculpatului pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal.

i). Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu reținută în forma autoratului în sarcina inculpaților MUȘAT APOSTOL, DIMA NICULAE, JECU NICOLAE, POPA CATERINA, DELCEA VALENTIN, OLTEANU GHEORGHE, CHIRIAC THEODOR și în forma complicității în sarcina inculpaților TRUICĂ REMUS, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ și PĂVĂLOIU NELA, în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov:

Inculpatul MUȘAT APOSTOL este acuzat în rechizitoriu că, în perioada 2006-2007, în calitate de primar al localității Snagov și președinte al comisiei locale de fond funciar, investită cu soluționarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeței de 46,78 ha teren forestier, cu intenție, urmare a intervenției inculpaților PĂVĂLOIU NELA și AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, în lipsa oricărei analize a cererii și înscrisurilor doveditoare, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005, Regulamentul de aplicare a legii), a aprobat și semnat anexa 37 din 09.03.2006, prin care s-a recunoscut dreptul inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL asupra suprafeței solicitate, deși acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită și că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, iar ulterior, pe parcursul anului 2007, la cererea inculpatului TRUICĂ REMUS, a susținut punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cunoscând că acesta nu este îndreptățit, mediind întâlniri între funcționari și TRUICĂ REMUS, păstrând legătura cu reprezentanții inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL), consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și membrii grupului infracțional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul DIMA NICULAE este acuzat că, în calitate de secretar al Localității Snagov și membru în comisia locală de fond funciar, acționând la cererea primarului Mușat Apostol, cu intenție, în lipsa oricărei analize a cererii formulate de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), a aprobat și semnat anexa 37 din 09.03.2006, prin care s-a recunoscut dreptul acestuia asupra suprafeței solicitate, deși nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită și că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și membrii grupului infracțional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzut de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul JECU NICOLAE este acuzat că, în calitate de prefect al județului Ilfov și președinte al comisiei județene de fond funciar, investită cu soluționarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeței de 46,78 ha teren forestier la Snagov, acționând cu intenție, urmare a intervenției inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005, Regulamentul de aplicare), a aprobat în comisie validarea anexei 37 din 09.03.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeței de teren solicitate, deși acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită și că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă astfel hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, semnată pentru inculpat, în baza ordinului dat de acesta, de unul dintre subprefecți, inculpatul DELCEA VALENTIN, iar ulterior a semnat hotărârea nr. 661 din 02.03.2007, prin care prima hotărâre a fost revocată și s-a validat anexa 37 pentru suprafața de 36,78 ha, iar după punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafața de teren revendicată, de 46,78 ha, deși instituția pe care o conducea a fost notificată expres despre existența deciziei nr. 1/1941 a ÎCCJ, a emis titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 – pentru 10 ha și nr. 246/31.08.2007 – pentru 36,78 ha, pe numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE ca moștenitor al lui Carol al II-lea, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă ce reprezintă folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, PĂVĂLOIU NELA, TRUICĂ REMUS și asociații acestuia în grupul infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul DELCEA VALENTIN este acuzat că, în calitate de subprefect al județului Ilfov și membru al comisiei județene de fond funciar, investită cu soluționarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeței de 46,78 ha teren forestier, acționând cu intenție,

urmare a intervenției inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), a aprobat în comisie și a semnat apoi hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, prin care a fost validată anexa 37 din 09.06.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeței de teren solicitate, deși acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită și că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și membrii grupului infracțional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpata POPA CATERINA este acuzată că, în calitate de membru al comisiei județene de fond funciar, investită cu soluționarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeței de 46,78 ha teren forestier, acționând cu intenție, urmare a intervenției inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), a aprobat validarea anexei 37 din 09.06.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeței solicitate, deși acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită și că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă în acest sens hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, pe care a semnat-o în calitate de secretar al comisiei, iar ulterior a semnat hotărârea nr. 661 din 02.03.2007, prin care prima hotărâre a fost revocată și s-a validat anexa 37 pentru suprafața de 36,78 ha, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și membrii grupului infracțional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul OLTEANU GHEORGHE este acuzat că, în calitate de membru al comisiei județene de fond funciar, urmare a cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeței de 46,78 ha teren forestier, depusă la Primăria Snagov la 01.11.2005, acționând cu intenție, urmare a intervenției inculpatei PĂVĂLOIU NELA și la cererea inculpatului JECU NICOLAE, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), împreună cu ceilalți membri ai comisiei, a aprobat validarea anexei 37 din 09.06.2006, întocmită de comisia locală de fond funciar Snagov, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeței solicitate, deși acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită și că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă în acest sens hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos

necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și membrii grupului infracțional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul CHIRIAC THEODOR este acuzat că, urmare a validării în mod nelegal a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafața de 46,78 ha teren forestier în localitatea Snagov, cunoscând opoziția Direcției Silvice București, precum și existența deciziei 1/1941 a ICCJ (din care rezulta că inculpatul nu are vreun drept asupra pădurii), urmărind să obțină foloase necuvenite pentru sine (bani sau terenuri în Snagov) și pentru alții (TRUICĂ REMUS și ceilalți membri ai grupului infracțional), acționând în calitate de director tehnic al Direcției Silvice București (DS Ilfov), la cererea lui TRUICĂ REMUS și având drept justificare notificările depuse de inculpatul ROȘU ROBERT pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu 46, 78 ha în Snagov, a semnat în numele directorului instituției din care făcea parte, la datele de 26.06.2007 și 15.08.2007, adresele (ordinele) prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL cu terenul solicitat, deși cunoștea că acesta nu este îndreptățit și că anterior poziția instituției a fost constant de respingere a punerii în posesie, primind în schimb ulterior un teren forestier de 1000 mp în zona Fundul Sacului, cu consecința prejudicierii a statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și membrii grupului infracțional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin.1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat că, în cursul anului 2007, cu intenție, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, a acționat pentru a-i ajuta pe funcționarii publici cu rol în punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu Pădurea Snagov, respectiv pe inculpații MUȘAT APOSTOL (primarul localității Snagov) și CHIRIAC THEODOR (director tehnic Direcția Silvică București), prin prezentarea sa la sediul primăriei, convingerea acestora că demersul realizat nu va avea consecințe negative datorită influenței sale politice, prin oferirea de foloase necuvenite, determinându-i să realizeze punerea în posesie a inculpatului susmenționat, la data de 26.06.2007, cu suprafața de 10 ha zona Fundul Sacului Snagov și la data de 15.08.2007, cu 36,78 ha, deși cunoștea faptul că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu are vreun drept asupra suprafeței solicitate, urmărind și obținând foloase necuvenite atât pentru sine, cât și pentru inculpata PĂVĂLOIU NELA și membrii grupului infracțional, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu*

consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, urmărind să obțină foloase necuvenite pentru sine, pentru inculpata PĂVĂLOIU NELA și pentru membrii grupului infracțional cu care încheiase contractul de cesiune drepturi în 1 noiembrie 2006, cu intenție, știind că nu este persoană îndreptățită la restituire (nu exista titlu, nu a făcut dovada depozitării lui Carol al II-lea și, mai mult, a avut cunoștință de decizia 1/1941 a ICCJ), direct (prin prezența sa la sediul primăriei Snagov făcând presiuni pentru punerea în posesie) sau indirect, prin mandatar (Roșu Robert, Trucă Remus și Păvăloiu Nela), a făcut demersuri (cereri, memorii, notificări) și a determinat funcționari publici cu atribuții în retrocedarea și punerea în posesie din cadrul autorităților publice să-și încalce atribuțiile de serviciu și dispozițiile legilor de retrocedare și să aprobe, iar apoi să procedeze la punerea sa în posesie cu suprafața de 46,78 ha teren forestier zona Fundul Sacului Snagov, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ este acuzat că, pentru atingerea scopului grupului infracțional privind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, în calitate sa de avocat al SC RECIPLIA SRL, urmare a înțelegerii inculpatului TRUCĂ REMUS cu inculpatul CHIRIAC THEODOR și pentru a-l ajuta pe acesta din urmă să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie în locul directorului Direcției Silvice, cunoscând opoziția constantă a acestuia din urmă la retrocedarea pădurii, a făcut demersuri pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafața de 46,78 ha, semnând și depunând în cursul anului 2007 cereri și notificări la Direcția Silvică București, amenințând cu acțiuni pentru angajarea răspunderii persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri bănești ca urmare a comportamentului „abuziv” al RNP Romsilva, solicitând directorului „să intervină și să remedieze” situația, toate acestea știind că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu este persoană îndreptățită și pădurea nu a fost proprietatea lui Carol al II-lea, acțiuni urmate de emiterea de către CHIRIAC THEODOR a ordinelor de punere în posesie și predarea efectivă a terenurilor, pentru care a asigurat prezența la primărie a avocatului Ene Mihail a cărui activitate o coordona, care a semnat procesul-verbal în numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, conștința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru acesta, REMUS TRUCĂ, PĂVĂLOIU NELA și membrii grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la

art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpata PĂVĂLOIU NELA este acuzată că, urmare a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, căruia i-a promis că prin influența avută la nivelul funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea pădurii Snagov îi poate determina să acționeze conform intereselor acestuia, a făcut demersuri la Primăria Snagov și Instituția Prefectului Ilfov, a redactat cereri, memori, a pus la dispoziția funcționarilor publici înscrisuri și, prin intermediul primarului MUȘAT APOSTOL, cu care are o relație apropiată, beneficiind de sprijinul unor persoane din conducerea unor partide politice, și-a exercitat influența asupra funcționarilor publici din cadrul comisiei locale Snagov și comisiei județene de fond funciar Ilfov, determinându-i să valideze retrocedarea către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a suprafeței de 46,78 ha teren forestier, deși acesta nu a depus cerere în mod valabil, nu a făcut dovada titlului lui Carol al II-lea sau drepturilor sale succesoriale după acesta, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos necuvenit pentru aceasta, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și membrii grupului infracțional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății nu confirmă săvârșirea de către inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță și Păvăloiu Nela a acestei infracțiuni.

Instanța a arătat anterior motivele pentru care se impune înlăturarea din încadrarea juridică a acestei infracțiuni a dispozițiilor art. 309 Cod penal, privind consecințele deosebit de grave și a formei continuate a infracțiunii reținute în sarcina inculpaților Mușat Apostol și Chiriac Theodor.

Potrivit art. 297 alin. 1 Cod penal, infracțiunea de abuz în serviciu constă în fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Conținutul constitutiv al faptei a fost circumstanțiat prin Decizia Curții Constituționale nr. 405/2016.

Varianta de agravare de la art. 13² din Legea nr. 78/2000 presupune cerința ca, în urma abuzului în serviciu, funcționarul public să fi obținut, pentru sine ori pentru altul, un folos necuvenit.

Instanța a constatat că, în afara inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina și Delcea Valentin, au mai fost și alte persoane membre în Comisia județeană de fond funciar Ilfov, care au votat la fel ca aceștia și nu au fost trimise în judecată pentru săvârșirea vreunei infracțiuni, fiind vorba de martorii Ghiba Ruxandra – director OCPI, Zoltan Nagy Bege – reprezentant ADS, Petrișor Teodor pentru

Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, Cismaru Nicolae – vicepreședinte CJ Ilfov, Cucu Ionuț – delegat Direcția Silvică, Băncilă Florian – delegat ITRSV, Burlacu Victor – SNTR Propact. Deși în cadrul ședinței în care s-a votat retrocedarea imobilului către inculpatul Al României Paul Philippe doar martorul Cucu Ionuț, reprezentantul Direcției Silvice, s-a opus validării anexei 37 a Comisiei locale Snagov de fond funciar, toți ceilalți membri votând pentru, parchetul a considerat că au săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu prin validarea acestei anexe doar inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe. Dacă acțiunea esențială care a determinat punerea în mișcare a acțiunii penale față de acești inculpați, respectiv votul exprimat pentru retrocedare, a fost similară cu cea a martorilor menționați anterior, tratamentul diferențiat al acestora față de inculpați trebuie să aibă o justificare obiectivă rezonabilă. Or, în cauză, nu se poate reține o astfel de justificare rezonabilă în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, nefiind probe că aceștia au acționat cu o formă de vinovăție diferită de cea a martorilor ori că au acționat în urma vreunei influențe ilicite a unei terțe persoane.

S-a invocat de către parchet faptul că inculpații trimiși în judecată ar fi decis restituirea în urma presiunii sau intervenției venite din partea senatorului Rădulescu Cristache. Nu există, însă, nicio probă directă care să dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpații trimiși în judecată ar fi luat hotărârea de retrocedare cu încălcarea legii ca urmare a intervenției acestui martor. De altfel, dacă ar fi reținut această ipoteză, parchetul ar fi trebuit să-i rețină și martorului Rădulescu Cristache participația la infracțiunea de abuz în serviciu, sub forma instigării.

În realitate, din probele administrate rezultă că hotărârea de retrocedare a terenului din Pădurea Snagov a fost dată cu respectarea legii.

Primul argument al parchetului în susținerea acestei acuzații de abuz în serviciu îl reprezintă lipsa dovezii calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, întrucât certificatele de calitate de moștenitor eliberate acestuia ar fi fost nelegale.

Așa cum s-a arătat, dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil a fost statuat prin mai multe hotărâri judecătorești civile, care au autoritate de lucru judecat sub acest aspect. S-a motivat anterior că hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului Judiciar de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, are autoritate de lucru judecat cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, iar sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea (definitivă și irevocabilă prin neapelare) și Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București), au autoritate de lucru judecat cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov. Aceste instanțe civile au analizat atât

calitatea de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât și dreptul de a solicita restituirea acestui imobil, ajungând la concluzia că inculpatul a făcut dovada ambelor aspecte.

Parchetul a mai susținut că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi folosit acte frauduloase ori obținute cu încălcarea normelor notariale pentru a-și dovedi calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea. Aceste susțineri ale parchetului nu sunt confirmate de probe, ele fiind rezultatul interpretării eronate a normelor legale din domeniu.

Nu a putut fi primită această susținere a parchetului, în primul rând pentru că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada dreptului său prin folosirea unor certificate de calitate de moștenitor eliberate de notarii publici, iar actele autentice beneficiază de prezumția de legalitate și fac probă până la înscrierea în fals sau până la declararea nulității acestora de către o instanță investită în acest sens. Nu a existat niciodată un litigiu civil în fața vreunei instanțe de judecată competente și nu există nicio hotărâre judecătorească care să constate nulitatea sau ineficiența juridică a vreunui dintre actele notariale pe care parchetul le consideră nelegale sau false și nici parchetul nu a investigat vreo infracțiune de fals legată de aceste acte. Din acest motiv, funcționarii care au analizat cererea de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, printre care și inculpații din prezenta cauză, nu puteau pune la îndoială actele notariale prezentate de acesta în susținerea cererii sale de retrocedare.

Punctul 23. 1 lit. b) din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 arată că actele juridice care atestă calitatea de moștenitor sunt: „*certificatul de moștenitor sau de calitate de moștenitor, actele de stare civilă care atestă rudenția sau filiația cu titularul inițial al dreptului de proprietate, testamentul însoțit de certificat de moștenitor sau de calitate de moștenitor*”.

Rezultă, așadar, că actele de stare civilă și actele autentice notariale, precum certificatele de moștenitor sau de calitate de moștenitor, testamentele și certificatele de calitate fac dovada calității de moștenitor, iar *unitatea deținătoare* a imobilului a cărui retrocedare se solicită avea competența să decidă asupra cererii de retrocedare formulate de petent, în baza actelor prezentate de către acesta. Inculpatul Al României Paul Philippe a depus, în cursul procedurilor administrative, acte doveditoare ale calității sale de moștenitor, în deplină conformitate cu cerințele normelor legale.

Înscrisurile autentice care poartă sigiliul („*timbrul sec*”) și semnătura notarului public au un caracter de autoritate publică până la anularea sau desființarea de către o instanță de judecată și au forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor legale ale acestor acte autentice. Astfel, art. 4 din Legea nr. 36/1995 precizează că „*actul îndeplinit de notarul public, purtând sigiliul și semnătura acestuia, este de autoritate publică și are forță probantă prevăzută de lege.*”

În materia certificatului de moștenitor, art. 88 din Legea nr. 36/1995 statua că: „*Cei care se consideră vătămați în drepturile lor prin emiterea certificatului de moștenitor pot cere instanței judecătorești anularea acestuia și stabilirea drepturilor lor, conform legii. Până la anularea sa prin hotărâre judecătorească, certificatul de moștenitor face dovada deplină în privința*

calității de moștenitor și a cotei sau bunurilor care se cuvin fiecărui moștenitor în parte”.

Certificatul de calitate de moștenitor era reglementat la momentul emiterii certificatelor din prezenta cauză prin art. 84 din Legea nr. 36/1995, potrivit căruia: *„În cazul în care nu s-a făcut dovada existenței unor bunuri în patrimoniul defunctului ori determinarea acestora necesită operațiuni de durată și moștenitorii solicită să li se stabilească numai calitatea, se poate emite certificat de calitate de moștenitor”*. Acesta putea face dovada calității de moștenitor a posesorului, fiind folosit în procedura de retrocedare a bunurilor imobile preluate în mod abuziv de către stat.

Așadar, certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/26.05.2005 prin care se constată calitatea de moștenitor a lui Carol Mircea Grigore al României după tatăl său, Regele Carol al II-lea al României, se bucură de prezumția de legalitate prevăzută de legea în vigoare la data emiterii acestuia (art. 88 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, art. 111 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995) și are forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor sale legale (art. 4 din Legea nr. 36/1995). Susținerea parchetului potrivit căreia acesta ar fi nelegal deoarece nu a fost emis cu citarea fostului Rege Mihai I nu a putut fi primită, deoarece la momentul emiterii sale legea nu prevedea obligativitatea citării tuturor moștenitorilor pentru eliberarea certificatului de calitate de moștenitor. Această obligativitate a fost introdusă în lege abia prin Legea nr. 77/2012, nefiind în vigoare la data emiterii certificatului de calitate de moștenitor nr. 55/26.05.2005 și nici la momentul examinării cererii de retrocedare a Pădurii Snagov. Nefiind prevăzută la vremea respectivă obligativitatea citării tuturor moștenitorilor la eliberarea certificatului de calitate de moștenitor, nu se poate considera că certificatul nr. 55/26.05.2005 ar fi nelegal.

Aceleași argumente sunt valabile și în ceea ce privește legalitatea certificatului de calitate de moștenitor nr. 129/24.05.2006 BN Elena Boroii, al lui Al României Paul Philippe și Alexander Ioan Nicholas George de Hohenzollern, după tatăl acestora, Mircea Grigore al României.

Carol Mircea Grigore a formulat în data de 10.02.2002 o Ofertă de donație către fiul său, Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România, respectiv 37,5% din averea regală moștenită de la Regele Carol al II-lea (recunoscută inclusiv prin Hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 1955). Oferta de donație a fost încheiată în Marea Britanie și consfințită printr-un act certificat în data de 10.02.2002, de avocatul David Northrop din Londra (*filele 125-126 din vol. 10 al dosarului de urmărire penală*), legalizare de traducere la BNP Elena Rotarescu sub nr. 302/15.01.2003. Nu există vreo dovadă că această ofertă de donație ar fi fost revocată, nici explicit și nici implicit, așa cum a susținut parchetul, iar declarația de acceptare a donației cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 la BNP Melania Popa și Silvana-Brândușa Trofin produce efecte.

În ce privește folosirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moiescu, încheiat între Monique

Urdărianu și Al României Paul Philippe, instanța a constatat că și aceasta a fost legală. Acest Contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale se bucură de prezumția de legalitate prevăzută de legea în vigoare la data emiterii și are forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor legale. Din punct de vedere juridic, eventuala neachitare a prețului aferent unui Contract de vânzare-cumpărare autentic nu poate conduce automat la concluzia că actul ar fi simulat sau că nu poate valora vânzare-cumpărare. Simulația în sine nu este sancționată cu nulitatea și nici nu este ilegală. Sancțiunea specifică a simulației este, ca regulă, inopozabilitatea față de terțele persoane a situației juridice create prin contractul secret și, după caz, înlăturarea simulației pe calea acțiunii în simulație. La dosarul cauzei există Procura acordată în Cascais, Portugalia, de Monique Adina Urdărianu martorei av. Năstase (Burlacu) Daniela Laura, în vederea încheierii unui Contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale de pe urma defunctei Elena Lupescu, în legătură cu „*bunurile lăsate și existente pe teritoriul României*”, contract autenticat la notar public Carlos Filipe Soares Mendes Mota Guerra din Cascais, atestat apoi la Lisabona de Procurorul general al Portugaliei, în data de 17.07.2001 (filele 53-57, vol. 63 din dosarul de urmărire penală). Procura a fost tradusă și legalizată sub nr. 10205/02.08.2001 (așa cum rezultă din Contractul nr. 1489/02.08.2001).

Ulterior, a fost emis Certificatul de calitate de moștenitor nr. 8/21.10.2002, eliberat de BNP Vișu Corneliu pe numele moștenitoarei testamentare Monique Urdărianu, de pe urma defunctei Elena (Lupescu) a României (fila 164, vol. 2 și fila 307, vol. 59 din dosarul de urmărire penală). Aceasta avea calitatea de legatar universal potrivit testamentului întocmit de defunctă la data de 24.10.1966 în fața notarului Jean Rene Campert din Geneva, Elveția și putea transmite drepturile sale inculpatului Al României Paul Philippe.

Nu a putut fi primită afirmația parchetului că acest certificat ar fi nelegal deoarece la dosarul notarial nu ar exista dovezi cu privire la inexistența unor moștenitori ai Elenei Lupescu, o astfel de chestiune putând fi invocată doar de către eventualii moștenitori, dacă ei ar exista, iar parchetul nu a făcut dovada că Elena Lupescu ar fi avut moștenitori.

Chiar dacă nu ar fi existat dovezile de mai sus, instanța este obligată să țină cont în prezent de faptul că filiația inculpatului Al României Paul Philippe față de fostul Rege Carol al II-lea a fost stabilită prin decizia ICCJ nr. 954/14.02.2012, care produce efecte retroactiv, de la momentul nașterii persoanei, fiind vorba de stabilirea filiației față de tată. Prin hotărârea de admitere a acțiunii de recunoaștere, de către ICCJ, pe teritoriul României, a Hotărârii de la Lisabona, în 14.02.2012, sentința portugheză a căpătat aceleași efecte ca și în statul de origine, respectiv acelea de stabilire a filiației. Hotărârile în materie de stare civilă sunt în marea lor majoritate hotărâri declarative, pentru că ele recunosc raporturi juridice a căror sursă se află într-un fapt juridic anterior. Din acest motiv, hotărârea de stabilire a filiației față de tată produce efecte de la data nașterii copilului, iar nu de la data pronunțării sau a rămânerii definitive.

Inculpatul Al României Paul Philippe a invocat în cursul procedurilor de retrocedare faptul că, prin Hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul

nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului din Lisabona, Portugalia, s-a constatat în mod irevocabil că tatăl său, Carol Mircea Grigore, are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea și moștenitor al acestuia din urmă, cu toate consecințele legale ce derivă din acest statut.

Odată cu recunoașterea acestei hotărâri pe teritoriul României, nu se mai poate susține o altă situație juridică decât cea rezultată din hotărâre, respectiv a calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu.

Nu s-ar putea susține că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar avea calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea și nu s-ar putea considera că este nelegal un act care a ținut cont de acest lucru anterior datei de 14.02.2012. Din acest motiv, nu a putut fi primită susținerea parchetului că instanța penală ar trebui să țină seama exclusiv de situația de la data retrocedării Pădurii Snagov.

Instanța a mai reținut că, până la data retrocedării imobilului Pădurea Snagov, în persoana inculpatului Al României Paul Philippe s-a consolidat și calitatea de moștenitor al lui Carol al II-lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006 (Certificat de deces din 30.01.2006 – limba engleză și română și Copie încheiere de legalizare 6446/09.05.2007 BNP Rotărescu Ștefănescu, *filele 253-254, vol. 2 și fiilele 290-292, vol. 3 din dosarul de urmărire penală*). În consecință, după decesul tatălui său, Paul Philippe al României a putut susține calitatea sa de moștenitor al bunicului său, Regele Carol al II-lea și în baza Certificatelor de calitate de moștenitor, dar și a actelor de stare civilă.

Deoarece Regele Mihai I nu a depus nicio notificare de retrocedare a bunului Fundul Sacului - Pădurea Snagov (și nici pentru alte bunuri din patrimoniul lui Carol al II-lea), Paul Philippe al României era îndreptățit să beneficieze de dreptul de acrescământ statuat în această materie de dispozițiile art. 4 alin. 4 din Legea nr. 10/2001, potrivit căreia „*de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire*”.

Un alt argument al parchetului, în susținerea acuzațiilor de abuz în serviciu împotriva inculpaților din prezenta cauză, îl reprezintă lipsa dovezii că suprafața de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea.

Instanța nu a putut admite această susținere a parchetului, în primul rând pentru că există hotărârile judecătorești irevocabile menționate anterior, care au statuat că bunul respectiv a aparținut antecesorului inculpatului, că a fost preluat de stat fără titlu și că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să îl revendice.

Cererea inculpatului de retrocedare a acestui imobil a fost făcută în mod legal. Prin Notificarea nr. 555/13.02.2002, înregistrată la Regia Națională a Pădurilor în data de 18.02.2002, Al României Paul Philippe a solicitat, prin executor judecătoresc, restituirea terenului forestier în suprafață de 46.7 ha în Pădurea Snagov, județul Ilfov. O nouă adresă a fost depusă la Comisia Locală Snagov, de Al României Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, sub nr. 3476/12.03.2003, referitoare la o suprafață de 10,76 ha teren forestier cunoscut

sub denumirea Fundul Sacului, invocându-se ramura succesorală Regele Carol al II-lea – soția Prințesa Elena (Lupescu) a României – moștenitoare testamentară Monique Urdărianu.

Nu a putut fi primită susținerea parchetului că aceste notificări nu ar fi fost însoțite de dovezi, deoarece din dosarele administrative rezultă că aceste dovezi au fost depuse, iar potrivit prevederilor art. 23 din Legea nr. 10/2001 (menționată ca temei al notificării), înscrisurile doveditoare în susținerea cererii de restituire pot fi depuse până la momentul soluționării cererii de restituire.

La data de 06.09.2005, după ce modificările legislative au permis restituirea și a imobilelor mai mari de 10 ha, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat o cerere la Primăria Snagov, sub nr. 11923/06.09.2005, prin mandatar Mircea Dumitrescu, în baza procurii nr. 2399/01.09.2005, prin care a solicitat retrocedarea întregii suprafețe de 46,78 ha teren forestier, susținând că prin cererea anterioară petentul solicitase doar 10 ha, pentru că atât îngăduise inițial legea. Prin Legea nr. 247/2005, s-a instituit și o repunere în termen pentru cererile de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și a celor forestiere, stabilindu-se ca dată limită data de 30.11.2005. Din acest motiv, nu a putut fi admis nici argumentul parchetului potrivit căruia inculpatul Al României Paul Philippe nu ar mai fi fost în termen pentru formularea acestei cereri de retrocedare.

La data de 07.07.2006, Comisia Județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a emis Hotărârea nr. 1156/07.07.2006, de validare a propunerii Comisiei Locale de Fond Funciar privitoare la suprafața de 46,78 ha teren forestier, în favoarea lui Al României Paul Philippe, în Anexa 37, pozitia 1.

Ulterior, la data de 02.03.2007, a fost emisă Hotărârea nr. 661/02.03.2007 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, prin care se revoca Hotărârea Comisiei nr. 1156/07.07.2006, stabilindu-se înscrierea lui Al României Paul Phillipe, în Anexa 37, ca titular al unei suprafețe de doar 36.78 ha teren cu vegetație forestieră în comuna Snagov. Această rectificare a intervenit ca urmare a faptului că inculpatului Al României Paul Philippe i se restituise anterior suprafața de 10 ha din acest teren, prin Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, acesta fiind maximul prevăzut de lege la data respectivă. Inculpații din prezenta cauză, trimiși în judecată pentru infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea acestui teren, nu au participat și la adoptarea Hotărârii nr. 7/14.01.2004, deoarece la vremea respectivă nu au făcut parte din aceste comisii de fond funciar.

Așa cum s-a arătat anterior, Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în instanța de către Regia Autonomă a Pădurilor – Romsilva – Direcția Silvică București, care a solicitat anularea acesteia, invocând mai multe dispoziții din Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000. Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005, a respins cererea formulată de reclamantă, această sentință rămânând irevocabilă prin respingerea apelului de către Tribunalul București (prin Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006) și prin respingerea recursului de către Curtea de Apel București (prin Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007). În cauză a fost formulată și o

cerere de revizuire (motivată de depunerea la Direcția Silvică a unei adrese de către reprezentanții Regelui Mihai I, în data de 12.03.2007), cale de atac extraordinară respinsă prin Decizia Civilă nr. 883/16.05.2007 a Curții de Apel București – Secția a III-a civilă, în dosarul nr. 2269/2/2007.

Raționamentul parchetului referitor la infracțiunea de abuz în serviciu a pornit de la ideea că Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea este greșită, deoarece nu ar fi fost admisibilă în cauza respectivă acțiunea în constatare, întemeiată pe art. 111 din vechiul Cod de procedură civilă, întrucât era posibilă acțiunea în realizare. Pe lângă faptul că sentința menționată nu poate fi lipsită de efect decât prin admiterea unei căi extraordinare de atac, instanța a reținut și aspectul că această chestiune de drept a fost una controversată în practica judiciară, având în vedere că legea nu stabilea în mod clar dacă, în această situație, exista sau nu o acțiune civilă în realizarea dreptului și care ar fi fost acțiunea în realizare utilizabilă. Acesta este și motivul pentru care, la data de 04.10.2007, a fost promovat un recurs în interesul legii prin care Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat pronunțarea unei decizii în sensul că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, nu mai pot fi admise acțiunile de revendicare întemeiate pe dispozițiile dreptului comun (art. 480 și 481 din Codul Civil). Fiind vorba despre o chestiune controversată și de existența unei hotărâri judecătorești irevocabile, nu s-a putut imputa funcționarilor publici competenți că au luat o decizie de retrocedare ținând cont de această sentință.

Existența terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea rezultă din mai multe documente obținute de la Arhivele Naționale ale României, care dovedesc cu certitudine acest aspect:

- Lista de imobile urbane și rurale, proprietatea fostului suveran, Arhivele Naționale (filele 77-78, vol. 27 din dosarul de urmărire penală), care face referire la mai multe bunuri, între care și Parcul Snagov (Pădure), în suprafață de 46.78 ha;

- Procesul-verbal privind bunurile fostului Rege Carol al II-lea, realizat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09 și 16.10 și 23.10.1940, care enumeră „Bunurile trecute asupra Regelui Carol al II-lea”, printre care și Parc Snagov (filele 79-81 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală);

- Procesul-verbal din data de 23.11.1940, încheiat de Prim-președintele Tribunalului Ilfov cu ocazia punerii în posesie a administratorului sechestrului, în care se face vorbire, între altele, de terenul de 46,7 ha Fundul Sacului și se arată că „donațiunea s-a făcut Regelui Carol al II-lea de către Primăria Municipiului București în baza procesului-verbal al consiliului comunal nr. 21486/4932A/1932 și a legii întocmită în baza acestui proces-verbal” (fila 134 din vol. 2 al dosarului de urmărire penală și filele 90-91 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală);

- Inventar din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestrul potrivit Decretului Lege 3767/12.11.1940, în baza Deciziunii nr. 158384/13.11.1940 a D-lui Ministru al Justiției, publicat în M.O. nr. 238/1940 – Primul Președinte al Tribunalului Ilfov, care face referire la 46,7 ha din Pădurea Snagov și se arată că „a fost donată Fostului Rege Carol al II-lea de Primăria Municipiului București

în baza procesului-verbal al consiliului comunal nr. 21486/4932A/1932 și a legii întocmită în baza acestui proces-verbal”, precizând totodată cu exactitate vecinătățile acestui imobil (filele 85-89, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Proces-Verbal din data de 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II-lea (filele 135-136 din vol. 2 și filele 293-294 din vol. 3 al dosarului de urmărire penală);

- Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II-lea, semnată de Colonel Gheorghe Stavar, care enumera bunurile din averea lui Carol al II-lea care se află sub sechestru începând cu „7 septembrie 1940” și arăta că aceste bunuri „urmează a face obiectul formalităților de luare în primire”; la Punctul F, Nota informativă face referire la „bunuri trecute în patrimoniul statului pe bază de ordonanță președințială”, fiind menționată și Pădurea Snagov, cu precizarea că „urmează a se face total sau parțial demersurile necesare pentru anularea ordonanțelor președințiale atunci când situația va fi oportună” (filele 291-295 din vol. 2 și filele 295-299 din vol. 3 al dosarului de urmărire penală).

Terenul a rămas în proprietatea Regelui Carol al II-lea până la preluarea abuzivă de către statul communist, prin Decretul nr. 38/1948 privind intrarea în proprietatea statului a bunurilor fostului Rege Mihai I de România și ale membrilor fostei familii regale, care prevede în art. 2 că „*toate bunurile mobile și imobile care, la data de 6 martie 1945, se aflau în proprietatea fostului Rege Mihai ori a altor membri ai fostei familii regale trec, pe aceeași dată, în proprietatea Statului Român*”.

Un alt argument al parchetului în susținerea nelegalității retrocedării imobilului teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost acela că nu s-ar fi ținut cont de Deciziunea Colegiului Prezidențial al ICCJ nr. 1/1941 (aflată la filele 23-55 din vol. 6 al dosarului de urmărire penală și în vol. 17, 26 și 34 din același dosar), prin care acest bun ar fi fost trecut în patrimoniul statului.

Instanța a constatat că sunt multe argumente care pun sub semnul întrebării atât existența acestei hotărâri, cât și legalitatea și legitimitatea ei.

Înscrisul cu acest titlu este redactat la mașina de scris și nu poartă nicio semnătură, ștampilă sau alte elemente prin care să se poată constata existența sau emiterea sa în mod real și legal de către ÎCCJ. În plus, nu poartă niciun element concret de identificare. Nici Arhivele Naționale și nici ÎCCJ nu au putut confirma existența reală a acestei Deciziuni, fiind indicii serioase că ar fi un document neautentic sau că, deși procesul împotriva lui Carol al II-lea ar fi putut avea loc, hotărârea judecătorească nu a mai fost emisă de către judecători prin semnătură, probabil prin raportare la evenimentele istorice de la acel moment, având în vedere că Deciziunea are data de 26.11.1941, când România era în război. În lipsa semnăturilor membrilor completului de judecată și având în vedere imposibilitatea identificării originalului hotărârii la Arhivele Naționale ori în registrul hotărârilor Înaltei Curți de Casație și Justiție din acea perioadă, există un dubiu serios cu privire la existența acestei hotărâri și la posibilitatea ei de a produce vreun efect juridic.

Mai mult, la termenul de judecată din data de 14.12.2018, s-a depus la dosar adresa Arhivelor Naționale – Serviciul Arhive Naționale Istorice centrale nr. BRP-5181-C-2018/12.12.2018 (aflată la fila 178, vol. 41 din dosarul

instanței), prin care se arată că „în urma cercetării evidențelor pe care le avem în păstrare de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din anul 1941, nu a fost identificată Decizia nr. 1/1941” și că „în Colecția Consiliului de Miniștri, colecție constituită de Arhiva Comitetului Central al Partidului Comunist Român, ... se regăsește Decizia nr. 1/1941 ... document ce nu conține semnăturile olografe ale membrilor colegiului”. Așadar, Deciziunea nr. 1/1941 invocată de parchet în acuzare nu se regăsește deloc în evidențele arhivei de la Înalta Curte de Casație și Justiție, iar exemplarul depus la dosar (fără semnături și ștampile) a fost găsit în colecția constituită de Arhiva Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Nu există nicio rațiune pentru care această deciziune, dacă ar fi fost emisă în mod valabil, să nu fie găsită la fondul arhivar destinat Înaltei Curți de Casație și Justiție, dar să existe într-un fond de arhivă al Partidului Comunist Român, și acest aspect fiind de natură să ridice o îndoială serioasă cu privire la autenticitatea deciziei și cu privire la producerea vreunei consecințe juridice de către aceasta.

Potrivit art. 119 din Codul de procedură civilă în vigoare la data respectivă, „dată ce hotărârea s'a iscălit și s'a pronunțat în public, ea își are toată puterea legiuită, și nici un judecător nu își mai poate retrage iscălitura. Reformarea, revizuirea sau casarea ei nu se va putea face decât în cazurile și modurile prescrise de lege”. Nefiind făcută vreo dovadă că Deciziunea ICCJ nr. 1/1941 ar fi fost semnată de judecătorii care au pronunțat-o, aceasta nu putea produce niciun efect, în conformitate cu legislația în vigoare.

În plus, dacă Pădurea Snagov ar fi intrat în proprietatea Statului Român prin Deciziunea ICCJ nr. 1/1941, atunci nu ar fi avut niciun sens menționarea acestui bun în Referatul din 10.11.1943 al Direcțiunii Judiciare, privind Administrația Sechestră a Bunurilor fostului Rege Carol al II-lea (deoarece dacă ar fi fost în proprietatea Statului, bunul nu ar mai fi fost sub sechestru în anul 1943) și nici în Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II-lea, în cuprinsul căreia nu se amintește nimic de Deciziunea ICCJ nr. 1/1941. Cum aceste înscrisuri oficiale provin de la Arhivele Naționale și conțin elementele oficiale de identificare, ele se bucură de o încredere mai mare decât înscrisul intitulat Deciziunea nr. 1/1941, care nu poartă nicio semnătură sau ștampilă.

În ce privește aspectul că terenul revendicat nu se afla enumerat în anexa la Decretul nr. 38/1948, acesta nu are nicio relevanță, deoarece art. II din Decret stipulează și cu titlu general că „toate bunurile mobile și imobile, care la data de 6 martie 1945 se aflau în proprietatea fostului rege Mihai I, ori a altor membri ai fostei familii regale, trec, pe aceeași dată, în proprietatea Statului Român”. Decretul nu a reprezentat un inventar exhaustiv al bunurilor care au aparținut fostului Rege sau membrilor fostei Familii Regale, toate fiind trecute în proprietatea statului prin acest decret abuziv.

Faptul că această deciziune purta ștampila „Executat la Arhivele Naționale” nu înseamnă că în Arhivele Naționale se găsește originalul, ci doar că aici se găsește copia respectivă. Acest aspect este confirmat și de martorii lucrători în cadrul Arhivelor Naționale, audiați de instanță. Astfel, martorul Grigorescu Liviu, audiat de instanță la data de 16.02.2018 (filele 144-146, vol. 29 din dosarul instanței), arată că: „Întrebare avocat inc. Truică Remus –

Documentul eliberat este o copie a copiei? Răspuns: Da. Pentru a fi mai înțeleși, noi la arhivele naționale nu stabilim originalitatea unui document, noi eliberăm exact copie de pe ceea ce deținem. Pentru noi care suntem de profesie istorici, importantă este informația din document. [...] Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz: În aceste condiții dvs. având la arhivele naționale acest document puteți doar să confirmați că în arhivele naționale a intrat o copie a unui document nesemnat. Este adevărat? Răspuns: Da, este exact ceea ce se găsește în dosarul respectiv.” Aceleași aspecte rezultă și din declarația martorei Musetoiu Rodica, audiată de instanță la data de 02.02.2018.

Față de aceste aspecte, instanța a reținut că era perfect justificat demersul inculpaților Jecu Nicolae și Olteanu Gheorghe de a solicita depunerea originalului Deciziei nr. 1/1941, pentru a putea ține cont de aceasta. Nefiind depus originalul, care cel mai probabil nu a existat niciodată, luarea deciziei de retrocedare către inculpatul Al României Paul Philippe a imobilului de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov nu contravine legii și nu poate constitui infracțiunea de abuz în serviciu.

Niciunul dintre ceilalți inculpați, membri ai comisiei locale sau ai comisiei județene de fond funciar, care au votat pentru retrocedarea acestui imobil către inculpatul Al României Paul Philippe (inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe) nu au comis vreun act contrar legii și nu au săvârșit prin aceasta infracțiunea de abuz în serviciu. De altfel, pentru inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Popa Caterina și Delcea Valentin nici nu s-a făcut dovada că ar fi cunoscut de existența acestei Decizii, deoarece ea a fost trimisă prin poștă către Instituția Prefectului județului Ilfov – Comisia Județeană și nu există decât dovada că inculpații Jecu Nicolae și Olteanu Gheorghe au solicitat depunerea originalului.

De asemenea, având în vedere caracterul incert al acestei decizii, nu are nicio relevanță faptul că de la casa de avocatură din care face parte inculpatul Roșu Robert s-a ridicat, printre altele, un exemplar al acestei decizii, pe care se afla un bilețel cu mențiunea „a nu se folosi în niciun dosar”. În plus, chiar dacă inculpatul Roșu Robert ar fi făcut această mențiune, demersul avocatului de a nu folosi în proces o probă pe care o consideră defavorabilă clientului său nu poate avea caracter penal, fiind obligația părții adverse să-și facă apărarea prin invocarea și folosirea probelor considerate pertinente. Nu există, însă, nicio probă din care să rezulte că mențiunea respectivă îi aparține inculpatului Roșu Robert Mihăiță.

Activitatea inculpatului Chiriac Theodor, prin care a procedat în calitate de director al Direcției Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra acestui teren, a intervenit după adoptarea deciziei comisiei județene de fond funciar și după ce instanțele de judecată au respins acțiunile civile formulate împotriva hotărârii anterioare de validare a dreptului de proprietate asupra a 10 ha. din acest teren. În anul 2004 fusese emisă Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, prin care s-au restituit 10 ha din acest imobil, iar instanțele de judecată au respins acțiunea în justiție având ca obiect anularea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 prin Sentința civilă

nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, rămasă definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului, prin Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București.

Potrivit art. 71 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 *„deținătorul actual al terenului forestier care face obiectul retrocedării pune la dispoziție comisiilor locale sau județene, după caz, terenurile validate, în vederea punerii în posesie a persoanelor îndreptățite, în termen de cel mult 30 de zile de la validarea cererilor de către comisia județeană.”* Art. 72 din același Regulament prevede că: *„punerea în posesie a proprietarilor - persoane fizice și juridice - în cadrul zonelor teritoriale delimitate se va face de comisia locală sau de comisia județeană, după caz, conform planului parcelar elaborat pe baza planurilor amenajistice și a măsurătorilor topografice. Comisia va comunica reprezentanților deținătorilor actuali ai terenurilor care se restituie data punerii în posesie care nu poate fi mai târziu de 30 de zile de la data validării”*. Inculpatul Chiriac Theodor era reprezentantul deținătorului terenului respectiv și a făcut demersuri, conform acestor prevederi legale, pentru punerea la dispoziție a terenului retrocedat.

Drept urmare, s-a întocmit Procesul-Verbal de punere în posesie din 26.06.2007, înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 12912/29.06.2007, referitor la suprafața de 9.97 ha teren forestier în zona Fundul Sacului – Snagov și Procesul-Verbal de punere în posesie înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 16085/15.08.2007 pentru diferența de 36.78 ha teren forestier. Fiind vorba de demersuri legale de punere în executare a unor hotărâri de retrocedare, nu s-a putut reține nici în sarcina inculpatului Chiriac Theodor săvârșirea prin aceste demersuri a infracțiunii de abuz în serviciu.

Nu există nicio probă care să demonstreze că localizarea terenului forestier pus în posesie s-ar fi făcut „prin hașurarea aleatorie” a unei hărți, așa cum a susținut parchetul, deoarece la stabilirea amplasamentului au contribuit și reprezentanți ai Ocolului Silvic Snagov care au făcut parte din comisia locală de fond funciar. Modul de stabilire a amplasamentului s-a făcut potrivit legii, așa cum rezultă și din declarația martorei Voicu Georgiana-Mihaela, jurist la Direcția Silvică Ilfov la momentul respectiv, audiată de instanță la data de 06.04.2016, care arată că: *„Cred că a fost o discuție în anul 2006-2007 la cabinetul avocatului Roșu Robert la care au participat și alte persoane. Îmi amintesc că o parte s-au recomandat ca fiind din comisia locală. Am mers la acea discuție la solicitarea directorului Chiriac și obiectul acesteia a fost amplasamentul Snagov, în sensul că trebuie găsit cum se facă amplasamentul. Nu-mi amintesc dacă a participat cineva de la Ocolul Silvic Snagov. Nu s-a luat vreo decizie la acel moment.”*

Potrivit art. 24 alin. 2-3 din Legea nr. 1/2000, *„se exceptează de la reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente terenurile atribuite foștilor proprietari, cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991..., pentru care s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în posesie. (3) Pentru cazurile prevăzute la alin. (2) punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente, acceptate de proprietar.”* Așadar, era legal procedeu de punere

în posesie pe alte amplasamente, dacă nu mai era posibilă pe vechile amplasamente.

S-a apreciat că nu are nicio relevanță sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu faptul că inculpatul Chiriac Theodor a primit cu titlu de mită, prin intermediari, o suprafață de 1000 mp. din acest teren, deoarece aceasta putea fi dată și pentru îndeplinirea unui act legal în exercitarea atribuțiilor de serviciu. S-a arătat anterior că fostul director al direcției silvice, Căpanu George, avea o poziție fermă de refuz de punere în posesie, deoarece considera că retrocedarea ar fi fost nelegală, existând astfel și motivul oferirii ca mită inculpatului Chiriac Theodor a suprafeței respective de teren.

Nefiind comise acte nelegale de către funcționarii publici care au dispus cu privire la retrocedarea către Al României Paul Philippe a suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov, nu s-a putut reține nici infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, pentru actele de ajutor sau înlesnire a acestora, comise de inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță și Păvăloiu Nela.

În consecință, având în vedere că toate actele comise de inculpați în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov au fost acte făcute în conformitate cu legea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală instanța de fond a dispus achitarea pentru infracțiunea de abuz în serviciu reținută în forma autoratului în sarcina inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor și în forma complicității în sarcina inculpaților Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță și Păvăloiu Nela. Temeiul achitării a fost justificat prin faptul că inculpații au săvârșit niște acte materiale în exercitarea atribuțiilor de serviciu, care au fost făcute, însă, în conformitate cu legea. Pentru a se putea reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, ar fi trebuit ca inculpații să nu fi comis niciun act material, nicio acțiune fizică cu efecte în realitate.

Cum soluția de achitare are prioritate față de soluția de încetare a procesului penal, instanța nu a mai analizat aspectul privind intervenirea prescripției răspunderii penale, invocat de inculpați în subsidiar.

j). Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu reținută de parchet în forma autoratului în sarcina inculpatei GHEORGHÎȚĂ DRAGOMIRA și în forma complicității în sarcina inculpaților DICU CORINA, SIN GHEORGHE, STOIAN IOAN, TRUICĂ REMUS, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, în legătură cu retrocedarea bunului Ferma Regală Băneasa:

Inculpata GHEORGHÎȚĂ DRAGOMIRA este acuzată în rechizitoriu că, în cursul anului 2008, în calitate de director economic și membru în Consiliul de administrație al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, instituție investită cu soluționarea notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE având ca obiect Ferma Regală Băneasa, urmare a discuțiilor purtate cu directorul institutului, Iliescu Horia, a aprobat, cu încălcarea dispozițiilor HG nr.1881/2005 și ale art. 8, art. 10 și art. 21 din Legea nr.10/2001, retrocedarea terenului, ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008 dispunându-se restituirea în natură a Fermei

Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moștenitor, incidența Legii nr. 10/2001, identificarea terenului potrivit legii și având cunoștință de adresa nr. 1772 din data de 12.09.2008 a ASAS (prin care s-a solicitat să nu se întreprindă măsuri de înstrăinare a imobilului Ferma Băneasa întrucât instituția a formulat o cerere de retrocedare), cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS și ceilalți membri ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpata DICU CORINA TEODORA este acuzată că, folosindu-și calitatea de jurist al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București (cu care avea contract de asistență juridică ca avocat), prin acțiunile întreprinse în cursul anului 2008, l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, director al ICDPP la acea dată, să determine membrii Consiliului de administrație să aprobe solicitarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în legătură cu Ferma Regală Băneasa, cu încălcarea dispozițiilor Legii nr. 10/2001 (art. 8, art. 10 și art. 21) participând la ședințele consiliului, susținând cu știință date nereale referitoare la natura și situația terenului sau calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, redactând acte pentru retrocedarea terenului, astfel că, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, s-a dispus restituirea în natură a suprafeței de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în București, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, fiind cauzat astfel un prejudiciu statului român în valoare de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă ce reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS și asociații acestuia în grupul infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul SIN GHEORGHE este acuzat că, folosindu-se de calitatea de secretar general al Academiei de Științe Agricole, prin acțiunile întreprinse în perioada iulie - septembrie 2008 (adrese, participări la ședințele de CA fără a avea mandate din partea președintelui ASAS), l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, director al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București la acea dată, ca prin nerespectarea dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 21 din Legea nr. 10/2001 și ale art. HG nr. 1881/2005, să emită dispoziția administrativă nr. 30 din 26.09.2008 de retrocedare a suprafeței de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în București, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ

REMUS și ceilalți membri ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul STOIAN IOAN este acuzat că, în cursul anului 2008, după ce Consiliul de Administrație al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București a solicitat efectuarea unei expertize topografice pentru identificarea și localizarea terenului pretins de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, utilizând ștampila de expert autorizat a numitului Stângu Ioan și semnând în locul acestuia, a întocmit un înscris intitulat „expertiză tehnică imobiliară” cu încălcarea normativelor aplicabile pentru efectuarea expertizelor în domeniu (nu a menționat metodele și aparatura folosită, metodele și planurile cartografice în vederea stabilirii vechiului amplasament, nu sunt atașate hărți sau planuri vechi), la cererea și potrivit dispozițiilor numiților Iliescu Horia, directorul Institutului, GHEORGHIȚĂ DRAGOMIRA și DICU CORINA TEODORA, ajutându-l astfel pe primul ca, prin nerespectarea dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 21 din Legea nr. 10/2001 și ale HG nr.1881/2005, să emită dispoziție administrativă de retrocedare a suprafeței de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în București, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, fiind cauzat astfel un prejudiciu statului român în valoare de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă ce reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS și asociații acestuia în grupul infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul TRUICĂ REMUS mai este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, având ca obiect Ferma Regală Băneasa, transmisă spre soluționare Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, prin intermediul numitului ILIESCU HORIA (directorul acestui Institut) și al inculpatului SIN GHEORGHE (secretarul Academiei de Științe Agricole și Silvici), a determinat membrii Consiliului de administrație al Institutului (prin prezența sa la institut, prezentarea inculpatului TAL SILBERSTEIN, asigurarea prezenței inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE la ședință, convingerea directorului că demersul realizat nu va avea consecințe negative datorită influenței sale politice, prin oferirea de foloase necuvenite) să aprobe cererea inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, cu încălcarea dispozițiilor HG nr.1881/2005 și ale art. 8, art. 10 și art. 21 din Legea nr. 10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, să dispună, cu încălcarea aceluiași dispoziții legale, restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moștenitor, incidența Legii nr. 10/2001 și identificarea terenului potrivit legii,

cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS și ceilalți membri ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 având ca obiect Ferma Regală Băneasa, transmisă spre soluționare Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București și a înțelegerii cu inculpatul REMUS TRUICĂ, împreună cu inculpatul ROȘU ROBERT, prin participarea la discuțiile din ședința Consiliului de administrație de la institut și exercitarea presiunii asupra membrilor acestuia (prin invocarea descendenței sale, dar și a unor pretenții de daune în cazul respingerii cererii), l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, directorul institutului, să îi determine pe membrii Consiliului de administrație să-i să aprobe cererea sa, cu încălcarea dispozițiilor HG nr. 1881/2005 și ale art. 8, art. 10 și art. 21 din Legea nr. 10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, să dispună, cu încălcarea aceluiași dispoziții, restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moștenitor, incidența Legii nr. 10/2001 și identificarea terenului potrivit legii, cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru sine, TRUICĂ REMUS și ceilalți membri ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI având ca obiect Ferma Regală Băneasa, transmisă spre soluționare Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, urmare a înțelegerii cu inculpatul REMUS TRUICĂ, prin notificările, cererile, memoriile întocmite, prin prezența și susținerile făcute în cadrul ședințelor de CA de la ICDPP, l-a ajutat pe Iliescu Horia, directorul acestui Institut, să-i determine pe membrii CA să aprobe cererea inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, cu încălcarea dispozițiilor HG nr. 1881/2005 și ale art. 8, art. 10 și art. 21 din Legea nr. 10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, să dispună, cu încălcarea aceluiași dispoziții legale, restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moștenitor, incidența Legii nr. 10/2001 și identificarea terenului potrivit legii, cauzându-se astfel prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS și ceilalți membri ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu confirmă săvârșirea de către inculpații Gheorghita Dragomira, Dicu Corina, Sin Gheorghe, Stoian Ioan, Truică Remus, Al României Paul Philippe și Roșu Robert Mihăiță a acestei infracțiuni.

În primul rând, instanța a constatat că din comisia alcătuită în cadrul Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor care a decis retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de teren cunoscută ca Ferma Regală Băneasa nu a făcut parte doar inculpata Gheorghita Dragomira, trimisă în judecată pentru abuz în serviciu în forma autoratului, ci și martorii Florin Oancea și Ana Maria Andrei (alături de fostul director Horia Iliescu, decedat, și de martora Leaotă Elena, care s-a abținut), care au votat la fel ca inculpata Gheorghita Dragomira și nu au fost trimiși în judecată, primind soluții de clasare în cauză.

Dacă acțiunea esențială care a determinat punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata Gheorghita Dragomira, respectiv votul exprimat pentru retrocedare, a fost similară cu cea a martorilor menționați, tratamentul diferențiat al acestora față de inculpată ar trebui să aibă o justificare obiectivă rezonabilă. Or, în prezeenta cauză, nu se poate reține o astfel de justificare obiectivă în cazul inculpatei Gheorghita Dragomira, nefiind probe că aceasta ar fi acționat cu o formă de vinovăție diferită de cea a martorilor ori în urma vreunei influențe ilicite din partea unei terțe persoane.

Instanța de fond a subliniat că toate aspectele menționate la punctul anterior cu privire la dovedirea calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea sunt valabile și în ceea ce privește dovedirea calității de moștenitor a acestuia pentru retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Așa cum s-a arătat, inculpatul Al României Paul Philippe a depus în fața autorităților competente, în cursul procedurilor de retrocedare, acte de stare civilă (certificate de naștere, certificate de deces, carte de identitate, pașaport, etc.) și mai multe acte notariale (certificate de calitate moștenitor, testamente, contract de cumpărare/cesiune drepturi succesoriale, ofertă și acceptare de donație, etc.) care probează calitatea sa de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu. Certificatele de calitate de moștenitor emise de notarii publici sunt acte autentice, care nu puteau fi puse în discuție de funcționarii competenți să dispună asupra retrocedării, iar cumpărarea drepturilor succesoriale rămase de pe urma Elenei Lupescu, ultima soție a fostului Rege Carol al II-lea, a fost valabilă și a produs efecte în sensul dovedirii calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea.

În plus, prin hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului Judiciar de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, s-a consolidat cu efect retroactiv acest drept al inculpatului Al României Paul Philippe. Instanța nu a putut reține în prezent o altă situație juridică, care să contrazică această hotărâre, nefiind posibilă analizarea faptei de abuz în serviciu imputată inculpaților prin luarea în considerare doar a actelor existente la momentul faptei.

În ce privește dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil, așa cum s-a arătat anterior, el a fost statuat cu autoritate de lucru judecat prin Decizia civilă nr. 2146/06.12.2013, pronunțată în dosarul nr. 22069/3/2013 al Tribunalului București, Secția a III-a Civilă, prin care instanța a admis cererea de chemare în judecată a lui Al României Paul Philippe împotriva ICDPP și a acordat măsuri reparatorii pentru suprafața de 25.642,96 mp. din Ferma Regală Băneasa, care nu a putut fi retrocedată în natură de către ICDPP prin Decizia de retrocedare nr. 30/26.09.2008.

Trecând peste existența acestei hotărâri civile definitive, instanța a constatat că nu sunt întemeiate nici argumentele parchetului potrivit cărora inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea bunului pentru că nu ar fi fost îndeplinite condițiile Legii nr. 10/2001 în acest caz.

Inculpatul Al României Paul Philippe a formulat în mod legal cererea de retrocedare a imobilului.

Astfel, prin Notificarea nr. 554/13.02.2002, înregistrată la Primăria Municipiului București sub nr. 25576/14.02.2002, inculpatul Al României Paul Philippe a solicitat prin executor judecătoresc, Primăriei Municipiului București, restituirea imobilului situat în București, Str. Ion Ionescu de la Brad nr. 4, nr. 8 și nr. 10, Sect. 1, în suprafață de 26,87 ha, cunoscut sub denumirea de fosta Fermă Regală Băneasa (filele 15-18, vol. 10 din dosarul de urmărire penală), martorii Dumitru Stăiculescu, audiat la termenul din data de 24.03.2017 și Ana-Cristina Zănea, audiată la termenul din data de 07.07.2017, confirmând faptul că notificarea nr. 554/13.02.2002 a fost transmisă și că era însoțită de actele enumerate. Acest aspect a fost confirmat și de martora Burlacu Daniela, audiată la termenul din data de 24.03.2017, care a arătat că notificarea s-a depus în termen.

Prin adresa nr. 9134/26.11.2007, Primăria Municipiului București a înaintat ICDPP Dispoziția nr. 9134/23.11.2007 a Primarului General al Municipiului București și actele care au stat la baza emiterii dispoziției conform cu actul din dosarul administrativ.

Inculpatul Al României Paul Philippe este singurul succesor al Regelui Carol al II-lea care a formulat, în baza Legii nr. 10/2001, notificare pentru restituirea terenului aparținând fostei Ferme Regale Băneasa, fiind astfel îndreptățit să beneficieze de dreptul de acrescământ statuat în această materie de art. 4 alin. 4, potrivit căruia „*de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire*”.

Nu a putut fi primit argumentul parchetului potrivit căruia Decizia ICDPP de retrocedare ar fi avut în vedere numai calitatea de succesor în linie directă a lui Carol al II-lea, deoarece din conținutul deciziei rezultă că s-a avut în vedere atât calitatea acestuia de cesionar de drepturi succesoriale ale numitei Monique Urdărianu, cât și cea de moștenitor direct al lui Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu (pag. 2-3 ale Deciziei nr. 30/26.09.2008). Ambele calități justificau retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a imobilului, deoarece până la data retrocedării se consolidase și calitatea acestuia de moștenitor direct al fostului Rege Carol al II-lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006.

Aceste precizări au fost făcute de inculpatul Al României Paul Philippe după ce a depus notificarea și au fost însoțite de depunerea unor acte, neputând conduce la concluzia nelegalității deciziei de retrocedare, deoarece, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001, *„actele doveditoare ale dreptului de proprietate ori, după caz, ale calității de asociat sau acționar al persoanei juridice, precum și, în cazul moștenitorilor, cele care atestă această calitate și, după caz, înscrisurile care descriu construcția demolată și orice alte înscrisuri necesare evaluării pretențiilor de restituire decurgând din prezenta lege, pot fi depuse până la data soluționării notificării.”* Așadar, chiar dacă notificarea inițială nu făcea referire decât la calitatea de moștenitor în virtutea Contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale nr. 1489/02.08.2001 de la Monique Urdărianu, faptul că Decizia ICDPP nr. 30/26.09.2008 recunoaște petentului și calitatea de succesor ca nepot de fiu, în linie directă, după Carol al II-lea, datorită completării dosarului de notificare până la data Deciziei de retrocedare, este în concordanță cu legislația aplicabilă și cu practica judiciară în această materie.

Având în vedere că notificarea a fost depusă de inculpatul Al României Paul Philippe în calitate de moștenitor, în virtutea Contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale nr. 1489/02.08.2001 de la Monique Urdărianu, este corectă semnarea notificării de către inculpat. Din acest motiv, nu a putut fi primită susținerea parchetului că retrocedarea ar fi nelegală pentru că notificarea nu a fost semnată de tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, care trăia la data depunerii ei.

În plus, Carol Mircea Grigore formulase în data de 10.02.2002 o ofertă de donație către inculpatul Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România, respectiv 37,5% din averea regală moștenită de la Regele Carol al II-lea, încheiată în Marea Britanie și consfințită printr-un act certificat la data de 10.02.2002 de avocat David Northrop din Londra, iar notificarea de retrocedare nr. 554/13.02.2002 depusă de către inculpat în temeiul dispozițiilor Legii nr. 10/2001 reprezintă în sine o acceptare tacită a acestei oferte de donație. Pe lângă această acceptare tacită, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat și o declarație expresă de acceptare a donației, cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 BNP Melania Popa și Silvana-Brândușa Trofin.

Faptul că imobilul Ferma Regală Băneasa a fost în proprietatea privată a fostului Rege Carol al II-lea până la momentul preluării abuzive de către statul

comunist rezultă din mai multe înscrisuri, multe dintre acestea provenind de la Arhivele Naționale și beneficiind de un grad mare de credibilitate:

- Procesul-verbal din data de 23.11.1940, încheiat de către Prim-președintele Tribunalului Ilfov cu ocazia punerii în posesie a administratorului sechestru „*asupra proprietăților imobiliare care au aparținut sau aparțin fostului Rege Carol al II-lea sau casei regale*” (filele 38-39, vol. 10 din dosarul de urmărire penală), în care Ferma Regală Băneasa este descrisă ca fiind compusă din cele *trei suprafețe de teren*:

1) 23 ha, sub denumirea *lotul Mihail Viteazul - Regele Carol al II-lea*, pe care fostul Rege Carol al II-lea îl stăpânește în baza titlului de proprietate nr. 2/02.10.1931 emis de Ministerul Agriculturii și Domeniilor în virtutea Legii pentru împrumutarea ofițerilor decorați cu Ordinul Mihai Viteazul din 1927;

2) 3 ha și 5224 mp., lot cumpărat cu Actul de vânzare-cumpărare încheiat între Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Regele Carol al II-lea, autentificat de Tribunalul Ilfov, Secția Notariat sub nr. 35534/31.10.1936 – *Regele împuternicește pe Florian Marinescu, Administratorul Casei Regale să semneze contractul de vânzare-cumpărare pentru suprafața de 3 ha și 5224 mp din fosta Moșie Montesquieu...., terenul este situat în Comuna Băneasa, Județul Ilfov ...*” terenul se învecina la NE și N cu proprietatea fostei Școli de horticultură gr. II, la E și SE cu Ferma Regală Băneasa – cele 23 de ha – *lotul Mihail Viteazul*, la S și SV cu apa Colentina, iar la V și NV cu Fabrica de Cărămidă și cu Institutul de Sero-Vaccinuri Dr. Cantacuzino. Vânzarea acestei suprafețe către Regele Carol al II-lea este confirmată și prin Adresa nr. 110070/17.05.1935 a Ministerului Agriculturii și Domeniului, prin care se aduce la cunoștință că „*suprafața aprobată să se vândă pentru extinderea Fermei Regale Băneasa din fosta Moșie Montesquieu este de 3 ha 5224 m.p.*”;

3) 3540 m.p., fostă proprietate a Ministerului Agriculturii și Domeniilor, dat în plată fostului Rege Carol al II-lea, în baza Jurnalului Consiliului de Miniștri nr. 1722/11.06.1940 cu titlu de despăgubire pentru o serie de imobile proprietate personală care i-au fost expropriate de Stat; se menționează la punctul 5: „*un teren situat în comuna Băneasa, jud. Ilfov, învecinat cuFerma Regală Băneasa în suprafață de 3540 mp*” Acest bun este numit și de Referatul Administrației Bunurilor Private – Casă Regală nr. 276/14.03.1940, încheiat în urma schimbului de bunuri între Rege și Stat, prin care în patrimoniul lui Carol al II-lea au intrat 8 imobile, între care „*terenul de lângă Ferma Regală Băneasa teren 3540 m.p*”;

- Lista imobilelor urbane și rurale, proprietate a fostului Rege Carol al II-lea (nedată), provenită de la Arhivele Naționale, din care reiese că în proprietatea Regelui Carol al II-lea s-a aflat bunul „*Fermă Băneasa – lot Mihai Viteazul – Regele Carol al II-lea, suprafață 25 ha*” (filele 77-78, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Proces-verbal privind bunurile fostului rege Carol al II-lea, realizat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09 și 23.10.1940, provenit din Arhivele Naționale, care cuprinde și „*Bunurile trecute asupra Regelui Carol al II-lea*” între care este enumerată și Ferma Băneasa (lot Mihai Viteazul MS Regele Carol al II-lea) (filele 79-81, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Notă de serviciu a Primăriei Municipiului București, Direcția Financiară, din 18.01.1941, provenind din Arhivele Naționale, privind proprietățile din comuna Băneasa, aparținând Regelui Carol al II-lea, în care se menționează: „*Carol al II-lea are în Comuna Băneasa următoarele proprietăți: una fermă cu 25 ha,*” (fila 74, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Adresa nr. 417/12.03.1941 a administratorului sechestrului înaintată Prim-președintelui Tribunalului Ilfov privind bugetul de administrare pentru o serie de active aflate sub Administrația Sechestră între care și Ferma Băneasa, proprietatea lui Carol al II-lea (filele 300-301, vol. 3 din dosarul de urmărire penală);

- Inventar realizat de Primul Președinte al Tribunalului Ilfov din 15.04.1941 asupra averii imobiliare aparținând Regelui Carol al II-lea pusă sub sechestrul, provenind din Arhivele Naționale, care face referire la Ferma Băneasa „*compusă de 3 terenuri alăturate*” (filele 85-89, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Proces-Verbal din 25.08.1941 de punere sub sechestrul a bunurilor lui Carol al II-lea, între care și Ferma Regală Băneasa (filele 135-136, vol. 2 din dosarul de urmărire penală);

- Referat din 10.11.1943 al Direcției Judiciare, privind Administrația Sechestră a Bunurilor fostului Rege Carol al II-lea, provenit din Arhivele Naționale, care face un istoric al întregii Administrații sechestre instituite inițial prin Decretul Lege nr. 3767/11.11.1940 (aflat la filele 150-151, vol. 26 din dosarul de urmărire penală) și o descriere a tuturor bunurilor lui Carol al II-lea intrate sub măsura sechestrului, printre care și Ferma Regală Băneasa (pag. 12) și alte 8 imobile despre care se arată că sunt rămase „*în prezent sub sechestrul*” (filele 116-133, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II-lea semnată de Colonel Gheorghe Stavar, care arată că aceste bunuri se află sub sechestrul „*de la 7 septembrie 1940 și până astăzi*” și între acestea este enumerată și Ferma Băneasa (filele 291-295, vol. 2 din dosarul de urmărire penală);

- Referat al Comisiei de Inventariere și Supraveghere a Administrării Bunurilor Foste Regale (nedatat, dar care face referire la Administrația Stavar, fiind ulterior Notei informative din 01.07.1946), unde apare, la poziția 26, Ferma Băneasa – 28.43 ha (filele 122-143, vol. 26 din dosarul de urmărire penală);

- Referat al Administrației Sechestre asupra bunurilor Regelui Carol al II-lea din 29.07.1946 întocmit cu privire la situația asigurărilor încheiate pentru bunurile aparținând Regelui Carol al II-lea, în care se face mențiune repetată la Ferma Regală Băneasa (filele 48-50, vol. 10 din dosarul de urmărire penală);

- Procesul-verbal din 27.01.1948 de inventariere a suprafețelor de teren ce compuneau Ferma Băneasa, fond Arhivele Naționale - Comisia Centrală de Recuperare a Valorilor care au aparținut Casei Regale, dosar nr. 366/1948, fila 66-67 (filele 134-135, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Decretul nr. 38/27.05.1948 pentru intrarea în proprietatea Statului a bunurilor fostului Rege Mihai și ale membrilor fostei familii regale și Deciziunea nr. 905/19.06.1948 a Consiliului de Miniștri publicată în Monitorul

Oficial nr. 140/19.06.1948, emisă în baza dispozițiilor Decretului 38/1948, art. 1: „*bunurile enumerate [...] se trec în administrația și folosința autorităților și instituțiilor arătate în dreptul fiecăruia [...] terenul agricol în suprafață de 28,43 ha cu întreg inventarul necesar exploatării [...]* (Ferma Băneasa) situate în comuna Băneasa, județul Ilfov, fosta proprietate Carol II, la Ministerului Agriculturii” (filele 208-209, vol. 2 și filele 281-288, vol. 3 din dosarul de urmărire penală).

Toate aceste acte dovedesc, fără dubiu, că imobilul a aparținut fostului Rege Carol al II-lea la momentul preluării lui de către stat, fiind neîntemeiată susținerea parchetului în sensul că nu s-ar fi făcut această dovadă. Preluarea abuzivă de către statul comunist a bunului mai sus menționat rezultă din faptul că Decretul nr. 38/1948 a fost declarat nul prin sentința civilă nr. 110/04.04.2000 a Tribunalului Arad, irevocabilă, într-un litigiu în care petent a fost Regele Mihai I, reprezentat de martorul av. Adrian Vasiliu. Faptul că în acest decret este menționat în mod expres imobilul Ferma Regală Băneasa, ca fiind fostă proprietate Carol al II-lea, constituie o dovadă certă că imobilul a aparținut acestuia la momentul preluării.

Nu a putut fi admisă susținerea parchetului potrivit căreia ar fi „abuzivă” atribuirea către fostul Rege Carol al II-lea a lotului de 23 ha, sub denumirea *lotul Mihail Viteazul – Regele Carol al II-lea*, în baza titlului de proprietate nr. 2/02.10.1931 emis de Ministerul Agriculturii și Domeniilor în virtutea Legii pentru împrumutarea ofițerilor decorați cu Ordinul Mihai Viteazu din 1927. Acest aspect este nereal și nici nu putea face obiectul analizei comisiilor de fond funciar, nefiind invocat niciodată până acum. Lotul la care face referire parchetul pentru susținerea acestui caracter „abuziv” al atribuirii este denumit „*Ferma Scroviștea – lot Mihai Viteazu – Regele Ferdinand suprafață 25 ha*”, fiind atribuit Regelui Ferdinand de către Statul Român, iar nu Regelui Carol al II-lea.

Un alt argument al parchetului în susținerea acuzațiilor a fost acela că inculpata Dicu Corina ar fi întocmit în prima fază Nota juridică înregistrată de ICDPP sub nr. 845/ 31.03.2008 (filele 96-101, vol. 56 din dosarul de urmărire penală), semnată de directorul Horia Iliescu, prin care i se comunica inculpatului Al României Paul Philippe că nu ar fi întrunite condițiile pentru retrocedarea terenului. Aceeași notă juridică purtând nr. de înregistrare 996/14.04.2008 (filele 32-36, vol. 65 dosar de urmărire penală) a fost transmisă de ICDPP către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale – Cabinet Secretar de Stat, Gheorghe Albu (primind un număr de înregistrare în vederea expedierii către această instituție), care, la rândul său, a retransmis-o solicitantului, prin reprezentanții săi convenționali, cărora le cerea „*pentru o soluționare rapidă a cazului și emiterea unei decizii motivate față de notificarea formulată de clientul dumneavoastră, completarea dosarului administrativ, conform notei juridice anexate*”.

După primirea acestor răspunsuri, pe lângă înscrisurile care făceau dovada calității sale de moștenitor al lui Carol al II-lea și a faptului că bunul Ferma Regală Băneasa a aparținut fostului Rege Carol al II-lea și a fost preluat abuziv din proprietatea acestuia prin Decretul nr. 38/1948, inculpatul Al României Paul Philippe, personal și prin reprezentanți, a depus și o serie de

analize juridice a acestor înscrisuri și argumente juridice în susținerea temeiniciei cererii sale de retrocedare, după cum urmează:

- Adresa semnată de Al României Paul Philippe, înregistrată la ICDPP sub nr. 1274/09.05.2008, prin care se aduc lămuriri referitoare la: a) calitatea de persoană îndreptățită pe ambele ramuri; b) dovada proprietății lui Carol al II-lea asupra imobilului; c) preluarea abuzivă a bunului; d) identificarea bunului (filele 204-212, vol. 10 din dosarul de urmărire penală) și se răspunde la întrebările menționate în Nota juridică nr. 845/31.03.2008 a ICDPP;

- Adresa depusă de Al României Paul Philippe în data de 05.06.2008 la ICDPP cu privire la notificarea de restituire a Fermei Băneasa, efectele Ofertei de donație din 10.02.2002 și situația juridică a imobilului la data preluării de către Statul Român (filele 213-216, vol. 10 din dosarul de urmărire penală);

- Adresa înregistrată la ICDPP sub nr. 2499/27.08.2008, semnată de Al României Paul Philippe și Societatea de avocați TZA prin av. Robert Roșu, care conține argumente privind calitatea succesorală pe ambele ramuri succesoriale, istoricul juridic al terenului, analiza preluării nelegale de către Stat, se enumeră demersurile realizate în vederea restituirii și se enumeră consecințele juridice ale tergiversării soluționării notificării de retrocedare (filele 223-228, vol. 10 din dosarul de urmărire penală).

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe, prin avocat, a răspuns acestor obiecțiuni venite din partea ICDPP, pe care le considera nefondate, rezultă și din reacția inculpatului Roșu Robert Mihăiță după primirea Notei juridice nr. 845/31.03.2008, când afirmă: *„Rar mi-a fost dat să văd atâtea prostii într-un document, o să răspund punct cu punct”* (corespondența e-mail de răspuns, trimis în 11.04.2008, aflat la fila 288, vol. 57 din dosarul de urmărire penală).

Față de toate acestea, s-a apreciat că este plauzibilă susținerea inculpatei Dicu Corina, potrivit căreia argumentele expuse în aceste adrese și discuțiile cu avocații inculpatului Al României Paul Philippe au făcut-o să-și reconsidere poziția inițială și să aprecieze ca fiind temeinică cererea acestuia de retrocedare a bunului imobil ce face obiectul cauzei. În lipsa oricăror probe din care să rezulte că această schimbare a opiniei inculpatei a fost rezultatul vreunei influențe nelegale, instanța de fond nu a putut reține punctul de vedere al parchetului potrivit căruia ea constituie o dovadă a infracțiunii de abuz în serviciu. Procesul de deliberare asupra unei cereri este unul care durează în timp și care, prin natura lui, poate conduce la schimbări ale unor opinii exprimate anterior, în funcție de argumentele aduse în sprijinul cererii. Nu se poate prezuma că orice schimbare a unei opinii exprimate anterior este rezultatul unei infracțiuni, deoarece s-ar anula din start orice posibilitate de examinare serioasă a unei cereri.

Acest aspect este confirmat de susținerea inculpatei Dicu Corina din declarația dată în fața instanței la 08.02.2019 (filele 203-205, vol. 43 din dosarul instanței), în care arată că: *„...Am arătat și la urmărirea penală că între cele două părți, Institut și Prințul Paul, prin reprezentanți, a existat o corespondență amplă, și la cele solicitate a fi lămurite, clarificate prin nota juridică s-a răspuns punctual printr-o adresă nr. 1274/2008. În afară de această adresă sau mai transmis și alte puncte de vedere privind legalitatea notificării și*

corespondența se găsește în volumul X al urmăririi penale la dosarul administrativ al notificării.”

De asemenea, nu este ceva neobișnuit ca avocații unor părți adverse să se întâlnească și să discute aspectele divergente. Nicio prevedere a Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și nicio dispoziție din Statului profesiei de avocat nu interzic întrevederile între avocați, în vederea dezbaterii aspectelor juridice care îi privesc pe clienții acestora.

Nu a fost apreciată întemeiată nici susținerea parchetului potrivit căreia decizia de retrocedare a imobilului Ferma Regală Băneasa ar fi abuzivă pentru că solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe ar fi fost formulată în baza Legii nr. 10/2001, iar această lege ar fi fost aplicabilă doar imobilelor care au fost preluate abuziv în perioada comunistă și care sunt situate intravilan. În primul rând, imobilele administrate de institute de cercetare-dezvoltare din agricultură, indiferent dacă la origine au fost sau nu o exploatație agricolă, nu cad sub incidența Legii fondului funciar nr. 18/1991 și nici a Legii nr. 1/2000, ci sub incidența Legii nr. 10/2001, deoarece art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 arată că terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetări științifice din agricultură, aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora. În consecință, legea prevedea în mod expres că imobilul Ferma Regală Băneasa nu putea fi restituit în condițiile Legii nr. 18/1991.

Conform art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, *„nu intră sub incidența prezenței legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare”*. Practica judiciară și doctrina au statuat că Legea nr. 10/2001 are caracterul unei norme de complinire și că aceasta acoperă și acele terenuri din intravilanul localităților (inclusiv cele agricole) care nu au putut fi retrocedate în baza legilor fondului funciar anterioare.

Nu a fost apreciată drept corectă nici susținerea parchetului potrivit căreia nu ar fi fost aplicabilă Legea nr. 10/2001 deoarece terenul retrocedat nu ar fi fost intravilan.

Faptul că, la data preluării de către statul communist, imobilul retrocedat era unul intravilan rezultă din actul de vânzare-cumpărare între Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Regele Carol al II-lea, autentificat de Tribunalul Ilfov, Secția Notariat sub nr. 35534/31.10.1936, pentru suprafața de 3 ha 5244 m.p. din teren, care se referă la terenul *„pendinte de Comuna Băneasa Județul Ilfov...”*. Chiar actul prin care imobilul a fost preluat abuziv de către statul communist menționează faptul că acesta era intravilan, întrucât în Deciziunea nr. 905/19.06.1948 a Consiliului de Miniștri publicată în M.Of. nr. 140/19.06.1948, emisă în baza dispozițiilor Decretului 38/1948, se face vorbire de *„terenul agricol în suprafață de 28,43 ha cu întreg inventarul necesar exploatării (Ferma Băneasa) situată în comuna Băneasa, județul Ilfov, fosta proprietate a lui Carol al II-lea”*.

Faptul că, la data solicitării retrocedării, imobilul era intravilan rezultă și din Certificatul de urbanism nr. 4029/115/I/44666 din data de 18.12.2008, în care s-a consemnat că terenul situat pe strada Ion Ionescu de la Brad nr. 8 este intravilan (filele 84-85, vol. 11 din dosarul de urmărire penală). De asemenea, și în Certificatul de urbanism nr. 1031/27/1 din 27.03.2008 se certifică faptul că imobilul teren din Bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, Sect. 1, este compus din teren intravilan în suprafață de 31.409 ha, proprietate publică a statului și aflat în administrarea ICDPP (filele 237-239, vol. 28 din dosarul de urmărire penală). Or, potrivit art. 29 alin. 1 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, „*certificatul de urbanism este actul de informare cu caracter obligatoriu prin care autoritatea Administrației publice județene sau locale face cunoscute regimul juridic, economic și tehnic al imobilelor și condițiile necesare în vederea realizării unor investiții, tranzacții imobiliare ori a altor operațiuni imobiliare, potrivit legii*”.

Nu a putut fi admis nici argumentul parchetului referitor la caracterul abuziv al restituirii pe motiv că terenul ar fi făcut parte din domeniul public al statului, deoarece, potrivit doctrinei și practicii judiciare, Legea nr. 10/2001 este aplicabilă imobilelor preluate abuziv, indiferent dacă se află în domeniul public ori în domeniul privat al statului ori în patrimoniul entităților obligate la restituire. De altfel, acest aspect este consacrat și legislativ, în art. 6.1 al Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, potrivit cărora „...*În cursul procedurii administrative de soluționare a notificărilor nu prezintă relevanță afectarea juridică actuală a imobilelor solicitate, fiind fără relevanță juridică calificările Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sau alte acte normative subsidiare acesteia. Pentru aceste considerente, deținătorul imobilului care, la data soluționării notificării, este calificat ca fiind bun proprietate publică are competența de a dispune restituirea bunului în natură, fără a mai fi necesară parcurgerea procedurii prevăzute de Legea nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare.*”

Aplicabilitatea în acest caz a Legii nr. 10/2001 a fost statuată definitiv și prin decizia civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București, prin care s-a admis cererea inculpatului de acordare a despăgubirilor pentru suprafața de teren neretrocedată.

Terenul retrocedat a fost corect identificat, identificarea acestuia fiind atribuția exclusivă a ICDPP, în calitate de unitate deținătoare, iar nu a petentului care solicita retrocedarea. Astfel, potrivit Procesului-verbal al ședinței Consiliului de Administrație ICDPP din 02.09.2008 (filele 245-252, vol. 10 din dosarul de urmărire penală), în considerarea art. 10 pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, Consiliul a hotărât efectuarea expertizei tehnice topografice cu obiective: identificarea terenului - amplasament și vecinătăți, determinarea coordonatelor punctelor de hotar, stabilirea amplasamentului construcțiilor, stabilirea suprafeței afectate de servituți legale, stabilirea suprafeței de teren neocupate de construcții și determinarea amplasamentului fostei Ferme Băneasa, în sensul dacă este în intravilanul sau extravilanul localității. Terenul a fost identificat prin Expertiza tehnică imobiliară întocmită de Stocad Proiect SRL (filele 320-324, vol. 13 din

dosarul de urmărire penală), care face parte integrantă din Decizia de retrocedare.

Diferența de aproximativ 20.000 mp între suprafața retrocedată și cea intabulată rezultă dintr-o suprapunere de Carte Funciară și din existența unui conflict aparent de titluri de proprietate, iar nu ca urmare a unei eronate analize din expertiza realizată de Stocad Proiect SRL sau a unei manevre dolosive la identificarea terenului și retrocedarea terenului. De altfel, terenul se regăsește în întregime în natură în suprafața retrocedată, fiind doar vorba despre o suprapunere de Cărți Funciare.

Nu a fost apreciat întemeiat nici argumentul parchetului potrivit căruia imobilul retrocedat ar fi fost ocupat de construcții și nu putea fi retrocedat, deoarece din probe rezultă că singurele construcții ale ICDPP care împiedicau retrocedarea în natură sunt cele situate pe suprafața de 25.642,96 mp., care nu au fost restituite în natură, fiind respinse la retrocedare, așa cum rezultă din art. 4 din Decizia ICDPP nr. 30/26.09.2008. În rest, nu era vorba de construcții noi, durabile și autorizate, necesare desfășurării activității de cercetare-dezvoltare a ICDPP, ci era vorba de construcții vechi, dezafectate, care fuseseră amortizate total din punct de vedere contabil. Fiind vorba de construcții neautorizate și neînscrise în Cartea funciară, unele ocupate de unii angajați ai ICDPP (martorii Osiac Marian, Fătu Viorel, Dragomir Liliana, Larionesi Mîină și Dinu Sorina), fără însă a avea un titlu valabil, sau de construcții în stare de ruină care au făcut parte din Ferma Regală Băneasa când aceasta s-a aflat în proprietatea lui Carol al II-lea, acestea nu împiedicau restituirea în natură a terenului.

Martorii Fătu Viorel și Liliana Dragomir, audiați în cursul urmăririi penale, au arătat că era vorba de construcții degradate, care nu erau necesare desfășurării activității institutului, fiind vorba de locuințe degradate. Astfel, primul martor arată că nici nu locuia acolo, având doar mutația pe buletin, iar martora Liliana Dragomir arată că locuia într-o singură cameră într-o „clădire foarte veche cu un singur nivel...”, aflată „...într-o stare destul de avansată de degradare...”.

La fel rezultă și din Raportul de expertiză construcții și evaluare nr. 815928/05.07.2017, depus în cursul judecății de expert Lucian Climovici, care evaluează toate aceste construcții la 17850 de euro. În răspunsul la obiecțiunea nr. 4 expertul arată că: „Starea tehnică „satisfăcătoare” este ultima categorie de stări tehnice conform D. 93/1977 (cele superioare sunt „bună” și „foarte bună”) și presupune stări tehnice pentru care costurile de refacere depășesc 10% din valoarea de înlocuire, deci ea poate presupune la rigoare chiar 100%, deci stare de ruină.”

Referitor la susținerea parchetului că o suprafață de 3540 mp. ar fi intrat în proprietatea Statului Român prin Deciziunea ÎCCJ nr. 1/26.11.1941 și că, din acest motiv, acesta nu putea face obiectul retrocedării, instanța a reiterat argumentele de la punctul anterior cu privire la lipsa de efecte a acestei decizii. În plus, inculpatului Al României Paul Philippe nu i-a fost retrocedat întregul imobil Ferma Regală Băneasa, iar față de suprafața de teren neretrocedată, de 25.642,96 mp, suprafața de 3540 mp este infimă. Așadar, nu se poate susține că s-ar fi retrocedat abuziv acest teren de 3540 mp., pentru că nu rezultă din nicio probă că acesta ar fi fost retrocedat inculpatului și că nu se află în cadrul

terenului de 25.642,96 mp., nerestituit în natură. În plus, în Deciziunea ÎCCJ nr. 1/26.11.1941 se menționează că terenul în suprafață de 3.540 m.p. este „*situat lângă Ferma Băneasa...luat din terenul Școalei de Horticultură Băneasa...*”, de unde s-ar putea deduce și că este vorba de un alt teren, învecinat cu Ferma Regală Băneasa.

Față de toate aceste aspcte, instanța a constatat că Decizia nr. 30 din 26.09.2008 a ICDPP, prin care s-a dispus restituirea în natură către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de 170.924,97 m.p. din Ferma Regală Băneasa, nu a fost dată cu încălcarea vreunei dispoziții legale, neputând constitui temei al tragerii la răspundere pentru infracțiunea de abuz în serviciu a celor care au votat pentru adoptarea ei.

În consecință, nefiind comisă nicio faptă penală prin adoptarea acestei decizii, nu se poate reține nici complicitatea la infracțiunea de abuz în serviciu în sarcina celor care au ajutat sau au înlesnit adoptarea acestei decizii.

Astfel, inculpata Dicu Corina a exercitat cu ocazia adoptării acestei decizii doar o activitate normală de avocat al ICDPP, care nu se circumscrie niciunei fapte penale. Nu s-a putut reține obținerea de către aceasta a vreunui folos material sau satisfacerea vreunui interes propriu și nici nu s-a identificat o conivență de natură infracțională între această inculpată și vreuna dintre celelalte persoane trimise în judecată în cauză. Oferirea de consultanță juridică, în limitele legii, nu poate constitui elementul material al vreunei infracțiuni, iar în prezenta cauză s-a arătat că decizia adoptată nu a fost nelegală.

Aceleași aspecte sunt valabile și pentru inculpatul Roșu Robert Mihăiță, care a exercitat acte de avocat al inculpatului Al României Paul Philippe cu ocazia adoptării deciziei de retrocedare a Fermei Regale Băneasa. Prezența inculpatului Roșu Robert Mihăiță la sediul ICDPP a fost justificată exclusiv de necesitatea apărării intereselor juridice ale clientului său, iar toate actele desfășurate de acesta au fost acte legale. Probele menționate mai sus denotă convingerea inculpatului Roșu Robert că demersul inculpatului Al României Paul Philippe este unul legitim, întrucât acesta era persoană îndreptățită și avea dreptul la retrocedarea acestui imobil care a aparținut bunicului său, fostul Rege Carol al II-lea. Această convingere a inculpatului Roșu Robert Mihăiță cu privire la justetea demersului de retrocedare rezultă și din Raportul de audit juridic predat clientului Receptia SRL în data de 19.10.2006 (vol. 36 indice 1 din dosarul instanței), care arată expres că șansele de retrocedare a bunului denumit Ferma Băneasa, raportat la actele de la dosar, sunt ridicate.

Faptul că inculpatul Sin Gheorghe a participat la ședința consiliului de administrație în care s-a decis retrocedarea nu poate constitui un ajutor la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în primul rând pentru că restituirea nu a fost contrară legii. În plus, pentru a se putea reține complicitatea la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, ar fi trebuit să se facă dovada că inculpatul Sin Gheorghe a avut cunoștință despre săvârșirea vreunei infracțiuni și a intenționat să ajute la comiterea acesteia. Or, din nicio probă nu rezultă că inculpatul Sin Gheorghe ar fi cunoscut de existența vreunei nelegalități și ar fi avut intenția să ajute în vreun fel la comiterea acesteia. Prezența sa în calitate de secretar al ASAS la momentul discutării unei solicitări cu implicații importante asupra patrimoniului ICDPP era una normală, iar din probele administrate rezultă că

inculpatul Sin Gheorghe a avut anterior o poziție constantă de a nu se retroceda terenul. Nu există nicio probă din care să reiasă că inculpatul Sin Gheorghe ar fi fost influențat în vreun fel de vreunul dintre inculpați, ca să-l determine să sprijine retrocedarea în natură a imobilului. Martorii prezenți la ședința consiliului de administrație al ICDPP au arătat că acesta nu i-a influențat în vreun mod în luarea hotărârii de retrocedare, ci el a avut un rol neutru la această ședință.

Inculpatului Sin Gheorghe i s-a mai imputat că, prin adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, a solicitat Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor convocarea consiliului de administrație pentru soluționarea cererii de retrocedare formulate de inculpatul Al României Paul Philippe. Nici acest act al inculpatului nu conține nimic nelegal, fiind vorba chiar de o obligație legală a inculpatului de a da curs în termenul legal unor cereri ale terților adresate instituției pe care o reprezintă. Prin această adresă inculpatul nu a solicitat să se dea o anumită soluție cererii inculpatului Al României Paul Philippe, ci doar să se convoace consiliul de administrație pentru soluționarea cererii inculpatului.

De asemenea, efectuarea de către inculpatul Stoian Ioan a unei documentații tehnice de identificare a terenului retrocedat nu poate constitui un act de complicitate la abuz în serviciu, în primul rând pentru că decizia de retrocedare nu a fost una contrară legii. În plus, pentru a se putea reține un act de complicitate, ar trebui să se dovedească faptul că inculpatul Stoian Ioan ar fi fost convins că decizia de retrocedare a imobilului către inculpatul Al României Paul Philippe era una contrară legii și că, prin activitatea sa, acesta ar fi urmărit înlesnirea săvârșirii acestei nelegalități. Or, din probe nu rezultă nici faptul că inculpatul Stoian Ioan ar fi avut cunoștință despre aspectele juridice ale retrocedării și nici că acesta ar fi intenționat să acorde un ajutor pentru comiterea vreunei activități contrare legii.

S-a apreciat că nu are nicio relevanță, sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu ce face obiectul cauzei, faptul că inculpatul Stoian Ioan a folosit numele și ștampila expertului Stângu Ioan, deoarece în lipsa unei infracțiuni de abuz în serviciu reținută în sarcina autorilor, nu se poate reține nici complicitatea la această infracțiune în sarcina inculpatului Stângu Ioan. S-ar fi putut pune în discuție săvârșirea de către acesta a unei infracțiuni de fals, însă parchetul nu a dispus trimiterea în judecată a inculpatului și pentru o astfel de infracțiune, pentru care, la acest moment, ar fi prescrisă răspunderea penală, având în vedere perioada mare de timp scursă de la data faptei.

În ce privește faptele imputate inculpaților Al României Paul Philippe și Trucă Remus, prin prezența lor la ICDPP și depunerea unor adrese aceștia nu au făcut decât să susțină cererea primului de retrocedare a unui imobil la care era îndreptățit potrivit actelor de la dosar, activitatea neputând să fie încadrată ca un ajutor la săvârșirea vreunei infracțiuni. Așa cum s-a arătat anterior, toate demersurile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe pentru retrocedarea acestui imobil au fost unele legitime, conforme cu legea, iar funcționarii publici care au admis această cerere nu au săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu.

Reținerea în sarcina inculpatului Trucă Remus a faptei de mituire a fostului director al ICDPP nu are nicio relevanță pentru infracțiunea de abuz în

serviciu, deoarece infracțiunea de dare de mită poate fi comisă și în legătură cu efectuarea unui act legal de către funcționarul public, în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 16 alin. 1 lit b) teza I Cod procedură penală, instanța de fond a dispus achitarea tuturor inculpaților trimiși în judecată pentru această infracțiune de abuz în serviciu, în calitate de autori sau de complici, deoarece faptele comise de aceștia nu sunt prevăzute de legea penală, ci sunt fapte legale. Nu s-au putut reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, deoarece inculpații au săvârșit acte materiale ale unor fapte care nu sunt, însă, prevăzute de legea penală. Pentru reținerea dispozițiilor art. 16 lit. a) Cod procedură penală ar fi trebuit să rezulte că inculpații nu au comis niciun act al vreunei fapte, nici măcar al unei fapte legale și că nu s-a petrecut nimic în realitate.

k). Referitor la infracțiunea de spălare a banilor reținută de parchet în forma autoratului în sarcina inculpaților TRUICĂ REMUS, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, MARCOVICI MARIUS ANDREI și S.C. RECIPLIA S.R.L. și în forma complicității în sarcina inculpaților ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, TAL SILBERSTEIN și STEINMETZ BENYAMIN:

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat de parchet în rechizitoriu că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar și a bunurilor obținute urmare a acesteia, a încheiat acte juridice pe care le-a semnat în calitate de mandatar al inculpatei SC RECIPLIA SRL sau a contribuit la încheierea unor astfel de acte, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa” și Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care și Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum și clădiri în Sinaia și București), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), pentru care a făcut toate demersurile anterioare, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat că, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar și a bunurilor obținute urmare a acesteia, urmare a dispozițiilor inculpatului SILBERSTEIN TAL, a încheiat acte juridice, respectiv actul adițional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea”, încheiat la data de 13.04.2011 și actul adițional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, pe care le-a semnat în calitate de administrator al inculpatei RECIPLIA SRL, creând astfel aparența

unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

În sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL s-a reținut în rechizitoriu că, în realizarea obiectului de activitate, prin intermediul reprezentanților săi, inculpații TRUICĂ REMUS (asociat, mandatar și administrator de fapt) și MARCOVICI MARIUS ANDREI (administrator), care începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, acționând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar și a bunurilor obținute urmare a acesteia, au încheiat acte juridice creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, respectiv: contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa” și Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care și Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum și clădiri în Sinaia și București), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), actul adițional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea”, încheiat la data de 13.04.2011 și actul adițional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu membrii grupului infracțional (cumpărare/trafic de influență), dar și a bunurilor obținute urmare a acesteia, a încheiat acte juridice, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, respectiv: contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa” și Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care și Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum și clădiri în Sinaia și București), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), actul adițional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea”, încheiat la data de 13.04.2011 și actul adițional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale

infracțiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ este acuzat că, acționând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute de ceilalți membri ai grupului infracțional (asociați RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar și a bunurilor obținute urmare a acesteia, cu intenție, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa” și Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care și Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum și clădiri în Sinaia și București), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), prin participarea la negocierea clauzelor și redactarea acestora, direct sau de către avocații pe care-i coordona în cadrul firmei, la dispoziția sa, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul TAL SILBERSTEIN este acuzat de parchet că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute de membrii grupului infracțional (asociați RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar și a bunurilor obținute urmare a acesteia, cu intenție, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa” și Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care și Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum și clădiri în Sinaia și București), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), actul adițional la contractul de cesiune intitulat „Înțelegerea” din data de 13.04.2011 și actul adițional nr. 1 la „Înțelegere” din data de 23.06.2011, prin aprobarea acțiunilor inculpatului TRUICĂ REMUS, furnizarea de sume de bani necesare tranzacțiilor, participarea directă și negocierea clauzelor contractuale, coordonarea activității RECIPLIA SRL, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de

art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Inculpatul STEINMETZ BENYAMIN este acuzat de parchet că, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute de membrii grupului infracțional (asociați RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar și a bunurilor obținute urmare a acesteia, cu intenție, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa” și Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care și Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum și clădiri în Sinaia și București), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), actul adițional la contractul de cesiune intitulat „Înțelegerea” din data de 13.04.2011 și actul adițional nr. 1 la „Înțelegere” din data de 23.06.2011, prin aprobarea acțiunilor inculpatului TRUICĂ REMUS, furnizarea de sume de bani necesare tranzacțiilor, discutarea cu ceilalți membri a clauzelor contractuale, coordonarea activității RECIPLIA SRL, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța a dispus *schimbarea încadrării juridice a acestor fapte*, pentru fiecare dintre inculpații de mai sus, *din forma continuată a infracțiunii de spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal – pentru autori – și de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal – pentru complici – *în infracțiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal – pentru autori – și de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal – pentru complici – *reținându-se forma unității naturale*. A fost motivată anterior această dispoziție de schimbare a încadrării juridice a faptelor.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu confirmă săvârșirea de către inculpații Truică Remus, Marcovici Marius Andrei, S.C. RECIPLIA S.R.L., Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin a acestor infracțiuni.

Potrivit art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, spălarea banilor constă în schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a

acestor bunuri ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei.

Pentru a se reține săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor în forma prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (identică cu forma din art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în vigoare la data săvârșirii faptelor), ar trebui să existe situația premisă constând în existența unui bun provenit din săvârșirea de infracțiuni. Din acest motiv, infracțiunea de spălare de bani se poate comite doar după săvârșirea infracțiunii predicat din care provine bunul „spălat” și niciodată nu poate fi săvârșită anterior acestei infracțiuni și nici concomitent cu ea, în concurs ideal. Această interpretare a fost statuată de practica judiciară și de Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 418/2018, în care se arată că *„analiza acelorși modalități normative conduce la concluzia că faptele de schimbare sau transfer de bunuri și cele de ascundere sau disimulare sunt fapte care, prin natura lor, sunt comise ulterior infracțiunilor din care provin bunurile ce constituie obiectul material al infracțiunii de spălare a banilor, fiind, prin urmare, întotdeauna acțiuni distincte de cele care formează elementul material al infracțiunii predicat”*.

Parchetul a susținut în rechizitoriu că prin contractul de cesiune a drepturilor succesoriale din data de 1.11.2006 și prin actele ulterioare de transmitere către SC Reciplia SRL a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa, din 15.10.2007 și, respective, 15.01.2009, inculpații ar fi comis atât infracțiunea de trafic de influență, cât și infracțiunea de spălare a banilor.

Astfel, infracțiunea de spălare a banilor supusă analizei este descrisă la paginile 118-130 din rechizitoriu, unde parchetul arată următoarele:

«Interpunerea acestei societăți în realizarea înțelegerii între inculpații REMUS TRUICĂ și AL ROMÂNIEI PAUL PHILIP este modalitatea la care s-a recurs pentru spălarea banilor preținși, promiși și dați în schimbul influenței traficate, dar și pentru ascunderea identității reale a celorlați traficanți de influență, parteneri ai lui Truică în activitatea infracțională desfășurată.

Faptul că acest contract de cesiune a fost o modalitate convenită de membrii grupului infracțional de ascundere a adevăratei naturi a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, respectiv cumpărare/traficare de influență rezultă din următoarele aspecte:...» (pag.119-120 din rechizitoriu).

«Aceste contracte de vânzare-cumpărare au fost perfectate în considerarea și ca o finalitate a contractului de cesiune din 01.11.2006, contract prin care așa cum am arătat a fost disimulat traficul de influență săvârșit pentru dobândirea bunurilor, contractele reprezentând astfel acte materiale ale aceleși infracțiuni continuate de spălare a banilor.

Transferul acestor bunuri în proprietatea SC RECIPLIA SRL, prin cele două contracte menționate, reprezintă modalitatea în care s-a plătit prețul traficului de influență săvârșit pentru retrocedarea acestora și totodată s-a realizat și operațiunea de „spălare” a lui.»

«Având în vedere activitatea de traficare a influenței pentru obținerea bunurilor s-a realizat de membrii grupului infracțional în mod continuat (activitate expusă pe larg la secțiunea anterioară) toate actele încheiate între

grup și cumpărătorul de influență, având la bază înțelegerea inițială și prin care s-a urmărit obținerea în final a bunurilor, preț al traficului de influență, reprezintă acte materiale ale aceleiași infracțiuni de spălare a banilor. »

Or, așa cum s-a arătat, nu poate fi concepută săvârșirea în concurs ideal a infracțiunii de spălare a banilor cu infracțiunea predicat, din care provin bunurile „spălate”, respectiv cu infracțiunea de trafic de influență în speța de față.

Instanța a arătat anterior, în analizarea infracțiunilor de trafic de influență și de cumpărare de influență reținute în sarcina inculpaților Truică Remus, SC Reciplia SRL și, respective, Al României Paul Philippe, că aceste infracțiuni cuprind atât actele inițiale de pretindere și respectiv de promisiune, cât și actele ulterioare de primire și respectiv de dare, comise de traficantul și de cumpărătorul de influență, fiind în prezența unei unități naturale de infracțiune.

Așadar, actele de transmitere de către inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa, prin contractele încheiate la 15.10.2007 și, respective, la 15.01.2009, reprezintă acte componente ale infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență, deoarece ele sunt o urmare a actelor anterioare de pretindere și, respectiv, promisiune a acestor bunuri, comise în anul 2006. Doar după datele de 15.10.2007 și 15.01.2009, după ce s-a consumat infracțiunea de trafic de influență, este posibilă săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor în legătură cu aceste bunuri, prin schimbarea sau transferul lor, deoarece abia după aceste date ar fi întrunită condiția existenței situației premisă ca bunul să fie provenit dintr-o infracțiune.

În concluzie, traficul de influență și spălarea banilor comise prin intermediul aceleiași cesiuni de drepturi sau de bunuri reprezintă o imposibilitate, cele două infracțiuni neputând fi comise prin aceeași acțiune. Cesiunea bunurilor a reprezentat un act material al traficului de influență și nu putea, în același timp, să constituie și un act de ascundere a originii ilicite a acestora.

La momentul încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006 bunurile nu intraseră în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe și acesta a reprezentat tocmai scopul traficului de influență. La momentul transmiterii către SC Reciplia SRL a bunurilor imobile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, din 15.10.2007 și, respective, 15.01.2009, s-a realizat actul material al primirii și respectiv al dării bunurilor promise de cumpărătorul de influență traficantului de influență, în schimbul folosirii influenței acestuia asupra funcționarilor publici.

Actele din 20.03.2007, 04.04.2007 și 04.10.2007, menționate de parchet ca fiind acte materiale ale infracțiunii de spălare a banilor, reprezintă acte adiționale la contractul de cesiune din data de 1.11.2006, care vizează bunuri ce nu au făcut obiectul prezentei cauze și cu privire la care nu s-a făcut vreo dovadă că ar fi fost obținute în mod efectiv și nici că ar fi provenit din săvârșirea unei infracțiuni. În plus, fiind acte adiționale ale contractului de cesiune a drepturilor succesoriale din 1.11.2006, nu s-a transmis nimic prin încheierea acestora, ci s-au semnat doar niște promisiuni de transmitere a unor bunuri viitoare. Nefiind transmis niciun bun prin intermediul lor, nu se poate susține că prin aceste acte s-a „spălat” vreun produs al unei infracțiuni.

Actul adițional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea”, încheiat la data de 13.04.2011 și actul adițional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, menționate de parchet ca fiind acte materiale ale infracțiunii de spălare a banilor, au fost încheiate în urma divergențelor ivite între inculpatul Al României Paul Philippe și reprezentanții SC Reciplia SRL și nu au avut scopul de a ascunde proveniența ilicită a vreunor bunuri, ci de a pune capăt acestor divergențe.

Inculpatul Al României Paul Philippe era nemulțumit că nu și-a primit cota corespunzătoare din valoarea bunurilor cedate societății Reciplia SRL și a solicitat modificarea contractului inițial prin includerea în înțelegere a societății Lot Invest SRL (care ar fi preluat o parte din cota sa din valoarea bunurilor). Fiind vorba de o modificare a contractului inițial din 1.11.2006, care nu aduce nicio schimbare cu privire la procente din valoarea bunurilor stabilite în favoarea inculpaților ori cu privire la bunurile cuprinse în înțelegere și care nu a avut nicio finalitate, deoarece nu s-a transmis niciun bun în urma încheierii acestui act adițional, nu s-a putut reține că prin el s-ar fi comis vreo acțiune de spălare a banilor.

Pentru aceste motive, având în vedere lipsa situației premisă a infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data săvârșirii faptelor), deoarece actele descrise constituie doar acte materiale ale infracțiunii premisă, instanța de fond a reținut că faptele de mai sus reținute de parchet în sarcina inculpaților Trucă Remus, Marcovici Marius Andrei, S.C. RECIPLIA S.R.L., Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor. În consecință, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea acestora pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data săvârșirii faptelor), în forma autoratului sau a complicității. Temeiul achitării l-au constituit dispozițiile art. 16 lit. b) teza I Cod procedură penală, deoarece s-au petrecut niște fapte materiale, s-au încheiat niște contracte, care însă nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, pentru motivele arătate anterior. Pentru a se reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit a) Cod procedură penală, ar trebui ca în lumea materială să nu se fi petrecut niciun act fizic, nicio acțiune sau inacțiune care ar putea să constituie elementul material al infracțiunii.

l). Referitor la săvârșirea de către inculpatul TRUCĂ REMUS a infracțiunii de spălare a banilor, în legătură cu transferarea dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 mp. din Pădurea Snagov:

Inculpatul TRUCĂ REMUS este acuzat prin actul de sesizare că a încheiat, la data de 11.06.2009, în calitate de cumpărător, cu RECIPLIA SRL, contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notar, având ca obiect un teren în suprafață de 75.400 mp, prețul vânzării fiind de 310.786 lei, respectiv 0,98 Euro/mp (la cursul BNR de 4,1977 lei/Euro din 11.06.2009), pe care acesta nu l-a achitat, primind astfel pentru activitatea infracțională desfășurată în cadrul grupului infracțional o parte din terenul retrocedat abuziv, cunoscând că bunul a

fost obținut prin fapte de corupție la care a contribuit în mod direct și urmărind astfel să-i ascundă proveniența ilicită, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății confirmă săvârșirea de către inculpatul Trucă Remus a acestei infracțiuni.

Art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (în precedenta reglementare, în vigoare la data comiterii infracțiunii de spălare a banilor ce face obiectul cauzei, aceasta era reglementată în formă identică în art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002) incriminează ca infracțiune de spălare a banilor *„schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei”*.

Pentru existența acestei infracțiuni trebuie să existe o situație premisă, constând în existența unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, un element material constând în schimbarea sau transferul acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

În speță, s-a arătat că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost dobândit de SC Reciplia SRL ca urmare a săvârșirii de către inculpatul Trucă Remus a infracțiunii de trafic de influență. Instanța a motivat că societatea Reciplia SRL a primit acest bun ca preț al influenței promise de inculpatul Trucă Remus inculpatului Al României Paul Philippe, în sensul că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să soluționeze cererea acestuia din urmă de retrocedare a bunurilor moștenite de la fostul Rege Carol al II-lea.

În consecință, s-a reținut cu certitudine că bunul ce face obiectul acestei infracțiuni de spălare a banilor (suprafața de 75.400 mp. din Pădurea Snagov) este un bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, în sensul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002. Legea nu definește care ar trebui să fie infracțiunile din care provin bunurile „spălate”, astfel încât acestea pot proveni din orice infracțiune. De asemenea, sensul sintagmei *„provin din săvârșirea de infracțiuni”* este unul foarte larg, incluzând orice activități infracționale care au ca rezultat dobândirea de bunuri de către o persoană, inclusiv fapte de corupție.

Inculpatul Trucă Remus cunoștea proveniența acestui bun, deoarece chiar el a săvârșit infracțiunea de trafic de influență în urma căreia societatea Reciplia SRL a dobândit bunul și a fost reprezentantul societății la încheierea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub. nr. 3512/15.10.2007, prin care a fost transmisă proprietatea terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov de către inculpatul Al României Paul Philippe (cumpărătorul de influență).

Ulterior dobândirii acestui bun de către societatea Reciplia SRL, aceasta a transmis o parte din teren către inculpatul Trucă Remus, respectiv 9000 mp. și 14000 mp. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 și 75400 mp. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009. Alte părți din acest teren au fost transmise în mod fictiv către mai multe persoane, posibil interpuși ai inculpatului Trucă Remus și ai martorului Aparaschivei Cristian.

Aceste transmisiuni fictive de proprietate s-au făcut prin următoarele contracte: contractul de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 4143/05.12.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 4145/05.12.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 515/20.02.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2440/13.08.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2441/13.08.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008.

După ce au dobândit aceste părți din terenul provenit din infracțiunea de trafic de influență, atât inculpatul Truică Remus, cât și celelalte persoane care au susținut că au dobândit în mod fictiv terenurile la rugămintea martorului Aparaschivei Cristian, au garantat cu ele unele credite foarte mari, contractate de la o filială a BRD. Creditele nu au fost restituite către bancă, iar modul de obținere a acestora face obiectul unui alt dosar penal, aflat în cursul urmăririi penale. Fiind un dosar în lucru la parchet în legătură cu aceste transmiteri de terenuri și folosirea lor ca gaj la bancă, urmează ca organele judiciare să lămurească aceste aspecte în cauza respectivă.

Fapta cu care a fost sesizată instanța de judecată în acest caz este doar aceea de spălare a banilor comisă prin transmiterea către inculpatul Truică Remus a suprafeței de 75400 mp. din același teren (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009), având în vedere că parchetul a arătat la pagina 183 din rechizitoriu că, în ceea ce privește transmiterea terenurilor de 9000 mp. și 14000 mp. (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007), a intervenit prescripția răspunderii penale pentru infracțiunea de spălare a banilor, raportat la data contractului.

Actele depuse la dosar dovedesc fără dubiu că a avut loc această transmitere a proprietății celor trei terenuri către inculpatul Truică Remus, asupra lor fiind instituită măsura sechestrului asigurător, întrucât inculpatul figurează în continuare ca proprietar al acestora, alături de fosta sa soție.

În ce privește forma de vinovăție, practica judiciară și doctrina majoritară consideră că infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în forma în vigoare la data faptei) se comite cu intenție directă.

Instanța a reținut că intenția inculpatului Truică Remus de a ascunde sau disimula proveniența ilicită a acestui bun ce face obiectul infracțiunii de spălare a banilor rezultă din faptul că, după ce l-a dobândit, inculpatul a garantat cu el împrumutarea de la bancă a unei sume mari de bani, pe care nu a mai restituit-o.

Inculpatul Truică Remus era la momentul transmiterii proprietății terenului de 75400 mp. administratorul de fapt al societății Reciplia SRL și avea putere largă de decizie în cadrul acestei societăți. Acest aspect rezultă din declarația martorului Aparaschivei Cristian dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. VII, la filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: „*De Reciplia din România s-a ocupat Remus Truică*” și din declarația de martor dată de Dimofte Radu în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 din dosarul de urmărire penală) și în instanță, la data de 5.05.2017, în care arată: „*Când mi l-a prezentat pe domnul Steinmetz mi-a confirmat că firma Reciplia este a dânsului, că îl are acționar și partener pe domnul Truică și că de*

Reciplia se ocupă domnul Tal Silberstein și Truică. Truică era împuternicit ca un fel de administrator în România, și domnul Tal Silberstein îl coordona, ținea legătura cu domnul Steinmetz și îl coordona.”

În această calitate de administrator de fapt al Reciplia SRL în România, inculpatul Truică Remus avea puteri largi în cadrul societății, făcând chiar unele acte pe care nu le-a adus la cunoștința celorlalți asociați și care au dus în final la conflictul cu aceștia, finalizat cu ieșirea lui din societate. În acest sens, martorul Bejenaru Andrei a declarat în fața instanței, la data de 07.04.2017, referindu-se la inculpatul Benyamin Steinmetz, că: *„dânsul era surprins, așa l-am perceput, de desfășurarea financiară a proiectului, de faptul că s-au făcut tranzacții de care dânsul spunea că nu știa, și că din această cauză îl scosese din proiect pe domnul Truică.”*

În consecință, având în vedere că inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societății Reciplia SRL la acel moment, că acesta știa că terenul Pădurea Snagov provine din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, că o parte din teren și-a transmis-o în proprietate sieși, iar o altă parte a fost transmisă fictiv în proprietatea altor persoane, după care toate aceste terenuri au fost folosite pentru garantarea unor credite rămase nerestituite, s-a reținut că inculpatul a avut ca scop ascunderea sau disimularea originii ilicite a bunului primit în proprietate.

Nu este vorba de o simplă activitate de transmitere a proprietății unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, ci suntem în prezența unor operațiuni mai complexe, care au însoțit această transmitere și care au avut ca rezultat obținerea de către inculpatul Truică Remus a unor sume mari de bani de pe urma transmiterii acestor terenuri.

Chiar dacă inculpatul nu și-ar fi propus ca scop principal, direct, ascunderea sau disimularea provenienței terenului, faptul că din acțiunile desfășurate de el a rezultat în mod inerent ieșirea bunului din patrimoniul societății Reciplia SRL (unde intrase ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni de trafic de influență) și dobândirea de către inculpat a unei sume mari de bani pe o cale aparent legală, prin folosirea acestui teren pentru garantarea unui credit bancar, dovedește forma de vinovăție a intenției directe. Așa cum s-a arătat în doctrină, *„intenția directă de gradul doi se realizează atunci când autorul nu își propune producerea rezultatului ca scop în sine sau ca un mijloc pentru realizarea altui scop, ci rezultatul apare ca o consecință necesară a modului sau mijloacelor de comitere a infracțiunii.”* (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, Vol. I, Editura Universul Juridic, 2014, pagina 322).

Pentru aceste motive, fiind întrunite toate condițiile pentru reținerea în sarcina inculpatului Truică Remus a infracțiunii de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în forma în vigoare la data faptei), în legătură cu transmiterea suprafeței de teren de 75400 mp. din Pădurea Snagov, instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului pentru această infracțiune.

m). Referitor la săvârșirea de către inculpata PĂVĂLOIU NELA a infracțiunii de spălare a banilor în legătură cu dobândirea terenului de la SC Reciplia SRL:

Inculpata PĂVĂLOIU NELA este acuzată în actul de sesizare că, urmărind să ascundă proveniența ilicită a terenului primit la Snagov (dobândit prin infracțiuni de corupție menționate mai sus), pentru care în anul 2008 a încheiat contracte fictive de vânzare-cumpărare cu RECIPLIA SRL în numele societății sale, ILKO STAR SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), a transferat întreaga suprafață de teren, de 78.792 mp, pe numele unei societăți comerciale MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, înființată în 28.09.2015, ca aport la capital, societate pe care în fapt o controlează, fiind deținută ca asociat unic și administrată de fiica sa, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății confirmă săvârșirea de către inculpata Păvăloiu Nela a acestei infracțiuni.

Art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (în precedenta reglementare, în vigoare la data comiterii infracțiunii de spălare a banilor din prezentul dosar, infracțiunea era reglementată identic în art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002) incriminează ca infracțiune de spălare a banilor *„schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei”*.

Pentru existența acestei infracțiuni trebuie să existe o situație premisă, constând în existența unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, un element material constând în schimbarea sau transferul acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

Instanța a motivat anterior că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost dobândit de SC Reciplia SRL ca urmare a săvârșirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, reținând că societatea Reciplia SRL a primit acest bun ca preț al influenței promise de inculpatul Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să soluționeze cererea acestuia din urmă de retrocedare a bunurilor moștenite de la fostul Rege Carol al II-lea.

Toate argumentele expuse anterior la analizarea infracțiunilor de trafic de influență, reținute în sarcina inculpaților Truică Remus și SC Reciplia SRL, sunt valabile și în ceea ce privește motivarea provenienței din săvârșirea unei infracțiuni a imobilului teren ce a făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor, reținută în sarcina inculpatei Păvăloiu Nela.

Așadar, s-a reținut că este îndeplinită cu certitudine condiția ca bunul să fie provenit din săvârșirea unei infracțiuni, în sensul art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002. Legea nu definește care ar trebui să fie infracțiunile din care provin bunurile „spălate”, astfel încât acestea pot proveni din orice infracțiune. De asemenea, sensul sintagmei *„provin din săvârșirea de infracțiuni”* este unul mai larg, incluzând orice activități infracționale care au ca

rezultat dobândirea de bunuri de către o persoană, inclusiv fapte de trafic de influență.

Ulterior dobândirii terenului de 46,78 ha de la inculpatul Al României Paul Philippe, ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, inculpata SC Reciplia SRL a transmis o parte din teren către SC ILKO STAR SRL – firmă ce aparține inculpatei Păvăloiu Nela – respectiv suprafețele de 6534 m.p. și 43459 mp. (transmise prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008) și suprafața de 28799 mp. (transmisă prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008).

Terenurile obținute de către inculpata Păvăloiu Nela, prin intermediul societății acesteia SC ILKO STAR SRL, au fost ulterior transmise către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăți, prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015.

Instanța a reținut că SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost înființată la data de 24.07.2015 și are ca asociat unic și administrator pe numita Șerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Păvăloiu Nela. Înființarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL și transmiterea proprietății terenurilor către aceasta de către inculpata Păvăloiu Nela au avut loc *după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii și denunțului din data de 23.01.2015 și, respective, din data de 15.04.2015*, când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție.

Instanța a fost sesizată doar cu fapta de transfer al terenurilor de la SC ILKO STAR SRL către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, ca urmare a aducerii lor ca aport la capitalul social al acestei societăți, prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015. Parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea cu privire la infracțiunea de spălare a banilor săvârșită prin încheierea contractelor dintre Reciplia SRL și SC ILKO STAR SRL, în anul 2008, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Inculpata Păvăloiu Nela a participat, fără dubiu, la această acțiune de transfer a terenurilor de la SC ILKO STAR SRL către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, având în vedere că la societatea care a transmis terenul inculpata era asociat și administrator, iar cea căreia i-a fost transferat are ca asociat unic și administrator pe fiica inculpatei, numita Șerban Ana Maria Iulia. Acest aspect rezultă din actele de la dosar legate de aceste operațiuni, semnate de inculpată.

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela cunoștea că terenul la transmiterea căruia a participat provenea din săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență rezultă din mai multe probe. S-a apreciat că nu are nicio relevanță faptul că terenul provenit din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență a fost transmis mai întâi de la SC Reciplia SRL către SC ILKO STAR SRL și apoi de aceasta din urmă către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, deoarece inculpata Păvăloiu Nela a participat la ambele trasmiteri și de fiecare dată a cunoscut proveniența infracțională a bunului transmis.

Doctrina și practica judiciară au arătat că această condiție, a cunoașterii provenienței bunului din săvârșirea unei infracțiuni, trebuie interpretată în sens

larg, nefiind necesar ca făptuitorul să cunoască exact care este infracțiunea din care provine bunul ori care sunt circumstanțele concrete ale comiterii acesteia.

În cauză sunt probe concludente din care rezultă că inculpata Păvăloiu Nela a cunoscut că Receptia SRL a dobândit terenul respectiv de la inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență.

Astfel, faptul că inculpata Păvăloiu Nela cunoștea că inculpatul Al României Paul Philippe căuta să-și soluționeze prin cumpărare de influență cererile de retrocedare a imobilelor revendicate rezultă din declarația de martor dată de Poenaru Liviu în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7 al dosarului de urmărire penală, la filele 547-554), în care acesta arată că: „Paul Al României mi-a spus că a găsit pe cineva care e în stare să îl conecteze cu oameni importanți politici și care are astfel influență pentru soluționarea cererilor lui de revendicare. Mi-a spus că e vorba de Nela Păvăloiu și că aceasta va veni la mine la birou pentru a-i da dosarele. După ce am predat dosarele, la două sau trei săptămâni după aceea, Paul Al României m-a trimis la întâlnirea cu Truică de care am făcut vorbire mai sus. Nu am mai discutat apoi cu Paul Al României, cu Păvăloiu sau cu Truică.”

În plângerea depusă la parchet la data de 23.01.2015, inculpatul Al României Paul Philippe descrie fapta de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus și motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe acesta, arătând că, în anul 2005, a cunoscut-o pe inculpata Nela Păvăloiu și că: „după aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoștință cu dl. Remus Truică spunându-ne că dl. Remus Truică este un om important în România cu cunoștințe juridice solide și cu foarte mulți bani, că are de partea sa o echipă de avocați foarte bună care se poate ocupa de toate cererile și procesele în curs sau care urmau și care poate să asigure toate sumele necesare plății onorariului avocaților, eventualele taxe de timbru, costul deplasărilor, identificarea bunurilor etc. Această prezentare a fost confirmată de către dl. Remus Truică.”

La fila 3 din această plângere penală inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit că: „Pentru a mă determina să renunț la un procent uriaș din bunurile moștenite, dl. Remus Truică a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele generate de situația juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparținut autorilor mei și Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură să soluționeze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul șef de cabinet al prim-ministrului Adrian Năstase și că datorită relațiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.”

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soția dlui. Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, prim-ministru al României la acel moment.”

În declarația dată în cursul urmăririi penale în calitate de suspect de Al României Paul Philippe, în data de 23.04.2015 (filele 234-245, vol. 3 din dosarul de urmărire penală), acesta arată că: „Nela Păvăloiu mi-a fost prezentată ca fiind o persoană care cunoaște foarte mulți oameni și mă poate ajuta să recuperez proprietățile. M-am întâlnit cu Nela Păvăloiu la restaurantul Casa di

DAVID de pe Șos. Nordului, ocazie cu care aceasta mi-a spus că mă poate ajuta cu recuperarea proprietăților. Eu eram nemulțumit deoarece vedeam că nu primeam nici un bun înapoi.

Nela Păvăloiu mi-a spus că are o relație bună cu primarul din Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori. Cred că era vorba despre primarul Snagovului din mandatul 2000-2004. Am discutat cu Nela Păvăloiu că în schimbul ajutorului dat aceasta să primească aproximativ 35 % din valoarea imobilelor recuperate de ea.”

În declarația dată în cursul urmăririi penale, în calitate de suspectă, de A României Lia (filele 179-195, vol. 5 din dosarul de urmărire penală), aceasta arată că: „Nela Păvăloiu ne-a spus, îmi amintesc că eram la noi acasă, că din informațiile ei, documentele care fac dovada că bunurile îi aparțin soțului meu ar fi ascunse din ordinul directorului Arhivelor Naționale, domnul Lungu.

Astfel, în acele împrejurări, Nela Păvăloiu ne-a spus că are relațiile necesare pentru a face rost de documente în ciuda acestor piedici.

Am fost de acord să încheiem un contract cu Nela Păvăloiu, solicitându-i ca demersurile pe care le va face să fie legale.”

Aceste declarații date de inculpatul Al României Paul Philippe și de soția acestuia cu privire la încercarea de folosire de către inculpata Păvăloiu Nela a influenței avute pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile de retrocedare formulate de primul inculpat se coroborează cu următoarele probe:

- declarația de suspect dată de Păvăloiu Nela în cursul urmăririi penale (filele 3-14, vol. 4 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată: „Cu președintele CJ Ilfov, Cristi Rădulescu, cu care sunt prietenă de mai mult timp, am fost cu acesta la petreceri, nunți sau botezuri. M-am plâns lui că am făcut demersuri la prefectură pentru retrocedarea pădurii și nu am primit răspuns.”

- declarația de inculpat dată de Mușat Apostol în cursul urmăririi penale (filele 53-59, vol. 4 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: „Așa cum am spus data trecută pe Nela Păvăloiu am cunoscut-o atunci când a venit în legătură cu cererea formulată de prințul Paul. Cred că a fost trimisă de Cristache Rădulescu, care cred că era la acel moment președinte CJ Ilfov. La acel moment făceam parte din același partid cu Cristache Rădulescu, acesta fiind președintele PDL Ilfov.”

- declarația de martor dată în cursul urmăririi penale de Capanu George (filele 186-197, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) în care acesta arată că:

„De la domnul Berceanu am aflat că primarul din Snagov pune presiune pe el să accepte retrocedarea atât cu ocazia ședințelor comisiei cât și informal, făcându-i vizite.

Arăt că la câteva luni de la instalarea în funcție (n.n. după luna iulie 2005) am fost chemat de senatorul Rădulescu care mi-a prezentat o listă „cu 4 probleme” care erau patru cereri nelegale de retrocedare, printre care și Pădurea Snagov. I-am replicat că toate sunt nelegale și i-am cerut să nu mă mai cheme.

De asemenea, a venit la mine după luna august 2006 Păvăloiu Nela care mi-a cerut explicații în legătură cu refuzul de punere în posesie. I-am spus că acționăm legal și ne facem datoria și a plecat.”

- în declarația din cursul judecății, dată în 20.10.2017, martorul Capanu George confirmă aceste lucruri, arătând următoarele: „*Întrebare avocat inc. Păvăloiu Nela – Ce explicații i-a dat doamna Păvăloiu? Răspuns: Doamna Păvăloiu a venit la mine în cabinet ca o doamnă și am discutat despre această retrocedare și am refuzat-o categoric.*” De asemenea, acesta mai arată că: „*Întrebare procuror – Îl cunoașteți pe senatorul Rădulescu Cristache? Răspuns: Da. Întrebare procuror – V-a solicitat sau v-a dat vreo adresă care să conțină și solicitarea de retrocedare a imobilului de la Snagov? Răspuns: Mi-a dat o hârtie în biroul dumnealui, nici nu am citit-o bine și am spus că sunt ilegale. Erau vreo 4 retrocedări, nu îmi aduc aminte toate 4. Întrebare procuror – La urmărire v-ați adus aminte că era și padurea Snagov. Vă mențineți această declarație? Răspuns: Da. Întrebare procuror – De ce ați considerat că sunt ilegale? Răspuns: Din discuțiile cu colegii mei, în caz concret cu pădurea de la Snagov și cu celelalte 3, i-am întrebat ce păduri mai trebuie să retrocedăm sau unde sunt presiuni pentru retrocedări. Am hotărât fără să vad actele că nu pot să îi răspund afirmativ domnului senator. Am fost chemat în biroul domnului senator și mi-a spus că „eu sunt senator și rog să retrocedați aceste 4 păduri”. Nu am preluat biletul de la dumnealui, l-am lăsat pe birou și am plecat.»*

- declarația dată în cursul judecății, la data de 20.10.2017, de martorul Cucu Petru Ionuț, în care acesta arată că: „*Întrebare procuror – Ați făcut o afirmație la urmărire penală în sensul că „am auzit de Păvăloiu Nela și știu că a fost mandatarul lui Paul și avea o relație bună cu primarul din Snagov, acesta susținând-o în solicitările de retrocedare”. La ce v-ați referit? Răspuns: Relația dintre domnul primar și Nela Păvăloiu am dedus-o din sursele domnului primar Mușat Apostol. Mi-a spus că o cunoaște pe Nela Păvăloiu și s-a referit la ea într-un mod familiar.*”

- declarația din 20.10.2017 dată în fața instanței de martorul Berceanu Daniel Marian, în care acesta arată că: „*Întrebare procuror – Știți dacă între Păvăloiu Nela și inculpatul Mușat Apostol erau relații anterioare, se cunoșteau? Răspuns: Din moment ce la o întâlnire anterioară dintre mine și domnul Mușat, la domnul Mușat în birou, când le-am spus punctul de vedere, dumnealui a înștiințat-o imediat pe doamna Păvăloiu, presupun că se cunoșteau.*”

- convorbirea telefonică din data de 28.09.2007, ora 15:36:13, purtată între Remus Truică și Nela Păvăloiu (filele 5-7, vol. 8 din dosarul de urmărire penală), cu următorul conținut:

REMUS TRUICĂ: *Nela, ne-am întâlnit și noi, am stabilit niște chestii. Eu îmi văd de treaba mea!*

NELA: *Nu am stabilit...*

REMUS TRUICĂ: *Cum n-am stabilit?*

NELA: *Nu.*

REMUS TRUICĂ: *Păi, n-am stat la Sangria și am stabilit și a rămas ca tu cu Ion să le puneți pe hârtie și gata! Ce mai... Stai un pic, nu asta e important, important este... eu acum sunt în două procese diferite care... Ieri, de exemplu, am fost într-o întâlnire de dimineața până seara. Am avut 4000 de apeluri lipsă! N-am dat niciun telefon înapoi. Azi dimineață îmi fac un schimb al meu de... în sfârșit! Cu ce ți-am greșit, că nu vreau să greșesc cu nimic! Vreau să înțelegi că*

nimic din ceea ce am vorbit noi doi nu s-a schimbat! Nu înțeleg de ce trebuie să se ducă nu știu ce senator Rădulescu...

NELA: Asta vreau să-ți spun eu...

REMUS TRUICĂ: ... la nu știu ce cadastrist și să urle pe la ăia și să-i cheme la ordin și primarul din Snagov să fie supărat și toate astea! Nu înțeleg de ce ne trebuie toate astea!

NELA: Păi, asta, asta e...

REMUS TRUICĂ: Țăla-i prietenul tău, nu e prietenul meu!

NELA: Este prietenul meu, dar ăla nu înțelege și, dacă cineva nu înțelege, nu pot să răspund pentru faptele altora!

Întrucât din aceste probe au rezultat indicii că inculpata Păvăloiu Nela ar fi comis la rândul său o infracțiune de trafic de influență, parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea sub aspectul săvârșirii de către inculpată a acestei infracțiuni, deoarece a intervenit prescripția răspunderii penale. Declarațiile sunt, însă, relevante sub aspectul cunoașterii de către inculpata Păvăloiu Nela a modului în care a fost obținut terenul Pădurea Snagov ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență.

Chiar dacă în declarațiile următoare inculpatul Al României Paul Philippe a retractat, în mare parte, cele arătate în declarația de suspect din data de 23.04.2015, acesta arată și în declarația de suspect din 11.12.2015 că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus a fost acela că ea nu a reușit să rezolve retrocedarea Pădurii Snagov (fila 167, verso, din vol. L al dosarului instanței).

În declarația de suspect dată de A României Lia la data de 06.05.2015 (aflată la filele 167-176 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală), aceasta arată că inculpatul Al României Paul Philippe a contactat mai multe persoane care să îl reprezinte în cererile de revendicare, dar a fost sabotat tot timpul de către autorități. În acest context, inculpata Păvăloiu Nela le-a făcut cunoștință cu inculpatul Truică Remus („Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaște pe Remus Truică, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și cu obținerea documentelor necesare (PUZ etc).” – fila 169 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală).

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela i-a „cedat afacerea” inculpatului Truică Remus pentru că ea nu reușise punerea efectivă în posesie, deși se reușise obținerea unei hotărâri a comisiei județene de retrocedare a Pădurii Snagov, rezultă și din declarația dată de martora Cuniță Mihaela în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7, filele 476-482 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că: „Ulterior, în septembrie sau octombrie 2006, Nela Păvăloiu mi-a spus că pentru că prințul Paul e nemulțumit că nu obține nimic ea o să îi cedeze contractul lui Remus Truică. Pe Truică l-am văzut o singură dată la birou la Nela Păvăloiu în această perioadă, era însoțit de soția lui, de un avocat și de încă o persoană pe care nu o cunosc. Cred că tot în 2006 Nela Păvăloiu și-a cedat efectiv contractul lui Remus Truică și de la acel moment nu știu să se mai fi ocupat de vreun demers pentru bunurile revendicate de Paul Al României. La un moment dat am aflat de la televizor că prințul Paul a obținut niște bunuri, înainte de a i se naște copilul, am sunat-o pe Păvăloiu să o întreb dacă primim niște bani pentru demersurile făcute, dar Nela mi-a spus că nici ea

și nici Leți nu au primit nimic.” Fiind audiată de instanță la data de 05.05.2017, martora Cuniță Mihaela a arătat că își menține în totalitate declarația dată în cursul urmăririi penale.

Modul în care au procedat inculpații Al României Paul Philippe, Păvăloiu Nela și Truică Remus cu privire la transmiterea drepturilor succesoriale a fost descris de martorul Aparaschivei Cristian Relu, care arată în declarația dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 al dosarului de urmărire penală, filele 260-314) că aceștia au colaborat tot timpul după preluarea de către inculpatul Truică Remus a demersurilor de retrocedare a Pădurii Snagov: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roșu și Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocați, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piața Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuții, deși uneori l-am dus chiar eu cu mașina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul. Din câte am înțeles Nela Păvăloiu a fost cea care a inițiat proiectul și l-a prezentat pe prințul Paul lui Remus Truică și asociaților lui. Între Păvăloiu și Truică existau tensiuni și acesta mi-a spus că Păvăloiu are de primit bani și era nemulțumit de pretențiile emise de aceasta. Cred că Păvăloiu era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor, cel puțin așa mi-a spus Truică.”* Aceasta afirmație contrazice susținerile inculpatei Păvăloiu Nela, potrivit cărora inculpatul Truică Remus ar fi fost cel care a contactat-o. În realitate, inculpata Păvăloiu Nela a fost nevoită să-i cedeze inculpatului Truică Remus această „afacere” pentru că ea s-a blocat la punerea în posesie a Pădurii Snagov retrocedate. Fiind audiat în fața instanței de judecată, în data de 23.06.2017, martorul Aparaschivei Cristian Relu a declarat că își menține declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Declarația martorului Aparaschivei Cristian Relu este confirmată sub acest aspect de convorbirea purtată în data de 28.09.2007, ora 15:36:13, de Remus Truică cu Păvăloiu Nela, redată în volumul 8, filele 5-7 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ: Ce anume ce și cum? N-ai contractul în față? Nu mă abat cu nimic de la contractul ăla! Ce anume să-ți spun în plus față de contract? Acolo scrie clar: Din momentul în care se face intabularea, din momentul în care se trece în Cartea Funciară, din nu știu ce, de atunci se întâmplă nu știu ce. E trecut în termene foarte clari! Nu numai că respectăm acele termene, dar chiar le plătim cu mult înainte de ceea ce scrie acolo!

NELA: Nu este vorba despre avansurile către Paul, este vorba de faptul că tu ai vrut ceva, eu am acceptat, iar diferența între ce am făcut noi și ce trebuie să fie acceptată de terțele persoane, trebuie să le spunem exact ce și cum.

Toate aceste probe dovedesc, fără dubiu, că inculpata Păvăloiu Nela cunoștea că terenul pe care l-a primit pe numele societății la care era administrator, SC ILKO STAR SRL, de la SC Reciplita SRL, provenea din săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, față de inculpatul Al României Paul Philippe.

Intenția inculpatei Păvăloiu Nela de a ascunde sau disimula originea ilicită a bunului rezultă în primul rând din faptul că aceasta a adus ca aport social bunul respectiv la o societate care o are ca asociat unic și administrator pe fiica sa, numita Șerban Ana Maria Iulia. Nu există o justificare economică a acestei operațiuni, având în vedere că SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL nu a desfășurat nicio activitate nici înainte și nici după dobândirea acestor bunuri.

Inculpata Păvăloiu Nela nu a obținut o contraprestație în urma acestui transfer al bunurilor, fiind vorba în realitate de un act cu titlu gratuit. Or, aceasta denotă că intenția inculpatei la efectuarea acestei operațiuni nu a fost una comercială, deoarece aceasta putea desfășura o activitate economică reală și în cadrul societății ILKO STR S.R.L., dacă intenționa acest lucru. În realitate, intenția inculpatei a fost aceea de a ascunde sau disimula proveniența bunului respectiv.

Această intenție rezultă și din faptul că înființarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL (la 24.07.2015) și transferul bunurilor către această societate s-au realizat la scurt timp după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii și denunțului din data de 23.01.2015 și, respectiv, din data de 15.04.2015, când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție. Întrucât anterior fuseseră și articole în presă pe tema acestor retrocedări, se poate justifica temerea inculpatei Păvăloiu Nela că cercetările începute vor conduce la acest teren, ceea ce a determinat-o să încerce prin această tranzacție să-i disimuleze proveniența ilicită, creând aparența unei dobândiri licite a lui de către SC MERSURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

Față de toate acestea, instanța de fond a constatat că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, dispunând condamnarea inculpatei Păvăloiu Nela pentru această infracțiune.

n). Referitor la săvârșirea de către inculpatul CHIRIAC THEODOR a infracțiunii de participație improprie la spălarea banilor, în legătură cu transmiterea suprafeței de teren de 1000 mp., primită ca mită în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor sale de serviciu:

Inculpatul CHIRIAC THEODOR este acuzat în rechizitoriu că, pentru a ascunde/disimula adevărata proveniență a terenului primit cu titlu de mită de la TRUCĂ REMUS și RECIPLIA SRL pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu încălcarea legii, i-a determinat pe numiții Matei Marian și Matei Maria să semneze în calitate de cumpărători contractul de vânzare-cumpărare nr. 27909 din 22.02.2008 pentru un teren forestier de 1000 mp în Snagov, iar la data de 01.04.2008, să semneze în calitate de vânzători contractul de vânzare-cumpărare autentificat prin încheierea 1484 prin care același teren a fost vândut cumpărătorului de bună credință, Cacenco Aurelian, obținând un folos necuvenit de aproximativ 50.000 euro, primiți de la cumpărător, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *participație improprie la spălarea a banilor*, prevăzută de art.

52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății confirmă săvârșirea de către inculpatul Chiriac Theodor a acestei infracțiuni.

Așa cum s-a arătat anterior, pentru existența infracțiunii de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data faptelor), trebuie să existe un bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, o schimbare sau un transfer al acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

Pentru a se reține infracțiunea de spălare a banilor, nu este nevoie să se dispună o soluție de condamnare și pentru infracțiunea predicat, din care a provenit bunul „spălat” de făptuitor, ci trebuie să se dovedească doar că acesta cunoștea că bunul provine dintr-o infracțiune.

De asemenea, pentru a se reține infracțiunea de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data faptelor), nu are nicio relevanță dacă făptuitorul este și autor al infracțiunii predicat, din care provine bunul ce a făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor.

În speță, parchetul a arătat în actul de sesizare că infracțiunea predicat din care provine bunul supus spălării de către inculpatul Chiriac Theodor este infracțiunea de luare de mită, constând în primirea de către acesta a unei suprafețe de teren de 1000 mp. de la inculpatul Truică Remus, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu de director al Direcției Silvice Ilfov, în care a facilitat punerea în posesie efectivă a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului retrocedat.

S-a apreciat că nu are nicio relevanță faptul că retrocedarea terenului către inculpatul Al României Paul Philippe a fost una legală, deoarece infracțiunea de dare și luare de mită se poate comite și în legătură cu îndeplinirea în mod legal a atribuțiilor de serviciu de către funcționarul public. Având în vedere că pentru această infracțiune de luare de mită comisă de către inculpatul Chiriac Theodor a intervenit prescripția răspunderii penale, parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea. Acest aspect nu are nicio relevanță pentru reținerea în sarcina inculpatului Chiriac Theodor a infracțiunii de spălare a banilor, sub forma participației improprie, deoarece cele două infracțiuni sunt autonome una față de cealaltă.

Instanța a reținut că activitatea inculpatului Chiriac Theodor s-a circumscris momentului în care demersurile inculpatei Păvăloiu Nela de punere în posesie asupra terenului din Pădurea Snagov retrocedat inculpatului Al României Paul Philippe s-au blocat deoarece directorul Direcției Silvice Ilfov, martorul Capanu George, ca și ceilalți reprezentanți ai acestei instituții din comisiile de fond funciar, se opuneau acestei retrocedări. Așa cum s-a arătat anterior, acesta a fost și motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela a „cedat” către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, drepturile

succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe pe care le obținuse anterior prin contractul de mandat și asistență de specialitate.

După această cedare a drepturilor succesorale, inculpatul Truică Remus a reușit în scurt timp „deblocarea” situației, având în vedere că a fost înlocuit directorul Direcției Silvice Ilfov, Capanu George, cu inculpatul Chiriac Theodor, cu care inculpatul Truică Remus era prieten. Prin efectuarea de către inculpatul Chiriac Theodor a demersurilor pentru punerea efectivă în posesie asupra terenului retrocedat s-a deblocat situația, motiv pentru care s-a reținut că primirea de către inculpatul Chiriac Theodor a terenului de 1000 mp. din Pădurea Snagov s-a făcut în legătură cu îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor de serviciu.

În legătură cu relațiile inculpatului Truică Remus cu inculpatul Chiriac Theodor, martorul Aparaschivei Cristian Relu afirmă în declarația dată în fața instanței că: „*Întrebare procuror – Dar pe Chiriac Theodor îl cunoștea, de la Romsilva? Răspuns: După nume nu-mi dau seama, dar cunoștea diverse persoane de la Romsilva. Întrebare procuror – Mențineți afirmația conform căreia Dan Iovănescu, omul de încredere al lui Truică, a spus că orice problemă ce ține de Romsilva se rezolvă cu Chiriac? Răspuns: Da, mențin afirmația că domnul Iovănescu mi-a comunicat că orice problemă legată de Romsilva se rezolvă, nu-mi amintesc exact dacă mi-a spus și numele persoanei respective, dar el se ocupa de Romsilva.*” Așa cum rezultă din probele administrate, inculpatul Truică Remus a și folosit ulterior, în mod efectiv, influența pe care o avea pe lângă inculpatul Chiriac Theodor, pentru a reuși punerea în posesie asupra suprafeței de teren din Pădurea Snagov retrocedate în urma demersurilor făcute de inculpata Păvăloiu Nela.

Relația de prietenie dintre inculpații Truică Remus și Chiriac Theodor este susținută în mod categoric de martor în declarația dată în fața instanței: „*Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Dacă își menține declarația de la urmărire penală potrivit căreia Remus Truică era bun prieten cu Chiriac Theodor, acesta îl vizita frecvent acasă la Snagov? Răspuns: Da. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Cum își justifică această declarație? Răspuns: L-am văzut deseori acolo. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Ce înseamnă deseori sau „frecvent” cum a declarat la urmărire penală? Răspuns: Cu ocazia unor mese festive sau pur și simplu mese ocazionale. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Este sigur vorba de inc. Chiriac Theodor și nu de altă persoană care lucrează în Romsilva? Răspuns: Da, sunt sigur.*” S-a apreciat că nu există niciun motiv pentru care martorul să mintă sub acest aspect, iar această susținere este confirmată și de alte probe.

Afirmațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu referitoare la relațiile de prietenie dintre cei doi inculpați sunt confirmate și de martorul Cucu Ionuț, în declarația dată în cursul urmăririi penale la 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 86-92), în care acesta arată că: „*Știu că domnul Chiriac Teodor era amic cu primarul din Snagov și îl cunoștea pe domnul Truică. Fac această precizare întrucât în primăvara - vara anului 2007, anterior punerii în posesie a lui Paul, domnul Chiriac venise cu probleme de serviciu la Ocolul Silvic Snagov și am hotărât să mergem să mâncăm la o terasă la lacul Snagov. De pe celălalt mal a venit Truică Remus cu o șalupă și s-a*

așezat la masa noastră, discutând cu domnul Chiriac ca și cum se cunoșteau. Truică Remus a spus în discuție că se schimbă directorul Romsilva și el știe cine vine.” Din ultima afirmație a martorului rezultă că inculpatul Truică Remus știa chiar că va fi schimbat directorul Direcției Silvice Ilfov și că va fi înlocuit cu inculpatul Chiriac Theodor. În declarația dată în instanță la data de 20.10.2017, martorul Cucu Ionuț confirmă acest episod, arătând că: „La un moment dat cand eram împreună cu Chiriac Theodor pe o terasă pe malul lacului Snagov, la un moment dat pe acea terasă a intrat domnul Remus Truică care s-a apropiat și l-a salutat pe domnul Chiriac și s-au schimbat câteva amabilități după care a plecat în altă parte. De aceea am tras concluzia că cei doi se cunoșteau.”

Schimbarea directorului direcției silvice a fost un factor important, care a contribuit la punerea efectivă în posesie asupra terenului, deoarece directorul anterior al Direcției Silvice Ilfov, martorul Capanu George, arată în declarația dată în fața instanței, la 20.10.2017, cu privire la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe privind Pădurea Snagov, că: „A fost și dorința mea și a celorlalți colaboratori cu care lucram, de a nu retroceda această suprafață, de acord cu șeful de ocol cu ce a specificat dumnealui în această anexă”. Apoi martorul mai arată că inculpatul Truică Remus a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Mușat Apostol, precizând că: «Întrebare procuror – V-a solicitat inculpatul Apostol sau a intermediat inculpatul Apostol o întâlnire între dvs. și inculpatul Truică Remus? Răspuns: Fostul primar de la Snagov mi-a spus odată că ar vrea domnul Truică să mă cunoască. Întrebare procuror – V-a spus pentru ce? Răspuns: Nu. Întrebare procuror – De unde ați tras concluzia că această întâlnire se dorea a fi tot pentru retrocedarea pădurii de la Snagov? Răspuns: Fără să îmi spună domnul primar am făcut legătura că tot cu asta ar fi și nu am avut nici curiozitatea să îl cunosc pe domnul Truică, eu fiind legat de acest „nu retrocedare”». Această poziție a martorului a determinat și demersul inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală împotriva lui Capanu George – Director la Direcția Regia Națională a Pădurilor Romsilva în legătură cu refuzul de a pune în posesie terenul forestier, înregistrată cu nr. 100054/18.05.2007 – Inspectoratul de Poliție a Județului Ilfov (filele 184-190, vol. 46 din dosarul instanței).

De altfel, inculpatul Truică Remus arată în convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, cu Shimon, redată în volumul 8, filele 24-26: „REMUS TRUICĂ: Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov.”

Contribuția efectivă a inculpatului Chiriac Theodor la punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului retrocedat rezultă în primul rând din faptul că, la data de 26.06.2007, inculpatul CHIRIAC THEODOR, delegat între timp în funcția de director, a semnat în numele Direcției Silvice București adresa nr. 2850 prin care a cerut Ocolului Silvic Snagov să-l pună în posesie pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu o suprafață de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului Snagov. În aceeași zi, 26.06.2007, s-a întocmit procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, reprezentat de avocatul Ene Mihail, cu 10 ha de pădure în zona Fundul Sacului, potrivit hotărârii de validare nr. 7 din 14.01.2004 a comisiei județene pentru reconstituirea dreptului de proprietate.

De asemenea, acest lucru rezultă și din declarația de martor dată de Berceanu Daniel la 21.02.2016 (filele 23-28, vol. 7 din dosarul de urmărire penală): „Arăt că amplasamentul a fost indicat pe anexa 37 de domnul Chiriac și nu s-a retrocedat exact pe trupul de pădure Fundul Sacului. În acea zonă care este izolată s-au retrocedat aproximativ 10 ha, iar restul s-a retrocedat în zona Snagov - Parc, potrivit indicațiilor domnului Chiriac care a colorat pe o hartă, de mână, amplasamentul care se retrocedează. Nu cunosc să se fi purtat corespondență oficială între comisie și direcție cu privire la amplasament, respectiv cu privire la indicarea altui amplasament, având în vedere că suprafețe din Fundul Sacului au fost retrocedate altor persoane. Anexa 37 astfel aprobată de comisia locală a fost trimisă spre validare comisiei județene constituite la nivelul Instituției Prefectului Ilfov.”

Primirea de către inculpatul Chiriac Theodor a unei suprafețe de teren de 1000 mp., în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, rezultă din faptul că, la pagina 9 din plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: «De asemenea, o serie de alte prevederi cuprinse în Înțelegere sunt menite să asigure Reciplia SRL că subsemnatul acceptă că toate înstrăinările de teren din cele două imobile retrocedate și pe care Reciplia SRL le-a „donat” unor diferite persoane reprezintă în fapt „cheltuieli” cu recuperarea acestor bunuri.» Această susținere a inculpatului Al României Paul Philippe s-a dovedit a fi adevărată în ce privește suprafața de teren de 1000 mp din Pădurea Snagov, pe care SC RECIPLIA SRL i-a transmis-o după retrocedare inculpatului Chiriac Theodor (prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria), după ce acesta a contribuit în calitate de director al Direcției Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov.

Din declarația de martor dată de Matei Marian în cursul urmăririi penale, la data de 01.03.2016 (filele 198-203, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), rezultă că terenul cumpărat de el de la Reciplia SRL era de fapt al inculpatului Chiriac Theodor: „Acesta mi-a spus vrea să cumpere un teren forestier în Snagov lângă lac și cantonul silvic și m-a rugat să-l iau pe numele meu. Mi-a spus că nu-l ia pe numele său întrucât nu vrea să fie implicat în retrocedările de pădure. Cred că mi-a spus despre acel teren chiar înainte să semnez contractul de vânzare-cumpărare.

Am mers împreună cu Chiriac Theodor și soția la notar la data stabilită de acesta. Mi-a spus că voi cumpăra de la o firmă, dar nu știam a cui este. Soția nu a fost inițial de acord să facem acest lucru dar ulterior a acceptat.

La notar doar am semnat contractual, dar nu știu ce bani s-au plătit. Am primit un exemplar al contractului de vânzare-cumpărare pe care l-am remis ulterior lui Chiriac Theodor când a vrut să vândă terenul.”

Fiind audiat nemijlocit de instanță, la data de 20.10.2017, aceasta a putut constata veridicitatea celor declarate de martor, care a arătat că:

„Fiind mecanic de meserie l-am cunoscut pe domnul Chiriac Theodor cu care ne-am împrietenit și mergând pe la diverse saloane auto, dânsul având mașină și venind să o repare la mine, mi-a propus domnul Chiriac să iau diverse bunuri pe numele meu cu motivația că este o persoană publică și că între timp să le treacă pe numele dânsului când se va rezolva problema.

Întrebare procuror – Ce bunuri v-a propus să luați pe numele dvs.?

Răspuns: Masină, casă. Două BMW-uri și un Ferrari. Casa era în Snagov.

Întrebare procuror – Teren în Snagov v-a propus să luați?

Răspuns : Da, cel cu pădurea.

Întrebare procuror – Relatați-ne despre achiziționarea acelei suprafețe de teren, când v-a propus, ce demersuri ați efectuat?

Răspuns: Mi-a spus că o să aibă niște terenuri pe care nu poate să le ia pe numele dumnealui și să merg să le iau pe numele meu. Asta s-a întâmplat în 2009. E posibil să fie alt an, dar cred că în 2009.”

Fiind întrebat dacă inculpatul Chiriac Theodor a plătit vreo sumă de bani pentru acest teren, martorul a răspuns: „Nu am văzut. Nu știu dacă a plătit vreo sumă de bani.” Având în vedere, însă, faptul că era vorba de un teren la punerea în posesia căruia a participat efectiv, modul în care inculpatul a procedat pentru cumpărarea acestuia și faptul că la scurt timp l-a vândut, instanța a reținut că sunt probe concludente că inculpatul Chiriac Theodor nu a plătit niciun ban pentru terenul acesta. De altfel, inculpatul nici nu s-a apărat în modul acesta, ci a afirmat că nu ar fi fost terenul său, ci al numitului Matei Marian. Apărarea inculpatului a fost înlăturată, având în vedere că martorul Matei Marian nu are nici resursele necesare și nici vreun interes pentru cumpărarea și revânzarea terenului respectiv, ci din probele administrate rezultă clar că a fost doar un interpus al inculpatului Chiriac Theodor, pentru a nu se depista fapta de corupție săvârșită.

Declarația martorului Matei Marian este confirmată și de declarația dată de soția acestuia, martora Matei Maria (filele 483-489, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) în care aceasta arată că: „Nu pot preciza exact perioada, dar în cursul aceluiași an soțul meu mi-a spus că Theodor Chiriac a achiziționat un teren, dar că contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat pe numele soțului meu întrucât Chiriac Theodor era o persoană publică și acest lucru ar fi atras atenția. În plus, automat, Chiriac Theodor ar fi trebuit să menționeze acest lucru în declarația de avere, iar el nu-și dorea acest lucru. Nu știu unde anume era situat terenul în cauză, despre ce suprafață era vorba, cine era vânzătorul și cu ce sumă fusese achiziționat de către Chiriac.”

În declarația dată în fața instanței, la data de 2.03.2018, martora Matei Maria și-a menținut declarațiile, arătând că:

„Eu sunt soția lui Matei Marian care a avut în posesie un pământ care i-a aparținut de fapt lui Theodor Chiriac care ulterior a fost vândut.

Mai sunt pe numele soțului meu încă două terenuri și o casă în Snagov, care sunt de fapt tot ale lui Chiriac Theodor.

Întrebare procuror – Dvs. știți unde se află terenul acela care ați spus că era a lui Chiriac Theodor?

Răspuns: Nu, nu știu.”

Fiind o persoană căsătorită, martorul Matei Marian nu a putut vinde terenul respectiv fără soția sa, astfel încât a fost nevoie și de prezența acesteia la notar. Declarația martorei din fața instanței este concludentă sub acest aspect: „Atunci când mi-a spus că trebuie să mergem să se poată vinde, mi-a spus că a fost achiziționat pe numele lui un teren care este de fapt a lui Chiriac Theodor, dar dânsul este persoană publică și a fost doar o formalitate, a fost luat pe

numele lui și se va vinde curând. Eu nu am fost de acord. Am zis că nu e normal, de ce să fie pe numele lui și a zis că se va vinde curând.”

Având în vedere că martorii Matei Marian și Matei Maria sunt simpli muncitori, cu venituri foarte modeste și cu patru copii în întreținere, instanța a reținut că sunt veridice declarațiile acestora potrivit cătrora bunurile respective, achiziționate pe numele lor, inclusiv terenul în discuție, sunt în realitate ale inculpatului Chiriac Theodor.

Faptul că terenul a fost vândut ulterior pentru suma de 45.000-50.000 euro, iar banii au fost încasați de inculpatul Chiriac Theodor, rezultă din declarația aceluiași martor, Matei Marian (filele 490-509, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: *„Nu-mi amintesc la cât timp de la achiziția terenului de 1000 mp acesta a fost vândut. Rolul meu a fost acela de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător și nu-mi amintesc dacă soția m-a însoțit. Prețul vânzării a fost de 45.000 euro sau 50.000 euro. Eu am primit 10.000 euro, din care i-am folosit pentru achiziția unei mașini. Banii i-am primit în mână de la Chiriac Theodor și de față nu a fost vreo persoană. Soția mea a aflat despre primirea acestor bani imediat.”*

Martorul confirmă acest lucru în declarația dată în fața instanței, în care arată că inculpatul Chiriac Theodor s-a ocupat de revânzarea terenului, a găsit cumpărătorul și s-a ocupat de acte: *„Întrebare procuror – Cine s-a ocupat de vânzarea lui? Răspuns: Chiriac, de toate aspectele: a găsit cumpărătorul și s-a ocupat de acte.”* Declarația martorului este confirmată și de declarația soției acestuia, martora Matei Maria.

Toate aceste probe dovedesc intenția inculpatului Chiriac Theodor de a disimula sau a ascunde proveniența ilicită a terenului de 1000 mp., provenit din infracțiunea de luare de mită comisă de el în legătură cu retrocedarea și punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Martorii audiați arată care a fost motivul pentru care inculpatul Chiriac Theodor a achiziționat terenul în mod fictiv pe numele lor, iar declarațiile lor nu pot fi puse sub semnul întrebării deoarece nu există niciun motiv pentru care aceștia să dea declarații nereale. Dimpotrivă, relațiile apropiate dintre inculpatul Chiriac Theodor și martori și veniturile modeste ale acestora din urmă sunt argumente solide pentru a reține veridicitatea declarațiilor acestora, în sensul că terenul de 1000 mp a fost achiziționat pe numele lor pentru că inculpatul Chiriac Theodor nu a dorit să-l achiziționeze direct pe numele lui. Or, singurul motiv plauzibil pentru care inculpatul Chiriac Theodor a procedat în acest mod a fost intenția sa de a ascunde proveniența ilicită a acestui imobil.

Este vorba în speță de un mecanism complex de a-și asigura produsul infracțiunii, care constă în intepunerea fictivă a unor persoane, pentru ca inculpatul Chiriac Theodor să obțină produsul infracțiunii de luare de mită.

Fiind întrunite toate condițiile pentru a se reține în sarcina inculpatului Chiriac Theodor infracțiunea de spălare a banilor, sub forma participației improprii, instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului pentru această infracțiune. Forma participației improprii a fost reținută în speță deoarece martorii Matei Marian și Matei Maria au acționat din culpă, necunoscând că terenul provine din săvârșirea de către inculpatul Chiriac Theodor a infracțiunii

de luare de mită și nici intenția acestuia de a ascunde sau disimula originea ilicită a bunului.

o). Referitor la infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat reținută în sarcina inculpaților TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, TAL SILBERSTEIN și STEINMETZ BENYAMIN, în forma constituirii și MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN și MATEESU LUCIAN, în forma aderării:

În sarcina inculpaților TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, TAL SILBERSTEIN și BENYAMIN STEINMETZ s-a reținut în actul de sesizare că, începând cu 1 noiembrie 2006, împreună cu SHIMON SHEVEZ, *netrimis în judecată*, au constituit un grup infracțional (la care au aderat ulterior alte persoane, respectiv inculpații MARCOVICI MARIUS, MOSHE AGAVI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU), având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici, în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigare și complicitate la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia au acționat apoi până la începutul anului 2010, săvârșind pentru realizarea scopului grupului în mod direct infracțiuni de corupție/asimilate acestora (dare de mită, complicitate la abuz în serviciu, trafic de influență – expuse în continuare), faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituirea unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Având în vedere că, în ceea ce-l privește pe inculpatul Truică Remus, instanța a reținut ca lege penală mai favorabilă vechiul Cod penal, infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat reținută în sarcina acestuia se încadra în prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, care reglementa în mod identic această infracțiune înainte de 01.02.2014.

Inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ și BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat și alte persoane, respectiv inculpații MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici, în scopul determinării

acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013, susținând acțiunile acestuia (prin participarea la discuții/negocieri cu cumpărătorul de influență, întocmirea/coordonarea apariției/realizării în mass-media de articole/emisiuni favorabile/defavorabile cumpărătorului de influență, convingându-l astfel să rămână în înțelegere cu RECIPLIA SRL, efectuarea de analize de presă și acțiuni în favoarea grupului, menținerea legăturii cu ceilalți membri, dar și cu cumpărătorul de influență și soția acestuia, atragerea altei persoane care să adere la grup) și ajutând la săvârșirea unor astfel de infracțiuni de corupție (expuse în continuare), faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituirea unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ și BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat și alte persoane, respectiv inculpații ANRDRONIC DAN CĂTĂLIN, MOSHE AGAVI, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici, în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013, susținând acțiunile acestuia prin menținerea legăturii între membrii grupului și între aceștia și cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, susținerea acțiunilor de traficare a influenței săvârșite de TRUICĂ REMUS și TAL SILBERSTEIN, întărind convingerea cumpărătorului de influență asupra reușitei acțiunilor de revendicare urmare a relațiilor și influenței membrilor grupului în lumea politică, media și de afaceri, inclusiv prin calitatea sa de consilier al primului ministru, iar după anul 2010, a păstrat legătura constant cu cumpărătorul de influență, dându-i de înțeles că doar prin influența grupului va putea obține bunurile revendicate, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituirea unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2011 (luna octombrie), la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ și BENYAMIN

STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat și alte persoane, respectiv inculpații ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MOSHE AGAVI, MARCOVICI MARIUS ANDREI) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici, în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013, potrivit dispozițiilor date de inculpatul TAL SILBERSTEIN, preluând rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în activitatea infracțională a grupului pentru obținerea unor bunuri revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, menținând legătura între acesta și membrii grupului și susținând activitatea de traficare a influenței realizată de inculpatul TAL SILBERSTEIN, întărindu-i convingerea asupra reușitei acțiunilor de revendicare urmare a relațiilor și influenței membrilor grupului în lumea politică, media și de afaceri, dându-i de înțeles că doar prin influența grupului va putea obține bunurile revendicate, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituirea unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MOSHE AGAVI este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ și BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat și alte persoane, respectiv inculpații MARCOVICI MARIUS, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici, în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013, în directă coordonare a inculpatului TAL SILBERSTEIN pentru realizarea scopului grupului, păstrând legătura între acesta și inculpații BENYAMIN STEINMETZ și TRUICĂ REMUS, punându-i la curent cu rezultatul demersurilor efectuate, participând la întâlniri cu cumpărătorul de influență, îndeplinind dispozițiile date de ceilalți membri, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituirea*

unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu confirmă săvârșirea de către inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian a acestei infracțiuni.

Potrivit dispozițiilor art. 367 alin. 6 Cod penal, prin „grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.”

În primul rând, s-a constatat că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale acestei infracțiuni, pentru că, așa cum s-a arătat anterior, singurul inculpat din cadrul presupusului grup infracțional organizat care a comis infracțiunea de trafic de influență este inculpatul Truică Remus, în sarcina celorlalți inculpați nereținându-se comiterea vreunei infracțiuni. Așadar, nu este întrunită condiția obiectivă a existenței cel puțin a trei persoane care să constituie un grup infracțional organizat cu scopul săvârșirii de infracțiuni.

În al doilea rând, nu s-a putut reține că scopul înființării SC Reciplia SRL ar fi fost acela de săvârșire a unor infracțiuni de corupție, ci acesta a fost unul licit, de achiziționare a drepturilor succesoriale ale inculpatului Al României Paul Philippe. Chiar dacă inculpatul Truică Remus a săvârșit infracțiunea de trafic de influență descrisă mai sus, nu rezultă din nicio probă că acesta s-ar fi înțeles cu ceilalți inculpați care dețin părți sociale la această societate ca scopul societății să îl constituie săvârșirea de fapte de corupție. În susținerea caracterului licit al înființării societății Reciplia SRL stă și faptul că unul dintre deținătorii unor părți sociale la această societate, martorul Dimofte Radu, nu a fost trimis în judecată pentru vreo infracțiune.

Inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz sunt cetățeni israelieni care se cunosc și desfășurau afaceri împreună dinainte de întemeierea societății Reciplia SRL, iar inculpatul Truică Remus l-a cunoscut pe Tal Silberstein înainte de înființarea acestei societăți, ca urmare a desfășurării unor activități licite de consultanță.

Legătura reprezentanților acestei societăți cu unul din inculpații despre care parchetul susține că ar fi fondat grupul infracțional organizat, respectiv cu Robert Roșu, s-a făcut ulterior înființării societății Reciplia SRL și ulterior încheierii proiectului de contract de cesiune a drepturilor litigioase, din septembrie 2006. Din probe rezultă că proiectul acestui contract a fost redactat de avocatul Leți Octavian, în acest sens fiind declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 18.12.2015 și din 25.01.2019, ale inculpatului Truică Remus din 10.12.2015 și din 24.02.2017, ale martorei Cuniță Mihaela din 20.04.2016, dar și ale mai multor avocați din cadrul SCA Țuca, Zbârcea și Asociații (Dragoș Apostol - declarația din 25.05.2018; Hrisafi Josan Ioana Amalia - declarația din 11.05.2018; Pereș Alexandra Iulia - declarația din 25.05.2018; Gelepu Ioana Monica - declarația din 11.05.2018).

Din declarația dată de martorul Zbârcea Gabriel în fața instanței, la data de 02.03.2018, rezultă că inculpatul Truică Remus, ca reprezentant al SC

Reciplia SRL, a luat legătura mai întâi cu el, ca reprezentant al societății de avocatură și abia după aceea cu inculpatul Robert Roșu Mihăiță: „În luna septembrie a anului 2006 am fost contactat telefonic de domnul Truică Remus care mi-a solicitat o întâlnire în legătură cu un potențial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune de drepturi litigioase încheiat cu domnul Paul Al României (...) am organizat această întâlnire la sediul societății noastre de avocați, împreună cu avocatul Robert Roșu, care coordona departamentul de litigii, și, de asemenea, cu un avocat de drept imobiliar, cred că este vorba de Dragoș Apostol”.

Nu s-a putut reține din nicio probă că societatea Reciplia SRL ar fi fost constituită de inculpați cu scopul de a-și ascunde identitatea, ci aceasta este o societate comercială românească, înființată în data de 7.12.2005, cu un capital social de 200 lei, având ca obiect de activitate promovarea și dezvoltarea de proiecte imobiliare în România. De asemenea, societatea Reciplia LTD a fost înființată în data de 19 septembrie 2005 și are sediul social în Nicosia, Cipru, iar capitalul social al ei a fost împărțit între asociați potrivit normelor legale din țara de înființare.

Societatea Reciplia SRL nu a desfășurat nicio altă activitate în afara celei de dezvoltare imobiliară și ea a reprezentat ceea ce în termeni de specialitate se denumește ca fiind un *special-purpose vehicle* („SPV”), adică o entitate comercială cu scop special, care are unele avantaje economice certe, dezvoltate în literatura de specialitate. Martorul Bejenaru Andrei, audiat de instanță, arată că: „(...) Întrebare avocat inc. Reciplia – Cunoașteți modalitatea în care s-a derulat această afacere prin intermediul societății Reciplia SRL deținută de Reciplia Ltd din Cipru? Apreciați că prin această modalitate s-a urmărit ascunderea unui demers ilicit sau era o modalitate uzuală de derulare a unei investiții imobiliare? Raspuns – Reciplia SRL era organizată potrivit legii și asigura o formă de transparență a rezultatelor financiare, pe care o consider un avantaj în derularea unor astfel de investiții.”

Desfășurarea efectivă de către societatea Reciplia SRL a activității pentru care a fost creată, respectiv de afaceri în domeniul imobiliar, rezultă și din unele convorbiri telefonice purtate de către inculpați. Astfel, din convorbirea telefonică din data de 07.01.2013, ora 20.36, dintre TAL SILBERSTEIN și MATEESCU LUCIAN, rezultă că aceștia discutau despre caracteristicile urbanistice și economice ale unui teren (filele 341-342, vol. 8 din dosarul de urmărire penală):

TAL SILBERSTEIN: Foarte bine. Spune-mi ceva: Cât de mare este terenul de la Ministerul de Externe?

LUCIAN: Ce este liber sau ce a fost...? A, nu, la Ministerul de Externe este 4800.4812, ceva de genul ăsta.

TAL SILBERSTEIN: Și ce este permis să se construiască?

LUCIAN: Ce este...?

TAL SILBERSTEIN: Permis să se construiască.

LUCIAN: Poți să construiești suprafața terenului înmulțit cu 1.8, asta e deasupra pământului. Deci, asta înseamnă exact 59 de mii de metri pătrați deasupra pământului.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Bine. Rezidențial sau...?

LUCIAN: Rezidențial, da.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Și cu cât se vinde rezidențialul acolo?

Faptul că inculpații își doreau desfășurarea aceleiași activități imobiliare și după ce au apărut neînțelegerile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și reprezentanții societății Reciplia SRL, rezultă din declarația dată de martorul Borbely Dan Gabriel în fața instanței de judecată, la 16 februarie 2018: „În contextul neînțelegerilor care existau la momentul respectiv între Reciplia și Al României ceea ce discuta domnul Mateescu cu Paul Al României, respectiv chestiuni de evaluare de terenuri, erau cam singurele discuții care se mai purtau în acel moment, după percepția mea”.

De asemenea, acest lucru rezultă și din înregistrarea convorbirii telefonice dintre MARCOVICI MARIUS ANDREI și LUCIAN MATEESCU, din data de 5 martie 2012, ora 11.51 (filele 220-222, vol. 8 din dosarul de urmărire penală), care denotă că inculpații Marcovici Marius Andrei și Lucian Mateescu au perceput afacerea ca fiind una legală, care se poate încheia pe cale amiabilă, iar nu ca pe o activitate specifică a unui grup infracțional organizat:

LUCIAN MATEESCU: Da? Și propunerea, ca să scăpăm, să nu mai ne trecem dintr-o mână într-alta, și să nu știu ce, să facem o compensație cu un act adițional pe ce aveam să le dăm, adică nu mai dăm cei 20% din Băneasa, să dăm mai puțin din Băneasa, să dăm montă cu totul, știi? Acum asta a fost propunerea mea. Noi economisim o pălărie de bani, cel puțin 100... de kile, acum...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Și ei la fel că și ei au de plătit, dacă e...

LUCIAN MATEESCU: Și ei la fel, și au TVA și nu știu ce și aia. Și acum, Serghei a zis: Domnule, eu sunt de acord, Bogdan a zis că sunt de acord, Tal a zis că e de acord. Să mă întâlnesc și eu cu ei și să intru la baionetă, să vedem exact în ce procente. Eu vreau să îi aduc într-un procent de 2 la 1...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aha...

LUCIAN MATEESCU: Adică, chiar dacă terenul e verde la montă, o să zic, Mă, ok, cât face? 5 lei, 500, da? Acolo cât e? 200. Hai, mă, să o închidem pe 2 la 1...

Niciunul dintre inculpați nu și-a ascuns identitatea, ci aceștia s-au afișat în diferite momente, față de diferite persoane, ca reprezentanți ai societății Reciplia SRL. Nu rezultă din probe că inculpații ar fi acționat prin persoane interpușe, care să fie trecute în societate ca asociați fictivi.

Societatea Reciplia SRL a angajat firme reputate pentru a-i acorda consultanță juridică ori pentru ținerea evidenței contabile și achitarea taxelor și impozitelor către stat, nedesfășurând activități obscure sau netransparente.

Astfel, martorul Radu Gabriel, care deține firma de contabilitate care s-a ocupat de evidențele contabile ale societății Reciplia S.R.L., arată în declarația dată în cursul urmăririi penale, la 18.02.2016 (fila 334, vol. 6 din dosarul de urmărire penală), că: „Înainte ca Marius Marcovici să fie administrator discutam cu Sandra despre plata serviciilor, taxelor care trebuiau plătite. Noi completam documentele și le trimiteam la adresa de corespondență cu poșta sau se făceau plăți prin internet banking. După preluarea mandatului de către Marius Marcovici am discutat cu acesta despre plăți, taxe, etc. direct sau prin email. Plățile vizau în principal activele achiziționate de firmă, litigiile pe care

le avea Reciplia sau cele care îl vizau pe prințul Paul.” Mai mult, în aceeași declarație, martorul arată că: „Precizez că nu am discutat cu Tal Silberstein, Shimon Shevez, Beny Steinmetz, Moshe Agavi despre operațiunile pe care să le înregistrez în contabilitatea societății.” O astfel de modalitate de lucru, care reiese din declarația martorului care s-a ocupat de contabilitatea firmei, nu caracterizează o asociație infrațională, ci una licită.

De asemenea, înainte de semnarea contractului de cesiune de drepturi succesoriale din 1.11.2006, societatea Reciplia SRL, prin reprezentanți, a solicitat firmei de avocatură întocmirea unui raport de *due diligence*, la care au contribuit mai mulți avocați din cadrul societății de avocatură Țucă, Zbârcea și Asociații, concluziile acestui raport fiind pozitive atât în ceea ce privește calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe, cât și în legătură cu posibilitățile de recuperare a unora dintre bunurile analizate. De aici rezultă buna credință a inculpaților Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz în asocierea cu inculpatul Truică Remus, având în vedere că ei au avut inițiativa întocmirii acestui raport, care a fost tradus și le-a fost prezentat și în limba engleză. Din acest motiv, față de săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, în calitatea sa de reprezentant de fapt al societății Reciplia SRL în România, nu înseamnă că toți ceilalți asociați, care locuiau în străinătate, ar fi avut cunoștință de acest lucru și ar fi urmărit prin înființarea societății săvârșirea de infracțiuni de corupție.

Așa cum s-a arătat anterior, inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul la retrocedarea bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, ce au făcut obiectul prezentei cauze, ceea ce constituie un alt argument pentru reținerea scopului licit al societății.

Convorbirile telefonice interceptate în cauză și depuse la dosar nu relevă existența unor relații de tipul celor care caracterizează un grup infracțional organizat, respectiv existența unui lider autoritar, împărțirea atribuțiilor infracționale între membrii grupului, folosirea frecventă a unor mijloace ilicite pentru atingerea scopului grupului, ci denotă existența unor relații normale între partenerii de afaceri.

Caracterul licit al afacerii, în viziunea inculpatului Benyamin Steinmetz, deținătorul majorității părților sociale ale societății Reciplia SRL, rezultă chiar din afirmațiile făcute de acesta în locuința inculpatului Al României Paul Philippe, când a fost înregistrat pe ascuns de unul dintre participanții la întâlnire (redate la fila 86 din rechizitoriu): „După cum știți, noi ne ocupăm de afaceri în marile țări, dacă înseamnă ceva, suntem persoane foarte serioase, considerați-ne oameni foarte serioși, onesti. Vrem doar ... suntem doar oameni de afaceri, nu ne interesează altceva mai mult. Sunt recunoscător pentru această oportunitate de a vă întâlni față în față și singura motivație a noastră aici este că dorim să investim foarte multi bani în afacerea asta, având un low profile. Consider că e timpul să aducem asta la adevărata valoare. Cu înțelegere bună de ambele părți și într-o atmosferă plăcută, pentru că probabil împreună putem clarifica și rezolva asta și să vă susținem, să lucrăm din greu și să vă fim aproape. Sunt sigur că dacă vreți, puteți să verificați ceea ce spunem. Dacă v-aș fi sunat, v-aș fi spus. Nu aș fi ascuns!”

Același aspect al caracterului licit al afacerii pentru inculpatul Tal Silberstein rezultă și din probele administrate în legătură cu faptele imputate acestuia, el fiind prezent și la această întâlnire la care Benyamin Stenmetz a făcut afirmația de mai sus.

Întrucât este vorba despre o afacere licită, de întemeiere a unei societăți comerciale cu un obiect de activitate licit, nu s-a putut reține în sarcina celor care au colaborat cu această societate săvârșirea infracțiunii de aderare la un grup infracțional organizat. Așa cum s-a arătat anterior, toate actele comise de inculpații Roșu Robert Mihăiță, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu și Andronic Dan Cătălin în legătură cu activitatea SC Reciplia SRL au fost acte licite.

Inculpatul Roșu Robert Mihăiță a desfășurat doar activități de asistență juridică, în calitate sa de avocat în cadrul unei firme de avocatură cu care societatea Reciplia SRL încheiase un contract. Activitatea sa este similară cu cea a martorului Radu Gabriel, care deține firma de contabilitate care s-a ocupat de evidențele contabile ale societății Reciplia S.R.L., respectiv asigurarea unor servicii pentru această societate, fără nicio implicație penală.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost administratorul societății Reciplia SRL după săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus și după ieșirea acestuia din societate. Toate actele sale au fost acte licite, de administrare curentă a societății, de semnare a unor contracte, de plată a unor sume de bani datorate, semnarea actelor contabile etc. Nu s-a putut reține vreo participare a sa la vreun act de natură penală și nici vreo intenție de a adera la un grup infracțional.

Inculpatul Mateescu Lucian a desfășurat tot acte licite, legate în principal de valorificarea terenurilor dobândite de societatea Reciplia SRL, prin dezvoltarea unor proiecte imobiliare, dar ținea legătura și cu inculpatul Al României Paul Philippe, în vederea eventualității dobândirii unor noi imobile. Așa cum s-a arătat anterior, activitatea acestuia s-a desfășurat tot după săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus și nu se circumscrie vreunei fapte penale.

Colaborarea sa cu societatea Reciplia SRL a început ca urmare a recomandării făcute de Andronic Dan Cătălin, care i l-a prezentat inculpatului Tal Silberstein, așa cum rezultă și din declarația inculpatului Mateescu Lucian dată în fața instanței de judecată la 10.02.2017, în care arată că: *„În acest context arăt că dintr-o discuție purtată cu dl. Dan Andronic în luna octombrie 2011 am înțeles de la acesta că are un prieten interesat în evaluarea unor proprietăți imobiliare în studiul și crearea unor planuri de afaceri și de dezvoltare pentru aceste bunuri imobiliare și de consultanță pe partea de vânzări a acestora. Astfel, în concret, în data de 18.10.2011 are loc prima întâlnire între dl. Dan Andronic, dl. Tal Silberstein și mine”*. Prin urmare, nu este vorba de relații infracționale, ci de relații de prietenie dintre inculpați.

Afirmațiile inculpatului Mateescu Lucian referitoare la natura relațiilor dintre inculpați sunt confirmate și de declarațiile inculpatului Andronic Dan Cătălin, date în fața instanței de judecată la 14 decembrie 2018, în care arată că: *„În cursul anului 2011 Tal Silberstein m-a rugat să mă gândesc dacă știu pe cineva specializat în imobiliare. Primul om la care m-am gândit și singurul a*

fost Lucian Mateescu pentru că îl știam ca un om muncitor, bun profesionist. Dacă îmi aduc bine aminte, chiar în acel moment Lucian Mateescu înceta colaborarea cu o mare firmă imobiliară, deci era un moment bun și pentru el. Nu îmi aduc aminte ca Tal Silberstein să îmi fi spus exact despre ce e vorba, dar i-am pus în legătură, urmând să stabilească detaliile unei eventuale colaborări ei doi sau împreună cu cei care mai erau implicați. De altfel, în afară de discuția de introducere nu am fost implicat în niciun fel și nu am participat la discuțiile în care Lucian Mateescu și-a negociat contractul de consultanță”. Așa cum s-a arătat anterior, activitatea inculpatului Andronic Dan Cătălin în cadrul societății Reciplia SRL a fost una minimă, rezumată doar la câteva consultații date în domeniul relațiilor publice. Nefiind nicio dovadă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi cunoscut de existența vreunei grupări infracționale și ar fi intenționat să ajute în vreun fel ori să adere la această grupare, nu s-a putut reține în sarcina lui săvârșirea infracțiunii de aderare la un grup infracțional organizat.

Faptul că inculpații care erau colaboratori externi ai societății Reciplia SRL nu cunoșteau amănunte despre activitatea administrativă a acesteia rezultă și din convorbirea telefonică dintre administratorul Reciplia SRL, inculpatul Marcovici Marius Andrei și domnul Hans Mejir, din 14 mai 2012, ora 10.48 (filele 294-301, vol. 8 din dosarul de urmărire penală):

„MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da, te rog să faci asta. Și te rog să nu menționezi specificații, să spunem, despre cashflow, adică să spunem, pe lună vindem 50.000, dar nu spune detalii zilnice, întrucât așa cum ți-am zis, nu vreau să știi cât face LUCIAN, și sunt aproape sigur că el nu trebuie... noi să știm... adică e afacerea lui cu SHIMON, deci, înțelegi.”

Or, dacă ar fi vorba de o „aderare” a colaboratorilor la un grup infracțional organizat, membrii acestuia ar fi trebuit să urmărească același scop, care să se circumscrie unei activități infracționale a grupului.

Inculpatul Moshe Agavi a fost tot un consultant imobiliar al societății, lucrând și pentru alte proiecte imobiliare ale inculpatului Benyamin Steinmetz sau ale altor persoane. Acesta nu a avut nicio implicare în săvârșirea vreunei infracțiuni, el fiind implicat doar prin câteva acte comise după dobândirea de către societatea Reciplia SRL a bunurilor imobile ce puteau fi exploatate prin proiecte imobiliare. Rolul său în cadrul societății este precizat de martorul Bejenaru Andrei în declarația dată în cursul urmăririi penale, la 21.12.2015 (fila 139, vol. 6 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„De asemenea, spre sfârșitul anului 2008 am început să discut și cu Moshe Agavi din partea Reciplia SRL. Acesta era un fel de consultant care se ocupa cu identificarea potențialului imobiliar și urbanistic al terenurilor care făceau parte din contractul Reciplia SRL sau pe care această societate le deținea deja în proprietate.”*

Același aspect rezultă și din declarația martorului Dimofte Radu, dată în cursul urmăririi penale, la 22 februarie 2016 (filele 60-70, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care acesta susține că: *„De asemenea, l-am cunoscut și pe Moshe, cel care se ocupa cu afacerile imobiliare ale lui Steinmetz în România.”* În faza de judecată, martorul Dimofte Radu arată, în declarația dată la 5 mai 2017, că: *„Tot în acea perioadă, Tal e primul care mi-a spus că el a luat*

conducerea firmei de la Remus Truică și mi-a prezentat doi colaboratori, pe domnul Marcovici și pe domnul Moshe Agavi. Moshe Agavi mi-a fost prezentat ca un bancher, de o bucată bună de timp lucra pe Beny Steinmetz și administra niște firme de ale lui Steinmetz care activau în România și dețineau niște terenuri undeva în jurul Bucureștiului. El era expert imobiliar, fusese bancher pentru imobiliare.”

Cei doi martori sunt foarte credibili, deoarece ei au fost implicați în mod direct în afacerile societății Reciplia SRL, alături de inculpații din prezenta cauză și niciunul dintre ei nu a susținut că inculpatul Moshe Agavi ar fi săvârșit vreo faptă ilegală. În consecință, nu s-a putut reține în sarcina inculpatului Moshe Agavi vreo contribuție la săvârșirea unei fapte penale în legătură cu societatea Reciplia SRL, ci doar desfășurarea unei activități licite de consultant în domeniul imobiliar.

Față de cele de mai sus, având în vedere că activitatea inculpaților în cadrul SC Reciplia SRL a fost una normală pentru o societate având ca obiect de activitate afaceri în domeniul imobiliar, fără să rezulte din vreo probă că scopul reunirii și colaborării lor ar fi fost unul infracțional, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, instanța de fond a dispus achitarea inculpaților Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma constituirii sau a aderării.

Temeiul achitării a fost justificat de faptul că a existat o activitate asociativă a inculpaților, în cadrul SC Reciplia SRL, în care fiecare inculpat a avut o contribuție distinctă, organizată, dar aceasta nu a avut un scop infracțional, ci unul licit. Nu s-au putut reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 lit. a) Cod procedură penală, deoarece aceasta ar fi însemnat să nu fi existat nicio formă de asociere între inculpați, nicio activitate organizată, licită sau ilicită. Or, în speță, s-a dovedit că a existat o formă de asociere a inculpaților, însă ea s-a desfășurat în cadrul unei societăți care a avut un scop licit.

p). Referitor la infracțiunea de mărturie mincinoasă reținută în sarcina inculpatului GOSTIN MARIN:

Inculpatul GOSTIN MARIN este acuzat în actul de sesizare că, fiind audiat în calitate de martor în prezenta cauză la datele de 01.03.2016 și 15.03.2016, în legătură cu mandatul avut de la AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și demersurile întreprinse pentru retrocedarea bunurilor revendicate de acesta, a făcut declarații necorespunzătoare adevărului asupra unor aspecte esențiale ale cauzei cu privire la care a fost întrebat, respectiv cu privire la împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare la Primăria Snagov, legătura de prietenie cu primarul localității Snagov, Biriș Teodor și implicarea acestuia în obținerea hotărârii, respectiv contactarea și coordonarea avocaților pentru formularea unei acțiuni în instanță potrivit înțelegerii avute cu acesta, faptă care, în opinia parchetului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *mărturie mincinoasă*, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești nu confirmă săvârșirea de către inculpatul Gostin Marin a acestei infracțiuni.

Parchetul a mai trimis în judecată, pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă în legătură cu această cauză, pe martorii Popescu-Tăriceanu Călin și Marian Dorin, ambii fiind achitați prin hotărâri judecătorești definitive.

Deși situația fiecărui martor audiat în cauză este diferită, putându-se reține săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă în sarcina unui martor, chiar dacă alte persoane au fost achitate pentru aceeași infracțiune, instanța de fond a reținut că, în speță, unele argumente reținute în hotărârile de achitare a martorilor Popescu-Tăriceanu Călin și Marian Dorin sunt aplicabile și în cazul inculpatului Gostin Marin.

Astfel, în sentința penală nr. 318 din 22 mai 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, privind pe martorul Popescu-Tăriceanu Călin, rămasă definitivă prin respingerea apelului, instanța supremă a arătat că: *«...nu poate fi pus la îndoială faptul că dreptul de a nu se autoincrimina nu poate fi condiționat de decizia organelor de urmărire penală de a formula sau nu acuzații împotriva unei persoane despre care, anterior, făcuse afirmația că era o „persoană implicată în activitatea infracțională” (supra pct.21) ori de a atribui, în mod formal, calitatea procesuală de martor celui pe care organele de urmărire penală îl suspectau de comiterea unor fapte ce pot fi circumscrise ilicitului penal, iar în situația în care acesta nu declară adevărul – la care îl obligă calitatea de martor atribuită formal – să se formuleze împotriva acestuia o acuzație. Înalta Curte are în vedere faptul că, pe tărâmul art. 6 din Convenție, orice persoană împotriva căreia există suspiciuni de vinovăție este protejată, beneficiind de dreptul la tăcere și de dreptul a nu se autoincrimina. »*

Inculpatul Gostin Marin este acuzat că ar fi fost reprezentantul inculpatului Al României Paul Philippe în cadrul procedurilor privind cererea de retrocedare a Pădurii Snagov și că nu a spus adevărul despre modul în care s-ar fi obținut această retrocedare, nelegală în opinia parchetului. Or, este evident că dacă martorul Gostin Marin a fost reprezentantul inculpatului Al României Paul Philippe și a făcut cereri în numele acestuia, el se afla în aceeași situație juridică cu inculpatul Al României Paul Philippe. Eventuala declarație a inculpatului Gostin Marin în sensul celor susținute de parchet i-ar fi atras acestuia incriminarea pentru participația la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov. Așa cum a arătat și instanța supremă în sentința nr. 318 din 22 mai 2018, nu are nicio relevanță faptul că, în speță, inculpatul Gostin Marin nu era acuzat, în mod formal, de săvârșirea vreunei infracțiuni, din moment ce parchetul avea suficiente date din care să deducă posibila contribuție a martorului la săvârșirea faptei pentru care se făceau cercetări.

În al doilea rând, situația martorului Gostin Marin este identică cu cea a altor persoane care au fost audiate ca martori în cauză și care, dacă ar fi susținut punctul de vedere al parchetului, s-ar fi autoincriminat cu privire la săvârșirea unor infracțiuni. Este vorba de martorii Biriș Teodor și Cojocaru Adrian, care au fost audiați în legătură cu aceleași aspecte ca și martorul Gostin Marin și au susținut același lucru ca și acesta din urmă. Or, tratarea diferită a persoanelor

aflate în aceeași situație, fără să existe o justificare obiectivă pentru aceasta, ar putea fi percepută ca fiind una pur subiectivă.

În al treilea rând, așa cum s-a arătat anterior, retrocedarea Pădurii Snagov către inculpatul Al României Paul Philippe s-a făcut conform legii, neputându-se reține vreo încălcare a unui act normativ în acest caz. Din acest motiv, toate actele făcute de inculpați ori de mandatarii acestora în susținerea cererii de retrocedare nu pot fi considerate ca fiind abuzive ori nelegale, ci acte făcute în limitele legii. Inculpatul Al României Paul Philippe a fost îndreptățit la această retrocedare și aceasta era la momentul respectiv și convingerea sa și a mandatarilor pe care i-a desemnat să se ocupe de această revendicare. În consecință, nu s-a putut reține în sarcina inculpatului Gostin Marin săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă pentru că în declarația dată la parchet și-a manifestat convingerea că retrocedarea imobilului Pădurea Snagov către inculpatul Al României Paul Philippe a fost legală.

Parchetul a mai invocat, în susținerea acuzației de mărturie mincinoasă, faptul că martorul Cojocar Adrian, judecătorul din cadrul Judecătoriei Buftea care a pronunțat sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, nu s-ar fi pronunțat asupra excepției inadmisibilității care ar fi fost invocată din oficiu. Sunt relatate, în susținerea acestei acuzații, pasaje din declarația de martor a lui Bădulescu Petre, audiat în cursul urmăririi penale la data de 23.03.2016 (filele 376-380, vol. 7 din dosarul de urmărire penală):

„Până la primul termen de judecată am avut o discuție cu primarul Biriș care m-a întrebat ce șanse avem pentru că îl presează Gostin. I-am spus primarului și ulterior lui Gostin că sunt șanse în modalitatea propusă de mine, respectiv acțiunea în constatare urmată apoi de o acțiune pentru obligația de a face, respectiv de a se preda pădurea.

La primul termen de judecată de la Judecătoria Buftea ne-am dus la proces eu și colega mea. Nu îmi amintesc dacă din partea primăriei s-a prezentat consilierul juridic, o doamnă care era în relații bune cu primarul Biriș. Precizez că până la primul termen am discutat în birou la Biriș despre procesul care urma, de față fiind și consilierul juridic respectiv, o domnișoară din Buzău. Precizez că primăria nu a depus întâmpinare la dosar.

(...) Din câte îmi amintesc, judecătorul a invocat din oficiu excepția inadmisibilității acțiunii în constatare pentru că se poate promova acțiune în realizarea dreptului. Instanța a rămas în pronunțare și apoi a respins acțiunea ca inadmisibilă. Biriș m-a sunat și mi-a spus că s-a respins acțiunea și că Gostin e supărat. M-am și întâlnit apoi cu Biriș și acesta era supărat, reproșându-mi că nu trebuia să aleg această cale a acțiunii în constatare care să fie respinsă.”

Acest martor și-a schimbat însă cu totul declarația în cursul cercetării judecătorești, când, fiind audiat la termenul din data de 16.02.2018, martorul avocat a arătat că nu a fost ridicată sau discutată o astfel de excepție cât timp a stat el în sala de judecată (filele 130-132, vol. 29 din dosarul instanței):

*„Întrebare procuror – Atunci ce s-a întâmplat la termenul de judecată?
Răspuns: M-am dus de dimineață și i-am explicat președintelui de complet că nu pot să rămân și mai mult mi-a făcut și observația că „Ce e aia acțiune în constatare, de ce nu ați făcut acțiune în realizare” și asta a fost toată discuția și eu am plecat.* Întrebare procuror – Este adevărată afirmația din declarația

de la urmărire penală, fila 4 alin. 2 „Din câte îmi amintesc judecătorul a invocat din oficiu excepția inadmisibilității acțiunii în constatare pentru că se poate formula acțiunea în realizarea dreptului”? Răspuns: Nu a invocat, s-a întâmplat ce v-am relatat anterior. Eu am plecat, în lipsa mea a venit alt avocat... Întrebare av. inc. Al României Paul – Atunci când a formulat acțiunea în constatare avea reprezentarea că este o acțiune care poate fi admisă? Răspuns: Sigur că da, altfel ar fi însemnat că sunt un escroc, îi luam banii omului degeaba.”

Astfel de declarații contradictorii nu pot sta la baza unei hotărâri de condamnare a martorului Gostin Marin pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, pe motiv că prin declarațiile date nu a confirmat varianta susținută în fața procurorului de martorul Bădulescu Petre.

În plus, nici încheierea de ședință, nici Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea și nici actele procesuale nu consemnează ridicarea unei astfel de excepții, ceea ce ridică un dubiu serios asupra acestui aspect.

S-a mai invocat în susținerea acuzațiilor declarația martorului Pădureanu Ioan (filele 323-326, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), care arată că:

„A doua zi am fost luat cu mașina de Gostin Marian și m-am prezentat la Judecătoria Buftea la proces și tot atunci a semnat împuternicirea. Nu știu dacă acesta a stat cu mine în sală dar m-a așteptat și m-a dus înapoi la București. Nu am văzut dosarul, nu știu care a fost temeiul acțiunii sau ce înscrisuri erau în dovedirea acesteia. Atunci când mi-a dat cuvântul judecătorul cauzei, am cerut dosar admiterea acțiunii.”

Declarația martorului nu este suficient de precisă cu privire la modul în care s-a procedat în acest caz, la momentul soluționării cauzei în care s-a pronunțat această sentință judecătorească, astfel încât să se poată reține în baza ei săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă ori să fie înlăturate cele consemnate într-o hotărâre judecătorească.

Parchetul a mai susținut că sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea ar fi fost dată în lipsa probelor pe care să se întemeieze, aspect nereal, deoarece din conținutul ei și din dosarul cauzei rezultă că, în dovedirea acțiunii, reclamantul a depus la dosarul cauzei următoarele înscrisuri: Contractul de mandat pentru revendicarea terenului încheiat cu Dl. Gostin Marin, autentificat la BNP Miu Molcuț sub nr. 369/29.01.2003; Contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moiescu, încheiat între Monique Adina Urdărianu și Al României Paul Philippe; Certificat de calitate de moștenitor nr. 8/21.10.2002 eliberat de BNP Visu Corneliu, pe numele moștenitoarei testamentare Monique Urdărianu, după defuncta Prințesa Elena (Lupescu) a României; Testamentul Prințesa Elena (Lupescu) a României din 24.10.1966 executat de notar public Jean-Rene Campert, prin care Monique Adina Urdărianu este numită unica moștenitoare; Proces-Verbal din data de 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II-lea (între care Pădurea Snagov); Declarație a funcționarului fiscal Jose Adriano Machado Souto de Moura din Cascais, Portugalia care atestă că, în urma decesului din 1953 al Regelui Carol al II-lea, a fost deschis procesul de stabilire a taxei pe succesiune și donații cu nr. 4764 anexând lista bunurilor de partaj; Înștiințare cu privire la lichidarea taxei pe

succesiune – Tribunalul Civil nr. 8, Districtul Lisabona, Carte de Identitate a reclamantului; Certificat de naștere seria NX, nr. 236706/31.07.1998 emis de Primăria Sectorului 1 pe numele Paul Philippe de Hohenzollern etc.

După ce a analizat aceste acte, judecătorul de la instanța de fond a constatat că acțiunea este întemeiată, motiv pentru care a admis-o, soluția fiind motivată în sensul că reclamantul a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, ultima soție a Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune. Posibilitatea pronunțării unei hotărâri în urma formulării unei acțiuni în constatare a fost analizată anterior în legătură cu săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în acest caz. Instanța a reținut că practica judiciară era controversată sub acest aspect, neputându-se considera ca fiind absolut corectă, dincolo de orice discuție, susținerea parchetului că nu ar fi fost admisibilă în acest caz o astfel de acțiune. În plus, hotărârile judecătorești sunt supuse căilor de atac, iar în cazul în care interpretarea legii făcută printr-o hotărâre ar fi contrară practicii judiciare majoritare, aceasta nu poate atrage răspunderea juridică a persoanelor care au susținut această interpretare.

Pentru aceste motive, având în vedere că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, instanța de fond a dispus achitarea inculpatului Gostin Marin sub aspectul săvârșirii acestei infracțiuni.

IV. Individualizarea pedepselor. Aplicarea legii penale mai favorabile. Prescripția răspunderii penale.

Instanța de fond a reținut că problema individualizării pedepselor și a aplicării legii penale mai favorabile se pune doar în cazul inculpaților care au fost condamnați în această cauză, respectiv în cazul inculpaților Truică Remus, Al României Paul Philippe, SC RECIPLIA SRL, Chiriac Theodor și Păvăloiu Nela. Având în vedere că infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată inculpații sunt reglementate atât în legea nouă, cât și în legea veche, instanța de fond a stabilit legea penală mai favorabilă aplicabilă pentru infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea, după care, în baza principiului aplicării globale a legii penale mai favorabile, a menținut aceeași lege și pentru infracțiunile pentru care s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal.

Pentru restul inculpaților, achitați pentru toate infracțiunile reținute de parchet în sarcina lor, încadrarea juridică reținută de instanță pentru infracțiunile pentru care s-a dispus achitarea a fost cea din noul Cod penal, așa cum s-a dispus trimiterea în judecată a acestora.

În sarcina inculpatului **Truică Remus** s-a reținut în prezenta cauză săvârșirea infracțiunilor de *trafic de influență*, de *spălare a banilor* și *dare de mită*.

Pentru infracțiunea de *dare de mită* a intervenit prescripția răspunderii penale sub incidența vechiului Cod penal, având în vedere că, potrivit art. 122 alin. 1 lit. d) din Codul penal din 1968, termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, dar care nu depășește 5 ani. Potrivit art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968, pedeapsa maximă prevăzută de lege pentru această infracțiune este de 5 ani, motiv pentru care termenul general de prescripție a

răspunderii penale este de 5 ani. Cum infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina inculpatului Truică Remus a fost comisă în toamna anului 2008, când dispozițiile de la art. 124 din Codul penal din 1968 prevedeau că termenul de prescripție specială a răspunderii penale se calculează prin majorarea cu jumătate a termenului general de prescripție a răspunderii, rezultă că termenul de prescripție specială pentru infracțiunea de dare de mită este de 7 ani și 6 luni. În consecință, *în cazul infracțiunii de dare de mită comisă de inculpatul Truică Remus prescripția răspunderii penale s-a împlinit*, indiferent câte întreruperi au intervenit, după trecerea a 7 ani și 6 luni de la data săvârșirii acestei infracțiuni, adică în cursul anului 2016.

Sub acest aspect, legea veche este mai favorabilă inculpatului Truică Remus, deoarece sub imperiul noului Cod penal termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de dare de mită s-ar împlini în anul 2024.

De asemenea, Codul penal din 1968 este mai favorabil inculpatului Truică Remus și în ce privește regimul sancționator al concursului de infracțiuni, având în vedere că art. 34 din Codul penal din 1968 nu prevede obligativitatea adăugării unui spor de pedeapsă, în cazul reținerii unui concurs de infracțiuni, ci acest spor este facultativ. Cum instanța a reținut că nu se impune aplicarea unui spor de pedeapsă în cazul inculpatului Truică Remus, rezultă că legea penală veche este mai favorabilă și sub acest aspect.

În ce privește infracțiunile de trafic de influență și spălare a banilor, instanța de fond a constatat că ambele legi, atât cea veche, cât și cea nouă, prevăd un minim special identic pentru aceste infracțiuni, de 2 ani și, respective, 3 ani închisoare. Cum la individualizarea pedepselor aplicate inculpatului Truică Remus instanța s-a orientat spre minimul special prevăzut de lege pentru aceste infracțiuni, rezultă că, aplicată în mod global, tot legea veche este mai favorabilă acestui inculpat.

Pentru infracțiunile de trafic de influență și spălare a banilor nu s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

Pentru infracțiunea de trafic de influență, termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani, potrivit art. 122 lit. c) din Codul penal din 1968, și curge de la data săvârșirii infracțiunii de trafic de influență prin actul de primire a ultimului bun obținut de Reciplia SRL în urma promisiunii inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe, respectiv din data de 15.01.2009.

Cum în cauză a fost întreruptă prescripția răspunderii penale prin efectuarea de acte de urmărire față de inculpatul Truică Remus, termenul special de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de trafic de influență se împlinește în data de 14.01.2021.

Pentru infracțiunea de spălare a banilor, aplicând legea veche, în vigoare la data săvârșirii faptelor, termenul special de prescripție a răspunderii penale este de 15 ani și se împlinește la data de 10.06.2024.

Nu a putut fi acceptată opinia că, în urma pronunțării deciziei Curții Constituționale a României nr. 297/2018, referitoare la dispozițiile art. 155 alin. 1 Cod penal, nu ar mai fi posibilă aplicarea dispozițiilor legale privind întreruperea prescripției răspunderii penale. Această decizie a Curții

Constituționale a constatat neconstituționalitatea *soluției legislative* din acest text de lege, iar nu neconstituționalitatea unui *text de lege*. În consecință, nu se poate susține că după publicarea acestei decizii în Monitorul Oficial ar fi operat vreo abrogare a unui text de lege. Din acest motiv, vor continua să-și producă efectele și dispozițiile art. 155 din noul Cod penal, care reglementează întreruperea prescripției răspunderii penale, prevederi care se aplică în sensul dispus de Curtea Constituțională a României în decizia menționată anterior.

În ce privește criteriile de individualizare a pedepsei luate în considerare în cazul inculpatului Trucă Remus, instanța a ținut cont de gravitatea faptelor comise și de necesitatea conștientizării de către inculpat a consecințelor acestor fapte.

Infrațiunea de trafic de influență a avut ca rezultat obținerea unor bunuri foarte valoroase de către SC Reciplia SRL, fiind vorba, așadar, de o faptă gravă sub aspectul consecințelor produse. Pe de altă parte, la individualizarea pedepsei instanța a ținut cont și de faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul la retrocedarea bunurilor respective, astfel încât demersul inculpatului Trucă Remus nu a urmărit determinarea funcționarilor publici să comită niște fapte nelegale, ci influențarea acestora în sensul adoptării unor decizii conforme cu legea în vigoare la momentul respectiv, dar pentru care s-au întâmpinat dificultăți prin opoziția unor persoane care erau convinse că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea acestor bunuri.

Ținând cont de persoana inculpatului Trucă Remus, s-a apreciat că se impune aplicarea unor pedepse orientate spre minimul special prevăzut de lege, având în vedere că acesta este bine integrat în societate și a desfășurat afaceri pe teritoriul României, fără să mai fie condamnat anterior pentru astfel de fapte.

La individualizarea pedepsei instanța de fond a ținut cont și de durata mare de timp scurs de la data săvârșirii infrațiunii, de faptul că, pentru aceste fapte, s-au mai efectuat cercetări anterior, dispunându-se soluții de netrimitere în judecată, după care s-a redeschis urmărirea penală, aspecte care au avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptelor comise.

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1968, având în vedere că aceasta este obligatorie sub imperiul vechiului Cod penal în cazul condamnării inculpatului la pedeapsa închisorii.

În ce privește infrațiunea de spălare a banilor, așa cum s-a arătat anterior, aceasta constă în participarea inculpatului Trucă Remus la transmiterea de la SC Reciplia SRL către el a terenului de 75400 mp., știind că acesta provine din săvârșirea infrațiunii de trafic de influență. Fapta nu este una deosebit de gravă, nu este comisă printr-un mecanism care să implice resurse deosebite ori care să fi condus la ascunderea bunului, având în vedere că pentru terenul respectiv a fost instituită măsura sechestrului asigurator.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, care era în vigoare la data săvârșirii faptelor și care constituie lege penală mai favorabilă, făcând aplicarea art. 5 Cod penal, instanța de fond l-a condamnat pe același inculpat la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infrațiunii de spălare a banilor (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, instanța a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1968, întrucât aceasta este obligatorie sub imperiul Codului penal din 1968.

Întrucât în cazul inculpatului Truică Remus instanța a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluțiile de achitare au avut în vedere încadrarea în legea veche a infracțiunilor pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare], pentru infracțiunea de spălarea banilor, art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248¹ din Codul penal din 1968, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, cu consecințe deosebit de grave. De asemenea, soluția de încetare a procesului penal a avut în vedere încadrarea juridică în legea veche a infracțiunii de dare de mită, respectiv art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968 raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Inculpatul **Al Românie Paul Philippe** a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de *cumpărare de influență* prevăzută de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, în forma în vigoare la data faptelor, aceasta fiind legea penală mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe, deoarece minimul special prevăzut de lege pentru această infracțiune în legea veche este același cu cel din noul Cod penal (de 2 ani închisoare), iar noul Cod penal prevede în plus obligativitatea interzicerii exercitării unor drepturi. Cum legea veche nu prevede obligația aplicării pedepselor complementare, rezultă că legea veche este mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe sub acest aspect.

De asemenea, având în vedere că dispozițiile din vechiul Cod penal sunt mai favorabile inculpatului și în ceea ce privește obligațiile stabilite în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, deoarece nu se prevede obligația prestării unei munci neremunerate în folosul comunității, instanța de fond a reținut că, și sub acest aspect, tot legea veche este mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe.

Pentru infracțiunea de cumpărare de influență termenul de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani, care curge, ca și în cazul inculpatului Truică Remus, de la data săvârșirii infracțiunii de cumpărare de influență constând în darea ultimului bun remis societății Reciplia SRL în urma promisiunii inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe, respectiv din data de 15.01.2009. Cum în cauză a fost întreruptă prescripția răspunderii penale prin efectuarea de acte de urmărire față de inculpatul Al României Paul Philippe, termenul special de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de cumpărare de influență se împlinește în data de 14.01.2021.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe a formulat în prezenta cauză o plângere penală, la data de 23.01.2015, și apoi un denunț, la data de 15.04.2015, instanța a reținut că nu este aplicabilă față de acesta cauza de nepedepsire

prevăzută în art. 6¹ alin. 2 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), potrivit căreia „*făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă.*” La data la care inculpatul a formulat denunțul din 15.04.2015, organele de urmărire fuseseră deja sesizate cu faptele ce fac obiectul acestei cauze, în cauzele nr. 247/P/2008 și nr. 12/P/2010 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. – Secția de Combatere a Corupției, cauze ce au fost redeschise și reunite de procuror cu prezenta cauză. Faptul că în cauzele respective procurorul dispusese o soluție de netrimitere în judecată nu are nicio relevanță, deoarece acestea puteau fi redeschise oricând, așa cum s-a și întâmplat, relevant fiind faptul că organele de urmărire penală erau deja sesizate la momentul formulării denunțului de către inculpatul Al României Paul Philippe.

În plus, inculpatul Al României Paul Philippe nu a mai susținut în declarațiile ulterioare cele consemnate în denunțul depus la data de 15.04.2015, nici în cursul urmăririi penale și nici în cursul judecății. Or, simpla formulare a unui denunț, care nu mai este apoi susținut în declarațiile date de denunțator în fața organelor judiciare, ci acesta dă o altă interpretare faptelor consemnate în denunț, denotă lipsa unei intenții reale de a denunța faptele respective și nu poate avea ca efect reținerea cauzei de nepedepsire de la art. 6¹ alin. 2 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor).

În ce privește criteriile de individualizare a pedepsei, instanța de fond a ținut cont, în primul rând, de gravitatea infracțiunii comise, constând în promisiunea și darea unor bunuri cu o valoare foarte mare, în schimbul folosirii influenței pe care inculpatul Trică Remus o avea pe lângă funcționarii competenți să dispună cu privire la cererile de retrocedare a bunurilor moștenite de la fostul Rege Carol al II-lea. Prin valoarea bunurilor promise și date de inculpat în schimbul influenței infracțiunea este una gravă, însă, prin prisma faptului că acestea au fost promise și date pentru influențarea funcționarilor publici în sensul efectuării unor acte conforme cu legea, infracțiunea prezintă o gravitate redusă.

De asemenea, s-a ținut cont la individualizarea pedepsei și de faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat să comită această infracțiune pentru că nu avea resursele și cunoștințele juridice necesare pentru a-și susține singur cererile de retrocedare formulate, aspect care este de natură să conducă la concluzia unei responsabilități mai reduse a acestuia.

La individualizarea pedepsei instanța de fond a ținut cont și de durata mare de timp care s-a scurs de la data săvârșirii infracțiunii, fapt ce a avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptelor comise de inculpat, dar și de persoana inculpatului Al României Paul Philippe, care are o vârstă destul de înaintată, este bine integrat în societate și a desfășurat activități licite până în prezent, în țară și în străinătate.

Întrucât scopul pedepsei poate fi atins și prin lăsarea inculpatului în libertate, iar dispozițiile art. 86¹ și art. 86² din Codul penal din 1968 prevăd posibilitatea stabilirii unei modalități neprivative de libertate a executării pedepsei, instanța de fond a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Al României Paul Philippe, pe

un termen de încercare de 5 ani. Din probele de la dosar și din atitudinea inculpatului de a se prezenta în fața instanței de judecată pe parcursul cercetării judecătorești, contribuind la aflarea adevărului, a rezultat că inculpatul va conștientiza consecințele faptei comise și fără privarea sa de libertate. Având în vedere motivele care l-au determinat să comită infracțiunea, s-a apreciat că inculpatul nu prezintă un pericol ridicat, care să necesite executarea pedepsei în regim privativ de libertate.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului Al României Paul Philippe pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b din Codul penal din 1968, întrucât aceasta este obligatorie în cazul aplicării pedepsei închisorii.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968, instanța a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare, având în vedere suspendarea executării pedepsei principale.

Întrucât în cazul inculpatului Al României Paul Philippe instanța a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluțiile de achitare au avut în vedere încadrarea în legea veche a infracțiunilor pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare], pentru infracțiunea de spălarea banilor, art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248¹ din Codul penal din 1968, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, cu consecințe deosebit de grave.

Aceleași circumstanțe reale reținute în cazul inculpatului Truică Remus cu privire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență sunt aplicabile și în cazul inculpatei SC **RECIPLIA SRL**. Infracțiunea comisă este una gravă prin prisma valorii deosebite a bunurilor pretinse și primite în schimbul exercitării de către inculpatul Truică Remus a influenței pe care o avea asupra funcționarilor competenți să soluționeze cererile de retrocedare a bunurilor moștenite de inculpatul Al României Paul Philippe. Societatea Reciplia SRL a fost cea care a beneficiat, în principal, de pe urma infracțiunii de trafic de influență, comisă de inculpatul Truică Remus, având în vedere că bunurile pretinse în schimbul traficului de influență au fost transmise către aceasta.

Prin infracțiunea reținută în sarcina SC Reciplia SRL s-a creat impresia inculpatului Al României Paul Philippe și altor persoane că nu se pot soluționa cererile legale decât prin folosirea influenței asupra funcționarilor publici, ceea ce aduce atingere gravă prestigiului funcționarilor și instituțiilor publice.

De asemenea, societatea Reciplia SRL i-a dat inculpatului Truică Remus un mandat larg de reprezentare în legătură cu obiectul ei principal de activitate, ceea ce a facilitat săvârșirea de către acesta a infracțiunii de trafic de influență în spatele activităților licite pe care le-a presupus revendicarea bunurilor moștenite de inculpatul Al României Paul Philippe.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatei, instanța de fond a ținut cont și de durata mare de timp scurs de la data săvârșirii infracțiunii, fapt ce a avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptei săvârșite.

În ce privește legea penală mai favorabilă, instanța de fond a constatat că legea nouă conține limite de pedeapsă mult mai mari pentru infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina unei persoane juridice, atât sub aspectul limitei minime, cât și sub aspectul limitei maxime a pedepsei prevăzute de lege. Potrivit art. 137 alin. 4 lit. c) din noul Cod penal, limitele de pedeapsă sunt între 180 și 300 de zile amendă, ceea ce conduce la limite speciale ale pedepsei amenzii cuprinse între 18.000 de lei și 1.500.000 lei. Or, potrivit art. 71¹ alin. 2 din Codul penal din 1968, pedeapsa prevăzută de lege în acest caz este amenda cuprinsă între 5.000 și 600.000 lei.

Întrucât în cazul inculpatei SC RECIPLIA SRL instanța a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluția de achitare a avut în vedere încadrarea în legea veche a infracțiunii pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare] pentru infracțiunea de spălarea banilor.

În sarcina inculpatei **Păvăloiu Nela** instanța de fond a reținut săvârșirea infracțiunii de *spălarea banilor*, comisă în anul 2015, prin transferarea întregului teren provenit din săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL. Așa cum s-a arătat anterior, inculpata cunoștea că acest teren primit de societatea sa ILKO STAR SRL de la SC Reciplia SRL provine din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență și a urmărit, prin transferarea lui către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, să-i ascundă ori să-i disimuleze proveniența.

Fiind săvârșită sub imperiul noului Cod penal, legea nouă este singura lege penală aplicabilă în cazul infracțiunii de spălare a banilor reținute în sarcina inculpatei.

S-a apreciat că fapta inculpatei Păvăloiu Nela nu are o gravitate deosebit de mare, deoarece nu denotă un mecanism complex de ascundere sau disimulare a provenienței ilicite a bunului. Dimpotrivă, aceasta nu a avut ca efect imposibilitatea recuperării terenului respectiv, având în vedere că asupra acestui teren s-a instituit măsura sechestrului asigurător, fapt ce a făcut posibilă confiscarea lui în natură.

Inculpata este o persoană bine integrată în societate, desfășurând până în prezent activități care nu au venit în contradicție cu legea penală. Aceasta s-a prezentat în fața instanței la majoritatea termenelor de judecată acordate și a avut o atitudine de cooperare cu organele judiciare, dând declarație în fața organelor de urmărire penală și în fața instanței de judecată.

Ayând în vedere că pentru reeducarea inculpatei nu se impune executarea efectivă a pedepsei, prin privarea de libertate, iar prevederile art. 91 Cod penal permit stabilirea acestei forme neprivative de libertate de executare a pedepsei în acest caz, instanța de fond a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatei Păvăloiu Nela, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

Așa cum s-a arătat anterior, infracțiunea comisă nu a avut consecințe deosebit grave, fiind recuperat bunul „spălat”, iar circumstanțele personale ale inculpatei Păvăloiu Nela nu relevă aspecte de pericolozitate deosebită, care să împiedice reeducarea în stare de libertate.

În sarcina inculpatului **Chiriac Theodor** s-a reținut săvârșirea unei *participații improprii la infracțiunea de spălare a banilor*, constând în aceea că, în cursul anului 2008, a participat la transferarea unui teren obținut de inculpat prin săvârșirea unei infracțiuni de luare de mită și înregistrat fictiv pe numele martorilor Matei Marian și Matei Maria, pentru a ascunde proveniența ilicită a acestuia.

Fiind vorba despre o infracțiune comisă în anul 2008, pentru care nu se impune executarea în regim de detenție, instanța a reținut că legea penală mai favorabilă inculpatului este legea veche, deoarece în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei nu se poate dispune obligarea inculpatului la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității. Fiind vorba de o obligație mai oneroasă pentru inculpat, care nu este prevăzută și în Codul penal din 1968, instanța de fond a reținut că acesta este un argument pentru reținerea legii vechi ca lege penală mai favorabilă. Celelalte condiții de tragere la răspundere a inculpatului sunt identice în ambele legi aplicabile.

S-a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile pentru a se reține prescripția răspunderii penale pentru această infracțiune, deoarece, potrivit art. 122 alin. 1 lit. b) din Codul penal din 1968, termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 10 ani și acesta curge de la data consumării infracțiunii de spălare a banilor, respectiv 01.04.2008. Aceasta este data la care inculpatul Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria, a transferat cumpărătorului de bună credință proprietatea terenului de 1000 mp., a primit ca mită și a încasat suma de 45.000 euro, cu titlul de preț al acestuia. Fiind efectuate acte de urmărire penală față de inculpat în acest termen, prescripția specială a răspunderii penale pentru această infracțiune se împlinește în anul 2023, potrivit legii vechi.

Potrivit art. 154 alin. 1 lit. c) din noul Cod penal, termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani și a fost întrerupt prin punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpat prin ordonanța procurorului din 03.03.2016. Termenul special de prescripție a răspunderii penale, prin aplicarea noului Cod penal, este de 16 ani, împlinindu-se în anul 2024.

Nu s-a putut reține că infracțiunea de spălare a banilor s-ar fi consumat la data de 22.02.2008, adică atunci când inculpatul Chiriac Theodor a primit terenul respectiv cu titlu de mită, deoarece la această dată s-a consumat doar infracțiunea predicat, de luare de mită, pentru care inculpatul nu a fost trimis în judecată. Infracțiunea de spălare a banilor s-a comis la data transferului de către inculpat a acestui bun și încasării prețului, în mod disimulat.

Instanța a ținut cont, *la individualizarea pedepsei*, exclusiv de circumstanțele comiterii infracțiunii de spălare a banilor, fără a lua în considerare și infracțiunea predicat, care nu a făcut obiectul prezentei cauze, deoarece a intervenit prescripția răspunderii penale pentru aceasta.

În ce privește infracțiunea de spălare a banilor, spre deosebire de celelalte infracțiuni de spălare a banilor reținute în cauză, cea comisă de inculpatul Chiriac Theodor nu a avut ca obiect un bun de o valoare deosebită, fiind vorba de suma de 45.000 euro. Aceasta a fost încasată de inculpat pentru terenul de 1000 mp., a cărui proveniență ilicită o cunoștea, deoarece a participat la ea.

Instanța de fond a ținut cont, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Chiriac Theodor, de durata mare de timp scursă de la data săvârșirii infracțiunii, respectiv 01.04.2008, până în prezent. Această durată mare de timp a făcut ca pericolozitatea faptei inculpatului să se diminueze, ca urmare a diminuării ecoului social, astfel încât pedeapsa aplicată se impune a fi una mai redusă, iar modalitatea de executare una mai ușoară.

În plus, inculpatul este o persoană integrată în societate, cu studii superioare, care nu a mai suferit condamnări până în prezent.

Întrucât inculpatul se poate reeduca și prin lăsarea în libertate, având în vedere natura infracțiunii reținute în sarcina sa și posibilitatea ridicată de a conștientiza consecințele faptei comise, în temeiul art. 86¹ și art. 86² din Codul penal din 1968 prima instanță a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Chiriac Theodor, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b din Codul penal din 1968, deoarece Codul penal din 1968 prevede obligativitatea aplicării pedepsei accesorii în cazul condamnării la pedeapsa închisorii.

Întrucât pedeapsa principală a fost suspendată sub supraveghere, în temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968 instanța a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

Întrucât în cazul inculpatului Chiriac Theodor instanța a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluția de achitare a avut în vedere încadrarea în legea veche a infracțiunii pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice.

V. Legalitatea măsurilor preventive dispuse în cauză

Față de inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță și Chiriac Theodor au fost dispuse în cauză măsura reținerii și măsura arestului la domiciliu.

Dintre aceștia, doar inculpatul Roșu Robert Mihăiță a fost achitat pentru toate infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată, ceilalți inculpați fiind condamnați pentru unele dintre infracțiunile reținute prin actul de sesizare în sarcina lor.

În ce privește luarea măsurilor preventive privative de libertate față de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, așa cum a arătat și judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție în încheierea nr. 338 din 11.03.2016, prin care s-a respins definitiv propunerea parchetului de prelungire a măsurii arestului la domiciliu dispusă față de inculpat în cauză, măsurile preventive au fost legale și necesare la momentul luării acestora. Procurorul a motivat ordonanța de reținere din data de 10.12.2015, iar judecătorul de drepturi și libertăți a arătat în mod detaliat în încheierea nr. 20/F/UP din data de 11.12.2015 care sunt argumentele pentru care a considerat la momentul respectiv că se impune luarea măsurii arestului la domiciliu față de inculpat. De asemenea, judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța de fond a arătat în mod detaliat argumentele pentru care a dispus prin încheierea nr. 25/F/UP din

30.12.2015 prelungirea arestului la domiciliu față de acest inculpat. Prima încheiere a rămas definitivă prin respingerea contestațiilor formulate, iar cea din urmă a fost desființată prin încheierea nr. 338 din 11.03.2016 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul instanței supreme.

Necesitatea luării, la acel moment, a măsurii preventive trebuie analizată prin prisma probelor administrate până la momentul dispunerii acestei măsuri, din care a rezultat suspiciunea rezonabilă reținută de judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus luarea măsurii. Or, la momentul soluționării propunerii de luare a măsurii arestării, probele constând în înscrisuri, declarațiile unor persoane, în special declarațiile suspectului Al României Paul Philippe și ale soției acestuia, A României Lia, precum și convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională au conturat suspiciunea rezonabilă că inculpatul Roșu Robert Mihăiță ar fi putut participa la săvârșirea infracțiunilor pentru care se efectuau cercetări în cauză. Administrarea ulterioară a probelor din cursul urmăririi penale și din cursul cercetării judecătorești, reaudierea în cursul cercetării judecătorești a unor persoane și administrarea unor probe noi au infirmat această ipoteză.

De asemenea, în urma cercetării judecătorești a reieșit că o probă considerată importantă, pe care judecătorul de drepturi și libertăți și-a întemeiat hotărârea de luare a măsurii arestului la domiciliu, respectiv Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu se regăsește în original în nicio evidență oficială a Arhivelor Naționale, existând o suspiciune serioasă cu privire la existența acestei hotărâri judecătorești și a posibilității ei de a dovedi aspectele reținute în aceasta. Instanța a detaliat anterior aceste aspecte.

De altfel, și în concluziile pe fond ale inculpatului Roșu Robert Mihăiță, de la termenul de judecată din data de 24.05.2019, s-a consemnat că acesta, prin avocatul ales, susține că prin încheierea nr. 338 din 11.03.2016 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul instanței supreme „s-a reținut că suspiciunile pe care le-a avut în vedere judecătorul de drepturi și libertăți care a luat inițial măsura arestului la domiciliu, în decembrie 2015, nu s-au confirmat prin probele administrate în cursul urmăririi penale, ci dimpotrivă – nu există nimic imputabil judecătorilor de drepturi și libertăți care au soluționat la Brașov sau în contestație cererile de prelungire a măsurilor – abia după ce standardul de probațiune a ajuns la un anumit nivel, astfel încât să permită o reapreciere cu privire la inculpatul Robert Roșu, a situației, abia atunci – 11.03.2016 – s-a dispus revocarea măsurii.”

De asemenea, judecătorii de drepturi și libertăți care au dispus luarea măsurii arestului la domiciliu au arătat în hotărârile respective care sunt argumentele pentru care o altă măsură preventivă, neprivativă de libertate, nu a putut fi dispusă în cauză. Complexitatea cauzei, numărul mare de părți și de infracțiuni cercetate, dificultatea procesării într-un timp foarte scurt a unui volum mare de probe, posibilitatea influențării declarațiilor persoanelor ce urmau a fi audiate în cursul urmăririi penale și aspectele importante ce urmau a fi stabilite în urma audierii acestora, au determinat luarea măsurii arestului la domiciliu, ca măsură preventivă aptă să asigure buna desfășurare a urmăririi penale.

Toate aceste aspecte sunt de natură să conducă la concluzia că luarea față de inculpatul Roșu Robert Mihăiță a măsurilor preventive privative de libertate

în prezenta cauză a fost legală, necesară și proporțională cu scopul urmărit, la momentul respectiv.

Aceleași aspecte sunt valabile și în ceea ce privește luarea măsurii arestului la domiciliu și, ulterior, a controlului judiciar, dispuse față de inculpații Truică Remus, Al României Paul Philipe și Chiriac Theodor, care au fost condamnați în prezenta cauză pentru unele dintre infracțiunile reținute în sarcina lor. La momentul luării măsurilor preventive, probele au demonstrat existența suspiciunii rezonabile privind săvârșirea de către acești inculpați a unor infracțiuni grave de corupție, iar probele administrate ulterior au confirmat parțial această ipoteză. Judecătorii care au analizat această măsură preventivă au motivat corespunzător necesitatea și legalitatea măsurii, astfel încât nu se poate reține vreo nelegalitate sub acest aspect.

În cauză, s-a mai dispus luarea măsurii reținerii și a controlului judiciar față de inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Sin Gheorghe, Dima Niculae, Mușat Apostol, Jecu Nicolae, Păvăloiu Nela și Delcea Valentin.

În sarcina inculpatei Păvăloiu Nela s-a reținut săvârșirea unei infracțiuni în această cauză, iar în sarcina celorlalți inculpați nu s-a reținut nicio infracțiune, fiind achitați pentru toate infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată.

Așa cum s-a arătat anterior, la momentul luării și prelungirii măsurii preventive dispuse față de acești inculpați, probele administrate conturau suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârșirea de către aceștia a infracțiunilor de care erau acuzați. Cauza este una deosebit de complexă, cu multe părți și cu multe acte de procedură, a căror readministrare și analiză a necesitat un termen destul de lung. De-abia în urma readministrării probatoriului în cursul cercetării judecătorești și în urma administrării probelor noi încuviințate de instanță s-a putut stabili cu certitudine contribuția fiecărei persoane la săvârșirea faptelor ce fac obiectul cauzei și caracterul licit al contribuțiilor avute de inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Sin Gheorghe, Dima Niculae, Mușat Apostol, Jecu Nicolae și Delcea Valentin la aceste fapte.

Argumentele aduse în cursul cercetării judecătorești au făcut să fie înlăturată această suspiciune rezonabilă, astfel încât reținerea ei la momentul de debut al procesului penal nu poate fi considerată nelegală.

De asemenea, judecătorul de drepturi și libertăți a motivat în mod detaliat, în încheierile pronunțate cu privire la măsura preventivă a controlului judiciar, necesitatea și proporționalitatea luării acestei măsuri pentru buna desfășurare a procesului penal, având în vedere complexitatea deosebită a cauzei și numărul mare de probe ce trebuiau administrate pentru lămurirea cauzei.

VI. Confiscarea specială

1. Atât dispozițiile art. 257 alin. 2 din Codul penal din 1968, cât și dispozițiile art. 291 alin. 2 din noul Cod penal, prevăd că în cazul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență bunurile primite de făptuitor în schimbul promisiunii folosirii influenței pe lângă funcționarii publici se confiscă, iar dacă acestea „nu se găsesc”, se dispune confiscarea prin echivalent. Această dispoziție legală reprezintă o aplicare specială a cazului general de luare a măsurii de siguranță a confiscării, prevăzut în art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul

penal din 1968 și, respective, art. 112 alin. 1 lit. e) din actualul Cod penal. Diferența dintre acestea constă în aceea că prin „primire” bunul este dobândit în mod direct de la cumpărătorul de influență, în timp ce „dobândirea” poate fi și rezultatul unei operațiuni mai complexe, care are ca rezultat transmiterea bunului în patrimoniul celui de la care se confiscă.

Rațiunea instituirii acestei obligații în sarcina instanței, de a confisca bunurile primite de o persoană ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, este aceea de a preveni posibilitatea ca săvârșirea unor infracțiuni să constituie un prilej de dobândire a unor bunuri de către orice persoană, indiferent dacă este vorba de un participant la săvârșirea infracțiunii sau de o terță persoană. Dacă terța persoană care a dobândit bunul este de rea-credință, instanța dispune confiscarea bunului în natură de la aceasta, iar dacă acesta este un dobânditor de bună credință, se va dispune confiscarea prin echivalent, de la inculpat, a contravalorii bunului înstrăinat.

Din probele administrate în cauză rezultă că inculpata SC Ricipia SRL a dobândit bunurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa ca urmare a săvârșirii de către inculpatul Trucă Remus a infracțiunii de trafic de influență. Totodată, având în vedere condițiile și modul în care a fost comisă fapta, precum și interesul societății în comiterea infracțiunii, instanța a reținut săvârșirea infracțiunii de trafic de influență și în sarcina inculpatei SC Ricipia SRL, fapt care împiedică reținerea bunei credințe a acesteia în dobândirea bunurilor ce au făcut obiectul traficului de influență.

Inculpatul Al României Paul Philippe a promis inițial, în anul 2006, și apoi a dat societății inculpate SC Ricipia SRL aceste bunuri, la 15.10.2007 și, respective, la 15.01.2009, în schimbul folosirii influenței pe care inculpatul Trucă Remus o avea pe lângă funcționarii publici competenți să dispună cu privire la retrocedarea lor. Deși în contractul de cesiune din 01.11.2006 s-a consemnat că inculpatul Al României Paul Philippe ar avea dreptul la o cotă de 50% din Pădurea Snagov și o cotă de 20% din Ferma Regală Băneasa, în realitate acesta și-a păstrat doar un drept de creanță asupra societății Ricipia SRL, deoarece bunurile respective au fost date în întregime societății Ricipia SRL. Aceasta a fost înțelegerea dintre părți și, totodată, obiectul infracțiunii de trafic de influență. De altfel, inculpatul Al României Paul Philippe nu a primit până în prezent vreo sumă de bani în contul acestor cote din valoarea celor două bunuri transmise societății Ricipia SRL, acesta fiind și motivul disputei dintre el și reprezentanții societății. Așadar, bunurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa au fost dobândite în întregime de societatea Ricipia SRL, ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență descrise anterior, iar nu doar în parte.

Pentru aceste motive, instanța de fond a constatat că se impune confiscarea în întregime a acestor bunuri de la societatea Ricipia SRL, fie în mod direct, a părților din bunuri care mai sunt în prezent în proprietatea societății, fie prin echivalent, pentru părțile din bunuri care au fost înstrăinate unor persoane de bună credință ori pentru care s-au făcut acte de dispoziție.

În consecință, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 și art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, instanța de fond a dispus confiscarea specială a următoarelor bunuri aflate sub sechestru: terenul de 67393 m.p. înscris în Cartea funciară nr. 104238 (provenită din

conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 110682 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în Cartea funciară nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 127138 m.p. (127718 măsurat) înscris în Cartea funciară nr. 237376 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 91087), nr. cadastral 26041/2/2, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL.

2. În ce privește terenul de 23783 mp din Ferma Regală Băneasa, care a fost înstrăinat la 15.01.2009 de către societatea Reciplia SRL către societatea HERCULES PROPERTIES SRL sub forma a două loturi, de 5583 mp și 18200 mp., întrucât nu s-a putut reține reaua-credință a terțului dobânditor, instanța a dispus confiscarea prin echivalent a acestora, așa cum prevede același text de lege. Practica judiciară a interpretat sintagma „*dacă acestea nu se găsesc*” ca referindu-se atât la o imposibilitate fizică de confiscare a bunurilor, atunci când acestea nu se mai găsesc fizic în patrimoniul făptuitorului, cât și la o imposibilitate juridică, atunci când bunul a intrat în mod legal în patrimoniul unui dobânditor de bună credință. Interpretarea contrară, potrivit căreia bunul ar putea fi confiscat și de la dobânditorul de bună credință, ar aduce atingere dreptului de proprietate al acestuia, garantat de Constituție și de Convenția europeană a drepturilor omului și principiului securității raporturilor juridice.

Din declarația martorului Bejenaru Andrei Mihai rezultă că a primit aceste terenuri în schimbul serviciilor prestate societății Reciplia SRL, astfel încât această societate a beneficiat de pe urma înstrăinării lor și de la ea trebuie confiscat echivalentul.

În ce privește stabilirea valorii echivalente a bunului înstrăinat dobânditorului de bună credință, având în vedere că măsura confiscării speciale se dispune prin sentință și produce efecte de la momentul dispunerii, iar nu retroactiv, instanța a reținut că trebuie luată în considerare valoarea actuală a bunului, iar nu valoarea pe care acesta o avea la momentul înstrăinării. Din acest motiv, instanța de fond a luat în considerare valoarea actuală a terenului, stabilită de expertul topografic Perlik Romeo Alexandru, desemnat de instanță.

Astfel, la pagina 48 din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018, depus la dosar la 12.06.2018, expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță, arată că valoarea terenului Ferma Regală Băneasa în prezent (la momentul efectuării expertizei) este de 351 euro/mp.

Această valoare a fost contestată de inculpații Roșu Robert Mihăiță și SC Reciplia SRL, prin experții consilieri, care consideră că expertul nu a ținut cont de faptul că valoarea terenului ar putea fi influențată în situația eliberării avizului Autorității Aeronautice. Expertul desemnat de instanță a arătat în Răspunsul la obiecțiuni, depus la dosar la 1.11.2018, aflat la filele 58-98 din vol. XL al dosarului instanței, că aceste obiecțiuni sunt nefondate, deoarece terenul se află în afara culoarului de zbor aeroport Băneasa. De asemenea, expertul mai arată că sunt nefondate și obiecțiunile acestora privind tehnica calitativă și corectarea cu diferențele cantitative identificate (mărimea parcelei, costul

utilităților, regimul de construibilitate), detaliind argumentele pentru care a înlăturat aceste obiecțiuni. Astfel, expertul arată la fila 19 din răspunsul la obiecțiuni că valoarea estimată a întregii proprietăți se situează între 45774846 euro - 65294450 euro, rezultând un interval de valoare de cca. 303-432 euro/mp., iar el a optat pentru o valoare de 351 euro/mp., având în vedere argumentele din raport.

Întrucât aceste argumente ale expertului desemnat de instanță sunt convingătoare, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 și art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, instanța de fond a dispus confiscarea specială de la inculpata SC RECIPLIA S.R.L. a echivalentului în bani al terenului de 23783 m.p., înstrăinat de S.C. RECIPLIA S.R.L. către S.C. HERCULES PROPERTIES S.R.L., în valoare de 8.347.833 de euro.

3. În ce privește terenurile înstrăinate din Pădurea Snagov, în afară de cele transmise societății inculpatei Păvăloiu Nela, care vor fi confiscate de la SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, din probe rezultă că inculpatul Truică Remus și-a transmis proprietatea mai multor terenuri, pe care le-a folosit apoi ca gaj pentru obținerea unor credite care nu au fost restituite. Astfel, din actele de la dosar (Raportul de constatare tehnico-științifică și actele anexe din vol. 18 al dosarului de urmărire penală) rezultă că SC Reciplia SRL (al cărei administrator de fapt era tot inculpatul Truică Remus în perioada respectivă) a transmis către inculpatul Truică Remus proprietatea terenului de 75400 mp., asupra căruia este notată somația de plată din partea BRD pentru suma de 3132063,02 euro, terenul de 14000 mp., asupra căruia este notată somația de plată din partea BRD, în sumă de 3132063,02 euro și terenul de 9300 mp., asupra căruia este notată somația de plată din partea BRD, în sumă de 3132063,02 euro.

Din declarația martorului Grigore Gheorghe, dată în fața instanței la 8.12.2017, rezultă că tot inculpatul Truică Remus i-a transmis și lui proprietatea unei suprafețe de teren din Pădurea Snagov, martorul arătând că: *Știu că au fost mai mulți avocați acolo apoi a venit și a semnat domnul Truică și eu am dat banii. Nu mai știu, avocaților/domnului Truică. Eu am dat banii când am semnat.*

De asemenea, din probele administrate rezultă că alte terenuri au fost înstrăinate fictiv unor persoane, posibil interpuși ai inculpatului Truică Remus și ai martorului Aparaschivei Cristian, care le-au folosit apoi tot ca gaj, pentru obținerea unor credite nerestituite. Așa cum rezultă din declarațiile date în cursul urmăririi penale și în cursul judecății, martorul Aparaschivei Cristian era un apropiat al inculpatului Truică Remus, care făcea afaceri împreună cu el, ceea ce conduce la concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziție făcute asupra terenului în discuție.

Martora Nicolici Georgiana Vesna, una dintre persoanele care a achiziționat în mod fictiv o parte din terenul Pădurea Snagov, audiată de instanță la data de 8.12.2017, arată că: *„Am primit un telefon de la un prieten foarte bun în care îmi propunea să cumpăr fictiv două terenuri la Snagov, dar nu am plătit nimic pentru ele. Am fost la un notar în București, am încheiat două acte de vânzare-cumpărare și așa am devenit proprietar. Nu am dat banii pentru*

terenurile respective. Apoi aceste terenuri au fost puse ipotecă pentru un credit. Ulterior am fost înștiințată că nu s-a achitat datoria către bancă și apoi au fost executate terenurile, unul dintre ele chiar nu se mai află în posesia mea. Prietenul care m-a rugat se numește Cristian Aparaschivei.” Fiind întrebată, martora a arătat că a fost prezent la notar cu acea ocazie și inculpatul Truică Remus și că: „Știam că este prieten cu Cristian Aparaschivei, nu știam ce fel de afaceri fac sau dacă fac afaceri împreună.” Din acest motiv, față de declarația martorei, având în vedere și aspectul că inculpatul Truică Remus conducea, în fapt, societatea Reciplia SRL la vremea respectivă, instanța a reținut concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziție făcute asupra terenului în discuție.

O altă persoană care a achiziționat în mod fictiv o parte din terenul retrocedat din Pădurea Snagov este martorul Vasilescu Vladimir Mihai, care, fiind audiat de instanță la data de 8.12.2017, arată că: „Am fost abordat de către un prieten care mi-a solicitat ajutorul în vederea încheierii unui contract de credit urmând ca banii să îi folosească pentru o investiție. Mi s-a spus că nu vrea să apară el scriptic și pentru aceasta să apar eu ca și garant imobiliar al acestui credit. Nu aveam cu ce să garantez și atunci mi s-a spus să cumpăr un teren fictiv de la el care va fi folosit drept garanție. Am fost cu el după aceea la bancă, s-a încheiat contractul de credit. La un timp după aia am aflat că nu au fost plătite ratele și mi s-a solicitat să fac un act adițional prin care să fac o reeșalonare, lucru care s-a și petrecut, iar ulterior am aflat că în continuare nu a fost plătit și am fost executat silit de către banca respectivă. Acest prieten era Aparaschivei Cristian, cred că așa îl chema Aparaschivei.” Martorul mai arată că Aparaschivei Cristian „mi-a spus că el împreună cu partenerul său, domnul Truică...” Și acest teren are notată o somație de plată din partea BRD în valoare de 1500000 euro, iar față de declarația martorului și de faptul că inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societății, instanța a reținut concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziție făcute asupra terenului în discuție.

O altă parte din teren a fost achiziționată de martorul Rădulescu Corneliu, care arată că a cumpărat terenul de la Aparaschivei Cristian cu suma de 8000 euro. Având în vedere calitatea de administrator al societății Reciplia SRL, pe care o deținea inculpatul Truică Remus, precum și modul similar în care s-a procedat prin instituirea unui act de dispoziție asupra terenului, instanța a reținut că acesta a beneficiat de pe urma actului de dispoziție, dispunând confiscarea de la el a echivalentului terenului.

O altă parte din acest teren a fost achiziționată de martorul Stănescu Roșca Sorin Ștefan, care arată în declarația dată în cursul urmăririi penale la 8.03.2016 (fila 211, volumul 7 din dosarul de urmărire penală) că a cumpărat de la „firma inculpatului Truică Remus, SC RECIPLIA SRL” o suprafață de aproximativ 30000 mp. din acest teren. Față de declarația martorului, care îl indică pe inculpatul Truică Remus ca singur beneficiar de pe urma transmiterii proprietății terenului și față de modul similar de a acționa, și în acest caz instanța a reținut că inculpatul Truică Remus este cel care a beneficiat de pe urma actului de dispoziție asupra terenului.

Din toate aceste declarații rezultă că inculpatul Truică Remus este cel care a profitat de pe urma înstrăinării terenurilor din suprafața de 46,78 ha din Pădurea Snagov, dobândită de inculpata SC Reciplita SRL ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență. Din acest motiv, instanța a dispus confiscare de la acest inculpat a echivalentului terenurilor ce nu mai pot fi confiscate în natură, deoarece au fost înstrăinate ori au fost ipotecate la bancă pentru obținerea unor credite ce nu au fost restituite. Ipotecarea terenurilor reprezintă tot un act de dispoziție, care împiedică confiscarea în natură a acestora.

Cu privire la aceste terenuri, care nu se mai găsesc în proprietatea SC Reciplita SRL, nu există probe că această societate ar fi obținut vreun avantaj patrimonial de pe urma înstrăinării sau folosirii lor ca gaj, ci dimpotrivă, probele menționate anterior arată că inculpatul Truică Remus a obținut foloase patrimoniale de pe urma actelor de dispoziție efectuate asupra terenurilor. Pentru aceste motive, instanța a dispus confiscarea echivalentului acestor terenuri de la inculpatul Truică Remus, iar nu de la inculpata Reciplita SRL.

Fiind vorba de terenuri asupra cărora s-au instituit ipoteci pentru obținerea unor credite ce depășesc cu mult valoarea actuală a terenurilor și care nu au fost restituite, instanța de fond a reținut că aceste acte de dispoziție făcute în favoarea unei terțe persoane, de bună credință, fac imposibilă confiscarea în natură a terenurilor și impun luarea măsurii confiscării prin echivalent.

În ce privește stabilirea valorii echivalente a bunurilor care nu mai pot fi confiscate în natură, la fel ca în cazul Fermei Regale Băneasa, instanța de fond a reținut că se impune stabilirea valorii actuale a terenului, iar nu valoarea de la momentul săvârșirii infracțiunii, deoarece măsura confiscării speciale se dispune și produce efecte în prezent, iar nu pentru trecut.

La pagina 49 din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018, depus la dosar la data de 12.06.2018, expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță, arată că valoarea actuală (la momentul întocmirii raportului de expertiză) a terenului de 9,97 ha de teren din zona Fundul Sacului este de 5475 euro/ha, iar valoarea actuală a terenului de 36,78 ha din Pădurea Snagov este de 4835 euro/ha. Astfel, valoarea terenurilor de 75400 mp., de 14000 mp. și de 9300 mp. transmise inculpatului Truică Remus de către SC Reciplita SRL este de 5475 euro/ha, iar valoarea celorlalte terenuri înstrăinate de societate este de 4835 euro/ha.

Această evaluare a fost contestată de parchet, prin expertul consilier, de inculpatul Chiriac Theodor și de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, exprimate prin expertul parte.

Instanța de fond a reținut că nu pot fi primite aceste obiecțiuni la valoarea stabilită de expert, deoarece ele au în vedere o situație eventuală, anume aceea a posibilității ca terenul respectiv să devină construibil. Cum această posibilitate depinde de multe aspecte incerte, instanța a reținut că ea nu poate fi luată în considerare. Faptul că în unele evaluări extrajudiciare s-au stabilit valori mult mai ridicate nu poate constitui un argument pentru ridicarea valorii de circulație a terenului, deoarece ele au avut în vedere aceeași posibilitate incertă ca terenul să devină construibil.

De asemenea, expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță, a detaliat în suplimentul raportului de expertiză, depus la data de 1.11.2018, aflat la filele 59-98 din volumul XL al dosarului instanței, argumentele pentru care aceste

obiecțiuni nu sunt întemeiate. Expertul arată că însăși grila notarilor pentru anul 2018 nu recomandă utilizarea valorilor cuprinse în ghid ca referință în rapoartele de evaluare deoarece abaterile pot fi semnificative și trebuie observat și punctul de vedere, din acest ghid, explicat pe scurt, al Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România – ANEVAR, care arată, între altele, că studiile de piață utilizate de către camerele notarilor publici nu estimează valoarea individuală a proprietății și nu pot fi reper pentru comparații în vederea stabilirii valorii de piață. Expertul detaliază și în Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 argumentele pentru care a ajuns la stabilirea acestor valori actuale ale terenurilor, astfel încât instanța de fond le-a reținut în stabilirea echivalentului în bani confiscat de la inculpatul Truică Remus.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 și art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, prima instanță a dispus confiscarea specială de la inculpatul Truică Remus a echivalentului în bani al următoarelor bunuri: terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro; terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, în valoare de 7665 euro; terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808, în valoare de 5091,75 euro; terenul de 10000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104371 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7446) Snagov, nr. cadastral 5830/1, în valoare de 4835 euro; terenurile în suprafață totală de 32573 m.p., înscrise cu numerele cadastrale 5827/1, 5827/3, 5827/5, 5827/6, 5827/7, în valoare de 15749,04 euro.

Alte bunuri, în afară de Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, care au fost revendicate de către inculpatul Al României Paul Philippe, nu au făcut obiectul urmăririi penale și nici nu s-au administrat probe referitoare la rezultatul cererilor de retrocedare, legalitatea acestora, transmiterea ulterioară a proprietății lor, situația actuală a lor ori alte împrejurări din care să rezulte că ar fi incident vreun motiv de confiscare din cele prevăzute de lege. Având în vedere că, potrivit art. 99 din Codul de procedură penală, sarcina probei în acțiunea penală aparține procurorului, iar parchetul nu a făcut nicio probă cu privire la aceste bunuri, instanța a reținut că nu se impune luarea vreunei măsuri.

4. În contractul de cesiune din 1.11.2006 încheiat de inculpatul Al României Paul Philippe cu reprezentanții SC Reciplia SRL s-a consemnat că primul va încasa o sumă de 4000000 euro de la această societate, cu titlu de avans pentru transmiterea bunurilor retrocedate. Probele administrate dovedesc faptul că unul dintre motivele principale pentru care inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat această înțelegere a fost primirea avansului de 4.000.000 euro. Chiar inculpatul Al României Paul Philippe arată în declarația dată în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016 (filele 268-276, vol. 3 din dosarul de urmărire penală), că acesta „*este motivul pentru care am mers cu grupul lui Remus Truică, pentru că avea o firmă de avocați de top. Și de asemenea banii pe care Truică îi avea*”, iar în declarația de suspect din data de 11.12.2015 (filele 246-255, vol. 3 din dosarul de urmărire penală) arată că: „*Nu am fost încântat de ceea ce mi s-a propus, dar după ce m-am sfătuit și cu soția*

mea am fost de acord să închei o astfel de înțelegere. Pentru că nu aveam bani am fost obligat să accept. Aveam multe cheltuieli, în România și la Londra și nu aveam bani. Am spus că 50% e mai bine decât nimic... ”.

În declarația martorei Cuniță Mihaela, dată în cursul urmăririi penale la 20.04.2016 (filele 476-482, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), aceasta arată că: *„...Păvăloiu mi-a spus că vrea să cedeze drepturile litigioase ale Prințului Paul lui Radu Dimofte, persoană despre care a auzit că cumpără astfel de drepturi. Cred că astfel dorea să îl liniștească pe prințul Paul care ne presa continuu că durează prea mult și nu are bani. ...Păvăloiu a spus că cedăm drepturile litigioase în schimbul unei sume de bani pe care nu îmi amintesc să o precizeze atunci...”*

Probele administrate dovedesc primirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a acestei sume stabilite cu titlu de avans, așa cum rezultă și din declarația martorei avocat Hrisafi-Josan Ioana din data de 11.05.2018 (filele 118-121, vol. 32 din dosarul instanței), care arată că: *„Întrebare avocat inc. Robert Roșu – A existat un conflict între Reciplia și Prințul Paul? Răspuns: După câțiva ani după ce am preluat proiectul, prințul Paul era mereu nemulțumit din punct de vedere financiar. Știu că primise o sumă de bani la momentul încheierii contractului de cesiune și îmi amintesc că spuneam în cadrul firmei că a terminat banii și mai vrea.”* Chiar inculpatul Al României Paul Philippe recunoaște în declarația de suspect (filele 234-245, vol. din dosarul de urmărire penală) că: *„Am primit de la Reciplia suma de aproximativ 4.000.000 euro care trebuia plătită imediat după semnarea contractului, dar am primit-o după aproximativ 1 an jumătate.”*

Potrivit art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, lege reținută ca fiind mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe, sunt supuse confiscării speciale bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală. Așa cum s-a arătat anterior, încheierea contractului de cesiune de drepturi succesoriale din 1.11.2006 este urmarea traficului și cumpărării de influență, deoarece în lipsa acestora contractul nu ar fi fost încheiat. Chiar inculpatul Al României Paul Philippe arată în declarația redată mai sus că nu i-au convenit termenii contractului, dar a acceptat pentru că *„50% e mai bine decât nimic...”*. Inculpatul era convins că fără cumpărarea traficului de influență de la inculpatul Truică Remus nu ar fi obținut niciodată bunurile revendicate și atunci a preferat să dea societății Reciplia SRL bunurile retrocedate și să primească un avans de 4000000 de euro și un drept de creanță în valoare de 50% sau 20% din bunurile retrocedate.

Or, în aceste condiții, având în vedere legătura directă între cumpărarea de influență și încheierea contractului de cesiune de drepturi succesoriale prin care inculpatul Al României Paul Philippe a primit suma de 4000000 de euro, instanța a reținut că această sumă a fost *„dobândită”* de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârșirea acestei infracțiuni. Cauza dobândirii acestei sume de către inculpatul Al României Paul Philippe a fost încheierea de către acesta a contractului care presupunea, printre altele, cumpărarea influenței de la inculpatul Truică Remus.

Practica judiciară a reținut că prin „bunurile dobândite” menționate în art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 (identic cu art. 112 lit. e din actualul

Cod penal) se înțeleg atât bunurile obținute în urma săvârșirii unor infracțiuni contra patrimoniului, cât și bunuri dobândite în urma săvârșirii altor infracțiuni, cum sunt infracțiunile de corupție, trafic de droguri, trafic de persoane etc. Chiar dacă acestea din urmă nu sunt infracțiuni contra patrimoniului, prin natura lor sunt apte să procure bunuri sau valori patrimoniale pentru făptuitor sau terțe persoane, astfel încât poate fi dispusă măsura confiscării și în acest caz, fiind vorba de bunuri dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală. Aceasta este și situația sumei de 4000000 euro, primită de inculpatul Al României Paul Philippe de la Reciplia SRL, ca urmare a săvârșirii infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență.

Temeiul confiscării acestei sume de bani nu îl reprezintă dispozițiile art. 6¹ alin. 3 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptei) ori cele ale art. 292 alin. 4 din noul Cod penal, deoarece suma de 4000000 euro nu a fost dată de cumpărătorul de influență traficantului de influență și nu reprezintă bani dați în schimbul influenței traficantului de influență. S-a arătat anterior că bunurile date în schimbul influenței sunt Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, care au fost date de cumpărătorul de influență, inculpatul Al României Paul Philippe, în schimbul influenței promise de inculpatul Truică Remus. Suma de 4000000 euro este o sumă dobândită de inculpatul Al României Paul Philippe în urma încheierii contractului din 1.11.2006, care a avut drept cauză pentru inculpatul Al României Paul Philippe, așa cum s-a arătat, cumpărarea influenței inculpatului Truică Remus. Din acest motiv, dobândirea acestei sume de bani de către inculpatul Al României Paul Philippe este consecința directă a săvârșirii infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență, motiv pentru care instanța a reținut că suma de 4000000 euro a fost dobândită prin săvârșirea acestor fapte prevăzute de legea penală.

În consecință, în temeiul art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, instanța de fond a dispus confiscarea specială de la inculpatul Al României Paul Philippe a sumei de 4000000 euro.

5. În sarcina inculpatei Păvăloiu Nela s-a reținut săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor, constând în aceea că a transmis, în anul 2015, către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, mai multe părți din terenul Pădurea Snagov, dobândite de la inculpata SC Reciplia SRL, despre care știa că provin din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, transmiterea fiind făcută cu scopul de a ascunde sau disimula proveniența ilicită a acestora.

În acest caz există un text de lege special care prevede că bunurile care au făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor se confiscă. Astfel, potrivit art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, „în cazul infracțiunilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului se aplică dispozițiile art. 118 din Codul penal privind confiscarea bunurilor.” Chiar dacă trimiterea la vechiul Cod penal este o necorelare legislativă, deoarece legiuitorul a omis să modifice această dispoziție legală după intrarea în vigoare a noului Cod penal, practica judiciară și doctrina au statuat în mod unanim că sunt aplicabile dispozițiile legale privind confiscarea specială. Cum prevederile art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968 sunt identice cu cele din art. 112 lit. e) din noul Cod penal, această necorelare legislativă nu are nicio relevanță cu privire la consecințele măsurii.

Așa cum s-a arătat anterior, inculpata Păvăloiu Nela este reprezentanta societății ILKO STAR SRL, care a primit bunurile respective de la societatea Reciplia SRL, iar transmiterea terenurilor în proprietatea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost făcută cu scopul ascunderii provenienței ilicite a bunurilor, deoarece această din urmă societate are ca asociat unic și administrator pe fiica inculpatei, nu a efectuat nicio contraprestație în schimbul terenurilor și nu a desfășurat nicio activitate după primirea acestora.

În consecință, instanța a reținut că societatea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a „dobândit” aceste terenuri de la societatea ILKO STAR SRL, ce aparține inculpatei Păvăloiu Nela, prin săvârșirea de către aceasta din urmă a infracțiunii de spălare a banilor, dispunând confiscarea lor în temeiul art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii.

În speță, instanța i-a asigurat toate drepturile procesuale societății MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, care a fost citată de la începutul procesului în calitate de alți subiecți procesuali și a avut avocat ales pe toată durata judecății în primă instanță.

Fiind vorba de dobândirea terenurilor de către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL cu scopul de a ascunde proveniența ilicită a acestora, luând în considerare lipsa unei contraprestații, lipsa unei activități economice și relația de rudă apropiată a reprezentantului statutar al acestei societăți cu inculpata Păvăloiu Nela, instanța a constatat că nu suntem în situația unui dobânditor de bună credință, ci a unei persoane de rea-credință.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, instanța de fond a dispus confiscarea specială de la această societate a următoarelor bunuri: terenul de 6534 m.p., înscris în Cartea Funciară nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL; terenul de 43459 m.p., înscris în Cartea funciară inițială 7447 Snagov și dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL; terenul de 28799 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

6. Tot în temeiul dispozițiilor legale care impun confiscarea bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor, s-a constatat că se impune și confiscarea de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45000 euro, primită de acesta în schimbul terenului de 1000 mp., transmis fictiv pe numele martorilor Matei Marian și Matei Maria. Întrucât martorul Matei Marian a arătat în declarația dată în cursul urmăririi penale (filele 490-509, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) că: *„Nu-mi amintesc la cât timp de la achiziția terenului de 1000 mp acesta a fost vândut. Rolul meu a fost acela de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător și nu-mi amintesc dacă soția m-a însoțit. Prețul vânzării a fost de*

45.000 euro sau 50.000 euro.”, instanța de fond a luat în considerare varianta mai favorabilă inculpatului Chiriac Theodor, reținând ca preț al vânzării terenului suma de 45.000 euro.

Dobândirea și transmiterea acestui teren prin persoane interpușe a fost modalitatea pe care a conceput-o și a realizat-o inculpatul Chiriac Theodor pentru a ascunde proveniența ilicită a acestui bun. În consecință, instanța de fond a reținut că suma de 45.000 euro a fost dobândită de inculpatul Chiriac Theodor prin săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor în această modalitate, fiind îndeplinite condițiile legale pentru confiscarea acesteia.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, instanța de fond a dispus confiscarea specială de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45.000 euro.

VII. Latura civilă

Întrucât în cauză s-a dispus achitarea tuturor inculpaților trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, reținute de parchet în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, iar temeiul achitării pentru aceste infracțiuni a fost art. 16 alin. 1 lit. b) teza I din Codul de procedură penală, prima instanță a constatat că sunt îndeplinite condițiile legale prevăzute de art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală pentru lăsarea nesoluționată a acțiunii civile.

De asemenea, instanța a arătat anterior că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa a fost făcută conform legii.

Celelalte infracțiuni ce au făcut obiectul prezentei cauze și pentru care s-a dispus condamnarea inculpaților nu sunt susceptibile de latură civilă și de producerea vreunui prejudiciu.

Soluția lăsării nesoluționate a acțiunilor civile promovate în cauză de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanțelor Publice și R.N.P. ROMSILVA este obligatorie în cazul pronunțării unei soluții de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b) teza I din Codul de procedură penală, instanța neavând niciun drept de apreciere asupra acestui aspect.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, instanța de fond a lăsat nesoluționate acțiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanțelor Publice și R.N.P. ROMSILVA.

Întrucât dobândirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa a fost legală, s-a reținut că nu există niciun motiv pentru a se dispune desființarea actelor prin care s-a dispus retrocedarea și a actelor subsecvente de înstrăinare a unor părți din teren, așa cum a solicitat parchetul în concluziile pe fond (fila 163, vol. LXV din dosarul instanței). Desființarea unor înscrisuri în temeiul art. 25 alin. 3 din Codul de procedură penală se poate dispune doar în cazul în care ar fi vorba de acte false, iar în speță actele de retrocedare au fost întocmite cu respectarea formelor legale, așa cum s-a arătat anterior în analizarea acestor infracțiuni.

VIII. Măsură asigurătorii

1. Întrucât instanța de fond a lăsat nesoluționate acțiunile civile promovate de părțile civile în procesul penal și a dispus confiscarea specială a unor bunuri și sume de bani de la inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, SC RECIPLIA SRL, Chiriac Theodor și de la subiectul procesual SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, s-a apreciat că se impune menținerea măsurilor asigurătorii instituite în cauză asupra bunurilor acestora. Menținerea acestor măsuri asigurătorii este necesară pentru punerea în executare, după rămânerea definitivă a hotărârii, a dispozițiilor de confiscare dispuse în cauză și pentru cazul în care părțile civile vor înțelege să formuleze acțiune civilă separată în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a soluției, potrivit dispozițiilor art. 397 alin. 5 din Codul de procedură penală.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, prima instanță a menținut măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor aparținând următoarelor persoane: Truică Remus, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016 (cu excepția măsurilor asigurătorii instituite asupra terenurilor de 75400 m.p., de 9300 m.p. și de 14000 m.p., menționate mai sus), până la concurența sumei de 74622,29 euro; Al României Paul Philippe, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurența sumei de 4000000 euro; SC RECIPLIA SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 02.03.2016 asupra bunurilor imobile, iar în ce privește măsura asigurătorie instituită prin ordonanța din 08.12.2015 asupra conturilor societății, aceasta se menține până la concurența sumei de 8.347.833 euro; Chiriac Theodor, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 și 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 euro; SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016.

2. Întrucât instanța a dispus achitarea inculpaților Roșu Robert Mihăiță, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius, Mateescu Lucian, Mușat Apostol, Dima Niculae și Jecu Nicolae, asupra bunurilor cărora s-au instituit măsuri asigurătorii în prezenta cauză, iar în motivare a reținut că aceștia nu au comis nicio ilegalitate în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa, instanța de fond a dispus ridicarea măsurilor asigurătorii instituite în cursul urmăririi penale asupra bunurilor acestora.

Menținerea măsurilor asigurătorii instituite asupra bunurilor inculpaților achitați nu se face automat, chiar dacă acțiunile civile au fost lăsate nesoluționate, ci se raportează în continuare la întrunirea condițiilor prevăzute de art. 249 din Codul de procedură penală pentru luarea acestora. Așadar, menținerea acestor măsuri se impune doar în cazul în care instanța apreciază necesar, față de faptele comise de inculpați și de culpa reținută în sarcina acestora. Altfel, ar însemna să nu existe niciun control judecătoresc asupra unor măsuri care restricționează dreptul de proprietate al persoanelor asupra bunurilor acestora, ceea ce ar putea aduce atingere dreptului garantat de art. 44 din Constituție și de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția europeană a drepturilor omului. În lipsa unor motive temeinice care să impună menținerea în continuare

a măsurilor asigurătorii pentru vreunul din scopurile arătate în art. 249 alin. 1 Cod procedură penală, instanța de fond a ridicat măsurile asigurătorii instituite asupra bunurilor inculpaților Roșu Robert Mihăiță, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius, Mateescu Lucian, Mușat Apostol, Dima Nicolae și Jecu Nicolae.

De asemenea, instanța a dispus achitarea inculpatei Păvăloiu Nela pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, iar bunurile confiscate în urma săvârșirii de către aceasta a infracțiunii de spălare a banilor sunt sechestrate pe numele SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL. Pentru aceste motive, fiind incidente și în cazul inculpatei Păvăloiu Nela motivele de mai sus, instanța a dispus ridicarea măsurilor asigurătorii dispuse asupra celorlalte bunuri ale inculpatei.

În consecință, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, prima instanță a ridicat în totalitate măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor următorilor inculpați: Roșu Robert Mihăiță, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016; Andronic Dan Cătălin, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 27.01.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016; Marcovici Marius Andrei, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 11.03.2016; Mateescu Lucian Claudiu, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 27.01.2016; Păvăloiu Nela, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016; Mușat Apostol, măsura asigurătorie instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016; Dima Nicolae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016; Jecu Nicolae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016.

3. Întrucât față de inculpatul Truică Remus s-a dispus confiscarea prin echivalent a bunurilor constând în terenul de 75400 m.p., terenul de 9300 m.p. și terenul de 14000 m.p., care au fost folosite pentru garantarea obținerii unor credite în valoare de aproximativ 3 milioane de euro pentru fiecare, instanța a dispus ridicarea măsurilor asigurătorii instituite asupra acestora. Din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 depus la dosar la data de 12.06.2018 de expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță, rezultă că valoarea acestor terenuri este de 41281,5 euro, 5091,75 euro și, respective, 7665 euro. Actele de ipotecare a bunurilor mai sus menționate constituie acte de dispoziție, care fac imposibilă confiscarea în natură a acestor bunuri. Întrucât la executarea silită a acestor bunuri are prioritate creditorul ipotecar, iar valoarea creanței depășește cu mult valoarea bunurilor sechestrate, instanța de fond a ridicat măsura sechestrului instituită asupra acestora.

În consecință, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, instanța de fond a ridicat măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanțele procurorului din 12.02.2016 și 01.03.2016 asupra următoarelor bunuri, deținute în devălmășie de inculpatul Truică Remus și Truică Irina: terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2; terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr.

104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 și terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817.

B. JUDECATA ÎN APEL

Împotriva acestei sentințe **au declarat apel**, în termen legal, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov, părțile civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, precum și inculpații Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe, Chiriac Theodor, Roșu Robert Mihăiță, Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi, criticând-o pentru motivele arătate în cele ce urmează.**

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a criticat sentința instanței de fond sub următoarele aspecte:

1. în privința chestiunilor prealabile și a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională;

Referitor la hotărârile judecătorești cu privire la care prima instanță a reținut că ar avea autoritate de lucru judecat, în condițiile art.52 alin.3 Cod procedură penală, criticile Parchetului au avut în vedere, în esență, că:

- hotărârea Tribunalului de la Lisabona nu era recunoscută pe teritoriul României la data comiterii faptelor, aspect esențial, cunoscut de toți inculpații, care a stat și la baza vânzării/cumpărării de influență;

- cercetările în prezenta cauză au vizat și modul de obținere a sentinței civile nr.1872/2003 a Judecătoriei Buftea, apreciindu-se că sunt suficiente probe din care să rezulte comiterea unor infracțiuni de corupție în legătură cu aceasta, dar pentru care nu s-a mai putut începe urmărirea penală, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale;

- sentința civilă nr.2146/2013 a Tribunalului București – Secția a III-a civilă a avut la bază exclusiv Decizia nr. 30/2008, emisă de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, precum și concluziile reprezentantului institutului (inculpata Dicu), care nu s-a opus admiterii acțiunii, neexistând așadar o analiză proprie a instanței cu privire aspecte esențiale, care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză, cum ar fi calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul și proveniența bunului revendicat.

Referitor la reținerea unei valori probatorii reduse a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, s-a arătat că apărătorii inculpaților, cu excepția lui Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi, nu au înțeles să uzeze de posibilitatea legală de obținere a certificatului ORNISS, care le-ar fi permis accesul la documentele clasificate, respectiv încheierile care au stat la baza mandatelor de siguranță națională.

Inculpații au avut la dispoziție înregistrările convorbirilor telefonice și le-au putut contesta, atât sub aspectul conținutului, cât și al fiabilității lor, prin

faptul că a fost efectuată în cauză și o expertiză tehnică a înregistrărilor, cu încuviințarea unui expert parte al inculpaților care au solicitat acest lucru.

2. greșita achitare a inculpaților (cu excepția soluțiilor pronunțate în privința infracțiunilor de spălare a banilor prev. de art. 23 lit. a din Legea nr. 656/2002);

a). În ce privește infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat pentru care fost trimiși în judecată inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein, Moshe Agavi, Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu:

S-a susținut că instanța de fond a analizat trunchiat, separat, activitatea derulată de inculpați, ceea ce a condus la o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu.

Astfel, în analiza acestei acuzații, trebuia să se aibă în vedere situația premergătoare constituirii grupului și, îndeosebi, raportul de *due diligence* efectuat inițial pentru BSG, firmă deținută de inculpatul Benyamin Steinmetz, care constata multe impedimente de ordin juridic pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul (nu exista o hotărâre în procedura de exequatur, erau mari semne de întrebare cu privire la dreptul de proprietate).

În aceste condiții, deși inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz cunoșteau că posibilitatea de obținere efectivă a bunurilor era foarte redusă, au considerat, totuși, că activitatea de cumpărare a drepturilor este una profitabilă, întrucât problemele semnalate vor fi surmontate ulterior, prin relațiile/legăturile pe care le aveau cu importanți oameni politici sau din aparatul administrativ al statului și, implicit, prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora, fapt care l-a și convins pe inculpatul Al României Paul să accepte să încheie contractul de cesiune din 1.11.2006 în condițiile date.

Contrar susținerilor instanței de fond, trimiterea în judecată a inculpaților nu a avut la bază simpla deținere a unor părți sociale din societatea Reciplia Ltd., ci probele care au demonstrat că aceștia au avut cunoștința de modul de încheiere a contractului de cesiune, prin traficarea influenței, precum și de modul de obținere a bunurilor revendicate, prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție.

În acest context, înțelegerea inculpaților a fost aceea ca identitatea lor să rămână una ascunsă, iar legătura cu inculpatul Al României Paul să fie ținută de către Truică Remus. Ulterior, atunci când Al României Paul a început să aibă nemulțumiri legate de derularea contractului și neplata sumelor de bani, au intervenit și ceilalți inculpați, având în vedere intenția acestuia de a formula o plângere penală, relevantă în acest sens fiind întâlnirea din luna decembrie 2011 care a avut loc la locuința inculpatului sus-menționat, a cărei desfășurare rezultă din înregistrarea discuțiilor purtate în mediu ambiental, aflată la dosar.

Ca urmare a acestei întâlniri, ocazie cu care inculpații prezenți, Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz, s-au prezentat ca fiind persoanele importante din spatele proiectului, care pot duce la bun sfârșit promisiunile inițiale, inculpatul Al României Paul a acceptat că continue colaborarea cu membrii grupului infracțional.

Cu privire la ordinea și rolurile deținute în cadrul grupului, s-a susținut că inculpatul Benyamin Steinmetz era cel care a pus la dispoziție fondurile necesare derulării activităților infracționale, organizând în același timp întâlniri cu politicieni influenți, iar inculpatul Tal Silberstein a asigurat legătura dintre inculpații Benyamin Steinmetz și Trucă, a fost ulterior anului 2011 un administrator de fapt al afacerii și l-a asigurat pe inculpatul Al României Paul că are influența necesară obținerii bunurilor revendicate de acesta.

Inculpatul Trucă Remus a ținut legătura atât cu inculpații Benyamin Steinmetz și Tal Silberstein, cât și cu cumpărătorul de influență, precum și cu firma de avocați care acorda asistența în procedurile derulate, dând totodată asigurări inculpatului Al României Paul în legătură cu rezolvarea favorabilă a acțiunilor.

Inculpatul Roșu Robert a dat aparență de legalitate demersurilor juridice și administrative, ținându-i la curent pe ceilalți membri în legătură cu activitățile desfășurate și dând asigurări cumpărătorului de influență că prin demersurile întreprinse vor avea câștig de cauză în procedurile derulate.

Inculpatul Andronic Dan a aderat la grup în anul 2007, activitatea sa constând în susținerea acțiunilor de traficare a influenței, participarea la discuții și negocieri, asigurarea inculpatului Al României Paul că poziția sa publică va fi bine reprezentată, asigurarea unor analize în presă, dar și atragerea altor persoane (inculpatul Mateescu) în cadrul grupului.

Inculpatul Marcovici Marius a aderat la grup în anul 2007, fiind omul inculpatului Tal Silberstein, iar după anul 2010 a devenit administratorul S.C. Reciplia S.RL., la solicitarea aceluiași inculpat, participând totodată la negocieri și întâlniri cu inculpatul Al României Paul pentru a-l convinge să nu renunțe la contractul de cesiune.

Inculpatul Mateescu Lucian a aderat la grup în anul 2011, rolul său fiind acela de a ține legătura cu inculpatul Al României Paul, pentru a-i întări convingerea că doar prin intermediul grupului poate obține bunurile revendicate.

Inculpatul Moshe Agavi a aderat la grup în anul 2007, fiind un administrator de fapt al Reciplia, sub coordonarea inculpatului Tal Silberstein și participând la discuții și negocieri cu inculpatul Al României Paul pentru a-l convinge să nu renunțe la contractul de cesiune.

b). În ce privește infracțiunea de trafic de influență pentru care au fost trimiși în judecată Trucă Remus, Roșu Robert, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan, Marcovici Marius și Mateescu Lucian, în forma autoratului sau, după caz, a complicității:

În cazul inculpaților Trucă, Roșu și Tal Silberstein, în sarcina cărora s-a reținut infracțiunea de trafic de influență în forma autoratului, aceasta rezultă din declarațiile inculpaților și ale martorilor prezenți la discuții, dar și din modalitatea în care acești inculpați au acționat atât anterior, cât și ulterior consumării infracțiunii.

Declarațiile inculpatului Al României Paul, considerate relevante de instanța de fond în dovedirea infracțiunii săvârșite de inculpatul Trucă, probează comiterea aceleiași infracțiuni și de către inculpatul Roșu, în același sens fiind și declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela, care a indicat prezența inculpatului Roșu la discuțiile anterioare încheierii contractului, rezultând astfel

că negocierea cadrului contractual și încercările de a-l determina pe inculpatul Al României Paul să accepte clauzele nefavorabile, prin asigurarea sa că rezultatele pozitive nu vor fi obținute fără ajutorul inculpaților, au avut loc și în prezența și cu sprijinul inculpatului Roșu.

Implicarea inculpatului Roșu în activitatea de traficare a influenței este probată nu doar de participarea sa la negocierile legate de încheierea contractului de cesiune, ci și de conduita sa ulterioară acestui moment, adoptată în derularea acestuia.

În privința inculpatului Tal Silberstein, infracțiunea de trafic de influență este probată de declarațiile cumpărătorului de influență, pe care l-a convins că, prin influența pe care o are asupra unor persoane nominalizate, bine poziționate politic și cu posibilități reale de influențare a funcționarilor din cadrul administrației publice, va obține bunurile revendicate.

Aceste declarații se coroborează cu depozițiile martorilor Dimofte Radu și Bejenaru Andrei, dar și cu o serie de convorbiri telefonice.

Inculpatul Tal Silberstein a fost ținut permanent la curent cu promisiunile și demersurile făcute în legătură cu executarea contractului, pe care le-a aprobat, fapt ce confirmă implicarea sa în activitatea infracțională reținută prin actul de sesizare.

În privința inculpatului Marcovici Marius, acesta era un apropiat al inculpatului Tal Silberstein, cu care derulase afaceri anterior și, în plus, era angajat la cabinetul prim-ministrului României.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă că inculpatul Marcovici a participat la discuții la sediul societății de avocați încă din anul 2008, așadar, mai înainte de a deveni administratorul de drept al Reciplia.

Implicarea sa în activitatea societății este probată și de faptul că acesta a fost nominalizat în plângerea penală întocmită în anul 2011 de inculpatul Al României Paul, care a arătat că acesta i-a promis tot timpul că va lua bani de la Băneasa și Snagov și a încercat să-l convingă să nu strice contractul.

Astfel, contrar celor reținute de instanța de fond, activitatea inculpatului Marcovici s-a completat cu activitatea derulată de ceilalți membri ai grupului, acesta întărind de-a lungul timpului percepția inculpatului Al României Paul că păstrarea cesiunii este singura modalitate de obținere a bunurilor revendicate, datorită poziției, importanței și relațiilor avute de inculpați.

În privința inculpatului Mateescu Lucian, acesta a intervenit în cadrul grupului în anul 2011, fiind cooptat de inculpatul Andronic, în contextul în care se căuta o persoană cu bune capacități de negociere, pentru a ține legătura cu inculpatul Al României Paul și a-l asigura că, prin demersurile pe care le efectuează grupul din spatele Reciplia, șansele lui de a obține bunurile sunt favorabile.

Referitor la activitatea prestată în cadrul Reciplia, printre actele ridicate cu ocazia perchezițiilor nu a fost găsit niciun înscris din care să rezulte că inculpatul Mateescu a efectuat vreo activitate de evaluare imobiliară.

În plus, probatoriul administrat în cauză demonstrează că inculpatul Mateescu a fost ținut la curent în permanență cu demersurile ce vizau aspecte de ordin juridic (cum ar fi litigiile aflate pe rolul instanțelor), ceea ce exceda contractului de consultanță invocat de inculpat în apărarea sa.

Poziția inculpatului Mateescu în cadrul grupului rezultă și din declarațiile inculpaților Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz, precum și ale martorilor Dimofte și Bejenaru, acesta fiind perceput ca un director al Reciplita, care participa la discuțiile legate de stadiul dosarelor de revendicare.

Inculpatul Mateescu a participat la întâlniri și negocieri, iar conținutul email-urilor ridicate cu ocazia perchezițiilor demonstrează că acest inculpat era implicat într-o activitate care nu intra în sfera sa de expertiză.

În privința inculpatului Andronic, acesta a aderat la grupul infracțional în anul 2007, fiind prezentat inculpatului Al României Paul ca o persoană influentă în media, dar și în lumea politică.

Prin acțiunile sale, inculpatul Andronic a susținut activitatea de traficare a influenței exercitată de inculpații Truică și Tal Silberstein, întărind convingerea cumpărătorului de influență că reușita demersurilor se va datora și presiunii media exercitată prin intermediul publicațiilor coordonate de acesta. În plus, prin influența și puterea pe care o avea în presă, inculpatul Andronic putea să contracareze lovituri de imagine sau, dimpotrivă, să promoveze o imagine favorabilă inculpatului Al României Paul.

Ca și în cazul celorlalți inculpați, și inculpatul Andronic a participat la întâlniri cu cumpărătorul de influență, dar și la sediul firmei de avocatură, la care nu ar fi avut ce căuta, dacă nu ar fi fost implicat în proiect, după cum acesta era ținut la curent prin email cu privire la demersurile efectuate, inclusiv la dosarele aflate pe rolul instanțelor de judecată.

În plus, Andronic Dan era implicat și din punct de vedere material în proiectul Reciplita, având în vedere declarațiile inculpatului Mateescu Lucian care fac trimitere la un procent de 5% al inculpatului Andronic Dan în acest proiect, dar și contractele de consultanță încheiate cu Reciplita de către societăți în care acest inculpat era implicat.

În cazul inculpatului Benyamin Steinmetz, acesta a finanțat activitatea infracțională, deși cunoștea că posibilitatea legală de soluționare a cererilor de retrocedare este inexistentă sau foarte mică, având în vedere raportul de *due diligence* întocmit de firma de avocatură și adus la cunoștința inculpatului.

În acest sens, este greu de crezut că inculpații ar fi ales să investească sume importante de bani, dacă nu ar fi fost convinși că demersurile lor vor fi încununate de succes prin influențarea deciziilor autorităților, pe baza cunoștințelor pe care le aveau în domeniul politic, public și administrativ.

Din probatoriul testimonial administrat în cauză, rezultă că inculpatul Benyamin Steinmetz era cel care deținea, în realitate, societatea Reciplita, iar inculpatul Tal Silberstein era mâna sa dreaptă, care coordona proiectul prin intermediul inculpatului Truică.

Inculpatul Benyamin Steinmetz era ținut la curent permanent cu fiecare acțiune/activitate derulată de ceilalți inculpați, fiind totodată prezent la întâlnirea care a avut loc în locuința inculpatului Al României Paul, în luna decembrie 2011, când s-au discutat aspecte referitoare la sumele de bani folosite pentru obținerea bunurilor imobile și s-au făcut din nou promisiuni, în sensul soluționării favorabile a cererilor inculpatului, întrucât sunt persoane importante, cu influență în mediul politic la cel mai înalt nivel, în mediul public și media.

c). În ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, în forma autoratului și, respectiv, a complicității în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov, pentru care au fost trimiși în judecată inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela:

- argumentele prezentate de judecătorul fondului în motivarea soluției de achitare a inculpaților sunt contrazise de materialul probator administrat în cauză, pe care acesta l-a analizat în mod necorespunzător, dând eficiență exclusiv unor înscrisuri reprezentând acte de stare civilă, certificate de calitate de moștenitor, ofertă de donație, precum și unor hotărâri judecătorești (sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, sentința nr. 132 din 6.02.1955, pronunțată de Tribunalul din Lisabona, recunoscută prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), dar ignorând în mod nejustificat acele documente, declarații și transcrieri ale convorbirilor telefonice din care rezultă că membrii comisiilor locale județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001 și, respectiv, nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare (și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă), hotărârile adoptate de respectivele comisii fiind rezultatul înțelegerii frauduloase dintre funcționarii publici și ceilalți inculpați;

- situația juridică a inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe este diferită de cea a celorlalți membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, căci, prin ordonanța nr. 82/P/2016 din 31.07.2018 a D.N.A – Serviciul Teritorial Brașov, față de numiții Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Băncilă Florian, Burlacu Victor și Cismaru Nicolae s-a dat o soluție de clasare sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a Cod procedura penală, apreciindu-se că nu s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că aceștia au acționat în baza înțelegerii cu beneficiarul cererii, cu reprezentanții săi sau cu ceilalți membri ai comisiei, în timp ce, în cazul celor din urmă, probele administrate demonstrează că și-au îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu ca urmare a intervenției inculpatei Păvăloiu Nela, recomandată funcționarilor din Prefectura Ilfov de senatorul Cristache Rădulescu, șeful organizației Ilfov a partidului politic aflat la guvernare. Ca atare, inculpata, profitând de relația apropiată cu acest martor și cunoscând faptul că cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe nu îndeplinea condițiile legale, s-a implicat în convingerea persoanelor din conducerea Prefecturii Ilfov să procedeze la validarea ei, prezentându-se în repetate rânduri la această instituție, sub pretextul depunerii unor înscrisuri și discutând cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, dar și cu persoane din cadrul colectivului de lucru care funcționa pe lângă comisia județeană;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat dreptul inculpatului Al

României Paul Philippe de a obține retrocedarea vreunui bun în baza Legii nr. 10/2001, în condițiile în care actul normativ menționat a stabilit un termen precis în care notificările puteau fi trimise, iar până la data de 14.02.2002, când acesta expira, Carol Mircea Grigore nu a solicitat restituirea vreunui imobil, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, iar ulterior decesului său, în ianuarie 2006, nu putea opera repunerea în termen a inculpatului; mai mult, conform art. 8 din Legea nr. 10/2001, cu privire la Pădurea Snagov nu era incident și, de altfel, nici nu s-a aplicat acest act normativ, ci Legea nr. 18/1991 și nr. 1/2000;

- sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea nu are autoritate de lucru judecat în ceea ce privește dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a moșteni Pădurea Snagov, atâta timp cât, pe de o parte, date fiind circumstanțele în care a fost pronunțată (lipsa de la dosar a unor dovezi că reclamantul este persoană îndreptățită la restituire și că bunul ar fi aparținut lui Carol al II-lea), reprezintă „un abuz”, acțiunea în constatare fiind inadmisibilă la acel moment (fapt recunoscut și de judecătorul cauzei, Cojocaru Adrian, audiat în calitate de martor), iar pe de altă parte, aceasta nu analizează dacă pretențiile reclamantului se încadrează în cerințele Legii nr. 10/2001, respectiv dacă acesta avea calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, dacă bunul a fost naționalizat de la cel din urmă și dacă s-a formulat o notificare în temeiul actului normativ menționat; mai mult, contrar susținerilor instanței de fond, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, redobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor nu s-a realizat prin promovarea unor acțiuni în baza art. 111 Cod procedură civilă anterior, ci prin acțiuni în revendicare întemeiate pe art. 408 și urm. Cod civil anterior, ce reprezenta dreptul comun în materie;

- sentința civilă nr. 1496/2005 a Judecătoriei Buftea și hotărârile instanțelor superioare prin care a rămas irevocabilă sunt „criticabile”, în condițiile în care s-a apreciat că inculpatul Al României Paul Philippe are dreptul la restituire doar prin prisma sentinței civile nr. 1872/2003, fără a fi analizate criticile formulate de reclamanta Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică București, cu privire la nelegalitatea hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, analiză ce se impunea cu atât mai mult cu cât Romsilva nu fusese parte în acel proces și față de aceasta nu putea fi invocată autoritatea de lucru judecat, iar solicitantul nu depusese în termenul prevăzut de Legea nr. 1/2000 (invocată pentru emiterea hotărârii nr. 7/14.01.2004) o notificare valabilă;

- hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor este nelegală, în condițiile în care inculpatul Al României Paul Philippe a depus notificare, în temeiul Legii nr. 10/2001 (ce nu își găsea aplicarea în cauză), la data de 13.02.2002, când termenul de formulare a cererii potrivit Legii nr. 1/2000 (ce ar fi fost incidentă în privința revendicării terenului) expirase, aspect ce nu a fost, însă, verificat de membrii comisiei, care, pe lângă faptul că nu s-au întrunit în vreo ședință în care să analizeze contestația introdusă de inculpat, și-au încălcat și obligația de a analiza îndeplinirea condițiilor pentru retrocedare prevăzute de art. 6 alin. 1 din acest din urmă act normativ, prin raportare la art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991;

- susținerea primei instanțe în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității sale de moștenitor prin depunerea unor acte și certificate notariale, ce beneficiază de prezumția de legalitate, astfel că nu puteau fi puse la îndoială de membrii comisiilor de reconstituire a dreptului de proprietate, este neîntemeiată, din moment ce aceștia din urmă aveau obligația legală de a verifica în mod riguros existența, autenticitatea și concludența înscrisurilor doveditoare atașate cererii;

- dacă și-ar fi exercitat în mod corespunzător această îndatorire, membrii comisiilor ar fi observat că respectivele acte și certificate au fost obținute de inculpat în mod fraudulos, în scopul de a-și preconstitui înscrisuri necesare revendicării bunurilor ce se pretindea că ar fi aparținut în proprietate regelui Carol al II-lea; astfel, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001, ce privea „bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român” de Elena Lupescu, a fost încheiat, în calitate de reprezentant al numitei Monique Urdărianu, de martora Burlacu Daniela (la solicitarea inculpatului), ce nu o cunoștea pe mandantă și în condițiile în care, la data respectivă, nu era deschisă în România procedura succesorală după Carol al II-lea sau după Elena Lupescu, nefiind eliberat vreun certificat de moștenitor în acest sens, iar în plus, nu fusese depusă încă nicio notificare/cerere în temeiul legilor speciale de retrocedare cu privire la vreunul din imobilele ce se pretindea că făceau obiectul acestui contract; totodată, deși nu avea procură specială în acest sens, la data de 23.09.2002, aceeași martoră, tot la inițiativa inculpatului, a solicitat deschiderea procedurii succesoriale după Elena Lupescu și, cu toate că la dosarul notarial nu exista nicio dovadă cu privire la existența/inexistența unor succesori, martora A României Lia Georgia a dat o declarație sub numele de Lia Triff, în care a menționat în fals că a cunoscut-o pe aceasta și că nu a avut moștenitori, context în care a fost eliberat de notarul public certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002; ulterior, Al României Paul Philippe a deschis succesiunea după Carol al II-lea, iar potrivit certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, eliberat de notarul public Popa Carmen Marilena, Carol Mircea Grigore a fost declarat moștenitor al acestuia, fără însă a fi citat în cadrul procedurii și fostul rege Mihai I, deși era de notorietate că este fiul lui Carol al II-lea și fără a figura vreun alt moștenitor, de altfel pretins chiar de inculpat, respectiv Monique Urdărianu, legatarul soției supraviețuitoare Elena Lupescu, fiind nesocotite, astfel, prevederile art. 115 din Legea nr. 36/1995;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat nici dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a obține retrocedarea Pădurii Snagov în baza Legilor nr. 18/1991 și nr. 1/2000, atâta timp cât tatăl său, Carol Mircea Grigore, deși era în viață la momentul intrării lor în vigoare și a modificărilor intervenite prin Legea nr. 247/2005, nu a solicitat restituirea lui în termenul stabilit de aceste acte normative; în plus, procurile invocate de inculpat, ce ar fi fost date de Carol Mircea Grigore la un notar din Anglia, nu privesc revendicarea unor bunuri din averea regelui Carol al II-lea, iar oferta de donație datată 10.02.2002, aparținând tot tatălui său și vizând „drepturile de proprietate, respectiv 37% din averea regală moștenită de la Carol al II-lea prin decizia Tribunalului de la Lisabona”, nu a fost acceptată în condițiile legii, de vreme ce verificările efectuate la SPN

Melania Popa și Asociații, ce ar fi certificat în 21.05.2002 acceptarea donației, au atestat că, la data respectivă, notarul nu a autentificat vreun înscris cu numărul 4999, ce a fost menționat în registru abia în anul 2003, solicitant fiind Hohenzollern Paul Philippe, iar serviciul prestat constând în „legalizare copii”;

- în mod eronat judecătorul fondului a reținut că suprafața de 46,78 ha teren situat în Pădurea Snagov ar fi aparținut Regelui Carol al II-lea și, ca urmare, inculpatul avea dreptul să o revendice, din moment ce respectivul imobil nu a fost inclus în anexa la Decretul nr. 38/1948, în cuprinsul căreia au fost individualizate bunurile preluate de la familia regală, în realitate acest teren trecând în proprietatea statului prin decizia nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; mai mult, la dosarul administrativ nu a fost depusă nicio dovadă că terenul a fost proprietatea lui Carol al II-lea și nici că inculpatul ar fi fost moștenitorul acestuia, fiind atașat doar contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale încheiat cu Urdărianu Monique, persoană care nu apare ca moștenitor al fostului rege în certificatul emis de notarul public;

- în mod greșit a reținut prima instanță că inculpatul Al României Paul Philippe a formulat cerere de retrocedare în mod legal și că aceasta a fost însoțită de dovezi, conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, din moment ce nu era incident în cauză acest act normativ, ci legile fondului funciar, modificate prin Legea nr. 247/2005 în vigoare la 19.07.2005, astfel încât, potrivit art. 9 din Legea nr. 18/1991, inculpatul avea obligația de a depune înscrisuri din care să rezulte calitatea sa de moștenitor, faptul că bunul a aparținut lui Carol al II-lea și că se afla în momentul exproprierii în proprietatea acestuia;

- inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, împreună cu alți membri ai Comisiei locale Snagov, au întocmit, cu încălcarea dispozițiilor legale, ca urmare a intervenției inculpatei Păvăloiu Nela, cu care primul avea o relație apropiată, procesul-verbal din 09.03.2006, prin care s-a constatat că Al României Paul Philippe îndeplinește condițiile pentru restabilirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și s-a dispus emiterea anexei 37 pentru respectiva suprafață, cu toate că aceștia nu au analizat în concret dacă, într-adevăr, cererea inculpatului întrunea respectivele cerințe, cu atât mai mult cu cât, deși fuseseră expres solicitate, nu au fost depuse la dosar înscrisuri din care să rezulte că cel din urmă este persoană îndreptățită și că antecesorul său a avut în proprietate imobilul restituit;

- în pofida discuțiilor purtate în ședința din 07.07.2006 (referitoare la faptul că terenul forestier de 46,78 ha nu a fost expropriat de la Carol al II-lea, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, că o suprafață de 10 ha din acesta a fost deja retrocedată, că inculpatul a formulat cererea în calitate de moștenitor al Elenei Lupescu, însă cel deposedat a fost Carol al II-lea, în privința căruia nu s-a făcut dovada deschiderii succesiunii și că pe rolul instanțelor există o acțiune promovată de Direcția Silvică prin care se contestă tocmai dreptul inculpatului de a revendica Pădurea Snagov) și ignorând obiecțiunile reprezentantului Ocolului Silvic Snagov cu privire la lipsa titlului și a calității de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe, membrii Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, printre care și inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, fără a verifica, în mod real, temeinicia observațiilor

făcute și, implicit, îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru retrocedare, printr-o analiză efectivă a înscrisurilor aflate la dosar, cu toate că le revenea o asemenea obligație legală, și ca urmare a demersurilor efectuate în acest sens de inculpata Păvăloiu Nela, au emis hotărârea nr. 1156/07.07.2006, prin care au validat anexa 37, recunoscându-i, astfel, inculpatului dreptul de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov;

- în mod nejustificat, fără a exista minime probe în acest sens, judecătorul fondului a apreciat că decizia nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate produce efecte juridice întrucât există presupunerea că a fost plăsmuită de regimul comunist, această opinie fiind una singulară, în contextul în care respectiva hotărâre a fost valorificată de instanțe în mai multe litigii și a fost recunoscută chiar de inculpații din prezenta cauză, fiind, totodată, menționată și în acte publice anterioare instaurării regimului comunist;

- ignorând depozițiile martorilor audiați în cauză, Curtea de Apel Brașov a dispus, în mod nefondat, achitarea inculpatei Păvăloiu Nela sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în forma complicității, cu toate că, din probele dosarului, rezultă că aprobarea și validarea, de către Comisia locală Snagov și, respectiv, Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndreptățirea lui Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, s-au realizat de către inculpații Mușat Apostol, Dima Nicolae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, ca urmare a intervenției acestei acuzate, care, prin prisma conexiunilor sale cu lumea politică, stabilise o relație apropiată cu primarul localității Snagov, fiind, totodată, recomandată funcționarilor din prefectură de către senatorul Rădulescu Cristache, șeful filialei județene Ilfov al P.D.L., partid aflat la guvernare la acel moment; astfel, cu toate că știa că Al României Paul Philippe nu este îndreptățit la restituirea respectivului bun imobil, inculpata a acționat pentru convingerea persoanelor din conducerea Prefecturii Ilfov în sensul validării anexei 37, sens în care, sub pretextul atașării la dosarul administrativ a unor înscrisuri, s-a prezentat în repetate rânduri la sediul acestei instituții, unde a discutat cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, dar și cu membri ai colectivului de lucru, depunând, totodată, documente și memorii care să creeze aparența de drept și să poată reprezenta, astfel, o justificare ulterioară pentru adoptarea hotărârii nr. 1156/2006 cu încălcarea legii;

- fără a valorifica în mod corespunzător materialul probator relevant sub acest aspect, prima instanță a pronunțat o soluție greșită de achitare a inculpatului Al României Paul Philippe pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, atâta timp cât, din interpretarea coroborată a acestuia, reieșea că acuzatul, deși cunoștea că nu este persoană îndreptățită la restituirea terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a întreprins o serie de demersuri (cereri, memorii, notificări, prezența sa la sediul Primăriei Snagov făcând presiuni pentru punerea în posesie) prin care a determinat funcționarii publici cu atribuții în retrocedarea imobilului să încalce dispozițiile legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate, prin aprobarea și, apoi, validarea anexei 37, urmate, ulterior, de punerea sa în posesie asupra respectivului teren;

- contrar celor reținute de judecătorul fondului, activitatea de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe s-a desfășurat de funcționarii publici cu atribuții în acest domeniu, respectiv de inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor, cu încălcarea dispozițiilor legale și cu ignorarea Deciziei nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a demersurilor făcute în acest sens de inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, primul acționând prin oferirea de foloase necuvenite și convingerea acestora că, datorită influenței sale politice, nu vor avea de suferit consecințe negative, iar cel din urmă prin formularea și depunerea, în cursului anului 2007, a unor cereri și notificări la Direcția Silvică București prin care amenința cu tragerea la răspundere a persoanelor vinovate pentru nepunerea în aplicare a deciziilor de retrocedare a bunului imobil și cu obligarea la plata unor despăgubiri materiale, deși cunoștea că Al României Paul Philippe nu avea calitatea de persoană îndreptățită întrucât terenul forestier în suprafață de 46,78 ha nu fusese proprietatea fostului Rege Carol al II-lea;

- greșita schimbare a încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, în ceea ce îi privește pe inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor (trimiși în judecată în calitate de autori), Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (în sarcina cărora s-a reținut complicitatea), având în vedere că valoarea prejudiciului reținută de prima instanță nu este una reală, corectă, concluziile raportului de expertiză întocmit în cursul cercetării judecătorești, valorificate de judecătorul fondului pentru a dispune o asemenea măsură procesuală, fiind contrazise de restul materialului probator administrat în cauză.

d). În ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, sub forma autoratului și, respectiv, a complicității în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa, pentru care au fost trimiși în judecată inculpații Gheorghită Dragomira, Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan și Sin Gheorghe:

- instanța de fond nu a analizat dacă cererea de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul îndeplinea condițiile prevăzute de lege și dacă actele atașate erau suficiente pentru a-i fi admisă cererea.

Astfel, inculpatul a revendicat Ferma Regală Băneasa în nume propriu, deși tatăl său era în viață și nu a revendicat vreunul dintre bunuri, iar așa-zisul contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale invocat era nu doar unul simulat, pentru că prețul nu s-a plătit, ci și fraudulos, în condițiile în care inculpatul Al României Paul avea și un contract de donație pentru aceleași drepturi, încheiat anterior. În plus, în ce privește deschiderea procedurii succesoriale după Elena Lupescu, nu a existat o procură în acest scop, iar în privința eventualilor moștenitori ai acesteia, soția inculpatului a declarat mincinos în fața notarului că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori, deși din declarațiile date în cauză de inculpat rezultă că martora A României Lia nu a cunoscut-o pe Elena Lupescu.

În ce privește pretinsa ofertă de donație a lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul, în favoarea acestuia, dincolo de împrejurarea că a fost depusă în fotocopie, necertificată, aceasta a fost acceptată ulterior expirării termenului de depunere a notificărilor în baza Legii nr.10/2001, existând totodată dubii cu privire la autenticitatea actului notarial, prin raportare la rezultatul verificărilor efectuate la biroul care ar fi încheiat acest act.

De altfel, prin Nota juridică nr.996 din 14.04.2008 întocmită de inculpata Dicu, în calitate de jurist al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, inculpatului Al României Paul i s-a cerut să completeze dosarul administrativ cu mai multe acte, atât în dovedirea calității de moștenitor, cât și a dreptului de proprietate, lucru care nu s-a întâmplat.

În ce privește dovada dreptului de proprietate, după abdicarea fostului Rege Carol al II-lea, întreaga avere a acestuia a fost sechestrată până la clarificarea situației juridice a tuturor bunurilor, între acestea aflându-se și Ferma Regală Băneasa, ceea ce înseamnă că, odată cu Decretul-Lege nr. 3767/1940, fostul rege a pierdut prerogativele dreptului de proprietate.

În plus, prin Deciziunea nr.1/1941, o parte din terenul care intra în compunerea Fermei Regale Băneasa, în suprafață de 3.540 mp., trecuse în mod explicit în proprietatea Statului Român, fostul suveran fiind obligat să-l lase acestuia în deplină proprietate și posesie.

În ce privește Nota juridică întocmită inițial de inculpata Dicu, aceasta și-a schimbat punctul de vedere după ce inculpatul Truică și ceilalți membri ai grupului infracțional au făcut numeroase demersuri pentru schimbarea soluției de respingere a retrocedării, inclusiv prin coruperea directorului Horia Iliescu. Astfel, fără existența unor acte noi față de cele deja existente la dosarul administrativ și după ce directorul Iliescu a trimis-o la firma de avocați, inculpata Dicu și-a însușit argumentele nefondate ale inculpatului Roșu, care creau o aparență de drept a cererii inculpatului Al României Paul și o ajutau pe aceasta, din poziția sa de jurist, să poată convinge membrii Consiliului de Administrație să aprobe retrocedarea, folosindu-se în acest sens și de amenințarea cu posibilitatea antrenării răspunderii lor patrimoniale.

De altfel, împrejurarea că inculpata Dicu a acționat în coordonarea inculpatului Roșu este dovedită și de procesul-verbal al ședinței din 2.09.2008, descoperit la sediul S.C.A.TZA, într-o formă diferită de cea semnată, ceea ce înseamnă că motivarea temeiniciei cererii regăsită în aceasta din urmă a fost în realitate făcută de inculpatul Roșu.

Ulterior, inculpata Dicu, împreună cu inculpata Gheorghiță Dragomira și directorul Iliescu, s-au implicat în întocmirea expertizei solicitate de Consiliul de Administrație, dând îndrumări inculpatului Stoian să facă doar o delimitare a loturilor, iar nu o identificare a terenului solicitat la retrocedare, ceea ce constituie un argument în plus în sensul că inculpata Dicu nu a exprimat doar o opinie juridică, ci a acționat cu rea-credință, ca și inculpata Gheorghiță Dragomira, fiind într-o înțelegere frauduloasă cu ceilalți inculpați și cu directorul institutului pentru retrocedarea nelegală a terenului în favoarea inculpatului Al României Paul.

- în mod greșit instanța de fond a constatat că Legea nr.10/2001 ar fi fost incidentă în cazul retrocedării terenului fostei Ferme Regale Băneasa.

Astfel, în cazul terenurilor aflate în administrarea institutelor de cercetare, cum este și cazul în speță, legislația în vigoare era clară, în sensul că acestea intrau sub incidența Legilor nr. 18/1991 și nr. 1/2000, iar nu a Legii nr. 10/2001.

Mai mult, în cazul terenului fostei Ferme Regale Băneasa, acesta a fost situat în extravilan la data preluării de către stat, iar la momentul soluționării notificării terenul era unul agricol, astfel încât cererea de restituire întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001 era inadmisibilă, prin raportare la art. 8 alin. 1 din această lege, fapt constatat și în procesul-verbal întocmit de Curtea de Conturi la 12.10.2010.

O dovadă în plus în acest sens este și faptul că A.S.A.S., în subordinea căreia funcționa Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, formulase o cerere întemeiată pe prevederile Legii nr. 18/1991 pentru o parte din acest teren.

De asemenea, dintr-o cauză penală soluționată definitiv (a se vedea decizia penală nr.266/A/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), rezultă că un teren aflat în vecinătatea celui care face obiectul judecății în prezenta cauză a fost retrocedat în baza Legii nr. 1/2000.

- în mod greșit instanța de fond a reținut că terenul retrocedat a fost corect identificat prin expertiza tehnică topografică întocmită de inculpatul Stoian.

S-a arătat că înscrisul întocmit de inculpatul Stoian nu este o expertiză, cuprinzând practic doar o delimitare a terenului în loturi, fără a se face o identificare reală a terenului, astfel încât nu a răspuns obiectivelor stabilite de Consiliul de Administrație, rezultând astfel fără dubiu că inculpatul Stoian a acționat cu intenția de a-i ajuta pe cei din conducerea institutului pentru a dispune restituirea terenului.

De altfel, și în expertiza efectuată în faza de judecată s-a arătat că documentul întocmit de inculpatul Stoian nu respectă reglementările legale în vigoare pe care le presupune întocmirea unei expertize, neputându-se stabili dacă a fost identificat în mod riguros vechiul amplasament al terenului notificat.

Ulterior, la ședința din 26.09.2008, concluziile expertizei nu au fost discutate (în condițiile în care documentul a fost atașat la dosarul de retrocedare după această dată) și nici nu au fost analizate alte condiții.

- în mod greșit s-a apreciat de către instanța de fond că imobilele (construcțiile) aflate pe terenul retrocedat nu împiedicau restituirea în natură a acestuia.

În realitate, construcțiile respective erau intabulate ca fiind proprietatea Statului Român, astfel încât ar fi fost aplicabile dispozițiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

De asemenea, în raportul de audit al Curții de Conturi din 12.10.2010 s-a reținut că imobilele aflate pe terenul predat au fost scoase din patrimoniul institutului fără întocmirea de documente și fără a se fi impus vreo condiție pentru plata acestor clădiri, fiind încălcate și dispozițiile din legea contabilității.

- în mod greșit s-a apreciat de către instanța de fond că Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție ar fi fost plăsmuită de regimul comunist.

S-a arătat că această decizie a fost luată în considerare de instanțe în alte cauze (inclusiv atunci când a fost anulată decizia de retrocedare a Stației de

montă Băneasa), fiind cunoscută de inculpații din prezenta cauză, în condițiile în care a fost descoperită la percheziția efectuată la sediul firmei de avocați, purtând mențiunea „a nu se folosi în niciun proces”.

Hotărârea este urmarea sechestrelor puse asupra tuturor bunurilor dobândite de fostul Rege Carol al II-lea după abdicarea acestuia, fiind totodată menționată în acte anterioare instaurării regimului comunist, cum este procesul-verbal de sechestrul din 1943.

În plus, actul în cauză a fost descoperit la Arhivele Naționale împreună cu alte hotărâri judecătorești și acte datând din aceeași perioadă, care sunt identice din punct de vedere al scrisului și al hârtiei folosite.

e). În ce privește infracțiunea de mărturie mincinoasă, s-a arătat, în esență, că inculpatul Gostin, audiat ca martor, nu a spus adevărul cu privire la împrejurări esențiale ale cauzei (împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare în legătură cu Pădurea Snagov, legătura de prietenie cu Biriș Teodor, primar al comunei Snagov și implicarea acestuia în obținerea frauduloasă a sentinței civile nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, precum și coordonarea avocaților în vederea atingerii aceluiași scop).

S-a mai arătat că, la data audierii inculpatului Gostin, în calitate de martor, intervenise prescripția răspunderii penale, fiind evident că nu se putea dispune începerea urmăririi penale cu privire la alte eventuale fapte penale comise de inculpat, iar audierea sa nu a vizat infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu soluționarea cererii de retrocedare a Pădurii Snagov sau punerea în posesie a acesteia, ci cu obținerea sentinței Judecătoriei Buftea.

De altfel, chiar dacă s-ar admite, ipotetic, că inculpatul Gostin ar fi avut vreo implicare în activitatea cercetată în legătură cu infracțiunea de abuz în serviciu, declarația dată în calitate de martor nu ar fi putut fi folosită împotriva sa, în condițiile art.118 Cod procedură penală.

3. greșita individualizare a pedepselor în cazul inculpaților condamnați Truică Remus, Al României Paul, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Chiriac Theodor și S.C.Reciphia S.R.L;

S-a arătat, în esență, că prima instanță a acordat o valoare prea mare circumstanțelor personale ale inculpaților (vârsta, integrarea în comunitate), în defavoarea celor legate de gravitatea faptelor comise (premeditarea acestora, implicarea unui număr mare de persoane, valoarea bunurilor).

În ce privește perioada de timp scursă de la momentul săvârșirii infracțiunilor, ar fi trebuit avute în vedere și complexitatea cauzei, comportamentul părților și al autorităților, iar în ce privește posibilitatea recuperării imobilelor, nu este vorba despre vreun merit al inculpaților, fiind doar rezultatul măsurilor asigurătorii instituite în faza de urmărire penală, după cum, referitor la confiscarea unor sume de bani, este incertă posibilitatea de acoperire a acestora.

Astfel, pedepsele aplicate de prima instanță nu sunt apte să asigure scopul pentru care au fost dispuse, care are în vedere, pe de o parte, formarea unei atitudini corecte a inculpaților față de ordinea de drept, dar și descurajarea altor subiecți de drept de a comite fapte similare.

Apelanta parte civilă Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.) – Direcția Generală

Regională a Finanțelor Publice Brașov a criticat soluția de achitare dispusă de instanța de fond, care în mod greșit a reținut că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul cu privire la Ferma Regală Băneasa s-ar fi făcut în mod legal.

Pe latură civilă, s-au reiterat pretențiile civile, astfel cum au fost formulate în cererea de constituire de parte civilă, solicitându-se totodată menținerea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpaților în vederea asigurării prejudiciului produs Statului Român.

De asemenea, s-a solicitat obligarea inculpaților la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 25.040,69 lei, reprezentând cheltuielile efectuate de partea civilă în cursul judecății, constând în onorariul achitat expertului parte la întocmirea raportului de expertiză.

Apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul greșitei achitări a inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor, Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în forma autoratului și, respectiv, a complicității, reținută în cuprinsul rechizitoriului în legătură cu retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, precum și al nesoluționării acțiunii civile pe care a promovat-o în cauză, invocând, în esență, următoarele aspecte de nelegalitate și netemeinicie:

- în mod eronat prima instanță a reținut că sentințele civile nr. 1872/2003 și nr. 1496/2005 ale Judecătorei Buftea au autoritate de lucru judecat, fără a ține seama de dispozițiile art. 52 alin. 3 teza finală Cod procedură penală, prin prisma cărora ar fi trebuit să analizeze dacă reconstituirea, în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, a dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, s-a realizat conform legilor speciale în materia fondului funciar;

- potrivit actelor normative aplicabile în materia stabilirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor forestiere (Legile nr. 18/1991, nr. 160/1997, nr.1/2000, nr. 247/2005), inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la retrocedare întrucât, la data formulării cererii de restituire a Pădurii Snagov, tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, însă nu s-a prevalat de drepturile conferite de legile speciale (demers care ar fi dovedit că a fost repus în dreptul de opțiune succesorală și că a acceptat moștenirea după Regele Carol al II-lea), context în care nici descendentul său nu putea revendica acest bun imobil; în plus, terenul forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea, motiv pentru care, prin Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, acesta a fost obligat să îl lase în deplină proprietate și posesie Statului Român;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a obține retrocedarea vreunui bun în baza legilor speciale ale fondului funciar, în condițiile în care procedura de reconstituire a dreptului de proprietate s-a realizat anterior pronunțării acestei hotărâri și trebuia

să respecte condițiile prevăzute de actele normative în vigoare la acel moment, care, însă, în cauză, nu au fost îndeplinite;

- reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov s-a realizat fără ca, la dosarul administrativ, să fi fost depuse, în original, documente care să ateste îndreptățirea sa la retrocedare, certificatele de moștenitor și de calitate de moștenitor eliberate anterior anului 2012, când a fost recunoscută în România hotărârea Tribunalului de la Lisabona, nefiind valabile;

- argumentele prezentate de judecătorul fondului în motivarea soluției de achitare a inculpaților sunt contrazise de materialul probator administrat în cauză, pe care acesta l-a analizat în mod necorespunzător, dând eficiență exclusiv unor înscrisuri și hotărâri judecătorești, dar ignorând în mod nejustificat o serie de mijloace de probă care atestă că membrii comisiilor locale/județene de fond funciar nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare, și anume îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă;

- situația juridică a inculpaților trimiși în judecată pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu este diferită de cea a celorlalți membri ai comisiilor locale și județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, căci, în cazul primilor, s-a dovedit că au acționat în baza înțelegerii frauduloase cu inculpatul Al României Paul Philippe;

- susținerea primei instanțe în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității sale de moștenitor prin depunerea unor acte și certificate notariale, ce beneficiază de prezumția de legalitate, astfel că nu puteau fi puse la îndoială de membrii comisiilor de reconstituire a dreptului de proprietate, este neîntemeiată, din moment ce aceștia din urmă aveau obligația legală de a verifica în mod riguros toate înscrisurile doveditoare atașate cererii;

- în mod greșit a reținut prima instanță că inculpatul Al României Paul Philippe a formulat cererea de retrocedare în mod legal și că aceasta a fost însoțită de dovezi, conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, din moment ce nu era incident în cauză acest act normativ, ci legile speciale ale fondului funciar, astfel încât, potrivit art. 9 din Legea nr. 18/1991, inculpatul avea obligația de a depune înscrisuri din care să rezulte calitatea sa de moștenitor, faptul că bunul a aparținut lui Carol al II-lea și că se afla în momentul naționalizării în proprietatea acestuia;

- în mod nejustificat judecătorul fondului a apreciat că Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost plăsmuită de regimul comunist, în contextul în care respectiva hotărâre a fost valorificată de instanțe în mai multe litigii și a fost menționată și în acte publice anterioare instaurării respectivului regim; în plus, prin ordonanța nr. 11/P/2019 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, s-a dispus clasarea cu privire la presupusa faptă de falsificare a acestei hotărâri;

- membrii Comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpați în cauză, și-au îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu, respectiv cu încălcarea

dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, care instituiau în sarcina acestora obligația de a verifica în mod riguros existența actelor doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora, ținând seama și de prevederile art. 11 alin. 1 și 2 din aceeași lege;

- greșita schimbare a încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, în ceea ce îi privește pe inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor (trimiși în judecată în calitate de autori), Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (în sarcina cărora s-a reținut complicitatea).

În concluzie, apelanta parte civilă a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței penale atacate și, în rejudecare, condamnarea inculpaților menționați pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în forma autoratului sau, după caz, a complicității, iar pe latură civilă, admiterea cererii de constituire ca parte civilă pe care a formulat-o, desființarea hotărârilor Comisiei județene Ilfov prin care s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate privată al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a titlurilor de proprietate nr. 243/07.08.2007 și nr. 246/31.08.2007, precum și a tuturor actelor subsecvente acestora.

Apelanta parte civilă Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu a formulat motive scrise de apel.

Apelantul inculpat Andronic Dan Cătălin a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul nelegalității și netemeinicieii, invocând, în esență, următoarele:

- nelegalitatea soluției constând în menținerea și folosirea ca mijloace de probă în cauză a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991.

Sub acest aspect, în dezvoltarea motivelor de apel:

- a invocat o serie de decizii ale Curții Constituționale, apreciate ca fiind incidente în cauză, în raport de care a solicitat să se constate nulitatea absolută a probelor constând în interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, respectiv: *Decizia nr. 91/2018* (paragraful 81); *Decizia nr. 802/2018*; *Decizia nr. 51/2016* (paragraful 37 – prin care s-a statuat că Serviciul Român de Informații „are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând atribuții de cercetare penală, conform art. 13 din Legea nr. 14/1992”; *Decizia nr. 26/2019* – în legătură cu competența Serviciului Român de Informații; *Decizia nr. 302/2017* prin care s-a statuat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinse în dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală; *Decizia nr. 802/2017* (paragraful 29 – prin care s-a reținut că „o verificare a loialității/legalității

administrării probelor, din această perspectivă, este admisă și în cursul judecății, aplicându-se astfel regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal”);

- a susținut că, printr-o interpretare eronată a considerentelor Deciziei nr. 91/2018 a Curții Constituționale, judecătorul fondului a concluzionat că dispozițiile art. 139 alin. 3 Cod procedură penală, fiind în vigoare și nedecarate neconstituționale, constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională;

- totodată, a susținut că, față de motivarea judecătorului fondului, la acest moment a intervenit un element de noutate, întrucât prin *Decizia nr. 55/2020 a Curții Constituționale* s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că „dispozițiile art. 139 alin.3 teza finală din C.pr.pen./sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr.51/1991.”

- nelegalitatea soluției constând în menținerea și folosirea ca mijloace de probă a rezultatului perchezițiilor informatice efectuate în cauză asupra mediilor de stocare ce îi aparțin.

Sub acest aspect, avându-se în vedere considerentele Deciziei nr. 383 din 27 mai 2015 a Curții Constituționale, s-a susținut că mijloacele de probă obținute prin procedeul probatoriu al percheziției informatice, așa cum a fost efectuat în cauză, sunt nelegale, în condițiile în care ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov care au procedat la efectuarea percheziției informatice propriu-zise nu aveau competența materială de a realiza o asemenea activitate, întrucât nu erau atestați în funcția de specialist în sensul dispozițiilor art. 168 alin. 12 Cod procedură penală (astfel cum rezultă din adresa unității de parchet din data de 21 martie 2019).

Astfel, în raport cu Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale, s-a invocat nulitatea absolută a probelor obținute prin percheziția informatică efectuată în cauză, pentru necompetența materială a organului de urmărire penală.

- nelegalitatea temeiului de drept reținut de instanța de fond pentru achitarea sa, respectiv art. 16 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, deși în cauză era incident art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

Sub acest aspect, *privitor la acuzația de complicitate la trafic de influență*, inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că materialul probator administrat în cauză relevă inexistența oricărei forme de ajutor ori înlesnire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, astfel încât temeiul legal de achitare trebuie să fie cel prevăzut de art. 16 alin.1 lit. a) Cod procedură penală, „fapta nu există”.

În acest sens, inculpatul a arătat că instanța de fond, în mod corect, a constatat că nu a existat vreo interacțiune a sa cu inculpatul Truică Remus, în sarcina căruia s-a reținut săvârșirea infracțiunii de trafic de influență; ca atare, în mod obiectiv, nu putea săvârși acte de ajutor sau înlesnire la săvârșirea de către autor a infracțiunii imputate.

Totodată, inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că se impune ca actele de pretinsă complicitate imputate prin actul de sesizare să fie analizate în raport de atitudinea cumpărătorului de influență, pentru a se verifica în ce măsură ar fi ajutat autorul faptei la săvârșirea infracțiunii; or, din probe, cu referire la declarația dată, în calitate de suspect, de Lia A României, la data de 08.01.2016, respectiv declarația de inculpat dată în cursul urmăririi penale în data de 11.01.2016, de Al României Paul Philippe, se constată că, prin poziția sa în raport de cumpărătorul de influență, nu ar fi putut ajuta la săvârșirea vreunei infracțiuni, indiferent de atitudinea autorului infracțiunii.

În legătură cu posibilul ajutor dat inculpatului Tal Silberstein pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, în condițiile în care, față de acest inculpat, instanța de fond a dispus achitarea în temeiul art. 16 alin.1 lit. a) Cod procedură penală, constatându-se că fapta nu există, s-a susținut că nu pot exista actele de ajutor ori de înlesnire de care inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost acuzat. Astfel, se impunea ca temeiul legal de achitare pentru fapta de complicitate să urmeze temeiul de achitare reținut față de pretinsul autor.

În ceea ce privește *acuzăția de aderare la grupul infracțional organizat*, inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că, în condițiile în care instanța de fond a constatat că nu a existat un grup infracțional organizat, se impunea să constate că elementul material al infracțiunii reținute în sarcina sa, respectiv „*aderarea*”, nu există, situație în care devine incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin.1 lit. a) Cod procedură penală.

Totodată, inculpatul a arătat că din materialul probator administrat în cauză rezultă că nu a participat în vreun fel la activitatea legată de procedurile de retrocedare; interacțiunea sa cu proiectul derulat a fost una spontană, fără a fi angrenat în vreo relație de natura celor prevăzute de art. 367 Cod penal, singura legătură fiind relația profesională și de prietenie pe care o avea cu inculpatul Tal Silberstein, motiv pentru care nu sunt întrunite condițiile unei pluralități constituite de infractori în legătură cu activitatea sa.

Pentru motivele arătate, s-a solicitat admiterea apelului și, în rejudecare, înlăturarea din materialul probator a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, a rezultatului perchezițiilor informatice efectuate în cauză asupra mediilor de stocare ridicate de la inculpat, precum și schimbarea temeiului de drept al achitării pentru ambele fapte imputate acestuia prin rechizitoriu, din art. 16 lit. b) Cod procedură penală, în art. 16 lit. a) din același cod.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul nelegalități și netemeinicie, solicitând, în esență, următoarele:

- să se constate autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești civile prin care s-a stabilit calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al unor bunuri ce au aparținut Casei regale, pe de o parte, pe linia filiației față de tatăl său Carol Mircea Grigore, iar pe de altă parte, urmare a preluării drepturilor succesoriale după Elena Lupescu; calitatea acestuia de persoană îndreptățită să solicite retrocedarea în temeiul legilor speciale, în timpul vieții tatălui său Carol Mircea Grigore, precum și dreptul de proprietate privind anumite bunuri care au aparținut Casei Regale și au fost restituite inculpatului Al României Paul Philippe în mod definitiv și irevocabil;

În acest sens, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.52 Cod procedură penală pentru următoarele hotărâri judecătorești civile definitive, respectiv: decizia civilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I-a civilă în dosarul nr. 5696/12/2009; sentința civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunțată de Judecătoria Reșița și decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, Secția civilă, ambele în dosarul nr. 3850/290/2007; sentința civilă nr. 932/2.04.2007, pronunțată de Judecătoria Bârlad și decizia civilă nr. 839/R/4.07.2007, pronunțată de Tribunalul Vaslui, Secția civilă; decizia civilă nr. 182/A/23.03.2009, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008); sentința civilă nr. 500/16.05.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă în dosarul nr. 3127/2006 și decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploiești, Secția civilă, pronunțată în dosarul nr. 5425/42/2006; decizia civilă nr. 109/A/5.07.2012, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; sentința civilă nr. 679/20.06.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă în dosarul nr. 3128/2006 și decizia civilă nr. 4792/9.07.2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția civilă și de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006; decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; sentința civilă nr. 2146/06.12.2013, pronunțată de Tribunalul București, Secția a III-a civilă în dosarul nr. 22069/3/2012; sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003; sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005 și sentința civilă nr. 3814/11.07.2007, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3392/94/2007.

- cu privire la fondul cauzei, a solicitat să se constate că infracțiunea de grup infracțional organizat nu există, întrucât, pe de o parte, nu s-a dovedit existența unui grup în sensul cerut de norma de incriminare, iar pe de altă parte, că inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a interacționat cu proiectul Reciplia decât în anul 2010 când a fost numit administratorul acestei societăți, pentru un mandat de 4 ani, începând cu data de 15.10.2010, așa cum reiese din actele depuse la instanța de fond, iar activitățile sale s-au circumscris actelor de administrare a societății, astfel cum sunt reglementate prin legea societăților comerciale;

- deși se reține de acuzare că inculpatul Marcovici Marius a aderat la grupul infracțional organizat în anul 2007, în cadrul căruia a acționat până în anul 2013, iar prin acțiunile sale a menținut legătura între membrii grupului, între aceștia și inculpatul Al României Paul Philippe, că a susținut acțiunile de traficare a influenței săvârșite de inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, sens în care a întărit convingerea cumpărătorului de influență asupra reușitei acțiunilor de revendicare urmare influenței membrilor grupului în lumea politică, media și de afaceri, din probele administrate nu rezultă că a existat un astfel de grup (respectiv că a fost constituit de două sau mai multe persoane, că a existat o structură, ierarhie și o relaționare între membri, scopul pentru care a fost constituit);

- în privința activităților desfășurate, inculpatul Marcovici Marius Andrei a arătat că, de la momentul numirii sale ca administrator al Reciplia SRL (2010), a îndeplinit atribuțiile stabilite prin actul constitutiv al societății, însă în unele situații a reprezentat societatea în relațiile cu terții, în baza unei procuri speciale și a unui mandat limitat, sens în care a realizat acte ce țin de derularea proiectului Reciplia, cu referire la încheierea contractului de vânzare-cumpărare ce are ca obiect cota indiviză de 20% din terenul de la Băneasa (situat în Șoseaua Gheorghe Ionescu Sinești nr. 8A, în suprafață de 127.138 mp); contractul a fost semnat din partea SC Reciplia SRL de Perju Serghei, pe care inculpatul l-a împuternicit în acest sens;

- în realizarea activităților de administrator de drept al SC Reciplia SRL, inculpatul Marcovici Andrei a beneficiat de suportul unor consultanți externi de top în domeniul juridic, fiscal contabil și financiar;

- în domeniul juridic, a beneficiat de serviciile prestate de echipa de avocați din cadrul S.C.A. TZA, care se ocupa de contractul de cesiune a drepturilor încheiat între Reciplia SRL și inculpatul Al României Paul Philippe, dar și de buna funcționare a societății, în conformitate cu legislația națională (relevante în acest sens fiind declarațiile avocaților din cadrul S.C.A.TZA);

- în domeniul financiar contabil, Reciplia SRL a beneficiat de consultanță din partea unei renumite firme de contabilitate, GSR Accounting Expertise SRL, fondată de martorul Radu Gabriel; auditul financiar pentru perioada 1.1.2006 - 31.12.2012 a fost realizat de societatea Ernest&Young SRL; în domeniul imobiliar a beneficiat de consultanță din partea firmei West Forth SRL, recunoscută pentru serviciile în arhitectură și proiectare, care oferea consultanță pentru obținerea avizelor și autorizațiilor necesare dezvoltării imobiliare;

- inculpatul Marcovici Marius Andrei s-a preocupat ca Reciplia să-și îndeplinească obligațiile fiscale datorate bugetului consolidat al statului chiar și în situația în care fondurile societății au fost indisponibilizate prin măsurile asigurătorii instituite în cauză;

Pentru toate aceste considerente, a solicitat să se constate că inculpatul Marcovici Marius nu a aderat și nu a desfășurat vreo activitate în cadrul grupului infracțional organizat, întrucât nu a existat un astfel de grup, prin urmare, sunt incidente dispozițiile art. 16 alin.1 lit. a Cod procedură penală.

- referitor la actele de complicitate la infracțiunea de trafic de influență reținute de parchet în sarcina inculpatului Marcovici Marius, a solicitat să se constate că din probele administrate nu rezultă că, în perioada 2006 - octombrie 2010, acesta a întocmit vreun act pentru Reciplia sau în numele acesteia ori în legătură cu restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe;

- declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale soției acestuia, A România Lia Georgia, nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă, plângerile penale și denunțul formulat de inculpat nu pot constitui elemente probatorii care să susțină o acuzare, astfel că trebuie înlăturate din ansamblul probator; din declarațiile inculpaților Truică Remus și Tal Silberstein rezultă că Marcovici Marius era administratorul Reciplia;

- în perioada octombrie 2010-2014, inculpatul Marcovici Marius a fost administratorul de drept al SC Reclips SRL și în această calitate a și întocmit acte pentru aceasta, motiv pentru care nu poate fi tras la răspundere penală;

Prin urmare, nefiind dovedit de nicio probă că inculpatul Marcovici Marius ar fi înlesnit sau ajutat în orice mod la săvârșirea, de către inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, a infracțiunii de trafic de influență, sunt incidente dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, ca temei juridic al achitării pentru fapta de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal.

- în legătură cu infracțiunea de spălarea banilor, a solicitat să se constate că SC Reclips SRL, prin administratorul acesteia, inculpatul Marcovici Marius, nu a încheiat cele două contracte de vânzare-cumpărare cu inculpatul Al României Paul Philippe cu scopul de a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu cumpărătorul de influență sau de a disimula natura acestor bunuri obținute în urma înțelegerii;

- în subsidiar, a solicitat pronunțarea unei soluții încetare a procesului penal, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale în ce privește săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la trafic de influență și spălare a banilor;

Față de argumentele expuse anterior, care susțin pronunțarea unor soluții de achitare pentru toate infracțiunile reținute în sarcina inculpatului Marcovici Marius prin rechizitoriu, s-a apreciat că se impune ridicarea măsurilor asigurătorii dispuse prin Ordonanța procurorului din 08.12.2015 (astfel cum a fost modificată prin încheierea din data de 26.02.2016, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul penal nr. 698/64/2015) și prin Ordonanța procurorului din 11.03.2016.

Inculpatul Al României Paul Philippe a criticat sentința sub aspectul nelegalității și netemeinicii, solicitând, în esență:

- să se constate nelegalitatea interceptărilor și înregistrărilor comunicațiilor realizate în baza mandatelor de supraveghere emise conform art. 140 Cod procedură penală și a mandatelor de siguranță națională și să se dispună excluderea lor din ansamblul probator, întrucât au fost efectuate de un organ ce nu avea atribuții de cercetare penală, respectiv de Serviciul Român de Informații;

- contrar celor reținute de instanța de fond, să se constate incidența în cauză a Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 91//2018, nr. 802/2018, nr. 302/2017, nr. 26/2019 și 55/2020;

- argumentul instanței de fond în sensul că inculpații pot solicita și obține copii ale înregistrărilor obținute în baza mandatelor de siguranță națională, precum și faptul că au posibilitatea contestării lor, astfel că nu li se aduce vreo vătămare, nu poate fi primit, întrucât aceste garanții conferite de normele procedurale nu limitează și nici nu elimină obligativitatea aplicării deciziilor Curții Constituționale în cauzele pendinte, în același sens fiind și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, într-o decizie de speță, a apreciat că se impune excluderea unor astfel de probe și în situația în care Serviciul Român de Informații a acordat doar sprijin tehnic pentru punerea în executare a măsurilor

de supraveghere constând în interceptarea convorbirilor și comunicațiilor (decizia nr. 134/A din 15.04.2019);

- referitor la infracțiunea de cumpărare de influență reținută în sarcina sa, a solicitat pronunțarea unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât instanța de fond a dat o interpretare eronată declarațiilor inculpatului Al României Paul Philippe și soției acestuia, martora A României Lia Georgia, precum și declarațiilor martorilor audiați în cauză;

- raportat la elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, a solicitat să se constate că inculpatul ar fi trebuit să promită, să ofere sau să dea bani ori alte foloase traficantului pentru a obține promisiunea că, în viitor, acesta va determina un funcționar public să îndeplinească sau nu un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu ori să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, însă probele administrate nu fac dovada că acesta a realizat acțiunile cerute de norma de incriminare;

- din declarațiile inculpatului nu rezultă că a avut reprezentarea încheierii unei înțelegeri ilicite cu Trucă Remus, dimpotrivă, a intenționat să apeleze la ajutorul oferit de acesta din urmă pentru angajarea unei societăți de avocatură care să-i asigure asistența juridică în demersurile întreprinse cu privire la retrocedarea bunurilor; referirile inculpatului Trucă Remus la funcția deținută anterior și persoanele pe care le cunoștea din mediul politic nu au fost percepute de Al României Paul Philippe ca promisiuni a traficării influenței pe lângă acestea sau alți funcționari ce aveau competență în retrocedarea imobilelor;

- în acest sens, a susținut că, din declarațiile martorilor Poenaru Liviu, Dimofte Radu, Alexandroiu Mihaela Irina, Togan Liviu, Leți Octavian, Ciocoiu Alina Carmen, Cucu Ionuț, Cuniță Mihaela, Căpanu George, Bejenaru Andrei, Dimofte Radu și A României Lia Georgia, rezultă doar împrejurarea că inculpatul Trucă Remus se „lăuda” cu relațiile pe care le are în mediul politic și mass media, dar nu și faptul că Al României Paul Philippe a promis să ofere bunurile imobile traficantului de influență;

- pentru existența infracțiunii de cumpărare de influență este necesar ca instituția din care face parte funcționarul public asupra căruia traficantul pretinde că are influență să fie competentă a efectua actul în vederea căruia se trafică influența, or, în cauză, cumpărarea de influență s-a realizat anterior semnării contractului din 21.09.2006, iar din probele administrate nu rezultă că traficantul de influență a făcut referire la funcționarii competenți să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor revendicate, la acel moment sau pe parcursul derulării contractului;

- în consecință, având în vedere că promisiunea remiterii bunurilor retrocedate nu a fost realizată ca urmare a influenței pe care inculpatul Trucă Remus a pretins că o are asupra unor funcționari publici, nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de cumpărare de influență, urmând a se dispune achitarea inculpatului Al României Paul Philippe, întrucât fapta ce i s-a reținut în sarcină nu este prevăzută de legea penală.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a criticat hotărârea primei instanțe pentru nelegalitate și netemeincie, invocând, în esență, următoarele aspecte:

- în mod eronat, prima instanță a respins excepția nulității absolute a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională emise în temeiul art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, reținând că o asemenea sancțiune nu este incidentă în privința actelor de procedură efectuate de organele judiciare cu respectarea normelor legale în vigoare la acel moment, de vreme ce Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale nu poate fi aplicată retroactiv, cu toate că, așa cum a statuat instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 26/2019 și s-a stabilit de reprezentanții Înaltei Curți de Casație și Justiție cu ocazia întâlnirii președinților secțiilor penale ale instanței supreme și curților de apel din 16-17 mai 2019, efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 302/2017, nr. 26/2019 ș.a se aplică tuturor cauzelor pendinte;

- nulitatea absolută a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională emise în temeiul Legii nr. 51/1991 este generată de faptul că Serviciul Român de Informații nu avea calitatea de organ de cercetare penală special, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 26/2019 a Curții Constituționale, paragraful 191, *„în condițiile în care Serviciul Român de Informații nu a fost organ de cercetare penală special, eventualele înregistrări rezultate din activități specifice culegerii de informații nu pot fi valorizate sub forma mijloacelor de probă”*;

- realizând o interpretare eronată a Deciziei Curții Constituționale nr. 91/2018, judecătorul fondului a stabilit că „ (...) întrucât dispozițiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt în vigoare și nu au fost declarate neconstituționale, ele constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională”;

- folosirea ca probe în cauză a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională este nelegală, având în vedere Decizia nr. 55/2020, pronunțată de Curtea Constituțională, prin care s-a constatat că *„dispozițiile art. 139 alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991”*;

- neaplicarea sancțiunii nulității absolute cu privire la înregistrările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională înseamnă a ignora Decizia nr. 802/2018 a Curții Constituționale chiar în cauza în care a fost invocată și admisă excepția de neconstituționalitate, fapt ce echivalează cu o încălcare a ierarhiei normelor juridice și cu o răsturnare a ordinii constituționale de drept;

Față de toate aceste considerente, apelantul inculpat a considerat că sancțiunea procesuală aplicată de prima instanță înregistrărilor efectuate în temeiul mandatelor de siguranță națională este nelegală, sancțiunea aplicabilă fiind nulitatea absolută, cu consecința înlăturării acestor înregistrări din materialul probator.

- în mod eronat, instanța de fond a respins excepția nulității absolute a perchezițiilor informatice realizate în cursul urmăririi penale, apreciind nejustificat că Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale nu poate produce efecte în cauză, precum și faptul că dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) Cod

procedură penală, privind nulitatea absolută pentru necompetența materială/după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, nu vizează și necompetența specialistului care efectuează percheziția informatică; astfel, s-a arătat că Decizia nr. 302/2017 pronunțată de instanța de contencios constituțional este obligatorie și produce efecte în toate cauzele pendinte, indiferent dacă actul lovit de nulitate absolută a fost întocmit înainte de publicarea acesteia în Monitorul Oficial ori ulterior respectivului moment; în plus, s-a menționat că problematica din prezenta speță nu este reprezentată de necompetența specialiștilor I.T., ci de necompetența materială a organului de urmărire penală, care nu are și calitatea de specialist I.T. de a efectua percheziția informatică;

- în cauză, specialiștii I.T. delegați în vederea executării percheziției informatice au efectuat doar procedura prealabilă a copierii integrale a mediilor de stocare, conform art.168 alin. 9 Cod procedură penală, iar percheziția efectivă a fost realizată de către ofițerii de poliție judiciară din cadrul D.N.A., Structura Teritorială Brașov, care nu dețineau calitatea de specialiști I.T. atestați (astfel cum rezultă și din cuprinsul adresei D.N.A. din 21.03.2019), neavând, astfel, competența materială de a efectua o astfel de percheziție, astfel cum aceasta este stabilită de art. 168 alin. 12 Cod procedură penală;

- neinvocarea de către apelantul inculpat, în procedura de cameră preliminară, a aspectelor privind nelegalitatea percheziției efectuate nu poate avea ca efect acoperirea nelegalității sancționate cu nulitatea absolută, astfel cum a apreciat judecătorul fondului, câtă vreme, potrivit dispozițiilor art. 281 alin. 3 Cod procedură penală, nulitatea absolută prevăzută de art. 281 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală poate fi invocată în orice stare a procesului;

- în mod neîntemeiat, instanța de fond a dispus achitarea sa sub aspectul infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării, și de complicitate la trafic de influență, în baza art.16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, din moment ce este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art.16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

Astfel, s-a arătat că, în condițiile în care autorul pretensei infracțiuni de trafic de influență, inculpatul Tal Silberstein, a fost achitat pe motiv că fapta nu există, potrivit art.16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, este evident că nu poate exista nici activitatea de ajutorare reținută în sarcina apelantului.

Independent de aceasta, apărarea a învederat că situația de fapt relevată de probele administrate în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești demonstrează fără dubiu că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu a săvârșit vreun act de ajutorare/înlesnire la săvârșirea vreunei infracțiuni, căci, în condițiile în care a luat contact pentru prima dată cu proiectul Reciplia în 18.10.2011, începând să acorde consiliere abia din 24.01.2012, nu putea fi complice la o faptă de trafic de influență care, potrivit acușării, s-ar fi comis anterior.

În plus, activitatea apelantului s-a desfășurat în baza contractului încheiat, în martie 2012, între societățile Devbon S.R.L. și Tasso Capital Corp LTD și a constat în acordarea de consultanță imobiliară specializată, inclusiv în legătură cu SC Reciplia SRL, dar fără a se limita la bunurile ce au făcut obiectul contractului de cesiune dintre aceasta și Al României Paul Philippe, astfel cum reiese din declarațiile inculpaților Andronic Dan Cătălin, Tal Silberstein, Moshe

Agavi, Roșu Robert Mihăiță, precum și din cele ale martorilor Dimofte Radu, Mișu Raluca Florentina, Borbely Gabriel Dan, Mircea Răzvan, Radu Gabriel, Ciocoiu Alina Carmen și Andrei Mircea Florin.

Mai mult, în perioada 2006-2011, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost directorul general al societății Raptis Kavouras S.R.L., firmă de dezvoltare imobiliară cu capital internațional, prezentă pe două continente, iar începând cu 14.06.2013, a ocupat pentru trei ani poziția de director general al celei mai importante companii de dezvoltare imobiliară la nivel național, respectiv Impact Development&Contractor S.A., listată la Bursa de Valori București, împrejurări care atestă că îndeletnicirea acestuia dată de expertiza profesională era aceea de business advisor/consultant în chestiuni de dezvoltare, urbanism și marketing/management imobiliar, aspect recunoscut, de altfel, pe plan național și internațional.

Totodată, s-a subliniat că, după momentul încheierii antecontractelor de vânzare-cumpărare din data de 17 aprilie 2007 între inculpații Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., cumpărătorul de influență nu mai avea alte foloase pe care să le ofere presupusului traficant de influență, situație în care acțiunile/activitățile ulterioare semnării acestor convenții nu pot fi circumscrise vreunei activități de trafic de influență.

Astfel, actul juridic denumit „Înțelegere”, din data de 13.04.2011, nu produce/adaugă/duce vreun folos în beneficiul societății Reciplia S.R.L., ci prevede doar substituirea lui Al României Paul Philippe din contractul de cesiune încheiat în 01.11.2006 cu societatea Lot Invest S.R.L., în care acesta era asociat majoritar, substituie ce viza, practic, doar modalitatea de încasare a sumelor de bani generate de dreptul de creanță deținut de cel din urmă în baza convenției inițiale.

În plus, apelantul inculpat nu avusese niciun contact cu proiectul Reciplia la momentul negocierii/semnării „Înțelegerii”, ci acesta s-a produs mult ulterior, începând din 24.01.2012, moment de la care nu s-a mai realizat nicio altă înțelegere cu pretinsul cumpărător de influență, aspect reținut și de prima instanță.

În consecință, în condițiile în care activitățile desfășurate nu urmăreau susținerea vreunei infracțiuni de trafic de influență, fiind activități licite străine de orice posibilă faptă penală anterioară, apărarea a subliniat că acțiunile imputate inculpatului Mateescu Lucian Claudiu prin rechizitoriu nu există, astfel încât temeiul corect al achitării este cel prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

Nu în ultimul rând, apărarea a apreciat că, în raport cu acuzația descrisă în rechizitoriu, precum și cu probele administrate în cauză, este corectă concluzia instanței de fond în sensul că inculpatul nu a aderat la vreun grup infracțional organizat, acesta neavând niciun moment prefigurarea existenței unui asemenea grup.

Ca atare, raportat și la faptul că apelantul a fost perceput de toți participanții la proiect ca un element extrinsec al acestuia și al societății Reciplia S.R.L., acționând în calitate de consultant imobiliar extern, activitate pentru care a fost remunerat în mod vizibil, transparent și legal, cu achitarea tuturor obligațiilor fiscale către bugetul de stat, apărarea a considerat că fapta de

„aderare” descrisă în actul de sesizare nu există, astfel că temeiul corect al soluției de achitare este cel reglementat de art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

În consecință, apelatul inculpat Mateescu Lucian Claudiu a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței penale atacate, iar în rejudecare, înlăturarea înregistrărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională și a rezultatului perchezițiilor informatice efectuate în cauză, ca urmare a constatării nulității absolute a acestora, precum și schimbarea temeiului juridic al soluției de achitare, din art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, în art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, în legătură cu ambele acuzații formulate împotriva sa prin rechizitoriu.

Inculpatul Truică Remus a criticat sentința atacată sub aspectul nelegalității și netemeiniciei, invocând, în esență, următoarele:

- nelegalitatea soluției constând în menținerea și folosirea ca mijloace de probă în cauză a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 ce îl privesc pe inculpat (nr. 003912 din 07.09.2007, nr. 004510 din 18.12.2007, nr. 00840 din 12.03.2008, nr. 002178 din 16.06.2008, nr. 002812 din 06.08.2008, nr. 007094 din 07.12.2012).

Sub acest aspect, a invocat mai multe decizii ale Curții Constituționale, apreciate ca fiind incidente în cauză, în raport de care a solicitat să se constate nulitatea absolută a probelor constând în interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art.3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, respectiv: *Decizia nr. 91/2018* (paragraful 81); *Decizia nr. 802/2018*; *Decizia nr. 51/2016* (paragraful 37 – prin care s-a statuat că Serviciul Român de Informații „are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând atribuții de cercetare penală, conform art. 13 din Legea nr. 14/1992”); *Decizia nr. 26/2019* – în legătură cu competența Serviciului Român de Informații; *Decizia nr. 302/2017*, prin care s-a statuat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinse în dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală; *Decizia nr. 802/2017* (paragraful 29 – prin care s-a reținut că „o verificare a loialității/legalității administrării probelor, din această perspectivă, este admisă și în cursul judecății, aplicându-se astfel regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal”).

A susținut că, printr-o interpretare eronată a considerentelor Deciziei nr. 91/2018 a Curții Constituționale, judecătorul instanței de fond a concluzionat că dispozițiile art.139 alin.3 Cod procedură penală, fiind în vigoare și nedecarate neconstituționale, constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

La acest moment a intervenit însă un element de noutate, *Decizia nr. 55/2020 a Curții Constituționale*, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că „dispozițiile art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de

informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991”, astfel că înregistrările convorbirilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională nu pot constitui mijloace de probă în procesul penal și urmează a fi excluse.

- în ceea ce privește *acuzăția de trafic de influență*, a arătat că probele administrate în cauză nu confirmă împrejurarea că, în perioada august - septembrie 2006, inculpații Trucă Remus și Al României Paul Philippe s-au întâlnit și au negociat condițiile contractului de cesiune de drepturi încheiat la 21.09.2006, că pentru perfectarea înțelegerii esențiale au fost promisiunile făcute de cel dintâi că va interveni oriunde va fi nevoie pentru a obține retrocedarea bunurilor și nici faptul că cumpărătorul de influență a solicitat un procent din valoarea bunurilor retrocedate;

- în acest sens a arătat că din declarațiile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și a martorului Leți Octavian nu rezultă că Trucă Remus s-a întâlnit cu Al României Paul Philippe pentru a purta negocieri în perioada august - septembrie 2006 referitoare la încheierea convenției din 21.09.2006, toate aceste discuții s-au realizat între reprezentanții SC Ilko Star SRL și inculpat, în același sens fiind și corespondența pe email dintre Trucă Remus și inculpată din data de 4.03.2007;

- doar Aparaschivei Cristian Relu a arătat că Trucă Remus i-a spus despre întâlnirile cu Al României Paul Philippe și soția acestuia, însă această declarație trebuie înlăturată din ansamblul probator, întrucât chiar martorul a arătat că, în perioada de referință 2006-2007, era certat cu inculpatul, formulând și un denunț împotriva acestuia;

- instanța de fond a analizat trunchiat declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia, care sunt contradictorii și nu se coroborează cu alte mijloace de probă;

- de asemenea, martorul Togan Liviu a arătat că nu era vorba de săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, dimpotrivă, inculpatul Al României Paul Philippe și soția sa se simțeau mai mult înșelați, urmărind renegocierea sau rezilierea contractului de cesiune de drepturi;

- din probele administrate nu rezultă cu certitudine momentul la care s-a realizat promisiunea de traficare a influenței pe lângă funcționarii publici, persoanele la care acesta urma să intervină, iar stabilirea în contract a cotelor de 80% pentru Ferma Regală Băneasa și 20 % pentru Pădurea Snagov nu a fost rezultatul promisiunii influenței, ci a reprezentat o contraprestație pentru suma de 4 milioane de euro plătită cedentului și cheltuielile efectuate sau viitoare necesare derulării contractului.

În consecință, a solicitat să se constate că din ansamblul probator administrat nu rezultă că inculpatul Trucă Remus a săvârșit infracțiunea de trafic de influență, astfel că se impune pronunțarea unei soluții de achitare întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

- în subsidiar, a solicitat pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal față de inculpatul Trucă Remus, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală, întrucât a intervenit prescripția

răspunderii penale în ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

În acest sens, în dezvoltarea motivelor de apel, a făcut referire la Decizia nr.1/1987 a Tribunalului Suprem și Decizia nr. 16/2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a statuat că, în cazul infracțiunilor progresive ori a căror consecințe nu se produc imediat după executarea acțiunii sau inacțiunii de către autor, data săvârșirii infracțiunii este aceea a producerii rezultatului, când elementele constitutive ale faptei penale sunt în întregime întrunite.

Infracțiunea de trafic de influență se consumă la momentul pretinderii, primirii ori acceptării promisiunii de bani sau de alte foloase, astfel că, în mod eronat, instanța de fond a apreciat că momentul consumării faptei de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatului Trucă Remus, este cel al transferului ultimului bun de către Al Românei Paul Philippe în patrimoniul SC Reciplia SRL (15 ianuarie 2009) și nu perioada august - septembrie 2006, când au avut loc negocierile dintre părți sau cel mai târziu data de 1.11.2006, când s-a realizat încheierea convenției.

Or, raportat la cele două momente la care infracțiunea de trafic de influență s-a consumat (perioada august - septembrie 2006 sau 1.11.2006), a solicitat să se constate că s-a împlinit termenul de prescripție al răspunderii penale, de 8 ani.

- în ceea ce privește *infracțiunea de spălare a banilor*, criticile au vizat modalitatea eronată în care instanța de fond a reținut situația de fapt pentru a contura intenția directă a inculpatului în comiterea infracțiunii de spălare a banilor, situație faptică ce nu a fost cercetată, întrucât împrumutul contractat la BRD a fost restituit, iar obiectul garanției contractului de împrumut nu l-a constituit terenul cumpărat de inculpat de la SC Reciplia SRL;

- totodată, s-a susținut că nu se poate reține disimularea provenienței bunului, deoarece tranzacțiile au fost făcute la vedere, astfel că din perspectiva existenței infracțiunii de spălare a banilor, orice act sau atitudine ulterioare ale inculpatului sunt irelevante;

- în mod eronat instanța de fond a reținut că la momentul transmiterii dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 mp. inculpatul Trucă Remus era administratorul de fapt al societății Reciplia SRL și avea putere de decizie în cadrul societății, întrucât din depoziția martorului Bejenaru Andrei din cursul cercetării judecătorești rezultă că, în perioada 2006-2008, administratorul societății Reciplia SRL era Sandra Merloni Horemans, căreia Trucă Remus îi prezenta acte de dispoziție sau propuneri de plăți, iar aceasta din urmă le prezenta cetățenilor israelieni pentru aprobare. Totodată, a mai precizat că la momentul încheierii contractului cu societatea Hercules (11.06.2009), reprezentantul Reciplia SRL era Sandra Merloni Horemans, care a venit cu toate documentele, iar ulterior, administrator a fost Marcovici Marius. Astfel, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a suprafeței de 75400 mp. (15.01.2009), Trucă Remus nu mai reprezenta SC Reciplia SRL;

- în mod eronat s-a reținut de instanța de fond că inculpatul Trucă Remus a acționat cu forma de vinovăție a intenției directe de gradul 2 în realizarea

infracțiunii de spălare a banilor, întrucât această faptă poate fi comisă doar cu intenție directă calificată prin scop;

- de asemenea, s-a mai invocat împrejurarea că transferul dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 75.400 mp. s-a realizat într-o perioadă anterioară cesiunii drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL.

Pentru toate aceste considerente, s-a apreciat că fapta de spălare a banilor nu există și se impune pronunțarea unei soluții de achitare a inculpatului Trucă Remus întemeiată pe dispozițiile art.16 alin.1 lit. a Cod procedură penală.

- în susținerea motivului *subsidiar*, s-a invocat faptul că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor, de 10 ani, a început să curgă de la momentul transferării în patrimoniul Reciplia SRL a primului bun retrocedat (Pădurea Snagov), în baza contractului autentificat la notar prin încheierea nr. 3512 din 15 octombrie 2007, data la care fapta s-a consumat. Astfel, bunul provenit din infracțiunea predicat a fost spălat, ca atare, toate operațiunile subsecvente care includ bunul albit nu pot fi acte materiale ale infracțiunii de spălare a banilor, câtă vreme scopul urmărit, „albirea banilor” nu mai există.

Față de aceste argumente, a solicitat să se constate că pentru infracțiunea de spălare a banilor a intervenit prescripția răspunderii penale și, pe cale de consecință, se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală.

- cu privire la *infracțiunea de dare de mită*, a solicitat să se constate că în mod eronat instanța de fond a dispus încetarea procesului penal, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale, deoarece din probele administrate nu rezultă comiterea faptei, prin urmare, trebuia să se dispună o soluție de achitare întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

- în acest sens, a arătat că instanța de fond a reținut că legea penală mai favorabilă pentru inculpat este vechea reglementare, însă a analizat elementele de tipicitate ale faptei de dare de mită prin raportare la norma de incriminare din noul Cod penal.

În noua reglementare infracțiunile de luare/dare de mită sunt săvârșite în legătură cu atribuțiile de serviciu ale funcționarului, spre deosebire de norma penală anterioară, în care tipicitatea obiectivă era condiționată de scopul urmărit de mituitor. De acest aspect este legată și existența infracțiunii de dare de mită în varianta promisiunii, oferirii sau remiterii folosului, având în vedere că acesta trebuia remis anterior îndeplinirii atribuțiilor de către funcționar, întrucât în ipoteza în care bunul/folosul era dat ulterior, se putea vorbi, eventual, de existența faptei de primire de foloase necuvenite.

- din probatoriul administrat în cauză rezultă că, la data de 9.09.2008, Institutul a transmis o adresă, semnată de directorul Horia Iliescu, către S.C.A. TZA în care își exprimă punctul de vedere referitor la cererea formulată de Al României Paul Philippe, în sensul că este persoană îndreptățită la retrocedare, prin urmare, orice promisiune, oferire ori remitere ulterioară de bunuri/foloase de către inculpatul Trucă Remus nu se mai putea face în scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu de către acesta;

- totodată, nu sunt menționate de instanța de fond nici probele concrete în raport de care a apreciat că Horia Iliescu a primit mita oferită de Truică Remus, valoarea folosului a fost estimată la suma de 1.500 euro (contravaloarea cazării), fără a se indica locația, hotelul și perioada în care a fost cazat; susținerile martorului Aparaschivei Cristian Relu nu sunt credibile, întrucât în acea perioadă era certat cu inculpatul Truică Remus și, în plus, declarațiile acestuia conțin elemente contradictorii și nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă;

- din înscrisurile aflate la dosar rezultă că Iliescu Horia a fost plecat din țară împreună cu soția; astfel, la data de 1.10.2008, se afla la Cannes, iar la 5.10.2008 la Monaco, astfel cum rezultă din extrasul de cont al cardului personal pe care l-a folosit pentru cumpărături; prin urmare, plecarea acestuia în excursia oferită de Truică Remus a fost ulterioară ședinței Consiliului de Administrație din 26.09.2008, când s-a emis decizia de retrocedare a Femei Regale Băneasa.

În consecință, a solicitat să se constate că fapta de dare de mită nu există și să se dispună achitarea inculpatului, în temeiul dispozițiilor art.16 alin. 1 lit.a Cod procedură penală.

- raportat la apărările inculpatului privind inexistența faptelor, s-a solicitat să se constate că în mod greșit s-a dispus măsura confiscării speciale.

Apelanta inculpată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a criticat sentința atacată sub aspectul netemeinicieii, invocând, în esență, faptul că instanța de fond, în mod eronat, a interpretat probatoriul administrat în cauză și a pronunțat o soluție de condamnare pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002.

În susținerea netemeinicieii hotărârii atacate s-au invocat de către apărare următoarele aspecte:

- acțiunile pretins a fi comise de inculpată nu se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, având în vedere interpretarea dată de normele convenționale europene și de instanța de contencios constituțional național (Decizia Curții Constituționale nr. 379 din 7 iunie 2016, publicată în M. Of. nr. 558 din 25 iulie 2016) noțiunilor de „produs al infracțiunii”, prin care se înțelege orice avantaj economic, derivat sau obținut direct ori indirect din infracțiuni și care poate consta într-un bun de orice natură, corporal sau incorporal, mobil sau imobil și de „infracțiune predicat” care include orice infracțiune în urma căreia produsele sunt rezultate și susceptibile de a deveni obiectul unei infracțiuni de spălare a banilor, dintre cele reglementate de art. 9 din Convenția de la Varșovia;

- din probele administrate nu rezultă comiterea infracțiunii predicat, cu atât mai mult cu cât, prin Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018 a Curții Constituționale, s-a statuat că subiect al infracțiunii de spălare a banilor nu poate fi autorul/coautorul infracțiunii principale, reglementări în raport de care urmează a se aprecia asupra acțiunilor inculpatei, care în interpretarea dată de apărare conduc la concluzia că nu poate fi reținută în sarcina sa comiterea infracțiunii de spălarea banilor;

- analiza situației de fapt ar trebui realizată pe cinci paliere: perioada anterioară stabilirii unor raporturi de mandat între inculpații Al României Paul Philippe și SC Ilko Star SRL, reprezentată de inculpată (2003 - octombrie 2005); perioada 30 octombrie 2005 - 13 ianuarie 2006, când s-au încheiat cele două

contracte de mandat între inculpatul Al României Paul Philippe și SC Ilko Star SRL, ultimul autentificat la notar stabilind ca preț al serviciilor plata unui procent de 30% din prețul de vânzare a bunului recuperat; perioada cuprinsă între 13 ianuarie 2006 - 1 noiembrie 2006, data încheierii contractului de cesiune de drepturi dintre inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia SRL, reprezentată de Trucă Remus; perioada 1 noiembrie 2006 - 31 august 2007 (data emiterii ultimului titlu de proprietate) și perioada 2007 (data înstrăinării întregii suprafețe de 46,75 ha teren Pădurea Snagov de inculpatul Al României Paul Philippe către Reciplia SRL) - anul 2008, data cumpărării de către SC Ilko Star SRL a suprafeței de 78.792 mp și depunerea acesteia ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International SRL, înființată în anul 2015, iar în raport de fiecare etapă, să se constate că din probele administrate nu rezultă că acțiunile întreprinse de inculpată se circumscriu sferei ilicitului penal;

- referitor la modalitatea dobândirii suprafeței de 78.792 mp de la SC Reciplia SRL, din probele administrate nu rezultă intenția inculpatei de a disimula proveniența terenurilor, întrucât între părți a existat un raport comercial, iar modalitatea transparentă de transfer a terenurilor nu poate conduce la concluzia că în anul 2007 sau 2015 (odată cu înființarea SC Mercure Commerce International SRL) s-ar fi urmărit ascunderea provenienței unui bun, aspecte confirmate de martorii Apostol Dragoș Ștefănel și Iovănescu Daniel;

- SC Ilko Star a avut în posesie netulburată bunul din anul 2008 până în 2015, când a fost folosit ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International SRL, inculpata devenind astfel acționar majoritar la o societate ce aparținea fiicei sale, fără să ascundă în vreun fel proveniența bunului pe care l-a deținut legal până la acel moment. SC Mercure Commerce International SRL, contrar susținerilor acuzații, a desfășurat anumite activități, în sensul că a încercat dezvoltarea unor relații comerciale cu un partener din China, aspect ce rezultă din conținutul convorbirilor telefonice;

- instanța de fond a dispus condamnarea inculpatei pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, reținând o altă situație de fapt decât cea din actul de sesizare.

Prin urmare, s-a solicitat de către apelanta intimată inculpată pronunțarea unei soluții de achitare, întemeiată, în principal, pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, iar în subsidiar, pe cele ale art.16 alin. 1 lit.b teza I din același cod.

Apelantul inculpat Chiriac Theodor a criticat hotărârea primei instanțe sub aspectul greșitei soluții de condamnare dispuse în privința sa pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, în forma participației improprie, prevăzută de art. 31 alin. 2 C.pen. (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, solicitând, în principal, ca urmare a admiterii căii de atac promovate și a desființării sentinței atacate, achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, iar în subsidiar, încetarea procesului penal, conform art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Argumentul invocat de apelant în susținerea solicitării de achitare a vizat lipsa situației premisă a infracțiunii ce i s-a reținut în sarcină, constând în preexistența săvârșirii unei alte infracțiuni din care să provină bunul supus

spălării, situație în care nu există nici infracțiunea de spălare a banilor, inclusiv în forma participăției improprii. În acest sens, s-a arătat, în esență, că:

- în condițiile în care nu a fost comisă infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Snagov, așa cum a apreciat instanța de fond, nici suprafața de 1000 m.p. din bunul respectiv nu poate forma obiect material al infracțiunii de spălare a banilor, faptele din care provine aceasta neavând caracter penal;

- nu s-a dovedit nici că terenul în suprafață de 1000 m.p. provine din comiterea infracțiunii de luare de mită, neexistând la dosar probe care să ateste un asemenea lucru, cu atât mai mult cu cât procurorul nu a procedat la începerea urmăririi penale în această privință, iar prin rechizitoriu, a dispus clasarea cauzei sub aspectul respectivei infracțiuni, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală;

- pentru a ajunge la concluzia că inculpatul apelant a comis infracțiunea de luare de mită, în varianta primirii de la Truică Remus a terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Pădurea Snagov, judecătorul fondului a valorificat, în mod eronat, depozițiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Petru Ionuț, Capanu George, Berceanu Daniel Marian, Matei Marian și Matei Maria, fără a ține seama de faptul că aceștia au avut o poziție oscilantă pe parcursul procedurii judiciare, astfel încât susținerile lor sunt lipsite de credibilitate;

- prima instanță a reținut, nejustificat, că prețul aferent celei de-a doua vânzări a terenului s-a situat între 45.000 - 50.000 euro, cu toate că, potrivit clauzelor din contractul nr. 1484/01.04.2008, înstrăinarea acestuia s-a făcut contra sumei de 5000 euro.

În susținerea solicitării de încetare a procesului penal, formulată în subsidiar, apelantul inculpat Chiriac Theodor a menționat, în esență, că:

- în mod greșit curtea de apel a apreciat, potrivit art. 5 Cod penal, că legea penală veche este mai favorabilă, cu toate că cea în vigoare prevede limite de pedeapsă mai reduse pentru infracțiunea de spălare a banilor, astfel încât, prin raportare la aceasta, trebuia calculat și termenul general al prescripției răspunderii penale;

- potrivit art.154 alin.1 lit.c) Cod penal, termenul general de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de spălare a banilor este de 8 ani, care, contrar aprecierii instanței de fond, nu curge de la data de 01.04.2008, când a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484/2008, ci de la data de 20.02.2008, când s-a perfectat contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/2008, astfel încât acesta s-a împlinit pe 21.02.2016, deci anterior începerii urmăririi penale împotriva sa sub aspectul respectivei infracțiuni, fiind, astfel, incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală.

Inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a criticat sentința apelată sub aspecte de netemeinicie și nelegalitate, invocând, în esență, următoarele:

- în prealabil, a solicitat să se constate că, în mod eronat, instanța de fond a apreciat că numai o parte din hotărârile civile definitive, menționate de inculpații S.C. Reciplia S.R.L. și Roșu Robert Mihăiță în cererile formulate, au autoritate de lucru judecat cu relevanță asupra acuzațiilor de abuz în serviciu, iar pentru celelalte hotărâri civile definitive nu ar fi incidente dispozițiile art. 52 alin. 3 Cod penal;

- într-adevăr, infracțiunile de abuz în serviciu ce fac obiectul cauzei vizează exclusiv activitățile desfășurate de inculpați în legătură cu retrocedarea imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, însă toate celelalte infracțiuni reținute în sarcina inculpaților prin actul de sesizare, respective constituire a unui grup infracțional organizat, trafic de influență, cumpărare de influență și spălare a banilor, au ca element comun împrejurarea că inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la retrocedare.

Prin urmare, instanța de fond trebuia să rețină incidența dispozițiilor art. 52 alin. 3 Cod penal cu privire la toate hotărârile civile definitive, menționate în cuprinsul motivelor de apel.

- instanța de fond a dispus condamnarea inculpatei pentru o altă faptă de trafic de influență decât cea reținută în actul de sesizare.

În acest sens, s-a arătat că S.C. Receptia SRL a fost condamnată pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență în modalitatea pretinderii și primirii bunurilor în legătură cu determinarea funcționarilor publici să urgenteze îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle lor de serviciu, însă acuzația adusă acesteia prin rechizitoriu vizează varianta normativă a pretinderii și primirii bunurilor în legătură cu determinarea funcționarilor publici să îndeplinească un act contrar îndatoririlor lor de serviciu, fiind încălcate astfel prevederile art. 371 Cod procedură penală.

Pentru aceste considerente, a solicitat restituirea cauzei la instanța de fond în vederea rejudecării, fiind singurul remediu procesual prin care se garantează respectarea principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală prevăzut de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

- să se constate nelegalitatea interceptărilor și înregistrărilor comunicațiilor realizate în baza mandatelor de supraveghere emise conform art. 140 Cod procedură penală și a mandatelor de siguranță națională și să se dispună excluderea lor din ansamblul probator, întrucât au fost efectuate de un organ ce nu avea atribuții de cercetare penală, respectiv de Serviciul Român de Informații;

- contrar celor reținute de instanța de fond, să se constate incidența în cauză a Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 91//2018, nr. 802/2018, nr. 302/2017, nr. 26/2019 și 55/2020;

- înregistrările convorbirilor și comunicațiilor telefonice din prezenta cauză au fost realizate de Serviciul Român de Informații care a efectuat și transcrierea/redarea celor 188 de înregistrări (astfel cum rezultă din adresa nr. 570196/14.11.2018 emisă de această instituție), cu încălcarea prevederilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, ceea ce atrage sancțiunea nulității absolute reglementată în conținutul art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală.

În acest sens, a arătat că inculpata S.C. Receptia SRL a fost în imposibilitate de a-și exercita dreptul de a contesta temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională, ca atare, raportat la deciziile Curții Constituționale nr. 91/2018 și nr.802/2018, se impunea înlăturarea din materialul probator a înregistrărilor convorbirilor telefonice realizate în baza acestor mandate. Totodată, a arătat că Înalta Curte de Casație și

Justiție a refuzat declasificarea încheierilor care au stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională, însă văzând acuzațiile ce au fost aduse inculpaților prin rechizitoriu, se poate concluziona că autorizarea interceptărilor comunicărilor telefonice a avut ca temei tezele art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991, declarate neconstituționale.

- instanța trebuia să realizeze o analiză detaliată a activităților realizate de Serviciul Român de Informații în legătură cu înregistrările comunicărilor telefonice efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, pentru a stabili, în mod concret, dacă s-a produs o încălcare a normelor privind competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire, în sensul celor statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 26/2019 și să dispună măsurile legale.

În consecință, a solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 102 alin. 2 și alin. 4 Cod procedură penală, excluderea din materialul probator a înregistrărilor convorbirilor telefonice și eliminarea lor fizică din dosar, precum și a proceselor-verbale de redare a acestor convorbiri, solicitare justificată de faptul că inculpatul Trucă Remus a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, iar instanța de fond a valorificat și aceste probe obținute în mod nelegal.

- greșita condamnare a inculpatei S.C. Receptia S.R.L. pentru infracțiunea de trafic de influență având în vedere că singurele probe directe pe care se bazează soluția de condamnare a inculpatei S.C. Receptia SRL sunt declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia, celelalte fiind probe indirecte, prezumții simple, nejustificate.

În acest sens, a apreciat că în mod neîntemeiat instanța a acordat valoare probatorie declarațiilor inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia, întrucât acestea au fost date fără informarea apărătorilor aleși ai inculpaților SC Receptia SRL și Trucă Remus, între cei doi și inculpați existau relații de dușmănie având în vedere că Al României Paul Philippe a depus la D.N.A – S.T. Brașov, la 23 ianuarie 2015, o plângere penală și a formulat, la 15 aprilie 2015, un denunț împotriva lor, iar ulterior aceștia și-au nuanțat/retractat declarațiile anterioare.

- faptul că audierea inculpatului Al României Paul Philippe, la data de 23 aprilie 2015, în dosarul de urmărire penală nr. 18/P/2015, s-a realizat în prezența avocatului său ales și a unui traducător autorizat, nu reprezintă o garanție că procurorul a consemnat corect cele declarate verbal de acesta, având în vedere că atunci când s-a realizat, prin comparație, verificarea conținutului declarației cu relatările verbale făcute de inculpat, în situația în care audierea a fost înregistrată cu mijloace audio/video, au fost constatate o serie de neconcordanțe; aceeași situație se constată și cu privire la declarațiile martorei A România Lia Georgia din 6 mai 2015 și 8 ianuarie 2016;

- în mod eronat prima instanță a dat valoare probatorie unui proiect de plângere penală datat 12 octombrie 2011, întrucât exista un dubiu serios cu privire la realitatea celor consemnate în acest înscris, având în vedere motivul și scopul pentru care a fost întocmit de către martorul Rădulescu Veronel și faptul că nu a fost semnat de către inculpatul Al României Paul Philippe;

- plângerea penală depusă la D.N.A – S.T. Braşov la data de 23 ianuarie 2015 şi denunţul depus la D.N.A – S.T. Braşov la data de 15 aprilie 2015 au în cauză natura juridică a unor acte de sesizare a organelor de urmărire penală şi nu pot constitui mijloace de probă; dacă se va aprecia în sens contrar, să se constate că depunerea plângerii penale şi a denunţului s-a realizat la un interval mare de timp de la comiterea pretinselor fapte penale de către inculpatul Trucă Remus (august - septembrie 2006), prin urmare, nu se poate aprecia că ele există;

- argumentul instanţei de fond pentru a înlătura apărările inculpatei S.C. Reciplia S.R.L. cu privire la motivele reale pentru care Al României Paul Philippe a decis formularea plângerii penale şi a denunţului mincinos, în sensul că din afirmaţiile martorului Togan Liviu rezultă că formularea plângerii penale şi a denunţului a fost exclusiv alegerea liberă a inculpatului Al României Paul Philippe, fără ca acesta să fie influenţat sau constrâns în vreun fel, este contrazis de declaraţia martorului Rădulescu Veronel dată în cursul urmăririi penale, în care a afirmat că el i-a recomandat inculpatului Al României Paul Philippe formularea plângerii penale, ca fiind singura soluţie de anulare a contractului, dar şi de declaraţia martorului Mircea Andrei Florin dată în cursul cercetării judecătoreşti, în care a afirmat că rezilierea contractului nu se putea face decât cu acordul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., iar ca urmare a eşecului demersurilor de renegociere a contractului, relaţia dintre aceasta şi Al României Paul Philippe a devenit tensionată, ceea ce l-a determinat pe cel din urmă să formuleze plângerea penală;

- susţinerile inculpatului Al României Paul Philippe din declaraţiile ulterioare prin care a negat săvârşirea infracţiunii de cumpărare de influenţă şi, corelativ, săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă de către inculpaţii Trucă Remus şi S.C. Reciplia S.R.L., trebuie apreciate ca o manifestare de voinţă de retractare a plângerii penale şi a denunţului;

- inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a fost condamnată în baza unor probe indirecte, respectiv declaraţiile martorilor Rădulescu Veronel, Mircea Andrei Florin, Togan Liviu, Cuniţa Mihaela, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Ionuţ, Căpanu George, Poenaru Liviu Traian, Dimofte Radu, Bejenaru Andrei, Oancea Florin şi declaraţia inculpatului Muşat Apostol, care nu fac dovada că între inculpaţii Trucă Remus şi Al României Paul Philippe ar fi existat o discuţie în cadrul căreia primul să îi promită celui de-al doilea că îşi va folosi influenţa reală pe lângă funcţionarii ce au competenţă în retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa);

- în mod greşit s-a stabilit de către instanţa de fond, pe baza unor prezumţii simple, nejustificate, în lipsa oricăror probe certe în acest sens, că inculpaţii Trucă Remus şi S.C. Reciplia S.R.L. au săvârşit infracţiunea de trafic de influenţă cu prilejul negocierii şi încheierii contractului de transmitere a drepturilor din 21 septembrie 2006, învederând că în plângerea penală depusă la D.N.A – S.T. Braşov la data de 23 ianuarie 2015, inculpatul Al României Paul Philippe nu face precizări referitoare la împrejurările în care Trucă Remus şi-ar fi traficat influenţa faţă de el, circumstanţe pe care le prezintă abia în declaraţiile date în calitate de suspect în dosarul penal nr. 18/P/2015 al D.N.A – S.T. Braşov şi de suspect/inculpat în dosarul nr. 259/P/2015; nici martora A României Lia Georgia în declaraţiile date în cursul urmăririi penale nu a făcut referire la faptul

că Truică Remus ar fi promis folosirea influenței pentru dobândirea bunurilor retrocedate.

Pentru toate aceste considerente, a solicitat să se constate că materialul probator administrat în cauză nu face dovada că acțiunile întreprinse de Truică Remus, în numele SC Reciplia SRL, se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de trafic de influență.

- totodată, din probatoriul administrat nu rezultă nici împrejurarea că SC Reciplia SRL a acționat cu forma de vinovăție cerută de norma de incriminare, intenția directă, având în vedere că inculpatul Truică Remus a fost înlăturat din proiect tocmai că nu a gestionat corespunzător relația comercială dintre Al României Paul Philippe și Reciplia SRL, și a folosit, în interes personal, importante sume de bani destinate derulării contractului de cesiune;

- inculpata S.C. Reciplia S.R.L. nu contestă că inculpatul Truică Remus a fost mandatat să negocieze și să semneze contractul de cesiune, în numele și interesul acesteia, prin procura specială emisă în 14 septembrie 2006 de către administratorul Sandra Merloni Horemans, nici faptul că în perioada 1 noiembrie 2006 - 9 mai 2010 activitatea sa a fost coordonată de inculpatul Truică Remus, însă acest fapt nu este suficient pentru a se reține vinovăția penală a persoanei juridice pentru activitatea ilicită desfășurată de mandatarul său;

- de asemenea, obținerea unui beneficiu financiar de către inculpata S.C. Reciplia S.R.L. de pe urma săvârșirii presupusei infracțiuni de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus nu reprezintă un temei suficient pentru condamnarea penală a inculpatei;

- în subsidiar, să se constate că, potrivit art. 122 alin. 1¹ Cod penal (1969), termenele speciale de prescripție a răspunderii penale pentru persoanele juridice se reduc la jumătate.

În acest sens, având în vedere că infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969) este sancționată cu pedeapsa închisorii ale cărei limite de pedeapsă sunt între 2 și 10 ani, iar în cazul persoanei juridice termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, acesta s-a împlinit pentru inculpata S.C. Reciplia S.R.L. la data de 14 ianuarie 2014, fără să fi intervenit acte întreruptive a acestui termen. Chiar și în ipoteza în care s-ar aprecia că în cauză au fost efectuate acte în raport de care termenul de prescripție se consideră a fi întrerupt, să se constate că, la data de 14 iulie 2016, s-a împlinit și termenul special de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de trafic de influență, de 7 ani și 6 luni, sens în care se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal pentru inculpata S.C. Reciplia S.R.L.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală la data de 24 decembrie 2019, fiind repartizată aleatoriu în sistem informatic Completului nr.4, cu prim termen de judecată la data de 30 ianuarie 2020.

În ședința publică din data de 4 iunie 2020 s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță și-a retras apelul** declarat împotriva sentinței penale nr. 39 din 27.06.2019 a Curții de Apel Brașov – Secția penală, luându-se act de

manifestarea de voință a apelantului în acest sens prin încheierea de ședință din aceeași dată.

Aceeași poziție procesuală au avut și apelanții **inculpați Tal Silberstein, Moshe Agavi și Benyamin Steinmetz**, care la termenul de judecată din 11 noiembrie 2020, prin mandatar Lamatic Bogdan Cosmin, cu procuri speciale depuse la dosar, **și-au retras apelurile declarate** în cauză.

În cursul cercetării judecătorești efectuate în apel **au fost audiați următorii martori**, încuviințați de instanță prin încheierea din 4 iunie 2020: Alexandroiu Mihaela Irina și Togan Liviu, la data de 18 iunie 2020; Leți Octavian, Oancea Florin, Șerban Ionuț, Borbely Gabriel Dan, Țipluică Marian, Spirea Lucia, Cucu Petru Ionuț, Capanu George și Pascu Alexandru, la data de 26 iunie 2020; Aparaschivei Cristian Relu, Poenaru Liviu Traian și Goni Viorica, la data de 16 iulie 2020; Ciocoiu Alina Carmen, Valmar Ioana, Leaotă Elena și Popescu Ileana, la data de 24 septembrie 2020; Pădureanu Ion, la data de 28 septembrie 2020, iar la data de 5 noiembrie 2020, martora A României Lia Georgia.

De asemenea, Înalta Curte a încuviințat audierea martorilor Dimofte Radu și Bădulescu Petre, însă aceasta nu a fost posibilă, din motive obiective, sens în care s-a făcut aplicarea art.383 alin.4 Cod procedură penală, dându-se citire în ședință publică declarațiilor date de aceștia în cursul procesului penal.

În ședința publică din 16 iulie 2020, apelanta intimată inculpată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, prin apărător ales, a solicitat readministrarea probei testimoniale cu martorii audiați la termenul anterior, susținând că aceasta s-a realizat în condițiile în care inculpata nu a fost prezentă, fiind nelegal citată, iar reprezentarea acesteia a fost asigurată de către avocatul din oficiu.

Înalta Curte a respins, însă, această solicitare, întrucât, încă de la termenul din 12 martie 2020, a dispus menținerea delegațiilor apărătorilor din oficiu, punându-le acestora în vedere să studieze dosarul pentru a putea formula oricând concluzii în apărarea inculpaților pe care îi reprezintă, aspect ce a fost învederat la termenul anterior și avocatului ce a asigurat asistență juridică din oficiu inculpatei.

Astfel, la momentul audierii martorilor ce o vizau pe apelantă, apărătorul din oficiu le-a adresat acestora întrebări în raport cu acuzațiile aduse inculpatei, care au fost consemnate fie în declarațiile luate, fie în încheierea de ședință, după cum acestea au fost admise sau respinse.

În ce privește procedura de citare a inculpatei, Înalta Curte a reținut că aceasta a fost legal îndeplinită la termenul din 26 iunie 2020, când s-a procedat la audierea martorilor a căror reascultare s-a solicitat, întrucât, începând cu termenul de judecată din data de 12 martie 2020, când s-a prezentat primul său apărător ales, avocat Chiciu Alexandru, aceasta a primit termen în cunoștință, conform art.353 alin.2 Cod procedură penală.

În privința inculpaților, aceștia au arătat că **nu doresc să dea o nouă declarație în fața instanței de apel, cu excepția inculpaților Truică Remus, Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela.**

Ca atare, la termenele de judecată din 28 septembrie și 14 octombrie 2020 **a fost audiat inculpatul Truică Remus**, iar la termenul de judecată din 10

noiembrie 2020 s-a procedat la audierea inculpatului Al României Paul Philippe, în prezența traducătorului autorizat de limbă engleză.

În privința inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în ședința de judecată din 28 septembrie 2020, la interpelarea instanței, aceasta a arătat că, datorită problemelor de sănătate cauzate de tensiunea arterială și a perioadei de timp petrecută la sediul instanței, nu poate da declarații în cauză la acest termen.

Înalta Curte a învederat că inculpata și-a exprimat încă de la începutul judecării cauzei în apel poziția procesuală de a da declarație în cauză și că aceasta reprezintă un drept și nu o obligație, iar prezența apelantei la instanță pe o perioadă mai mare de timp la acest termen de judecată s-a datorat necesității administrării probatoriului încuviințat în faza apelului.

În consecință, s-a pus în vedere apelantei intimată inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să se prezinte la următorul termen fixat în cauză, din 14 octombrie 2020, în vederea audierii în fața instanței de apel.

La termenul de judecată din 14 octombrie 2020, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela nu s-a prezentat în instanță, absența acesteia fiind justificată de apărătorul său ales, avocat Gherase Iustina, prin aceea că inculpata a sosit în România la data de 9 octombrie 2020 și, deși efectuase testul Covid-19, conform legii române a trebuit să intre în carantină.

În consecință, Înalta Curte a pus în vedere apărătorului ales al apelantei intimată inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să ia legătura cu clienta sa pentru a evita situațiile care presupun intrarea într-o nouă perioadă de carantină, astfel încât aceasta să poată să se prezinte la următorul termen de judecată, din 5 noiembrie 2020, în vederea audierii.

În ședința de judecată din 5 noiembrie 2020, având în vedere mențiunile făcute de medicul instituției raportat la faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela revenise în țară pentru o perioadă de 72 de ore, instanța, pentru a-i respecta dreptul la un proces echitabil și a-i da posibilitatea de a participa la ședința de judecată și de a lua cunoștință de aspectele dezbătute pe parcursul ei (audierea martorei și toate celelalte măsuri dispuse cu respectarea principiilor oralității și contradictorialității), i-a permis acesteia accesul în sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Sala Pașilor Pierduți, însă cu respectarea anumitor obligații impuse de situația sanitară generată de pandemie, respectiv să păstreze o distanță de minim 5 metri față de orice altă persoană (parte în cauză sau personal al instanței), recomandându-i, totodată, și efectuarea unui test Covid-19 la o perioadă de 8 zile de la data întoarcerii în România, motiv pentru care Înalta Curte s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a proceda la audierea inculpatei la acest termen de judecată.

Cu toate acestea, Înalta Curte a iterat apărătorului ales al apelantei intimată inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, avocat Gherase Iustina, că, pentru a permite părților să aprecieze în legătură cu posibilitatea de a participa la soluționarea cauzei, date fiind condițiile impuse de pandemie, prin încheierea din 14 octombrie 2020, au fost fixate toate termenele care se vor acorda în cauză, respectiv cele din datele de 5 noiembrie, 10 noiembrie, 11 noiembrie și 13 noiembrie 2020.

De asemenea, Înalta Curte a arătat că audierea inculpatei în fața instanței de apel constituie o posibilitate conferită de normele procedurale, și nu o

obligatie, iar dacă apelanta se va prezenta la următorul termen de judecată, se va proceda la audierea acesteia.

Totodată, a reamintit aceluiași apărător ales că, la termenul anterior, i s-a pus în vedere clienței sale să evite situațiile care presupun intrarea în carantină, astfel încât aceasta să se prezinte în vederea audierii.

Având în vedere cele susținute de apărătorul ales al apelantei inculpate, potrivit cărora clienta sa, la următorul termen de judecată, se va afla în carantină, indiferent dacă rămâne în țară sau pleacă în Belgia, Înalta Curte i-a adus la cunoștință că acestea sunt aspecte asupra cărora inculpată a apreciat atunci când a decis să facă deplasarea în Belgia, că instanța a comunicat părților termenele de judecată pentru a le permite acestora să hotărască în legătură cu posibilitatea de a participa la soluționarea cauzei, date fiind condițiile impuse de pandemie și că, față de cererile formulate anterior de apelantă în cauză, într-o situație similară, aceasta este singura în măsură să întreprindă demersurile necesare care să îi permită, în condiții de siguranță și cu respectarea normelor legale, participarea la judecata apelului.

Prin urmare, Înalta Curte a pus în vedere apelantei intimă inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să se prezinte la următorul termen acordat în cauză, din 10 noiembrie 2020, în vederea audierii.

În pofida dispozițiilor instanței de la termenele anterioare, apelanta intimată inculpată a ales să nu se prezinte la termenul de judecată din 10 noiembrie 2020, apărătorul său ales învederând că, pentru a evita intrarea în carantină, aceasta a rămas în Belgia, motiv pentru care a solicitat acordarea unui termen rezonabil pentru ca inculpată să se poată deplasa la instanță în vederea audierii, susținând că aceasta este în prezent în stare gravă de sănătate și se află în repaus la pat.

Înalta Curte a respins cererea formulată de inculpată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ca neîntemeiată, având în vedere că instanța a comunicat încă din luna septembrie 2020 calendarul ședințelor de judecată, astfel încât părțile să aibă posibilitatea de a-și gestiona activitățile așa încât să poată fi prezente la termenele fixate. Totodată, în ședința de judecată din 28 septembrie 2020, inculpată a precizat că dorește să fie audiată, însă doar după epuizarea întregului probatoriu, ulterior precizând că nu poate da declarație, în considerarea faptului că nu se simțea bine.

Prin urmare, față de cele învederate, deși a depus toate diligențele necesare, Înalta Curte nu a putut proceda la audierea apelantei intimă inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în faza apelului, din motive imputabile exclusiv acesteia.

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate de Ministerul Public, de părțile civile și de inculpați, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, potrivit art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, Înalta Curte a reținut următoarele:

I. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public, apelanta parte civilă R.N.P. - Romsilva și apelanții inculpați Marcovici Marius Andrei și S.C.Reciplia S.R.L., în legătură cu incidența art.52 alin.3 Cod procedură penală:

Instanța de fond a apreciat că sunt întemeiate, în parte, cererile formulate în temeiul art. 52 alin.3 Cod procedură penală, de inculpații Roșu Robert și S.C.Reciplia S.RL., în sensul că au relevanță din perspectiva autorității de lucru judecat doar acele hotărâri prin care s-a statuat definitiv asupra calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea și cele prin care se recunoaște dreptul acestuia de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), în baza legilor speciale de retrocedare a imobilelor preluate abuziv în proprietatea statului, respectiv hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I a Tribunalului Judiciar de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/20009 în procedura de exequatur; sentința civilă nr. 1872/26.06.200, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003 și sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005 (pentru Pădurea Snagov), precum și sentința civilă nr. 2146/06.01.2013 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 22069/3/2013 (pentru terenul Ferma Regală Băneasa).

În esență, judecătorul instanței de fond a apreciat, în considerarea principiului securității raporturilor juridice și al respectării dreptului la un proces echitabil, că existența unor hotărâri judecătorești în materie civilă, prin care s-a stabilit calitatea de moștenitor și dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), nu permite o interpretare contrară a acestor elemente de fapt decât dacă s-ar fi constatat săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu pronunțarea lor, ipoteză în care, pe calea revizuirii, acestea ar fi fost desființate și nu mai puteau produce efecte juridice în legătură cu aspectele asupra cărora au statuat, situație care nu se regăsește în cauză.

În privința hotărârilor judecătorești în legătură cu care prima instanță a apreciat că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză penală, instanța de apel a arătat că relevanța acestora în analiza acuzațiilor aduse inculpaților va fi examinată ulterior, în considerentele deciziei, cu referire la infracțiunile de abuz în serviciu săvârșite în legătură cu restituirea Pădurii Snagov și a fostei Ferme Regale Băneasa.

În acest punct al analizei, contrar concluziei la care a ajuns instanța de fond, instanța de apel a constatat că aspectele soluționate de instanțele civile prin respectivele hotărâri judecătorești nu constituie chestiuni prealabile, în condițiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Astfel, în ceea ce privește hotărârea nr. 132/1955 a Tribunalului de la Lisabona, instanța de apel a reținut că aceasta a fost recunoscută abia prin sentința civilă nr. 182 din 29.12.2008 a Tribunalului Teleorman, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin urmare, această hotărâre nu a existat la data comiterii faptelor imputate inculpaților în prezenta cauză (la data de 1.11.2006, când a fost constituit grupul infracțional organizat, la data de 9.03.2006, când Comisia locală Snagov a aprobat și semnat anexa 37, la datele de 7.07.2006 și 2.03.2007, când Comisia județeană Ilfov de fond funciar a emis hotărârile nr. 1156 și nr.

661, prin care s-a validat anexa nr. 37, retrocedându-se inculpatului Al României Paul suprafața totală de 46,78 ha fond forestier în Pădurea Snagov, precum și la datele de 2.09.2008 și 26.09.2008, când Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a analizat și dispus retrocedarea către același inculpat a suprafeței de 170.924,975 mp, aferentă fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, ceea ce se impută inculpaților în prezenta cauză, între altele, este tocmai faptul că au acționat pentru obținerea unor terenuri revendicate de inculpatul Al României Paul, în condițiile în care, la datele și în perioadele sus-menționate, calitatea acestuia, de nepot al fostului Rege Carol al II-lea, nu era dovedită printr-o hotărâre irevocabilă de recunoaștere a hotărârii judecătorești pronunțate de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955.

Împrejurarea că, ulterior comiterii faptelor, o asemenea hotărâre a fost pronunțată, este lipsită de relevanță și nu înlătură retroactiv eventualul caracter ilicit al acțiunilor inculpaților, căci acesta nu poate fi apreciat decât la data săvârșirii faptelor, în raport cu actele existente la acel moment și despre care aceștia aveau cunoștință.

În privința sentințelor civile nr. 1872/2003 și nr. 1496/2005, pronunțate de Judecătoria Buftea, a căror autoritate de lucru judecat a fost invocată de prima instanță în analiza acuzațiilor aduse inculpaților în legătură cu restituirea Pădurii Snagov, instanța de apel a reținut că ceea ce li se impută acestora este, în esență, încălcarea, în calitate de membri ai Comisiei locale și ai celei județene de fond funciar, a obligației prevăzute explicit în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica în mod riguros existența actelor doveditoare, precum și pertinenta, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora, cu ocazia soluționării cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În concret, inculpaților li se impută că nu au analizat conform dispozițiilor legale actele sus-menționate, căci dacă ar fi făcut-o, ar fi constatat, între altele, că inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut dovada dreptului de proprietate al presupusului său autor, fostul Rege Carol al II-lea, asupra Pădurii Snagov.

Or, niciuna dintre cele două comisii nu a fost parte în procesul civil soluționat prin sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, iar Comisia locală Snagov nici în cea de-a doua cauză civilă, soluționată prin sentința civilă nr. 1496/2005 a aceleiași instanțe și, prin urmare, nu erau dispensate de îndeplinirea obligației care le revenea, conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica temeinic toate înscrisurile existente în dosarul administrativ, cu specială referire la existența titlului de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea, ca autor invocat de inculpatul Al României Paul în cererea de restituire a 46,78 ha din Pădurea Snagov, cu atât mai mult cu cât aceasta forma obiectul unei proceduri distincte de cele desfășurate până la acel moment.

De altfel, cele două sentințe ale Judecătoriei Buftea nu au format obiectul analizei Comisiilor locale și județene de fond funciar, neregăsindu-se vreo mențiune cu privire la ele în actele întocmite de acestea.

În fine, în privința sentinței civile nr. 2146/2013 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, aceasta a fost valorificată de prima instanță pentru a justifica legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al

Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin care s-a restituit inculpatului Al României Paul Philippe o suprafață de 170.924,975 mp aferentă fostei Ferme Regale Băneasa.

În realitate, dincolo de împrejurarea că a fost pronunțată după circa 5 ani de la decizia sus-menționată, așa cum se poate observa din conținutul său, sentința civilă invocată nu a cenzurat legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008, în condițiile în care instanța civilă a fost investită cu cererea inculpatului Al României Paul de acordare a unor măsuri reparatorii pentru suprafața de teren rămasă nerestituită.

Admițând cererea inculpatului, instanța civilă a constatat că, de vreme ce Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a soluționat notificarea în baza Legii nr. 10/2001, recunoscând anterior „preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât și calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubiri”, acesta avea obligația de a soluționa notificarea și pentru diferența rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Cu alte cuvinte, instanța civilă și-a întemeiat hotărârea pe conduita adoptată anterior de institut, cu ocazia emiterii deciziei nr. 30/2008, fără a mai analiza astfel dacă dispozițiile Legii nr. 10/2001 erau sau nu incidente la data soluționării cererii inițiale.

Astfel, printre acuzațiile aduse inculpaților, se regăsește și aceea potrivit căreia notificarea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe vizând fosta Fermă Regală Băneasa nu putea fi analizată prin prisma Legii nr. 10/2001, prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din această lege, care excludeau din sfera sa de aplicare terenurile care fuseseră situate în extravilan la data preluării lor de către stat.

Or, așa cum se poate constata din cuprinsul hotărârii civile a cărei autoritate de lucru judecat se invocă, instanța civilă nu a cercetat un asemenea aspect și nici nu o putea face, ținând seama de obiectul cauzei cu care fusese investită.

Prin urmare, această sentință civilă nu a analizat actele care au stat la baza emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și nu a avut în vedere împrejurările faptice care fac obiectul prezentei cauze penale, astfel încât hotărârea instanței civile menționate anterior nu poate avea autoritate de lucru judecat în prezenta cauză.

Pentru toate aceste considerente, instanța de apel a apreciat criticile formulate de Ministerul Public și apelanta parte civilă R.N.P.- Romsilva ca fiind fondate, sens în care, urmare a admiterii căilor de atac promovate de apelanți și a rejudecării cauzei, a respins, ca neîntemeiate, cererile formulate de inculpații Roșu Robert Mihăiță și SC Reciplia SRL în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

În legătură cu celelalte sentințe pronunțate de instanțele civile, menționate de cei doi inculpați în cuprinsul aceluiași cereri, instanța de apel a constatat, contrar susținerilor apelanților inculpați Marcovici Marius Andrei și S.C.Reciplia S.R.L., că instanța de fond, în mod justificat, a apreciat că aceste hotărâri nu pot avea caracterul de chestiune prealabilă în cauză, întrucât privesc

alte bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe decât cele care fac obiectul judecății (terenul forestier situat în Pădurea Snagov și fosta Fermă Regală Băneasa).

Astfel, prin sentința civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunțată de Judecătoria Reșița și decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, Secția civilă, ambele în dosarul nr. 3850/290/2007, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul reprezentând Moșia Regală Iersig”; prin sentința civilă nr. 932/2.04.2007, pronunțată de Judecătoria Bârlad și decizia civilă nr. 839/R/4.07.2007, pronunțată de Tribunalul Vaslui, Secția civilă, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul teren agricol aparținând Moșiei Regale Zorleni”; prin decizia civilă nr. 182/A/23.03.2009, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008), se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în București, Alea Modrogan nr. 1, Sectorul 1”; prin decizia civilă nr. 109/A/5.07.2012, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în București, str. Mircea Eliade nr. 12/colț cu str. Jean Monet, Sectorul 1”; prin sentința civilă nr. 500/16.05.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă, în dosarul nr. 3127/2006 și decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploiești, Secția civilă, pronunțată în dosarul nr. 5425/42/2006, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe cu privire la restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Sinaia, str. Th. Aman nr. 2 (fosta 6 Martie)”; prin sentința civilă nr. 679/20.06.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă, în dosarul nr. 3128/2006 și decizia civilă nr. 4792/9.07.2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția civilă și de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe cu privire la restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Sinaia, str. Pictor Luchian nr.5”; prin decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunurilor moștenite de la Regele Carol al II-lea, chiar dacă la data notificărilor era în viață tatăl sau, Carol Mircea Grigore.

Or, niciunul dintre aceste imobile nu face obiectul cercetărilor în prezenta cauză, motiv pentru care aspectele asupra cărora s-a statuat prin aceste hotărâri nu au caracter de chestiune prealabilă, în sensul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

II. 1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public și apelanții inculpați Trucă Remus, Al României Paul Philippe, Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu referitoare la constatarea nulității absolute a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor telefonice efectuate în baza mandatelor de supraveghere tehnică emise de judecătorul de drepturi și libertăți, precum și a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor

telefonice realizate în baza unor mandate de siguranță națională, cu consecința excluderii lor din ansamblul probator:

În analiza cererilor de înlăturare a mijloacelor de probă rezultate din interceptarea comunicațiilor efectuată în baza unor mandate de siguranță națională emise în temeiul Legii nr. 51/1991, instanța de apel a avut ca punct de plecare considerentele Deciziei nr. 91/2018 a Curții Constituționale, potrivit căreia „dispozițiile legii privind securitatea națională nu conferă calitatea de probă/mijloc de probă datelor și informațiilor rezultate din activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991. Doar dispozițiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală ar putea conferi calitatea de mijloc de probă înregistrărilor rezultate din activități specifice culegerii de informații, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991, iar nu dispozițiile art. 11 lit. d din Legea nr. 51/1991”.

Făcând trimitere la aceste considerente, prima instanță a reținut că, întrucât dispozițiile art. 139 alin. 3 Cod procedură penală sunt în vigoare și nu au fost declarate neconstituționale, ele constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

Instanța de apel a reținut că, ulterior soluționării cauzei în primă instanță (27.06.2019), prin Decizia Curții Constituționale nr. 55/2020 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 139 alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991.

În consecință, având în vedere Deciziile Curții Constituționale nr. 91/2018 și nr. 55/2020, în prezent nu mai există un temei legal pentru valorificarea, ca mijloace de probă în procesul penal, a înregistrărilor efectuate în baza unor mandate de siguranță națională, inclusiv în situația în care activitățile specifice culegerii de informații au fost „desfășurate cu respectarea prevederilor legale” și au fost “autorizate potrivit Legii nr. 51/1991”.

Având în vedere că deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii de la data publicării lor în Monitorul Oficial, ele produc efecte inclusiv în cauzele pendinte, astfel încât, prin voința Curții Constituționale, înregistrările efectuate în baza unor mandate de siguranță națională nu mai pot fi folosite ca mijloace de probă nici în prezenta cauză.

Excluderea înregistrărilor rezultate din punerea în aplicare a unor mandate de siguranță națională este efectul direct al Deciziei Curții Constituționale nr. 55/2020, care nu a lăsat la latitudinea instanței de judecată să facă vreo apreciere asupra legalității emiterii acestora, ci a impus excluderea lor dintre mijloacele de probă care pot fi folosite în cadrul unui proces penal, lipsind practic de efecte, în privința acestor înregistrări, și dispozițiile art. 97 alin. 2 lit. f Cod procedură penală, potrivit căreia, în procesul penal, proba poate fi obținută „prin orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege”.

Așadar, excluderea acestor înregistrări nu este consecința constatării vreunei nulități (lucru care nici nu ar fi posibil, câtă vreme aceasta este o sancțiune care se aplică unor acte întocmite de organele judiciare în cadrul unui proces penal), ci efectul direct al deciziei Curții Constituționale nr. 55/2020, care este echivalentul unei legi, în sensul avut în vedere de art. 97 alin. 2 lit. f Cod procedură penală.

Prin urmare, deși instanța de fond, ca și inculpații, au avut acces, în condițiile respectării legislației privitoare la protecția informațiilor clasificate, inclusiv la încheierile care au stat la baza emiterii acestor mandate, iar o parte dintre acestea au fost emise și în baza temeiului prevăzut în art. 3 lit. 1 din Legea nr. 51/1991 care nu a fost declarat neconstituțional, intervenirea Deciziei Curții Constituționale nr. 55/2020 după data pronunțării hotărârii apelate, care a declarat neconstituționale prevederile art. 139 alin. 3 Cod procedură penală, impune excluderea înregistrărilor convorbirilor obținute în baza mandatelor de siguranță națională, ca efect direct al acestei decizii, instanța de judecată fiind pusă în imposibilitatea de a le cenzura sub aspectul legalității și, prin aceasta, de a le valorifica din punct de vedere probator în cadrul prezentului proces penal.

În aceste condiții, instanța de apel nu a mai analizat critica Ministerului Public referitoare la reținerea de către prima instanță a unei valori probatorii reduse a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

În privința legalității mijloacelor de probă a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor telefonice, obținute în perioada 10.11.2015 - 09.12.2015, în baza mandatelor de supraveghere tehnică potrivit Codului de procedură penală, instanța de apel a constatat că aspectele invocate de inculpați au făcut obiectul verificărilor în procedura de cameră preliminară și până la acest moment nu au intervenit modificări legislative ori aspecte ce țin de constituționalitatea normei procedurale aplicabile la momentul obținerii lor, care să impună analiza. Mai mult, s-a observat că aceste interceptări nici nu au fundamentat soluția pronunțată în cauză de instanța de fond.

2. Cu privire la criticile formulate de apelanții inculpați Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu referitoare la nulitatea absolută a perchezițiilor informatice:

Aspectele privind legalitatea administrării probei constând în percheziția informatică realizată asupra suporturilor aparținând inculpatului Andronic Dan Cătălin au făcut obiectul analizei în procedura de cameră preliminară, prin prisma sancțiunii nulității relative, astfel cum era reglementată la acel moment, sens în care s-a apreciat că nu se impune înlăturarea ei din ansamblul probator, criticile inculpatului vizând aspecte de nelegalitate ce țin de încălcarea prevederilor art. 168 alin. 11 Cod procedură penală (referitoare la prezența inculpatului la efectuarea percheziției).

În privința criticilor de nelegalitate formulate de inculpații Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu, instanța de apel a constatat, în acord cu instanța de fond, că sintagma „competența organelor de urmărire penală” la care se referă art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, vizează normele atributive de competență după materie și calitatea persoanei a organelor de urmărire penală, enumerate limitativ în conținutul art. 55 alin. 1 și 3 Cod procedură penală, respectiv a procurorului și organelor de cercetare penală (ale poliției și

ofițerii de poliție judiciară) și nu cele referitoare la competența specialiștilor chemați să ofere sprijin tehnic organelor de urmărire penală în realizarea anumitor activități procedurale (cum este cazul specialistului în domeniul informatic).

Ca atare, efectuarea percheziției informatice fără a fi prezent un specialist IT sau un ofițer de poliție specializat, astfel cum prevăd dispozițiile art. 168 alin. 12 Cod procedură penală, nu poate fi sancționată cu nulitatea absolută, având în vedere că specialistul nu face parte din organele de urmărire penală la care se referă dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală (cu referire la mențiunile din adresa emisă de D.N.A – Serviciul Teritorial Brașov din data de 21.03.2019 invocată de apărare). Cum sancțiunea ce intervine este cea a nulității relative, nulitatea mijlocului de probă a percheziției informatice efectuate în cursul urmăririi penale, încuviințată de judecătorul de drepturi și libertăți prin încheierea nr. 9/MSP/15.12.2015, ar fi putut fi invocată cel mai târziu în procedura de cameră preliminară, în condițiile dovedirii vătămării care nu ar fi putut fi înlăturată în alt fel.

Or, așa cum s-a arătat, niciunul din cei doi inculpați nu au invocat în procedura de cameră preliminară aspecte care să atragă incidența sancțiunii nulității absolute, reglementată de art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, iar o interpretare extensivă a dispozițiilor exprese și limitative din conținutul art. 55 Cod procedură penală, astfel cum s-a susținut de apărare, nu este posibilă. Ca atare, susținerile inculpaților sub acest aspect sunt neîntemeiate și nu pot conduce la înlăturarea probelor și a mijlocului de probă prin care acestea au fost obținute, respectiv a documentelor, a corespondenței electronice purtate de inculpați, informațiilor obținute și procesului-verbal de efectuare a percheziției informatice.

În ceea ce privește probele obținute în urma acestor percheziții informatice, s-a constatat, contrar susținerilor apărării, că ele au fost ridicate și analizate de specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov, în prezența apărătorilor aleși, care au realizat activitățile de căutare și copiere a dispozitivelor electronice după cuvinte cheie indicate de procuror, astfel cum rezultă din notele depuse la instanța de fond la data de 9 mai 2019, prin care parchetul a prezentat în detaliu cum s-au obținut aceste date informatice.

În concluzie, raportat la toate aceste considerente, în analiza acuzațiilor aduse inculpaților în prezenta cauză, instanța de apel nu a avut în vedere interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională și procesele-verbale de redare a acestor interceptări, soluția fiind fundamentată pe celelalte mijloace de probă administrate, respectiv declarațiile inculpaților/suspecților, declarațiile martorilor, înscrisurile aflate la dosar, rapoartele de expertiză și de constatare tehnico-științifică, datele și informațiile ce rezultă din perchezițiile informatice și domiciliare (inclusiv cele de la sediile cabinetelor de avocatură și birouri notariale), precum și convorbirea în mediu ambiental realizată la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe.

III. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public și de apelanții inculpați Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și

Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat:

Examinând criticile formulate de Ministerul Public și de apelanții inculpați Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, raportat la aspectele reținute de instanța de fond și ansamblul probator administrat în cauză, Înalta Curte a apreciat ca fiind întemeiate, în parte, susținerile parchetului și, ca neîntemeiate, argumentele invocate de apărătorii inculpaților, pentru considerente arătate în continuare.

În urma reexaminării actelor și lucrărilor dosarului, instanța de apel a observat că instanța de fond, în aprecierea stării de fapt reținute în actul de sesizare, a analizat trunchiat și în mod separat activitatea derulată de inculpați, prin prisma existenței infracțiunilor de corupție și asimilate lor, și doar prin raportare la constatarea întrunirii elementelor constitutive ale acestora a făcut aprecieri asupra elementelor ce țin de grupul infracțional organizat și activitatea derulată de inculpați în cadrul acestuia, ajungând în mod eronat la concluzia că acțiunile lor nu se circumscriu elementelor constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea constituirii și aderării.

În ceea ce privește încadrarea juridică dată faptelor, instanța de apel a constatat că în actul de sesizare se menționează că scopul constituirii grupului infracțional organizat a constat în dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005), prin comiterea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora. Având în vedere că pentru o parte dintre inculpații care au constituit grupul infracțional organizat (Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță) s-a dispus trimiterea în judecată și pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, infracțiune care intră în scopul grupului infracțional organizat și ale cărei limite de pedeapsă sunt mai mari de 10 ani închisoare, s-a apreciat că se impune a fi reținută forma agravată a infracțiunii, reglementată în conținutul alin. 2 al normei de incriminare.

Prin urmare, apreciind ca fiind întemeiată solicitarea parchetului, *Înalta Curte*, ca urmare a admiterii apelului declarat de acesta și a rejudecării cauzei, *a dispus schimbarea încadrării juridice* dată faptelor reținute în sarcina inculpaților Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu prin rechizitoriu, *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal, *în* infracțiunea prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

Pornindu-se în analiza criticilor formulate de parchet de la interpretarea dată de instanța de fond acțiunilor desfășurate de inculpați în realizarea elementelor de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, au fost făcute câteva precizări de ordin teoretic în legătură cu conținutul normei de incriminare:

În conținutul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, era incriminată ca infracțiune inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup, reglementare care se regăsește și în noua codificare penală, în prevederile art. 367 alin. 1, fără

modificări esențiale sub aspectul elementelor ce conturează conținutul constitutiv al infracțiunii și latura subiectivă, fiind stabilite limite de pedeapsă mai reduse.

Norma de incriminare anterioară, prin art. 2 lit. a din Legea nr. 39/2003, a definit noțiunea de grup infracțional organizat ca fiind acel grup structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material. Prin infracțiune gravă, se înțelege, în sensul legii, faptele expres și limitativ enumerate în art. 2 lit. b din norma specială, precum și orice altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii, al cărei minim special este de cel puțin 5 ani.

În noua reglementare – art. 367 Cod penal, infracțiunea ce intră în scopul grupului infracțional are un sens mai larg, respectiv orice infracțiune poate constitui scopul pentru care grupul a fost constituit, fiind eliminată condiția obținerii unui beneficiu material sau financiar, fără ca prin eliminarea acestei cerințe să se considere că noua dispoziție legală a înlăturat vreun element de care depinde caracterul penal al faptei sau forma de vinovăție, ci doar a lărgit sfera grupului infracțional organizat.

Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2000, incriminată în prezent în art. 367 Cod penal, se poate constata că aceasta presupune existența a minim trei persoane, indiferent de modalitatea în care au contribuit la săvârșirea infracțiunii în realizarea laturii obiective, respectiv inițiere, constituire, aderare sau sprijinire.

Ca și cerințe, grupul infracțional trebuie să fie structurat, să existe pentru o perioadă și să acționeze, în mod coordonat, în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni. Conceptul de „structură determinată” folosit de legiuitor pornește de la o coordonare în plan vertical a grupării constituite, caracterizată printr-o ierarhie clară, în care liderul dă ordine, directive infracționale, iar membrii le execută, acțiunile fiind convergente în îndeplinirea obiectivelor comune tuturor celor ce compun grupul.

Înalta Curte a observat că o faptă concretă poate să atragă răspunderea penală dacă poate fi încadrată în tiparul stabilit de norma de incriminare. Premisa esențială pentru examenul de tipicitate o constituie identificarea elementelor prin prisma cărora se analizează concordanța dintre fapta comisă de inculpat și modelul descris de legiuitor în norma de incriminare. În consecință, tipicitatea reprezintă corespondența dintre fapta concret săvârșită de o persoană și modelul abstract construit de legiuitor în norma de incriminare.

Pluralitatea constituită a fost incriminată prin art. 7 din Legea nr. 39/2003 și art. 367 Cod penal ca infracțiune, în considerarea pericolozității sale, decurgând din chiar scopul grupării, și anume, săvârșirea de infracțiuni. Pentru existența faptei este, așadar, suficient ca infracțiunea să fi fost planificată și nu efectiv comisă, astfel că legiuitorul incriminează și actele de pregătire care iau forma inițierii grupului infracțional organizat. Dacă infracțiunea ce intră în scopul grupării a fost însă efectiv comisă, va exista un concurs de infracțiuni între grupul infracțional organizat și respectiva infracțiune ce a intrat în scopul grupării.

Acțiunea de *constituire*, ca variantă alternativă a elementului material în conținutul normei de incriminare, implică asocierea efectivă, în scopul de a ființa în timp și de a pregăti, organiza și duce la îndeplinire săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni, fiecare membru urmând să se supună unei discipline interne și anumitor reguli privind ierarhia, rolurile și planul de activitate.

Aderarea la grupul infracțional organizat presupune exprimarea consimțământului expres sau tacit al unei persoane de a face parte, de a deveni membru al unei astfel de structuri, prin urmare, nu este necesar ca cel care aderă să participe în mod direct la activitatea infracțională a grupului, însă, acesta trebuie să cunoască rolul pe care îl va îndeplini în cadrul asocierii și modul în care se va subordona celorlalți membri.

Sprijinirea presupune furnizarea de asistență, informații, sfaturi membrilor grupului infracțional organizat de către o persoană care nu face parte din acesta, putând consta în orice contribuție de natură să înlesnească activitatea asocierii sau să ajute în orice mod la existența acesteia, indiferent dacă susținerea este de natură materială sau morală.

În ambele variante normative (art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 și art. 367 alin. 2 Cod penal), sub aspectul laturii subiective, infracțiunea se poate comite numai cu vinovăție sub forma intenției directe.

Pornind de la aceste considerații de ordin teoretic, instanța de control judiciar a reținut că scopul pentru care grupul infracțional organizat s-a constituit a și fost realizat, dovadă fiind faptul că, după cumpărarea drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe, acțiunile realizate de membrii grupului prin traficarea influenței, oferirea unor sume de bani/alte avantaje materiale sau determinarea unor funcționari sau autorități de a semna ori întocmi documente, cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, au condus la obținerea de către cumpărătorul de influență a bunurilor pentru care acesta a solicitat retrocedarea și punerea în posesie (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), deși, în realitate, nu aparțineau antecesorului său, cât și la obținerea unor beneficii pentru membrii grupării, urmare vânzării celor două imobile către terțe persoane.

Astfel, raportat la aspectele de fapt ce rezultă din materialul probator administrat în cauză, atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza cercetării judecătorești, Înalta Curte a apreciat, contrar opiniei instanței de fond, că activitățile desfășurate de inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, astfel cum au fost descrise în actul de sesizare, se circumscriu elementelor constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat (în modalitățile normative ale constituirii și aderării), prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal (prin schimbarea încadrării juridice).

Referitor la activitatea infracțională desfășurată de inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, Înalta Curte, față de probatoriul administrat în ambele etape procesuale (urmărire penală, judecată în fond și apel), și-a însușit argumentele de fapt și de drept reținute prin actul de sesizare și a constatat că instanța de fond a interpretat în

mod trunchiat și prin raportare la elementele constitutive ale infracțiunilor de corupție/asimilate acestora acțiunile întreprinse de inculpați în realizarea scopului pentru care grupul a fost constituit, fapt ce a condus la aprecierea eronată a probelor și stabilirea unei alte situații de fapt decât cea reținută prin rechizitoriu.

Prin actul de sesizare întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov, în sarcina inculpaților s-a reținut, printre altele, și comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că, începând cu luna noiembrie 2006, inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță au constituit un grup infracțional organizat, care a acționat în perioada 2006-2013, la care au aderat inculpații Marcovici Marius Andrei (în anul 2007), Moshe Agavi (în anul 2007), Andronic Dan Cătălin (în anul 2007) și Mateescu Lucian Claudiu (în anul 2011), scopul grupului fiind dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005), prin comiterea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora (oferirea de bunuri/sume de bani persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare ale imobilelor sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze în scopul grupului, complicitate la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu prin punerea la dispoziție ori semnarea unor înscrisuri) și traficarea influenței în mod real asupra funcționarilor publici ce aveau atribuții legate de retrocedarea și punerea în posesie a unor bunuri.

Deși se reține că activitatea de constituire a grupului infracțional organizat s-a realizat de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță la momentul încheierii contractului de cesiune de drepturi (1.11.2006) între Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, din probele administrate rezultă că cei care au constituit grupul au desfășurat și activități premergătoare acțiunii de constituire.

Astfel, în perioada septembrie - octombrie 2006, chiar dacă nu s-a putut stabili cu exactitate momentul realizării lor, între inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și alte persoane (ce au calitatea de inculpați sau martori în prezenta cauză) au avut loc întâlniri și s-au purtat mai multe discuții, în cadrul cărora s-a stabilit că obținerea drepturilor de la cumpărătorul de influență este o afacere profitabilă și s-au luat în considerare acțiunile ce ar putea fi întreprinse în scopul dobândirii bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, cu referire la posibila exercitare a influenței asupra unor funcționari care au putere de decizie în retrocedarea lor (fără a se face însă dovada că și ceilalți coinculpați au fost prezenți la momentul efectuării promisiunilor de către inculpatul Truică Remus cumpărătorului de influență), la resursele financiare necesare unor asemenea acțiuni și la modalitatea încheierii contractului cu Al României Paul Philippe, respectiv prin intermediul societății Reciplia SRL, al cărei unic asociat era Reciplia LTD.

Încheierea contractului prin intermediul SC Reciplia SRL conferea inculpaților Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin anonimatul în raporturile cu Al României Paul Philippe, dar și cu terțele persoane, în legătură atât cu

calitatea de asociați în societățile offshore care reprezentau acționariatul Reciplia LTD, unicul asociat al firmei Reciplia SRL, cât și cu interesul lor în cumpărarea drepturilor și, în final, în dobândirea și obținerea unor profituri uriașe din vânzarea bunurilor revendicate de cumpărătorul de influență.

În legătură cu demersurile realizate de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz în intervalul septembrie - octombrie 2006, instanța de apel a constatat că, după încercarea, fără rezultat, în perioada 2005 - august 2006, a inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, de a obține restituirea efectivă a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, printre care și Pădurea Snagov, la solicitarea și presiunile exercitate de acesta din urmă, care dorea obținerea unor venituri mari și imediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioane de euro), aceasta a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor revendicate și pentru care depusese mai multe cereri de retrocedare sau punere în posesie (în cazul pădurii Snagov). În acest context, l-a contactat pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, care aflase despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa (negocierile fiind purtate de acesta cu Păvăloiu Nela, reprezentant al SC Ilko Star).

Între inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant al SC Ilko Star SRL, și inculpatul Al României Paul Philippe, s-a încheiat, la data de 30.10.2005, un contract de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor inițiate de cesionar, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzarea imobilelor sau a unei cote părți în natură din acestea (filele 27-28, vol. 70 d.u.p.). Ulterior, un contract cu același obiect și aceleași obligații a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol. 70 d.u.p.) prin care plata mandatarului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunurilor recuperate, contract modificat prin două acte adiționale, autentificate la același notar (filele 56-57, vol. 70 d.u.p.), în baza cărora au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile a căror retrocedare s-a solicitat, corespunzătoare procentului de 30%.

Martora Cuniță Mihaela a arătat că a fost împreună cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotelul Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile lui Al României Paul martorului Dimofte Radu, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Totodată, a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, stadiul procedurilor și actele pe care le avea, urmând ca acestea să fie analizate de cei doi pentru a lua o decizie, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat. Știe că după

acest moment, în toamna anului 2006, Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus, dar nu cunoaște când au fost finalizate acestea.

La rândul său, martorul Radu Dimofte a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi legate de „prințul Paul”, înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și înțelegerea nu s-a realizat.

În declarația din data de 26.02.2016, martorul Bejenaru Andrei confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a cerut retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă dobândirea, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat vreun act din care să rezulte că „prințul” avea dreptul la retrocedare. Martorul a arătat că a vorbit și cu Dimofte Radu căruia i-a comunicat opinia sa în sensul că „a înnebunit lumea și cer atâți de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări”, afirmație ce vine de la o persoană care avea experiență în domeniul cadastral, pasionată de acest domeniu, astfel cum relevă martorul Dimofte Radu și care infirmă susținerile apărătorilor inculpaților că refuzul încheierii unui acord s-ar fi datorat doar sumei prea mari solicitate, în avans, de inculpatul Al României Paul Philippe.

Întrucât nu a găsit o rezolvare pentru solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea lor, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat acestuia că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus o întâlnire cu inculpatul Truică Remus, care s-a și realizat după două, trei zile, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, și ca un apropiat al primarului comunei și al lui Sorin Roșca Stănescu.

În fapt, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a cunoscut anterior pe Truică Remus, când a negociat cu acesta, în calitate de mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe, un antecontract de vânzare-cumpărare pentru suprafața de 2 ha teren din Pădurea Snagov, împrejurare în care au discutat și despre bunurile revendicate de cel din urmă. Mai mult, inculpatul Truică cunoștea și situația juridică a terenului de la Snagov, cu referire la faptul că Al României Paul Philippe nu definitivase procedura administrativă de punere în posesie, având în vedere că, abia după finalizarea respectivei proceduri și vânzarea imobilului către SC Receptia SRL, acesta a obținut dreptul de proprietate și asupra celor 2 ha teren.

Relevante în acest sens sunt și declarația inculpatului Al României Paul Philippe (din 23.04.2015, filele 234-245, vol. 3 d.u.p.) în care precizează că l-a întâlnit pentru prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor, la acel moment, precum și depoziția martorei

A României Lia Georgia (din 8.01.2016, filele 179-195, vol. 5), în care confirmă cele susținute de soțul său, cu excepția locului în care s-au cunoscut cu Truică Remus, aspect care nu are, însă, importanță în dovedirea împrejurărilor factuale privind întrevederea dintre inculpați la un moment anterior semnării contractului de cesiune din data de 1.11.2006 (respectiv al celui din data de 21.09.2006).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menționat că, după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând, alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță și Al României Paul Philippe, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului. Și în declarația din fața primei instanțe (25.01.2019) inculpata face vorbire despre faptul că Truică Remus i l-a prezentat în timpul negocierilor pe avocatul Roșu Robert Mihăiță, însă pentru Al României Paul Philippe nici nu conta numele avocatului sau firma pentru care acesta lucra.

Împrejurarea că au avut loc întâlniri între inculpații Truică Remus, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Roșu Robert Mihăiță este confirmată și de martorul Aparaschivei Cristian Relu, care, în declarațiile date (în 9.03.2016 și 16.07.2020), a precizat că între cei trei exista un adevărat „circuit”, că l-a dus pe Truică Remus la mai multe întâlniri cu Păvăloiu Nela în Piața Domenii la o sală de fitness unde, știe de la Truică, se discuta despre terenurile lui Al României Paul Philippe. Martorul a arătat atât în fața instanței de fond, cât și a instanței de apel, că a fost certat cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, însă știe că la acel moment nu se semnase contractul, prin urmare, depozitiile martorului nu pot fi înlăturate ca fiind necorespunzătoare adevărului, astfel cum s-a solicitat de către apărătorii inculpatului Roșu Robert Mihăiță.

În continuare, inculpatul Truică Remus a luat legătură cu Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin cărora le-a expus propunerea făcută de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a cumpăra drepturile inculpatului Al României Paul Philippe, printre bunurile revendicate fiind și Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, propunere ce a fost agreată de cei doi inculpați. Prezentarea proiectului de către inculpatul Truică Remus este confirmată de toți inculpații, care și-au justificat acțiunile prin prisma interesului lor în dezvoltarea unor proiecte imobiliare în România, dar care nu sunt susținute de probele administrate, având în vedere că SC Reciplia SRL nu a desfășurat niciun proiect imobiliar în perioada de referință și nici ulterior acestui moment.

În acest sens, din probele administrate în cauză rezultă că, în demersurile efectuate de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin pentru a constata dacă Al României Paul Philippe este îndreptățit să revendice acele bunuri și care ar fi modalitatea de obținere a acestora, s-a solicitat societății de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații, unde își desfășura activitatea inculpatul Roșu Robert Mihăiță, întocmirea unui raport de *due diligence*. Acest aspect nu a fost negat de niciunul dintre inculpați, însă și-au justificat demersul ca fiind unul obișnuit în condițiile încheierii unei tranzacții pentru a cunoaște

situația reală a bunurilor pentru care urmau să cumpere drepturile (declarațiile inculpaților Truică Remus, filele 94-99, vol. 3 d.u.p., filele 41-47, vol. 7 ds. inst. fd., filele 141-144, fil. 205-207, vol. 7 ds. inst. apel; Tal Silberstein, fil.113-119, vol. 25 ds. inst. fd. și Steinmetz Benyamin, filele 141-152, vol. 23 ds. inst. fd.).

S-a subliniat în legătură cu realizarea acestui raport faptul că a fost întocmit de către avocații din cadrul societății Țuca, Zbârcea și Asociații (denumită în continuare TZA) la solicitarea BSG - Benny Steinmetz Group, adresată prin intermediul avocatului David Barnett, justificat de încheierea unei tranzacții privind retrocedarea unor bunuri ce au aparținut antecesorilor lui Al României Paul Philippe, astfel cum rezultă din declarațiile martorului Zbârcea Gabriel Ionel (filele 454-46, vol. 7 d.u.p. și declarația din 2 martie 2018), care a primit solicitarea pe mail, transmițând-o mai departe partenerilor săi și departamentului litigii, coordonat de Roșu Robert Mihăiță.

Ca atare, solicitarea reprezentantului BSG - Benny Steinmetz Group, grup de firme ce aparținea lui Steinmetz Benyamin, a fost făcută în luna septembrie 2006, fapt ce dovedește că între inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe au avut loc întâlniri și anterior încheierii tranzacției, în cadrul cărora au fost discutate detalii privind contractul de cesiune de drepturi, aspecte comunicate de Truică și inculpaților Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, care l-au împuternicit la 14.09.2006 să reprezinte SC Reciplia SRL în raporturile cu cumpărătorul de influență.

Sub acest aspect, s-a constatat că, la data de 21.09.2006, a fost încheiat un contract privind transmiterea unor drepturi cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între ASR Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, semnat din partea cesionarului de Truică Remus și care poartă semnătura inculpatului Roșu Robert Mihăiță în calitate de avocat care a *întocmit actul, a verificat identitatea părților și certificată data încheierii actului* (filele 431-492, vol. 30 d.u.p.).

Astfel, potrivit depozitiilor martorului Zbârcea Gabriel Ionel din cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești (filele 454-460, vol. 7 d.u.p. și filele 40-43, vol. 30 ds. inst. fond), în luna septembrie 2006 acesta a fost contactat de Truică Remus pentru a organiza o întâlnire cu privire la un potențial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune drepturi încheiat cu Al României Paul Philippe, întâlnire la care au participat David Barnett din partea companiei BSG, Benny Steinmetz Group, Remus Truică, Roșu Robert Mihăiță și Dragoș Apostol, iar după această întâlnire, a primit acest contract de la David Barnett pe care l-a trimis colegilor săi Roșu Robert Mihăiță și, posibil, și lui Dragoș Apostol.

În legătură cu acest aspect, martorul Apostol Dragoș Ștefănel (25.05.2018, filele 9-12, vol. 33 ds. inst. fond) a arătat că, la 20.09.2006, a primit de la coordonatorul său Borbely Dan, pe mail, o formă a contractului ce a fost semnat la data de 21.09.2006, pentru a verifica clauzele contractuale, i s-a cerut să facă unele amendamente care să îl protejeze pe clientul firmei, cu mențiunea expresă a clientului de a nu se interveni pe contract într-o manieră profundă care să repună în discuție anumite aspecte, dat fiind că negocierile s-au făcut între părți și s-a ajuns deja la un acord comercial, împrejurare în care nu se dorea tergiversarea încheierii contractului datorită unor eventuale amendamente. În

acest context, analizând clauzele contractului, care era unul complex, martorul a constatat existența unor redactări deficitare în descrierea bunurilor, inexistența unor mecanisme care să reglementeze situația unor cesiuni anterioare, faptul că nu existau garanții satisfăcătoare pe care cedentul să le dea cesionarului cu privire la validitatea drepturilor ce făceau obiectul cesiunii. Astfel, a propus realizarea unui audit juridic asupra drepturilor care făceau obiectul contractului de cesiune și introducerea clauzei ca în cazul unui rezultat nesatisfăcător al raportului, cesionarul să poată denunța unilateral contractul. Semnarea contractului s-a făcut la sediul TZA, fiind prezenți martorul, avocatul Leți Octavian, Truică Remus, care avea o procură de reprezentare din data de 14.09.2006 și Al României Paul Philippe. În legătură cu realizarea raportului de *due diligence*, acesta a arătat că pentru bunurile din cele două loturi pe care le-a analizat, titlul de proprietate era dovedit, însă au existat rezerve pe care le-a menționat în raport, cum era firesc în astfel de situații, generate de lipsa unor documente care să confirme regimul juridic al terenului (intravilan sau extravilan), deși a presupus că este intravilan, cu referire la un lot din Ferma Băneasa, la care, față de nota informativă a unui fost administrator sechestrat, exista un semn de întrebare legat de dreptul de creanță al Regelui Carol al II-lea, iar dacă acest lucru s-ar fi confirmat, atunci exista incertitudine și cu privire la validitatea titlului lui Carol al II-lea.

În același sens, martora Pereș Alexandra Iulia, avocat în cadrul TZA, în declarația dată în fața instanței de fond (filele 6,7, vol. 33 ds. instanță fond), a precizat că primul contract din 21.09.2006 nu a fost încheiat la sediul firmei de avocatură, că s-a cerut celor de la firmă să facă doar modificări absolut necesare, dar nu pe fondul contractului, fiind cerința clientului, întrucât exista deja o înțelegere agreată de părți, adică doar dacă se constată erori materiale. Martora a participat la elaborarea raportului de *due diligence*, însă în legătură cu Pădurea Snagov se stabilise deja prin hotărâri judecătorești că Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate.

Aspectele relatate de martori vin să confirme împrejurarea că între părți au existat negocieri, anterior datei de 21.09.2006, dovadă fiind și împuternicirea pe care Truică a primit-o încă din 14.09.2006 de la reprezentanții SC Reciplia SRL și faptul că ar fi existat un draft de contract pe care nu puteau aduce modificări profunde, întrucât se ajunsese la o înțelegere între părți. De altfel, în contractul semnat la 21.09.2006, la sediul TZA, nu au fost operate modificări, nici cele la care martorul Apostol Dragoș Ștefănel face referire, respective clauza de reziliere unilaterală de către cesionar în situația unui raport de audit nesatisfăcător, având în vedere că părțile perfectaseră deja o înțelegere asupra căreia oricum nu s-ar fi revenit, întrucât aceasta era chiar voința clientului.

Din declarațiile martorului Leți Octavian (filele 181-188, vol. 7 d.u.p, 130-132 dos. inst. fond și 130-132, vol. 9 dos. inst. apel), rezultă că acesta a participat la negocierile preliminare între Truică Remus și Al României Paul Philippe, însă nu a redactat contractul de cesiune de drepturi, parte de care s-a ocupat firma de avocatură TZA care a reprezentat interesele Reciplia, predând, ulterior, acesteia toate dosarele privind demersurile realizate în baza colaborării cu firma lui Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în luna noiembrie 2006, la solicitarea lui Al României Paul Philippe.

Din declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe nu rezultă împrejurările în care s-ar fi semnat sau s-ar fi întocmit contractul din 21.09.2006, însă acesta a arătat că au existat negocieri cu privire la respectivul contract, de redactarea căruia s-au ocupat cei de la TZA, respectiv inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Prin urmare, în contextul în care la sediul TZA s-a primit un draft de contract de cesiune de drepturi, în condițiile prezentate de martorii Zbârcea Gabriel Ionel, Apostol Dragoș Ștefănel și de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță, solicitarea lui David Barnett din partea companiei BSG, Beny Steinmetz Group, și a lui Remus Truică de a se verifica conținutul contractului ar fi fost justificată numai dacă se dorea o formă juridică legală și clauze care să apere clientul de eventuale riscuri ce ar fi rezultat dintr-o redactare defectuoasă a actului. Or, așa cum s-a arătat, nu s-a permis nicio modificare profundă a acestuia, ci doar pentru eventuale erori materiale de redactare.

Ca atare, din probele administrate rezultă cu certitudine că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a întocmit contractul datat 21.09.2006 și l-a certificat în conformitate cu art. 3 alin. 1 teza a III-a lit. c din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, sub aspectul datei, identității părților și conținutului său. Prin aceste activități, inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a acționat în baza unor relații client - avocat, ci a efectuat acte specifice funcționarului public, prin urmare, nu era necesar să existe un contract de asistență juridică între părți, cum, de altfel, nici nu exista la acel moment, fiind purtate discuții la nivelul casei de avocatură TZA cu inculpatul Truică Remus, în vederea unei colaborări viitoare.

Revenind la raportul de *due diligence* solicitat de către BSG (Beny Steinmetz Group) și efectuat de către avocații din cadrul TZA, instanța de apel a constatat că în conținutul acestuia se face vorbire despre existența unor impedimente de ordin juridic în legătură cu bunurile ce fac obiectul contractului încheiat la data de 21.09.2006 (astfel, dacă bunul solicitat la retrocedare nu figurează în Decretul 38/1948 privind exproprierea bunurilor Casei Regale nu se poate stabili dacă Carol al II-lea mai avea calitate de persoană expropriată; termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate potrivit Legii nr. 247/2005 a expirat la data de 30.11.2005, dată la care Carol Mircea Grigore trăia și, prin urmare, doar acesta era persoană îndreptățită la reconstituire potrivit legii speciale; în situația în care Carol Mircea Grigore nu a depus nicio notificare în termen legal, orice cerere înregistrată de Al României Paul Philippe în nume propriu poate fi respinsă ca fiind formulată de o persoană neîndreptățită, întrucât hotărârea Tribunalului de la Lisabona nu era recunoscută la acel moment și exista riscul unei soluții nefavorabile), împrejurări care, date fiind investițiile preconizate și pretins a fi făcute în derularea contractului de cesiune de reprezentanții societății Reciplia SRL, peste 20 milioane de euro, ar fi impus mai multă prudență din partea lui Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin dacă scopul raportului de audit juridic ar fi fost acela de a le oferi informații prealabile, în raport de care să decidă asupra tranzacției ce urma să se încheie la 1.11.2006, și nu doar acela de a identifica punctele nevralgice ce urmau a fi „rezolvate” de membrii grupului după momentul constituirii.

Concluziile raportului de audit judiciar au fost prezentate de Roșu Robert Mihăiță inculpaților și colaboratorilor din cadrul firmei de avocatură sau altor persoane indicate de Trucă Remus, cum este cazul martorului Bejenaru Andrei Mihai, care a arătat, însă, că nu își amintește ce opinie a exprimat și că doar a verificat actele depuse în procedurile privind Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, constatând cu acest prilej că cererile formulate nu erau însoțite de documentele necesare, aspect pe care l-a comunicat inculpatului Roșu Robert Mihăiță (declarația din 26.02.2016).

Referitor la concluziile raportului, martorii Gavrilă Oana, Dinu Gabriela, Hrisafi Iosan Ioana Amalia, Gelepu Ioana Monica, Armeanu Alina și Șerban Ionuț Cătălin, care au participat în mod direct la întocmirea unor părți din document și doar cu privire la anumite bunuri sau la verificarea unor acte depuse de inculpatul Al României Paul Philippe, au arătat că nu pot preciza exact care au fost concluziile actului, însă, din câte își amintesc, procesul de exequatur nu era finalizat, aspect confirmat și de martorul Șerban Ionuț Cătălin, care a și participat la proces în fața instanței de fond (Tribunalul Teleorman), dar și că pentru unele bunuri lipseau acte sau existau alte impedimente care ridicau semne de întrebare, relevante în raport pentru fiecare bun în parte.

Martorii au mai relatat faptul că Al României Paul Philippe, în general, ar fi fost îndreptățit la obținerea unor bunuri, iar în situațiile în care nu aveau suficiente informații au recomandat efectuarea unor demersuri pentru obținerea de date suplimentare pentru a clarifica aspecte juridice particulare, însă niciunul dintre martori nu a precizat, în concret, care au fost concluziile formulate în legătură Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa (cu excepția martorilor Apostol Dragoș Ștefănel și Pereș Alexandra Iulia, ale căror depoziții au fost analizate anterior).

În declarațiile lor, martorii menționați au arătat că nu își amintesc dacă le-a fost sau nu prezentat raportul final, însă dacă s-a continuat proiectul cu Reciplita, atunci concluziile raportului ar fi trebuit să fie favorabile, martorul Șerban Ionuț Cătălin precizând că după întocmirea actului prin care se analizează dacă există vreun temei pentru încheierea tranzacțiilor, cel care decide este clientul.

S-a remarcat faptul că niciunul dintre martori nu neagă existența unor impedimente pe care le-au semnalat la fiecare bun în parte, iar constatarea unora dintre ei referitoare la faptul că au fost obținute unele dintre bunurile revendicate ori că s-a continuat proiectul cu SC Reciplita SRL nu înlătură aprecierile făcute chiar de colegii lor în secțiunile „riscuri” sau „recomandări” în legătură cu revendicarea bunurilor menționate în contract, printre care figurau Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, astfel cum au fost redată în conținutul raportului, ori cu situația generată de împrejurarea că, la acel moment, procedura de exequatur nu era finalizată și, ca urmare, nu se putea pune problema constatării calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al Regelui Carol al II-lea (pe linia filiației după tată – Carol Mircea Grigore).

Or, inculpații, care aveau experiență în domeniul afacerilor, aspect confirmat de ei în conținutul declarațiilor, au acceptat aceste riscuri majore, evaluate chiar de către societatea de avocatură care urma să reprezinte SC Reciplita SRL, întrucât urmăreau obținerea și dobândirea bunurilor revendicate

de Al României Paul Philippe (printre acestea fiind Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), bunuri care de altfel au și fost obținute prin activitățile ilicite întreprinse de inculpatul Truică Remus și cunoscute de membrii grupului. De altfel, poziția politică, resursele financiare și influența pe care o putea exercita asupra unor oameni politici sau funcționari ai unor instituții au reprezentat aspectele avute în vedere de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a-l recomanda pe Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe (în declarația dată în cursul urmăririi penale inculpatul Mușat Apostol a arătat că Truică Remus era consilier al lui Năstase, un om influent politic, aspect pe care l-a constatat încă din anul 2004 când a fost retras de pe listele PSD urmare acțiunilor lui Truică, care l-a pus candidat pe Biriș, filele 53-59, vol. 4 d.u.p și filele 2, 3, vol. 48 ds. instanță fond).

Probele administrate în cauză au dovedit, contrar susținerilor apărării, împrejurarea că încă din perioada negocierilor, inculpatul Truică Remus le-a comunicat, în mod direct și indirect, inculpatului Al României Paul Philippe și soției sale, poziția pe care o deținea în mediul politic, al afacerilor și mass media și beneficiile unei asocieri în vederea obținerii retrocedării bunurilor.

În declarația din 11.12.2015 (filele 250-259, vol. 3 d.u.p.), inculpatul Al României Paul Philippe a precizat că, după ce a fost convins de Roșu Robert Mihăiță că are nevoie de un avocat mare de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanță, întrucât avocații „mici” se tem să lupte cu astfel de persoane puternice, că au oameni și în presă care să-i promoveze imaginea (cu referire directă la Andronic Dan Cătălin), dar și de faptul că soția primului ministru Tăriceanu lucrează la casa lor de avocatură, pe care inculpatul a și văzut-o la sediul S.C.A. TZA, aspecte pe care i le-a confirmat și Truică Remus, acesta a acceptat termenii înțelegerii, deși nu i-a convenit că soția premierului lucrează la firma de avocați, în condițiile în care primul ministru îl avea consilier pe Radu Duda, persoană ce nu era agreată de Al României Paul Philippe.

Chiar cu ocazia încheierii contractului de cesiune, la data de 1.11.2006, când inculpatul Al României Paul Philippe a avut anumite rețineri în a semna, determinate de procentul mare ce îi revenea societății Reciplia SRL în urma valorificării bunurilor ce urmau a fi redobândite, inculpatul Truică Remus i-a reamintit că are relații la nivel politic, că este interesat de Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, pe care poate să le recupereze pentru ei, că el este ultima lor șansă, pentru că altfel nu vor obține nimic (declarația din 23.04.2015, dată de Al României Paul Philippe), toate aceste împrejurări fiind confirmate și de martora A României Lia Georgia.

Contrar celor reținute de instanța de fond, în rechizitoriu nu se susține că scopul înființării SC Reciplia SRL a fost acela al comiterii unor infracțiuni de corupție, ceea ce se impută inculpaților care au constituit grupul infracțional organizat fiind faptul că au folosit această societate ca paravan pentru activitatea infracțională desfășurată în realizarea scopului grupării, respectiv pentru a da o aparență de legalitate demersurilor realizate de aceștia în traficul influenței în vederea obținerii bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe.

Așa cum s-a arătat, raportul de *due diligence* a fost întocmit la solicitarea avocatului David Barnett, reprezentant al BSG (Benny Steinmetz Group), al cărei asociat era Steinmetz Benyamin, însă, potrivit înțelegerii dintre inculpați,

contractul de cesiune de drepturi (cel din data de 21.09.2006 și, ulterior, cel din data de 1.11.2006) a fost încheiat între Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus și al cărei unic asociat era Reciplia LTD.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe a avut reprezentarea că încheie un contract de cesiune de drepturi cu o societate al cărui acționar este Truică Remus, în realitate, potrivit înscrisurilor aflate la dosar (filele 212, vol. 38 și 140, vol. 29), cel din urmă, alături de inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, precum și de Shimon Shevez, controlau SC Reciplia SRL prin intermediul firmelor offshore Riverside Real Estate Corp. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice, în care controlul era deținut de Steinmetz Benyamin cu 87,8% și Truică Remus cu 7,8%) și STG Ventures LTD. cu 4,4% (societate în care asociați erau Tal Silberstein și Shimon Shevez). Structura acestui parteneriat s-a modificat în perioada cât grupul infracțional și-a desfășurat activitatea, determinat de plecarea lui Truică Remus din Reciplia SRL (în anul 2010), urmare disensiunilor avute cu ceilalți doi membri care au constituit grupul, inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, când acesta și-a înstrăinat părțile sociale către societatea Doorbel Trading LTD, ce aparținea martorului Radu Dimofte.

Folosirea societății Reciplia SRL în încheierea tranzacției privind drepturile asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe a permis acționarilor din firmele ce controlau Reciplia LTD, unic asociat al societății cesionare, să își păstreze anonimatul și, totodată, să nu își deoaleze interesul major în obținerea bunurilor revendicate de cedent, în contextul în care cunoșteau existența unor riscuri cu privire la procedura de exequatur care nu se finalizase, dar și cu privire la stabilirea dreptului de proprietate asupra imobilelor solicitate de cesionar.

Potrivit declarației inculpatului Al României Paul Philippe din data de 11.01.2016, acesta a cunoscut despre implicarea cetățenilor israelieni la momentul când a dorit să rezilieze contractul cu Truică, pentru că nu primea informații și nu i s-a spus că Ferma Regală Băneasa și Pădurea Snagov au fost dobândite, o parte din terenuri fiind deja vândute, aspect confirmat și de martora Alexandroiu Mihaela Irina care, în declarațiile date în cursul cercetării judecătorești în fond, a arătat că, la solicitarea lui Al României Paul Philippe, a efectuat verificări legate de SC Reciplia SRL și a constatat că unul dintre asociați era și Steinmetz Benyamin, că cele două terenuri au fost vândute, iar reacția inculpatului a fost una ciudată. În fața instanței de apel, aceeași martoră a precizat că, prin intermediul unui prieten, s-a luat legătura telefonic chiar cu Steinmetz Benyamin, care i-a confirmat inculpatului că face parte din Reciplia.

Aceste aspecte au fost confirmate și de martora A României Lia Georgia, inclusiv în declarația dată în fața instanței de apel, care se coroborează cu cele ale martorei Alexandroiu și ale inculpatului Al României Paul Philippe și infirmă susținerile apărării că depozițiile acestora și ale inculpatului sunt contradictorii și nu pot fi avute în vedere în analiza acuzațiilor.

Preocuparea inculpaților de a obține bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în modalitatea reținută de acuzare (din perspectiva acuzației de constituire a unui grup infracțional organizat) este dovedită și prin prisma resurselor financiare pe care aceștia au fost dispuși să le investească, deși

existau impedimente de natură legală privind obținerea unora dintre bunuri (Ferma Regală Băneasa) sau pentru punerea în posesie (Pădurea Snagov), astfel cum se detaliază cu ocazia analizării infracțiunilor de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave.

Totodată, sumele investite de inculpați nu reflectă condițiile de parteneriat determinate de părțile sociale deținute în cadrul societăților offshore, care controlau în realitate Reciplia SRL, astfel cum ar fi fost firesc în derularea unei tranzacții comerciale legale, ci reprezintă criteriul determinant în stabilirea ierarhiei în cadrul grupării, care îi conferea lui Steinmetz Benyamin calitatea de lider, coordonator, întrucât a investit cel mai mult.

Relevantă în acest sens este declarația inculpatului Truică Remus din data de 9.12.2015, în care a arătat că aportul în societate nu era proporțional cu părțile deținute, ci cu suma cea mai mare investită, care în concret a fost adusă de Steinmetz Benyamin (Beny). De asemenea, martorul Bejenaru Andrei Mihai afirmă că a primit un memorandum, datat 2.11.2006, redactat în limba engleză, pe care l-a predat organelor judiciare (filele 137-162, vol. 6 d.u.p și filele 67-68, vol. 54 d.u.p.), ce i-a fost trimis de inculpatul Truică Remus atunci când i-a solicitat lui Radu Dimofte să investească în „proiectul cu prințul Paul”, din care rezultă condițiile de asociere dintre cele două persoane juridice, Riverside Real Estate Corp. și STG Ventures LTD., și Truică Remus pentru înființarea unei companii care ar prelua drepturile succesoriale ale inculpatului Al României Paul Philippe, valoarea investiției ce urma a fi făcută pentru finanțarea proiectului și condițiile de parteneriat (50% pentru Riverside Real Estate Corp. și 50% pentru STG Ventures LTD și Truică Remus, fără o individualizare a cotelor), cu mențiunea că Riverside Real Estate Corp. (unde Steinmetz Benyamin era acționar majoritar și deținea controlul) finanța 80% din proiect și deținea 30% din părțile celorlalți doi, care rămâneau cu un procent de 20%, până la rambursarea celor 30% primiți ca împrumut de la Riverside Real Estate Corp., cu o dobândă de 7% pe an.

Prin urmare, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioane de euro) și cunoștea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii (astfel cum se dezvoltă cu ocazia analizării infracțiunii de cumpărare de influență), iar până la acel moment nu se realizase recuperarea niciunuia dintre acestea, deși fuseseră întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, acesta a acceptat condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi, cunoscând că pentru dobândirea celor două imobile se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Ca atare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obținerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, și plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii acestuia fiind dobândirea bunurilor revendicate de

inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că nu era persoană îndreptățită.

Potrivit mențiunilor din contractul de cesiune redactat și certificat tot de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, Al României Paul Philippe își cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct. I (bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. Ferma Regală Băneasa, în suprafață de 28,63 ha. și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca. 30 ha.) și pct. II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească în anumite condiții prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că, pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol. 70 d.u.p.).

De asemenea, s-a constatat că, la pct. 31 al Cap. V „Alte clauze”, inculpatul Al României Paul Philippe recunoaște și notifică cesionarul în legătură cu existența unui contract de mandat, încheiat la data de 31.01.2006 cu SC Ilko Star SRL, reprezentată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, societate ce a făcut demersuri în numele inculpatului pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor ce fac obiectul contractului de cesiune, urmând ca, din avansul de 1 milion de euro, remis cedentului, un procent de 30% să revină SC Ilko Star SRL.

Or, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L., cu obligațiile impuse cesionarului, în condițiile în care valabilitatea mandatului era limitată până la data de 31.12.2006, iar motivul pentru care Al României Paul Philippe a renunțat la serviciile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost eșecul acesteia în dobândirea efectivă a bunurilor revendicate și necesitatea obținerii unor resurse financiare imediate din valorificarea lor, nu are o justificare contractuală legală, cu atât mai mult cu cât toate dosarele privind procesele aflate pe rol au fost predate de martorul Leți Octavian și de acuzată inculpatului Roșu Robert Mihăiță, încă din perioada discuțiilor preliminare încheierii contractului de cesiune de drepturi.

Mai mult, preluarea contractului de mandat nu este justificată nici raportat la activitățile ulterioare ce ar putea fi întreprinse de S.C. Ilko Star S.R.L. în baza mandatului nerevocat, având în vedere că de acțiunile în justiție și procedurile administrative urma să se ocupe cesionarul, prin intermediul unei firme de avocatură renumite (TZA), astfel că acordarea asistenței de specialitate și de reprezentare în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare, chiar începute, nu mai subzistă.

Nu în ultimul rând, s-a constatat că avocatul Leți Octavian și martora Cuniță Mihaela au desfășurat activități pentru inculpatul Al României Paul și SC Ilko Star SRL până la momentul încheierii contractului de cesiune de drepturi din 21.09.2006 și, respectiv, 1.11.2006 (în condițiile în care societatea nu avea

ca obiect de activitate prestarea de servicii juridice, aspect confirmat chiar de inculpata Păvăloiu Nela).

Totodată, din declarațiile martorului Poenaru Liviu rezultă că acesta l-a reprezentat pe inculpatul Al României Paul Philippe în procedurile judiciare și administrative, anterior încheierii contractului de mandat cu SC Ilko Star SRL, activități pentru care nu a fost plătit de inculpat, însă nu a fost menționat în contractul de cesiune de drepturi, deși a purtat o discuție, în vara anului 2006, cu Trucă Remus, dar nu s-a stabilit ceva concret și nici nu a fost recompensat ulterior pentru activitatea prestată în calitate de avocat (filele 547-551 vol. 7 d.u.p., 84-86 vol. 20 dos.inst. fond și 4-8, vol. 7 dos. inst. apel).

De altfel, din probele administrate în cauză s-a constatat că singura obligație respectată de cesionar privind plățile către cedent a fost cea legată de remiterea avansului de 4 milioane de euro, deși pe parcursul derulării contractului cele două imobile, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, au fost recuperate și, apoi, vândute către Reciplia, iar ulterior, o parte dintre acestea unor terțe persoane, fără însă ca cedentul să primească sumele ce i se cuveneau potrivit convenției.

Deși, inițial, negocierile s-au realizat între inculpații Trucă Remus și Al României Paul Philippe, participând la ele și Roșu Robert Mihăiță, ceilalți membri ai grupului, asociați ai Reciplia SRL (Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, mai puțin inculpatul Moshe Agavi), au cunoscut toate demersurile realizate de Trucă Remus (astfel, prin procura din 14.09.2006 l-au împuternicit pe acesta să reprezinte interesele Reciplia SRL), context în care s-a semnat primul contract din 21.09.2006, când a fost prezent și David Barnett, care reprezenta grupul de firme controlat de Steinmetz Benyamin și s-a solicitat firmei de avocatură TZA efectuarea raportului de *due diligence*. Ulterior, la data de 1.11.2006, s-a semnat un nou contract de cesiune de drepturi între aceleași părți, care avea același obiect cu cel din septembrie 2006, însă cu clauze mai dezantajoase pentru cedent, modificări de care s-a ocupat inculpatul Roșu Robert Mihăiță în realizarea scopului grupului infracțional organizat (dobândirea drepturilor asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, la care acesta nu era îndreptățit, prin fapte de corupție sau asimilate acestora și obținerea unor câștiguri fabuloase de către membrii grupării, cu investiții minime).

Faptul că inculpații Trucă Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin s-au întâlnit și au purtat discuții legate de modalitatea de constituire a grupului rezultă și din declarațiile martorei Valmar Ioana (filele 100-102, vol. 7 d.u.p și filele 37-39 vol. 12 dos. inst. fond), care arată că a aflat de la Tal Silberstein, încă din anul 2006 sau 2007, despre faptul că dorește să cumpere bunurile imobile pe care urmează să le dobândească inculpatul Al României Paul, că este și el implicat și că la acel moment erau în negocieri pentru cumpărarea drepturilor. Martora a precizat că îl cunoaște pe Tal Silberstein prin prisma funcției deținute de acesta, consilier al fostului soț, prim ministru al României la acel moment (Călin Popescu Tăriceanu). Deși martora nu își amintește cu exactitate data când a aflat de la Tal Silberstein aceste informații, ele nu pot fi plasate în timp decât la momentul realizării negocierilor pentru încheierea

contractului de cesiune de drepturi date fiind împrejurările relatate de inculpat martorei, respectiv că se află în negocieri pentru cumpărarea drepturilor.

Încă de la momentul **constituirii grupului infracțional organizat la data de 1.11.2006**, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a creat convingerea inculpatului Al României Paul Philippe că inculpatul Trucă Remus îl poate ajuta în demersurile privind retrocedarea imobilelor și s-a implicat în activitatea grupului pentru realizarea scopului pentru care a fost constituit, respectiv obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe (deși existau unele impedimente legale pe care acesta le cunoștea), care urmau a fi vândute către SC Reciplia (modalitatea de dobândire a bunurilor a fost disimulată de membrii grupării prin încheierea în formă autentică a unor acte de vânzare-cumpărare pentru o parte din imobilele obținute urmare activității infracționale desfășurate de grupul infracțional organizat, aspecte analizate la infracțiunile de spălarea banilor).

Referitor la activitatea desfășurată de inculpații care au constituit grupul infracțional organizat și relațiile dintre aceștia și ceilalți inculpați care au aderat ulterior la grup, instanța de apel a constatat că, în perioada 2006-2010, **inculpatul Trucă Remus** a ținut legătura între membrii grupului infracțional și cumpărătorul de influență, fiind realizate mai multe întâlniri, de regulă la biroul inculpatului Roșu Robert Mihăiță, unde inculpatul Al României Paul Philippe primea asigurări de la ceilalți doi inculpați că s-a acționat pentru dobândirea bunurilor revendicate și urmează să și primească banii în cel mai scurt timp.

Relevantă în acest sens este declarația inculpatului Al României Paul Philippe din 11.12.2015, în care a precizat că i s-a spus de către Trucă Remus că, fără ajutorul lor, nu poate obține niciun bun, i s-a promis că urma să primească banii în scurt timp pentru unul dintre imobile revendicate, cu referire la Ferma Regală Băneasa și i s-a cerut să accepte procentul de 80% din valoarea acestui bun pentru S.C. Reciplia S.R.L., fiind asigurat de Trucă Remus și Roșu Robert Mihăiță că totul se rezolvă.

În același sens este și declarația martorei A României Lia, în care confirmă că, la una dintre întâlniri, li s-au dat asigurări că se vor face demersuri pentru obținerea bunurilor, iar pe timpul derulării contractului, Trucă Remus le-a spus că a vorbit cu primarul din Snagov și că se va rezolva problema, că îl va ajuta și Tăriceanu, precum și faptul că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare de la Băneasa, pe care l-a prezentat ca un om dificil, dar care ar fi mulțumit cu niște excursii, cu referire la Monaco, de care se va ocupa Trucă personal. Martora a mai arătat că Trucă Remus a făcut referire la Roșca Stănescu Sorin, un prieten de-al său și le-a comunicat să nu își facă griji, pentru că de acum încolo ziarul acestuia nu îi va mai ataca.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe și martora A României Lia Georgia au retractat sau nuanțat în declarațiile ulterioare anumite aspecte legate de împrejurarea că li s-ar fi promis folosirea influenței de către membrii grupului infracțional în lumea politică pentru obținerea bunurilor revendicate, aspectele relatate inițial de cei doi în cursul urmăririi penale, cu elemente de detaliu asupra unor împrejurări factice, nu pot fi ignorate de organele judiciare, cu atât mai mult cu cât se coroborează cu alte mijloace de probă. Totodată, poziția martorei

A România Lia Georgia în fața instanței de apel este justificată și de calitatea de inculpat și acuzațiile aduse lui Al României Paul Philippe, soțul martorei.

Faptul că inculpatul Truică Remus își făcea cunoscute relațiile și că avea intrări peste tot este confirmat și de martorul Dimofte Radu, în declarația din 22.06.2016 (filele 60-70, vol. 7 d.u.p.), în care arată că, atunci când a discutat cu Truică Remus despre dreptul „prințului Paul” de a obține acele bunuri, acesta l-a asigurat că firma de avocați S.C.A. TZA a verificat asta, dar și că *el are intrări peste tot*, percepția martorului fiind că se referea și la cele două bunuri ce făceau obiectul contractului.

Și martorul Poenaru Liviu a arătat că, în calitate de avocat, l-a reprezentat pe Al României Paul Philippe în mai multe procese, începând cu anul 2003, iar la un moment dat a aflat de la A României Lia Georgia că Păvăloiu Nela este cunoscută în lumea politică și martorul a perceput că aceasta i-a făcut cunoștință prințului cu Truică Remus, *care, în opinia sa, a rezolvat tot*. Și inculpatul Al României Paul i-a spus martorului că a găsit pe cineva care este în stare să-l conecteze cu oameni politici importanți și are astfel influență pentru soluționarea cererilor sale de revendicare, în acest sens martorul s-a întâlnit cu Păvăloiu Nela căreia i-a predat dosarele, aceasta promitându-i și un onorariu. La două sau trei săptămâni, Al României Paul Philippe l-a trimis la o întâlnire cu Truică Remus pentru a discuta despre onorariul martorului, dar nu au stabilit nimic concret, la un moment dat acesta a fost sunat de cineva, iar după încheierea convorbirii i-a comunicat martorului că urmează să ia masa cu Tăriceanu. Martorul a mai precizat că inculpatul a dorit să îi prezinte avocații care îl vor reprezenta în continuare, context în care l-a cunoscut pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță (filele 547-554, vol. 7 d.u.p., 84-86 dos. inst. fond și 4-8, vol. 7 dos inst. apel).

Inculpatul Truică Remus a știut că inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la restituirea bunurilor revendicate de acesta, nu doar din concluziile raportului de *due diligence* și informațiile comunicate de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ci și din demersurile întreprinse în mod direct. Astfel, pentru a se asigura că reprezentanții Casei Regale nu vor acționa împotriva intereselor grupului infracțional organizat, date fiind acțiunile formulate de Al României Paul Philippe împotriva deciziilor administrative de restituire în favoarea Regelui Mihai I a Castelului Peleş, a domeniilor Sinaia, Azuga și Predeal, precum și depunerea în instanță a Deciziei nr.1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, inculpatul Truică Remus a organizat în cursul lunii mai/iunie a anului 2007 o întâlnire cu reprezentanții Casei Regale, la care au participat martorul Vasiliu Adrian, Truică Remus, Tal Silberstein și un avocat din cadrul casei de avocatură TZA, posibil inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Întâlnirea este confirmată de martorul Vasiliu Adrian, care a arătat că, cu acea ocazie, Tal Silberstein sau Truică Remus au invocat, fără a prezenta vreo dovadă, calitatea lor de cesionari ai drepturilor inculpatului Al României Paul. Discuțiile au fost purtate, în general, între martorul Vasiliu Adrian și Truică Remus și au vizat atât posibilitatea de rezolvare a disensiunilor dintre părți generate de promovarea acțiunilor în justiție de către Al României Paul Philippe, dată fiind și depunerea la dosarele aflate pe rol a Deciziei nr. 1/1941 (chestiune ridicată de martorul Vasiliu), cât și propunerea de revendicare

comună a anumitor imobile (formulată de Trucă Remus), ce a fost, însă, respinsă ferm de reprezentanții Casei Regale. În plus, martorul Vasiliu i-a atenționat pe reprezentanții inculpatului Al României Paul Philippe că nu toate bunurile ce se dorea a fi solicitate în comun „erau revendicabile”, dar și că, potrivit hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție din anul 1941, Pădurea Snagov nu a aparținut în mod legal Regelui Carol al II-lea. Trucă Remus replicându-i, însă, că „asta e problema lor”, că au cumpărat drepturile de la Al României Paul Philippe și că i-au dat acestuia 2 milioane de euro și decid cu privire la revendicări (filele 18-22, 56-58 și 69-72, vol. 6 d.u.p., 123-14 dos. inst. fond).

Implicarea inculpatului Trucă Remus în activitatea grupului infracțional organizat este dovedită și de împrejurarea că, deși cunoștea despre existența Deciziei nr. 1/1941, a întreprins mai multe demersuri pentru a se realiza punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră situat în Snagov, apelând în acest sens, prin intermediul inculpatului Mușat Apostol, la șeful Direcției Silvice București, Capanu George, după care a intervenit la directorul tehnic, inculpatul Chiriac Theodor.

Relevante în acest sens sunt depozițiile constante ale martorului Capanu George, care se coroborează cu declarațiile inculpatului Mușat Apostol.

Continuarea demersurilor inculpatului Trucă Remus pentru a se realiza punerea în posesie a inculpatului Al României Paul, prin intermediul lui Chiriac Theodor, sunt confirmate de depozițiile martorilor Cucu Ionuț, care a arătat că ultimul era prieten cu primarul din Snagov și cu inculpatul Trucă Remus, relatând o împrejurare concretă în care cel din urmă s-a așezat la masa lor și a purtat o discuție amicală cu Chiriac (filele 86-92, vol. 7 d.u.p.), și Aparaschivei Relu Cristian, care a aflat de la omul de încredere al lui Trucă Remus că acesta este prieten cu Chiriac Theodor, care îl vizitează des la Snagov, și că orice problemă care ține de Romsilva o rezolvă cu Chiriac (filele 260-314, vol. 7 d.u.p.). În plus, inculpatul Mușat Apostol a arătat că i-a comunicat lui Chiriac Theodor că Trucă Remus vrea să se întâlnească cu el, lucru care s-a și realizat, conform celor relatate de Chiriac.

Urmare demersurilor efectuate de inculpatul Trucă Remus în realizarea scopului grupului infracțional organizat, la data de 26.06.2007, inculpatul Chiriac Theodor, în calitate de director, a transmis o adresă către Ocolul Silvic Snagov pentru a-l pune în posesie pe Al României Paul Philippe pe suprafața de 10 ha pădure în zonă Fundul Sacului.

Ulterior, după emiterea de către Prefectura Ilfov a hotărârii nr. 1156/7.07.2006, înlocuită, ulterior, cu hotărârea nr. 661 din 2 martie 2007, la data de 26.06.2007 a fost întocmit procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, pe suprafața de 10 ha teren forestier, în zona Snagov.

La procedura de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe a participat din partea casei de avocatură TZA martorul Ene Mihail, care a arătat că a fost trimis de Roșu Robert Mihăiță, iar la Primăria Snagov, pe lângă membrii comisiei constituite în acest scop, mai era și inculpatul Trucă Remus (filele 365-369, vol. 7 d.u.p.). Prezența lui Trucă Remus la momentul punerii în posesie a fost susținută și de martorul Cucu Ionuț, care a arătat că în

biroul primarului a rămas Truică Remus și, deși nu i-a comunicat primarului Mușat Apostol că se va realiza punerea în posesie în acea zi, acesta știa, fapt ce dovedește că erau organizați, referindu-se la persoanele interesate de obținerea terenului.

La scurt timp după obținerea Pădurii Snagov, activitățile inculpatului Truică Remus au vizat transferul bunului din proprietatea Reciplia în patrimoniul său ori al altor persoane, interpuși ai acestuia, pentru ca, ulterior, inculpatul să obțină, în parte, folosul acestor terenuri, astfel cum se dezvoltă cu ocazia analizării infracțiunii de spălare a banilor.

Implicarea inculpatului Truică Remus în realizarea scopului grupului infracțional organizat rezultă și din activitățile întreprinse de acesta în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa. Astfel, după ce a aflat că Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a solicitat completarea dosarului administrativ cu înregistrări, inculpatul a întreprins demersuri pentru a obține în mod fraudulos retrocedarea Fermei Regale Băneasa, aspecte prezentate pe larg cu ocazia analizării infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în forma complicității, ce a fost reținută în sarcina acestuia.

Sub acest aspect, s-a constatat că, pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, cunoscând opoziția A.S.A.S. și I.C.D.P.P., inculpatul Truică Remus a intrat în legătură cu directorul institutului, Horia Iliescu, căruia i-a oferit anumite avantaje materiale, iar ulterior, prin intermediul acestuia, a reușit să obțină o soluție favorabilă din partea consiliului de administrație. La una dintre întâlnirile realizate cu directorul Institutului a participat și inculpatul Tal Silberstein, care a fost prezentat ca fiind consilierul de imagine al lui Tăriceanu la acel moment.

Referitor la acest aspect, martorul Oancea Florin a arătat că a fost chemat în biroul directorului Horia Iliescu, unde i-au fost prezentați inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, despre care a aflat cu acea ocazie că este consilierul de imagine al lui Tăriceanu. La câteva luni după întâlnire, martorul și-a dat seama că cei doi au venit pentru a impresiona și a-și arăta nivelul de influență.

După obținerea Fermei Regale Băneasa, pe fondul nemulțumirilor inculpatului Al României Paul Philippe, dar și al conflictului cu factorii decizionali ai grupării (inculpații Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein) generat de reproșurile acestora privind efectuarea unor investiții mari, dar fără rezultate concrete și însușirea unor sume de bani de către inculpatul Truică Remus, acesta din urmă și-a cedat părțile sociale martorului Radu Dimofte, care a intrat în acționariatul Reciplia LTD, prin intermediul societății Dorbell, astfel cum s-a arătat anterior.

În consecință, contrar susținerilor inculpatului Truică Remus, ansamblul probator administrat în cauză face dovada că acesta a constituit, la data de 1.11.2006, împreună cu Tal Silberstein, Steinmetz Bennyamin și Roșu Robert Mihăiță, grupul infracțional organizat, la care au aderat ulterior și inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, după cum se arată în continuare, în scopul dobândirii bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, printre acestea aflându-se Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, scop care a fost realizat prin acțiunile ilicite întreprinse de inculpat și care se circumscriu unor fapte de corupție sau asimilate

acestora (trafic de influență, dare de mită, complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave).

Așa cum rezultă din probele administrate în cauză, grupul infracțional organizat a fost constituit la data de 1.11.2006, odată cu semnarea contractului de cesiune de drepturi dintre Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, persoanele implicate fiind inculpatul Trucă Remus, care reprezenta societatea în baza împuternicirii din 14.09.2006 dată de reprezentanții firmei, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și inculpatul Roșu Robert Mihăiță, care trebuia să creeze aparența de legitimitate și legalitate a acțiunilor membrilor asocierii în realizarea scopului pentru care aceasta a fost creată, respectiv obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, în condițiile în care toți aceștia au cunoscut că cel din urmă nu era îndreptățit la retrocedare (nefinalizarea procedurii de exequatur, existența Deciziei nr. 1/1941, lipsa unor documente care să susțină cererile și notificările formulate de inculpatul Al României Paul Philippe în baza Legii nr. 10/2001 și a Legii nr. 247/2005 etc.).

În cadrul grupului ierarhia era stabilită, așa cum s-a arătat, prin raportare la investiția financiară făcută de inculpați în realizarea scopului pentru care a fost constituit, rolul de lider revenind inculpatului Steinmetz Benyamin, care coordona activitatea celorlalți membri prin intermediul omului său de încredere, inculpatul Tal Silberstein, ce ținea legătura și transmitea informațiile către inculpații Trucă Remus și Roșu Robert Mihăiță și, ulterior, către ceilalți membri care au aderat la grupul infracțional organizat.

Existența unor ierarhii și structuri organizate în care fiecare dintre membrii grupului aveau roluri bine determinate este dovedită și de faptul că atunci când inculpatul Trucă Remus și-a însușit o parte din bani și din terenul forestier situat în Pădurea Snagov, a fost nevoit să părăsească asocieria, locul acestuia fiind luat de Tal Silberstein, care a început să se implice mai mult, anumite activități desfășurate de Trucă fiind preluate și de inculpatul Andronic Dan Cătălin, care a aderat la grupul infracțional în cursul anului 2007.

De asemenea, cu ocazia unei întâlniri pe yahtul lui Steinmetz Benyamin, în Franța, la care au participat martorii Radu Dimofte și Bejenaru Andrei, se discuta despre modalitatea în care inculpatul Trucă Remus a luat bani de la evrei și Pădurea Snagov, pentru care s-a realizat punerea în posesie, iar percepția martorilor a fost că Tal Silberstein îi prezenta lui Steinmetz Benyamin un raport cu privire la acțiunile întreprinse de acesta împreună cu Trucă Remus.

Totodată, împrejurarea că, încă de la început, s-a ținut ascunsă identitatea lui Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, membri ai grupului și asociați în cadrul SC Reciplia SRL, rezultă din faptul că despre cei doi inculpatul Al României Paul Philippe a aflat după un an de la încheierea contractului de cesiune de drepturi, ceea ce confirmă rolul superior, decizional, pe care l-au avut în ierarhia grupului și în raporturile cu ceilalți membri ai asocierii infracționale.

Relevantă sub acest aspect este discuția relatată de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în cursul urmăririi penale, pe care a purtat-o cu inculpatul Andronic Dan Cătălin prealabil acceptării ofertei făcute de Tal Silberstein de a realiza o evaluare a terenurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune și în care inculpatul Andronic i-a spus că Tal trebuie să facă respectiva evaluare pentru „șeful cel mare”, cu referire la Steinmetz Benyamin.

De asemenea, atunci când în presă apăreau articole nefavorabile privind-l pe inculpatul Steinmetz Benyamin, în care numele lui era legat de procedurile de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe sau de acțiunile lui Truică Remus, chiar și după plecarea acestuia din grup, despre care afla, de regulă, prin intermediul inculpatului Andronic Dan, Tal Silberstein se preocupa de găsirea unei soluții pentru a anihila efectele acestor investigații de presă, un mesaj identic fiind trimis către membrii grupării și de David Barnett, avocatul grupului de firme controlat de Steinmetz Benyamin.

Existența unui grup infracțional bine organizat este confirmată și de martora Alexandroiu Mihaela care, atunci când a aflat despre vânzarea Pădurii Snagov și obținerea terenului de la Ferma Regală Băneasa, precum și de termenii contractului de cesiune de drepturi încheiat de inculpatul Al României Paul Philippe, i-a spus acestuia că situația în care se află este *rezultatul unui plan bine orchestrat și că a fost o acțiune bine organizată de membrii grupării*.

Și inculpatul Al României Paul Philippe face trimitere la „*cei din grup*” în declarația dată în fața instanței de apel în 10.11.2020, precizând că se referea la cetățenii israelieni și la avocații din cadrul casei de avocatură TZA, toți cunoscându-se, inclusiv cu inculpatul Truică Remus.

Toate aceste elemente probatorii dovedesc constituirea grupului infracțional organizat la data 1.11.2006, de către inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță, existența acestuia în timp raportat la acțiunile întreprinse de membrii care l-au constituit și a celor care au aderat la acesta (în perioada 2006-2013), legătura dintre membrii grupului care se cunoșteau și se ajutau între ei, faptul că exista o ierarhie recunoscută de inculpați, activitățile fiind efectuate doar cu acordul celor din palierul de conducere, precum și scopul constituirii grupului, constând în obținerea pe căi ilicite a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, la care acesta nu era îndreptățit potrivit legii.

Prin urmare, susținerile inculpatului Truică Remus, cu ocazia dezbaterilor, că nu exista un grup infracțional organizat, ci doar un parteneriat al asociațiilor SC Reciplia SRL, în realizarea activităților impuse de clauzele contractului de cesiune de drepturi, care era unul legal, nu au putut fi primite. Probele administrate au dovedit că activitățile întreprinse de inculpat, de constituire la data de 1.11.2006 a unui grup infracțional organizat al cărui scop a fost dobândirea, prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție și asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul, urmată de desfășurarea mai multor acțiuni în interesul grupului, până în anul 2010, se circumscriu infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, ce constituie pentru inculpat legea penală mai favorabilă și în baza căruia a fost condamnat.

Înalta Curte a constatat că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 122 alin. 2 Cod penal (1969), termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Trucă a constituit grupul infracțional la 1.11.2006 și a desfășurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2010, când a părăsit asocierea infracțională, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii și de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 122 alin. 1 lit. b Cod penal (1969), de 10 ani, ce nu era împlinit la data la care s-a dispus față de inculpat efectuarea în continuare a urmăririi penale.

Analiza acuzațiilor aduse **inculpatului Roșu Robert Mihaiță** în privința constituirii grupului infracțional organizat a avut ca punct de plecare situația demersurilor pe care Al României Paul Philippe le făcuse până în anul 2006 pentru obținerea unor bunuri ce susținea că aparținuseră fostului Rege Carol al II-lea și pe care le revendicase în calitate de nepot al acestuia, pe care pretindea că o avea.

Deși a apelat la mai mulți avocați pentru inițierea unor proceduri administrative și judiciare, în vara anului 2006 inculpatul nu reușise să obțină vreun bun, cu excepția Pădurii Snagov, pentru care nu se realizase, însă, punerea în posesie.

Dincolo de lipsa resurselor materiale pentru susținerea acestor demersuri (onorarii de avocat), inculpatul Al României Paul Philippe a realizat că, pentru obținerea bunurilor dorite, nu sunt suficiente acțiunile legale, efectuate deja de avocații săi și că are nevoie de oameni cu putere și influență, care pot accelera și duce la bun sfârșit aceste demersuri.

Nu a fost lipsit de interes faptul că inculpatul Al României Paul Philippe știa de la avocații săi că existau impedimente legale pentru obținerea bunurilor ce susținea că aparținuseră fostului Rege Carol al II-lea.

În aceste condiții, prin mijlocirea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe l-a cunoscut pe inculpatul Trucă Remus, care a pretins că poate să-i obțină aceste bunuri prin influența pe care o avea la toate nivelurile, în schimbul unor procente din bunurile restituite.

Deși această înțelegere cu vădit caracter infracțional s-a realizat aparent doar între inculpații Trucă Remus și Al României Paul Philippe, în realitate cel dintâi a discutat în perioada august - septembrie 2006 despre această „oportunitate de afacere” cu inculpatul Benyamin Steinmetz, pe care l-a cunoscut prin intermediul lui Tal Silberstein.

Astfel, cei trei inculpați au fost conștienți de profiturile uriașe pe care le pot realiza prin implicarea în această afacere, care le asigura accesul la zeci de imobile care ipotetic aparținuseră fostului Rege Carol al II-lea, dar nu numai (a se vedea situația Castelului Peleş), întrucât, după obținerea lor, acestea puteau fi vândute în schimbul unor sume de bani importante sau puteau face obiectul altor investiții imobiliare derulate chiar de inculpați.

Obiectivul principal era, așadar, obținerea acestor bunuri, iar pentru aceasta cei trei inculpați știau că au puterea necesară, nu doar financiară, ci și la nivel relațional, putând obține aceste bunuri inclusiv prin influențe exercitate asupra funcționarilor aflați la diverse instituții și care aveau putere decizională în anumite domenii de care inculpații erau interesați.

În acest context, s-au reținut conexiunile reale pe care inculpatul Tal Silberstein le avea la cel mai înalt nivel politic, în condițiile în care desfășura

activități de consultanță politică pentru prim-ministrul și președintele României, al căror ajutor, sub o formă sau alta, putea fi eventual pus în discuție.

De esența înțelegerii inițiale a celor trei inculpați, stabilită în vara - toamna anului 2006, a fost ascunderea implicării celor doi cetățeni israelieni în această afacere, care nu urma să se realizeze „la vedere”, pentru a nu atrage atenția asupra adevăraților beneficiari ai afacerii. În acest sens, s-a convenit utilizarea unei societăți-paravan, SC Reciplia SRL, pe care aceștia însă o controlau „din umbră”, prin intermediul societăților care dețineau capitalul (părțile sociale) acesteia și pe care tot ei urmau să o finanțeze, asigurând resursele necesare obținerii bunurilor dorite.

În plus, potrivit aceleiași înțelegeri, interfața societății în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe urma a fi asigurată doar de inculpatul Truică Remus, care avea să poarte „negocierile” cu cel dintâi, în sensul promisiunii că bunurile dorite de acesta pot fi obținute prin influența și puterea pe care „ei” o au. Prețul pe care inculpatul Al României Paul urma să-l plătească era o cotă-parte din bunurile obținute (50% sau chiar 80%, în funcție de importanța bunurilor).

Așa cum a reținut și judecătorul fondului, această înțelegere de tip infracțional (cumpărare/vânzare de influență) s-a concretizat în contractul încheiat la 1.11.2006, care a fost redactat de inculpatul Roșu Robert, avocat partener în cadrul casei de avocatură S.C.A. Țuca Zbârcea și Asociații (S.C.A. TZA).

Implicându-se în acest proiect, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a asigurat interfața juridică și a dat aparența de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale și implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obținerea bunurilor.

În calitatea pe care o avea, inculpatul Roșu Robert Mihăiță știa care sunt punctele nevralgice ale afacerii din punct de vedere juridic, aspecte care sunt probate de raportul de *due diligence* întocmit mai înainte de încheierea contractului.

Astfel:

- la acel moment nu fusese obținută hotărârea de exequatur, pe baza căreia să se stabilească legătura de rudenie dintre inculpatul Al României Paul Philippe și fostul Rege Carol al-II-lea, prin intermediul tatălui său, Carol Mircea;

- demersurile administrative de obținere a bunurilor fuseseră făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în nume propriu, deși tatăl său Carol Mircea era în viață la acel moment, iar termenele maxime în care acestea au putut fi făcute erau depășite (împlinindu-se la data de 14.02.2002 pentru imobilele solicitate pe Legea nr. 10/2001 și la data de 30.11.2005 pentru cele revendicate pe Legea nr.247/2005);

- unele imobile fuseseră revendicate în mod greșit pe Legea nr. 10/2001 (a se vedea situația fostei Ferme Regale Băneasa);

- existau probleme în legătură cu dovada dreptului de proprietate (a se vedea Pădurea Snagov, dar și alte bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe);

- actele în dovedirea calității de persoană îndreptățită (moștenitor) erau insuficiente sau fuseseră emise în baza unei hotărâri judecătorești care nu mai

era în ființă (nu exista o hotărâre de exequatur definitivă și irevocabilă, cauza fiind la acel moment rejudecată de prima instanță).

Astfel, în email-ul pe care l-a adresat avocaților din cadrul S.C.A.TZA în vederea efectuării raportului de *due diligence*, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a menționat explicit: „*Nu avem în mod evident destule documente. Intuiesc că LDDR (n.n- Legal Due Diligence Reciplia) va fi plin de rezerve.*” (fila 427, vol. 30 d.u.p.).

Cu toate acestea, contractul a fost încheiat, riscurile enumerate urmând a fi surmontate prin activitățile desfășurate ulterior de membrii grupului.

Inculpatul Roșu Robert Mihăiță a modificat contractul încheiat inițial, la 21.09.2006, în sensul dorit de membrii grupării, asigurând, pe de o parte, ascunderea lor (prin inserarea unei clauze neobișnuite pentru un contract de cesiune de drepturi, în sensul posibilității continuării demersurilor pe numele cedentului), iar pe de altă parte, creând mecanismul (încheierea unor antecontracte, procuri) prin care bunurile obținute urmau să ajungă, în final, la adevărații beneficiari.

Această interfață juridică urma a fi răsplătită de societatea paravan Reciplia SRL, adică de inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Truică Remus, prin plata unui procent de 2% din valoarea de piață a bunurilor obținute, sub forma unui onorariu de succes.

Și după semnarea contractului, inculpatul Truică Remus a continuat să fie principalul contact cu inculpatul Al României Paul Philippe, iar legătura cu inculpatul Roșu Robert Mihăiță a fost stabilită atât prin intermediul inculpatului Truică, cât și al inculpatului Tal Silberstein ori al avocatului David Barnett, ca reprezentant al inculpatului Benyamin Steinmetz.

Interacțiunile directe ale inculpatului Al României Paul Philippe cu ceilalți membri ai grupului, în principal, cu inculpatul Truică Remus, dar și cu Roșu Robert Mihăiță, au fost sporadice, acesta așteptând să obțină bunurile promise și contravaloarea acestora conform cotelor înscrise în contract.

Această împrejurare nu poate conduce însă la concluzia că singura persoană implicată în această afacere a fost inculpatul Truică Remus, în condițiile în care acesta era doar o parte a unui proiect care îi implica în mod direct și pe inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz. Mai mult, o asemenea concluzie este illogică, în condițiile în care, așa cum corect a reținut și judecătorul fondului, societatea paravan Reciplia a fost găsită vinovată de săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, întrucât inculpatul Truică Remus a acționat în numele și în interesul acesteia.

În mod evident, societatea Reciplia nu era a inculpatului Truică Remus, ci acesta doar a fost mandatat, în fapt, de inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz și, în drept, de administratorul ei, Sandra Merloni Horemas, să o reprezinte în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe, inclusiv la încheierea contractului.

Mai mult, așa cum s-a arătat, implicarea inculpatului Truică în traficul de influență exercitat asupra inculpatului Al României Paul Philippe s-a făcut cu acceptul inculpaților Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz, negocierile contractului care a mascat de fapt traficul de influență fiind desfășurate în baza acordului prealabil al celor doi.

De altfel, așa cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, chiar dacă inculpatul Truică Remus și-a afirmat influența în fața inculpatului Al României Paul Philippe, el s-a prezentat ca fiind o parte a unui întreg, ceea ce și era, în realitate, dovadă fiind pluralul folosit atât în discuțiile cu acesta („*ei au spus că vor rezolva foarte repede*”, „*ei au acces inclusiv la Curtea Supremă*”), cât și cu alte persoane (discuția cu martorul Vasiliu Adrian, avocatul fostului rege Mihai, căruia inculpatul Truică i-a replicat că „*asta e problema lor*”, atunci când martorul le-a atras atenția celor prezenți – de față fiind și inculpații Tal Silberstein și Roșu Robert – că Pădurea Snagov, în stăpânirea căreia voiau să intre, nu aparținuse lui Carol al II-lea).

Cu alte cuvinte, încheierea contractului din 1.11.2006 nu a fost afacerea privată a inculpatului Truică, iar beneficiul negociat de acesta a fost pentru societatea paravan Reciplia SRL, iar nu pentru el personal. Împrejurarea că acesta a obținut ulterior și beneficii personale, intrând în proprietatea unor părți din bunurile obținute în mod ilegal, nu are relevanță din perspectiva intenției inițiale cu care acesta a acționat, respectiv în beneficiul societății Reciplia și a inculpaților Benjamin Steinmetz și Tal Silberstein care se aflau în spatele ei, căci obținerea unor beneficii personale era condiționată și consecutivă obținerii bunurilor de către societatea Reciplia.

De aceea, situația inculpatului Truică Remus nu poate fi disociată de cea a celorlalți parteneri de afacere, în condițiile în care aceștia s-au aflat permanent în contact, iar beneficiile acțiunilor inculpatului Truică Remus erau, de fapt, ale tuturor persoanelor implicate.

Prin urmare, încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006 nu numai că a consfințit infracțiunile de trafic și cumpărare de influență săvârșite de inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe cu ocazia discuțiilor purtate anterior, așa cum a reținut instanța de fond, ci a reprezentat baza juridică a înțelegerii ilicite stabilite între inculpații Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein și Truică Remus, care avea ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora (cum este abuzul în serviciu, incriminat de Legea nr. 78/2000), care, așa cum o dovedesc probele de la dosar, au și fost ulterior comise efectiv, atât în cazul restituirii Pădurii Snagov (infracțiunile de dare/luare de mită în relația Truică/Reciplia - Chiriac Theodor săvârșite în legătură cu punerea în posesie), cât și a fostei Ferme Regale Băneasa (infracțiunile de dare/luare de mită în relația Truică - Iliescu Horia, directorul Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, dar și de abuz în serviciu, comisă de inculpații Roșu, Truică, Dicu, Gheorghiță Dragomira, ambele în legătură cu restituirea propriu-zisă a fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, aparența de legalitate a acestei înțelegeri ilicite a fost asigurată de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, în calitate sa de avocat la S.C.A. TZA, care a introdus clauze menite nu doar să securizeze poziția Reciplia (adică a inculpaților Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein și Truică) în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe, ci să asigure ascunderea implicării acestora, mai ales în relația cu autoritățile administrative și/sau judiciare care urmau să decidă asupra revendicărilor acestui din urmă inculpat.

De aceea, constituirea grupului infracțional organizat a avut loc odată cu redactarea de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță a contractului din 1.11.2006 și semnarea acestuia, pentru societatea Reciplia, de către inculpatul Truică Remus, care a reprezentat interfața grupării infracționale în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar dacă acordul de voință între cumpărătorul și traficanțul de influență, care marchează consumarea celor două infracțiuni de corupție săvârșite de inculpații Al României Paul Philippe și Truică Remus, s-a realizat mai înainte de încheierea contractului de cesiune, cu ocazia întâlnirilor inițiale care au avut loc doar între cei doi inculpați, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a participat, alături de aceștia, la mai multe negocieri prealabile încheierii contractului și, mai mult, a întărit convingerea cumpărătorului de influență că promisiunile făcute anterior de inculpatul Truică Remus, referitoare la modalitatea în care vor fi obținute bunurile revendicate, vor fi îndeplinite.

Implicarea inculpatului Roșu Robert Mihăiță în discuțiile premergătoare încheierii contractului este probată de declarațiile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și ale martorului Aparaschivei Relu Cristian, care atestă prezența acestuia la firma inculpatei din Piața Domenii și un „circuit” stabilit între inculpații Truică, Roșu și Păvăloiu.

De asemenea, cu ocazia încheierii contractului, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a asistat la discuțiile purtate la sediul S.C.A. TZA între inculpații Al României Paul și Truică Remus, ocazie cu care acesta din urmă a reiterat promisiunile făcute anterior, arătând că are conexiunile necesare pentru a recupera Ferma Băneasa într-un timp foarte scurt, justificând astfel procentul de 80% ce revenea societății Reciplia din acest bun. Suplimentar, la această întâlnire, inculpatul Truică le-a spus cumpărătorului de influență și soției acestuia că „fără el și prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vor câștiga niciun bun”, că „ei au acces inclusiv la Curtea Supremă” și că „vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca (n.n. - unul dintre avocații parteneri ai S.C.A. TZA) este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție”, că este prieten cu inculpatul Mușat, primarul localității Snagov, că „are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic și Roșca Stănescu” și că de acum încolo ziarul acestuia din urmă „nu-i va mai ataca”.

Inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a avut însă doar o conduită pasivă, auzind aceste afirmații ale inculpatului Truică Remus, care erau în mod vădit circumscrise unei infracțiuni de trafic de influență, ci, dimpotrivă, potrivit declarației inculpatului Al României Paul Philippe: „m-a convins Robert Roșu, care mi-a spus că am nevoie de un avocat ca ei pentru a câștiga și că fără ei nu o să obțin nimic. Că am nevoie de un avocat de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanță, și că avocații „mici” se tem să se lupte cu astfel de oameni puternici. Mi-a spus că au oameni în presă care pot să ajute la imaginea mea care va influența decizia la curte. Mi-a spus că Andronic Dan lucrează cu ei și că are un trust de presă cu 50 de oameni care poate să ne ajute în acest fel. Mi-a spus, de asemenea, că soția primului ministru Tăriceanu lucrează la firma lor de avocatură, pe care am și văzut-o apoi de două ori la sediul firmei de

avocatură. A vrut să îmi arate astfel că firma lor este puternică, că la ei lucrează oameni importanți. Truică a confirmat cele spuse de Robert Roșu”, inculpatul Al României Paul Philippe arătând, totodată, că inculpații Remus Truică și Robert Roșu „au fost implicați împreună în permanență în acest contract”, dovadă fiind și faptul că ambii inculpați au fost menționați ulterior într-o plângere penală pe care inculpatul Al României Paul a intenționat să o depună.

În privința inculpatului Roșu Robert Mihăiță, apartenența sa la grupul infracțional organizat este probată de redactarea contractului din 1.11.2006, care a fost asumată explicit de inculpat prin semnătura și ștampila aplicată la finalul său, cu următorul conținut: „Avocat Robert Mihăiță Roșu. În conformitate cu disp. art. 3 alin. 1 teza a 3-a din Legea nr. 51/1995, atest data, identitatea părților și conținutul **prezentului act redactat de mine.**”

În legătură cu acest contract, s-a observat că inculpatul Roșu Robert Mihăiță cunoștea conținutul raportului de *due diligence*, efectuat la nivelul S.C.A TZA și transmis la 18.10.2006 atât B.S.G., societate controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz, cât și Reciplia, care sublinia mai multe riscuri sau chiar impedimente în privința obținerii bunurilor vizate de membrii grupului infracțional, cum ar fi inexistența la acel moment a unei decizii de recunoaștere a hotărârii pronunțate de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955, împrejurarea că inculpatul Al României Paul formulase notificările în nume propriu, deși la acel moment tatăl său era în viață, dar și existența unor semne de întrebare cu privire la dovedirea dreptului de proprietate al fostului suveran cu privire la unele bunuri revendicate.

Cu titlu de exemplu, în cazul Pădurii Snagov, s-a arătat explicit că „*există neclarități*” cu privire la titlul de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea, în cazul Viei și Pepinierei Murfatlar se menționa că aceasta „*nu figurează în Decretul nr.38/1948*” și că „*nu se poate stabili dacă Carol al II-lea mai avea calitatea de proprietar*” la data naționalizării efectuate prin același decret, situația fiind identică și în legătură cu alte bunuri, cum ar fi Moșia Regală Balta Boianu și Pădurea Vărăști.

Tot astfel, în cazul terenului de la Scroviștea, în suprafață de 67,14 ha., s-a menționat că acesta nu e prevăzut ca atare în Decretul nr. 38/1948, iar pentru suprafețele de 16,38 ha și 4 ha parc, deși acestea erau menționate în decret, din documente nu rezulta cum a fost dobândită proprietatea asupra acestora de către fostul Rege Carol al II-lea (fila 32, vol. 30 d.u.p.).

În pofida acestor riscuri și impedimente, cunoscute de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, acesta a redactat contractul din 1.11.2006, inserând în cuprinsul său inclusiv bunurile menționate anterior cu titlu exemplificativ (la pozițiile 1.11., 1.17. 1.18., 1.19), acestea fiind prevăzute printre cele 22 de imobile pentru care erau în derulare proceduri administrative (pct. I din contract).

Mai mult, în contract s-a prevăzut explicit la art.12 faptul că „cedentul recunoaște că în prezent *nu deține toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale menționate*” și că „se obligă ca, pe măsura dobândirii lor și la cererea cesionarului, să le pună la dispoziție în original sau în copii legalizate”, în condițiile în care, în același articol, s-a prevăzut că cedentul „a prezentat cesionarului la data semnării contractului oricare și toate documentele

sau informațiile pe care le deține cu privire la bunurile ce fac obiectul contractului.”

În aceste condiții, este evident că, acceptând încheierea contractului chiar și în aceste împrejurări, cu consecința investirii unor importante sume de bani, persoanele aflate în spatele Reciplia au avut reprezentarea că toate aceste „dificultăți” vor putea fi surmontate tocmai prin activitățile ilicite pe care urmau să le desfășoare în continuare, concretizate în săvârșirea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora, bazându-se în acest sens pe influențele pe care puteau să le exercite, direct sau mediat, asupra funcționarilor investiți cu soluționarea notificărilor vizând bunurile menționate în contract, în condițiile în care majoritatea bunurilor revendicate se aflau în proceduri administrative de restituire.

Deși, aparent, această concluzie i-ar viza doar pe inculpații Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein și Trucă Remus, prin conduita pe care a adoptat-o, atât în ce privește redactarea contractului, cât și ulterior, inculpatul Roșu Robert Mihăiță și-a asumat în deplină cunoștință de cauză acțiunile și scopul vizat de ceilalți membri ai grupării, el fiind o piesă de bază, alături de inculpatul Trucă Remus, în toate demersurile viitoare.

În acest sens, așa cum s-a arătat anterior, după întocmirea raportului de *due diligence* și însușirea lui de către cei care l-au solicitat, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a operat mai multe modificări ale contractului anterior, din 21.09.2006, de asemenea redactat de inculpat, potrivit mențiunilor de pe ștampila aplicată la finalul lui.

Una dintre cele mai importante a vizat dispozițiile art.7, care au fost completate tocmai pentru a asigura ascunderea implicării inculpaților Benjamin Steinmetz și Tal Silberstein, care controlau societatea Reciplia, în demersurile ulterioare efectuate în vederea obținerii bunurilor.

Astfel, deși obiectul contractului îl constituia „transmiterea/cesiunea, fermă și irevocabilă, cu titlu oneros, fără rezerve”, către S.C.Reciplia S.R.L., „a tuturor drepturilor prezente și viitoare” ale inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la bunurile imobile individualizate în contract, aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, ceea ce presupunea subrogarea cesionarului în aceste proceduri inițiate de cedentul Al României Paul Philippe, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a modificat conținutul inițial al art. 7, care prevedea tocmai această subrogare, inserând un **drept alternativ al cesionarului „de a alege ca cedentul să continue toate aceste proceduri administrative sau judiciare, fără ca cesionarul să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a cedentului”, situație în care „cedentul va fi, aparent, titularul procedurilor desfășurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul contract”.**

Cu alte cuvinte, rămânea la latitudinea cesionarului dacă se subroga cedentului și continua demersurile în nume propriu, ca efect al actului de cesiune încheiat, sau „alegea” ca cedentul să continue aceste proceduri judiciare și administrative, ca și cum contractul nu ar fi existat, cu precizarea că, în acest ultim caz, cedentul nu va fi titularul real, ci doar aparent al drepturilor revendicate în fața autorităților.

Or, această reformulare a art. 7 a fost destinată să ascundă autorităților judiciare și/sau administrative adevăratul titular al drepturilor revendicate, păstrându-se „aparența” că acestea aparțin în continuare inculpatului Al României Paul Philippe, iar nu unei societăți obscure în spatele căreia se afla o societate offshore, controlată de un grup de interese puternic din punct de vedere financiar și nu numai, care urma să beneficieze, în final, de bunurile restituite de autoritățile Statului Român.

În plus, prin inserarea unei asemenea clauze, șansele de reușită ale demersurilor viitoare de obținere a bunurilor erau mult mai mari, și aceasta nu numai pentru că practica judiciară și administrativă era neunitară în ce privește calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii a cumpărătorului de drepturi, ci mai ales pentru faptul că, pe această cale, grupul infracțional se putea folosi de numele inculpatului Al României Paul Philippe și de presupusa sa apartenență la fosta familie regală a României, prin prezentarea acestuia ca nepot al fostului suveran Carol al II-lea, fiind astfel un factor de presiune suplimentar pentru a determina autoritățile Statului Român să-i restituie bunurile revendicate de acesta, vizate de grupul infracțional transfrontalier.

Așa cum rezultă din actele dosarului, această clauză introdusă de inculpatul Roșu a fost folosită efectiv în relația cu autoritățile administrative și/sau judiciare, în toate demersurile ulterioare de obținere a bunurilor, inclusiv de acest inculpat (a se vedea implicarea inculpatului Roșu Robert Mihăiță în restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa), cărora nu li s-a prezentat adevărata situație de fapt, respectiv că, în realitate, inculpatul Al României Paul Philippe cesionase toate drepturile societății Reciplia, care era titularul real al acestora.

Astfel, toate demersurile ulterioare (notificări, memorii, prezentarea în fața autorităților) au fost efectuate de avocații S.C.A. TZA, aflați în coordonarea inculpatului Roșu Robert Mihăiță, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, iar nu al cesionarului de drepturi, S.C.Reciplia S.R.L., deși această din urmă societate, iar nu inculpatul sus-arătat, era clientul S.C.A. TZA și urma să achite un onorariu de succes de 2% din valoarea de piață a bunurilor recuperate, de care avea să beneficieze inclusiv inculpatul Roșu Robert Mihăiță, ca responsabil de proiectul Prințul/Reciplia.

Ascunderea adevăraților beneficiari ai bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, alături de preocuparea de a-l menține pe acesta ca parte în contractul din 1.11.2006, au constituit o constantă a acțiunilor întreprinse de membrii grupării infracționale, atât a celor care au constituit-o, cât și a celor care au aderat ulterior.

Tot în legătură cu clauzele contractului sus-menționat, s-a observat că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a securizat obținerea de către membrii grupării infracționale a bunurilor vizate de cesiunea de drepturi, condiționându-se plata avansului de încheierea prealabilă a mai multor acte de către inculpatul Al României Paul Philippe, care să asigure grupării infracționale beneficiul actelor ilicite pe care le vor comite.

Astfel, spre deosebire de contractul din 21.09.2006, în contractul din 1.11.2006 s-a prevăzut obligația inculpatului Al României Paul Philippe de a încheia antecontracte de vânzare-cumpărare pentru toate bunurile care au făcut

obiectul acestuia, precum și împuternicirea chiar a inculpatului Roșu Robert Mihăiță de a semna, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, viitoarele contracte de vânzare-cumpărare, în situația în care acesta din urmă ar fi refuzat să se prezinte la notar pentru perfectarea lor.

Cu alte cuvinte, prin inserarea acestei clauze, inculpatul Roșu a acceptat să fie implicat în mod direct în transferarea efectivă a bunurilor către societatea Reciplita, pe care în realitate o reprezenta și în spatele căreia se aflau ceilalți membri ai grupului infracțional.

Mai mult, în ce privește plata avansului total, de 8 milioane de euro, dacă în contractul precedent, aceasta nu era condiționată de vreo conduită prealabilă a inculpatului Al României Paul Philippe, ci trebuia achitat în 25 de zile de la semnare, în noul contract, se plătea doar un milion de euro în 24 de ore de la semnare, iar restul de 7 milioane (3 plus 4) era achitat doar după îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a mai multor condiții, între care încheierea antecontractelor și împuternicirea inculpatului Roșu, conform celor menționate anterior, dar și obținerea și predarea de către acesta către Reciplita a procesului-verbal de punere în posesie, precum și a titlului de proprietate pentru Pădurea Snagov (art. 9 din contract).

Cu toate acestea, potrivit art. 9 din contract, acesta producea efecte, în sensul transferului/cesiunii totalității drepturilor în patrimoniul cesionarului concomitent cu momentul încasării efective de către inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, a părții din avans, de un milion de euro.

În mod evident, nu doar pe ansamblul său, dar și prin modificările operate față de varianta inițială din 21.09.2008, contractul din 1.11.2011 era defavorabil inculpatului Al României Paul Philippe, ceea ce confirmă o dată în plus declarațiile acestuia și ale martorei A României Lia, în sensul că inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță au fost implicați împreună în acest contract și că el putea fi încheiat doar în aceste condiții.

În ce privește conduita inculpatului Roșu Robert Mihăiță, ulterioară redactării și semnării contractului din 1.11.2006, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că acesta s-a implicat atât în ce privește punerea în posesie a Pădurii Snagov, cât și în ce privește obținerea propriu-zisă a fostei Ferme Regale Băneasa, fiind confirmate astfel susținerile inculpatului Al României Paul Philippe, potrivit cărora, interesându-se de situația demersurilor întreprinse pentru obținerea bunurilor, i s-au dat tot timpul asigurări „atât de Truică, cât și de Roșu că totul se rezolvă” (fil. 250 și urm., vol. 3 d.u.p.).

Deși conduita inculpatului Roșu Robert Mihăiță, ca și a altor inculpați, în cele două cazuri, a fost examinată ulterior, în mod distinct și detaliat, în considerentele deciziei instanței de apel, s-a apreciat că ceea ce prezintă interes în acest punct al analizei este faptul că acesta s-a implicat, inclusiv prin demersuri cu caracter infracțional, în obținerea unora dintre cele mai importante bunuri vizate de membrii grupării infracționale.

Astfel, în cazul Pădurii Snagov, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a intervenit doar în faza punerii în posesie, după ce funcționarii publici dispuseseră, cu încălcarea legii, retrocedarea către inculpatul Al României Paul a suprafeței de 46,78 ha teren forestier.

Inculpatul Roșu Robert Mihăiță cunoștea că inculpatul Al României Paul Philippe nu este îndreptățit la restituirea acestui teren, aspect rezultat nu doar din raportul de *due diligence* întocmit de S.C.A. TZA, ci și din actele pe care le-a avut la dispoziție (nu figura printre bunurile preluate de statul comunist în baza Decretului nr. 38/1948, ci făcuse obiectul Deciziei nr. 1/1941, descoperită cu ocazia percheziției efectuate la sediul S.C.A. TZA cu mențiunea „a nu se folosi în niciun dosar”), precum și din discuțiile purtate în primăvara anului 2007, la același sediu, în prezența inculpaților Truică și Tal Silberstein, cu martorul Vasiliu Adrian, avocatul fostului rege Mihai I, care le-a spus celor prezenți că Pădurea Snagov nu a aparținut fostului suveran Carol al-II-lea, făcând trimitere la aceeași Decizie nr. 1/1941, replica inculpatului Truică fiind aceea că „asta e problema **lor**”.

În acest context, s-a reținut că printre înscrisurile ridicate de la sediul S.C.A. TZA în legătură cu Pădurea Snagov s-a regăsit și o adresă a Casei Regale a fostului rege Mihai, destinată Romsilva și Direcției Silvice București, datată 12.03.2007, în care s-a precizat că Pădurea Snagov (Fundul Sacului) nu a aparținut niciodată fostului Rege Carol al II-lea, întrucât pretinsa donație făcută de Primăria Capitalei nu și-a produs efectele, neexistând un act autentic de donație și nici legea prin care să se constate donația, astfel încât pădurea în cauză nici nu a fost confiscată de regimul comunist de la fostul Rege Carol al II-lea, nefiind proprietatea acestuia.

Mai mult, în finalul acestei adrese, s-a menționat că în spatele persoanelor care revendică bunuri care nu au aparținut în realitate fostului suveran Carol al II-lea „*stau grupări de interese, în legătură cu care autoritățile ar trebui să manifeste mai mare atenție, pentru ca Statul Român să nu sufere imense prejudicii*”, reiterându-se faptul că „Pădurea Fundul Sacului aparține Statului Român și nu a făcut niciodată parte din patrimoniul Regelui Carol al II-lea”. (fila 405, vol. 30 d.u.p.).

În aceste condiții, deși cunoștea situația reală a Pădurii Snagov, în perioada aprilie - iulie 2007 inculpatul Roșu Robert Mihăiță, în calitate de pretins avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a transmis către Romsilva, Direcția Silvică București, dar și către Prefectura Ilfov, mai multe notificări pentru punerea în posesie a celui din urmă inculpat cu suprafața de 10 ha teren forestier, dar și pentru emiterea unei noi hotărâri de validare a dreptului de proprietate pentru diferența de 36,78 ha.

În cadrul acestor notificări, formulate în termeni ultimativi, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a contestat valabilitatea Deciziei nr. 1/1941, a somat Romsilva să nu mai continue demersurile judiciare de contestare a hotărârilor Comisiei județene de fond funciar (să nu mai formuleze cale de atac împotriva sentinței civile nr. 6161/2006 sau, dacă aceasta s-a promovat, să se renunțe la ea), a susținut în mod neadevărat că nepunerea la dispoziție a suprafeței de teren constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești prev. de art. 271 Cod penal, a amenințat cu proceduri judiciare împotriva Romsilva și altor instituții și persoane pentru „stoparea gravelor prejudicii care i se aduc Clientului (n.n.- inculpatul Al României Paul Philippe) prin lipsa de folosință a terenului”, stabilind termene în interiorul cărora autoritățile trebuiau să se

conformeze solicitărilor sale („în speranța că veți acționa în cursul acestei săptămâni în sensul celor mai sus solicitate...”) – fil. 382-402, vol. 30 d.u.p.

Deși această conduită a inculpatului Roșu Robert Mihăiță nu este circumscrisă unei infracțiuni distincte, de complicitate la abuz în serviciu, în condițiile în care, pe de o parte, el a intervenit doar în legătură cu punerea în posesie, iar nu și cu emiterea hotărârilor nelegale de către Comisiile de fond funciar, iar pe de altă parte, nu au fost identificate dispoziții ale legislației primare încălcate cu ocazia punerii în posesie, acesta a contribuit, alături de inculpatul Trucă Remus, la realizarea efectivă a punerii în posesie, urmată de emiterea celor două titluri de proprietate pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, acte care au stat la baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat între acesta și societatea Reciplia, prin care întreaga suprafață de teren restituită nelegal inculpatului Al României Paul Philippe a ajuns în stăpânirea grupului infracțional organizat.

Cu alte cuvinte, chiar dacă nu a săvârșit o infracțiune distinctă, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a acționat în beneficiul celorlalți membri ai grupării infracționale, reușind intrarea în posesie și emiterea titlurilor de proprietate.

Acest fapt și-a găsit recunoaștere ulterioară, inclusiv în înscrisuri emise de societatea Reciplia, cum este corespondența purtată de aceasta cu inculpatul Al României Paul Philippe la data de 18.07.2012, în contextul neînțelegerilor intervenite ulterior între membrii grupului infracțional organizat și cumpărătorul de influență, în care s-a menționat că **„avocații Reciplia au reușit importante succese, precum obținerea titlului de proprietate în legătură cu (...) 46,7 ha în Pădurea Snagov (Fundul Sacului)”**, în condițiile în care „toate demersurile HRH Prince Paul Philippe of Romania din anul 1990 și până la data semnării Contractului Principal (n.n. - contractul de cesiune din 1.11.2006) au fost sortite în totalitate eșecului, iar avocații Dvs nu au reușit niciun succes” (fila 184, vol. 30 d.u.p.).

Dacă, în ce privește obținerea Pădurii Snagov, conduita inculpatului Roșu Robert Mihăiță nu este circumscrisă unei infracțiuni de sine stătătoare, nu același lucru se poate spune despre implicarea sa în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa.

Astfel, în cazul fostei Ferme Regale Băneasa, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a contribuit, alături de alți membri ai grupului infracțional organizat, în principal, inculpatul Trucă Remus, la restituirea nelegală a acestui bun revendicat de inculpatul Al României Paul Philippe.

Modul în care s-a reușit obținerea fostei Ferme Regale Băneasa demonstrează nu numai că membrii grupării infracționale au acționat efectiv în sensul săvârșirii infracțiunilor de corupție și asimilate acestora care constituiau scopul asocierii lor, ci și faptul că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a fost participant la acest demers infracțional, îndeplinind astfel rolul care îi revenea în cadrul grupării.

Probatoriul administrat în cauză, analizat de instanța de apel cu ocazia examinării infracțiunilor imputate inculpaților în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa, demonstrează că, în acest caz, membrii grupului infracțional și-au împărțit rolurile, colaborând însă în vederea atingerii scopului

final, acela al înstăpânirii asupra unuia dintre cele mai valoroase bunuri dintre cele care fuseseră menționate în contractul de cesiune din 1.11.2006.

Astfel, dacă inculpatul Truică a avut sarcina de a-l influența pe directorul Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor să pledeze în fața Consiliului de Administrație pentru restituirea terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe, lucru pe care l-a reușit inclusiv prin acte de corupție, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a intervenit pentru a determina schimbarea opiniei juristului institutului, inițial potrivnică restituirii terenului, acțiune absolut necesară, în condițiile în care membrii Consiliului de Administrație nu aveau pregătire juridică, iar prezentarea unor argumente cu aparență de legalitate de către o persoană care, teoretic, reprezenta interesele institutului și în care membrii Consiliului se puteau încrede, era o chestiune esențială pentru reușita obținerii terenului vizat.

În paralel, pentru a pune presiune pe organul de conducere al institutului, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a recurs la transmiterea unor notificări cu caracter ultimativ, similare cu cele menționate anterior, în care a făcut referire la posibilele consecințe, inclusiv de natură penală, pe care membrii Consiliului de Administrație urmau să le suporte în cazul în care nu ar fi dat curs solicitării de restituire.

Ulterior, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a participat la ședințele în care s-a dezbătut notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, ocazie cu care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, ascunzând adevărata situație de fapt rezultată din contractul de cesiune din 1.11.2006, inclusiv faptul că, în realitate, el nu era avocatul inculpatului sus-menționat, ci al societății Reciplia, care era adevăratul titular al drepturilor revendicate în fața Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și ale cărei interese le reprezenta (a se vedea declarația martorei A României Lia, dată în fața instanței de apel).

Cu aceeași ocazie, inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a susținut doar din punct de vedere juridic cererea de restituire, deși cunoștea, așa cum s-a arătat, care erau impedimentele de ordin legal rezultate din actele existente la acel moment, ci a indus în eroare membrii Consiliului cu privire la o chestiune de fapt esențială, respectiv amplasarea terenului la data preluării acestuia de către stat, de care depindea însăși incidența Legii nr. 10/2001 și soluționarea cererii de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

De asemenea, după prima ședință a Consiliului de Administrație, în baza înțelegerii infracționale stabilită cu juristul institutului, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a intervenit în stabilirea formei finale a procesului-verbal de ședință, document intern al institutului, esențial pentru soluționarea notificării.

Ca și în cazul Pădurii Snagov, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a acționat pentru a asigura trecerea terenului în stăpânirea grupului infracțional aflat în spatele societății Reciplia, cunoscând că există impedimente de ordin legal.

Mai mult, în cazul fostei Ferme Regale Băneasa, deși inculpatul Roșu Robert Mihăiță a încercat în mod constant să acrediteze ideea că și-a exercitat doar profesia de avocat, în realitate, prin conduita sa, a încălcat inclusiv reglementările interne și internaționale care guvernează această profesie și care interzic practic implicarea avocatului în demersurile cu caracter infracțional ale clientului său.

Or, fără a-l absolvi pe inculpatul Al României Paul Philippe, care ştia la rândul său situaţia reală a documentelor invocate în susţinerea notificării, dar şi faptul că, în realitate, el nu mai era un titular al drepturilor revendicate, inculpatul Roşu Robert Mihăiţă cunoştea în plus, mult mai bine decât „clientul” său, că, potrivit legislaţiei în vigoare la acel moment, terenul solicitat nu făcea obiectul Legii nr. 10/2001, fiind, totodată, situat în domeniul public al statului şi, prin urmare, nu putea fi legal restituit de către Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, deşi reţinerea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat nu este condiţionată de săvârşirea efectivă a uneia dintre infracţiunile care au constituit scopul grupării criminale, probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea inculpatului Roşu Robert Mihăiţă în săvârşirea uneia dintre ele, în calitate de complice la infracţiunea de abuz în serviciu prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 şi, prin aceasta, apartenenţa sa la asocierea cu caracter infracţional ce a acţionat sub paravanul societăţii Reciplia SRL.

Mai mult, s-a reţinut că, potrivit înţelegerii cu societatea Reciplia, pe care însuşi inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a negociat-o, a fost stabilit şi un onorariu de succes de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor restituite, existând aşadar şi un cert interes material al inculpatului pentru obţinerea unor importante sume de bani, ţinând seama de valoarea extrem de ridicată a acestor bunuri (numai în cazul Fermei Regale Băneasa, aceasta a fost evaluată la peste 135 milioane de euro).

Cunoscând impedimentele legale pentru obţinerea bunurilor respective (nedovedirea calităţii de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe, nedovedirea dreptului de proprietate cu privire la unele bunuri revendicate, cu specială referire la Pădurea Snagov, inadmisibilitatea unor cereri, cum era cazul notificării formulate în legătură cu Ferma Regală Băneasa), inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a realizat *ab initio* că restituirea acestora nu se va putea face decât prin încălcarea legii, ceea ce însemna, implicit, că şi **onorariul de succes negociat personal reprezenta, în realitate, un beneficiu ilicit.**

De asemenea, din email-urile aflate la dosar, rezultă că inculpatul Roşu a fost preocupat şi de încasarea acestui onorariu, făcând demersuri în acest sens pe lângă ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat, inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein.

În acest context, din email-urile descoperite cu ocazia percheziţiei rezultă că plata onorariului de succes pentru obţinerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înţelegerii încheiate cu Reciplia, a suscitat ulterior preocupare în cadrul S.C.A. TZA, întrucât nu fusese achitat nici după trei ani de la dobândirea terenului, astfel încât s-a pus problema riscului de a nu mai fi primit, dar şi a prescripţiei dreptului de a-l mai solicita.

Astfel, în luna aprilie 2013, când inculpatul Roşu fusese îndepărtat din proiectul Prinţul/Reciplia, înlocuitoarea sa, Cristina Vlădescu, i-a adus la cunoştinţă această problemă partenerului S.C.A. TZA, Zbârcea Gabriel: „Bună Gabi, **Am verificat. Este prescris. Contractul dintre ASR şi Reciplia ref Băneasa este încheiat în ianuarie 2009. Potrivit Engagement letter semnat**

de Riverside în 2008, onorariul de succes este de 1,5% din val de piață a imobilului și va fi plătit: dc este mai mic sau egal cu 300.000 Euro, în 3 luni de la emiterea facturii; dacă este mai mare, în 6 luni de la data plății sumei de mai sus. O declarație de recunoștere acum nu ne poate ajuta decât formal, dacă bineînțeles este urmată și de plată (ca o obligație naturală, care nu poate fi pusă în executare silită). Fiind împlinit termenul de prescripție, o asemenea declarație nu ne ajută pt că nu întrerupe termenul. Mă gândesc la un contract nou (pe care am de gând oricum să-l trimit) în care, alături de celelalte obligații pe care și le vor asuma, să se nască practic o nouă obligație de plată cu privire la acest aspect (dacă, bineînțeles, nu li se va părea ciudat că reiterăm o obligație veche, asumată...)” – email 4.04.2013 C.Vlădescu/G.Zbârcea.

Primind prin redirectionare acest email de la martorul Zbârcea, inculpatul Roșu i-a răspuns acestuia în aceeași zi că: „ (...) **Cu greu am scos și onorariul de succes pe Snagov și tu știi foarte bine tot contextul. La dracu, sper că nu trebuie să dau explicații că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht și atunci când m-ai rugat ți-am dat situația și te-am rugat să insiști și pe onorariul de succes și ai încercat și tu, fără succes. De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiți 10 luni. Nu poți după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur și simplu au refuzat discuția și nici măcar nu am emis o factură pe onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) și pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA. Dar tu cunoști Gabi toate chestiunile astea. De câte ori toți anii ăștia am zis de onorariu și am spus că trebuie să rezolvăm cumva? Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n. - proiectul Roșia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înțeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înțelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc. Dacă vrea Cristina să te impresioneze, să o facă, dar firma pierde timp, bani și nervi pe gratis. Și tumbele doamnei mă enervează teribil”.**

Chiar dacă prevederea unui onorariu de succes nu este o chestiune prohibită, câtă vreme nu este o vorba despre un pact de *quota litis* și nu i se cuvenea exclusiv inculpatului Roșu, probatoriul administrat în cauză demonstrează că **exista și un cert interes material, chiar indirect, al acestuia**, având în vedere și calitatea sa de partener la S.C.A. TZA, pentru a fi obținute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe. Mai mult, același probatoriu dovedește că încasarea ulterioară a acestui onorariu, ca și cel convenit pentru obținerea Pădurii Snagov, a constituit o preocupare a inculpatului Roșu, care a făcut demersuri în acest sens, chestiunea banilor reprezentând, în opinia sa, motivul pentru care a fost îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia.

Împrejurarea că acest **onorariu de succes, calculat ca un procent din valoarea terenului obținut în mod ilegal de la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (circa 2,7 milioane de euro, reprezentând 2% din valoarea de piață a terenului, de 135.874.800 euro)**, nu a fost încasat efectiv, cel puțin până la îndepărtarea inculpatului Roșu din

proiectul Prințul/Reciplia, este lipsită de relevanță, întrucât nu s-a datorat lipsei de interes a S.C.A.cTZA și, în particular, a inculpatului Roșu, ci lipsei de voință a celorlalți membri ai grupului infracțional organizat, care se aflau în spatele Reciplia, de a-l plăti, în condițiile în care bunul nu fusese valorificat.

În egală măsură, corespondența electronică aflată la dosar este relevantă pentru a dovedi nu doar apartenența inculpatului Roșu la grupul infracțional organizat, prin prisma interesului acestuia de a obține beneficii materiale de pe urma activităților infracționale desfășurate în cadrul asocierii, în condițiile în care atât Pădurea Snagov, cât și Ferma Regală Băneasa, au fost obținute ca urmare a unor infracțiuni de corupție și asimilate acestora (dare de mită în legătură cu punerea în posesie a Pădurii Snagov, dare de mită și complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave în cazul dobândirii Fermei Regale Băneasa) săvârșite de membrii grupului infracțional organizat, inclusiv de inculpatul Roșu, ci și pentru a proba ierarhia care exista în cadrul grupării, dar și faptul că aceasta era respectată de inculpați.

Astfel, chestiunea plății efective a beneficiului ilicit convenit din activitatea infracțională a fost discutată mai întâi cu inculpatul Tal Silberstein, coordonatorul grupului mai ales după anul 2010, căruia inculpatul Roșu „i-a făcut scandal” și doar ulterior, în condițiile în care problema nu s-a rezolvat, cu liderul asocierii, inculpatul Steinmetz Benjamin, la care „s-a insistat, dar fără succes” pentru plata sumelor datorate pentru succesele obținute de inculpatul Roșu, în calitate sa de avocat al S.C. Reciplia S.R.L. în legătură cu Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa.

Astfel, decizia liderului a fost respectată, chiar dacă aceasta a atras după sine riscul neîncasării beneficiului negociat.

Mai mult, în opinia inculpatului Roșu, îndepărtarea sa din grup nu s-a datorat faptului că „nu mai era bun”, ci a reprezentat în realitate o sancțiune aplicată de inculpații aflați pe palierul de conducere, constând în îndepărtarea sa din asocierie pentru îndrăzneala de a-și cere drepturile.

Împrejurarea că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a reușit sau nu obținerea acestor beneficii financiare de pe urma activității desfășurate în beneficiul grupului infracțional organizat este însă lipsită de relevanță pentru subzistența infracțiunii analizate.

Așa cum s-a arătat anterior, pe lângă demersurile efectuate pentru obținerea bunurilor menționate în contractul de cesiune din 1.11.2006, membrii grupului infracțional organizat, inclusiv cei care au aderat ulterior, au fost preocupați, pe de o parte, de ascunderea adevăraților beneficiari ai bunurilor restituite, iar pe de altă parte, de menținerea inculpatului Al României Paul Philippe în înțelegerea concretizată în contractul sus-menționat.

În acest context, s-a menționat că, deși inițial relațiile în interiorul grupării infracționale, ca și cele stabilite cu inculpatul Al României Paul Philippe, au fost armonioase, odată cu trecerea timpului au apărut neînțelegeri atât în interiorul grupului, cât și în relația cu cumpărătorul de influență, toate acestea având la bază nemulțumiri legate de modul de împărțire a bunurilor a căror restituire fusese obținută până atunci, în principal Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa.

Astfel, în anul 2010, inculpatul Truică a părăsit proiectul Prințul/Reciplia, iar ulterior a fost îndepărtat și inculpatul Roșu, care, potrivit corespondenței electronice aflate la dosar, a fost convins că această măsură nu a avut la bază vreun reproș legat de activitatea desfășurată, ci pretențiile financiare exprimate de acesta.

În privința inculpatului Al României Paul Philippe, acesta a fost nemulțumit de sumele încasate în contul bunurilor recuperate, astfel încât începând cu anul 2011 au existat permanente fricțiuni cu membrii grupării infracționale, care nu au fost soluționate, în ciuda numeroaselor întâlniri, negocieri și a încheierii unor noi înțelegeri cu reprezentanții acesteia.

În acest context, inculpatul Al României Paul Philippea apelat la mai mulți avocați, pe care i-a însărcinat să redacteze inclusiv plângeri penale la adresa membrilor grupării, pe care le-a folosit ca factor de presiune în negocierile cu aceștia.

Consecvenți preocupării de a ascunde adevărații beneficiari ai terenurilor obținute, dar și conștienți de caracterul nelegal al acestor restituiri, membrii grupului infracțional au realizat că depunerea unor plângeri penale, indiferent de infracțiunile reclamate, ar atrage după sine efectuarea unor cercetări de către organele statului, ocazie cu care s-ar descoperi nu doar ilegalitățile comise de funcționarii publici investiți cu soluționarea notificărilor, ci și contribuția membrilor grupului infracțional organizat cu caracter transfrontalier, ca adevărați beneficiari ai restituirilor ilegale.

În mod similar, publicarea unor articole în presă, cu referire la terenurile restituite și la persoanele aflate în spatele proiectului Prințul/Reciplia, erau de asemenea de natură să alarmeze, căci pe această cale organele statului se puteau sesiza din oficiu pentru a cerceta eventuale fapte penale comise în legătură cu aceste restituiri.

Astfel, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a acționat și în direcția protejării celorlalți membri ai grupării infracționale, îndeosebi a inculpatului Benyamin Steinmetz, cel mai important și mai puternic membru, care asigura finanțarea proiectului.

În acest sens, este relevantă conduita inculpatului Roșu Robert Mihăiță, adoptată de acesta cu ocazia unei întâlniri de la sediul S.C.A. TZA cu inculpatul Al României Paul Philippe, la care au participat și alți membri ai grupării infracționale, respectiv inculpații Tal Silberstein și Andronic Dan Cătălin.

Potrivit declarației martorului Rădulescu Veronel, care l-a însoțit pe inculpatul Al României Paul Philippe la respectiva întâlnire, la cererea inculpatului, acesta a redactat o plângere penală pe care o avea asupra sa, într-un dosar.

Această plângere, depusă de martor la dosar cu ocazia audierii în faza de urmărire penală, reclama săvârșirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele care fac obiectul prezentei cauze (dare de mită, trafic de influență, spălare de bani, asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni), fiind menționați mai mulți membri ai grupului infracțional organizat, respectiv inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, dar și inculpatul Roșu Robert Mihăiță (fila 327, vol. 6 d.u.p.)

În cuprinsul plângerii se arăta, între altele, că: „fiind în legătură cu diverse persoane, care mi-au spus că nu voi obține nimic dacă nu voi ceda o

parte din avere unor persoane influente și nu voi ceda drepturile mele litigioase, l-am cunoscut pe avocatul Robert Roșu din cadrul societății profesionale Tuca Zbârcea și Asociații, unde mi s-a spus că lucrează soția premierului Călin Popescu Tăriceanu. Robert Roșu l-a adus la discuții pe Remus Truică ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu și fost șef de cancelarie al lui Adrian Năstase. Remus Truică mi l-a prezentat pe partenerul său de afaceri, Tal Silberstein. Aceștia, împreună cu avocații lor, care mi-au fost impuși să mă reprezinte, au continuat să amâne soluționarea cererilor mele și mi-au spus că nu am nicio soluție să îmi rezolv problemele decât dacă le voi ceda 50% din drepturile mele de moștenire. Astfel, în anul 2006 am încheiat contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății între mine și S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată prin dl. Remus Truică, societate ce aparține acestuia și partenerului său Tal Silberstein, contract certificat de avocatul Robert Roșu.”

Deși scopul întâlnirii de la sediul S.C.A. TZA nu a fost acela de a se discuta în legătură cu această plângere, ci de a găsi o soluție amiabilă pentru anularea (rezilierea) contractului de cesiune încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe și societatea Reciplia, existența plângerii a fost adusă în discuție chiar de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, care, la un moment dat, însoțindu-l pe martorul Rădulescu la baie, a răsfoit dosarul pe care acesta i-l încredințase temporar, ocazie cu care, printre alte documente, a fost descoperită și plângerea penală sus-menționată, aspecte confirmate și de martora A României Lia în declarația dată în fața instanței de apel.

Potrivit martorului, după ce au revenit în încăperea în care se desfășurau discuțiile, inculpatul Roșu „le-a spus celorlalți cu uimire, supărare și chiar afectare personală că prințul Paul vrea să facă plângere penală. Cred că le-a și spus, cumva ferit, că a văzut la mine plângerea respectivă. Reacția a fost una de ceartă, s-au arătat supărați și enervați, mai ales cei doi israelieni (n.n. - din declarație rezultă că, pe lângă inculpatul Tal Silberstein, la întâlnire a mai participat și un alt cetățean israelian), care au spus să se considere amenințați de un asemenea demers. Discuția s-a terminat foarte repede. Și eu aveam o stare de emoție, m-am speriat de atitudinea lor și am părăsit încăperea”.

Prin urmare, lăsând la o parte modalitatea în care a luat la cunoștință despre existența plângerii, s-a reținut fidelitatea inculpatului Roșu Robert Mihăiță față de ceilalți membri ai grupării din care făcea parte și preocuparea sa pentru a preîntâmpina orice posibile consecințe negative pe care aceștia le puteau suferi în legătură cu proiectul Prințul/Reciplia.

Consecința acestei întâlniri a fost alarmarea tuturor membrilor grupării, inclusiv a șefului acesteia, inculpatul Benyamin Steinmetz, care s-a deplasat personal la București pentru a discuta cu inculpatul Al României Paul Philippe și a-l liniști, ocazie cu care acesta din urmă a aflat pentru prima dată despre implicarea sus-numitului în proiectul Prințul/Reciplia.

Or, dacă ar fi fost convinși că toate demersurile întreprinse până la acel moment, începând cu încheierea contractului de cesiune și continuând cu modalitatea în care au ajuns să intre în stăpânirea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, ar fi fost unele licite, membrii grupului infracțional organizat

nu ar fi avut motive de îngrijorare, întrucât, chiar și în situația în care inculpatul Al României Paul Philippe ar fi sesizat organele judiciare, nu s-ar fi putut constata vreo încălcare a legii penale săvârșită de aceștia și de funcționarii publici implicați în rezolvarea notificărilor.

În fapt, în loc să ignore amenințările inculpatului Al României Paul Philippe sau chiar să întrerupă colaborarea cu acesta, membrii grupului infracțional organizat au cerut să se întâlnească cu cumpărătorul de influență chiar la el acasă, încercând să-l convingă să continue afacerea în care erau cu toții implicați și, prin aceasta, să renunțe la intenția depunerii plângerii penale.

Această conduită denotă că, în realitate, membrii grupului infracțional erau pe deplin conștienți despre implicarea lor în săvârșirea unor infracțiuni, fiindu-le cu adevărat teamă că, în situația în care inculpatul Al României Paul Philippe și-ar fi pus în practică planul de a sesiza organele judiciare, infracțiunile comise de ei ar fi fost descoperite.

Astfel, în luna decembrie 2011, la locuința inculpatului Al României Paul Philippe, a avut loc o întâlnire la care au participat inculpații Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein și numitul Shimon Sevez, de față fiind și soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia.

Discuțiile purtate cu această ocazie au fost înregistrate cu mijloace proprii de către inculpatul Al României Paul Philippe, iar înregistrarea a fost pusă la dispoziția organelor judiciare în faza de urmărire penală.

În legătură cu această înregistrare, s-a apreciat că în mod greșit a fost înlăturată de prima instanță din ansamblul probator, cu motivarea că expertul parte al inculpaților ar fi depistat o urmă de ștergere, ceea ce ar ridica semne de întrebare cu privire la fiabilitatea mijlocului de probă.

Simpla constatare menționată anterior, efectuată de altfel de o persoană care reprezintă interesele inculpaților, nu justifică înlăturarea acestui mijloc de probă, cu atât mai mult cât discuțiile au fost recunoscute de participanții la întâlnire.

Analiza discuțiilor, în integralitatea lor, conduce la concluzia că membrii grupării infracționale au recunoscut nu doar implicarea lor în acest proiect, ei fiind cei care „au pus banii”, ci și influența de care se bucură, inclusiv în mediul politic, subliniind că „toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic”, că au fost obținute cu muncă grea și „mulți bani” care au fost investiți.

Practic, prin această discuție, cei doi inculpați au reiterat aspectele menționate de inculpatul Trucă Remus încă din perioada premergătoare încheierii contractului de cesiune, respectiv faptul că influențele pe care le au în lumea politică, dar și în media, sunt hotărâtoare pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și au dat deja rezultate („toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic”), fiind argumentul care l-a convins pe acesta să nu persevereze cu demersurile judiciare și să continue colaborarea cu membrii grupului infracțional.

Chiar dacă inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a participat la această întâlnire, conduita sa a fost cea care i-a alertat pe ceilalți inculpați, care au apreciat că riscurile unei investigații oficiale, ca urmare a plângerii penale cu care au fost amenințați, sunt suficient de mari pentru a impune ieșirea din anonimul a liderului grupării, în persoana inculpatului Benjamin Steinmetz.

Aceeași conduită, de protejare a membrilor grupului infracțional organizat, a manifestat-o inculpatul Roșu Robert Mihăiță și atunci când în mass-media au fost publicate articole care puneau în discuție modalitatea în care au fost restituite bunuri care făceau obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006 sau se refereau la inculpații implicați în proiectul Prințul/Reciplia, în condițiile în care, pe baza acestor articole, organele statului se puteau sesiza din oficiu pentru a cerceta eventuale fapte penale comise în legătură cu respectivele restituiri.

Astfel, la data de 8.05.2011, prin preluare dintr-o altă sursă („Ziarul de Investigații” - www.ziaruldeinvestigatii.ro), în ziarul Cotidianul a apărut sub titlul „Paul, Jaf de România?” un articol care trata *in extenso* restituirea nelegală a Pădurii Snagov, în debutul căruia se menționa că „fără să aibă un titlu de proprietate valabil, fără să facă dovada deposedării abuzive de către statul comunist și fără să aibă calitatea legală de moștenitor, prințul Paul (al României, cum scrie în buletin) a luat cu japca 47 de hectare din pădurea Snagov, deși aceasta fusese declarată domeniu public de Înalta Curte de Casație și Justiție a României, încă din 1941.”

În cuprinsul articolului, altfel, surprinzător de bine documentat, se făceau referiri la istoria Pădurii Snagov începând cu anul 1930 (subtitlu: „Pădurea Snagov, domeniu public din 1930”), la sentința civilă a Judecătorei Bufta din 26.06.2013 (subtitlu: „Justiție strâmbă”), la Deciziunea nr. 1/1941 (subtitlu: „Dovada fraudei”), la faptul că, la data revendicării, tatăl inculpatului Al României Paul trăia (subtitlu: „Revendicarea era, legal, inadmisibilă”).

A doua zi, printr-un email transmis, între alții, și inculpaților Tal Silberstein și Marcovici Marius Andrei, precum și reprezentantului inculpatului Benyamin Steinmetz, numitul David Barnett, inculpatul Roșu Robert Mihăiță le-a semnalat apariția acestui articol „urât” în legătură cu inculpatul Al României Paul, iar la solicitarea inculpatului Tal Silberstein referitoare la posibilele consecințe, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a răspuns că articolul nu are relevanță legală, pentru că nu este o investigație oficială și că, în plus, ar conține și informații inexacte (fila 153, vol. 48 d.u.p.).

S-a reținut în acest context solicitarea inculpatului Tal Silberstein ca, începând cu acel moment, email-urile să fie transmise și inculpatului Andronic Dan Cătălin.

În același context, al monitorizării articolelor din presă în legătură cu membrii grupului infracțional organizat, s-a reținut solicitarea inculpatului Tal Silberstein, dar și a reprezentantului inculpatului Benyamin Steinmetz (David Barnett), făcută cu altă ocazie, adresată personal inculpatului Roșu Robert Mihăiță, de a pregăti o scrisoare de răspuns (drept la replică) foarte dură în legătură cu un articol din ziarul „Adevărul” (fila 33, vol. 46 d.u.p.).

Conformându-se solicitării primite, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a menționat că a formulat și anterior un drept la replică, pentru un articol similar din același ziar, datat 17.08.2010, intitulat „Truică, pionul unui miliardar controversat”, a cărei apariție a fost semnalată inițial de inculpatul Andronic și care se referea la legătura dintre cei doi membri ai grupului infracțional organizat, în condițiile în care inculpatul Benyamin Steinmetz era implicat și în proiectul Roșia Montană.

De altfel, legătura dintre cei doi a fost amintită și într-un alt articol (publicat la 29.06.2011 în ziarul Click), în care, chiar dacă erau tratate mai degrabă aspecte mondene în legătură cu inculpatul Truică Remus, se menționa că acesta are o „avere colosală, ținută ascunsă” și că este „tovarăș cu controversatul Beny Steinmetz, magnatul diamantelor”, făcându-se referire tocmai la „ampla investigație marca Adevărul, publicată anul trecut”.

Mentținerea inculpatului Al României Paul Philippe în înțelegerea stabilită cu grupul infracțional aflat în spatele societății Reciplia a fost o altă preocupare constantă a membrilor săi, inclusiv a celor care au aderat ulterior, în condițiile în care afacerea pusă la punct odată cu încheierea contractului de cesiune se prefigura a fi una extrem de profitabilă, fiind vorba despre acapararea unor bunuri în schimbul unor sume de bani derizorii, prin raportare la valoarea de piață a acestora.

Nemulțumirea inculpatului Al României Paul Philippe în legătură cu neîncasarea sumelor negociate cu ocazia încheierii contractului de cesiune l-a determinat pe acesta să contacteze nu doar avocați care să-l ajute să rezilieze sau să renegocieze contractul încheiat ori să formuleze plângeri penale sau denunțuri, ci și să găsească alte persoane cu resurse financiare, cu care să încheie o nouă înțelegere cu privire la bunurile pe care le revendica.

În acest context, la 29.05.2012, printr-un email adresat celorlalți membri ai grupului infracțional, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu i-a încunoștințat pe aceștia că aflase despre o întâlnire pe care inculpatul Al României Paul Philippe și soția sa o avuseseră cu o seară înainte cu Ovidiu Tender, un potent om de afaceri, care a avut ca obiect evaluarea bunurilor pe care acesta urma să le achiziționeze de la inculpatul Al României Paul Philippe.

Răspunzând la acest mesaj, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a arătat că este evidentă implicarea respectivului om de afaceri, care-l finanțează pe inculpatul Al României Paul Philippe și a apreciat că o abordare legală agresivă este cea mai bună soluție, însă numai dacă cei care coordonau grupul infracțional, respectiv inculpatul Tal Silberstein și Shimon Sevez, vor decide aceasta.

S-a reținut că preocuparea membrilor grupului infracțional în legătură cu posibilitatea ca inculpatul Al României Paul Philippe să se reorienteze către alte persoane era una reală, fiind de natură să-i neliniștească, căci aceasta ar fi însemnat să piardă afacerea extrem de profitabilă reprezentată de înțelegerea pe care o aveau cu acest inculpat.

Mai mult, suspiciunea referitoare la implicarea numitului Tender în această afacere fusese exprimată de inculpatul Tal Silberstein și cu ocazia întâlnirii pe care acesta, împreună cu inculpații Benyamin Steinmetz și Shimon Sevez, au avut-o cu inculpatul Al României Paul Philippe, în luna decembrie 2011, la domiciliul acestuia.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein a amintit în această discuție despre „domnul Tender, care are poate niște idei de a prelua această afacere”, iar ulterior, încercând să-l convingă pe inculpat să rămână alături de ei („un partener internațional, care vrea grupul vostru, care vrea să vă sprijine în ambele planuri, local și extern”) în acest proiect, același Tal Silberstein i-a spus acestuia

că „nu aveți nevoie de încă un escroc pe lângă voi, care să vă dezamăgească, promițând lucruri pe care nu le poate oferi”.

Prin urmare, email-ul analizat, din 29.05.2012, adresat inclusiv inculpatului Roșu Robert Mihăiță, demonstrează că, deși cu ocazia întâlnirii din luna decembrie 2011, inculpatul Al României Paul Philippe a negat implicarea numitului Tender, membrii grupului infracțional au urmărit în continuare această „pistă”, în contextul preocupării lor de a-l menține pe inculpat „alături de ei”.

În raport de toate aceste considerente, pe baza probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte a constatat că, prin acțiunile sale, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a depășit limitele cadrului legal în care trebuie exercitată profesia de avocat, implicându-se cu bună știință în constituirea, la 1.11.2006, a unui grup infracțional ce a avut ca scop dobândirea, prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție și asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, urmată de desfășurarea activităților menționate anterior în interesul acestei asocieri până în anul 2013, fapte care se circumscriu infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, ce reprezintă legea penală mai favorabilă și pentru care a fost condamnat.

Reținând această încadrare juridică, Înalta Curte a avut în vedere limitele de pedeapsă ale uneia dintre infracțiunile care a reprezentat scopul grupării infracționale, respectiv cea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

Înalta Curte a constatat că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a constituit grupul infracțional organizat la 1.11.2006 și a desfășurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii și de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

În privința **inculpatului Tal Silberstein**, instanța de apel a reținut că probatoriul administrat în cauză demonstrează că acesta a pus bazele asocierii infracționale, împreună cu inculpații Truică și Benyamin Steinmetz, încă din vara/toamna anului 2006.

Astfel, potrivit declarației inculpatului Truică Remus, acesta a fost contactat de inculpatul Tal Silberstein, prin intermediul căruia l-a cunoscut și pe Benyamin Steinmetz. Cu ocazia întâlnirii care a avut loc la locuința inculpatului Truică, acesta a prezentat celor doi proiectul Prințul, iar cei doi i-au spus că „sunt interesați de afacere” și au solicitat să se facă un studiu de către S.C.A. TZA, firmă pe care cei doi cetățeni israelieni au ales-o, pentru a vedea dacă se implică în retrocedarea bunurilor.

În același sens este și declarația inculpatului Andronic, care a arătat că „despre afacerea cu Prințul” a aflat de la inculpatul Tal Silberstein prin anul

2006, care i-a spus că „un grup de investitori au intenția să preia o parte din bunurile pe care acesta (n.n - inculpatul Al României Paul) le pretindea, întrucât nu avea bani și căuta investitori.”

Tot astfel, din declarația martorei Valmar Ioana rezultă că aceasta a aflat chiar de la inculpatul Tal Silberstein despre faptul că „este în negocieri cu prințul Paul pentru a cumpăra de la acesta drepturile litigioase pentru averea pe care o revendică acesta în România”, urmând ca, în situația în care inculpatul Al României Paul Philippe va dobândi anumite imobile, vânzarea lor către compania în care inculpatul Tal Silberstein era implicat să fie autentificată de martoră, în calitate de notar, cu precizarea că, la acel moment, aceasta era soția prim-ministrului în funcție, Călin Popescu-Tăriceanu.

A rezultat așadar că, deși aparent implicarea inculpaților Tal Silberstein și Benaymin Steinmetz în această afacere extrem de profitabilă era condiționată de concluziile favorabile ale raportului de *due diligence* întocmit de o firmă de avocatură, în realitate, hotărârea de a se implica în acest proiect fusese deja luată anterior primirii acestui raport, în luna octombrie 2006, câtă vreme la 21.09.2006, ca urmare a acordului exprimat de cei doi, concretizat în procura dată inculpatului Truică, ca reprezentant al Reciplia, a fost încheiat un prim contract de cesiune între inculpații Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau cei doi cetățeni străini, contract care a stat la baza perfectării celui din 1.11.2006.

Mai mult, deși raportul de *due diligence* sublinia existența unor impedimente serioase în privința obținerii bunurilor indicate de inculpatul Al României Paul Philippe, inculpații Benyamin Steinmetz și Tal Silberstein au acceptat să se implice, chiar și în aceste condiții, în proiectul Prințul/Reciplia, ceea ce înseamnă că riscurile afacerii urmau a fi depășite prin alte mijloace, ilicite, mai exact prin influențele pe care atât personal, cât și prin intermediul partenerului lor, inculpatul Truică, urmau să le exercite la nivelul factorilor de decizie din România, în condițiile în care, cu privire la 22 dintre bunurile care făceau obiectul contractului de cesiune, cele mai importante prin prisma valorii lor, erau în derulare proceduri administrative de restituire.

În același sens, cu titlu exemplificativ, s-a reținut că, în primăvara anului 2007, la sediul S.C.A. TZA a avut loc o discuție cu martorul Vasiliu, avocatul fostului rege Mihai I, la care din partea Reciplia au participat inculpații Tal Silberstein, Roșu și Truică, ocazie cu care martorul le-a spus celor prezenți că Pădurea Snagov nu a aparținut fostului suveran Carol al II-lea, făcând trimitere la aceeași Deciziune nr. 1/1941, al cărei conținut era cunoscut de inculpați, replica inculpatului Truică, dată în prezența celorlalți doi inculpați, fiind aceea că „asta e problema lor”.

Chiar și în ipoteza în care inculpatul Tal Silberstein nu ar fi avut cunoștințele juridice necesare pentru a aprecia asupra considerentelor acestei decizii, ori nu ar fi înțeles cu exactitate aspectele relatate de martor, determinat de unele limitări de exprimare impuse de limba în care s-a purtat conversația, ar fi putut fi informat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, avocat care reprezenta Reciplia SRL, astfel cum acesta făcea de obicei cu membrii grupului, în condițiile în care hotărârea a fost descoperită cu ocazia percheziției efectuate la sediul firmei de avocați, purtând mențiunea „a nu se folosi în niciun dosar.”

Prin urmare, susținerile inculpatului Tal Silberstein din cuprinsul declarațiilor din datele de 6.11.2017 și 8.11.2017 sunt infirmate de probele administrate.

Chiar dacă inculpatul Tal Silberstein nu a avut contact cu inculpatul Al României Paul Philippe decât după încheierea contractului de cesiune, când acordul între traficanțul și cumpărătorul de influență fusese deja realizat, probatoriul administrat în cauză demonstrează că inculpatul Tal Silberstein a întărit cu acea ocazie promisiunile făcute anterior de către inculpatul Truică, afirmând influența pe care o are și el personal pentru obținerea bunurilor menționate în contract.

Așa cum s-a arătat, societatea Reciplia nu era a inculpatului Truică Remus, ci a celor care o controlau din umbră și făceau posibilă realizarea acțiunilor de traficare a influenței întreprinse de acesta, cu acordul și în sensul dorit de ei, respectiv a inculpaților Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, chiar dacă acțiunile și implicarea celor doi nu au fost vizibile la început, inculpatul Tal Silberstein fiind prezentat inculpatului Al României Paul Philippe în anul 2007, iar inculpatul Steinmetz Benyamin abia în luna decembrie 2011, când exista riscul declanșării unor cercetări în legătură cu modul de obținere a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, urmare a plângerii penale formulate de cel din urmă.

Deși nu locuia în România, unde venea rar, așa cum susține inculpatul, după ce a devenit consilier al prim-ministrului României, Tal Silberstein, folosindu-se de avantajul conferit de poziția sa în mediu politic, care îi crea aparența unei persoane influente, s-a implicat într-un mod mai vizibil în activitatea grupului infracțional organizat și în susținerea acțiunilor întreprinse de inculpatul Truică Remus pentru obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, participând la întâlnirile dintre acesta și Truică Remus care au avut loc la casa de avocatură TZA în prezența inculpatului Roșu Robert Mihăiță, pentru a-i da asigurări cumpărătorului de influență că se făceau demersuri pentru obținerea bunurilor într-un timp scurt.

Astfel, în declarația din data de 11.12.2015, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat că, după câteva luni sau un an de la încheierea contractului, l-a cunoscut pe Tal Silberstein la sediul firmei de avocatură TZA, când acesta s-a prezentat ca fiind consilier al lui Tăriceanu, precizând că deține clădirea în care TZA funcționează și că el plătește avocații care sunt ai lui, că poate obține orice și că prin Dan Andronic controlează presa, prezentându-i și o listă cu 80 de persoane din mass-media asupra cărora are influență. Totodată, i-a mai spus că dacă este cu ei poate să câștige, discuția fiind purtată în prezența lui Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță.

Influența de care se bucura inculpatul Tal Silberstein în lumea politică, dar și la nivelul conducerii Statului Român este confirmată atât de probatoriul testimonial, cât și de corespondența electronică aflată la dosar.

Martorul Dimofte a arătat, astfel, că Tal Silberstein i-a fost prezentat de inculpatul Truică ca fiind „mâna dreaptă a lui Steinmetz” și „un om influent, nu doar în România, ci și în alte țări din Europa și că a fost consultant politic pentru Băsescu, Năstase, Tăriceanu și apoi pentru Blaga, candidat la primărie.”

Martorul a mai arătat că a discutat de mai multe ori cu inculpatul Tal Silberstein, iar acesta „a confirmat că este reprezentantul lui Steinmetz.”

Tot astfel, martorul Bejenaru Andrei a arătat că atât inculpatul Truică, cât și Tal Silberstein, se lăudau cu cunoștințele lor în lumea politică, cu trimitere la fostul premier, martorul Tăriceanu, dar și la Victor Ponta sau Viorel Hrebenciuc.

Despre inculpatul Tal Silberstein, același martor a arătat că, atunci când „era o problemă”, inculpatul întreba „la cine trebuie să apeleze pentru rezolvarea ei”. În acest context, martorul a relatat un episod în legătură cu unul dintre bunurile menționate în contractul de cesiune, respectiv Pădurea Broșteni, arătând că, întrucât se intenționa formularea unei acțiuni în justiție împotriva Romsilva, ca reprezentant al Statului Român, și erau necesare niște documente, inculpatul Tal Silberstein a întrebat „cu cine trebuie să vorbească pentru a se obține de la Romsilva hărțile fostelor proprietari”, respectiv dacă „Victor Ponta poate fi de ajutor pentru asta”, martorul precizând totodată că inculpatul Tal Silberstein „mereu spunea că îl cunoaște pe Victor Ponta”.

Conexiunile pe care inculpatul Tal Silberstein le avea la cel mai înalt nivel politic nu sunt simple afirmații, fără acoperire în realitate, ci sunt confirmate de corespondența pe email aflată la dosar, îndeosebi cea purtată cu inculpatul Dan Andronic, prieten și partener de afaceri cu inculpatul Tal Silberstein, pe care chiar acesta din urmă l-a cooptat la grupul infracțional din spatele Reciplita.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein i-a redirecționat inculpatului Andronic mai multe email-uri transmise președintelui României în funcție, Traian Băsescu:

- din 22.05.2010, în care inculpatul Tal Silberstein îi solicită o întâlnire de o oră și jumătate președintelui României pentru a-i prezenta „foarte serios” recomandările unor focus grup-uri conduse de inculpat;

- din 3.05.2010, în care inculpatul Tal Silberstein îi solicită o întrevedere președintelui României, în legătură cu tăierile bugetare preconizate (n.n. - acestea au fost anunțate de președinte trei zile mai târziu, pe 6.05.2010);

- din 19.10.2009, în care inculpatul Tal Silberstein îi aduce la cunoștință președintelui României neînțelegerile pe care le are cu managerul campaniei sale, Felix (fil. 219-221, vol. 46 d.u.p și fila 2, vol. 48 d.u.p).

De asemenea, la dosar există email-uri, redirecționate inculpatului Andronic, care atestă întâlnirile pe care inculpatul Tal Silberstein urma să le aibă cu prim-ministrul Serbiei, pe 5.05.2015, dar și cu cel al României, pe 6.05.2015 (n.n. - în acea perioadă, această funcție era ocupată de Victor Ponta), cu mențiunea că la ultima urma să participe și inculpatul Andronic (fil. 4-8, vol.48 d.u.p), fiind astfel confirmată declarația martorului Bejenaru, menționată anterior, privind relația pe care inculpatul Tal Silberstein o avea cu politicianul sus-menționat.

În ce privește rolul inculpatului Tal Silberstein în cadrul proiectului Prințul/Reciplita, acesta a făcut legătura între liderul grupului, inculpatul Benjamin Steinmetz, și ceilalți membri ai acestuia, pe care i-a coordonat mai ales după ce, în anul 2010, inculpatul Truică Remus a ieșit din afacere.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein a fost perceput ca un reprezentant al investitorilor, care primea în mod constant informații de la inculpații Truică

Remus și Roșu Robert cu privire la demersurile efectuate pentru obținerea bunurilor.

La rândul său, inculpatul Tal Silberstein prezenta rapoarte inculpatului Benjamin Steinmetz, relevantă în acest sens fiind întâlnirea din iulie/august 2010, de pe yahtul acestuia, relatată de martorul Bejenaru, în cadrul căreia s-a discutat despre modul în care inculpatul Truică a administrat proiectul Reciplia și în care au fost folosiți banii, dar și despre vânzările efectuate până la acel moment, percepția martorului fiind aceea că Tal Silberstein prezintă un raport de activitate pentru perioada în care el împreună cu Truică au gestionat proiectul Reciplia.

Rolul inculpatului Tal Silberstein nu a constat doar în coordonarea acțiunilor celorlalți membri din România, ci acesta s-a implicat efectiv în obținerea bunurilor care făceau obiectul contractului de cesiune, fiind relevante în acest sens acțiunile pe care acesta le-a întreprins în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa.

Astfel, după ce au intrat în posesia Notei juridice din 14.04.2008, care era nefavorabilă restituirii, inculpatul Tal Silberstein a stabilit strategia de urmat, care presupunea contactarea conducerii institutului, dar și a avocatului acestuia, care redactase nota respectivă, demersuri în care au fost implicați nu doar inculpații Truică și Roșu, ci însuși inculpatul Tal Silberstein.

Deși cunoștea conținutul contractului de cesiune din 1.11.2006, în baza căruia drepturile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, fuseseră cesionate S.C.Reciplia S.R.L., inculpatul Tal Silberstein a fost parte a strategiei pusă la cale prin încheierea contractului și s-a prezentat personal la sediul Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, însoțindu-l astfel pe inculpatul Truică, pentru a susține pe lângă conducerea instituției admiterea cererii formulate de inculpatul Al României Paul Philippe, fără a aduce la cunoștință faptul că, în realitate, drepturile revendicate de acesta fuseseră transferate către Reciplia.

Prezența la institut a inculpatului Tal Silberstein, în perioada discutării cererii de retrocedare, rezultă din declarațiile constante ale martorului Oancea Florin, menținute cu ocazia audierii în fața Înaltei Curți, care a arătat că, la una dintre întâlniri, inculpatul Truică a venit însoțit de un cetățean străin, al cărui nume se termina în „stein” și pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului României (n.n - la acea dată, martorul Tăriceanu). Cei doi i-au fost prezentați martorului chiar de directorul Iliescu, care l-a chemat special pentru aceasta, martorul realizând după câteva luni „că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influență. Pe moment am fost impresionat, dar ulterior am realizat care a fost scopul acestei întâlniri. La acea întâlnire nu s-a discutat despre acea retrocedare și s-a pus problema ca și cum ar fi fost realizată. Am înțeles că acea persoană este asociatul lui Truică și a venit pentru a vedea stadiul retrocedării. Tot atunci s-a discutat și despre urgentarea trecerii din public în privat și pe moment n-am înțeles.”

De asemenea, martorul a mai arătat în fața instanței de apel că inculpatul Truică i-a fost prezentat de Iliescu Horia ca fiind „prieten cu Al României Paul Philippe și îl ajută „cu detalii” în legătură cu retrocedările”, relația dintre

inculpatul Truică și directorul Iliescu fiind percepută de martor ca una „de prețuire reciprocă”.

A rezultat, așadar, că demersurile erau făcute, aparent, în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, deși ambii inculpați cunoșteau despre existența contractului în baza căruia cel dintâi inculpat își cesionase drepturile, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, către S.C.Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau, între alții, inculpații Truică și Silberstein.

Mai mult, a rezultat că, deși inculpații Truică și Tal Silberstein cunoșteau că terenul pe care-l vizau aparținea domeniului public al statului și că acesta nu putea fi restituit ca atare de către institut, care nu avea decât un drept de administrare, cei doi au continuat demersurile în sensul influențării factorilor de decizie ai institutului, fiind pe deplin conștienți că numai pe această cale vor obține restituirea terenului.

Demersurile pe care inculpatul Tal Silberstein trebuia să le facă în beneficiul grupului, prin prisma relațiilor pe care le deținea la cel mai înalt nivel al Statului Român, sunt probate și de email-ul transmis de inculpatul Truică martorului Bejenaru la data de 15.01.2008, când fosta Fermă Regală Băneasa nu fusese încă obținută (fila 109, vol. 56 d.u.p.).

Astfel, făcând observații pe marginea conținutului unui document care cuprindea, între altele, o „coloană referitoare la strategie”, inculpatul Truică a arătat că aceasta „nu trebuie să rămână”, însă *„este important să înțeleagă de cine depinde rezolvarea problemelor. Poate ar trebui insistat în această direcție și să scriem clar de cine avem nevoie (luând de exemplu ferma regală băneasa, trebuie scris ca în cca. 30 zile să ne dea procesul-verbal de punere în posesie atât IPP cât și IC). Are cum să ajute la Banca Națională? în caz că nu, nici punctul 5 nu ar trebui inclus.”*

În același email există însă și o referire explicită la inculpatul Tal Silberstein, care *„ar trebui să insiste puțin și pe zona de imagine a prințului”*. Făcând referire la modificarea statutului casei regale făcută de fostul rege Mihai I, care ar fi dorit și modificarea legii salice, inculpatul Truică arată că *„deși pare o prostie, să nu ne trezim cu o surpriză și să vedem că nu mai avem obiectul muncii”*, ceea ce în mod evident se referea la eventualele consecințe negative ale demersurilor fostului suveran, care ar fi afectat astfel acțiunile de obținere a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul presupusei sale apartenențe la fosta familie regală.

În acest context, în finalul email-ului, inculpatul Truică îl roagă pe martorul Dimofte (căruia email-ul îi fusese transmis, spre știință): *„să-i amintești tu lui Tal de poziția publică pe care am cerut-o pentru prinț. Asta ne ajută enorm să negociem niște procente pe care ți le explic când mă întorc.”*

Astfel, așa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, inculpatul Al României Paul Philippe era preocupat nu doar de obținerea unor sume de bani de pe urma bunurilor pe care le revendica, ci și de imaginea sa publică, dar mai ales de recunoașterea apartenenței sale la familia regală a României.

Cunoscând aceste aspecte, membrii grupului infracțional au încercat să speculeze în favoarea lor interesul manifestat de inculpatul Al României Paul Philippe pentru un statut recunoscut oficial de Statul Român, similar celui de care se bucura Radu Duda, soțul fiicei fostului rege Mihai I, care în septembrie

2002 fusese numit Reprezentant Special al Guvernului Român pentru Integrare, Cooperare și Dezvoltare Durabilă, funcție pe care încă o avea la data email-ului menționat anterior.

Astfel, având în vedere legăturile demonstrate anterior, pe care inculpatul Tal Silberstein le avea cu persoanele care ocupau în acea perioadă funcția de prim-ministru (martorul Tăriceanu) și cea de președinte al României (Traian Băsescu), acesta putea să faciliteze numirea inculpatului într-o poziție publică, ceea ce ar fi adus, în schimb, procente mai bune pentru membrii grupului infracțional din bunurile care făceau obiectul contractului de cesiune.

Termenii folosiți de inculpatul Truică („să-i amintești tu lui Tal de poziția publică pe care am cerut-o pentru prinț”) demonstrează că o asemenea discuție între cei doi membri ai grupului infracțional organizat avusese loc anterior, fiind vorba despre o reiterare a unei „cereri”.

Împrejurarea că o asemenea „poziție publică” a fost obținută sau nu ori că inculpatul Tal Silberstein a făcut sau nu demersuri în acest sens nu prezintă importanță, relevant fiind faptul că a existat o asemenea preocupare în cadrul grupului, că aceasta era în strânsă legătură cu contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe și, mai important, că persoana care putea obține respectiva numire era inculpatul Tal Silberstein, prin prisma influenței pe care o avea asupra potențialilor decidenți.

Poziția inculpatului Tal Silberstein în cadrul grupului infracțional s-a consolidat după ce, în anul 2010, inculpatul Truică și-a vândut participația și a părăsit proiectul Prințul/Reciplia.

Astfel, începând cu acest moment, inculpatul Tal Silberstein a coordonat în mod exclusiv activitatea desfășurată sub paravanul Reciplia, fiind informat în permanență și participând la luarea deciziilor vizând acțiunile pentru obținerea ori valorificarea bunurilor care făceau obiectul contractului.

În acest sens, chiar dacă la 15.10.2010 a fost numit ca administrator al S.C. Reciplia S.R.L. inculpatul Marcovici (fil.13, vol. 69 d.u.p), cel care coordona *de facto* societatea era inculpatul Tal Silberstein.

De altfel, potrivit declarației notariale date la 25.03.2013 de Marcovici Marius, în calitate de administrator al S.C.Reciplia S.R.L., inculpatul Tal Silberstein era beneficiarul celor două conturi aparținând acestei societăți, deschise la B.R.D. (fil. 131,164, vol. 38 d.u.p).

Poziția inculpatului Tal Silberstein și rolul acestuia în luarea deciziilor la nivelul grupului infracțional organizat sunt confirmate și de martora Ciocoiu Alina Carmen, care a fost prezentă la negocierile din cursul anului 2013 dintre Al României Paul Philippe și Reciplia SRL, legate de derularea contractului de cesiune de drepturi, pe care „prințul” dorea să îl desființeze, sens în care a precizat că din partea Reciplia participau administratorul Marcovici Marius, iar ca negociator Lucian Mateescu, însă deciziile erau luate de inculpatul Tal Silberstein, primii doi fiind doar executanți (declarațiile din 15.10.2014, 9.12.2015, 27.04.2018 și 24.09. 2020).

La rândul său, martorul Borbely Dan, avocat în cadrul S.C.A. TZA, în declarația dată în cursul urmăririi penale (filele 432-438, vol. 7 d.u.p.), a arătat că era evident pentru toată lumea că Tal Silberstein coordonează activitatea Reciplia, cel puțin în legătură cu acest proiect, administratorul firmei fiind

Marcovici, care a venit la întâlniri fie singur, fie împreună cu Tal sau cu Mateescu.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană care l-a însoțit la unele discuții pe inculpatul Al României Paul Philippe, determinate de nemulțumirile acestuia legate de derularea contractului cu Reciplia, a precizat că inculpatul purta negocieri cu membrii grupului, nominalizându-i pe Tal Silberstein, Mateescu Lucian, Moshe Agavi, Marcovici Marius, despre acesta din urmă afirmând că era puțin agresiv și nu era dispus să negocieze, spre deosebire de Mateescu Lucian. În plus, martora a mai arătat, în mod constant, că după ce a constatat modalitatea în care au fost stabilite procentele între părți în cuprinsul contractului de cesiune, dar și faptul că Al României Paul Philippe nu știa că au fost dobândite Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa și nici că din primul imobil au fost vândute mai multe loturi, convingerea sa a fost că situația inculpatului este rezultatul unui plan foarte bine orchestrat de Steinmetz Benyamin, Moshe Agavi, Shimon Shavez, dus la îndeplinire de Truică Remus, în care au fost implicați și Mateescu Lucian, Marcovici Marius, Dan Andronic și Roșu Robert Mihăiță (filele 11-12, vol. 7 d.u.p., filele 105-111, vol. 23 dos. inst. fond și 161-167, vol. 6 dos. inst. apel).

Conținutul corespondenței electronice purtată de inculpați face dovada că membrii grupului infracțional organizat comunicau între ei și se informau reciproc în legătură cu demersurile ce trebuiau făcute pentru realizarea scopului acestuia, dar și a ierarhiei existente în cadrul asocierii, liderul fiind Steinmetz Benyamin, a cărui identitate se încerca a nu fi legată de acțiunile grupării.

Preocuparea constantă a inculpatului Tal Silberstein de a proteja interesele grupului rezultă și din conduita adoptată de acesta după publicarea în presă a unui articol „urât”, cum îl numește inculpatul Roșu, în care se prezentau împrejurările restituirii nelegale a Pădurii Snagov (articol preluat de ziarul Cotidianul dintr-o altă sursă și publicat sub titlul „Jaf la drumul mare”), se dezvăluia legătura dintre Al României Paul Philippe și inculpatul Truică Remus, implicarea Reciplia și a inculpatului Steinmetz Benyamin, ocazie cu care i s-a solicitat lui Roșu Robert Mihăiță să pregătească o scrisoare de răspuns (drept la replică), însă acesta l-a asigurat că respectivul articol nu are relevanță penală și conține informații inexacte (fila 33, vol. 46 d.u.p.).

Aceeași conduită de a proteja interesele grupului infracțional organizat a fost adoptată de inculpatul Tal Silberstein și cu ocazia publicării unor articole de presă cu conținut similar (cel publicat în ziarul „Adevărul” la 17.08.2010 și cel publicat în revista Clik la 29.06.2011), a căror apariție a fost semnalată de inculpatul Andronic și avocatul David Barnett, reprezentantul lui Steinmetz Benyamin, care, deși îl vizau pe inculpatul Truică Remus, iar acesta nu mai activa în cadrul grupării, făceau referiri la averea sa colosală și legăturile dintre el și controversatul Beny Steinmetz, care era implicat și în proiectul Roșia Montană. Publicarea respectivelor articole a atras transmiterea unui drept la replică de către inculpatul Tal Silberstein, atât cu privire la el, cât și cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz, în care erau negate relațiile personale sau de afaceri ale celor doi cu inculpatul Truică.

În calitatea deținută în cadrul grupului, inculpatul Tal Silberstein a participat la întâlnirile și negocierile vizând situația bunurilor care făceau

obiectul contractului de cesiune, dar și nemulțumirile inculpatului Al României Paul Philippe, care s-au accentuat după anul 2010, în contextul în care acesta nu a primit sumele de bani negociate prin contractul de cesiune.

În pofida încercărilor membrilor grupării de a rezolva nemulțumirile inculpatului Al României Paul Philippe, acesta a apelat și la alte persoane cu resurse financiare care să îl ajute în recuperarea bunurilor pe care le revendica, astfel că în actul adițional la contractul de cesiune, din 14.04.2011, denumit „Înțelegere”, este menționată și firma Lot Invest, căreia inculpatul i-a cedat o parte din bunurile solicitate, pe fondul situației conflictuale generate de faptul că nu obținuse resursele financiare promise de membrii grupului.

Pentru a proteja interesele grupului și a nu pierde contractul sau a diminua profitul preconizat încă de la momentul perfectării afacerii, inculpatul Tal Silberstein a stabilit o nouă întâlnire la sediul S.C.A. TZA, la care a participat inculpatul Al României Paul Philippe, însoțit de un nou avocat, martorul Rădulescu Veronel, și inculpații Marcovici Marius Andrei, omul de încredere al lui Tal Silberstein, Andronic Dan Cătălin și Roșu Robert Mihăiță.

Probatoriul administrat în cauză a dovedit că interesul inculpatului Tal Silberstein a fost de acela de a-l menține pe inculpatul Al României Paul Philippe în contract cu orice preț, dar și de a proteja interesele membrilor grupului, în special ale liderului acestuia, inculpatul Steinmetz Benyamin, relevantă în acest sens fiind conduita adoptată de acesta în cadrul întâlnirii de la sediul S.C.A. TZA după ce a aflat despre existența plângerii penale redactată de martorul Rădulescu la solicitarea clientului său.

Astfel, după ce inculpatul Roșu Robert Mihăiță a prezentat membrilor grupului conținutul plângerii, în care se reclama săvârșirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele ce fac obiectul acestei cauze, printre persoanele nominalizate fiind și inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță și Tal Silberstein, reacția celui din urmă a fost una necontrolată, de iritare, același comportament fiind adoptat și de inculpatul Marcovici Marius Andrei (celălalt cetățean evreu, cum îl descrie martorul Rădulescu Veronel).

Întrucât membrii grupului infracțional organizat erau conștienți de implicarea și acțiunile desfășurate pentru dobândirea imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, dar și a celorlalte bunuri din contractul de cesiune, aceștia au fost speriați de consecințele sesizării organelor judiciare și ale declanșării cercetărilor, astfel că inculpatul Tal Silberstein l-a anunțat pe liderul Steinmetz Benyamin că este cazul să intervină și a stabilit o întâlnire cu Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia.

Deși inculpatul Tal Silberstein a declarat că l-a îndemnat pe Al României Paul Philippe să depună plângerea, afirmând că activitățile desfășurate de SC Reclips SRL în relațiile cu acesta erau legale și corecte, în realitate, dat fiind șantajul la care s-a recurs (în opinia martorului Țuca Florentin, prezentarea unei plângeri penale cu ocazia negocierilor dintre părți, reprezintă un șantaj la adresa părților din contract, un demers neadecvat, jignitor și neprofesional), inculpatul Tal Silberstein a încercat să îl determine pe Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare, lucru care în fapt s-a și întâmplat, în urma promisiunilor făcute de membrii grupului la întâlnirea stabilită cu liderul acestuia.

Astfel, în cadrul întâlnirii care a avut loc în cursul lunii decembrie 2011, la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe, la care au participat inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, dar și Shimon Shevez și martora A României Lia Georgia, membrii grupului infracțional organizat au recunoscut implicarea lor în proiect, asumându-și, practic, nu doar reușitele de până atunci (obținerea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa), ci și faptele care au permis realizarea lor, arătând că sunt cei care au finanțat afacerea, că se bucură de influență în mediul politic și că toate acestea „nu s-au întâmplat pentru nimic”, că totul s-a obținut prin muncă grea și cu „mulți bani”, investiți de Beny.

Din conținutul conversației înregistrată cu mijloace proprii de inculpatul Al României Paul Philippe și care constituie mijloc de probă în cauză, rezultă în mod evident că membrii grupului infracțional organizat prezenți la întâlnire (Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin) au încercat și reușit să-l convingă pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare și să nu rezilieze contractul de cesiune, sens în care i-au promis acestuia o renegociere a clauzelor lui, prin acceptarea procentului de 15% pretins de acesta, în final, inculpatul Steinmetz Benyamin solicitându-i să mai dea o șansă „afacerii”, întrucât el nu investește în ceva ce nu merită.

Prezența la această întâlnire a inculpatului Steinmetz Benyamin alături de Tal Silberstein, care se situau pe palierul de conducere în ierarhia grupului, dovedește odată în plus că membrii grupului infracțional cunoșteau caracterul ilicit al înțelegerii dintre părți, consfințit prin încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006 și că, pentru a nu se expune riscului declanșării cercetărilor și descoperii implicării lor în obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, au acceptat să îl prezinte pe liderul grupului cumpărătorului de influență, a cărui implicare fost ținută ascunsă până la acel moment, astfel cum deja s-a arătat.

Participarea inculpatului Steinmetz Benyamin la negocieri a fost surprinzătoare și pentru soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia, care a arătat că „a fost surprinsă să afle de implicarea lui Steinmetz Benyamin” care le-a propus un nou contract cu condiții avantajoase pentru ei, fiind făcute din nou referiri la posibilitățile pe care reprezentanții Receptivității le au pentru dobândirea bunurilor revendicate de soțul său, sugerându-le, totodată, să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel.

Astfel, în scopul protejării intereselor grupului și a se asigura că, pe viitor, nu vor mai fi efectuate astfel de demersuri de către inculpatul Al României Paul Philippe, care le-ar fi zădărnicit eforturile financiare și la nivel relațional, inculpatul Tal Silberstein, în contextul discuțiilor menționate, i-a sugerat acestuia că ar fi bine să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel, afirmând că: „(...) *Eu contest că domnul Rădulescu nu a fost trimis de președinte... Credeți-mă știu...și nu sunt implicat.*”

Nemulțumirile inculpatului Al României Paul Philippe determinate de faptul că nu a primit sumele promise și negociate la momentul încheierii înțelegerii, dar și încercarea acestuia de a apela la alți investitori (în parte fiind realizate prin societatea Lot Invest) și de a rezilia contractul cu Receptivitatea (sens în care a apelat la serviciile mai multor avocați) au impus cooptarea de către

inculpatul Tal Silberstein în cadrul grupului infracțional organizat și a inculpaților Andronic Dan Cătălin, pe care îl cunoștea de mult timp și îi era prieten, Marcovici Marius Andrei, care era omul lui de încredere și se ocupa de afacerile sale și Mateescu Lucian Claudiu, care i-a fost prezentat de inculpatul Andronic.

Rolul inculpaților care au aderat la grupul infracțional organizat nu a fost acela de a acorda consultanță în relația cu presa sau în domeniul imobiliar, întrucât pe perioada derulării contractului nu au fost realizate astfel de proiecte de către Reciplia, ci de a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul, care era extrem de profitabil pentru membrii grupului infracțional organizat, fapt ce explică și participarea acestora la discuțiile purtate cu inculpatul Al României Paul Philippe ce priveau derularea convenției, stadiul procedurilor judiciare și administrative privind bunurile revendicate și negocierea cu societatea Lot Invest (la care a participat inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, trimis fiind de Tal Silberstein).

Eforturile inculpatului Tal Silberstein de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune și de a nu apela la alți parteneri cu potențial financiar interesați în cumpărarea drepturilor acestuia rezultă și din împrejurarea că, ulterior, i-a solicitat inculpatului Mateescu Lucian Claudiu să discute în numele SC Reciplia SRL cu reprezentantul firmei Lot Invest, Bogdan Ștefănescu, și cu avocatul Serghei Perju, negociere în urma căreia Ferma de montă Băneasa a fost cedată respectivei societăți, în schimbul renunțării la alte bunuri menționate în convenția din 2005 și care se regăseau și în contractul de cesiune din 2006, încheiat cu SC Reciplia SRL (declarația inculpatului Mateescu Lucian, filele 225-133, vol. 3 d.u.p.).

Inculpatul Mateescu Lucian, în fața instanței de fond, pentru a-și justifica retractarea sau nuanțarea depoziției din cursul urmăririi penale, a invocat starea de oboseală (după efectuarea unei percheziții domiciliare), neînțelegerea sau inducerea unor răspunsuri de către procurorul anchetator, însă aceste argumente nu au putut fi primite, în contextul în care acesta a fost asistat de apărătorul său ales, a citit și semnat declarația și nu a avut de făcut obiecțiuni, astfel că și-a asumat conținutul și realitatea consemnărilor din cuprinsul actului procedural.

Prin urmare, acțiunile coordonate de Tal Silberstein și implicarea altor membri ai grupului în realizarea unei înțelegeri cu Lot Invest pentru a păstra în continuare contractul cu Al României Paul Philippe dovedesc interesul acestora în dobândirea bunurilor revendicate și contrazic susținerile inculpatului Tal Silberstein din declarația dată în fața instanței de fond, în care a relatat că i-a comunicat celui dintâi că nu îl poate ajuta cu nimic în relația cu Lot Invest, pentru că este un angajament pe care acesta l-a făcut singur.

Menținerea inculpatului Al României Paul Philippe în contract nu a fost determinată de investirea unor sume mari de bani de către membrii grupului infracțional organizat, astfel cum susține inculpatul Tal Silberstein, care, de altfel, nici nu au fost dovedite, ci de interesul lor de a obține bunurile revendicate care le aduceau profituri fabuloase și de a crea în fața autorităților aparența că persoana interesată de dobândirea lor este inculpatul Al României Paul Philippe, deși acesta cedase drepturile în favoarea SC Reciplia SRL.

Din actele și lucrările dosarului a rezultat că reprezentanții SC Reciplia SRL nu au putut prezenta o situație a cheltuielilor efectuate în demersurile administrative sau judiciare privind retrocedarea bunurilor ce au făcut obiectul contractului, care de altfel nu sunt reflectate nici în contabilitatea societății (martorul Radu Gabriel a precizat că resursele financiare ale societății proveneau din împrumuturi obținute de la firme offshore care nu au mai fost restituite). Potrivit declarațiilor martorului Aparaschivei Relu Cristian, acesta a semnat un contract de împrumut, la solicitarea lui Trucă Remus, care nu dorea să-i apară numele său în relația cu Reciplia LTD, iar suma ridicată de la bancă a predat-o inculpatului (550.000 euro), fără a mai restitui vreodată împrumutul și a cunoaște ce s-a mai întâmplat cu respectivul contract.

Faptul că membrii grupului infracțional organizat aveau o reală temere că inculpatul Al României Paul Philippe ar putea rezilia contractul rezultă și din aceea că au acceptat să dea curs solicitărilor celui din urmă de a-i plăti anumite sume de bani ce nu aveau legătură cu obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006.

A rezultat, așadar, fără putință de tăgadă, din interpretarea coroborată a materialului probator administrat în cauză, că inculpatul Tal Silberstein a constituit împreună cu coînculpații Steinmetz Benyamin, Trucă Remus și Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, grupul infracțional organizat având ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție și asimilate acestora, în cadrul căruia a avut un rol esențial, fiind situat pe palierul de conducere. Astfel, acesta a fost omul de încredere al inculpatului Steinmetz Benyamin și a coordonat activitatea grupului după plecarea lui Trucă Remus, în anul 2010, implicându-se direct în demersurile de a menține contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe, astfel cum s-a dezvoltat în cele ce preced.

Pe cale de consecință, instanța de apel a reținut vinovăția inculpatului Tal Silberstein în comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, având în vedere că printre infracțiunile pentru care grupul a fost constituit se regăsește și infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave.

Înalta Curte a reținut că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Tal Silberstein a constituit grupul infracțional organizat la 1.11.2006 și a desfășurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii și de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

Referitor la activitatea **inculpatului Steinmetz Benyamin**, s-a reținut că, deși negocierile privind încheierea contractului de cesiune de drepturi s-au purtat între înculpații Trucă Remus și Al României Paul Philippe, anterior această

posibilă afacere a fost discutată cu inculpatul Steinmetz Benyamin, pe care Truică Remus l-a cunoscut prin intermediul lui Tal Silberstein.

Proiectul prezentat de Truică Remus celor doi inculpați le-a creat convingerea că pot obține profituri mari prin implicarea în afacere, având în vedere că era vorba de bunuri imobile despre care se susținea că ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea și care, după ce erau dobândite, puteau fi vândute cu sume importante sau ar fi putut reprezenta oportunități pentru derularea altor afaceri imobiliare. La acel moment, inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin au avut în vedere atât posibilitățile financiare de care dispuneau, dar și conexiunile relaționale la nivel politic și social, inculpatul Tal Silberstein desfășurând activități de consultanță politică pentru prim-ministrul și președintele României, aspect ce îi conferea, cel puțin ipotetic, un avantaj.

Așa cum s-a arătat, încă de la momentul negocierilor, inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin nu au dorit să se cunoască implicarea lor în proiect și interesul pentru dobândirea bunurilor, astfel că au convenit să introducă în relațiile contractuale cu inculpatul Al României Paul Philippe societatea Reciplia SRL, al cărei asociat unic era Reciplia LTD, care, în realitate, era controlată de cei trei inculpați, prin intermediul unor firme offshore.

Astfel, potrivit acestei înțelegeri, încheierea contractului de cesiune din data de 1.11.2006 s-a realizat între inculpatul Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii din 14.09.2006 dată de membrii grupului infracțional, tocmai pentru a se păstra ascunsă implicarea cetățenilor israelieni, interesați de dobândirea bunurilor.

După semnarea contractului la 1.11.2006, inculpatul Truică Remus a fost mult timp persoana care a reprezentat SC Reciplia SRL în raporturile contractuale cu inculpatul Al României Paul Philippe, prezentarea celorlalți membri ai grupului cumpărătorului de influență făcându-se mai târziu, respectiv în cursul anului 2007, în cazul inculpatului Tal Silberstein și în luna decembrie 2011, în ceea ce-l privește pe inculpatul Steinmetz Benyamin.

Implicarea și interesul lui Steinmetz Benyamin în proiectul Reciplia a rezultat din depoziția martorului Radu Dimofte (din 22.02.2016), care a arătat că Steinmetz i-a fost prezentat de Truică Remus, înainte ca martorul să investească în proiectul cu Reciplia, probabil pentru a-l convinge în acest sens, împrejurare în care Steinmetz i-a spus că afacerea Reciplia este „a lui”.

În același sens este și depoziția martorului Bejenaru Andrei, din cursul urmăririi penale, care a aflat de la Truică Remus că în Reciplia este asociat cu Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein.

Tot astfel, martora Alexandroiu Mihaela a arătat că, în contextul în care a găsit un client interesat să cumpere Ferma Regală Băneasa, a aflat despre implicarea lui Steinmetz Benyamin în Reciplia, spunându-le inculpatului Al României Paul Philippe și soției sale că „ei sunt de fapt parteneri de afaceri cu Benny Steinmetz și cu Truică, care este o marionetă băgată la înaintare”. Tot martora a aflat, prin intermediul unei alte persoane (George Alberts), numărul de telefon al inculpatului Steinmetz și a asistat la o convorbire telefonică purtată de Al României Paul Philippe cu acesta, ocazie cu care el a recunoscut implicarea

sa în firma Reciplia, precum și colaborarea pe care o avea cu Remus Truică (fil. 11 și urm., vol. 7 d.u.p, fil. 105 și urm., vol. 23 ds. fond).

Implicarea inculpatului Steinmetz Benyamin în constituirea și coordonarea activității grupului infracțional organizat este dovedită de contribuția majoritară pe care acesta a avut-o la finanțarea proiectului (potrivit memorandumului din 2.11.2006 Riverside Real Estate controlată de Steinmetz Benyamin finanța 80% din cele 14 milioane de euro ce urmau a fi investite, în timp ce STG Ventures Ltd. și inculpatul Truică Remus contribuiau cu 20%) pentru susținerea acțiunilor ilicite derulate în vederea dobândirii bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, deși cunoștea încă dinainte de încheierea contractului din 1.11.2006 că cel din urmă nu este persoană îndreptățită la retrocedare, aspect atestat în mod neîndoielnic de conținutul raportului de *due diligence* întocmit de S.C.A. TZA și care a fost comunicat în luna octombrie 2006 societății BSG, controlată de inculpat. În plus, aceleași informații i-au fost transmise ulterior de inculpații Truică Remus și Tal Silberstein care participaseră la o întâlnire cu reprezentantul Casei regale, martorul Vasiliu Adrian, context în care acesta le-a comunicat că mai multe bunuri, printre care și Pădurea Snagov, nu erau revendicabile.

Deși la început nu a fost dezvăluită implicarea sa în proiectul Reciplia, inculpatul Al României Paul Philippe fiind convins că doar Truică Remus era administratorul societății, inculpatul Steinmetz Benyamin a cunoscut și coordonat activitățile desfășurate de cel din urmă în realizarea scopului grupului infracțional, fiind informat de acesta în legătură cu stadiul procedurilor judiciare, dar și cu privire la pretențiile financiare ale inculpatului Al României Paul Philippe, altele decât cele menționate în clauzele contractului.

Întrucât interesul inculpatului Steinmetz Benyamin și, implicit, al grupului infracțional organizat era de a obține bunurile revendicate de Al României Paul Philippe, dar și de a menține contractul cu acesta, a acceptat plata respectivelor pretenții, iar de transmiterea banilor s-a ocupat Tal Silberstein, omul său de încredere.

În acest sens, relevante au fost declarațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, un apropiat la inculpatului Truică Remus, care a arătat că, în vara anului 2009, a fost trimis de acesta din urmă în Bulgaria pentru a se întâlni cu un reprezentant al lui Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, de la care a primit suma de 550.000 euro, pe care i-a remis-o inculpatului Truică, acesta comunicându-i că banii sunt pentru inculpatul Al României Paul (filele 260-314, vol. 7 d.u.p., 209-213, vol. 18 dos. inst. fond și 9-13, vol. 7 ds. apel).

Totodată, martorul a arătat că, în cursul anului 2007 sau 2008, a fost rugat de Truică Remus să încheie un contract de împrumut pentru acesta cu Reciplia Ltd, iar suma primită, de 700.000 - 720.000 de euro, i-a dat-o inculpatului Truică, de la care a aflat că banii erau destinați tot lui Al României Paul Philippe. Suma împrumutată nu a mai fost restituită de martor, iar Tal Silberstein i-a comunicat acestuia că trebuie să găsească o soluție pentru a regla situația și din punct de vedere contabil, lucru care nu s-a mai întâmplat.

Cunoscând încă de la momentul încheierii contractului riscurile majore ale acestui proiect, inculpatul Steinmetz Benyamin a perceput în mod evident și faptul că aceste impedimente vor putea fi depășite doar prin activitățile ilicite pe

care urmau să le desfășoare membrii grupului infracțional organizat, ce vizau săvârșirea unor fapte de corupție sau asimilate acestora, raportându-se și la influențele pe care puteau să le exercite asupra funcționarilor chemați să aprecieze asupra notificărilor privind bunurile ce făceau obiectul contractului și care se aflau în proceduri administrative (printre care Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa).

Astfel, demersurile efectuate de inculpatul Truică Remus pentru realizarea scopului grupului infracțional organizat, singur sau susținut de Tal Silberstein, au fost cunoscute de inculpatul Steinmetz Benyamin, care era informat în permanență de membrii grupului, atât în mod direct, cât și prin corespondența electronică adresată avocatului său, David Barnett, de Tal Silberstein, Remus Truică, Roșu Robert Mihăiță. Deopotrivă, corespondența purtată de inculpați probează și ierarhia existentă în cadrul asocierii, liderul fiind Steinmetz Benyamin, care, la rândul său, transmitea prin intermediul inculpatului Tal Silberstein, omul său de încredere, informațiile și demersurile ce trebuiau întreprinse de către membrii grupului.

Totodată, deși acționa din umbră, inculpatul Steinmetz Benyamin asigura susținerea intereselor membrilor grupului la nivel relațional, sens în care la petrecerile pe care le organiza la domiciliul său din Israel sau la reședința din Monaco, invita persoane cu funcții publice importante (cum este cazul premierului de la acel moment, Tăriceanu Popescu Călin, sau al lui Andronic Dan Cătălin, cunoscut om de presă și cu influență în mass-media etc.), pe care inculpatul Truică Remus le-a menționat în cadrul discuțiilor cu Al României Paul Philippe pentru a-l asigura de reușita demersurilor pe care urma să le întreprindă pentru dobândirea bunurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune.

Faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin cunoștea activitățile membrilor grupului și primea informații legate de derularea contractului din 1.11.2006 este dovedit și de împrejurarea că, după dobândirea de către SC Reciplia SRL a Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa și vânzarea unor părți din aceste terenuri de către inculpatul Truică Remus, acțiuni ce au stârnit nemulțumirea lui Al României Paul Philippe întrucât nu primise sumele promise la perfectarea înțelegerii, liderul asocierii a primit un raport detaliat de la inculpatul Tal Silberstein în legătură cu sumele investite și acțiunile realizate pentru obținerea acelor bunuri. În acest sens, relevante sunt depozițiile martorilor Dimofte Radu și Bejenaru Andrei, care au fost prezenți la o întâlnire pe yahtul lui Steinmetz, în Franța, când Tal Silberstien l-a informat pe Steinmetz Benyamin cu privire la acțiunile efectuate de Truică Remus.

Așa cum s-a arătat, decizia de a-l înlătura pe inculpatul Truică Remus din afacere a fost determinată de protejarea intereselor membrilor grupului care urmăreau obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și menținerea acestuia în contract, astfel că inculpatul Steinmetz Benyamin a hotărât să îl implice pe Tal Silberstein, omul său de încredere, în relația cu cumpărătorul de influență, dovedind încă o dată rolul său de lider al grupului, dar și modul organizat în care acționau membrii acestuia.

Implicarea inculpatului Steinmetz Benyamin în coordonarea grupului al cărui lider era, precum și interesul lui în dobândirea bunurilor sunt dovedite și de

conduita acestuia după ce a aflat de la inculpatul Tal Silberstein despre existența plângerii penale formulate de Al României Paul Philippe, prin intermediul avocatului, în care se reclama săvârșirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele ce fac obiectul prezentei cauze, și care îi viza în mod direct pe membrii grupării.

Astfel, fiind alarmat și conștient de consecințele ce ar putea decurge ca urmare a sesizării organelor judiciare și declanșării cercetărilor, având în vedere condițiile încheierii contractului și acțiunile întreprinse până la acel moment de membrii asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin i-a cerut lui Tal Silberstein să stabilească o întâlnire cu Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia, care a avut loc în luna decembrie 2011.

În cadrul acestei întâlniri la care au participat inculpații Steinmetz Benyamin, Tal Silberstein și Al României Paul, dar și Shimon Shevez și martora A României Lia Georgia, membrii grupului infracțional organizat au recunoscut implicarea lor în proiect, asumându-și, practic, nu doar reușitele de până atunci (obținerea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa), ci și faptele care au permis realizarea lor, arătând că sunt cei care au finanțat afacerea, că se bucură de influență în mediul politic și că toate acestea „nu s-au întâmplat pentru nimic”, că totul s-a obținut prin muncă grea și cu „mulți bani”, investiți de Beny.

Inculpatul Steinmetz Benyamin a arătat în cadrul discuțiilor că „*singura motivație a noastră aici este că dorim să investim foarte mulți bani în afacerea asta, având un low profile*”, recunoscând astfel că ascunderea implicării cetățenilor israelieni în proiectul Prințul/Receptivitatea a fost un act deliberat, decis chiar de inculpat, în calitate de lider al grupării (fila 226, vol. 9 d.u.p.).

Din conținutul conversației înregistrată cu mijloace proprii de inculpatul Al României Paul Philippe și care constituie mijloc de probă în cauză, astfel cum s-a arătat, rezultă în mod evident că membrii grupului infracțional organizat prezenți la întâlnire (Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin) au încercat și reușit să-l convingă pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare și să nu rezilieze contractul de cesiune, sens în care i-au promis acestuia o renegociere a clauzelor lui, prin acceptarea procentului de 15% pretins de acesta, în final, inculpatul Steinmetz Benyamin solicitându-i să mai dea o șansă „afacerii”, întrucât el nu investește în ceva ce nu merită.

Referitor la poziția exprimată de inculpatul Steinmetz Benyamin cu ocazia discuțiilor purtate la această întâlnire, Al României Paul Philippe a declarat că acesta i-a spus „*să păstrăm contractul pentru că ei sunt puternici*”, cerându-i lui Tal Silberstein „*să îmi ofere o înțelegere mai bună, mai corectă*” (fil. 250 și urm., vol. 3 d.u.p.).

Prezența la această întâlnire a inculpatului Steinmetz Benyamin alături de Tal Silberstein, care se situau pe palierul de conducere în ierarhia grupului, dovedește o dată în plus că membrii grupului infracțional cunoșteau caracterul ilicit al înțelegerii dintre părți, consfințit prin încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006, și că, pentru a nu se expune riscului declanșării cercetărilor și descoperii contribuției lor în obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, au acceptat să îl prezinte pe liderul grupului cumpărătorului de influență, a cărui implicare fost ținută ascunsă până la acel moment.

Participarea inculpatului Steinmetz Benyamin la negocieri a fost surprinzătoare și pentru soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia, care a arătat că „a fost surprinsă să afle de implicarea lui Steinmetz Benyamin” care le-a propus un nou contract cu condiții avantajoase pentru ei, fiind făcute din nou referiri la posibilitățile pe care reprezentanții Reciplia le au pentru dobândirea bunurilor revendicate de soțul său, sugerându-le, totodată, să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel.

Astfel, în scopul protejării intereselor grupului și pentru a se asigura că, pe viitor, nu vor mai fi efectuate astfel de demersuri de către inculpatul Al României Paul Philippe, care le-ar fi zădărnicit eforturile financiare și la nivel relațional, inculpatul Tal Silberstein, în contextul discuțiilor menționate, i-a sugerat acestuia că ar fi bine să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel, afirmând că: „ (...) *Eu contest că domnul Rădulescu nu a fost trimis de președinte... Credeți-mă știu...și nu sunt implicat.*”

Preocuparea inculpaților Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein în legătură cu posibilele consecințe ale unei plângeri penale formulate de Al României Paul rezultă și din declarația martorei Alexandriu Mihaela, care a relatat despre o întâlnire a lui Tal Silberstein cu numitul George Alberts, în cadrul căreia acestuia din urmă „i s-a oferit un procent de 10% din întreaga afacere cu cele două proprietăți (n.n - Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) dacă va reuși să-l calmeze pe Al României Paul, pentru că acesta îi amenința pe cei din grup cu plângeri către diverse instituții ale statului.”

Poziția deținută de Steinmetz Benyamin în cadrul grupului infracțional a fost probată și de corespondența electronică purtată de inculpatul Roșu Robert cu martorul Zbârcea Gabriel, avocat partener în cadrul S.C.A TZA, în legătură cu demersurile efectuate pentru încasarea onorariului de succes stabilit în înțelegerea realizată la data de 1.10.2006 între inculpatul Roșu, în calitate de partener al S.C.A. TZA și directorul Reciplia Ltd., care deținea S.C.Reciplia S.R.L., Sandra Merloni Horemans., adevăratul client al serviciilor de asistență juridică și reprezentare (fila 326, vol. 29 d.u.p).

În contextul în care plata onorariului de succes pentru obținerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înțelegerii încheiate cu Reciplia, nu fusese efectuată nici după trei ani de la dobândirea terenului, punându-se astfel problema riscului de a nu mai fi primit, dar și a prescripției dreptului de a-l mai solicita, la 4.04.2013 inculpatul Roșu, care între timp fusese îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia, i-a adresat un email martorului Zbârcea Gabriel, în care a menționat următoarele: „(...) **Cu greu am scos și onorariul de succes pe Snagov și tu știi foarte bine tot contextul. La dracu, sper că nu trebuie să dau explicații că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht și atunci când m-ai rugat ți-am dat situația și te-am rugat să insiști și pe onorariul de succes și ai încercat și tu, fără succes. De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiți 10 luni. Nu poți după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur și simplu au refuzat discuția și nici măcar nu am emis o factură pe**

onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) și pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA. Dar tu cunoști Gabi toate chestiunile astea. De câte ori toți anii ăștia am zis de onorariu și am spus că trebuie să rezolvăm cumva? Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n. - proiectul Roșia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înțeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înțelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc (...)".

Această corespondență electronică este relevantă pentru a dovedi nu doar interesul inculpatului Roșu de a obține beneficii materiale de pe urma activităților infracționale desfășurate, inclusiv de el, în cadrul asocierii, ci și ierarhia care exista la nivelul grupării, dar și faptul că aceasta era respectată de membri.

Chestiunea plății efective a beneficiului ilicit convenit din activitatea infracțională a fost discutată mai întâi cu inculpatul Tal Silberstein, coordonatorul grupului mai ales după anul 2010, căruia inculpatul Roșu „i-a făcut scandal” și doar ulterior, în condițiile în care problema nu s-a rezolvat, cu liderul asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin, la care „s-a insistat, dar fără succes” pentru plata sumelor datorate pentru succesele obținute de inculpatul Roșu, în calitate sa de avocat al S.C. Reciplia S.R.L. în legătură cu Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa.

Astfel, decizia liderului a fost respectată, chiar dacă a stârnit nemulțumire și a atras după sine riscul neîncasării beneficiului negociat.

Mai mult, în opinia inculpatului Roșu, îndepărtarea sa din grup nu s-a datorat faptului că „nu mai era bun”, ci a reprezentat în realitate o sancțiune aplicată de inculpații aflați pe palierul de conducere, constând în îndepărtarea sa din asocierie pentru îndrăzneala de a-și cere drepturile.

Rolul de lider al lui Steinmetz Benyamin este dovedit și de declarațiile inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, care a arătat că, atunci când a fost solicitat de Andronic Dan Cătălin să realizeze evaluarea bunurilor ce fac obiectul contractului de cesiune, a aflat de la acesta că Tal Silberstein are nevoie de o inventariere a imobilelelor pentru „șeful cel mare”, care era inculpatul Steinmetz Benyamin.

Deși în declarația din 17.09.2017 inculpatul Steinmetz Benyamin a arătat că nu a discutat cu Tal Silberstein despre activitatea SC Reciplia SRL și demersurile întreprinse în legătură cu obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, din probele administrate rezultă contrariul. Așa cum s-a arătat în cele ce preced, inculpatul Tal Silberstein a fost omul său de încredere, care transmitea informațiile către ceilalți membri ai grupului și îl informa cu privire la demersurile administrative și judiciare derulate pentru recuperarea bunurilor, context în care Steinmetz Benyamin a aflat și despre intenția inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală.

De asemenea, nu au putut fi primite nici susținerile inculpatului Steinmetz Benyamin că nu a cunoscut despre faptul că existau anumite impedimente legale privind retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe, având în vedere că raportul de *due diligence* a fost solicitat chiar de avocatul David Barnett pentru BSG, grup de firme controlat de inculpatul Steinmetz

Bennyamin, iar acesta a avut întâlniri cu inculpatul Trucă Remus, anterior semnării contractului de cesiune.

În concluzie, s-a constatat că probatoriul administrat în cauză face dovada că inculpatul Steinmetz Benjamin, împreună cu coinculpații Trucă Remus, Tal Silberstein și Roșu Robert Mihăiță, au constituit, la data de 1.11.2006, grupul infracțional organizat având ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție și asimilate acestora. În cadrul grupului, inculpatul Steinmetz Benjamin a avut rolul de lider și principal finanțator al acțiunilor ilicite desfășurate de membrii asocierii, în legătură cu care a fost în permanență informat și consultat, fiind totodată cel care a coordonat activitatea grupării prin intermediul lui Trucă Remus și Tal Silberstein.

Ca atare, s-a reținut vinovăția inculpatului Steinmetz Benjamin în comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, ce constituie lege penală mai favorabilă pentru acesta.

Înalta Curte a reținut că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Steinmetz Benjamin a constituit grupul infracțional organizat la 1.11.2006 și a desfășurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii și de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

La grupul infracțional organizat constituit la 1.11.2007, au aderat ulterior și inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu.

În ceea ce îl privește pe **inculpatul Andronic Dan Cătălin**, contrar susținerilor apărării și aspectelor reținute de prima instanță, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracțional organizat, în perioada 2007-2013.

S-a reținut că, în privința legăturilor cu ceilalți membri ai asocierii, este cert că inculpatul Andronic Dan Cătălin a avut o relație apropiată, de prietenie, dar și de afaceri, cu inculpatul Tal Silberstein (fiind asociați în diverse societăți), care l-a și cooptat pe acesta în cadrul grupului infracțional.

Deși formal nu a avut vreo calitate în societățile aflate în spatele SC Receptia SRL, înscrisurile aflate la dosar demonstrează legăturile pe care inculpatul Andronic le-a avut cu unele din acestea sau chiar cu societatea Receptia LTD., realizând beneficii materiale de pe urma acestora în aceeași perioadă în care a funcționat grupul infracțional.

Astfel, inculpatul Andronic Dan Cătălin, în nume personal (ca persoană fizică), a încheiat în anul 2008 un contract de prestări servicii cu STG Ventures Ltd., reprezentată de numitul Shimon Shevez, societate care deținea 4,4% din

părțile sociale ale Reciplia LTD. și care, la rândul său, se afla în spatele S.C. Reciplia S.R.L (fila 230, vol. 40 d.u.p.).

În baza acestui contract, valabil pentru perioada 21.08.2008 - 31.12.2008, inculpatul Andronic a furnizat, la cererea STG, servicii de consultanță strategică, cercetare și analiză în țările Europei Centrale și de Est.

Deși valoarea prestațiilor nu a fost stabilită prin contract, care a făcut trimitere la încheierea ulterioară a unor acte adiționale, la dosar există un email din data de 11.08.2015 în care inculpatul Andronic Dan Cătălin se referă la o plată de 80.000 euro primită de la STG în baza contractului sus-menționat (fila 230, vol. 60 d.u.p.).

În egală măsură, din actele aflate la dosar, rezultă că inculpatul Andronic Dna Cătălin era asociat într-o altă societate tip offshore, Strategicom Inc., care a încheiat la 1.09.2009 un contract de prestări servicii și reprezentare cu Reciplia Ltd, având ca obiect cercetarea piețelor și intermedierea de tranzacții în domeniul imobiliar, cea din urmă societate fiind beneficiarul serviciilor prestate de Strategicom Inc. (fila 21, vol. 51 d.u.p.).

Din înscrisurile ridicate cu ocazia percheziției efectuate la S.C. Reciplia S.R.L. rezultă că această societate a plătit către Strategicom Inc. suma de 220.000 euro la 17.09.2009 și, suplimentar, suma de 104.000 euro la 21.09.2009 (filele 21, 24, vol. 39 d.u.p.).

Or, societatea Strategicom Inc. era o importantă sursă de venituri pentru inculpatul Andronic Dan Cătălin, ca persoană fizică, de la care acesta a încasat inclusiv dividende (a se vedea suma de 500.000 dolari în anul 2011, care însă s-a compensat cu suma împrumutată de acesta la 27.10.2010 și nerestituită, filele 269, 271, vol. 40 d.u.p.), dar a și împrumutat, de asemenea, în nume propriu, importante sume de bani (250.000 de euro în baza înțelegerii din 2.06.2011, 1.300.000 de dolari în baza înțelegerii din 1.08.2011 și 290.000 de euro în baza înțelegerii din 15.09.2011), pe care nu le-a restituit ulterior, deși termenele inițiale de plată au fost prelungite de două ori, până în 2014 și apoi până în 2016 (filele 227, 236, vol. 60 d.u.p.).

De asemenea, Strategicom Inc. a încheiat la 7.06.2010 un contract de prestări servicii cu D.A. Communication, societate aparținând inculpatului Andronic Dan Cătălin, cu o valoare de 135.000 de euro, având ca obiect realizarea de către cea din urmă societate, în beneficiul celei dintâi, a unor rapoarte săptămânale despre situația politică din România și a altor activități în zona comunicării, la cererea beneficiarului (fila 335, vol. 40 d.u.p.).

Prin urmare, s-a constatat că probatoriul aflat la dosar confirmă relațiile personale, dar și de afaceri pe care inculpatul Andronic Dan le avea nu doar cu persoanele implicate în proiectul Prințul/Reciplia (inculpatul Tal Silberstein și numitul Shimon Sevez), ci și cu societățile aflate în spatele Reciplia, inclusiv cu Reciplia Ltd., de la care a obținut venituri atât în mod direct, cât și indirect (în nume propriu, dar și prin societățile în care era acționar sau pe care le controla).

Mai mult, potrivit declarațiilor date în faza de urmărire penală de inculpatul Mateescu Lucian, inclusiv în prezența avocaților coinculpaților, inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut neoficial un procent de 5% din „proiectul Reciplia”, aspect pe care l-a recunoscut chiar acesta în discuțiile pe

care le-a avut cu cel dintâi, în contextul în care i-a propus inculpatului Mateescu să se implice în afacere (filele 212, 232, vol. 3 d.u.p.).

Așadar, s-a apreciat că probatoriul aflat la dosarul cauzei demonstrează un cert interes material al inculpatului Andronic în relația cu proiectul/societatea Reciplia, de pe urma căreia a realizat venituri și intenționa să obțină beneficii.

Deși inculpatul Andronic a încercat să minimalizeze legătura sa cu acest proiect, arătând că a participat doar la două întâlniri după anul 2011 la sediul S.C.A. TZA, la care s-a dezbătut stadiul dosarelor, fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să fie prezent și că a discutat cu acesta, la cererea inculpatului Tal Silberstein, despre modalitatea în care poate să-și promoveze imaginea, iar ulterior, despre editarea unei broșuri, în realitate, inculpatul Andronic Dan Cătălin s-a implicat activ în proiectul Prințul/Reciplia.

În ce privește activitatea inculpatului Andronic Dan Cătălin în cadrul Reciplia și, prin aceasta, apartenența sa la grupul infracțional organizat, cooptarea acestuia s-a făcut la scurt timp după constituire, în anul 2007, în condițiile în care, având în vedere, pe de o parte, că inculpatul Al României Paul Philippe era o persoană publică, cu o imagine controversată, iar pe de altă parte, așa cum s-a arătat, interesul membrilor fondatori ai grupului infracțional (inculpații Benyamin Steinmetz și Tal Silberstein) ca identitatea și implicarea lor în proiectul Prințul/Reciplia să rămână ascunsă, era necesară o persoană influentă în lumea media, care să monitorizeze aparițiile din mass-media care puteau să dăuneze proiectului sau chiar să atragă atenția autorităților asupra acțiunilor întreprinse de membrii grupării, ce aveau ca finalitate obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

În acest sens, potrivit declarațiilor cumpărătorului de influență și ale soției sale, numele inculpatului Andronic Dan Cătălin a fost menționat atât de inculpatul Truică Remus, cu ocazia încheierii contractului de cesiune, cât și ulterior, în anul 2007, de către inculpatul Tal Silberstein, din discuțiile cu cei doi reieșind că inculpatul Andronic este o persoană care controlează presa, „că este un om de care lumea se teme”, astfel încât acesta poate să-i creeze cumpărătorului de influență o imagine favorabilă și, în plus, să-l ferească de atacuri din partea presei (fila 275, vol. 3 d.u.p.).

De altfel, în declarațiile date în cauză, nici inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a negat faptul că inculpatul Tal Silberstein i-a cerut să se întâlnească cu cumpărătorul de influență și soția acestuia, la ei acasă, pentru a discuta despre „modalitatea în care pot să-și promoveze imaginea”, întâlnire care a și avut loc.

Mai mult, din email-urile aflate la dosar, rezultă implicarea inculpatului Andronic Dan Cătălin în mediatizarea pozitivă a inculpatului Al României Paul, în sensul publicării în revista Capital a unui interviu al acestui inculpat, în urma înțelegerii stabilite între soția sa și inculpatul Tal Silberstein (fila 282, vol. 46 d.u.p.).

În ce privește monitorizarea presei, inculpatul Andronic Dan Cătălin a semnalat sau a fost informat în legătură cu apariția unor articole cu potențial dăunător, care făceau referire fie la implicarea inculpatului Al României Paul Philippe în revendicarea unor bunuri, fie la unii membri ai grupului infracțional și la legăturile stabilite între aceștia.

Au fost apreciate relevante următoarele email-uri primite sau transmise de inculpatul Andronic Dan Cătălin:

- din 17.08.2010, transmis de inculpatul Andronic inculpatului Tal Silberstein, căruia îi semnaleză „un nou atac în Adevărul, în legătură directă cu Benny (n.n.- inculpatul Steinmetz Benyamin)”.

Așa cum s-a reținut anterior, din alt email aflat la dosar, rezultă că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a formulat un drept la replică, pentru un articol din ziarul Adevărul, datat 17.08.2010 și intitulat „Truică, pionul unui miliardar controversat”, care se referea și la legătura dintre acesta și inculpatul Benyamin Steinmetz, în condițiile în care cel din urmă era implicat și în proiectul Roșia Montană.

- din 30.06. și 11.07.2011, cuprinzând corespondența dintre inculpații Andronic și Tal Silberstein pe tema altor articole, publicate în ziarul Click, în care, chiar dacă erau tratate mai degrabă aspecte mondene în legătură cu inculpatul Truică, om cu o „avere colosală, ținută ascunsă”, se menționa atât că acesta se bazează pe sprijinul inculpatului Tal Silberstein (despre care se arată că este fostul consultant al lui Tăriceanu, cu puternice legături la nivel prezidențial, în prezent fiind consultant al lui Băsescu, președintele României), cât și că este „tovarăș cu controversatul Beny Steinmetz, magnatul diamantelor”, făcându-se referire tocmai la „ampla investigație marca Adevărul, publicată anul trecut”, adică exact cel analizat anterior.

Publicarea respectivelor articole a atras transmiterea unui drept la replică de către inculpatul Tal Silberstein, atât cu privire la el, cât și cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz, în care erau negate relațiile personale sau de afaceri ale celor doi cu inculpatul Truică.

În legătură cu aceste articole, inculpatul Andronic Dan Cătălin a monitorizat, cantitativ și calitativ, numărul de preluări și tipul de reacții (pozitive, negative sau neutre) pentru perioada 14-15.07.2011, transmițând aceste date inculpatului Tal Silberstein.

- din 9.05.2011, transmis inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță, la cererea inculpatului Tal Silberstein, ca urmare a apariției cu o zi înainte, în ziarul Cotidianul, a unui articol sub titlul „Paul, Jaf de România?” care trata *in extenso* restituirea nelegală a Pădurii Snagov și în legătură cu care inculpatul Roșu Robert Mihăiță a arătat că nu are relevanță legală, pentru că nu este o investigație oficială și că, în plus, ar conține și informații inexacte;

- din 7.01.2013, transmis inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, prin redirectionare de la inculpatul Roșu Robert Mihăiță, ca urmare a unui articol în ziarul Cotidianul („Traian Băsescu, Paulică, Tal Silberstein, Remus Truică, vânători de proprietăți”), cu comentariul inculpatului Mateescu: „Măi nene, SRS n-are și altă treabă...” (SRS fiind, probabil, Sorin Roșca Stănescu, deținătorul Ziua news, persoană menționată de inculpatul Al României Paul Philippe, în legătură cu care inculpatul Truică Remus i-a dat asigurări, la negocierea contractului de cesiune, că nu-l va mai ataca în ziarul său, cu precizarea că, din actele aflate la dosar, acesta a dobândit de la inculpata Reciplia două terenuri provenite din restituirea ilegală a Pădurii Snagov).

În același context, un articol similar fusese publicat pe 30.11.2012 tot de ziarul Cotidianul (www.cotidianul.ro), prin preluare de pe www.ziuanews.ro, sub titlul „Adrieian Videanu și Tal Silberstein atacă averea Casei Regale”, în care erau menționați majoritatea membrilor grupului infracțional organizat (Truică Remus, Tal Silberstein, Roșu Robert Mihăiță, Marcovici Marius Andrei), legăturile acestora cu oamenii politici de la cel mai înalt nivel, contractul de cesiune încheiat cu Reciplia și lunga listă a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și care au făcut obiectul contractului arătat anterior.

Deși aparent inculpatul Andronic Dan Cătălin trebuia să asigure doar acoperirea din punct de vedere mediatic a proiectului Prințul/Reciplia, în modalitatea expusă anterior, probatoriul administrat în cauză demonstrează că implicarea sa a depășit aceste limite.

Astfel, inculpatul a fost ținut la curent cu întreaga derulare a activităților legate de acest proiect, primind în mod constant email-uri, în principal, de la ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

Cu titlu exemplificativ, sunt următoarele email-uri, descoperite cu ocazia percheziției efectuate în faza de urmărire penală:

- din 23.06.2010, trimis inculpatului Andronic Dan Cătălin, prin redirectionare, de către martorul Zbârcea Gabriel, avocat în cadrul S.C.A. TZA, marcat cu importanță „maximă”, cu următorul conținut: „S-a schimbat completul. Judecător Jabre Amer. Eu nu l-am avut în dosare, dar părerile aici sunt împărțite. Oana Gavrilă spune că a avut o soluție bună, bine motivată. Mihaela Ivan spune că a luat măsuri ciudate, într-un dosar de-al ei încă nesoluționat” (fila 172, vol. 46 d.u.p.);

- din 6.05.2010 și 7.05.2010, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin și Tal Silberstein, precum și numitului David Barnett (reprezentantul inculpatului Benyamin Steinmetz) de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cuprinzând amendamentele făcute de inculpatul Truică Remus la proiectul de înțelegere referitoare la ieșirea acestuia din proiectul Reciplia (fila 69, vol. 48 d.u.p.);

- din 15.10.2010, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Roșu Robert Mihăiță, precum și numitului David Barnett (reprezentantul inculpatului Benyamin Steinmetz) de inculpatul Tal Silberstein, cu referire la renegocierea înțelegerii cu inculpatul Al României Paul (fila 132, vol. 46 d.u.p.);

- din 13.11.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de ipotecă ce urma să se încheie între Reciplia și Lot Invest cu privire la restul de teren din Ferma Regală Băneasa rămas în proprietatea Reciplia, în baza noii înțelegeri din 13.04.2011 (fila 248, vol. 48 d.u.p.);

- din 19.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de vânzare-cumpărare și ipotecă ce urmau să se încheie între inculpatul Al României Paul, Reciplia și Lot Invest, având ca obiect pădurea Ersig (fila 304, vol. 48 d.u.p.);

- din 11.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roșu cuprinzând „cele convenite” la întâlnirea pe care au avut-o pe 9.05.2011, cu referire la 17 dintre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, care făceau obiectul

înțelegerii cu Reciplia – situația la acel moment a demersurilor deja efectuate, precum și măsurile ce trebuiau luate în continuare –, cu precizarea făcută în același email, în sensul că o nouă întâlnire urma să aibă loc peste o săptămână (fila 52, vol. 48 d.u.p.);

- din 26.06.2012, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia; inculpatul Roșu propune să se întocmească în scris acestor acuzații (fila 111, vol. 46 d.u.p.);

- din 29.05.2012, redirecționat inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Tal Silberstein și transmis inițial de inculpatul Mateescu, care cuprinde și răspunsul inculpatului Roșu, cu referire la posibilele negocieri dintre inculpatul Al României Paul și Ovidiu Tender (fila 207, vol. 46 d.u.p.);

- din 9.04.2013, trimis de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu inculpatului Andronic, cu referire la un reportaj al postului PRO TV pe marginea raportului Curții de Conturi care punea în discuție nelegalitatea restituirii Pădurii Snagov: „dpmdv nu e chiar o catastrofă, dar nici ceva de neluat în seamă. Cred că pot fi ceva urmări... fie eventual și prin depozitare...” (fila 278, vol. 46 d.u.p.);

- din 16.07.2013, trimis inculpaților Andronic, Mateescu și Tal Silberstein de inculpatul Marcovici, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prințul, în 19-23.08. (fila 51, vol. 47 d.u.p.).

Din aceste mijloace de probă rezultă, pe de o parte, caracterul sistematic, iar nu sporadic al informărilor primite de inculpatul Andronic Dan Cătălin cu privire la proiectul Prințul/Reciplia, iar pe de altă parte, natura și varietatea acestor informații.

Astfel, recepționarea unor informații referitoare la stadiul și măsurile preconizate pentru obținerea bunurilor ce făceau obiectul înțelegerii încheiate între inculpatul Al României Paul și Reciplia, primirea proiectelor unor acte juridice care urmau a fi încheiate cu privire la asemenea bunuri, informarea sa în legătură cu demersurile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în relația cu Reciplia, vizând modificarea sau chiar ruperea înțelegerii stabilite anterior, demonstrează că inculpatul Andronic era un membru activ, „cu drepturi depline” în cadrul grupului infracțional organizat, al cărui rol nu s-a limitat la crearea unei imagini favorabile inculpatului Al României Paul Philippe sau la monitorizarea mass-media în legătură cu persoanele implicate în proiect.

Altfel, s-a apreciat că este de neînțeles de ce, de pildă, inculpatul Andronic Dan Cătălin trebuia să fie informat printr-un mesaj de importanță „maximă”, transmis chiar de unul dintre avocații parteneri ai S.C.A. TZA, că judecătorul unei anume cauze a fost schimbat, făcându-i-se totodată și o scurtă caracterizare a acestuia.

Implicarea inculpatului Andronic Dan Cătălin în activitatea grupului infracțional a fost probată și de participarea sa la întâlnirile membrilor acestuia care au avut loc la sediul S.C.A. TZA, dar nu numai, în condițiile în care aspectele discutate depășeau sfera sa de interes, prin prisma profesiei pe care o avea.

Astfel, prezența sa la întâlnirile ocazionate de proiectul Prințul/Reciplia a fost constatată începând cu anul 2007, relevantă fiind declarația martorului Bejenaru Andrei, care a remarcat participarea inculpatului Andronic Dan Cătălin la sediul S.C.A. TZA, la o întâlnire la care au fost prezenți și inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță și, posibil, Tal Silberstein, ocazionată de apariția unui articol negativ la adresa inculpatului Al României Paul Philippe, la care se dorea o reacție.

Despre inculpatul Andronic Dan Cătălin, martorul a mai arătat că i-a fost prezentat de Tal Silberstein în anul 2011, ca fiind „un consultant al proiectului Reciplia”, remarcând prezența acestuia la întâlnirile cu avocații, în care se prezenta situația dosarelor cu retrocedările, pe care le-a situat în timp în anii 2012 și 2014.

De asemenea, așa cum a rezultat din declarațiile martorului Rădulescu Veronel, inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost prezent și la întâlnirea din anul 2011, de la același sediu al S.C.A. TZA, când s-a discutat despre intenția inculpatului Al României Paul Philippe de a renunța la contractul cu Reciplia. Remarcând atmosfera tensionată în care se purtau discuțiile, cei mai nervoși fiind inculpatul Tal Silberstein și celălalt cetățean israelian care-l însoțea, martorul a precizat intervenția inculpatului Andronic Dan Cătălin în discuții „ca un fel de moderator”, care a spus că „au venit cu gânduri bune și e bine să se găsească o soluție”.

Or, modalitatea în care inculpatul Andronic Dan Cătălin a intervenit în detensionarea situației dovedește, pe de o parte, că acesta era la curent atât cu neînțelegerile ivite între membrii grupului și inculpatul Al României Paul Philippe, cât și cu sursa acestora, cunoscând implicit și acțiunile întreprinse până în acel moment în legătură cu bunurile care făceau obiectul contractului (cum fuseseră obținute și ce se întâmplase cu acestea ulterior), iar pe de altă parte, că prezența acestuia nu a fost una întâmplătoare și nu a intervenit în discuție ca un terț dezinteresat, ci, în realitate, a fost determinată de preocupările membrilor grupului de a nu se rezilia contractul de cesiune (fapt pe care, de altfel, nu l-au acceptat nici măcar în condițiile în care, cu aceeași ocazie, aceștia au fost amenințați cu o plângere penală), întrucât numai astfel puteau fi obținute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar și inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, cu referire la inculpatul Andronic, că „*l-am văzut de câteva ori, este omul lui Tal Silberstein și promovează în presă imaginea grupului acestuia*”, că „*a făcut parte din grupul lui Steinmetz*” și că „*am fost în mod repetat contactați de Marcovici, Lucian și de Andronic pentru a ne împiedica să rupem contractul*” (fil. 268 și urm., vol. 3 d.u.p).

Inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a participat doar la întâlniri la sediul S.C.A. TZA, ci și la inculpatul Al României Paul Philippe acasă.

Astfel, cu titlu exemplificativ, în răspunsul trimis de societatea Reciplia, la 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o „întâlnire de lucru” care a avut loc la reședința acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore și zece minute și la care **„din partea Reciplia au participat:** domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul

Lucian Mateescu, **domnul Dan Andronic** și, nu în ultimul rând, avocatul Reciplita, domnul Robert Roșu” (fila 186, vol. 30 d.u.p.).

S-a observat calitatea „oficială” în care inculpatul Andronic Dan Cătălin a participat la această întâlnire, ca reprezentant al Reciplita, fiind vorba despre o întrevedere planificată, iar nu întâmplătoare.

De asemenea, prezența inculpatului Andronic Dan Cătălin la întâlniri cu inculpatul Al României Paul Philippe și soția sa a fost confirmată și de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu și, chiar dacă acesta nu a putut preciza obiectul discuțiilor purtate cu acele ocazii, a arătat că inculpatul Andronic a participat la acele întâlniri ca reprezentant al lui Tal Silberstein, dar și în nume propriu.

Prin urmare, și în privința întâlnirilor cu ceilalți membri ai grupului infracțional, probatoriul administrat în cauză demonstrează, pe de o parte, că participarea inculpatului Andronic Dan Cătălin la acestea a avut un caracter regulat, iar nu întâmplător, iar pe de altă parte, că discuțiile purtate la aceste întrevederi nu au privit strict aspecte care să intereseze imaginea inculpatului Al României Paul Philippe sau a altor membri ai grupului, ci chestiuni concrete referitoare la derularea proiectului Prințul/Reciplita, inclusiv nemulțumiri ale inculpatului Al României Paul Philippe în legătură cu nerespectarea de către membrii grupului infracțional a obligațiilor asumate prin înțelegerea pe care o încheiaseră cu acesta, sub paravanul Reciplita.

Tot inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost cel care l-a cooptat și pe inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, ca membru al grupului infracțional, în toamna anului 2011. Deși aparent acesta trebuia să acționeze ca un consultant imobiliar, care să evalueze proprietățile care făceau obiectul contractului dintre inculpatul Al României Paul Philippe și Reciplita, în realitate acesta a gestionat relația grupului cu cel din urmă inculpat, care era tot mai nemulțumit de derularea contractului, refuzând chiar să semneze actele cerute pentru continuarea demersurilor necesare pentru obținerea bunurilor.

S-a observat faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin i-a prezentat inculpatului Mateescu Lucian Claudiu rolul și ierarhia în cadrul grupului chiar mai înainte ca acesta să accepte să se implice în activitatea acestuia, arătând că Tal Silberstein este „factorul de decizie de la Reciplita (...), om serios și de caracter”, iar evaluarea proprietăților, cerută inculpatului Mateescu, trebuia făcută pentru „stăpânul mare”, adică Benjamin Steinmetz.

Semnificativă pentru gradul de implicare a celor doi inculpați în acțiunile grupului infracțional aflat în spatele Reciplita a fost corespondența electronică anterior citată, în care se face referire la un raport al Curții de Conturi cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov și la posibilele urmări ale acestuia, respectiv pierderea bunului, în condițiile în care, la acel moment, pădurea se afla în cea mai mare parte în proprietatea Reciplita.

Toate aceste considerente demonstrează că inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a avut doar legături tangențiale și dezinteresate cu proiectul Prințul/Reciplita, așa cum a încercat să acrediteze, ci, dimpotrivă, în anul 2007, acesta a aderat la grupul infracțional constituit în umbra acestei societăți și a acționat până în anul 2013 în beneficiul acestuia, urmărind în același timp și un interes material propriu.

Astfel, în perioada de referință, inculpatul Andronic Dan Cătălin a monitorizat și analizat aparițiile din mass-media referitoare la persoanele implicate în acest proiect, a fost informat în permanență despre orice aspecte relevante în legătură cu activitatea Reciplia și a participat în cadrul și din partea acestei societăți la discuții și negocieri, inclusiv și mai ales cu inculpatul Al României Paul Philippe, căruia i-a creat, totodată, impresia că-l va ajuta să-și construiască o imagine favorabilă, în condițiile în care acesta din urmă dorea să obțină nu doar bani, ci și recunoașterea apartenenței sale la familia regală a României.

Cunoscând neînțelegerile intervenite în relația inculpatului Al României Paul Philippe cu ceilalți membri ai grupului infracțional, inculpatul Andronic Dan Cătălin a acționat pentru a-l convinge pe cel dintâi să rămână în contractul încheiat cu Reciplia, fiind pe deplin conștient de valoarea deosebită a bunurilor cesionate, de pe urma cărora se puteau realiza câștiguri fabuloase, susținând pe această cale activitatea grupului infracțional organizat.

Ca atare, contrar concluziei la care a ajuns instanța de fond, Înalta Curte a constatat că acțiunile inculpatului Andronic Dan Cătălin, comise în perioada 2007-2013, întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în varianta aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective, în forma agravată, determinată de împrejurarea că printre infracțiunile care reprezentau scopul grupării se afla și infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată în art. 13² din Legea nr. 78/2000.

În mod evident, având în vedere reținerea vinovăției inculpatului și condamnarea sa pentru săvârșirea acestei infracțiuni, criticile sale vizând schimbarea temeiului în drept al soluției de achitare dispusă de instanța de fond au rămas lipsite de obiect.

Înalta Curte a reținut că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Andronic Dan Cătălin a aderat la grupul infracțional organizat în anul 2007 și a desfășurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii și de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

În ceea ce îl privește pe **inculpatul Marcovici Marius Andrei**, contrar susținerilor apărării și a aspectelor reținute de prima instanță, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracțional organizat, în perioada 2007-2013.

Referitor la legăturile cu ceilalți membri ai grupului infracțional, s-a constatat că inculpatul Marcovici Marius Andrei a avut o relație apropiată cu Tal Silberstein, fiind „omul lui de încredere”, care se ocupa de afacerile acestuia și ale inculpatului Steinmetz Benyamin, cunoscând, încă de la început, interesul

manifestat de membrii constituenți ai grupului în proiectul Reciplita/Prințul și în dobândirea bunurilor.

Relația apropiată și de încredere dintre inculpații Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein este confirmată și de Truică Remus care a arătat că primul l-a însoțit pe cel din urmă încă de la început la unele discuții și era „omul de încredere al lui Tal, dar nu știu dacă aveau afaceri împreună, însă era vorbitor de limbă ebraică” (declarația din 9.12.2015).

Și inculpatul Andronic Dan Cătălin, care l-a cunoscut pe Marcovici Marius Andrei încă din anul 2004, când lucra pentru PSD, l-a perceput pe acesta din urmă ca fiind un asistent al lui Tal, omul de legătură între el și staff-ul de campanie, iar în anii 2006-2007, l-a văzut în anturajul lui Tal Silberstein (filele 184-190, vol. 3).

De asemenea, martorii Valmar Ioana și Dimofte Radu au arătat că inculpatul Marcovici Marius Andrei era alături de Tal Silberstein în campania electorală din 2007-2008 și se ocupa de toate afacerile israelienilor în România și de Reciplita, informație pe care chiar acesta din urmă i-a comunicat-o martorului Dimofte.

În același sens, martorul Aparaschivei Relu Cristian a relatat că Marcovici Marius era „omul evreilor” și se ocupa de afacerile lor în România, participând la discuțiile cu Truică Remus, fie singur, fie împreună cu Tal Silberstein.

Această împrejurare este confirmată întocmai și de martorul Borbely Dan, avocat în cadrul S.C.A. TZA, care, în plus, a arătat că cel care coordona activitatea Reciplita era Tal Silberstein, iar Marcovici, deși figura ca administrator al societății, în realitate era doar un executant al acestuia (filele 432-438, vol. 7 d.u.p.).

O dovadă a încrederii pe care membrii grupului infracțional organizat o acordau inculpatului Marcovici Marius Andrei este și faptul că acesta avea încă din anul 2010 drept de semnătură pe conturile SC Reciplita SRL, alături de Sandra Merloni Horemans, administratorul de drept al societății, așa cum arată martorul Radu Gabriel, cel care se ocupa de contabilitatea firmei.

Deși inculpatul Marcovici Marius Andrei a încercat să minimalizeze legătura sa cu proiectul Reciplita/Prințul doar la atribuțiile ce îi reveneau în calitate de administrator al SC Reciplita SRL, arătând că nu a cunoscut sau participat la activitățile desfășurate de membrii grupului infracțional organizat, în realitate, acesta s-a implicat în mod direct în proiect, conștientizând încă de la început interesul acestora pentru dobândirea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, deci, implicit, și al inculpatului Tal Silberstein, al cărui om de încredere era.

În ce privește apartenența inculpatului Marcovici Marius Andrei la grupul infracțional organizat, cooptarea lui s-a realizat în cursul anului 2007, dat fiind interesul membrilor acestuia aflați pe palierul de conducere, Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, de a-și păstra anonimatul și de a ascunde implicarea lor în proiect, având astfel nevoie de persoane de încredere care să le aducă la îndeplinire ordinele și să îi informeze în legătură cu activitățile celorlalți membri ai grupării, desfășurate pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în activitatea Reciplia SRL, sub coordonarea directă a lui Tal Silberstein, nu s-a limitat doar la activități ce țin de administrarea societății, astfel cum a susținut cu ocazia audierii, ci a participat și la întâlnirile dintre membrii grupului și cumpărătorul de influență, Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia și la sediul casei de avocatură TZA, iar aspectele discutate nu au vizat nici pe departe administrarea societății Reciplia SRL.

Acest lucru este confirmat și de inculpatul Al României Paul Philippe care, inclusiv în fața instanței de apel, l-a indicat pe Marcovici Marius Andrei ca fiind unul dintre participanții la negocierile pe care le-a purtat cu membrii grupului infracțional organizat, caracterizându-l ca fiind un „personaj dubios”, care l-a îndemnat „să rămână cu Tal” și i-a dat asigurări că acesta va rezolva dobândirea bunurilor, în același sens fiind și declarațiile martorelor A României Lia Georgia și Alexandroiu Mihaela Irina. În plus, cea din urmă martoră a mai arătat, în mod constant, că, după ce a constatat modalitatea în care au fost stabilite procentele între părți în cuprinsul contractului de cesiune, dar și faptul că Al României Paul nu știa că au fost dobândite Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa și nici că din primul imobil au fost vândute mai multe loturi, convingerea sa a fost că situația inculpatului este rezultatul unui plan foarte bine orchestrat de Steinmetz Benyamin, Moshe Agavi, Shimon Shavez, dus la îndeplinire de Truică Remus, în care au fost implicați și Mateescu Lucian, Marcovici Marius, Dan Andronic și Roșu Robert Mihăiță (filele 11-12, vol. 7.d.u.p., filele 105-111, vol. 23 dos. inst. fond și 161-167, vol. 6 dos. inst. apel).

Rolul de executant al inculpatului Marcovici Marius Andrei este confirmat și de martora Ciocoiu Alina Carmen, care a arătat că la negocierile privind proiectul Reciplia/Printul din cursul anului 2013, când s-a discutat despre contractul de cesiune de drepturi pe care Al României Paul dorea să îl desființeze, a remarcat că din partea Reciplia au participat Marcovici Marius Andrei, în calitate de administrator, și Mateescu Lucian Claudiu, ca negociator, însă deciziile nu aparțineau nicidecum acestora, ci erau luate de inculpatul Tal Silberstein (declarațiile din 15.10.2014, 9.12.2015, 27.04.2018 și 24.09.2020).

Afirmațiile martorei vin să confirme nu doar implicarea inculpaților Marcovici și Mateescu în negocierile cu Al României Paul Philippe, ci și ierarhia și relațiile dintre membrii grupului, inculpatul Tal Silberstein fiind cel care lua deciziile, ce erau aduse la îndeplinire de cei doi membri executanți.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a participat și la întâlnirile de la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe, aspect ce rezultă din răspunsul trimis de societatea Reciplia, în 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, în care se face referire la o „întâlnire de lucru” care a avut loc la reședința acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore și zece minute și la care „din partea Reciplia au participat: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul Lucian Mateescu, domnul Dan Andronic și, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roșu” (fila 186, vol. 30 d.u.p.).

După plecarea din cadrul grupării a inculpatului Truică Remus, în anul 2010, și odată cu preluarea activităților de coordonare a grupului de către

inculpatul Tal Silberstein, care venea mai des în România, implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în negocierile privind proiectul Reciplia/Prințul a fost mai vizibilă, fiind persoana care reprezenta Reciplia și ducea la îndeplinire ordinele primite de la Tal Silberstein, având în vedere interesul membrilor constituenți ai grupului de a păstra ascunsă implicarea lor în proiect.

Astfel, inculpatul Marcovici Marius Andrei a semnat din partea Reciplia SRL mai multe documente care vizau negocierile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat, și anume actul adițional la contractul de cesiune drepturi din 13.04.2011, denumit „Înțelegere”, prin care s-a recunoscut transmiterea/cesiunea tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra bunurilor revendicate de acesta, menționate în actele anterioare încheiate între părți, precum și actul adițional nr. 1 la Înțelegere din 23.06.2011 prin care s-au modificat unele clauze, inclusiv cele privind transferul ulterior al unor părți din bunurile recuperate (20% din Ferma Regală Băneasa și 50% din Pădurea Snagov).

Implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în activitatea grupului rezultă și din faptul că era informat în permanență de membrii acestuia despre derularea activităților legate de proiect, primind email-uri de la aceștia și, la rândul său, transmițându-le informațiile legate de stabilirea unor întâlniri pentru negocieri.

În acest sens, au fost exemplificate email-urile descoperite cu ocazia percheziției informatice efectuate în faza de urmărire penală:

- din 13.11.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein, de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de ipotecă ce urma să se încheie între Reciplia și Lot Invest cu privire la restul de teren din Ferma Regală Băneasa rămas în proprietatea Reciplia, în baza noii înțelegeri din 13.04.2011 (fila 248, vol. 48 d.u.p.);

- din 19.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein, de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de vânzare-cumpărare și ipotecă ce urmau să se încheie între inculpatul Al României Paul Philippe, Reciplia și Lot Invest, având ca obiect pădurea Ersig (fila 304, vol. 48 d.u.p.);

- din 11.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein, de inculpatul Roșu cuprinzând „cele convenite” la întâlnirea pe care au avut-o pe 9.05.2011, cu referire la 17 dintre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, care făceau obiectul înțelegerii cu Reciplia – situația la acel moment a demersurilor deja efectuate, precum și măsurile ce trebuiau luate în continuare –, cu precizarea făcută în același email, în sensul că o nouă întâlnire urma să aibă loc peste o săptămână (fila 52, vol. 48 d.u.p.);

- din 26.06.2012, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein, de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia; inculpatul Roșu propune să se întocmească un răspuns în scris acestor acuzații (fila 111, vol. 46 d.u.p.);

- din 16.07.2013, trimis de Marcovici Marius Andrei inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu și Tal Silberstein, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prințul, în 19-23.08. (fila 51, vol. 47 d.u.p.).

Din aceste mijloace de probă rezultă caracterul variat al informațiilor și consecvența lor, fapt ce dovedește că inculpatul Marcovici Marius Andrei cunoștea în detaliu modul în care se derula proiectul Prințul/Reciplia și negocierile purtate de părți, informații care nu îi erau necesare pentru a îndeplini acte de administrare a societății, dar care îi foloseau în negocierile cu inculpatul Al României Paul Philippe și susținerea intereselor grupului infracțional organizat.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei, în calitate de om de încredere al lui Tal Silberstein, a participat și la prima întâlnire dintre inculpatul Mateescu Lucian Claudiu cu membrii grupului infracțional organizat (Steinmetz Benyamin, reprezentat de Shimon Menehem, Tal Silberstein și Andronic Dan Cătălin) în care s-a făcut o evaluare a inculpatului Mateescu ce urma să fie cooptat în cadrul grupului la recomandarea lui Andronic și când ar fi fost discutate aspecte legate de o presupusă „estimare” a bunurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune, astfel cum a fost modificat la datele de 13.04.2011 (Înțelegere) și 26.06.2011 (actul adițional nr. 1 la Înțelegere). Prin urmare, prezența inculpatului Marcovici Marius Andrei nu era justificată decât din perspectiva realizării intereselor grupului infracțional organizat, urmărite chiar de Steinmetz Benyamin, „șeful cel mare”, pentru care s-a și solicitat această estimare (declarația inculpatului Mateescu Claudiu Lucian din cursul urmăririi penale).

Prin urmare, s-a constatat că ansamblul probator administrat în cauză face dovada certă, contrar susținerilor apărării și concluziei la care a ajuns instanța de fond, că inculpatul Marcovici Marius Andrei a aderat în anul 2007 la grupul infracțional organizat constituit de inculpații Steinmetz Benyamin, Tal Silberstein, Trucă Remus și Roșu Robert Mihăiță, grup care și-a desfășurat activitatea până în anul 2013, fiind omul de încredere al inculpatului Tal Silberstein, context în care a cunoscut despre acțiunile întreprinse de membrii grupului pentru obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe și, implicit, despre faptul că acesta nu era o persoană îndreptățită, participând la încheierea Înțelegerii din 13.04.2011 și a actului adițional din iunie 2011, precum și la întâlnirile dintre membrii grupului și Al României Paul Philippe la care s-a discutat despre nemulțumirile și intenția celui din urmă de a rezilia contractul de cesiune de drepturi, împrejurare în care a susținut acțiunile celorlalți membri de a menține contractul și a realiza, astfel, scopul grupului.

Toate aceste activități desfășurate de inculpatul Marcovici Marius Andrei se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective, în forma agravată, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

Prin urmare, în condițiile reținerii vinovăției inculpatului și a condamnării sale pentru săvârșirea respectivei infracțiuni, critica acestuia privind inexistența

faptei, cu consecința pronunțării unei hotărâri de achitare, în baza art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, a rămas fără obiect, nemaifiind analizată.

În ceea ce privește critica subsidiară formulată de inculpatul Marcovici Marius Andrei privind încetarea procesului penal, Înalta Curte a constatat că este neîntemeiată, întrucât infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, într-adevăr, inculpatul Marcovici a aderat la grupul infracțional în anul 2007, însă a desfășurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii și de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

Cu privire la **inculpatul Mateescu Lucian Claudiu**, Înalta Curte a constatat, contrar susținerilor apărării și aspectelor reținute de prima instanță, că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracțional organizat, în perioada 2011-2013.

S-a apreciat că, în privința legăturilor cu ceilalți membri ai grupului infracțional, este dovedit că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut o relație de prietenie cu Andronic Dan Cătălin, care l-a și cooptat în cadrul grupării în toamna anului 2011, la solicitarea lui Tal Silberstein.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat de Andronic Dan încă de la început despre ierarhia, activitatea și scopul grupului, prin urmare a cunoscut interesul lui Tal Silberstein și a celorlalți membri de a obține bunurile ce au făcut obiectul contractului de cesiune și a acceptat să adere la gruparea infracțională (declarația inculpatului Mateescu Lucian, filele 211-219, vol. 3 d.u.p.).

După întâlnirea din 18.11.2011 la care Mateescu Lucian a fost prezentat membrilor grupului, respectiv lui Tal Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, dar și lui Shimon Menehem, reprezentantul lui Steinmetz Bennyamin, și a fost acceptat de aceștia, inculpatul a preluat rolul lui Truică Remus și a acționat pentru realizarea scopului grupării. Relevantă în acest sens este declarația inculpatului Truică Remus, care a arătat că: „*Pe domnul Mateescu l-am cunoscut la aproximativ un an de la momentul la care am cesionat părțile mele din Reciplia. M-am întâlnit cu acesta la cererea lui Tal pentru a-i da anumite sfaturi, detalii despre afacerea cu retrocedarea și am înțeles că el este cel care se ocupa de această afacere. I-am explicat puțin acestuia din personalitatea Alteței Sale.*” (filele 94-99, vol. 3 d.u.p.).

Tot astfel, s-a reținut că prin procura din 22.02.2012 dată de inculpatul Marcovici, în calitate de administrator al S.C. Reciplia S.R.L., Mateescu Lucian a fost împuternicit „să reprezinte și să acționeze în numele și pentru societate” în relația cu autoritățile și instituțiile competente pe probleme rezultate din desfășurarea activității comerciale curente, în fața birourilor de carte funciară, birourilor notariale și cabinetelor de avocatură, în scopul „gestionării

problemelor și/sau aspectelor legale ale societății”, dar și în relația cu autoritățile fiscale, putând să răspundă întrebărilor punctuale adresate de acestea cu ocazia desfășurării inspecției fiscale cu privire la societate și să le pună la dispoziție documentele solicitate de acestea (fila 208, vol. 38 d.u.p).

Niciuna dintre aceste activități nu avea vreo legătură cu evaluarea imobiliară, fiind vorba mai degrabă despre atribuții proprii unui administrator al societății, ceea ce infirmă apărările inculpatului Mateescu prin care acesta a încercat să minimalizeze rolul său în cadrul Reciplia.

Cu titlu exemplificativ, în baza procurii susmenționate, inculpatul Mateescu a participat, cu intermitență, alături de Marcovici Marius, la controlul efectuat de Garda Financiară în perioada februarie - aprilie 2012 la sediul S.C.Reciplia S.R.L., având ca obiect înregistrarea în evidențele societății a contractelor/antecontractelor încheiate de aceasta cu Al României Paul Philippe și modul de calcul al taxelor aferente datorate bugetului de stat, ocazie cu care s-a constatat că inculpata persoană juridică a dedus nelegal TVA în valoare de 430.714 lei aferent contractului de vânzare-cumpărare pe care l-a încheiat, în calitate de vânzător, cu S.C.Hercules Properties S.R.L, firmă controlată de martorul Bejenaru Andrei, în condițiile în care nu s-a putut proba, prin documente justificative, prestarea serviciului a cărui contravaloare ar fi fost compensată ulterior prin încheierea între cele două societăți a contractului susmenționat având ca obiect o parte din terenul obținut nelegal din Ferma Regală Băneasa (fil. 165-189, vol. 38 d.u.p).

Or, reprezentarea S.C. Reciplia S.R.L. cu ocazia unui control al Gărzii Financiare, la care inculpatul Mateescu a participat efectiv alături de administratorul de drept al societății, nu presupunea vreo activitate de evaluare imobiliară, ci avea în vedere modul în care Reciplia respectase legislația fiscală în tranzacțiile imobiliare anterioare, ceea ce probează că Mateescu Lucian era la curent cu acțiunile grupului infracțional, căci, prin ipoteză, nu putea să reprezinte societatea la o acțiune de control care o privea, fără să cunoască date și informații despre activitatea desfășurată de aceasta și verificată de organele fiscale.

În cadrul grupului, inculpatul Mateescu a acționat ca un reprezentant al lui Tal Silberstein, alături de Marcovici Marius Andrei, rolul său fiind de a păstra legătura între membrii grupării și Al României Paul Philippe și de a-l convinge pe cel din urmă de influența lor și de faptul că doar prin exercitarea acesteia pot fi obținute bunurile ce fac obiectul contractului de cesiune.

La negocierile purtate cu Al României Paul Philippe, la care a fost prezent și inculpatul Mateescu Lucian, în încercarea de a-l determina pe cumpărătorul de influență să nu rezilieze convenția, s-a recurs și la amenințări, în sensul că, dacă acesta din urmă va renunța la contract, va trebui să plătească o sumă de bani pentru a-și recupera bunurile, pe care era evident că Al României Paul Philippe nu o avea, făcându-se referire și la faptul că „*va veni jihadul peste ei*”.

În acest sens, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat că: „(...) Lucian a venit la mine acasă de cele mai multe ori împreună cu Marcovici și uneori împreună cu Tal Silberstein, dar au fost și cazuri în care a venit singur, dar în aceste cazuri nu a discutat chestiuni importante. Sincer nu îmi amintesc

decât că a spus că voi primi în final bani (...). Precizez de asemenea că am fost în mod repetat contactați de Marcovici, Lucian și de Andronic pentru a ne împiedica să rupem contractul. Unul dintre ei i-a spus soției mele că dacă rupem contractul se va declanșa jihadul. Mi-am amintit că persoana care a spus despre jihad este Tal Silberstein. Aceste persoane au făcut presiune în mod constant asupra mea și a soției mele.” (fil. 268-304, vol. 3 d.u.p.)

Și martora A România Lia Georgia a arătat că: „Despre Mateescu pot să spun că a fost intermediarul lui Tal Silberstein și a făcut doar ce i-a spus acesta. Mateescu a spus că Moshe a fost dat afară pentru că dorea să facă un nou contract. Am făcut cu Mateescu o analiză a situației demersurilor și a bunurilor pe care le-am revendicat. Mateescu ne-a spus în numele lui Tal că pentru a strica contractul cu Reciplia trebuie să dăm 100 milioane euro și bunurile ne revin nouă.”

Faptul că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut o implicare activă și de lungă durată în proiectul Reciplia/Printul, că a participat la majoritatea discuțiilor și negocierilor dintre membrii grupului și Al României Paul Philippe de la domiciliul acestuia din urmă pentru a-l determina să nu rezilieze contractul cu SC Reciplia SRL, rezultă din înscrisurile existente la dosar, precum și din corespondența electronică purtată de avocații din cadrul S.C.A. TZA prezenți la aceste întâlniri.

Astfel, din răspunsul trimis de Reciplia, la 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o „întâlnire de lucru” care a avut loc la reședința acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore și zece minute și la care „**din partea Reciplia** au participat: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, **domnul Lucian Mateescu**, domnul Dan Andronic și, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roșu” (fila 186, vol. 30 d.u.p.).

S-a observat calitatea „oficială” în care Mateescu Lucian a participat la această întâlnire, ca reprezentant al Reciplia, fiind vorba despre o întrevvedere planificată, iar nu întâmplătoare, la care nu s-au discutat aspecte legate de vreo evaluare imobiliară pentru a face necesară prezența inculpatului.

De asemenea, din email-ul transmis la data de 2.04.2013 martorului Zbârcea Gabriel de Cristina Vlădescu, care a participat din partea S.C.A. TZA la aceste negocieri, rezultă implicarea inculpatului Mateescu în deblocarea situației create de nesemnarea de către Al României Paul a contractelor de asistență juridică (c.a.j.) și a împuternicirilor pentru S.C.A. TZA, care ar fi silit Reciplia să intervină în procedurile administrative și/sau judiciare aflate în derulare, operațiune riscantă pentru gruparea infracțională nu doar pentru că aceasta ar fi devoalat adevăratul beneficiar al bunurilor revendicate, ci având în vedere și practica judiciară, care nu recunoștea calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii a cesionarului de drepturi: „(...)Azi am fost la o întâlnire cu Mateescu la ASR, cică să ne semneze caj-urile. Problemele iau o întorsătură stranie, ăștia iar se ceartă, se acuză, probabil se dorește intrarea în alte negocieri (...)” (fila 9, vol. 52 d.u.p.).

Activitățile desfășurate de membrii grupului infracțional nu l-au împiedicat însă pe Al României Paul Philippe să continue demersurile de a

implica în proiect și alte persoane interesate în dobândirea bunurilor, astfel încât, la 13.04.2011, s-a semnat o nouă înțelegere cu SC Reciplia SRL, care a inclus și firma Lot Invest SRL, reprezentată de Bogdan Ștefănescu (fil. 125-146, vol. 33 d.u.p).

În acest context, activitatea inculpatului Mateescu Lucian nu s-a limitat numai la a-l convinge pe Al României Paul Philippe de influența și posibilitatea membrilor grupului de a obține bunurile ce fac obiectul înțelegerii, ci acesta a participat în mod direct din partea SC Reciplia SRL, în baza mandatului dat de Tal Silberstein, la negocierile ulterioare cu reprezentantul SC Lot Invest SRL și avocatul acesteia, Serghei Perju.

În acest sens, inculpatul Mateescu Lucian a arătat că: „*Tal Silberstein mi-a cerut să găsesc o soluție în ce privește Lot Invest și să am o discuție cu reprezentanții acestei societăți în legătură cu bunurile respective și condițiile acestora pentru a ieși din asocieria cu prințul Paul. M-am întâlnit împreună cu Marcovici cu Bogdan Ștefănescu, administratorul Lot Invest și avocatul acestuia, Serghei Perju. Aceștia au cerut un timp de gândire și după două săptămâni au propus o înțelegere în cadrul căreia ei să păstreze ferma de montă Băneasa, bun care nu era în contractul Reciplia, drepturile fiind vândute de Paul Al României anterior, în 2005. De la Tal Silberstein am înțeles însă că acest contact făcut de Paul Al României pentru ferma de montă Băneasa s-a semnat în realitate după contractul cu Reciplia, dar a ascuns acest lucru. Prin urmare Reciplia revendică și acest bun. Ulterior nu s-a încheiat o înțelegere între Lot Invest și Reciplia.*” (fil. 225-233, vol. 3 d.u.p).

În urma negocierilor realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, în numele Reciplia SRL, societatea Lot Invest a renunțat la celelalte bunuri din actul adițional la contract, în schimbul obținerii Fermei de montă Băneasa, astfel că scopul urmărit de membrii grupului s-a realizat, fără ca între părți să se încheie un act.

De asemenea, martorii Ciocoiu Alina Carmen și Alexandroiu Mihaela Irina, care au acordat consultanță inculpatului Al României Paul Philippe, confirmă implicarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în negocierile privind derularea proiectului Reciplia, în perioada 2011-2013, dar și rolul acestuia de executant al lui Tal Silberstein.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat în permanență de ceilalți membri despre activitățile legate de proiect și, la rândul său, le-a transmis acestora informațiile cu privire de derularea lui, precum și articole/reportaje apărute în spațiul public referitoare la restituirea Pădurii Snagov.

Astfel, din corespondența electronică aflată la dosar rezultă că, după ce a fost făcut public raportul Curții de Conturi din anul 2013 și a fost difuzat un reportaj despre retrocedarea Pădurii Snagov, în care s-au făcut referiri concrete la modalitatea nelegală în care imobilul a fost restituit lui Al României Paul Philippe, întrucât nu ar fi fost persoană îndreptățită, așa cum rezulta din documentele prezentate în cadrul emisiunii, inculpatul Mateescu Lucian l-a informat imediat pe Andronic Dan, exprimându-și îngrijorarea „*că vor fi urmări, fie eventual și prin deposedare*” (fila 278, vol. 46 d.u.p).

Totodată, împrejurarea că inculpatul Mateescu Lucian cunoștea în detaliu modul în care se derula proiectul Prințul/Receptia și discuțiile purtate de părți, rezultă și din caracterul variat și consecvența informațiilor primite/transmise de la ceilalți/ceilalți membrii ai grupului, respectiv:

- email-ul din 26.06.2012, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein, de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Receptia și în care expeditorul acestuia propune să se răspundă în scris respectivelor acuzații (fila 111, vol. 46 d.u.p.);

- email-ul din 29.05.2012, redirectionat inculpatului Andronic Dan Cătălin de către Tal Silberstein și transmis inițial de Mateescu, care cuprinde și răspunsul inculpatului Roșu, cu referire la posibilele negocieri dintre Al României Paul și Ovidiu Tender (fila 207, vol. 46 d.u.p.);

- email-ul din 16.07.2013, trimis inculpaților Andronic, Mateescu și Tal Silberstein, de inculpatul Marcovici, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prințul, în 19-23.08. (fila 51, vol. 47 d.u.p.).

În ce privește apărarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, în sensul că activitatea sa în cadrul proiectului s-a limitat la activități de consultanță în domeniul imobiliar, Înalta Curte a constatat că din actele și lucrările dosarului nu rezultă că acesta ar fi întocmit un raport de evaluare a bunurilor care să fie folosit de societatea de avocatură TZA în favoarea SC Receptia SRL.

Sușinerile martorei Mișu Raluca Florentina că prezența inculpatului Mateescu Lucian la întâlnirile cu Al României Paul Philippe erau justificate de calitatea de consultant imobiliar al celui dintâi, întrucât se discuta situația activităților realizate de Receptia după încheierea actului adițional din 13.04.2011, au fost infirmate de probele administrate în cauză (declarația din 11 mai 2018).

Astfel, chiar inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a recunoscut că a participat la negocierile cu firma Lot Invest SRL, la solicitarea lui Tal Silberstein, iar scopul urmărit era să-l păstreze pe Al României Paul Philippe în contract și să obțină bunurile din convenție doar pentru Receptia, obiectiv pe care l-a realizat.

Prin urmare, inculpatul nu a acționat ca un consultant imobiliar extern pentru SC Receptia SRL, ci, prin demersurile sale, a urmărit realizarea intereselor grupului infracțional organizat în relația cu Al României Paul Philippe, dar și cu alte societăți (SC Lot Invest Invest), executând întocmai ordinele primite de la Tal Silberstein.

Veniturile obținute de Mateescu Lucian în cadrul proiectului Receptia (suma de 10.000 euro/lună) nu pot fi justificate de vreo activitate de consultanță imobiliară, în condițiile în care din probele administrate nu rezultă că inculpatul a întocmit un raport de evaluare a bunurilor ce fac obiectul convenției care să fi fost folosit de avocații din cadrul S.C.A. TZA în demersurile judiciare pentru SC Receptia SRL, reprezentând în realitate remunerarea prestațiilor sale în vederea realizării scopului asocierii infracționale.

De altfel, implicarea inculpatului Mateescu în activitatea grupului este probată și de corespondența electronică purtată de acesta în legătură cu problema neplății onorariului de succes datorat pentru obținerea Fermei Regale Băneasa: „Acum am vorbit cu Tal (...) Întreaga datorie va fi plătită sigur săptămâna viitoare. A fost deja instructat cel ce se ocupă de acest aspect (...) cu mențiunea că miercuri când Shimon și Tal vor fi în Ro, vor vorbi cu Gabi despre momentul plății succes fee (..)” – fila 91, vol. 52 d.u.p.

Totodată, într-o corespondență electronică purtată între martorii Borbely Dan și Zbârcea Gabriel se face vorbire despre implicarea inculpatului Mateescu, alături de Tal Silberstein, într-o posibilă tranzacție cu un bun revendicat de inculpatul Al României Paul, respectiv pădurea Broșteni, deși „actele nu-l ajută”, cu precizarea că acest imobil era menționat în actul adițional din 4.10.2007 printre cele cu privire la care inculpatul își cesionase drepturile în favoarea Reciplia, act redactat, de asemenea, de inculpatul Roșu: „**Prințul vinde ceva (pădurea Broșteni) și Mateescu cu Tal iau și ei o parte din bani (am avea ceva success aici? Că nu știu ce a negociat Robert, o să-l întreb și pe el). Problema e că din punctul meu de vedere, Prințul nu are ce să vândă. A pierdut irevocabil acțiunea în restituire și ar mai avea doar acțiunea de drept comun. Însă actele nu-l ajută.** Cu toate astea e cineva care vrea să-i dea 6 mil pe pădure (3 acum și 3 când o primește). Acum le scriu celor de la Reciplia și Lot Invest (Tal and comp) o scrisoare de risc. **Și stau cu Mateescu de la 2 pe contract că vrea să schimbe chestii.** Abia aseară la 6 ne-a spus că vor să semneze luni la 9. Asta e.” (fila 54, vol. 29 d.u.p. și fila 91, vol. 52 d.u.p.).

Or, „schimbarea unor chestii din contract” arată dimensiunea implicării inculpatului Mateescu în acțiunile grupului infracțional, din nou fără vreo legătură cu vreo evaluare imobiliară, cu atât mai mult cu cât era vorba despre un bun în legătură cu care Al României Paul nu deținea acte doveditoare („Prințul nu are ce să vândă (...), actele nu-l ajută”).

Prin urmare, acțiunile realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu denotă aderarea sa la grupul infracțional organizat în beneficiul căruia a acționat în perioada 2011-2013, fiind astfel întrunite, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective, elementele de tipicitate ale infracțiunii prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În condițiile reținerii vinovăției inculpatului și a condamnării sale pentru săvârșirea respectivei infracțiuni, critica acestuia privind inexistența faptei, cu consecința pronunțării unei hotărâri de achitare, în baza art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, a rămas fără obiect, nemaifiind analizată.

Înalta Curte a reținut că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Mateescu Luican a aderat la grupul infracțional în anul 2011 și a desfășurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii și de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de

art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

În ceea ce privește critica parchetului referitoare la greșita achitare de către instanța de fond a **inculpatului Moshe Agavi**, instanța de apel a constatat că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, acuzațiile aduse acestuia în actul de sesizare constau în aceea că a aderat, în anul 2007, la grupul infracțional organizat ce avea ca scop dobândirea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe în baza Legilor nr. 10/2001 și nr. 247/2005, a acționat în cadrul acestuia până în anul 2013, sub directă coordonare a lui Tal Silberstein, a păstrat legătură între acesta și inculpații Steinmetz Benyamin și Truică Remus, le-a comunicat rezultatul demersurilor efectuate, a participat la întâlniri cu cumpărătorul de influență și a îndeplinit dispozițiile date de ceilalți membri ai grupării.

Probatoriul administrat în cauză nu dovedește însă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, implicarea inculpatului Moshe Agavi în activitățile grupului infracțional organizat după momentul constituirii la 1.11.2006 sau participarea sa la întâlnirile dintre membrii asocierii în scopul negocierii cu cumpărătorul de influență, chiar dacă inculpatul era implicat în alte afaceri comerciale împreună cu unii dintre aceștia.

În acest sens, relevante au fost declarațiile martorelor Valmar Ioana și Ciocoiu Alina Mihaela, din care rezultă că l-au întâlnit o singură dată pe Moshe Agavi, că acesta se cunoștea cu o parte din membrii grupului infracțional organizat, însă acestea nu au putut preciza dacă era implicat în proiectul Reciplia ori acțiunile întreprinse în concret pentru realizarea scopului grupării sau dacă a participat la negocierile cu Al României Paul Philippe.

Și martorul Bejenaru Andrei a precizat că, întâlnindu-l pe inculpatul Moshe Agavi în perioada 2008-2010, l-a perceput pe acesta ca fiind un consultant implicat în identificarea unui potențial urbanistic, ca un mandatar care aproba cheltuieli și se interesa de impozite și taxe, fără a releva însă alte elemente factuale din care să rezulte că ar fi susținut acțiunile întreprinse de membrii asocierii în legătură cu obținerea bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006.

De asemenea, martorul Radu Gabriel a relatat că, în anul 2010, a acceptat, la cererea lui Moshe Agavi, să se ocupe de contabilitatea SC Reciplia SRL, dar nu a oferit informații relevante care să probeze implicarea acestuia în realizarea scopului grupării infracționale.

De altfel, nici cumpărătorul de influență și nici coinculpații nu au susținut că Moshe Agavi ar fi intervenit pentru a menține contractul încheiat la 1.11.2006 sau pentru a susține demersurile făcute de membrii grupului pentru obținerea bunurilor revendicate de cel din urmă, nerezultând din probele administrate nici faptul că ar fi participat la discuțiile purtate de aceștia în legătură cu lipsa calității de persoană îndreptățită la retrocedare a inculpatului Al României Paul.

Astfel, inculpații Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian, atunci când au arătat că Moshe Agavi a participat alături de Tal Silberstein la întâlnirile de la sediul S.C.A. TZA, unde se discuta despre procedurile derulate în cadrul proiectului Reciplia, nu au oferit elemente circumstanțiale concrete legate de

conduita inculpatului sau implicarea sa în discuțiile referitoare la pretențiile lui Al României Paul Philippe, așa cum s-a susținut de către acuzare.

Ca atare, având în vedere că, în cauză, nu rezultă implicarea lui Moshe Agavi în activitatea grupului infracțional, în perioada 2007-2013, precum și faptul că participarea sa la întâlnirile cu Al României Paul Philippe nu s-a realizat în scopul menținerii contractului de cesiune ori al realizării intereselor membrilor asocierii, Înalta Curte a constatat că acțiunile desfășurate de acesta, astfel cum sunt relevate de materialul probator administrat, nu întrunesc condițiile de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării.

În consecință, criticile formulate de parchet sub acest aspect au fost apreciate neîntemeiate, motiv pentru care instanța de apel a menținut în privința inculpatului Moshe Agavi soluția de achitare dispusă de instanța de fond, situație în care s-a considerat că schimbarea încadrării juridice dată faptei de constituire a unui grup infracțional organizat, prin reținerea formei agravate, ar fi un demers pur formal, neavând consecințe în ceea ce privește situația juridică a acestuia.

IV. 1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public și apelanții inculpați Truică Remus, S.C. Reciplia S.R.L, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu infracțiunile de trafic de influență:

1. a). În analiza criticii **apelantului inculpat Truică Remus** referitoare la netemeinicia soluției de condamnare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, Înalta Curte și-a însușit, în parte, argumentele de fapt și de drept reținute de instanța de fond și a constatat, totodată, că probele administrate în cursul procesului penal fac dovada certă a vinovăției sale în comiterea infracțiunii de corupție ce a făcut obiectul acuzației.

Referitor la schimbarea încadrării juridice a faptei, dispusă de instanța de fond prin încheierea din 17.05.2019, Înalta Curte a apreciat că în mod corect au fost înlăturate din conținutul încadrării juridice date faptei dispozițiile art. 35 alin. 1 Cod penal privind infracțiunea continuată.

În acest sens, s-a menționat că traficul de influență face parte din categoria infracțiunilor cu consumare anticipată, ceea ce înseamnă că simpla pretindere de bani sau alte foloase ori, după caz, simpla acceptare de promisiuni sunt suficiente pentru consumarea acesteia, activitatea ulterioară a autorului, ce poate consta în oricare dintre modalitățile alternative prevăzute în textul de incriminare, integrându-se, împreună cu actele anterioare, într-o unitate naturală de infracțiune.

Cu alte cuvinte, dacă după momentul consumării infracțiunii, prin pretinderea de bani sau alte foloase, subiectul activ solicită și/sau primește de mai multe ori de la cumpărătorul de influență diverse sume de bani în considerarea celor pretinse inițial, realizându-se, astfel, o fragmentare a actelor de executare, există o singură infracțiune de trafic de influență, însă nu în forma continuată, reglementată de art. 35 alin.1 Cod penal sau, după caz, art. 41 alin. 2 Cod penal (1969), ci în varianta unității naturale, având în vedere că actele subsecvente consumării, privite în ansamblul lor, se îmbină între ele în mod natural, alcătuind în mod firesc, împreună cu actele precedente, o singură

acțiune, motiv pentru care nu pot fi considerate ca fiind activități independente, separate, de sine-stătătoare, care prezintă fiecare în parte conținutul infracțiunii prevăzute de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969).

În speță, după încercarea, fără rezultat, în perioada 2005 - august 2006, a inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a obține retrocedarea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, printre care și Pădurea Snagov, la solicitarea și presiunile exercitate de acesta din urmă, care dorea obținerea unor venituri mari și imediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioane de euro), aceasta a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică, care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor revendicate, pentru care depusese mai multe cereri de retrocedare și punere în posesie (în cazul pădurii Snagov). În acest context, l-a contactat pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Trucă Remus, care a aflat despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa din localitatea Snagov (negocierile fiind purtate de Trucă Remus cu Păvăloiu Nela, reprezentant al SC Ilko Star).

Referitor la acest aspect, martora Cuniță Mihaela a arătat că a fost împreună cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotel Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile inculpatului Al României Paul Philippe martorului Dimofte Radu, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Totodată, a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, stadiul procedurilor și actele pe care le avea, urmând ca acestea să fie analizate de cei doi pentru a lua o decizie, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat. Știe că după acest moment Păvăloiu a început discuțiile cu Trucă Remus în toamna anului 2006, dar nu cunoaște când au fost finalizate.

La rândul său, martorul Radu Dimofte a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi legate de „prințul Paul”, înainte ca Trucă Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și înțelegerea nu s-a realizat.

În declarația din data de 26.02.2016, martorul Bejenaru Andrei confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a cerut retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă dobândirea, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat vreun act din care să rezulte că „prințul” avea dreptul la retrocedare. Martorul a arătat că a vorbit și cu Dimofte Radu

căruia i-a comunicat opinia sa în sensul că „a înnebunit lumea și cer atâți de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări”, afirmație ce vine de la o persoană care avea experiență în domeniul cadastral, pasionată de acest domeniu, astfel cum relevă martorul Dimofte Radu și care infirmă susținerile apărătorilor inculpaților că refuzul încheierii unui acord s-ar fi datorat doar sumei prea mari solicitate, în avans, de inculpatul Al României Paul Philippe.

Întrucât nu a găsit o rezolvare pentru solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea acestora, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat acestuia că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus o întâlnire cu inculpatul Truică Remus, care s-a și realizat după două, trei zile, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, și un apropiat al primarului comunei și al lui Sorin Roșca Stănescu.

În fapt, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a cunoscut anterior pe Truică Remus când a negociat cu acesta, în calitate de mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe, un antecontract de vânzare-cumpărare pentru suprafața de 2 ha teren din Pădurea Snagov, împrejurare în care au discutat și despre bunurile revendicate de cel din urmă. Mai mult, inculpatul Truică cunoștea și situația juridică a terenului de la Snagov, cu referire la faptul că Al României Paul Philippe nu definitivase procedura administrativă de punere în posesie, având în vedere că abia după finalizarea respectivei proceduri și vânzarea imobilului către Reciplia SRL, acesta a obținut dreptul de proprietate și asupra celor 2 ha teren.

Relevante în acest sens au fost și declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe în care precizează că l-a întâlnit prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor la acel moment, acesta promițându-i că îl va ajuta să-și recupereze bunurile dată fiind influența și poziția pe care o are în lumea politică și mass-media, făcând referire la Tăriceanu, la primarul de la Snagov, care îi este prieten (Mușat Apostol) și la Sorin Roșca Stănescu, care nu îl va mai ataca în presă, context în care au discutat și despre procentele pe care urma să le primească din valoarea bunurilor retrocedate, dar și despre faptul că se va obține rapid în procedura administrativă terenul de la Băneasa (filele 234-245 și 250-259, vol. 3 d.u.p).

Susținerile inculpatului sunt confirmate și de martora A României Lia Georgia, care a menționat că, într-adevăr, în anul 2006, Păvăloiu Nela l-a prezentat pe Truică Remus ca fiind consilier al lui Tăriceanu și om cu resurse financiare și influențe în lumea politică, acesta promițându-le că prin prisma relațiilor sale va reuși să obțină într-un timp scurt terenul de la Băneasa pentru care găsise deja și cumpărători (filele 167-176, 179-195, vol. 5 d.u.p).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko

Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menționat că după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând, alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță și Al României Paul, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului.

Și martorul Poenaru Liviu arată că a fost trimis de Al României Paul Philippe să vorbească cu Truică Remus pentru plata onorariului convenit pentru acțiunile întreprinse în legătură cu retrocedarea imobilelor. În acest context, martorul s-a întâlnit cu inculpatul Truică Remus la o terasă, în vara anului 2006, însă, deși acesta i-a promis că vor mai vorbi despre onorariul său, nu a primit nimic și nici nu a mai purtat vreo discuție cu privire la acest aspect.

În acest context, la data de 21.09.2006, a fost încheiat contractul privind transmiterea drepturilor cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și SC Reciplia SRL, în calitate de cesionar, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii dată în 14.09.2006 de reprezentanții Reciplia (filele 431-492, vol. 30 d.u.p.), contract care, ulterior, a fost înlocuit cu cel semnat de aceleași părți la data de 1.11.2006.

Existența celor două contracte nu a fost contestată de părți, inculpatul Al României Paul Philippe arătând că, în perioada august - septembrie 2006, a negociat cu Truică Remus în legătură cu cesionarea drepturilor referitoare la bunurile revendicate și că s-au întâlnit de mai multe ori, inclusiv în prezența inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (declarația din 23.04.2015).

Astfel, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanei de euro) și cunoștea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii, iar până la acel moment nu se realizase recuperarea efectivă a niciunuia din aceste bunuri, fiind întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, acesta a acceptat condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi, cunoscând că pentru dobândirea celor două bunuri se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Prin urmare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obținerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, și plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii grupului fiind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că acesta nu este persoană îndreptățită.

Potrivit mențiunilor din contractul de cesiune redactat și certificat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, Al României Paul Philippe își cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct. I

(bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. „Ferma Regală Băneasa în suprafață de 28,63 ha.” și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca 30 ha.) și pct. II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească, în anumite condiții, prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că, pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol. 70 d.u.p.).

Contrar susținerilor inculpatului Truică Remus, faptul că în contract s-a menționat încă de la început plata unei sume de bani în avans, de 4 milioane de euro, care au și fost remiși cumpărătorului de influență la scurt timp de la semnarea actului din 1.11.2006, nu are relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, întrucât promisiunea traficării de influență s-a realizat anterior încheierii celor două contracte, încă din perioada august - septembrie 2006, în condițiile menționate mai sus.

Acceptarea de către inculpatul Al României Paul Philippe la încheierea contractului de cesiune a unor procente de 20% din valoarea imobilului Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, și de 50% din valoarea Pădurii Snagov având în vedere stadiul avansat al procedurilor administrative în care se afla, s-a datorat promisiunii inculpatului Truică Remus că va obține aceste bunuri prin relațiile de care dispune și exercitarea influenței la nivelul funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea celor două bunuri (declarațiile din 23.04.2015 și 11.12.2015, filele 234-245, 250-259, vol. 3 d.u.p.).

Astfel, în declarațiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, în detaliu, promisiunile făcute de Truică Remus și influența pe care acesta pretindea că o are la nivel politic, în justiție și mass-media, cu referire directă la personalități din lumea politică (Adrian Năstase, Tăriceanu Popescu, prim-ministru la acel moment), la persoane apropiate acestora, respectiv soția lui Tăriceanu, despre care a afirmat că lucrează la firma de avocatură TZA (*„a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el ... că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca”*), la accesul pe care-l au la Curtea Supremă (*„dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo”*), la primarul din Snagov, Mușat Apostol (*„cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta”*), la Sorin Roșca Stănescu, persoană pe care i-a și prezentat-o la una dintre întâlniri, spunându-i că din acel moment ziarul acestuia nu îl va mai ataca.

Totodată, a mai precizat că inculpatul Truică Remus i-a spus că înțelegerea trebuia perfectată cu Reciplia SRL și fiecare parte trebuia să primească 50% și că *„fără el nu pot să obțin nimic pentru că sunt mulți oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menționându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu”*, condiții acceptate de cumpărătorul de influență care a și primit un avans de 4 milioane de euro.

Deși, în declarațiile ulterioare, Al României Paul Philippe a retractat sau a dat o altă interpretare unor împrejurări factice legate de promisiunea traficării influenței de către inculpatul Trucă Remus, în sensul că pentru recuperarea bunurilor revendicate nu era necesară folosirea influenței, întrucât era persoană îndreptățită la retrocedare conform documentelor pe care le deținea, iar încheierea contractului a fost determinată de lipsa resurselor financiare pentru obținerea bunurilor, totuși, aspectele relevate inițial de inculpat oferă suficiente elemente care, prin coroborare cu alte probe (cum ar fi declarațiile inculpatei Ignatenko, fostă Păvăloiu Nela și declarațiile martorilor A României Lia Giorgia, Aparaschivei Cristian, Mircea Andrei, Togan Liviu, Rădulescu Veronel, precum și plângerea penală întocmită de acesta), confirmă scopul ilicit al perfectării celor două convenții prin care s-a urmărit crearea unei aparențe de legalitate a prețului plătit pentru traficul influenței.

Simpla retractare sau nuanțare a unor aspecte relevate în declarațiile inițiale, în legătură cu motivul încheierii contractelor de cesiune și promisiunile făcute de inculpatul Trucă Remus în perioada negocierilor contractelor, nu poate conduce la lipsirea de efecte a acestor declarații, din moment ce, pe de o parte, inculpatul nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar pe de altă parte, odată ce a fost de acord să dea declarații în calitate de suspect și inculpat, acesta a cunoscut și acceptat că tot ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa.

Sușinerile inculpatului că aspectele consemnate de procuror nu corespund cu cele declarate de acesta în realitate sau că nu s-a realizat o traducere corespunzătoare, având în vedere că Al României Paul Philippe a dat declarații în limba engleză, nu au putut fi primite, în condițiile în care, deși audierile nu au fost înregistrate în întregime cu mijloace audio-video, ele au fost realizate în prezența apărătorilor aleși ai inculpaților, cu respectarea drepturilor procedurale, au fost citite și semnate de inculpat și apărătorii prezenți la audiere fără obiecțiuni, astfel că atât conținutul, cât și realitatea consemnărilor, au fost însușite de semnatar. Mai mult, dacă ar fi existat eventuale discrepante determinate de traducerea inexactă a celor relatate de inculpat, apărătorii aleși, prezenți la audiere, ar fi putut adresa întrebări inculpatului Al României Paul Philippe pentru înlăturarea unor eventuale diferențe determinate de o traducere inexactă a unor termeni/expresii din limba engleză.

Împrejurarea că la audierea inculpatului Al României Paul Philippe din data de 11.12.2015 nu a fost prezent și apărătorul inculpatului Trucă Remus nu poate conduce la înlăturarea acestei declarații din ansamblul probator, având în vedere că ascultarea s-a desfășurat în prezența apărătorului ales al persoanei audiate, precum și a apărătorilor altor coinculpați din cauză, iar ulterior, pe parcursul cercetărilor, apărătorul inculpatului Trucă Remus a avut posibilitatea de a formula întrebări și cu privire la aspectele relatate de cumpărătorul de influență în conținutul depoziției inițiale.

Credibilitatea declarațiilor inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe este relevantă și de acțiunile inițiate chiar de acesta pe fondul nemulțumirilor față de demersurile întreprinse de Trucă Remus după obținerea, prin exercitarea influenței, a Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa (vânzarea bunurilor fără a-l încunoștința și neplata sumelor convenite), constând

în formularea unor plângeri penale (din 12.10.2011, întocmită de martorul Rădulescu Veronel, la solicitarea inculpatului, cea înregistrată la D.N.A la 23.01.2015, filele 1-11, vol. 2 d.u.p.) și a unui denunț (depus la D.N.A la data de 15.04.2015, acesta fiind redactat de avocații Mircea Andrei și Togan Liviu, care îl reprezentau la acea vreme pe inculpat, filele 13-26, vol. 2 d.u.p.), înscrisuri din al căror conținut rezultă în mod cert promisiunea de traficare a influenței a inculpatului Truică Remus, precum și faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC Reciplia SRL tocmai în considerarea acestor promisiuni.

În esență, astfel cum corect au fost expuse pe larg în considerentele sentinței atacate, în cuprinsul celor trei înscrisuri menționate anterior, întocmite la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de avocații care îl reprezentau la acel moment, sunt prezentate aceleași împrejurări factuale care l-au determinat să încheie contractul de cesiune de drepturi, cu referire la faptul că Truică Remus i-a fost prezentat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la circa un an de la încheierea contractului de mandat cu societatea Ilko Star, ca un om important în România ce dispunea de resurse financiare, care are de partea sa o echipă bună de avocați ce se va ocupa de cererile și procesele în curs și cele care urmau, că datorită relațiilor publice pe care le are (fost șef de cabinet a lui Năstase Adrian, prietenia cu Tăriceanu Popescu Călin, prim-ministru la acel moment), poate obține bunurile revendicate de inculpat, iar fără ajutorul său nu va obține acele bunuri, întrucât cererile vor fi blocate la autorități, afirmații care aveau rolul de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să accepte și procentele propuse de Truică Remus. Totodată, în conținutul acestor înscrisuri inculpatul face referire și la faptul că, la început, a crezut că Truică Remus este singurul asociat al Reciplia SRL, dar și la elemente care conturează comiterea unor fapte de corupție în legătură cu terenurile date de SC Reciplia SRL, prin intermediari, unor persoane care l-au ajutat pe Truică Remus în demersurile de traficare a influenței la funcționarii chemați să aprecieze asupra cererilor de retrocedare, aspecte care s-au și confirmat ulterior (cu titlu exemplificativ, suprafața de 1000 mp teren din Pădurea Snagov transmisă de Reciplia inculpatului Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria).

Faptul că în conținutul plângerilor penale și al denunțului formulat de inculpatul Al României Paul Philippe sunt relatate împrejurări factuale percepute în mod direct de acesta este confirmat și de martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea și Togan Liviu, care au redactat pentru inculpat cele trei înscrisuri.

Astfel, în declarația dată la instanța de fond (din 17.11.2017), martorul Rădulescu Veronel a precizat că a redactat plângerea urmare a solicitării inculpatului Al României Paul Philippe și știe de la acesta că încă de la venirea în România i s-a sugerat să se asocieze cu o persoană cu relații pentru că altfel nu va reuși să obțină bunurile, că nu va avea câștig de cauză în justiție, acesta fiind contextul în care s-a încheiat contractul de cesiune de drepturi.

La rândul lor, martorii Andrei Florin Mircea și Togan Liviu au arătat că atât plângerea, cât și denunțul, au fost redactate la solicitarea lui Al României Paul Philippe și conform aspectelor prezentate de acesta, fără vreo influență din

partea lor sau a altor persoane. În plus, martorul Andrei Florin Mircea a precizat că inculpatul a făcut afirmații despre traficul de influență realizat anterior datei la care s-a încheiat contractual de cesiune.

Afirmațiile celor trei martori care au redactat plângerile și denunțul fac dovada că aspectele menționate în cuprinsul lor au reprezentat manifestarea de voință a inculpatului, urmare a nemulțumirilor legate de neplata sumelor convenite la încheierea contractului.

Mai mult, susținerile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a arătat că soțul său a fost contactat de mai multe persoane pentru a-l reprezenta în procedurile de revendicare a bunurilor revendicate, context în care Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus, fost consilier al lui Năstase Adrian, care „are posibilitatea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și obținerea documentelor necesare”, că au discutat despre procedura de exequatur și proprietățile inculpatului, iar cu ocazia unei vizite făcute la domiciliul acestuia din Snagov, le-a spus că are relații în toată țara, că îl cunoaște pe Mușat Apostol și poate debloca autoritățile care l-au împiedicat pe „prinț” să obțină restituirea bunurilor. De la Truică Remus a aflat că i-a dat lui Păvăloiu Nela o sumă de bani să iasă din afacere, că le va da o parte în avans din bunurile revendicate, promisiune pe care și-a onorat-o, oferind inculpatului Al României Paul Philippe suma de aproximativ 5 milioane de euro.

Referitor la încheierea contractului la sediul TZA, martora a precizat că, la momentul semnării actului, inculpatul Truică Remus a pretins un procent de 80% din domeniul Băneasa pentru SC Reciplia SRL, fiind foarte sigur că va obține terenul în procedura administrativă și lăsând de înțeles că are și un cumpărător, lucru care a surprins-o, întrucât soțul său nu primise nicio ofertă în acest sens. În legătură cu retrocedarea terenului de la Băneasa a mai arătat că a fost obținut urmare influenței lui Truică Remus, care le transmitea că orice politician care se va opune retrocedării terenului nu va mai fi reales (filele 167-176 vol. 5 d.u.p.).

Chiar dacă martora A României Lia Georgia a revenit ulterior asupra declarației inițiale, Înalta Curte nu a putut valorifica declarațiile de retractare, din moment ce, pe de o parte, martora nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar pe de altă parte, aspectele relevate inițial în legătură cu traficul și cumpărarea de influență sunt confirmate și de celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

În plus, instanța de apel a considerat că sunt neîntemeiate susținerile martorei în sensul că în declarația din 6.05.2015 s-ar fi consemnat altceva decât ceea ce a menționat în realitate, având în vedere că a fost asistată cu prilejul audierii de un apărător ales și un traducător autorizat de limba engleză, semnând depoziția fără obiecțiuni, aspect ce atestă că și-a însușit integral conținutul acesteia ce corespunde pe deplin adevărului.

Contrar susținerilor apărării, declarațiile inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe care confirmă acuzația de trafic de influență imputată lui Truică Remus se coroborează și cu depozițiile martorei Cuniță Mihaela, care a arătat că, în luna septembrie sau octombrie 2006, a aflat de la Nela Păvăloiu despre nemulțumirea inculpatului generată de faptul că nu a obținut efectiv

bunurile revendicate, motiv pentru cea din urmă „i-a cedat contractul” lui Truică Remus, pe care martora l-a întâlnit o singură dată în biroul inculpatei, acesta fiind însoțit de soție și un avocat.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe, a precizat că Truică Remus i-a spus acestuia „că pentru obținerea proprietăților revendicate s-a pus în mișcare un mecanism sensibil, cu reglaje foarte fine”, cu referire la faptul că „foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ”, fiind „mai ușor să se rezolve administrativ decât în instanță” (declarații din 19.02.2016 și 6.10.2017, menținute în apel), afirmații ce se coroborează cu susținerile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia conform cărora Truică Remus le-a promis că va recupera terenul de la Băneasa pe cale administrativă, în scurt timp.

În dovedirea promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii cu atribuții în soluționarea cererilor de retrocedare, făcută de Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe, relevante au fost și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a precizat că „era un circuit între Truică, Robert Roșu și Nela Păvăloiu” și că „uneori l-am dus chiar eu cu mașina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul.” (filele 260-267, vol. 7 d.u.p., filele 9-13, vol. 7 dos. inst. apel).

Instanța de apel nu a putut reține susținerile apărării privind lipsa de credibilitate a martorului Aparaschivei Cristian Relu, din moment ce acesta a întrerupt relațiile de prietenie cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, în timp ce promisiunea de traficare a influenței s-a realizat de inculpat într-o perioadă anterioară, respectiv în august - septembrie 2006.

Referitor la influența promisă și realizată de inculpatul Truică Remus pe lângă funcționarii din cadrul Direcției Silvice București, martorul a arătat, în mod constant, că acesta îl cunoștea pe Chiriac Theodor care lucra în cadrul acestei instituții, că orice problemă legată de Romsilva „se rezolva” cu cel din urmă, aspect ce i-a fost comunicat chiar de omul de încredere al inculpatului, martorul Dan Iovănescu, precum și faptul că inculpatul Chiriac îl vizita pe Truică la Snagov.

Relația de prietenie dintre cei doi inculpați este confirmată și de martorul Cucu Ionuț, care a arătat că, în primăvara sau vara anului 2007, în timp ce se afla la o terasă pe malul lacului Snagov împreună cu Chiriac, acesta a discutat la un moment dat cu Truică Remus ca și cum se cunoșteau, ocazie cu care cel din urmă a adus în discuție și faptul că urma să fie schimbat directorul Romsilva.

Numirea unei alte persoane în locul martorului Căpanu George în funcția de director al Direcției Silvice București era benefică pentru demersurile realizate de Truică Remus privind punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, întrucât martorul s-a opus în mod constant retrocedării terenului forestier situat în Pădurea Snagov, considerând că Al României Paul nu este persoană îndreptățită la retrocedare și a refuzat orice dialog pe această temă cu Truică Remus, care a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Mușat Apostol.

Faptul că inculpații Truică Remus și Mușat Apostol se aflau în relații de prietenie rezultă și din depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a arătat că cel din urmă îl vizita pe primul acasă, aspecte recunoscute de altfel și de inculpatul Mușat, care a menționat că a participat la o petrecere organizată de Truică, fiind invitat și cu alte ocazii la domiciliul acestuia (filele 53-59, vol. 4 d.u.p.).

Urmare influenței exercitate de Truică Remus, la datele de 26.06.2007 și 14.08.2007, inculpatul Chiriac Theodor, în calitate de reprezentant al Direcției Silvice București, prin adresele nr. 2850 și nr. 3096, a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu suprafața de 46,78 ha. pădure, situată în Snagov zona „Fundul Sacului”.

Faptul că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența pentru a obține punerea în posesie cu privire la terenul forestier arătat rezultă și din faptul că acesta a asistat la discuțiile purtate de membrii comisiei constituite în acest scop în biroul primarului Mușat Apostol, deplasându-se efectiv și la fața locului pentru realizarea, în concret, a operațiunii de predare-primire a suprafeței de pădure, invocând, ca pretext, împrejurarea că bunul restituit se învecina cu proprietatea sa (depozițiile martorilor Ene Mihail din 22.03.2016 și 23.06.2017, Cucu Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020, Cișman Marinescu Răzvan din 9.03.2016, menținută în 18.12.2017).

Din probele administrate a rezultat, dincolo de orice îndoială, că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența în mod real și pentru a obține retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa. Astfel, după ce a aflat că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a solicitat completarea dosarului administrativ cu înscrisuri, a întreprins demersuri pentru a obține în mod fraudulos retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Sub acest aspect, s-a constatat că pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, cunoscând opoziția A.S.A.S și I.C.D.P.P., inculpatul Truică Remus a luat legătura cu directorul institutului, Horia Iliescu, pe care a reușit să îl convingă să susțină cererea de retrocedare prin oferirea unor avantaje materiale, iar ulterior, prin intermediul acestuia, a obținut o soluție favorabilă din partea consiliului de administrație.

În acest sens, martorul Oancea Florin a arătat că a fost chemat în biroul directorului Horia Iliescu, unde se aflau inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, despre cel din urmă aflând că este consilierul de imagine a lui Tăriceanu. Percepția martorului a fost aceea că cei doi au venit „pentru a impresiona și a-și arăta nivelul de influență.”

Relevante în dovedirea influenței exercitate de Truică Remus asupra directorului ICDPP sunt și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a precizat că între inculpatul Truică Remus și directorul Horia Iliescu au avut loc câteva întâlniri, atât la sediul ICDPP, cât și în afara institutului, la biroul lui Truică sau la Snagov, martorul făcând o descriere exactă a lui Horia Iliescu, respectiv un domn în vârstă, masiv, care se deplasa foarte greu.

În același sens sunt și depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a aflat de la Truică Remus că a vorbit cu directorul institutului și că acesta ar fi

mulțumit cu niște excursii la Monaco de care se va ocupa el (declarația din 6.05.2015).

După retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu Trucă Remus, a vândut cele două imobile SC Reciplia SRL prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) și sub nr. 5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Înalta Curte a apreciat, în acord cu instanța de fond, că acțiunile inculpatului Trucă Remus, de pretindere, realizate în perioada august - septembrie 2006 și de primire a bunurilor, la datele de 15.10.2007 (Pădurea Snagov) și 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa), în schimbul promisiunii de a-și trafica influența pe lângă funcționarii cu atribuții în ce privește restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, fac parte din conținutul infracțiunii unice de trafic de influență.

Astfel, din analiza coroborată a întregului material probator, astfel cum a fost expus anterior, rezultă cu certitudine că Trucă Remus a promis inculpatului Al României Paul Philippe traficarea influenței pentru obținerea efectivă a bunurilor revendicate de acesta, deși cel din urmă nu era persoană îndreptățită la restituire, pretinzând în schimb transmiterea proprietății bunurilor retrocedate prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., acțiuni care se circumscriu conținutului constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, faptă prevăzută de art. 257 Cod penal (1969), ce reprezintă lege penală mai favorabilă.

Inculpatul Trucă Remus, în schimbul promisiunii traficării influenței pe lângă funcționarii publici competenți, să dispună asupra restituirii efective a bunurilor revendicate care au făcut obiectul contractului de cesiune de drepturi (din 21.09.2006, preluat ulterior de contractul din 1.11.2006) și cu privire la care s-au purtat negocieri în perioada august - septembrie 2006, a urmărit obținerea celor două terenuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, scop pe care l-a și realizat prin încheierea celor două contracte de vânzare-cumpărare prin care cumpărătorul de influență a transmis dreptul de proprietate asupra lor, ca plată a traficării influenței, acționând, sub aspect subiectiv, cu vinovăție sub forma intenției directe.

Susținerile inculpatului Trucă Remus că nu fost nominalizați funcționarii față de care urma să-și exercite influența nu au nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, având în vedere că, pentru îndeplinirea situației premisă, nu se cere ca funcționarul să fie determinat, ci important este ca actul pentru care se va interveni să fie precizat, or, în cauză, promisiunile sale au fost exprese, în sensul obținerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, prin influența pe care urma să o exercite asupra funcționarilor publici, care s-a și realizat în fapt (Chiriac Teodor, reprezentant legal al Direcției Silvice București și Iliescu Horia, director al ICDPP și membru în consiliul de administrație al institutului), aspecte confirmate de inculpatul Al României Paul Philippe și de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Relu Cristian, Oancea Florin, Capanu George și Cucu Ionuț.

Înalta Curte a constatat, contrar susținerilor apărării, că din probatoriul administrat rezultă în mod cert că, în perioada august - septembrie 2006, Al

României Paul Philippe s-a întâlnit cu inculpații Truică Remus și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a negocia condițiile încheierii contractului de cesiune din 21.09.2006 (ulterior contractul din 1.11.2006) care reprezenta, în fapt, o modalitate de ascundere a plății traficului de influență promis de Truică Remus cumpărătorului de influență, fiind fără relevanță sub aspectul existenței faptei și al antrenării răspunderii penale a inculpatului Truică Remus împrejurarea că nu s-a stabilit data și ora exactă când au avut loc aceste discuții între inculpați. Reperele temporale privind negocierile dintre cumpărătorul de influență și traficantul de influență vizează perioada august - septembrie 2006, anterior încheierii contractului ilicit de cesiune de drepturi din data de 21.09.2006 (și celui din 1.11.2006), iar inculpații nu au negat că au avut loc aceste întâlniri, chiar dacă Truică Remus nu a recunoscut scopul lor.

Sușinerile inculpatului Truică Remus că la aceste negocieri nu a fost prezent și Al României Paul Philippe au fost înfirmate de probele administrate, respectiv de declarațiile celui din urmă și conținutul plângerilor penale și al denunțului pe care le-a formulat, ale inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și ale martorilor A României Lia Georgia, Leți Octavian, Cuniță Mihaela, Aparaschivei Relu Cristian și Poenaru Liviu, ale căror susțineri au fost dezvoltate pe larg anterior.

În ceea ce privește apărarea inculpatului privind caracterul licit al contractului de cesiune de drepturi, dedus din menționarea plății în avans a sumei de 4 milioane de euro pentru cedent, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, a reținut că acest fapt nu conduce la inexistența infracțiunii de trafic de influență, întrucât nu înlătură înțelegerea frauduloasă dintre părți realizată în perioada august - septembrie 2006, constând în promisiunea traficării influenței asupra funcționarilor implicați în retrocedarea bunurilor în schimbul transmiterii dreptului de proprietate asupra acestora. Mai mult, prețul stabilit a fi plătit cedentului din valoarea bunurilor ce urmau a fi obținute (procente de 20% și 50 %), dar și avansul achitat confirmă caracterul ilicit al înțelegerii, având în vedere valoarea ridicată a bunurilor revendicate, în condițiile în care în cadrul procedurilor administrative și judiciare nu era necesară plata unor taxe.

Față de toate aceste argumente, nu au putut fi primite criticile apelantului inculpat Truică Remus referitoare la inexistența faptei de trafic de influență, cu consecința pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

Nu a putut fi primită nici critica formulată în subsidiar de inculpatul Truică Remus referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, întrucât termenul de prescripție a răspunderii penale se calculează de la momentul primirii bunurilor pretinse inițial, acțiune ce se integrează în mod natural, așa cum s-a arătat, în conținutul constitutiv al infracțiunii unice de trafic de influență, respectiv de la data de 15.01.2009, când s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 5 privind Ferma Regală Băneasa între inculpatul Al României Paul și S.C.Reciplia S.R.L., societate deținută de Reciplia Ltd., controlată la rândul său de firmele offshore în care era acționar inclusiv inculpatul Truică.

Prin urmare, în raport de această dată, termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 122 lit. c Cod penal (1969), de 8 ani, nu s-a

împlinit până la data când s-a dispus de către procuror efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpat, iar termenul special al prescripției, de 12 ani, calculat potrivit art. 124 Cod penal (1969), s-ar împlini la 15.01.2021, așadar ulterior soluționării definitive a cauzei.

Argumentele invocate de apărare privind Decizia nr. 5/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii nu au putut fi primite, întrucât, așa cum s-a menționat explicit în cuprinsul său, decizia vizează exclusiv infracțiunile simple ce constau într-o singură acțiune sau inacțiune, care prezintă particularitatea producerii unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp. Or, în speță, pretinderea foloaselor a fost urmată de primirea acestora, fiind vorba așadar de mai multe acțiuni, prevăzute ca modalități alternative în textul de incriminare și care se integrează într-o unitate naturală de infracțiune.

În ceea ce privește Decizia nr. 16/2016 pronunțată de completul specializat pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Înalta Curte a constatat, pe de o parte, că aceasta se referă la infracțiunea de spălare a banilor, iar pe de altă parte, că problema ridicată a vizat existența unei pluralități sau unități de infracțiune în cazul comiterii mai multor acțiuni prevăzute alternativ în norma de incriminare. Or, în speță, este fără dubiu că suntem în prezența unei unități naturale de infracțiune, astfel încât decizia invocată nu prezintă relevanță în legătură cu stabilirea momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale.

1. b). În ce privește apelul declarat de **inculpata S.C.Reciplia S.RL.**, Înalta Curte, analizând cu prioritate critica referitoare la nepronunțarea asupra faptei de trafic de influență, astfel cum a fost descrisă în actul de sesizare, și-a însușit argumentele instanței de fond cu privire la acuzația adusă acestei inculpate, însă în limitele arătate în continuare și a constatat că în mod corect a fost censurată situația de fapt descrisă în rechizitoriu și reținută vinovăția persoanei juridice în săvârșirea infracțiunii de corupție ce a făcut obiectul trimiterii în judecată.

Contrar celor susținute de apărare, Înalta Curte a constatat că împrejurările faptice reținute de instanța de fond în legătură cu activitatea infracțională desfășurată de inculpata SC Reciplia SRL, prin prisma acțiunilor realizate de reprezentantul său de fapt, în numele și interesul acesteia, constând în aceea că, prin intermediul inculpatului Trucă Remus, a pretins în perioada august - septembrie 2006 și, apoi, a primit, la 15.10.2007 și, respectiv, la 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, bunurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii exercitării influenței asupra funcționarilor publici competenți să dispună asupra retrocedării acestor imobile, nu exced limitelor și obiectului cauzei deduse judecății, chiar dacă, în opinia judecătorului de prim grad de jurisdicție, cumpărătorul de influență era persoană îndreptățită la restituire, argument pe care instanța de control judiciar nu l-a considerat întemeiat, astfel cum s-a arătat în cele ce preced și cum se dezvoltă cu ocazia analizării infracțiunii de cumpărare de influență săvârșită de inculpatul Al României Paul Philippe.

În descrierea faptei, la secțiunea „ în drept” din actul de sesizare, procurorul face referire atât la modalitatea de acțiune a inculpatei descrisă în

mod detaliat la pct. 1, cât și la continuarea activității infracționale de către SC Reciplia SRL, în perioada 1.11.2006 - sfârșitul anului 2013, întrucât a apreciat că infracțiunea de trafic de influență a fost comisă în formă continuată. Or, instanța de fond în mod corect a schimbat încadrarea juridică dată faptei prin înlăturarea dispozițiilor art. 35 alin. 1 Cod penal (încheierea din 17.05.2019), argumentele fiind identice cu cele relevate în cazul inculpatului Truică Remus și care au fost însușite de instanța de control judiciar, astfel cum s-a arătat în considerentele deciziei.

Faptul că instanța de fond a apreciat că inculpatul Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la retrocedarea bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune de drepturi nu a condus la reținerea unei alte acuzații decât cea descrisă în actul de sesizare, întrucât infracțiunea de trafic de influență poate fi comisă și dacă promisiunea de a-și folosi influența vizează obținerea unui bun la care cumpărătorul de influență era îndrituit. Atunci când a analizat existența infracțiunii de trafic de influență, în raport de criticile formulate de inculpați, instanța de fond a făcut referire la acțiunile desfășurate de inculpatul Truică Remus în numele societății Reciplia SRL, al cărei reprezentat legal era, în fapt, în considerarea împrejurării că inculpatul Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la retrocedare, însă a apreciat că și în măsura în care nu ar fi fost persoană îndrituită, acțiunile întreprinse de reprezentantul acesteia se circumscriu actelor de promisiune și primire a bunurilor în schimbul traficului promis și realizat.

Pe cale de consecință, activitățile reținute de instanța de fond în sarcina inculpatului Truică Remus și, implicit, a persoanei juridice Reciplia SRL, nu exced situației de fapt descrise în actul de sesizare, apreciindu-se, prin urmare, că nu se impune trimiterea cauzei spre rejudecare, așa cum s-a solicitat de către apărare.

Totodată, reținerea de către instanța de control judiciar a situației de fapt stabilite de acuzare, în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la retrocedarea bunurilor revendicate, nu a condus la aprecierea că se realizează o judecată a inculpatei SC Reciplia SRL pentru o altă faptă direct în calea de atac a apelului și se încalcă, astfel, principiul dublului grad de jurisdicție ce guvernează procesul penal, având în vedere că, în fața instanței de fond, au fost readministrate probele din cursul urmăririi penale, solicitate de inculpați și celelalte părți, parte din ele fiind readministrate și în faza apelului, iar soluția a fost pronunțată în raport cu toate aceste elemente probatorii. De asemenea, judecătorul fondului a analizat ambele situații factuale (cea reținută de acuzare și cea reținută de instanța de fond) și a apreciat că acestea susțin, în egală măsură, existența infracțiunii de trafic de influență, indiferent dacă cumpărătorul de influență era sau nu persoană îndreptățită la retrocedare.

În ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL, instanța de apel a constatat că probatoriul administrat atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești în fond și în apel, face dovada certă că, în perioada august - septembrie 2006, reprezentantul în fapt al acesteia, Truică Remus, a pretins în numele și interesul societății imobilele Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, pe care ulterior, la datele de 15.10.2007 și de 15.01.2009, inculpata persoană juridică le-a primit

de la Al României Paul Philippe, în schimbul promisiunii de a-și exercita influența asupra funcționarilor publici competenți să dispună cu privire la retrocedarea celor două terenuri.

Având în vedere că inculpatul Trucă Remus a fost cel care a reprezentat SC Reciplia SRL în raporturile cu cumpărătorul de influență, promițându-i acestuia cu ocazia negocierii contractului de cesiune de drepturi traficarea influenței pe lângă funcționarii publici implicați în restituirea efectivă a bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), influență pe care a și realizat-o, instanța de control judiciar a apreciat că toate argumentele expuse la pct. IV.1.a). sunt pe deplin aplicabile și în cazul inculpatei persoană juridică.

Pentru a se aprecia asupra posibilității angajării răspunderii penale a inculpatei Reciplia SRL, au fost avute în vedere câteva considerații de ordin teoretic, raportat și la argumentele invocate de apărare în susținerea motivelor de netemeinicie a hotărârii atacate.

În conformitate cu prevederile art. 135 alin. 1 Cod penal, care stabilesc sfera de incidență a răspunderii penale a persoanei juridice, s-a constatat că aceasta poate fi angajată pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.

Din analiza cerințelor alternative impuse de norma penală rezultă că pentru a putea aprecia că infracțiunea a fost săvârșită în realizarea obiectului de activitate al persoanei juridice, la momentul săvârșirii infracțiunii, agentul trebuie să se afle în exercițiul unei atribuții de serviciu, cu alte cuvinte, să aibă calitatea de organ sau reprezentant al ei pentru a putea acționa în numele acesteia. Prin urmare, pentru a se putea vorbi de răspunderea penală a persoanei juridice este necesar ca cel care acționează în numele ei să aibă calitatea de prepus, în sens larg, noțiune care include și calitatea de organ sau reprezentant al acesteia.

Sub aspectul celei de-a treia cerințe, s-a constatat că, într-o interpretare subiectivă, se impune a se dovedi că agentul/reprezentantul persoanei juridice a acționat cu intenție calificată de scopul obținerii unui profit pentru persoana juridică, cu alte cuvinte, a urmărit să dobândească un folos pentru aceasta.

Pornind de la aceste considerații teoretice, instanța de control judiciar a reținut că inculpatul Trucă Remus, la momentul promisiunii traficării influenței, a acționat ca reprezentant al SC Reciplia SRL, având în vedere că, la data încheierii contractelor de cesiune de drepturi din 21.09.2006 și 1.11.2006, a avut mandat de reprezentare din partea administratorului Reciplia SRL, Sandra Merloni Horemans (cel din data de 14.09.2006, în baza căruia putea să negocieze termenii și condițiile cu privire la cesiunea de drepturi, să formuleze, să depună orice tip de cereri în fața terților, notarului public sau autorităților competente și cel ulterior, din 7.11.2006, prin care a fost împuternicit să deschidă un cont bancar în lei, în numele societății).

Mai mult, din înscrisurile aflate la dosar, rezultă că inculpatul Trucă Remus, alături de Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și Shimon Shevez, controlau Reciplia SRL prin intermediul firmelor offshore (Riverside Real Estate Corp., înregistrată în Insulele Virgine Britanice în care controlul era deținut de Steinmetz Benyamin cu 87,8%, Trucă Remus cu 7,8% și STG Ventures LTD. cu 4,4%, societate în care asociați erau Tal Silberstein și Shimon

Shevez). Structura acestui parteneriat s-a modificat în anul 2010, când inculpatul și-a înstrăinat părțile sociale deținute în STG Ventures LTD către societatea Doorbel Trading LTD, ce aparținea martorului Radu Dimofte (filele 212, vol. 38 și 140, vol. 29).

Faptul că inculpatul Truică Remus a acționat la momentul negocierilor privind contractul de cesiune în numele SC Reciplia SRL este confirmat și de Al României Paul Philippe, care a arătat în mod constant că, inițial, nu a cunoscut că în cadrul Reciplia SRL mai sunt și alți asociați în afara lui Remus Truică și a aflat despre ceilalți parteneri israelieni după vânzarea terenurilor, în același sens fiind și depozițiile martorelor A României Lia Georgia și Alexandroiu Mihaela Irina.

În susținerea acestei aprecieri este și conținutul plângerii penale înregistrată la parchet la 23.01.2015 în care inculpatul Al României Paul Philippe a precizat că a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu Reciplia SRL „*al cărei unic asociat este domnul Truică Remus*”.

Și martorii Dimofte Radu și Aparaschivei Relu Cristian au menționat că de SC Reciplia SRL, în perioada 2006-2010, s-a ocupat inculpatul Truică Remus. În plus, martorul Dimofte Radu a menționat că abia după ce l-a cunoscut pe Steinmetz Benyamin a aflat că Reciplia este a sa, că la momentul când a discutat cu Truică despre preluarea părților sociale deținute în Reciplia nu a cunoscut parteneriatul societății, percependu-l pe Truică, în urma discuțiilor cu Steinmetz Benyamin, ca fiind un administrator al societății împreună cu Tal Silberstein.

S-a apreciat că toate aceste elemente probatorii fac dovada că inculpatul Truică Remus a realizat promisiunea traficării influenței și pretinderea bunurilor ce fac obiectul contractului de cesiune de drepturi ***în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL (în numele și interesul societății)***, iar ulterior, după dobândirea imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, ***persoana juridică în numele căreia a acționat inculpatul a primit bunurile retrocedate, fiind îndeplinite condițiile răspunderii penale a inculpatei Reciplia SRL***, astfel cum sunt reglementate de dispozițiile art. 135 Cod penal și, prin urmare, criticile inculpatei privind inexistența faptei sunt neîntemeiate.

Având în vedere că reprezentanții SC Reciplia SRL au dat un mandat de reprezentare în negocierea contractului de cesiune de drepturi inculpatului Truică Remus, că scopul încheierii contractului a vizat obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deși nu era persoană îndreptățită, iar în realizarea acestuia, în calitate de reprezentant de fapt al SC Reciplia SRL, Truică Remus a pretins și primit în patrimoniul societății terenurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii traficării influenței asupra funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea bunurilor, s-a constatat, contrar susținerilor apelantei inculpate, că persoana juridică a acționat, prin intermediul reprezentantului său, cu forma de vinovăție cerută de norma de incriminare, respectiv cu intenție directă.

Acuzarea nu a reținut că societatea Reciplia SRL a fost înființată în scopul săvârșirii de infracțiuni, astfel cum în mod eronat a relevat instanța de fond, prin implicarea societății creându-se o aparență de legalitate pentru înțelegerea frauduloasă care a stat la baza încheierii contractului de cesiune de drepturi ce

reprezenta în realitate o modalitate de plată pentru cumpărarea și traficul de influență în varianta acceptată de părți. Realizarea celor două modalități normative alternative de comitere a infracțiunii de trafic de influență, pretindere și primire, de către inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt, au fost în interesul acestei societăți, iar prin dobândirea, la 15.10.2007 și 15.01.2009, a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, persoana juridică a obținut avantaje patrimoniale, astfel că între acțiunile ce compun latura obiectivă și urmarea imediată există o legătură de cauzalitate, fiind îndeplinite, contrar susținerilor apărării, elementele de tipicitate ale infracțiunii analizate.

Astfel cum s-a reținut în baza probatoriului administrat, după retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt al SC Reciplia SRL, a transmis proprietatea terenurilor către aceasta din urmă prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) și sub nr. 5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Prin urmare, având în vedere argumentele expuse pe larg la analiza infracțiunii de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului Truică Remus și în considerarea aspectelor particulare arătate în cele ce preced, Înalta Curte a constatat că pretinderea de către inculpatul Truică Remus, în perioada august - septembrie 2006, în numele inculpatei SC Reciplia SRL, și primirea de către societate, la datele 15.10.2007 și 15.01.2009, a bunurilor imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) de la inculpatul Al României Paul Philippe, în schimbul promisiunii traficării influenței asupra funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea terenurilor, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969), ce constituie lege penală mai favorabilă în cazul inculpatei persoană juridică.

S-a apreciat că susținerile apărării în sensul că SC Reciplia SRL era o societate cu scop special și că avea o justificare economică nu au nicio relevanță sub aspectul răspunderii penale a persoanei juridice, din moment ce inculpatul Truică Remus a acționat în numele și interesul său atunci când a realizat acțiunea de pretindere a imobilelor, în schimbul promisiunii realizării influenței asupra funcționarilor publici implicați în procedura de restituire a bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune din 1.11.2011, terenurile intrând ulterior în patrimoniul SC Reciplia SRL, societate deținută de Reciplia Ltd., controlată la rândul său de firmele offshore în care era acționar inclusiv inculpatul Truică.

Așa cum s-a arătat în cele ce preced, antrenarea răspunderii penale a persoanei juridice este determinată de săvârșirea de către un reprezentant al acesteia, în numele și interesul ei, a unei fapte penale în realizarea obiectului său de activitate ori în interesul acesteia, fiind fără relevanță că societatea și-a îndeplinit obligațiile fiscale către bugetul de stat și a angajat colaboratori externi pentru consultanță în diferite domenii (fiscal, imobiliar), astfel cum s-a invocat de către apărare.

Cât privește caracterul ilicit al contractului de cesiune, contrar susținerilor apărării, instanța de control judiciar a reținut că, în conținutul și concluziile

raportului de *due diligence*, au fost identificate elemente care ridicau serioase dubii cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptătită la retrocedare, aspecte cunoscute de reprezentanții Reciplia și care confirmă o dată în plus că inculpatul Trucă Remus și-a folosit influența pentru a determina funcționarii publici cu atribuții în procedura administrativă de restituire să își îndeplinească necorespunzător îndatoririle de serviciu, aceasta fiind singura modalitate posibilă pentru a se obține bunurile revendicate.

Într-adevăr, așa cum a susținut apărarea, contractul de cesiune de drepturi a fost rezultatul negocierilor dintre inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe și Trucă Remus, însă cel din urmă a acționat și în calitate de reprezentant în fapt al S.C Reciplia S.R.L., dovadă fiind faptul că înțelegerea s-a perfectat de cumpărătorul de influență cu această societate, în patrimoniul căreia au și ajuns în final bunurile.

În ceea ce privește apărarea inculpatei privind caracterul licit al contractului de cesiune de drepturi dedus din menționarea plății în avans a sumei de 4 milioane de euro pentru cedent, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, a reținut că acest fapt nu conduce la inexistența infracțiunii de trafic de influență, întrucât nu înlătură înțelegerea frauduloasă dintre părți realizată în perioada august - septembrie 2006, constând în promisiunea traficării influenței asupra funcționarilor implicați în retrocedarea bunurilor în schimbul transmiterii dreptului de proprietate asupra acestora. Mai mult, prețul stabilit a fi plătit cedentului din valoarea bunurilor ce urmau a fi obținute (procente de 20% și 50%), dar și avansul achitat confirmă caracterul ilicit al înțelegerii, având în vedere valoarea ridicată a bunurilor revendicate, în condițiile în care în cadrul procedurilor administrative și judiciare nu era necesară plata unor taxe.

Față de toate aceste argumente, nu au putut fi primite criticile apelantei inculpate SC Reciplia SRL referitoare la inexistența faptei de trafic de influență sau la lipsa vinovăției sale în comiterea infracțiunii ce i se impută, cu consecința pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a sau lit. b teza a II-a Cod procedură penală.

În ceea ce privește susținerile apelantei în sensul că nu se poate angaja răspunderea sa penală întrucât aceasta nu era reglementată anterior lunii octombrie 2006, Înalta Curte a constatat că, până la introducerea în Codul penal (1969) a art.19¹, doctrina a dat o interpretare largă noțiunii de „răspundere”, fiind privită ca obligație legală de a suporta consecințele unui fapt juridic penal, iar în sens restrâns, ca responsabilitate individuală, astfel că normele penale vizau deopotrivă condițiile în care o persoană fizică sau juridică poate fi trasă la răspundere penală.

Referitor la ultimul motiv de apel invocat de apelanta inculpată SC Reciplia SRL, Înalta Curte, față de dispozițiile art. 122 alin. 3 Cod penal (1969), a făcut trimitere la aspectele reținute anterior cu referire la critica similară formulată de inculpatul Trucă Remus, constatând că nu sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală.

Față de toate aceste considerente, Înalta Curte a respins, ca nefondat, apelul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L.

1. c). Nefondată a fost apreciată și critica Parchetului privind greșita achitare de către instanța de fond a inculpaților Roșu Robert Mihăiță, Tal

Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin și Steinmetz Benyamin sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Astfel, în raport cu acuzațiile aduse inculpaților Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, în calitate de autori, Steinmetz Benyamin, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, în calitate de complici, Înalta Curte a constatat că acțiunile imputate acestora s-au realizat ulterior consumării infracțiunii de trafic de influență care s-a produs la momentul negocierilor inițiale dintre inculpații Trucă Remus și Al. României Paul Philippe, înțelegerea ilicită fiind doar materializată în încheierea contractului de cesiune de drepturi prin care s-a stabilit prețul traficului - cumpărării de influență. Mai mult, în cazul inculpatului Steinmetz Benyamin, acuzarea a reținut împrejurarea că acesta nu a fost cunoscut de cumpărătorul de influență decât în luna decembrie 2011, prin urmare, nu avea cum să ajute la traficearea vreunei influențe, în condițiile în care la acel moment Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa fuseseră deja remise, ca plată a traficului de influență promis și realizat de inculpatul Trucă Remus, inclusiv în numele și interesul Reciplia SRL.

Prin urmare, acțiunile realizate de inculpații Roșu Robert Mihăiță (începând cu luna septembrie 2006), Tal Silberstein (începând cu anul 2007), Steinmetz Benyamin (începând cu toamna anului 2006), Andronic Dan Cătălin (începând cu anul 2007), Marcovici Marius Andrei (începând cu anul 2007) și Mateescu Lucian Claudiu (începând cu anul 2011) pentru a-l convinge pe inculpatul Al. României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune de drepturi, în contextul nemulțumirilor acestuia generate de împrejurarea că nu a primit sumele de bani promise din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență în forma autoratului sau a complicității, ci relevă, așa cum s-a dezvoltat pe larg în secțiunea III a deciziei, apartenența lor la grupul infracțional organizat și contribuția la atingerea scopului acestuia.

Ca atare, soluția de achitare a acestor inculpați pentru infracțiunea de trafic de influență este corectă, însă nu pentru motivele arătate de instanța de fond, ci în considerarea argumentelor expuse anterior.

În ceea ce privește **temeiul juridic în baza căruia au fost dispuse soluțiile de achitare pentru infracțiunea de trafic de influență, criticat de apelanții inculpați Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu și Andronic Dan Cătălin**, Înalta Curte a constatat că faptele imputate acestora au fundamentat trimiterea lor în judecată atât pentru infracțiunea de trafic de influență, cât și pentru cea de constituire a unui grup infracțional organizat, situație care, de altfel, este incidentă și în privința intimaților inculpați Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin.

Așa cum s-a reținut detaliat în considerentele deciziei, aceste fapte există, în materialitatea lor, dar nu se circumscriu decât infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, astfel încât nu este incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, cum au solicitat apelanții inculpați cu referire la infracțiunea de trafic de influență.

Față de considerentele expuse anterior, s-a apreciat că o analiză a criticii apelantului inculpat Marcovici Marius Andrei referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale, cu consecința pronunțării unei soluții de încetare a procesului penal, nu se mai justifică.

2. Cu privire la criticile formulate de apelantul inculpat Al României Paul Philippe în legătură cu infracțiunea de cumpărare de influență, s-a constatat că acestea sunt neîntemeiate, pentru considerentele arătate în continuare.

În urma propriului examen al actelor și lucrărilor dosarului, Înalta Curte a constatat că, în mod întemeiat, instanța de fond a apreciat că fapta inculpatului Al României Paul Philippe care, în perioada august - septembrie 2006, a promis inculpatului Truică Remus o cotă parte importantă din valoarea bunurilor revendicate, în schimbul influenței pe care acesta urma să o exercite asupra funcționarilor publici implicați în procedura administrativă de retrocedare și care a remis ulterior, la datele de 15.10.2007 și 15.01.2009, către SC Reciplia SRL, cele 2 imobile restituite (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), constituie infracțiunea de *cumpărare de influență*, prevăzută de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, forma în vigoare la data faptelor și care reprezintă lege penală mai favorabilă pentru apelantul inculpat.

Deși concluzia la care a ajuns instanța de fond privind vinovăția inculpatului Al României Paul este corectă, Înalta Curte nu a putut reține argumentul că acesta era persoană îndreptățită la retrocedarea bunurilor revendicate, sub acest aspect fiind făcute câteva precizări în legătură cu interesul inculpatului pentru cumpărarea de influență în vederea obținerii acestora.

Astfel, prin sentința nr. 132 din 6 februarie 1955 a Tribunalului de la Lisabona, reclamantul Mircea Grigorie Lambrino, tatăl lui Al României Paul Philippe, a fost declarat fiul legitim al lui Carol al II-ea, moștenitor al defunctului rege, hotărâre ce a fost recunoscută în România după o perioadă mare de timp și parcurgerea mai multor cicluri procesuale, prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 (filele 11-70, vol. 64 d.u.p.).

Până la finalizarea procedurii de exequatur, inculpatul Al României Paul Philippe a introdus, în nume propriu, prin intermediul executorului judecătoresc, mai multe cereri și notificări în baza Legii nr. 10/2001 pentru retrocedarea unor bunuri imobile la care se considera îndreptățit, printre care Ferma Regală Băneasa și Pădurea Snagov, deși tatăl său Mircea Grigorie era în viață la momentul formulării acestora (decesul lui producându-se în ianuarie 2006) și nu-l împuternicise să facă astfel de demersuri. În susținerea cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, inculpatul Al României Paul Philippe a invocat, inițial, cumpărarea drepturilor succesoriale ale lui Monique Urdărianu, pretinsă legatară a Elenei Lupescu, soția supraviețuitoare a lui Carol al II-lea, iar ulterior, calitatea sa de moștenitor al lui Carol al II-lea, ca nepot de fiu.

După abdicarea sa și plecarea în exil în anul 1940, întreaga avere a acestuia a fost pusă sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra ei, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist.

Ulterior, prin Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a constatat că anumite bunuri imobile nu au aparținut în mod legal lui Carol al II-lea și a fost obligat să le restituie statului în starea în care se aflau, printre acestea regăsindu-se, în tot sau în parte, și cele două imobile ce fac obiectul prezentului dosar, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa (filele 187-219, vol. 27 d.u.p.).

Prin Decretul nr. 38 din 26.05.1948, bunurile reprezentând Domeniul Coroanei și cele folosite sau administrate sub denumirea de Casa Regală și aflate în proprietate fostului Rege Mihai I au trecut în proprietatea statului, fiind enumerate în Decizia Consiliului de Miniștri din 18.06.1948, enumerare în care nu se regăsesc însă bunurile precizate în conținutul Deciziei nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se aflau deja în proprietatea statului (fila 142, vol. 27 d.u.p.).

Inculpatul Al României Paul Philippe a avut încă de la început reprezentarea că nu este persoană îndreptățită la retrocedare, astfel că, în lipsa unei procuri de la tatăl său Carol Mircea Grigorie, care nu a făcut niciun demers în acest sens, a obținut mai multe înscrisuri pentru a crea aparența de legitimitate a acțiunilor pe care le-a întreprins, respectiv contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesoriale, contractul de donație cu privire la aceleași drepturi, certificate prin care se atestă calitatea de moștenitor a lui Mircea Grigorie după Carol al II-lea și a inculpatului după tatăl său.

Astfel, din înscrisurile puse la dispoziție de biroul notarial și declarațiile martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, avocat, rezultă că, la încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale, în România nu era deschisă procedura succesorală după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, iar martora a acceptat la solicitarea inculpatului al României Paul Philippe să fie mandatară lui Monique Urdărianu, pe care nu o cunoștea, sens în care la notar doar a semnat contractul, fără să cunoască clauzele sau să negocieze vreun preț (filele 277-282, vol. 6 d.u.p.).

Deschiderea procedurii succesoriale după Elena Lupescu s-a făcut abia la data de 23.09.2002, tot la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe și tot prin intermediul martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, deși nu avea procură în acest sens. La notar a fost prezentă și martora Al României Lia Georgia, la acel moment Triff Lia Georgia, care a declarat că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori, deși la data de 29.06.1977, când a decedat cea din urmă, nici nu-l cunoscuse încă pe viitorul soț, inculpatul Al României Paul (fila 297, vol. 63 d.u.p.).

Acest demers al inculpatului Al României Paul Philippe a fost determinat de faptul că nu putea justifica calitatea lui Monique Urdărianu în procesul de exequatur și de necesitatea de a obține înscrisuri preconstituite, pe care urma să le folosească în procedurile de revendicare a bunurilor ce pretindea că ar fi aparținut lui Carol al II-lea și Elenei Lupescu.

Din înscrisurile aflate la dosar rezultă că la data de 13.02.2002 inculpatul Al României Paul Philippe a depus, prin intermediul Biroului executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru, 10 notificări către diverse autorități, printre acestea aflându-se și cele adresate Primăriei mun. București și Regiei Naționale a Pădurilor, prin care a solicitat în nume propriu restituirea în natură a Fermei

Regale Băneasa și a Pădurii Snagov, fără a depune însă înscrisuri care să ateste calitatea sa de persoană îndreptățită la retrocedare.

Tot ca urmare a demersurilor întreprinse prin formularea cererilor de retrocedare, inculpatul a obținut și certificatul de calitate de moștenitor legal al lui Mircea Grigorie după Carol al II-lea (certificat autentificat sub nr. 55 din 26 mai 2005 la BNP Popa Carmen Marilena) și cel privind calitatea sa de moștenitor de pe urma defunctului Mircea Grigorie.

Toate aceste elemente fac dovada că inculpatul Al României Paul Philippe cunoștea împrejurarea că nu era îndreptățit să obțină bunurile pretins a fi aparținut lui Carol al II-lea, în susținerea acestei aprecieri fiind depozițiile martorilor Poenaru Liviu și Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, precum și corespondența dintre inculpat și avocatul Igreț Ioan, care l-a reprezentat în diferite proceduri judiciare sau administrative.

Astfel, din declarația martorului Poenaru Liviu rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe i-a prezentat ambele contracte, de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale și de donație, cu privire la același drepturi, fiind autentificate la același notar, iar la întrebarea martorului de unde le are, a răspuns că „rezolvat-o” să fie bine și i-a cerut sfatul care dintre înscrisuri să-l folosească pentru a revendica bunurile, acesta sfătuindu-l să uzeze de actul de vânzare. Martorul a mai arătat că în procesul de exequatur a reprezentat-o și pe Monique Urdărianu, moștenitoare testamentară a Elenei Lupescu, dar nu a văzut testamentul acesteia, citind doar actul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale (filele 547-554, vol. 7 d.u.p.).

În susținerea depozițiilor martorului Poenaru Liviu sunt înscrisurile aflate la dosar, din care rezultă că în procedura de exequatur inculpatul Al României Paul Philippe a depus contractul de donație, iar în cea de revendicare a bunurilor actul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale, deși ambele înscrisuri vizau aceleași drepturi, aspect ce susține aprecierea că inculpatul cunoștea că nu este persoană îndreptățită la retrocedare și își preconstituia actele necesare în susținerea cererilor de retrocedare formulate (filele 304-311, vol. 26 d.u.p.).

Martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura a arătat că, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale, în România nu fusese deschisă succesiunea după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, iar aceasta a acceptat, la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe, să fie mandatarul lui Monique Urdărianu, pe care nu o cunoștea, la notar semnând doar contractul fără să cunoască clauzele sau să negocieze vreun preț. Totodată, martora a declarat că, la solicitarea inculpatului, a întreprins demersuri pentru deschiderea succesiunii după Elena Lupescu, în baza aceleiași procuri pe care a folosit-o și la vânzarea de drepturi succesoriale, iar martora A României Lia Georgia a declarat în fața notarului, sub numele de Triff Lia Georgia, că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și aceasta nu a avut moștenitori. În opinia martorei, Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la retrocedarea Fermei Regale Băneasa, bazându-se pe un act din care rezulta că acest imobil nu a aparținut Elenei Lupescu, ci familiei regale.

Inculpatul Al României Paul Philippe a efectuat toate aceste activități ilicite prin intermediul mai multor avocați sau mandatarși și, deși cunoștea că nu este persoană îndreptățită, a acceptat chiar și demersuri ilegale, astfel cum

rezultă din corespondența purtată cu avocatul Igreț Ion, care i-a comunicat că: „de la prima discuție v-am adus la cunoștință că nu aveți dreptul să recuperați în baza Legii nr. 10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupescu, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar imobilelor intravilane preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietățile Prințesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire. Cele extravilane, pe lângă că sunt excluse de la restituire, conform Legii 10/2001, dar sunt excluse de la restituire și pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991. În ceea ce privește fostele proprietăți ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane și nu au fost cerute în termen, în baza Legii nr. 18/1991. Complexul Peleş și celelalte, lăsate prin testament Regelui Mhai, sunt ale acestuia și recuperarea lor se poate face numai prin instanțele de judecată, șansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani. **Ați spus că nu vreți să știți ce ilegalități se fac pentru recuperare** și ați fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD și cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. Pentru toate afirmațiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră (...)” – fila 494, vol. 30 d.u.p.

În pofida demersurilor efectuate în perioada 2002-2005, inculpatul Al României Paul Philippe nu a reușit să dobândească bunurile revendicate, astfel că a încercat să intre în contact cu oameni cu influență în lumea politică și care dispuneau de resurse financiare, care, în schimbul cedării unei părți din aceste bunuri, urmau să-și folosească influența pe lângă funcționarii implicați în soluționarea cererilor de retrocedare formulate de inculpat.

Astfel, în cursul anului 2005, inculpatului Al României Paul Philippe i-a fost recomandată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela ca fiind o persoană cu relații și influență, iar aceasta i-a promis inculpatului că prin relațiile sale îl va ajuta să recupereze bunurile, în schimbul unui procent de 35% din valoarea acestora

Relevante în acest sens sunt declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia în care au arătat că Nela Păvăloiu le-a fost prezentată ca fiind o persoană cu relații, care îl poate ajuta pe inculpat să-și recupereze proprietățile, chiar aceasta făcând referire la faptul că îl cunoaște pe primarul de la Snagov pe care l-a vizitat de câteva ori, iar Al României Paul Philippe a fost de acord cu încheierea contractului de mandate (filele 234-245, vol. 3 d.u.p., filele 179 - 195 vol. 5 d.u.p.).

În același sens, martorul Poenaru Liviu a arătat că știe de la inculpat că Păvăloiu Nela are relații în lumea politică, dar fără a face referire la un politician anume, însă din zvon public cunoștea că aceasta are o relație apropiată cu Mircea Ionescu Quintus.

Astfel, între inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant al SC Ilko Star SRL, și inculpatul Al României Paul Philippe s-a încheiat, la data de 30.10.2005, un contract de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor

inițiate de cesionar, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzarea bunurilor sau cota parte în natură din aceste bunuri (filele 27-28, vol. 70 d.u.p.). Ulterior, un contract cu același obiect și aceleași obligații a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol. 70 d.u.p.) prin care plata mandatarului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunului recuperat, contract modificat prin două acte adiționale, autentificate la același notar (filele 56-57, vol. 70 d.u.p.), în baza cărora au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare procentului de 30%.

Înțelegerea frauduloasă dintre inculpații Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, concretizată în încheierea celor două contracte care, în realitate, reprezentau plata influenței promise de inculpată și promisiunea remiterii cotei de 35% din valoarea bunurilor obținute prin folosirea influenței de către inculpat (cumpărător de influență), a făcut obiectul cercetărilor în prezenta cauză, însă, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, s-a dispus o soluție de clasare față de cei doi inculpați.

În urma intervențiilor efectuate la inculpații Mușat și Jecu, președinți ai comisiei locale Snagov și a celei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate, inculpata a obținut retrocedarea, cu încălcarea dispozițiilor legale, a terenului în suprafață de 46,78 ha. situat în Pădurea Snagov, fără a reuși însă și punerea în posesie, datorită opoziției ferme a directorului Direcției Silvice București, martorul Capanu George.

Considerându-se depășită de situație, inculpata a efectuat demersuri pentru a identifica persoane mai bine ancorate în lumea politică și cu resurse financiare în vederea cesionării drepturilor asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe.

În acest context, l-a contactat, inițial, pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, acesta din urmă aflând despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa din aceeași localitate.

La solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea acestora, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități și i-a propus o întâlnire cu Truică Remus, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și la acel moment consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov unde deține o casă, fiind în relații apropiate cu primarul comunei și cu Sorin Roșca Stănescu, întâlnire care s-a și realizat după două, trei zile.

Relevante în acest sens sunt și declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe, în care precizează că l-a întâlnit prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor la acel moment, acesta promițându-i că îl va ajuta să-și recupereze bunurile, dată fiind influența și poziția pe care o are în lumea politică și mass-media, făcând referire la

Tăriceanu, la primarul de la Snagov, care îi este prieten (Mușat Apostol) și la Sorin Roșca Stănescu, care nu îl va mai ataca în presă, context în care au discutat și despre procentele pe care urma să le primească din valoarea bunurilor retrocedate, dar și despre faptul că se va obține rapid în procedura administrativă terenul de la Băneasa (filele 234-245 și 250-259, vol. 3 d.u.p.).

Susținerile inculpatului au fost confirmate și de martora A României Lia Georgia, care a menționat că, într-adevăr, în anul 2006, Păvăloiu Nela l-a prezentat pe Truică Remus ca fiind consilier al lui Tăriceanu și om cu resurse financiare și influențe în lumea politică, acesta promițându-le că prin prisma relațiilor sale va reuși să obțină într-un timp scurt terenul de la Băneasa pentru care găsisse deja și cumpărători (filele 167-176, 179-195, vol. 5 d.u.p.).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menționat că, după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând, alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță și Al României Paul, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului.

Și martorul Poenaru Liviu a arătat că a fost trimis de Al României Paul Philippe să vorbească cu Truică Remus pentru plata onorariului convenit pentru acțiunile întreprinse în legătură cu retrocedarea imobilelor. În acest context, martorul s-a întâlnit cu inculpatul Truică Remus la o terasă, în vara anului 2006, însă, deși acesta i-a promis că vor mai vorbi despre onorariul său, nu a primit nimic și nici nu a mai purtat vreo discuție cu privire la acest aspect.

În acest context, la data de 21.09.2006, a fost încheiat contractul privind transmiterea drepturilor cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și SC Reciplia SRL, în calitate de cesionar, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii dată în 14.09.2006 de reprezentanții Reciplia, contract care, ulterior, a fost înlocuit cu cel semnat de aceleași părți la data de 1.11.2006 (filele 431-492, vol. 30 d.u.p.).

Existența celor două contracte nu a fost contestată de părți, inculpatul Al României Paul Philippe arătând că, în perioada august - septembrie 2006, a negociat cu Truică Remus în legătură cu cesionarea drepturilor referitoare la bunurile revendicate și că s-au întâlnit de mai multe ori, inclusiv în prezența inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (declarația de suspect din 23.04.2015).

Astfel, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanei de euro) și cunoștea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii, iar până la acel moment nu se realizase recuperarea efectivă a niciunuia dintre aceste bunuri, fiind întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a acceptat

condițiile impuse de Trucă Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi, cunoscând că pentru dobândirea celor două bunuri acesta se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Prin urmare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obținerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, și plata traficului de influență promis și realizat de către Trucă Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii grupului fiind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că acesta nu este persoană îndreptățită.

S-a reținut că, pentru realizarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de cumpărare de influență, este necesar ca autorul să acționeze având în vedere influența reală sau presupusă pe care o persoană o are sau lasă să se creadă că o are pe lângă un funcționar, mizând pe aceasta și, totodată, să creadă că persoana contactată se bucură de trecerea de care se prevalează pe lângă funcționar, condiții esențiale pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii, care sunt îndeplinite în cauză.

Prin urmare, contrar celor susținute de apărare, încheierea contractelor de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul ca cel care vinde drepturile asupra bunurilor revendicate să primească în schimb o sumă de bani, ci al ascunderii cumpărării de influență și al plății traficului de influență promis și realizat de către Trucă Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL.

Caracterul ilicit al contractului de cesiune este dovedit și clauzele contractuale dezavantajoase pentru inculpatul Al României Paul Philippe care își cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct.I (bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. „Ferma Regală Băneasa în suprafață de 28,63 ha.” și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca 30 ha.) și pct.II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească în anumite condiții, prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Trucă Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol. 70 d.u.p.).

Menționarea în contractul de cesiune de drepturi a plății în avans a sumei de 4 milioane euro pentru cedent, care a și fost remisă cumpărătorului de influență la scurt timp de la semnarea actului din 1.11.2006, nu are relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de cumpărare de influență, deoarece promisiunea transmiterii bunurilor către Reciplia în schimbul folosirii influenței s-a realizat anterior încheierii celor două contracte, încă din perioada august - septembrie 2006, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe încerca obținerea unor sume de bani într-un timp scurt din vânzarea bunurilor pe care le

revendica și la care nu era îndreptățit, astfel cum rezultă din probele administrate, pe care instanța de fond nu le-a interpretat în mod corespunzător.

Astfel, inculpatul Al României Paul Philippe a promis în perioada august - septembrie 2006 și la momentul semnării contractului de cesiune de drepturi din 21.09.2006 că, în schimbul exercitării influenței de către Trucă Remus asupra funcționarilor publici cu atribuții în procedura administrativă de restituire, va transmite dreptul de proprietate cu privire la bunurile ce au făcut obiectul contractului, printre care Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, către SC Reciplia SRL, relevante fiind chiar declarațiile acestuia din 23.04.2015 și 11.12.2015 (filele 234-245, 250-259, vol. 3 d.u.p.).

În declarațiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, în detaliu, promisiunile făcute de Trucă Remus și influența pe care acesta pretindea că o are la nivel politic, în justiție și mass-media, cu referire directă la personalități din lumea politică (Adrian Năstase, Tăriceanu Popescu, prim-ministru la acel moment), la persoane apropiate acestora, respectiv soția lui Tăriceanu despre care a afirmat că lucrează la firma de avocatură TZA (*„a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el ... că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca”*), la accesul pe care-l au la Curtea Supremă (*„dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo”*), la primarul din Snagov, Mușat Apostol (*„cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta”*), la Sorin Roșca Stănescu, persoană pe care i-a și prezentat-o la una dintre întâlniri, spunându-i că din acel moment ziarul acestuia nu îl va mai ataca.

Totodată, a mai precizat că inculpatul Trucă Remus i-a spus că înțelegerea trebuia perfectată cu Reciplia SRL și fiecare parte trebuia să primească 50% și că: *„fără el nu pot să obțin nimic pentru că sunt mulți oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menționându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu”*, condiții acceptate de cumpărătorul de influență care a și primit un avans de 4 milioane de euro.

Deși, în declarațiile ulterioare, Al României Paul Philippe a retractat sau a dat o altă interpretare unor împrejurări factice legate de promisiunea traficării influenței de către inculpatul Trucă Remus, în sensul că pentru recuperarea bunurilor revendicate nu era necesară folosirea influenței, întrucât era persoană îndreptățită la retrocedare conform documentelor pe care le deținea, iar încheierea contractului a fost determinată de lipsa resurselor financiare pentru obținerea bunurilor, totuși, aspectele relevate inițial de inculpat oferă suficiente elemente care, prin coroborare cu alte probe (cum ar fi declarațiile inculpatei Ignatenko, fostă Păvăloiu, Nela și ale martorilor A României Lia Giorgia, Aparaschivei Cristian, Mircea Andrei, Togan Liviu, Rădulescu Veronel, precum și plângerea penală întocmită de acesta), confirmă scopul ilicit al perfectării celor două convenții prin care s-a urmărit crearea unei aparențe de legalitate a prețului plătit pentru traficarea influenței.

Simpla retractare sau nuanțare a unor aspecte relevate în declarațiile inițiale în legătură cu motivul încheierii contractelor de cesiune și promisiunile făcute de inculpatul Trucă Remus în perioada negocierilor contractelor nu poate conduce la lipsirea de efecte a acestor declarații, din moment ce, pe de o parte, inculpatul nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar

pe de altă parte, odată ce a fost de acord să dea declarații în calitate de suspect și inculpat, acesta a cunoscut și acceptat că tot ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa.

Sușinerile inculpatului că aspectele consemnate de procuror nu corespund cu cele declarate de acesta în realitate sau că nu s-a realizat o traducere corespunzătoare, având în vedere că Al României Paul Philippe a dat declarații în limba engleză, nu au putut fi primite, în condițiile în care, deși audierile nu au fost înregistrate în întregime cu mijloace audio-video, ele au fost realizate în prezența apărătorilor aleși ai inculpaților, cu respectarea drepturilor procedurale, au fost citite și semnate de inculpat și apărătorii prezenți la audiere fără obiecțiuni, astfel că atât conținutul, cât și realitatea consemnărilor au fost însușite de semnatori. Mai mult, dacă ar fi existat eventuale discrepanțe determinate de traducerea inexactă a celor relatate de inculpat, apărătorii aleși, prezenți la audiere, ar fi putut adresa întrebări inculpatului Al României Paul Philippe pentru înlăturarea unor eventuale diferențe determinate de o traducere inexactă a unor termeni/expresii din limba engleză.

Credibilitatea declarațiilor inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe este relevantă și de acțiunile inițiate chiar de acesta pe fondul nemulțumirilor față de demersurile întreprinse de Truică Remus după obținerea, prin exercitarea influenței, a Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa (vânzarea bunurilor fără a-l încunoștința și neplata sumelor convenite), constând în formularea unor plângeri penale (din 12.10.2011, întocmită de martorul Rădulescu Veronel la solicitarea inculpatului, cea înregistrată la D.N.A la 23.01.2015, filele 1-11, vol. 2 d.u.p.) și a unui denunț (depus la D.N.A la data de 15.04.2015, acesta fiind redactat de avocații Mircea Andrei și Togan Liviu, care îl reprezentau la acea vreme pe inculpat, filele 13-26, vol. 2 d.u.p.), înscrisuri din al căror conținut rezultă în mod cert promisiunea de traficare a influenței a inculpatului Truică Remus, precum și faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC Reciplia SRL tocmai în considerarea acestor promisiuni.

În esență, astfel cum corect au fost expuse pe larg în considerentele sentinței atacate, în cuprinsul celor trei înscrisuri menționate anterior, întocmite la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de avocații care îl reprezentau la acel moment, sunt prezentate aceleași împrejurări factuale care l-au determinat să încheie contractul de cesiune de drepturi, cu referire la faptul că Truică Remus i-a fost prezentat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la circa un an de la încheierea contractului de mandat cu societatea Ilko Star, ca un om important în România ce dispunea de resurse financiare, care are de partea sa o echipă bună de avocați ce se va ocupa de cererile și procesele în curs și cele care urmau, că datorită relațiilor publice pe care le are (fost șef de cabinet a lui Năstase Adrian, prietenia cu Tăriceanu Popescu Călin, prim-ministru la acel moment) poate obține bunurile revendicate de inculpat, iar fără ajutorul său nu va obține acele bunuri, întrucât cererile vor fi blocate la autorități, afirmații care aveau rolul de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să accepte și procentele propuse de Truică Remus. Totodată, în conținutul acestor înscrisuri inculpatul face referire și la faptul că, la început, a crezut că Truică Remus este singurul asociat al Reciplia SRL, dar și la elemente care conturează comiterea

unor fapte de corupție, în legătură cu terenurile date de Reciplia SRL, prin intermediari, unor persoane care l-au ajutat pe Trucă Remus în demersurile de traficare a influenței la funcționarii chemați să aprecieze asupra cererilor de retrocedare, aspecte care s-au și confirmat ulterior (cu titlu exemplificativ, suprafața de 1000 mp teren din Pădurea Snagov transmisă de Reciplia inculpatului Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria).

Faptul că în conținutul plângerilor penale și al denunțului formulat de inculpatul Al României Paul Philippe sunt relatate împrejurări factuale percepute în mod direct de acesta este confirmat și de martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea și Togan Liviu, care au redactat pentru inculpat cele trei înscrisuri.

Astfel, în declarația dată la instanța de fond (din 17.11.2017), martorul Rădulescu Veronel a precizat că a redactat plângerea urmare a solicitării inculpatului Al României Paul Philippe și știe de la acesta că încă de la venirea în România i s-a sugerat să se asocieze cu o persoană cu relații pentru că altfel nu va reuși să obțină bunurile, că nu va avea câștig de cauză în justiție, acesta fiind contextul în care s-a încheiat contractul de cesiune de drepturi.

La rândul lor, martorii Andrei Florin Mircea și Togan Liviu au arătat că atât plângerea, cât și denunțul, au fost redactate la solicitarea lui Al României Paul Philippe și conform aspectelor prezentate de acesta, fără vreo influență din partea lor sau a altor persoane. În plus, martorul Andrei Florin Mircea a precizat că inculpatul a făcut afirmații despre traficul de influență realizat anterior datei la care s-a încheiat contractual de cesiune.

Afirmațiile celor trei martori care au redactat plângerile și denunțul fac dovada că aspectele menționate în cuprinsul lor au reprezentat manifestarea de voință a inculpatului, urmare a nemulțumirilor legate de neplata sumelor convenite la încheierea contractului.

Mai mult, susținerile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a arătat că soțul său a fost contactat de mai multe persoane pentru a-l reprezenta în procedurile de revendicare a bunurilor revendicate, context în care Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) i l-a prezentat pe inculpatul Trucă Remus, fost consilier al lui Năstase Adrian, care „are posibilitatea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și obținerea documentelor necesare”, că au discutat despre procedura de exequatur și proprietățile inculpatului, iar cu ocazia unei vizite făcute la domiciliul acestuia din Snagov, le-a spus că are relații în toată țara, că îl cunoaște pe Mușat Apostol și poate debloca autoritățile care l-au împiedicat pe prinț să obțină restituirea bunurilor. De la Trucă Remus a aflat că i-a dat lui Păvăloiu Nela o sumă de bani să iasă din afacere, că le va da o parte în avans din bunurile revendicate, promisiune pe care și-a onorat-o, oferind inculpatului Al României Paul Philippe suma de aproximativ 5 milioane de euro.

Referitor la încheierea contractului la sediul TZA, martora a precizat că, la momentul semnării actului, inculpatul Trucă Remus a pretins un procent de 80% din domeniul Băneasa pentru Reciplia SRL, fiind foarte sigur că va obține terenul în procedura administrativă și lăsând de înțeles că are și un cumpărător, lucru care a surprins-o, întrucât soțul său nu primise nicio ofertă în acest sens. În

legătură cu retrocedarea terenului de la Băneasa a mai arătat că a fost obținut urmare influenței lui Truică Remus, care le transmitea că orice politician care se va opune retrocedării terenului nu va mai fi reales (filele 167-176, vol. 5 d.u.p.).

Chiar dacă martora A României Lia Georgia a revenit ulterior asupra declarației inițiale, Înalta Curte nu a putut valorifica declarațiile de retractare, din moment ce, pe de o parte, martora nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar pe de altă parte, aspectele relevate inițial în legătură cu traficul și cumpărarea de influență sunt confirmate și de celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

În plus, instanța de apel a considerat că sunt neîntemeiate susținerile martorei în sensul că în declarația din 6.05.2015 s-ar fi consemnat altceva decât ceea ce a menționat în realitate, având în vedere că a fost asistată cu prilejul audierii de un apărător ales și un traducător autorizat de limba engleză, semnând depoziția fără obiecțiuni, aspect ce atestă că și-a însușit integral conținutul acesteia, ce corespunde pe deplin adevărului.

Contrar susținerilor apărării, declarațiile inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe care confirmă acuzația de trafic de influență imputată lui Truică Remus se coroborează și cu depozițiile martorei Cuniță Mihaela, care a arătat că, în luna septembrie sau octombrie 2006, a aflat de la Nela Păvăloiu despre nemulțumirea inculpatului generată de faptul că nu a obținut efectiv bunurile revendicate, motiv pentru care cea din urmă „i-a cedat contractul” lui Truică Remus, pe care martora l-a întâlnit o singură dată în biroul inculpatei, acesta fiind însoțit de soție și un avocat.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe, a precizat că Truică Remus i-a spus acestuia „*că pentru obținerea proprietăților revendicate s-a pus în mișcare un mecanism sensibil, cu reglaje foarte fine*”, cu referire la faptul că „*foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ*”, fiind „*mai ușor să se rezolve administrativ decât în instanță*”, afirmații ce se coroborează cu susținerile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia conform cărora Truică Remus le-a promis că va recupera terenul de la Băneasa pe cale administrativă, în scurt timp (declarații din 19.02.2016 și 6.10.2017, menținute în apel).

În dovedirea promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii cu atribuții în soluționarea cererilor de retrocedare, făcută de Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe, relevante au fost și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a precizat că „*era un circuit între Truică, Robert Roșu și Nela Păvăloiu*” și că „*uneori l-am dus chiar eu cu mașina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul*” (filele 260-267, vol. 7 d.u.p., filele 9-13, vol. 7 dos. inst. apel).

Instanța de apel nu a putut reține susținerile apărării privind lipsa de credibilitate a martorului Aparaschivei Cristian Relu, din moment ce acesta a întrerupt relațiile de prietenie cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, în timp ce promisiunea de traficare a influenței s-a realizat de inculpat într-o perioadă anterioară, respectiv în august - septembrie 2006.

Totodată, în dovedirea împrejurării că inculpatul Al României Paul Philippe ştia că nu este persoană îndreptăţită la retrocedare şi că a promis să remită cele două bunuri către SC Reciplia SRL, în schimbul folosirii influenţei de către Truică Remus, relevanţă prezintă şi modalitatea în care acesta a înţeles să-şi susţină cererea de retrocedare privind Ferma Regală Băneasa, sens în care s-a deplasat împreună cu Roşu Robert Mihăiţă la şedinţa Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cunoscând că Truică Remus a intrat în legătură cu directorul institutului, Horia Iliescu, căruia i-a oferit anumite avantaje materiale şi prin intermediul căruia a reuşit să obţină restituirea imobilului.

În acelaşi sens sunt şi depoziţiile martorei A României Lia Georgia, care a aflat de la Truică Remus că a vorbit cu directorul institutului şi că acesta ar fi mulţumit cu nişte excursii la Monaco, de care se va ocupa el (declaraţia din 6.05.2015).

După retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înţelegerii cu inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt al Reciplia SRL, a transmis proprietatea terenurilor către aceasta din urmă prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) şi sub nr. 5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Pe cale de consecinţă, Înalta Curte a apreciat, în acord cu instanţa de fond, că acţiunile inculpatului Al României Paul Philippe de a promite, în perioada august - septembrie 2006, transmiterea dreptului de proprietate asupra celor două terenuri (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa) şi de a remite ulterior, la datele de 15.10.2007 şi 15.01.2009, aceste bunuri, în schimbul promisiunii inculpatului Truică Remus că-şi va exercita influenţa asupra funcţionarilor publici cu atribuţii în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate, fac parte din conţinutul aceleiaşi infracţiuni de *cumpărare de influenţă*, prevăzută de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, ce constituie lege penală mai favorabilă.

Sub aspect subiectiv, inculpatul Al României Paul a acţionat cu vinovăţie sub forma intenţiei directe, promiţându-i inculpatului Truică Remus că va remite cele două terenuri, deşi cunoştea că nu este persoană îndreptăţită la retrocedare şi, implicit, faptul că nu le putea obţine decât prin exercitarea influenţei asupra funcţionarilor implicaţi în procedurile administrative de retrocedare.

S-a apreciat că susţinerea apărării, în sensul că nu au fost nominalizaţi funcţionarii faţă de care inculpatul Truică Remus urma să-şi exercite influenţa, nu are nicio relevanţă sub aspectul existenţei infracţiunii de cumpărare de influenţă, având în vedere că, pentru îndeplinirea situaţiei premisă, nu se cere ca funcţionarul să fie determinat, important fiind ca cel asupra căruia se pretinde că se va realiza influenţa să exercite atribuţiile de care depinde efectuarea actului solicitat de cumpărătorul de influenţă, or, în cauză, promisiunile inculpatului Truică Remus au fost exprese, în sensul obţinerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, prin influenţa pe care urmează a o exercita asupra funcţionarilor, influenţă care s-a şi realizat în mod real (asupra lui Iliescu Horia, directorul ICDPP şi membru în consiliul de administraţie şi Chiriac Teodor, reprezentant al Direcţiei Silvice Bucureşti),

aspect confirmat de inculpații Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar și de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina și Aparaschivei Relu Cristian.

Față de toate aceste argumente, nu au putut fi primite criticile apelantului inculpat Al României Paul referitoare la neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, cu consecința pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală.

3. Cu privire la criticile formulate de inculpații Truică Remus și Marcovici Marius Andrei referitoare la infracțiunile de spălare a banilor, Înalta Curte a constatat că instanța de fond, în mod corect, a înlăturat dispozițiile art. 35 alin. 1 Cod penal din încadrarea juridică dată faptelor, prin încheierea din 17.05.2019, iar pe fondul cauzei a apreciat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data comiterii faptelor), deoarece acțiunile descrise de acuzare constituie acte materiale ale infracțiunilor premisă (cumpărarea -traficarea influenței), care nu pot fi săvârșite în concurs ideal cu infracțiunea de spălarea banilor, sens în care a dispus achitarea tuturor inculpaților, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală.

S-a constatat că, în argumentele reținute de instanța de fond se precizează, în mod corect, că acțiunile de transmitere a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa, realizate de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL prin contractele încheiate la 15.10.2007 și, respectiv, la 15.01.2009, intră în conținutul infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență, fiind urmarea actelor anterioare de pretindere și promisiune a acestor bunuri, comise în anul 2006. Ca atare, săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor în legătură cu aceste bunuri, prin schimbarea sau transferul lor, s-ar fi putut comite după datele de 15.10.2007 și 15.01.2009, pentru a fi îndeplinită condiția existenței situației premisă, ca bunul să fi provenit dintr-o infracțiune.

În privința convențiilor din 20.03.2007, 04.04.2007 și 04.10.2007, reținute de parchet în conținutul constitutiv al infracțiunii de spălarea banilor, instanța a constatat justificat că acestea sunt acte adiționale la contractul de cesiune din 1.11.2006, care vizează bunuri cu privire la care nu s-a făcut vreo dovadă că ar fi fost obținute în mod efectiv, fiind vorba doar despre promisiuni de transmitere a unor bunuri viitoare, fără a se realiza transferul lor în scopul prevăzut de lege.

Referitor la „Înțelegerea” din 13.04.2011 și „Act adițional nr. 1” din 23.06.2011, prima instanță în mod întemeiat a reținut că au fost încheiate în urma divergențelor ivite între inculpatul Al României Paul Philippe și reprezentanții SC Reciplia SRL și nu au avut scopul de a ascunde proveniența ilicită a vreunor bunuri, ci de a pune capăt acestor neînțelegeri.

În ceea ce privește critica apelanților inculpați Truică Remus și Marcovici Marius Andrei privind reținerea greșită a temeiului juridic al achitării pentru infracțiunea de spălare a banilor, Înalta Curte a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, având în vedere că din probatoriul administrat în cauză rezultă că aceștia au realizat activități în legătură cu negocierea, întocmirea și semnarea contractelor din 1.11.2006, 15.10.2007, 15.01.2009, actelor adiționale din 20.03.2007, 04.04.2007 și 04.10.2007, Înțelegerea din 13.04.2011 și actul nr. 1 din

23.06.2011, astfel încât, constatând existența unor fapte în materialitatea lor, cu consecința producerii unor modificări în realitatea obiectivă, nu este incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

V.1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public și apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva referitoare la infracțiunile de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit, reținute în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov:

1.1. Examinând criticile formulate de Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, prin raportare la aspectele reținute de prima instanță și la actele și lucrările dosarului, Înalta Curte le-a apreciat ca fiind parțial întemeiate, în limitele arătate și pentru următoarele considerente:

Astfel, din analiza materialului probator al cauzei, instanța de control judiciar a constatat că, într-adevăr, judecătorul fondului a procedat la valorificarea selectivă a acestuia, fără a prezenta, însă, motivele pentru care anumite mijloace de probă (declarații ale inculpaților, depoziții de martori, înscrisuri) nu au fost valorizate, cu toate că furnizau informații relevante în legătură cu elementele de fapt ce formau obiectul probațiunii, stabilind, astfel, o situație factuală incompletă, lacunară și ajungând la concluzia eronată că acțiunile unora dintre inculpați nu întrunesc elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Ca atare, evaluând în mod coroborat întregul material probator administrat în cursul urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești în fond și în apel, **Înalta Curte a reținut următoarea situație de fapt:**

Prin sentința nr. 132 din 6.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 236/4 din 1954, Tribunalul din Lisabona, Portugalia, a admis acțiunea formulată de Mircea Grigore Lambrino împotriva Prințesei Elena a României, a MS Regele Mihai I și a Reginei Anna de Bourbon Parma și, în consecință, l-a declarat pe reclamant fiu legitim al MS Regele Carol al II-lea al României, considerându-l moștenitor al defunctului rege, cu toate consecințele legale ce decurg din această calitate.

Cu toate că procedura de recunoaștere în România a acestei hotărâri nu era finalizată, definitivându-se abia prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 5696/2/2009 (filele 11-70, vol. 64 d.u.p.), când a intrat în puterea lucrului judecat, potrivit art. 167 din Legea nr. 105/1992, inculpatul Al României Paul Philippe a inițiat, începând cu anul 2002, o serie de demersuri în vederea retrocedării anumitor bunuri imobile ce ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea, invocând fie calitatea sa de cumpărător al drepturilor succesoriale ale numitei Urdărianu Monique Adina, pretinsă legatară a soției supraviețuitoare a fostului rege, Elena Lupescu, fie dreptul propriu de moștenire, în calitate de nepot de fiu, deși, la data respectivă, tatăl său Mircea Grigore Carol al României trăia (decedând în 26.01.2006) și nu îl împuternicise să efectueze asemenea activități.

Astfel, la data de 13.02.2002, inculpatul a depus, prin intermediul Biroului executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru, un număr de 10 notificări către diverse autorități (declarațiile martorilor Stăiculescu Dumitru din 04.12.2015 și

24.03.2017, Zainea Ana Cristina din 21.12.2015 și 07.07.2017, Burlacu Daniela Laura din 17.02.2016 și 24.03.2017; procesul-verbal nr. 259/P/2015 din 04.12.2015 al Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov – filele 86-94, 131-135, 277-282 vol. 6 d.u.p., filele 127-129 vol. 9 dos. inst. fond, fila 83 vol. 20 dos. inst. fond), printre acestea aflându-se și cea adresată Regiei Naționale a Pădurilor, înscrisă în Registrul de evidență a notificărilor la nr. 555 și înregistrată la instituția destinatară sub nr. 9797 din 18.02.2002, prin care a solicitat, în nume propriu, restituirea Pădurii Snagov, în suprafață de 46,78 ha (filele 133-135 vol. 15 d.u.p., filele 112-114, 426-428 vol. 16 d.u.p.).

În cuprinsul notificării, solicitantul a arătat că imobilul a aparținut Regelui Carol al II-lea, ca urmare a acceptării donației făcută de Primăria Municipiului București prin procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932, fiind moștenit, la moartea acestuia, de soția supraviețuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesoriale au fost cumpărate de inculpat în baza actului de vânzare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001.

În cazul imposibilității retrocedării în natură a imobilului, s-a solicitat, în temeiul art. 24 din Legea nr. 10/2001, restituirea prin echivalent, estimându-se valoarea bunului la 3.000.000 dolari.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și art. 24 din Legea nr. 10/2001.

Conform mențiunilor înscrise la finalul notificării, aceasta a fost însoțită de următoarele înscrisuri, depuse în copie: actul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesoriale nr. 1498 din 02.08.2001, testamentul aparținând numitei Elena Lupescu și cartea de identitate a solicitantului.

Prin adresa nr. 1071 din 12.03.2002, Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică București, a comunicat inculpatului Al României Paul Philippe răspunsul de respingere a cererii ce a făcut obiectul notificării nr. 555 din 13.02.2002, arătând, în esență, că a fost aleasă în mod greșit procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001 întrucât retrocedarea terenurilor forestiere cade sub incidența Legii nr. 1/2000 (art. 7 și art. 22) și că nu s-a făcut dovada calității procesuale (nefiind depuse acte de stare civilă) a titularului de drept și a titlului în baza căruia pădurea a aparținut Regelui Carol al II-lea, având în vedere că Primăria Municipiului București administra și în anul 1940 domeniul public al statului, situație în care nu putea să doneze o parte din pădurea aparținând acestuia nici măcar regelui (fila 425 vol. 16 d.u.p.).

Cu toate că nu a contestat în instanță modul de soluționare a cererii sale, la data de 12.03.2003, inculpatul, prin mandatar Gostin Marin (în baza contractului de mandat nr. 369 din 29.01.2003 dat de Al României Paul Philippe prin reprezentant convențional Igreș Ion), a depus o nouă notificare la Primăria Snagov, înregistrată sub nr. 3476, prin care, făcând trimitere la notificarea anterioară (nr. 555 din 13.02.2002) și la aceleași temeiuri de drept (art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și art. 24 din Legea nr. 10/2001) și aspecte inserate în cuprinsul acesteia cu privire la îndreptățirea sa la retrocedare (bunul a fost proprietatea Regelui Carol al II-lea, ca urmare a acceptării donației făcute de Primăria Municipiului București prin procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932, fiind moștenit de numita Elena Lupescu, soție supraviețuitoare, care a lăsat prin

testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesoriale au fost dobândite de inculpat în baza actului de vânzare-cumpărare nr. 1498 din 02.08.2001), a solicitat restituirea în natură a Pădurii Snagov, locul numit „Fundul Sacului”, în suprafață de 10,78 ha (filele 19, 22-23 vol. 15 d.u.p., filele 172-173, 175, 179 vol. 16 d.u.p.). Totodată, pentru diferența de suprafață pentru care retrocedarea în natură nu este posibilă, a solicitat, în temeiul art. 24 din Legea nr. 10/2001, restituirea prin echivalent.

Notificarea a fost însoțită de mai multe documente, respectiv procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932, contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesoriale nr. 1498 din 02.08.2001, testamentul numitei Elena Lupescu, certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, acte de identitate, notificarea nr. 555 din 13.02.2002, declarația pe proprie răspundere a solicitantului, prin avocat Igreț Ion, în sensul că nu a revendicat terenuri în suprafață mai mare de 50 ha, actul de succesiune după Regele Carol al II-lea, procura specială pentru Igreț Ion, contractul de mandat pentru Gostin Marin, fără să fie, însă, atașată dovada că bunul imobil revendicat a aparținut fostului rege, respectiv că a fost expropriat de la acesta.

Prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov, primită personal, sub semnătură, de inculpatul Gostin Marin, s-a comunicat titularului notificării că cererea sa înregistrată sub nr. 3476 din 12.03.2003, referitoare la restituirea suprafeței de 10,78 ha situată în comuna Snagov, tarlăua 30, parcela 163, în locul numit „Fundul Sacului”, nu a fost soluționată, deoarece nu a făcut dovada clară a faptului că este îndreptățit la retrocedare (înscrieri fila 170 vol. 7 d.u.p., fila 402 vol. 16 d.u.p.; declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019 – filele 80-82 vol. 44 dos. inst. fond).

În acest context, întrucât avea o relație apropiată cu Gostin Marin, mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe în baza contractului de mandat nr. 369 din 29.01.2003 și, în același timp, persoană direct interesată în retrocedarea imobilului întrucât dorea să achiziționeze o parte din acesta pentru dezvoltarea unei afaceri, martorul Biriș Teodor, primar al localității Snagov, l-a contactat pe avocatul Bădulescu Petre, cu care se afla în raporturi de amicitie de mai mulți ani, solicitându-i opinia juridică cu privire la posibilitatea obținerii retrocedării terenului situat în zona „Fundul Sacului”, în condițiile în care restituirea pe cale administrativă nu mai era posibilă.

Considerând că, într-adevăr, termenul de introducere a unei cereri în temeiul Legilor nr. 18/1991, nr. 167/1997 și nr. 1/2000 este depășit și că Legea nr. 10/2001 nu era incidentă în speță, martorul Bădulescu Petre i-a comunicat primarului că singura posibilitate pe care o întrevăde constă în introducerea unei acțiuni în constatarea existenței dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra unei suprafețe de teren de 10 ha din Pădurea Snagov (maximul permis de lege la data respectivă), întemeiată pe dispozițiile art. 111 Cod procedură civilă, urmată, după obținerea hotărârii, de întocmirea documentației cadastrale și de întabulare. În plus, pentru cazul în care „vor fi probleme”, martorul a avansat ideea promovării ulterioare a unei acțiuni având ca obiect obligația de a face, respectiv de a preda imobilul asupra căruia se constatare existența dreptului de proprietate.

Prin intermediul lui Biriș Teodor, avocatul Bădulescu Petre a intrat în legătură cu inculpatul Gostin Marin, cu care s-a întâlnit la cabinetul său, ocazie cu care cel din urmă l-a împuternicit, în baza unui contract de asistență juridică, să redacteze acțiunea în constatare și să îl reprezinte pe inculpatul Al României Paul Philippe în fața instanței de judecată, punându-i, totodată, la dispoziție și o serie de înscrisuri (depozițiile martorului Bădulescu Petre din 23.03.2016 și 16.02.2018 – filele 376-380 vol. 7 d.u.p., 130-132 vol. 29 dos. inst. fond; declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019; împuternicirea avocațială din 20.05.2003 – fila 32 vol. 26 d.u.p.).

Ca urmare, martorul Bădulescu Petre a redactat personal cererea de chemare în judecată prin care inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, solicita instanței, în contradictoriu cu pârâta Comuna Snagov, prin primar, să constate că reclamantul este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea terenului în suprafață de 10 ha pădure situat în Snagov, cunoscut sub denumirea „Fundul Sacului”, din totalul de 46,78 ha care a constituit proprietatea bunicului acestuia, Regele Carol al II-lea, prin acceptarea donației făcute de Primăria Municipiului București conform procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932. În plus, în motivarea acțiunii, s-a mai arătat că, după decesul regelui, imobilul a fost moștenit de soția supraviețuitoare, Elena Lupescu, care, la rândul său, a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesoriale au fost dobândite de reclamant în baza actului de vânzare-cumpărare nr. 1498 din 02.08.2001. Ca atare, s-a subliniat că inculpatul Al României Paul Philippe nu este doar unicul moștenitor al Regelui Carol al II-lea, ca nepot de fiu, ci și cesionar al drepturilor succesoriale ale moștenitoarei Elenei Lupescu, drepturi din care face parte și cel de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha pădure. Totodată, s-a făcut trimitere și la Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al Comunei Snagov, publicat în Monitorul Oficial nr. 682 bis, Partea I, din 16.09.2002, în care, la poziția 308 din Anexa nr. 35, figurează și suprafața de 100.000 m.p. pădure, preluată după colectivizare. În drept, au fost invocate dispozițiile art. 111 Cod procedură civilă.

Deși redactată de martorul Bădulescu, cererea de chemare în judecată a fost semnată, la solicitarea acestuia, de colaboratoarea sa, avocat Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica, fiind depusă la Judecătoria Buftea, împreună cu împuternicirea avocațială și o serie de înscrisuri, în copie (contractul de mandat nr. 369 din 20.01.2003, contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesoriale autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001, certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, Jurnalul Consiliului de Miniștri nr. 1722 din 11.07.1940, procesele-verbale de instituire a sechestrului din 23.11.1940 și 25.08.1941, traducerea în limba română a testamentului numitei Elena Lupescu și a declarației privind deschiderea procesului de stabilire a taxei succesoriale, ca urmare a decesului fostului rege în 09.04.1943, și a anexei la aceasta constând în darea de seamă asupra bunurilor supuse partajului, acte de stare civilă ale reclamantului), în data de 06.06.2003 (filele 1-32 vol. 26 d.u.p.). Acțiunea a fost înregistrată sub nr. 3387/2003, stabilindu-se prim termen de judecată în 26.06.2003.

Anterior acestei date, martorii Bădulescu Petre și Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica s-au deplasat la Primăria Snagov, unde s-au întâlnit cu primarul Biriș Teodor și cu jurista instituției, aceștia confirmându-le că sunt de acord cu admiterea acțiunii, urmând ca cea din urmă să formuleze concluzii în acest sens în fața instanței, și că vor avea câștig de cauză (declarațiile martorilor Bădulescu Petre din 16.02.2018, Pavel Iulia Veronica din 14.03.2016 și 05.05.2017, Pavel Ioan din 18.04.2016 și 02.03.2018 – filele 320-322, 376-380, 450-453 vol. 7 d.u.p., filele 130-132 vol. 29 dos. inst. fond, 159 vol. 11 dos. inst. fond, 46-47 vol. 30 dos. inst. fond).

La termenul de judecată fixat, cei doi avocați, Bădulescu Petre și Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica, s-au prezentat în fața instanței, primul solicitând strigarea cu prioritate a cauzei întrucât trebuie să asigure servicii de asistență juridică și într-un alt dosar. Președintele completului nu a dat curs acestei cereri, întrebând, totodată, de ce s-a formulat acțiune în constatare și nu în realizare, situație în care martorul Bădulescu a solicitat să se ia act de concluziile sale și să se admită acțiunea, după care a părăsit sala de ședință împreună cu colaboratoarea sa (declarațiile martorilor Bădulescu Petre din 16.02.2018 și 23.03.2016 și Pavel Iulia Veronica din 05.05.2017). De asemenea, la termen a fost prezentă și martora Corbei (fostă Mirea) Camelia, consilier juridic în cadrul Primăriei Snagov (fila vol. 26 d.u.p.). Pârâta nu a formulat întâmpinare în cauză.

Ulterior, când s-a făcut apelul în dosar, pentru reclamant a răspuns avocatul Pădureanu Ion, care a depus împuternicirea emisă în aceeași zi și adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov (filele 34-35 vol. 26 d.u.p.), acesta fiind angajat de mandatarul Gostin Marin cu o zi înainte de termen pe motiv că ceilalți apărători ai inculpatului Al României Paul Philippe nu se pot prezenta la data respectivă în instanță (declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019; depozițiile martorului Pădureanu Ion din 14.03.2016, 05.05.2017 și 28.09.2020 – filele 323-325 vol. 7 d.u.p., 167 vol. 11 dos. inst. fond, 115-117 vol. 7 dos. ICCJ).

Cu ocazia dezbaterilor, astfel cum rezultă din declarațiile sale și din practica hotărâri pronunțate, martorul Pădureanu, deși cunoștea doar obiectul dosarului, fără a-l studia, a solicitat admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată și constatarea faptului că „reclamantul este îndreptățit să solicite retrocedarea suprafeței de teren”, în timp ce reprezentantul Primăriei Snagov a lăsat soluția la aprecierea instanței.

După circa 2-3 zile, martorul Bădulescu Petre a fost încunoștințat de Biriș Teodor că instanța a respins acțiunea în constatare, atât acesta, cât și martora Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica aflând abia cu prilejul cercetărilor efectuate în prezenta cauză că, de fapt, cererea de chemare în judecată fusese admisă, dar și că, la termenul din 26.06.2003, după plecarea lor, s-a prezentat în ședința de judecată avocatul Pădureanu Ion, care a formulat concluzii pentru reclamant (declarațiile martorilor Bădulescu Petre și Pavel Iulia Veronica).

Prin sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003, pronunțată în dosarul nr. 3387/2003, Judecătoria Buftea a admis acțiunea formulată de reclamantul Hohenzollern Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, și a constatat că acesta

este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea suprafeţei de 10 ha pădure, situată în localitatea Snagov, zona „Fundul Sacului”.

În considerentele hotărârii, după ce a făcut referire la conţinutul cererii de chemare în judecată şi la înscrisurile depuse în susţinerea acesteia, instanţa a apreciat că acţiunea este întemeiată, motiv pentru care urmează a fi admisă, în baza art. 111 Cod procedură penală. S-a arătat, în acest sens, doar că „soluţia este motivată prin faptul că reclamantul a făcut dovada calităţii de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia regelui Carol al II-lea, care la rândul său a fost proprietarul suprafeţei de pădure la care se face referire în acţiune.” (filele 40-41 vol. 26 d.u.p.).

Sentinţa a rămas definitivă şi irevocabilă prin neapelare, iar la data de 22.10.2003, a fost transmisă Consiliului Local al comunei Snagov de către Gostin Marin, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cu solicitarea de a fi pusă în executare, menţionându-se că, în caz contrar, va fi promovată o acţiune în pretenţii împotriva consilierilor şi vor fi sesizate organele de urmărire penală (fila 20 vol. 15 d.u.p., fila 24 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, în temeiul aceluiaşi contract de mandat, Gostin Marin a formulat, la data de 16.12.2003, o contestaţie împotriva „modului în care comisia locală Snagov a procedat la netransmiterea documentelor necesare validării pentru suprafaţa de 10 ha teren forestier” şi a solicitat „stabilirea dreptului de proprietate, înscrierea în anexa 53 cu suprafaţa mai sus menţionată ce a aparţinut ascendenţilor mei”, cererea fiind înregistrată la Prefectura judeţului Ilfov sub nr. 19639 din 17.12.2003, însoţită de mai multe înscrisuri, în copie, şi anume notificarea nr. 3976/12.03.2003, sentinţa civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea şi contractul de mandat autentificat sub nr. 369 din 20.01.2003 (filele 18 verso-23 vol. 15 d.u.p., filele 21-25, 171-179 vol. 16 d.u.p.).

Prin referatul nr. 30 din 14.01.2004 întocmit de martorii Țipluică Marian şi Anghelescu Dragoş Emil, coordonator şi, respectiv, consilier în cadrul colectivului de lucru de pe lângă Comisia judeţeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, avându-se în vedere înscrisurile ataşate contestaţiei formulate de către inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar, s-a propus înscrierea în anexa 53, comuna Snagov, a acestuia cu suprafaţa de 10 ha teren cu vegetaţie forestieră. Ca atare, prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, Comisia judeţeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor (din care făcea parte şi Popa Caterina, în calitate de secretar general), invocând dispoziţiile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 şi art. 12 din Legea nr. 18/1991, a aprobat înscrierea în respectiva anexă a inculpatului cu suprafaţa de teren menţionată, dispunând, totodată, comunicarea acesteia către instituţiile abilitate, printre care şi Inspectoratul Silvic Bucureşti şi Direcţia Silvică Bucureşti, în vederea punerii ei în aplicare (filele 17-18 vol. 15 d.u.p., filele 19-20, 169-170 vol. 16 d.u.p.). Aşa cum reiese din cuprinsul adresei nr. 4973 din 20.04.2016, emisă de Instituţia Prefectului, judeţul Ilfov, în arhiva acesteia nu a fost identificat procesul-verbal al şedinţei în care a fost adoptată hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 şi nici anexa 53 în original (fila 470 vol. 16 d.u.p.).

Prin adresa nr. 542 din 05.02.2004, înregistrată la Prefectura județului Ilfov sub nr. 2211 din aceeași dată, Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, a solicitat Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor invalidarea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004, susținând că aceasta contravine prevederilor Legii nr. 1/2000, modificată prin Legea nr. 400/2002 (fila 214 vol. 17 d.u.p., fila 513 vol. 30 d.u.p.).

Ulterior, în lipsa unui demers în acest sens al comisiei și având în vedere poziția fermă exprimată în mod repetat de Direcția teritorială de regim silvic și de vânătoare București, care s-a opus categoric punerii în aplicare a hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 (înscrieri filele 235-237 vol. 17 d.u.p., 506-511 vol. 30 d.u.p.), Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, în baza referatului nr. 4575 din 08.11.2004 (filele 212-213 vol. 17 d.u.p.), a solicitat, la data de 10.01.2005, pe calea unei acțiuni în instanță, anularea acesteia, arătând, în esență, în motivare că nu a fost formulată în termen o cerere scrisă pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în temeiul Legii nr. 1/2000 și că notificarea depusă de inculpatul Al României Paul Philippe nu putea primi o rezolvare în baza Legii nr. 10/2001, întrucât bunul a cărui retrocedare s-a cerut nu intra sub incidența acesteia. La rândul său, Direcția teritorială de regim silvic și de vânătoare București a formulat cerere de intervenție accesorie în cauză, invocând argumente similare cu cele prezentate de reclamantă (filele 225-227 vol. 17 d.u.p.).

Acțiunea promovată de reclamanta Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, în contradictoriu cu pârâții Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Paul Philippe de Hohenzollern, precum și cererea de intervenție accesorie, au fost, însă, respinse, ca neîntemeiate, prin sentința civilă nr. 1496 din 16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005, rămasă definitivă prin decizia nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, și irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie (filele 99-111 vol. 16 d.u.p., filele 107-114, 143-149 vol. 17 d.u.p.). În esență, instanțele au reținut că, prin sentința civilă definitivă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, s-a constatat dreptul la retrocedare al pârâtului Paul Philippe de Hohenzollern asupra unei suprafețe de teren forestier, „apreciindu-se, astfel, indirect, că sunt îndeplinite toate cerințele legale – de formă și de fond – pentru a beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2000”, context în care faptul că această hotărâre „nu este executorie și nu obligă comisiile constituite în baza Legii nr. 18/1991 la reconstituirea dreptului de proprietate” a fost considerat ca fiind lipsit de relevanță. S-a arătat, astfel, că „autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive nu trebuie confundată cu opozabilitatea, în sens larg, a hotărârii față de terți ca o realitate incontestabilă, acest act jurisdicțional fiind totuși un element al ordinii juridice care nu poate fi ignorat”.

Anterior, însă, soluționării, în mod irevocabil, a cererii de chemare în judecată promovate de Romsilva, Direcția Silvică București, inculpatul Al României Paul Philippe, nemulțumit fiind de rezultatul acțiunilor întreprinse

pentru retrocedarea efectivă a imobilului solicitat, neîntrând, practic, în posesia acestuia, a revocat mandatul acordat lui Gostin Marin și a efectuat demersuri în vederea identificării unei persoane care, prin relațiile pe care le avea și conexiunile cu lumea politică, ar fi putut obține restituirea bunurilor al căror proprietar se pretindea a fi.

În contextul respectivelor demersuri, prin intermediul unei cunoștințe comune, acesta a cunoscut-o, în vara anului 2005, pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, persoană care corespundea profilului căutat, fiindu-i recomandată ca o femeie de afaceri de succes care, prin prisma contactelor „în domeniul justiției, avocați și în mediul de afaceri”, fiind, deopotrivă, conectată și la mediul politic, putea să îl ajute în obținerea bunurilor pretins confiscate de la Regele Carol al II-lea (declarațiile martorilor Poenaru Liviu Traian din 28.04.2016, 07.07.2017 și 16.07.2020 – filele 547-554 vol. 7 d.u.p., 84-86 vol. 20 dos. inst. fond, filele 4-7 vol. 7 dos. ÎCCJ; Rădulescu Cristache din 29.04.2016 – filele 561-564 vol. 7 d.u.p.; A României Lia Giorgia din 06.05.2015 – filele 167-176 vol. 5 d.u.p.; declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe din 11.12.2015, 09.05.2016 și 11.01.2016 – filele 250-259, 268-276 vol. 3 d.u.p., 323-327¹ vol. 5 d.u.p.).

Ca urmare, între cei doi au avut loc mai multe întrevederi în care Al României Paul Philippe i-a prezentat inculpatei situația imobilelor a căror retrocedare dorește să o obțină, la una dintre ele participând și martorul Dumitrescu Mircea, colaborator al celei din urmă, cu care intenționa să realizeze anumite proiecte imobiliare. Cu această ocazie, inculpatul le-a prezentat o listă cu respectivele bunuri, ce ar fi aparținut numitei Elena Lupescu, printre acestea aflându-se și terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, cunoscut sub denumirea de „Fundul Sacului”. La finalul întâlnirii, cei trei au convenit să demareze demersurile necesare pentru revendicarea imobilelor, sens în care Al României Paul Philippe urma să pună la dispoziție documentele care atestau îndreptățirea sa la restituire, iar inculpata și martorul să inițieze procedurile pentru obținerea lor în proprietate (depozițiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017, declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019 – filele 204-210 vol. 7 d.u.p., 170 vol. 24 dos. inst. fond, 126-131 vol. 43 dos. inst. fond). În acest sens, inculpatul i-a dat martorului Dumitrescu Mircea o procură, autenticată sub nr. 2399 din 01.09.2005, prin care, „în calitate de dobânditor al drepturilor succesoriale aparținând defunctei Elena Lupescu”, l-a împuternicit pe acesta să îl reprezinte la autoritățile competente, respectiv la primărie, prefectură, Arhivele Statului, A.N.C.P.I., D.I.T.L., Ministerul de Externe, Primăria Snagov ș.a., în vederea redobândirii pe cale administrativă a mai multor imobile, printre care și terenul în suprafață de 46 ha situat în comuna Snagov (filele 405-406 vol. 16 d.u.p.).

În temeiul acestei procuri, martorul, după o prealabilă consultare cu Păvăloiu Nela, a redactat și a depus la Primăria Snagov, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cererea înregistrată sub nr. 11923 din 06.09.2005, prin care, făcând trimitere la notificarea anterioară nr. 3476 din 03.12.2003, ce viza doar suprafața de 10 ha, a solicitat, în conformitate cu Legea nr. 247/2005, restituirea în natură sau în echivalent a terenului de 46 ha din localitatea Ghermănești, comuna Snagov, fără însă să atașeze la aceasta vreun document

(înscris – filele 79, 383 vol. 16 d.u.p., declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017). Ulterior, în 11.10.2005, au fost depuse la Primăria Snagov și alte cereri de retrocedare a unor bunuri aflate pe raza respectivei localități (trimise, apoi, spre soluționare altei instituții), la care au fost atașate mai multe documente, conform opisului anexat lor, printre acestea aflându-se și copia Monitorului Oficial nr. 121 din 27 mai 1948, în care a fost publicat Decretul nr. 38/1948 pentru intrarea în proprietatea Statului a bunurilor fostului rege Mihai I și ale membrilor fostei familii regale, bunuri între care nu se regăsește și suprafața de 46,78 ha teren situat în Pădurea Snagov (filele 324-326, 338-339, 340-343, 354-382 vol. 16 d.u.p.).

În concretizarea celor stabilite anterior, la data de 30.10.2005, s-a perfectat între societatea inculpatei, S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de aceasta, și Al României Paul Philippe, un „contract de mandat și asistență de specialitate” având ca obiect: asistența în procedurile de restituire a bunurilor imobile care au aparținut membrilor familiei regale, autori ai mandantului; consultanță „pentru o prezentare reală și cu elemente de veridicitate a mandantului” în relațiile cu terțe persoane, cu autoritățile statului și în negocierile cu reprezentanții familiei fostului rege Mihai I; identificarea unor eventuali cumpărători ai imobilelor restituite în proprietatea mandantului și negocierea cu terțe persoane a unor eventuale contracte de vânzare-cumpărare; reprezentarea în fața autorităților administrative sau judiciare, inclusiv pentru a primi, în numele mandantului, titlurile de proprietate și orice alte înscrisuri ce au legătură cu contractul. În schimbul realizării acestor activități de către S.C. Ilko Star S.R.L., prin intermediul inculpatei, Al României Paul Philippe se obliga să plătească mandatarului un echivalent bănesc într-un procent variabil din suma obținută în urma vânzării imobilelor sau cota parte în natură din acestea, precizate în lista anexă la contract (filele 27-28 vol. 70 d.u.p.). Convenția a fost semnată la sediul cabinetului avocațial al martorului Leți Octavian, cu care, dată fiind lipsa de expertiză și experiență în domeniu a inculpatei Păvăloiu Nela, au fost încheiate contracte de asistență juridică în vederea reprezentării mandantului în dosarele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, pentru celelalte demersuri convenite de părți la data de 30.10.2005 fiind cooptată de către acuzată martora Cuniță Mihaela, consilier juridic (declarațiile martorilor Leți Octavian din 05.01.2016 și 24.03.2017, menținute în 26.06.2020 – filele 186-193 vol. 6 d.u.p., 130-132 vol. 9 dos. inst. fond, 180-183 vol. 6 dos. ÎCCJ; Cuniță Mihaela din 20.04.2016 și 05.05.2017 – filele 476-482 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 11 dos. inst. fond; A României Lia Giorgia din 06.05.2015 – filele 167-176 vol. 5 d.u.p.; declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019).

A doua zi, în 01.11.2005, martorul Dumitrescu Mircea, după ce s-a consultat din nou cu numita Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a mai depus la Primăria Snagov, în calitate de împuternicit al inculpatului Al României Paul Philippe, o cerere, înregistrată sub nr. 15056, prin care, fără a invoca vreun temei de drept, „revine la notificarea privind proprietatea din zona Fundul Sacului în suprafață de 47 ha”, anexând procesul-verbal nr. 021486 al ședinței consiliului comunal general al municipiului București din 22.07.1932 (filele 346-350 vol.16 d.u.p., declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017). Ulterior, fără vreo implicare a martorului, au fost depuse la

dosar, în copie, de către inculpata Păvăloiu Nela, și alte înscrisuri, în mare parte acte de stare civilă sau care priveau succesiunea după Elena Lupescu, fără a fi însă atașate documente referitoare la calitatea solicitantului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948. Totodată, împreună cu aceste înscrisuri, a fost depus un „memoriu” al inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifică calitatea lui de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire fiind recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, că aceasta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind ulterior trecută în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948 (filele 414-419 vol. 16 d.u.p.).

Contractul de mandat și asistență de specialitate a fost încheiat de părți și în formă autentică la data de 13.01.2006 (filele 5-12, 29-36 vol. 70 d.u.p.), având, în esență, același conținut, iar în plus, prevăzându-se expres durata de valabilitate a acestuia (perioada 01.01-31.12.2006, cu posibilitatea prelungirii până la soluționarea definitivă a cererilor de restituire imobiliară aflate în curs de rezolvare în procedura administrativă sau judiciară) și caracterul lui oneros, în sensul că mandantul se obligă să plătească mandatarului pentru fiecare din acțiunile care fac obiectul contractului întreprinse cu privire la bunurile indicate în lista anexă la convenție, dar mai ales pentru fiecare restituire imobiliară pentru care se obține titlul de proprietate, un echivalent bănesc în cuantum de 30% din prețul de vânzare a imobilului respectiv la data încheierii actului autentic de vânzare-cumpărare (atunci când restituirea se face în natură) sau din valoarea echivalentului bănesc acordat sub formă de acțiuni la Fondul Proprietatea, în temeiul Legii nr. 247/2005 (atunci când restituirea în natură nu mai este posibilă). Totodată, se menționa expres obligația mandatarului ca, în realizarea obiectului contractului, să angajeze un cabinet de avocatură, la alegerea sa, pentru îndeplinirea activităților de asistență și reprezentare juridică, precum și experți pentru evaluări imobiliare sau topo-cadastrale ori, după caz, în alte domenii, dar și de a căuta, identifica și obține „toate actele pe care nu le deține mandantul și care sunt necesare atingerii obiectului contractului”.

Încheierea convenției autentificată sub nr. 5 din 13.01.2006 a fost urmată de perfectarea de către părți a unor antecontracte de vânzare-cumpărare pentru bunurile ce se urmărea a fi retrocedate, printre acestea aflându-se și terenul forestier de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, cunoscut sub denumirea „Fundul Sacului”, din care inculpatul Al României Paul Philippe și-a asumat obligația de a vinde promitentei cumpărătoare S.C. Ilko Star S.R.L., la obținerea titlului de proprietate, suprafața de 0,40 ha, prețul fiind reprezentat de echivalentul în natură al drepturilor contractuale cuvenite celei din urmă în baza contractului

din 13.01.2006, evaluate de comun acord la suma de 1000 euro (filele 44-47 vol. 70 d.u.p.).

În condițiile în care inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a perfectat cu Al României Paul Philippe convenția de mandat și asistență de specialitate nr. 5 din 13.01.2006, dar și antecontractele de vânzare-cumpărare ulterioare, intuind, astfel, posibilitatea obținerii bunurilor prin prisma legăturilor sale cu factorii de decizie de la nivelul județului Ilfov (primarul comunei Snagov, Mușat Adrian și prefectul județului Ilfov, Jecu Nicolae) și, implicit, procurarea unui folos patrimonial, aceasta a încetat colaborarea cu numitul Dumitrescu Mircea, nemulțumită fiind și de faptul că martorul, în timpul unei întâlniri cu Al României Paul Philippe, la care au participat și jurista S.C. Ilko Star S.R.L., Cuniță Mihalea, și avocatul Leți Octavian, afirmase că o serie de imobile, printre care și Ferma Regală Băneasa, nu vor putea fi redobândite pe cale administrativă, ci doar prin intermediul unor acțiuni în revendicare adresate instanței. Această atitudine a inculpatei, dar și faptul că nu i-a fost prezentat niciun document din care să reiasă că Al României Paul Philippe este îndreptățit la restituirea imobilelor, l-au determinat pe martorul Dumitrescu Mircea să se retragă din afacere (declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017, declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019).

După renunțarea la serviciile martorului, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a ocupat personal de efectuarea demersurilor în vederea admiterii cererii de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și restituirii efective a acestuia, sens în care a apelat la martorul Rădulescu Cristache, la data respectivă senator și președinte al organizației județene Ilfov a unui partid politic, cu care se afla în relații de prietenie și care făcea parte din aceeași formațiune politică cu inculpații Mușat Apostol, primar al comunei Snagov și președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor și Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cărora a recomandat-o (declarațiile martorilor Rădulescu Cristache din 29.04.2016, menținută în 25.05.2018 – filele 561-564 vol. 7 d.u.p. și 4 vol. 33 dos. inst. fond; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020 – filele 186-190 vol. 7 d.u.p., 171-172 vol. 24 dos. inst. fond, 209-211 vol. 6 dos. ICCJ; declarațiile inculpaților Mușat Apostol din 02.03.2016, 06.05.2016 și 22.02.2019 – filele 53-56³ vol. 4 d.u.p., 2-6 vol. 48 dos. inst. fond; Dima Niculae din 02.03.2016 și 24.02.2017 – filele 63-66 vol. 4 d.u.p., 38-40 vol. 7 dos. inst. fond; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019 – filele 4-13 vol. 4 d.u.p., 126-131 vol. 43 dos. inst. fond).

În acest context, cu toate că, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae (secretarul Comisiei locale Snagov) au transmis mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe necesitatea depunerii actului/legii prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, apreciind că se impune trimiterea acestui document pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000 (filele 81, 344 vol. 16 d.u.p.), iar, la rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a comunicat, prin

adresa nr. 871/23.02.2006 (semnată de martorul Berceanu Daniel Marian), înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 3113/24.02.2006, că cererea de retrocedare nu îndeplinește condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea și a depozitării sale abuzive de către Statul Român (fila 336 vol. 16 d.u.p.), înscrisuri care, însă, nu au fost înaintate la dosarul administrativ de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, totuși, în data de 09.03.2006, s-a întocmit procesul-verbal al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care s-a constatat, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că persoana solicitantă îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, aprobându-se anexa 37 și dispunându-se înaintarea ei pentru validare comisiei județene (fila 31 vol. 16 d.u.p.).

Așadar, deși inițial consideraseră că documentele depuse în susținerea cererilor de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe nu dovedesc dreptul de proprietate al autorului acestuia asupra terenului revendicat, punct de vedere exprimat atât în scris, cât și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate cu cei doi, și de șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, după aproximativ trei luni și fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să se conformeze, între timp, solicitării făcute chiar de ei prin adresa nr. 15056/14.12.2005, au revenit, fără o justificare valabilă, asupra poziției anterioare și, împreună cu alți patru membri ai comisiei locale, au constatat existența dreptului la retrocedare pentru întreaga suprafață de 46,78 ha teren, cu toate că, la dosar, existau dovezi cu privire la restituirea în anul 2004 a unei părți din imobil (10 ha), semnând, în acest sens, atât procesul-verbal din 09.03.2006, cât și anexa 37 (referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra respectivei suprafețe de teren forestier situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea), înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006 (depozițiile martorilor Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017 – filele 23-28 vol. 7 d.u.p., 174-178 vol. 24 dos. inst. fond; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, menținută în 20.10.2017 și 26.06.2020 – filele 86-92 vol. 7 d.u.p., 163-167 vol. 24 dos. inst. fond, 205-208 vol. 6 dos. ÎCCJ; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; declarația inculpatului Mușat Apostol din 02.03.2016, menținută în 06.05.2016 și 22.02.2019).

Chiar dacă făcea parte din Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, martorul Berceanu Daniel Marian nu a fost invitat să participe la ședința acesteia în care s-au luat în discuție cererile formulate de Al României Paul Philippe, motiv pentru care nu a iscălit procesul-verbal din data de 09.03.2006, semnând, la insistențele inculpatului Dima Niculae, doar anexa 37 (filele 3, 36 vol. 15 d.u.p.; 33, 133 vol. 16 d.u.p.; declarațiile martorului Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017; declarația inculpatului Dima Niculae din 24.02.2017), însă cu obiecțiuni, în sensul că „nu prezintă actul de proprietate (legea); nu prezintă dovada depozitării de către statul român (în Decretul nr. 38 din M.O. nr. 121/27.05.1948, precum și Partea 1B din M.O. nr. 140/19.06.1948 nu este evidențiată suprafața solicitată)”.

Cu adresa nr. 3765 din 10.03.2006 a Primăriei Snagov, anexa 37 cu nr. 3721/10.03.2006, împreună cu procesul-verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006 și cu documentele care au stat la baza emiterii acestora, au fost înaintate, spre verificare și validare, Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrate la Prefectura Ilfov sub nr. 5460 din 15.03.2006 (fila 32 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, la 20.04.2006, cu adresa nr. 5749, au mai fost transmise, în completare, înscrisuri depuse ulterior datei de 10.03.2006 de reprezentantul convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, fără a fi individualizate (53 file), acestea primind la Prefectura Ilfov nr. 8810 din 26.04.2006 (fila 29 vol. 16 d.u.p.).

Având în vedere modul favorabil de rezolvare a cererilor de retrocedare de către Comisia locală Snagov, inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe au convenit, la data de 26.04.2006, să modifice parțial clauzele contractului de mandat și asistență de specialitate autentificat sub nr. 5 din 13.01.2006, stabilind, printre altele, că, la valoarea comisionului prevăzut inițial pentru terenul forestier în suprafață de 46,78 ha din comuna Snagov, se adaugă procentul de 3% (fila 56 vol. 70).

Conform ordinului nr. 630 din 09.06.2006 al prefectului județului Ilfov, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor era formată din: președinte Jecu Nicolae - prefectul județului Ilfov, Delcea Valentin - subprefect al aceluiași județ, secretar Popa Caterina - subprefect și membrii Olteanu Gheorghe - director Direcția verificarea legalității actelor normative și contencios administrativ, Ghiba Ruxandra - director Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov, Soare Ion - director general Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Ilfov, Zoltan Nagy Bege - șef birou, reprezentant al Agenției Domeniilor Statului, Reprezentanța teritorială Ilfov, Ioanovici Elie Nicolae - director Administrația Națională de Îmbunătățiri Funciare, Sucursala Olt-Argeș, Cismaru Nicolae - vicepreședinte Consiliul județean Ilfov, Băncilă Florian - inspector șef, Inspectoratul teritorial de regim silvic și de vânătoare București, Capanu George - director Direcția Silvică București, Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, Papuc Leonard Florian - Asociația proprietarilor de păduri din România, Grecu Sebastian - Asociația administratorilor de păduri din România și Burlacu Victor - SNTR Propact (filele 248-249 vol. 16 d.u.p.). Aceeași componență a comisiei a fost menținută, în mare parte, și ulterior, prin Ordinele prefectului nr. 295 din 05.03.2007 și nr. 898 din 06.07.2007, doar Zoltan Bege Nagy și Băncilă Florian fiind înlocuiți cu Miloiiu Claudiu și, respectiv, cu Marinescu Badea (filele 244-247 vol. 16 d.u.p.).

Pe lângă Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor funcționa un colectiv de lucru care, în perioada mai 2006 - ianuarie 2008, a fost constituit, conform Ordinului prefectului Ilfov nr. 525/2006, din Țipluică Marian, Bădescu Petre Toma, Anghelescu Dragoș Emil, Goni Viorica (consilieri Prefectura Ilfov), Voicu Cristian, Nae Ionel (consilieri juridici Prefectura Ilfov), Spirea Lucia Maria (consilier juridic Consiliul Județean Ilfov), Bondoc Ștefan (referent O.C.P.I.), Cucu Ionuț (inginer Direcția Silvică București), Vasile Ion (inginer I.T.R.S.V.) și Răceanu Victor (manager A.N.Î.F., Unitatea de administrare Ilfov) – filele 241-243 vol. 16 d.u.p.

În ceea ce privește procedura concretă de lucru, s-a reținut că lucrările de competența comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate, înregistrate la Prefectura Ilfov, erau repartizate de prefect sau persoana desemnată să îl înlocuiască șefului colectivului de lucru, Țipluică Marian, care, la rândul său, le dădea în lucru inspectorului căruia îi era arondată localitatea în care era situat terenul. Acesta analiza cererea și documentația aferentă și, pe baza lor, întocmea un referat în cuprinsul căruia insera și propunerea cu privire la modul de soluționare a lucrării, referat care, apoi, era discutat cu șeful colectivului de lucru și aprobat de acesta. În cazul în care lucrarea privea un teren forestier și existau obiecțiuni cu privire la retrocedarea lui, la referat se atașa atât propunerea comisiei locale, cât și anexa 37 cu respectivele observații. Ulterior, dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, iar în prezența ședinței, aspecte privind obiectul cererilor/ propunerilor aflate pe rol, înscrisurile pe care se întemeiau și modul preconizat de soluționare a acestora se discutau de martorul Țipluică Marian cu inculpații Popa Caterina, Jecu Nicolae, cu Olteanu Gheorghe, după caz, și, mai rar, cu Delcea Valentin. La lucrările ședințelor comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate participau, de regulă, și membri ai colectivului de lucru, iar inspectorul care întocmise referatul sau martorul Țipluică prezentau conținutul acestuia și propunerea de soluție făcută, care erau puse în discuția membrilor comisiei (declarațiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016, 19.01.2018 și 26.06.2020; Spirea Lucia Maria din 06.04.2016, 16.03.2018 și 26.06.2020; Goni Viorica din 07.04.2016, 02.02.2018 și 16.07.2020; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Nae Ionel Florin din 17.03.2016 și 16.02.2018 – filele 338-360, 396-400, 406-409 vol. 7 d.u.p., 39-45 vol. 28 dos. inst. fond, 145 vol. 30 dos. inst. fond, 7-8, 133-134 vol. 29 dos. inst. fond, 198-204 vol. 6 dos. ÎCCJ, 1-2 vol. 7 dos. ÎCCJ; declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016 și 22.02.2019; Jecu Nicolae din 21.04.2017; Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016, 22.03.2016 și 16.11.2008 – filele 110-114, 132-136, 140-144, 176-182 vol. 4 d.u.p., 75-79 vol. 44 dos. inst. fond, 38-41 vol. 11 dos. inst. fond, 56-57 vol. 41 dos. inst. fond).

Cu toate că, potrivit art. 6 lit. c) din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, membrii comisiilor județene erau cei care trebuiau să analizeze propunerile trimise de comisiile comunale, orășenești sau municipale privind modul de respectare a dispozițiilor legale în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate, în fapt, aceștia nu verificau și nu studiau efectiv actele dosarului decât în situații excepționale, când se ridicau probleme în legătură cu cererea analizată, astfel încât, de regulă, concluzia la care ajungeau inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae înainte de ședință, cu prilejul discutării lucrărilor, era însușită și de ceilalți membri, nefiind cazuri în care votul exprimat de prefect să difere de decizia adoptată, în final, de comisie (depozițiile martorilor Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Ghiba Ruxandra din 04.03.2016, menținută în 13.04.2018 – filele 246-250 vol. 5 d.u.p., 121-122 vol. 31 dos. inst. fond; Nagy Bege Zoltan din 07.03.2016, menținută în 11.05.2018 – filele 254-257 vol. 5 d.u.p., 115-116 vol. 32 dos. inst. fond; Goni Viorica din 07.04.2016, menținută

în 02.02.2018 și 16.07.2020; declarațiile inculpaților Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.09.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016; Jecu Nicolae din 02.03.2016, menținută în 21.04.2017 – filele 80-83 vol. 4 d.u.p., 38-41 vol. 11 dos. inst. fond).

După înregistrarea, la Instituția Prefectului Ilfov, pentru verificare și validare de către comisia județeană, a anexei 37 cu nr. 3721/10.03.2006 și a procesului-verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006, ambele ale Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, sub pretextul depunerii unor înscrisuri suplimentare și al lămuririi unor aspecte în legătură cu cererile de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (deși nu i se solicitaseră astfel de documente sau precizări), s-a deplasat la sediul Prefecturii Ilfov, unde, profitând de relația sa de amicitie cu senatorul Rădulescu Cristache, ce făcea parte din aceeași coaliție politică cu inculpatul Jecu Nicolae, pe care îl vizita adesea la locul de muncă, s-a prezentat la biroul celui din urmă, recomandându-se ca venind din partea primului, la îndemnul căruia ar fi întocmit „memoriul” pe care dorește să îl depună. Cu această ocazie, au fost convocați și inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, precum și martorul Țipluică Marian, discutând toți cinci pe marginea documentelor prezentate cu acel prilej de Păvăloiu Nela, deși nu exista o obligație legală în acest sens, cu atât mai mult cu cât acuzața nu venise în audiență la prefect, ci la recomandarea martorului Rădulescu și nu depusese înscrisuri noi, care să nu se fi regăsit deja la dosar (declarațiile inculpaților Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Popa Caterina din 02.03.2016 și 09.05.2016; Jecu Nicolae din 02.03.2016 și 21.04.2017; declarațiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016 și 26.06.2020; Rădulescu Cristache din 29.04.2016, menținută în 25.05.2018; Cuniță Mihaela din 20.04.2016 și 05.05.2017 – filele 476-482 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 11 dos. inst. fond).

În ceea ce îl privește pe martorul Rădulescu Cristache, acesta era o persoană cunoscută la nivelul Prefecturii Ilfov, vizitându-i adesea la locul de muncă pe inculpații Jecu Nicolae și Delcea Valentin, prin prisma faptului că erau membri ai unor partide ce compuneau coaliția politică aflată la guvernare, martorul fiind, totodată, președintele filialei Ilfov a uneia dintre respectivele formațiuni, poziție în raport cu care avea puterea de a influența numirea unor persoane în funcțiile de prefect și subprefect al județului Ilfov (declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016, menținută în 09.05.2016 și 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016, menținută în 22.03.2016; Delcea Valentin din 12.04.2016, menținută în 22.02.2019; depozițiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, menținută în 26.06.2020; Angheliescu Dragoș Emil din 17.03.2016, menținută în 19.01.2018; Cismaru Niculae din 21.03.2016).

La data de 19.06.2006, a fost înregistrat la Prefectura Ilfov, sub nr. 12693/1030, un memoriu semnat de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., mandatară a inculpatului Al României Paul Philippe, prin care s-a arătat, în esență, că, deși terenul forestier a cărui restituire se solicită nu este cuprins în Dispoziția nr. 905 din 19 iunie 1948, chiar aceasta prevedea, în art. 4, că lista bunurilor mobile și imobile

naționalizate publicată în Monitorul Oficial nu este completă, fiind complinită cu alte acte ulterioare. În plus, s-a învederat că litigiul dintre Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, pe de o parte, și Primăria Snagov și inculpat, pe de altă parte, s-a soluționat prin decizia civilă nr. 1075/A din 12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, hotărârea fiind definitivă și executorie (filele 83-84 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, la 05.07.2006, a fost depus de inculpată, prin adresa nr. 125/05.07.2006, înregistrată sub același nr. 12693/1030, „încă un set de acte (...) pentru a completa eventualele lipsuri din dosarul înaintat de Comisia locală pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a Primăriei Snagov ...”, între care, însă, nu se regăseau, nici de această dată, documente referitoare la calitatea solicitantului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și la depozedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948. Deopotrivă, a fost atașat încă o dată „memoriul” inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifică calitatea lui de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire fiind recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, că aceasta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind ulterior trecută în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948. De această dată, la memoriul formulat a fost anexat, în copie, și contractul de mandat și asistență de specialitate autentificat sub nr. 5 din 13.01.2006, încheiat între inculpat și S.C. Ilko Star S.R.L., prin reprezentant Păvăloiu Nela (filele 85-96 vol. 16 d.u.p.).

Conform procedurii de lucru existente la nivelul Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, astfel cum a fost anterior prezentată, lucrarea transmisă de Comisia locală Snagov cu adresa nr. 3765/10.03.2006, înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 5460/15.03.2006, a fost repartizată de martorul Țipluică Marian, șeful colectivului lucru, inspectorului Bădescu Petre Toma, căruia îi era arondată localitatea Snagov, acesta propunând, prin referatul întocmit, nedatat și care nu poartă niciun număr, „validarea anexei nr. 37, poziția 1, autor Carol II al României, solicitant – Paul Philippe al României cu suprafața de 46,78 ha” (fila 267 vol. 16 d.u.p.).

Referatul a fost aprobat de martorul Țipluică Marian și, după discuțiile prealabile cu inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae, lucrarea a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din data de 07.07.2006 (declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016, menținută în 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 16.11.2018; Jecu Nicolae din 21.04.2017; declarațiile martorului Țipluică Marian din 17.03.2016 și 19.01.2018).

La momentul luării în discuție a lucrării referitoare la validarea anexei 37 privind restituirea suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov,

înregistrată pe rolul comisiei, în şedinţa din 07.07.2006, la poziţia 30, s-a învederat, cu titlu preliminar, că, de fapt, Paul Philippe al României o moşteneşte pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea, că Pădurea Snagov se afla sub sechestru la plecarea acestuia din ţară, că tatăl solicitantului, Mircea Grigore, trăia (probabil la apariţia Legii nr. 247/2005), dar şi că Direcţia Silvică are un punct de vedere separat.

Ulterior, cu prilejul dezbaterilor purtate în comisie, s-a invocat, ca aspect ce nu este lămurit, modalitatea în care terenul revendicat a revenit în proprietatea Statului Român, dat fiind că nu figurează în Monitorul Oficial din 1948 (inculpaţii Olteanu şi Popa), reprezentantul Direcţiei Silvice Bucureşti, care a depus şi un punct de vedere scris din partea instituţiei (adresa nr. 2782/04.07.2006, semnată de directorul Capanu George, înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 13683/04.07.2006, fila 408 vol. 30 d.u.p.), opinând că nu există nicio dovadă că acesta a fost naţionalizat de la Regele Carol al II-lea. În plus, s-a ridicat problema existenţei pe rolul instanţelor judecătoreşti a acţiunii civile prin care Romsilva a solicitat anularea dispoziţiei de retrocedare a suprafeţei de 10 ha din acelaşi teren, propunându-se amânarea adoptării unei decizii până la soluţionarea definitivă a dosarului, în condiţiile în care ambele demersuri privesc acelaşi imobil şi nu se pot da rezolvări diferite (inculpatul Olteanu).

Trecând, însă, peste toate aceste chestiuni care, deşi fuseseră invocate, nu au fost verificate şi clarificate prin analizarea, în concret, a actelor depuse la dosar, inculpatul Jecu Nicolae, care prezida şedinţa, a supus la vot propunerea ce forma obiectul sesizării, context în care comisia judeţeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, formată, alături de preşedinte, din Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Petrişor Teodor (în locul lui Ioanovici Elie Nicolae), Cismaru Nicolae, Cucu Petru Ionuţ (în locul lui Capanu George), Băncilă Florian şi Burlacu Victor, a hotărât, în majoritate, validarea anexei 37, înregistrată la Primăria comunei Snagov sub nr. 3721/10.03.2006, referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în suprafaţă de 46,78 ha situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moştenitor al Regelui Carol al II-lea. Singurul care s-a opus validării, considerând că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru retrocedare întrucât nu s-a făcut dovada dreptului de proprietate al autorului solicitantului şi nici a deposedării abuzive a acestuia de către Statul Român, a fost reprezentantul Direcţiei Silvice Bucureşti, martorul Cucu Petru Ionuţ (înscrieri filele 189-192 vol. 16 d.u.p.; raportul de expertiză criminalistică nr. 100 din 07.08.2017 întocmit de Laboratorul interjudeţean de expertize criminalistice Braşov – filele 141-150 vol. 21 dos. inst. fond; declaraţiile inculpaţilor Jecu Nicolae din 06.04.2016 şi 21.04.2017; Delcea Valentin din 12.04.2016 şi 22.02.2019; depoziţiile martorilor Ghiba Ruxandra din 04.03.2016 şi 13.04.2018; Cucu Petru Ionuţ din 26.02.2016, 20.10.2017 şi 26.06.2020; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 şi 26.06.2020).

Aşadar, deşi anexa 37 ce se solicita a fi validată fusese semnată cu obiecţiuni de către reprezentantul Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel Marian, iar din partea Direcţiei Silvice Bucureşti exista aceeaşi poziţie

fermă de opunere la retrocedare, pentru motivele expuse, atât în scris, cât și verbal, de martorul Cucu Ionuț, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a procedat, totuși, la admiterea cererii și confirmarea deciziei adoptate de Comisia locală Snagov, în condițiile în care o parte însemnată dintre membrii prezenți la ședință nu studiaseră efectiv actele dosarului, iar practica comisiei în cazuri identice, când existau astfel de observații din partea instituției ce administra fondul forestier național, era aceea de a respinge propunerea de validare (declarațiile inculpaților Delcea Valentin din 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016 și 16.11.2018; Jecu Nicolae din 21.04.2017; declarațiile martorilor Ghiba Ruxandra din 04.03.2016 și 13.04.2018; Nagy Bege Zoltan din 07.03.2016 și 11.05.2018; Băncilă Florian din 17.03.2016 și 11.05.2018; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Goni Viorica din 07.04.2016 și 16.07.2020; Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016, 19.01.2018 și 26.06.2020).

Ca urmare a votului exprimat în ședința din 07.07.2006, a fost emisă hotărârea nr. 1156 din aceeași dată a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care, în temeiul art. 12 alin. 2 și art. 51 din Legea nr. 18/1991, s-a validat anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Phillipe, cu suprafața de 46,78 ha, teren cu vegetație forestieră, dispunându-se, totodată, comunicarea acesteia către Oficiul de cadastru și publicitate imobiliară Ilfov și către Comisia comunală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate, în vederea punerii ei în aplicare. Hotărârea a fost semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae, și de secretarul comisiei, inculpata Popa Caterina (filele 205 vol. 15 d.u.p., 27 vol. 16 d.u.p.).

Ulterior emiterii hotărârii de validare, au fost întreprinse demersuri în vederea punerii efective în posesia terenului retrocedat, sens în care inculpatul Al României Paul Phillipe a notificat, la data de 18.10.2006, Primăria Snagov, solicitând urgentarea acestei proceduri și eliberarea titlului de proprietate (filele 277 vol.15 d.u.p., 318 vol.16 d.u.p.). Deopotrivă, în același scop al accelerării demersurilor de punere în posesie și profitând de faptul că, prin prisma conexiunilor sale în mediul politic, cu referire specială la martorul Rădulescu Cristache, a stabilit o legătură apropiată cu primarul comunei Snagov, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a deplasat împreună cu Al României Paul Philippe la primăria respectivei localități, purtând discuții pe această temă cu Mușat Apostol, cel din urmă fiind, totodată, și persoana care, în contextul relațiilor stabilite încă dinainte cu inculpata, a recomandat-o pe aceasta martorilor Dimofte Radu și Bejenaru Andrei Mihai în vederea unei eventuale cesionări către cei din urmă a drepturilor solicitantului asupra bunurilor revendicate (declarațiile inculpaților Al României Paul Philippe din 09.05.2016 – filele 323-327 vol. 5 d.u.p.; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Mușat Apostol din 02.03.2016, 06.05.2016 și 22.02.2019; Dima Niculae din 02.03.2016 și 24.02.2017; declarațiile martorilor Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017; Cișman Marinescu Răzvan Dumitru din 09.03.2016, menținută în 18.12.2017 – filele 315-319 vol. 7 d.u.p., 102-103 vol. 27 dos. inst. fond; Bejenaru Andrei Mihai din 21.12.2015 și 26.02.2016, menținute în 07.04.2017 – filele 137-155 vol. 6 d.u.p., 103-110 vol. 10 dos. inst. fond; Dimofte Radu din

22.02.2016, menținută în 05.05.2017 – filele 60-70 vol. 7 d.u.p., 161-166 vol. 11 dos. inst. fond). În plus, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a luat legătura cu martorul Capanu George, cerându-i explicații pentru refuzul de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, ocazie cu care acesta și-a păstrat aceeași poziție categorică, spunându-i că acționează în conformitate cu legea și respingând orice posibilă propunere (declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și ale martorului Capanu George din 26.02.2016 și 20.10.2017, menținute în 26.06.2020).

În pofida acestor demersuri, inculpații nu au reușit să obțină efectiv în posesie terenul retrocedat, dată fiind opoziția fermă și constantă a Ocolului Silvic Snagov și a Direcției Silvice București, generată, printre altele, la momentul respectiv, de faptul că cererea prin care se solicitase anularea hotărârii nr. 7/14.01.2014 nu se soluționase în mod irevocabil și se promovase, în plus, acțiune și pentru desființarea, pe cale judecătorească, a hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (ce a format, inițial, obiectul dosarului nr. 3626/94/2006 al Judecătoriei Buftea, iar ulterior, după casarea sentinței pronunțate și trimiterea cauzei spre rejudecare, al dosarului nr. 3392/94/2007 al aceleiași instanțe), considerându-se că a fost emisă cu încălcarea legii (filele 150, 154, 187-189 vol. 17 d.u.p.).

În acest context, dată fiind nemulțumirea manifestată de Al României Paul Philippe cu privire la imposibilitatea de a intra efectiv în posesia bunului imobil revendicat și constatând că a epuizat, fără succes, toate căile pe care le-a avut la dispoziție pentru accelerarea stadiului procedurilor și retrocedarea imediată a terenului, chiar apelând la relațiile sale cu persoane din lumea politică, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a demarat demersuri pentru găsirea unor persoane dispuse să preia, cu titlu oneros, drepturile în legătură cu imobilele în privința cărora inculpatul se pretindea îndreptățit să obțină restituirea, context în care, la data de 29.08.2006, între cei doi s-a încheiat actul adițional nr. 2 la contractul de mandat și asistență de specialitate, prin care s-a extins obiectul acestuia și cu privire la „identificarea unor cumpărători de drepturi litigioase” pentru bunurile indicate în anexă, „negocierea cu aceștia asupra procentelor acordate, precum și asistența la încheierea contractului cu aceștia” (fila 57 vol. 70 d.u.p.; declarațiile inculpaților Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Al României Paul Philippe din 11.01.2016; declarațiile martorilor A României Lia Georgia din 06.05.2015, 08.01.2016 și 05.11.2020; Leți Octavian din 05.01.2016, 24.03.2017 și 26.06.2020).

În acest sens, așa cum s-a arătat anterior, fiind recomandată de primarul localității Snagov, Mușat Apostol, inculpata l-a abordat, prin intermediul martorului Bejenaru Andrei Mihai, pe Dimofte Radu, potent om de afaceri, cunoscut ca investitor în domeniul imobiliar, dar și ca persoană interesată în cumpărarea de drepturi litigioase vizând bunuri naționalizate de regimul comunist. După analizarea actelor puse la dispoziție de inculpată și după consultarea cu Bejenaru Andrei Mihai, colaborator al său, martorul Dimofte Radu a refuzat propunerea de cumpărare a drepturilor cu privire la imobilele asupra cărora Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare, nefiind de acord cu pretenția inculpatului de a-i fi remisă o sumă de bani în

avans, dar și raportat la incertitudinea restituirii bunurilor, dat fiind că Păvăloiu Nela nu prezentase documente care să justifice dreptul pretins asupra acestora (declarațiile martorilor Dimofte Radu din 22.02.2016 și 05.05.2017; Bejenaru Andrei Mihai din 21.12.2015, 26.02.2016 și 07.04.2017; Cuniță Mihaela din 20.04.2016, menținută în 05.05.2017; declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019).

Ca urmare a acestui refuz, în continuarea acțiunilor demarate anterior, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a făcut cunoștință inculpatului Al României Paul Philippe cu Trucă Remus, interesat de preluarea drepturilor asupra imobilelor solicitate, prezentându-l pe cel din urmă ca fiind un important om de afaceri, cu experiență în recuperarea proprietăților și fost consilier al lui Adrian Năstase, care, în plus, colaborează cu unul dintre cei mai buni avocați din țară, existând, așadar, toate premisele pentru ca acesta să-l ajute în recuperarea bunurilor revendicate (declarațiile inculpaților Al României Paul Philippe din 23.04.2015, 11.12.2015, 11.01.2016, 09.05.2016 și 10.11.2020 – filele 234-245, 250-259, 268-276 vol. 3 d.u.p., 323-327¹ vol. 5 d.u.p., 95-100 vol. 8 dos. ÎCCJ; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Trucă Remus din 09.12.2015, 24.02.2017 și 28.09.2020 – filele 94-99 vol. 3 d.u.p., 41-47 vol. 7 dos. inst. fond, 141-144 vol. 7 dos. ÎCCJ; declarațiile martorilor A României Lia Georgia din 06.05.2015 și 08.01.2016; Cuniță Mihaela din 20.04.2016, menținută în 05.05.2017).

Astfel, la data de 01.11.2006, la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, s-a perfectat între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Trucă Remus, în calitate de cesionar, contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, convenție ce a fost redactată și certificată de către avocatul Roșu Robert Mihăiță, fiind înregistrată în evidențele societății de avocatură sub nr. 299/2006 (filele 26-45 vol. 29 d.u.p., 66-85 vol. 70 d.u.p.).

Potrivit înțelegerii părților, prin acest contract, Al României Paul Philippe transmitea/cesiona fără nicio rezervă, cu titlu oneros, societății comerciale Reciplia S.R.L., toate drepturile sale prezente și viitoare asupra unor bunuri imobile, identificate în cuprinsul convenției (printre care și Pădurea Snagov, în suprafață de cca. 30 ha, indicată la pct. 1.18 din enumerare), iar cesionarul se obliga, în schimb, să plătească în anumite condiții o sumă de bani și să asigure sprijin și asistență în legătură cu respectivele bunuri aflate în proceduri administrative sau judiciare de retrocedare. În concret, S.C. Reciplia S.R.L. își asuma obligația de a achita cedentului un avans în cuantum de 4.000.000 euro, din care 1.000.000 euro la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau, după caz, de 50% din valoarea de valorificare a fiecărui bun imobil ce constituia obiect al convenției, în această din urmă situație aflându-se și Pădurea Snagov. În legătură cu acest teren, s-a mai stipulat că plata diferenței de 3.000.000 euro reprezentând parte din avans se va realiza numai dacă cedentul obține și predă către cesionar procesul-verbal de punere în posesie în natură însoțit de titlul de proprietate.

Totodată, se mai prevedea în contract că cedentul este de acord să accepte, la cererea cesionarului, subrogarea acestuia în cauzele aflate în curs de

soluționare sau în cele civile care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanțelor de judecată, convenindu-se, însă, și posibilitatea ca cesionarul să opteze pentru continuarea respectivelor proceduri administrative și judiciare de către cedent care „va fi în această situație, aparent, titularul procedurilor desfășurate, fără ca acest lucru să afecteze” drepturile și obligațiile prevăzute în convenție.

În plus, părțile au recunoscut că acest contract nu reprezintă o revocare a mandatului acordat S.C. Ilko Star S.R.L. de către Al României Paul Philippe, care își produce în continuare efectele, constituind anexă la convenția din 01.11.2006, cesionarul recunoscând opozabilitatea acestuia cu privire la dispozițiile ce vizează încasarea de către mandatar a unui procent de 30% din drepturile bănești, în condițiile de la momentul valorificării fiecărui bun imobil indicat în contract.

Ulterior semnării convenției, în baza clauzelor acesteia, părțile au perfectat în formă autentică antecontracte de vânzare-cumpărare pentru fiecare bun în parte (filele 71-286 vol. 59 d.u.p.).

După încheierea contractului de cesiune din data de 01.11.2006, demersurile pentru retrocedarea imobilelor ce făceau obiectul acestuia, inclusiv pentru punerea în posesia terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, au fost întreprinse, în mare parte, de S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, care a acționat, însă, în calitate de reprezentant convențional al inculpatului Al României Paul Philippe și nu al S.C. Reciplia S.R.L. (filele 293, 297, 299 vol. 16 d.u.p., 59-62, 67-69 vol. 17 d.u.p.), echipa de avocați care s-a ocupat de realizarea acestor activități fiind coordonată de inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Astfel, în data de 06.02.2007, avocatul Roșu, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, a transmis o notificare Direcției Silvice București, înregistrată sub nr. 488/06.02.2007, prin care, referindu-se la întreaga suprafață de teren de 46,78 ha ce a fost retrocedată prin hotărârea nr. 1156/07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov, a „somat” această instituție să nu formuleze recurs împotriva sentinței civile nr. 6161 din 06.12.2006 prin care Judecătoria Buftea, în dosarul nr. 3626/94/2006, a respins, ca tardivă, acțiunea promovată împotriva respectivei hotărâri, precizând că „în situația în care Romsilva nu își îndeplinește obligațiile legale și nu respectă hotărârile judecătorești” se va solicita „angajarea răspunderii persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri bănești pentru lipsa de folosință a imobilului și pentru costurile suplimentare” care trebuie suportate „ca urmare a comportamentului abuziv al Romsilva” (filele 59-62 vol. 17 d.u.p., filele 392-395 vol. 30 d.u.p.).

Ulterior, în data de 17.04.2007, același avocat, în calitate de reprezentant convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, a formulat o nouă notificare, înregistrată sub nr. 1426/18.04.2007, prin care a „somat” Direcția Silvică București să demareze „neîntârziat” procedura legală de punere la dispoziția celui din urmă a suprafeței de 10 ha teren, astfel cum a fost validată prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, confirmată prin hotărâri judecătorești și să solicite, de urgență, Ocolului Silvic Snagov să întreprindă toate demersurile necesare în acest scop, învederând că, în caz contrar, se săvârșește infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 Cod penal și vor fi declanșate „atât împotriva Romsilva,

cât și împotriva celorlalte instituții și persoane responsabile, procedurile judiciare necesare pentru protejarea drepturilor Clientului (...) și pentru stoparea gravelor prejudicii care i se aduc prin lipsa de folosință a imobilului” (filele 67-69 vol. 17 d.u.p.).

În contextul aceluiași demersuri referitoare la punerea în posesie și în pofida emiterii, anterior, a hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, prin care s-a revocat hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, cu consecința înscrierii în anexa 37 a numitului Al României Paul Philippe cu suprafața de 36,78 ha teren forestier, în data de 30.04.2007, a fost transmisă Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrată la Instituția Prefectului Ilfov sub nr. 10821-622 din 02.05.2007, cererea redactată de S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, „în calitate de avocați” ai celui din urmă, prin care, făcându-se referire la hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, ce a aprobat înscrierea în anexa 53 a inculpatului cu suprafața de 10 ha teren forestier situat în Snagov, precum și la parcursul procedurii judiciare de anulare a acesteia, finalizată cu respingerea acțiunii promovate de Romsilva, s-a solicitat emiterea unei noi hotărâri de restituire în natură a suprafeței de 36,78 ha teren, din cele 46,78 ha a căror retrocedare a fost validată prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 a aceleiași comisii, în condițiile în care, pentru imobilul de 10 ha, existau deja decizii irevocabile ce recunoșteau dreptul de proprietate al inculpatului asupra acestuia. În plus, s-a cerut Comisiei județene Ilfov să acționeze „în vederea instructării autorităților competente (Romsilva și Ocolul Silvic Snagov) să ne pună în posesie cu suprafața de 10 ha, conform sentinței civile irevocabile nr. 1872/26.06.2003” (filele 396-398 vol. 30 d.u.p.).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, al cărei mandat acordat în data de 30.10.2005 și menținut în 13.01.2006 de Al României Paul Philippe a rămas valabil, așa cum s-a arătat anterior, deși acesta își cesionase drepturile către S.C. Reciplia S.R.L. și beneficia la acel moment de consultanță, asistență și reprezentare juridică din partea uneia dintre cele mai importante case de avocatură din țară, a solicitat, la data de 23.05.2007, Direcției Silvice București, în numele mandantului, punerea acestuia în posesie cu cele 10 ha teren forestier validate prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, cerere căreia nu i s-a dat, însă, curs, comunicându-i-se acuzatei, prin adresa nr. 1833/G.C./31.05.2007, semnată de martorul Capanu, imposibilitatea punerii la dispoziție a imobilului, dată fiind existența pe rolul instanțelor de judecată a acțiunii promovate de Romsilva pentru anularea hotărârii nr. 1156/07.07.2006 care privește suprafața de 46,78 ha, incluzând-o și pe cea de 10 ha la care se referă hotărârea nr. 7/14.01.2004 (filele 448-451 vol. 30 d.u.p.).

De asemenea, pentru a obține punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu imobilul retrocedat prin hotărârea nr. 1156/07.07.2006, a întreprins o serie de acțiuni și inculpatul Truică Remus, care a încercat, inițial, să îl capaciteze pe martorul Capanu George, directorul Direcției Silvice București (declarațiile inculpatului Mușat Apostol din 02.03.2016, menținută în 06.05.2016 și 22.02.2019 și ale martorului Capanu George din 26.02.2016 și 20.10.2017, menținute în 26.06.2020), iar ulterior, ca urmare a eșuării acestui demers, să îl determine pe inculpatul Chiriac Theodor, o cunoștință de-a sa și director tehnic în cadrul aceleiași instituții, să acționeze în

favoarea intereselor grupului infracțional organizat, în vederea restituirii efective a terenului către solicitant (declarația inculpatului Mușat Apostol din 02.03.2016, menținută în 06.05.2016 și 22.02.2019; depozițiile martorilor Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; Aparaschivei Cristian Relu din 09.03.2016, 23.06.2017 și 16.07.2020 – filele 260-267 vol. 7 d.u.p., 209-213 vol. 18 dos. inst. fond, 9-13 vol. 7 dos. ÎCCJ).

Cu toate că, așa cum s-a arătat, Comisia locală Snagov înaintase încă din 20.04.2006, cu adresa nr. 5749, mai multe documente ce ar fi fost depuse, în completare, după data de 10.03.2006, de către reprezentantul convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, fără, însă, a le individualiza (53 file), înscrisuri ce au primit la Prefectura Ilfov nr. 8810 din 26.04.2006 (fila 29 vol. 16 d.u.p.), acestea nu au fost valorificate în niciun fel de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor timp de aproximativ 1 an, respectiv până în luna martie 2007, când Bădescu Petre Toma, membru al colectivului de lucru ce funcționa pe lângă comisie, a întocmit un referat, vizat de martorul Țipluică Marian, în cuprinsul căruia, invocând adresa nr. 5749/20.04.2006 și făcând trimitere la hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, prin care a fost reconstituit dreptul de proprietate al numitului Hohenzollern Paul Philippe asupra imobilului în suprafața de 10 ha situat în Snagov, a propus revocarea hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006 și emiterea unei alte hotărâri prin care să se valideze înscrierea în anexa 37 a suprafeței de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră (fila 263 vol. 17 d.u.p.).

Ca urmare, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în componența stabilită prin ordinul nr. 630 din 09.06.2006 al prefectului județului Ilfov, din care făceau parte și inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, a emis hotărârea nr. 661 din 2 martie 2007, prin care a fost revocată hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 și s-a dispus înscrierea în anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Philippe, cu suprafața de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră. Hotărârea a fost semnată de inculpații Jecu Nicolae, președintele comisiei și prefect al județului Ilfov și Popa Caterina, în calitate de secretar al comisiei și subprefect al aceluiași județ (filele 17, 28 vol. 16 d.u.p.).

În acest timp, pe rolul instanțelor civile se aflau în curs de judecată mai multe acțiuni prin care Al României Paul Philippe contestase deciziile administrative prin care îi fusese restabilit regelui Mihai I dreptul de proprietate asupra unor imobile, printre care și Castelul Peleş, Casa Regală fiind reprezentată în aceste procese de avocatul Vasiliu Adrian. Ca urmare a formulării respectivelor acțiuni, în vederea realizării unei apărări solide, care să demonstreze că bunurile lăsate prin testament de regele Ferdinand nu au aparținut și lui Carol al II-lea, martorul Vasiliu a efectuat o serie de verificări ale documentelor vremii la Arhivele Naționale, ocazie cu care a identificat, în martie/aprilie 2007, și Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care se atesta tocmai acest aspect, dispunându-se, totodată, și restituirea de către Regele Carol al II-lea către Statul Român a mai multor bunuri, printre care și Pădurea Snagov (filele 23-55 vol. 6 d.u.p.).

Această hotărâre, în copie, purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, a fost depusă de Casa Regală în toate procesele declanșate de Al României Paul Philippe, iar la scurt timp, împuterniciții acesteia au fost invitați la o întâlnire cu reprezentanții inculpatului, pentru a discuta în legătură cu diferendele dintre părți. Întrevederea a avut loc în luna mai sau iunie 2007, fiind prezenți, din partea regelui Mihai I, avocatul Vasiliu Adrian, directorul executiv al Casei Regale, Tucă Ion și șeful onorific al acesteia, Popper Andrew, iar din partea lui Al României Paul Philippe, un avocat de la S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, posibil inculpatul Roșu Robert Mihăiță, precum și Truică Remus și Tal Sielberstein, care au invocat, fără a prezenta vreo dovadă, calitatea lor de cesionari ai drepturilor litigioase ale inculpatului. Discuțiile au fost purtate, în general, între martorul Vasiliu Adrian și Truică Remus și au vizat atât posibilitatea de rezolvare a disensiunilor dintre părți generate de promovarea acțiunilor în justiție de către Al României Paul Philippe, dată fiind și depunerea la dosarele aflate pe rol a Deciziunii nr. 1/1941 (chestiune ridicată de martorul Vasiliu), cât și propunerea de revendicare comună a anumitor imobile (formulată de Truică Remus), ce a fost, însă, respinsă ferm de reprezentanții Casei Regale. În plus, martorul Vasiliu i-a atenționat pe reprezentanții inculpatului Al României Paul Philippe că nu toate bunurile ce se dorea a fi solicitate în comun „erau revendicabile”, dar și că, potrivit hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție din anul 1941, Pădurea Snagov nu a aparținut în mod legal Regelui Carol al II-lea, Truică Remus replicându-i, însă, că „asta e problema lor” (declarațiile inculpaților Truică Remus din 09.12.2015 și 10.03.2017, menținute în 28.09.2020 – filele 94-99 vol. 3 d.u.p., 66-69 vol. 8 dos. inst. fond, 141-144 vol. 7 dos. ICCJ; Roșu Robert Mihăiță din 02.11.2018 – filele 104-117 vol. 40 dos. inst. fond; Tal Silberstein din 08.11.2017 – filele 113-119 vol. 25 dos. inst. fond; depozițiile martorului Vasiliu Adrian din 04.12.2015, 16.12.2015, 21.03.2016 și 24.03.2017 – filele 18-22, 56-58, 69-72 vol. 6 d.u.p., 123-126 vol. 6 dos. inst. fond; procesul-verbal din 16.12.2015, filele 59-62, vol. 6 d.u.p.).

În contextul abordării anterioare de către martorul Cucu Ionuț a directorului executiv al Casei Regale, Tucă Ion, în legătură cu situația juridică a Pădurii Snagov și îndreptățirea lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea ei, dar și al trimiterii unui punct de vedere, sub acest aspect, din partea Casei Regale, înregistrat la Direcția Silvică București sub nr. 902 din 12.03.2007, în care se arăta, în esență, că inculpatul nu putea solicita retrocedarea cât timp tatăl său, Mircea Grigore Lambrino, era în viață și nu renunțase la moștenire și că Pădurea „Fundul Sacului” nu a aparținut niciodată, în mod valabil, Regelui Carol al II-lea, dovadă că nu a figurat printre bunurile confiscate prin Decretul nr. 38/1948, reprezentantul acesteia, Tucă Ion, după obținerea documentului de la Arhivele Naționale, a pus la dispoziția respectivului martor Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, ulterior, a fost transmisă Direcției Silvice București, unde a fost înregistrată sub nr. 1814 din 22.05.2007 (înscrieri filele 70-105 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorilor Vasiliu Adrian din 04.12.2015 și 24.03.2017; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020).

Prin această hotărâre, a fost admisă, în parte, acțiunea formulată de președintele *ad interim* al Consiliului de Miniștri, în numele și pentru Statul Român și s-a dispus obligarea fostului Rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate și posesie mai multe imobile, cu toate investițiile, clădirile, plantațiile și îmbunătățirile aflate pe ele, printre acestea regăsindu-se și Trupul de pădure „Fundul sacului” din Pădurea Snagov, județul Ilfov, în suprafață de 46,78 ha (pct. 11 din dispozitiv).

Cu privire la acest bun, s-a arătat, în esență, în considerentele deciziei că primarul general al capitalei a cedat în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără, însă, să fie emisă legea necesară în baza căreia Primăria putea ceda de drept terenul și fără să se fi întocmit un act pentru transmiterea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal în acest sens. Ca atare, s-a constatat că deținerea de către fostul suveran a bunului imobil este lipsită de temei legal, astfel încât acesta trebuie restituit Statului Român, urmând ca problema drepturilor Primăriei Municipiului București asupra lui să fie soluționată între aceasta și Stat.

Prin adresa nr. 1814 din 25.05.2007, semnată de martorul Capanu George, Direcția Silvică București a comunicat Instituției Prefectului Ilfov, unde a fost înregistrată sub nr. 13094/25.05.2007, Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, solicitând instituției destinatare anularea tuturor hotărârilor de validare, în contextul în care, prin această hotărâre, s-a stabilit că „regele Carol al II-lea nu a deținut cu act de proprietate terenurile forestiere de la Fundul Sacului” (fapt atestat și de evidențele amenajamentelor silvice de arhivă), motiv pentru care a fost obligat să le restituie Statului Român (fila 391 vol. 30 d.u.p.).

După fix o lună, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a răspuns prin adresa nr. 13094/25.06.2007, semnată de prefectul Jecu Nicolae și avizată de inculpatul Olteanu Gheorghe, solicitând Direcției Silvice București să transmită Deciziunea nr. 1/1941 în integralitatea sa, certificată pentru conformitate, legalizată sau în original, considerând că exemplarul în copie înaintat anterior nu are nicio valoare juridică, cu toate că acesta purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” (filele 56, 58 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorului Anghelescu Dragoș Emil din 11.04.2016 și 19.01.2018 și cea a inculpatului Olteanu Gheorghe din 16.11.2018).

În continuarea corespondenței dintre cele două entități, Direcția Silvică București, prin adresa nr. 3128 din 18.07.2007, semnată de inculpatul Chiriac Theodor, a comunicat Comisiei județene Ilfov că, dată fiind modalitatea în care a intrat în posesia hotărârii menționate, ce „a fost depusă în mod anonim”, nu are competența de a o certifica pentru conformitate cu originalul sau de a proceda la legalizarea ei, urmând să se analizeze oportunitatea solicitării acesteia de la Direcția Arhivele Naționale (fila 57 vol. 17 d.u.p.).

De fapt, prin adresa nr. 3127 din 17.07.2007, semnată de același inculpat, Direcția Silvică București solicitase deja instituției menționate să comunice dacă în evidențele sale există vreo hotărâre judecătorească, pronunțată ulterior anulului 1940 de către instanțele române, cu privire la terenul forestier în suprafață de 46,78 ha situat în trupul de pădure „Fundul Sacului” Snagov, Arhivele Naționale

răspunzând, prin adresa nr. 7964 din 20.07.2007, că pentru transmiterea acestor informații este necesară indicarea numărului respectivei hotărâri și a instanței care a pronunțat-o; deopotrivă, s-a învederat că, din cercetarea evidențelor pe care le dețin, a rezultat că trupul de pădure „Fundul Sacului” nu figurează între proprietățile forestiere trecute în proprietatea Statului din domeniile familiei regale române prin Decretul nr. 38 din 27.05.1948 (filele 54-55 vol. 17 d.u.p.).

La rândul său, inculpatul Jecu Nicolae a solicitat informații de la Arhivele Naționale în legătură cu Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, comunicându-se, prin adresa nr. 8306 din 25.07.2007 a acestei instituții, semnată, printre alții, de martora Mușetoiu Rodica și înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 17127/03.08.2007, că, în urma investigațiilor efectuate asupra evidențelor și documentelor deținute de la Casa Regală – Administrația Sechestră și de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din perioada 1940-1948, hotărârea nu a fost identificată, fără, însă, să se precizeze că aceasta nu există, cu atât mai mult cu cât nu fusese cercetată și Colecția Consiliului de Miniștri, parte în acel dosar, iar cu puțin timp înainte, aceeași instituție eliberase o copie a hotărârii avocatului Vasiliu Adrian (fila 53 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorilor Mușetoiu Rodica din 07.04.2016 și 02.02.2018; Grigorescu Liviu Daniel din 12.04.2016 și 16.02.2018 – filele 410-413, 427-431 vol. 7 d.u.p., 10-12 și 144-146 vol. 29 dos. inst. fond).

Cu toate că, așa cum s-a arătat anterior, Direcția Silvică București se afla în posesia unei copii a Deciziei nr. 1/1941 purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” (înregistrată sub nr. 1814/22.05.2007, filele 70-102 vol. 17 d.u.p.), iar de la ultimul demers făcut, în 23.05.2007, de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, în vederea punerii la dispoziție a celor 10 ha teren forestier validate prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, nu intervenise nicio altă modificare a situației juridice cu privire la acest imobil, cu excepția depunerii hotărârii menționate, nefiind încă soluționat nici dosarul nr. 3392/94/2007 al Judecătoriei Buftea (fost dosar nr. 3626/94/2006), la data de 26.06.2007, urmare a intervenției lui Truică Remus, inculpatul Chiriac Theodor a semnat, în calitate de reprezentant al Direcției Silvice București, adresa nr. 2850, prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a solicitantului cu privire la imobilul menționat, invocând, în acest sens, decizia irevocabilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, precum și lipsa oricărei alte căi de atac pentru anularea celei din urmă hotărâri (fila 352 vol. 17 d.u.p.).

În baza dispoziției date de inculpatul Chiriac Theodor, șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Cucu Petru Ionuț a emis adresa nr. 2366 din 26.06.2007, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 12658 din aceeași dată, prin care a adus la cunoștința Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate disponibilitatea terenului în suprafață de 10 ha, amplasat în U.P. IV Barboși, Trupul de pădure Fundul Sacului, în vederea realizării formalităților de punere în posesie a proprietarului (fila 351 vol. 17 d.u.p.).

Ca atare, în aceeași zi, în baza amplasamentului stabilit de Ocolul Silvic Snagov, s-a încheiat procesul-verbal de punere în posesie (înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 12912 din 29.06.2007, iar la Ocolul Silvic Snagov sub nr. 2408

din aceeași dată) a inculpatului Al României Paul Philippe, reprezentat de avocatul Ene Mihail Nicolae din cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații (filele 349-350 vol. 17 d.u.p.), cu suprafața de 9,97 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, potrivit hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate și a hotărârilor judecătorești nr. 1872/26.06.2003 și nr. 73/22.01.2007, din comisia constituită în acest scop făcând parte inculpații Mușat Apostol, primarul localității și Dima Niculae, secretarul primăriei, martorul Cucu Ionuț, reprezentant al Ocolului Silvic Snagov și Cișman Marinescu Răzvan Dumitru, specialist în măsurători topografice (filele 297-302 vol. 16 d.u.p., 340-348 vol. 17 d.u.p.). Cu toate acestea, la discuțiile purtate de membrii comisiei în biroul primarului Mușat Apostol în legătură cu punerea în posesie a fost prezent și inculpatul Truică Remus, care s-a deplasat efectiv și la fața locului pentru realizarea, în concret, a operațiunii de predare-primire a suprafeței de pădure, invocând, ca pretext, împrejurarea că terenul restituit se învecina cu proprietatea sa (depozițiile martorilor Ene Mihail Nicolae din 22.03.2016 și 23.06.2017 – filele 365-369 vol. 7 d.u.p., 206-208 vol. 18 dos. inst. fond; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; Cișman Marinescu Răzvan Dumitru din 09.03.2016, menținută în 18.12.2017).

Între cele 9,97 ha teren forestier cu care inculpatul Al României Paul Philippe fusese pus în posesie se regăsește și o suprafață de 1,4 ha, care făcea parte din amenajamentul silvic al U.P. IV Barboși, u.a. 163C, deși, prin adresa nr. 12987 din 09.08.2006 a Primăriei comunei Snagov, semnată de inculpatul Mușat Apostol, în calitate de primar și trimisă Direcției Silvice București, se comunica refuzul Comisiei locale Snagov de a reconstitui „dreptul de proprietate a terenurilor forestiere autorului Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Philippe” pe mai multe amplasamente, inclusiv cel sus-menționat, întrucât acestea făceau obiectul H.G. nr. 930/2002 privind atestarea domeniului public al comunei Snagov (fila 334 vol. 17 d.u.p.).

În mod similar, în calitate de director al Direcției Silvice București, inculpatul Chiriac Theodor a semnat, ulterior, adresa nr. 3096 din 14.08.2007, prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe și cu privire la bunul imobil în suprafață de 36,78 ha, a cărui restituire s-a dispus prin hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (fila 332 vol. 17 d.u.p.).

Conformându-se dispoziției primite, martorul Cucu Petru Ionuț a comunicat Comisiei locale Snagov, prin adresa nr. 3099 din 15.08.2007, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 16057, disponibilitatea suprafeței de 36,78 ha teren, situată în U.P.II Snagov, u.a. 98, 99, 105 (fila 331 vol. 17 d.u.p.), amplasament pe care, prin procesul-verbal din aceeași zi, înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 16085 din 15.08.2007, s-a realizat de către aceeași comisie (în componența Mușat Apostol, Cucu Ionuț, Cișman Marinescu Răzvan Dumitru și încă o persoană care l-a înlocuit pe Dima Niculae) punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, care a fost reprezentat și de această dată de martorul Ene Mihail Nicolae (filele 293-294 vol. 16 d.u.p., 319-330 vol. 17 d.u.p.).

Imediat după punerea în posesie cu imobilele retrocedate prin hotărârile nr. 7 din 14.01.2004 și nr. 661 din 02.03.2007 (care a înlocuit hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006) ale Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prefectul Jecu Nicolae, deși avea cunoștință de conținutul Deciziei nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a emis titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, pentru suprafața de 10 ha și nr. 246 din 31.08.2007, pentru suprafața de 36,78 ha, ambele reprezentând teren forestier situat în Snagov, pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al defunctului Carol al II-lea al României (filele 7-8 vol. 15 d.u.p.; 290-291, 295-296 vol. 16 d.u.p.).

Conform clauzelor convenției încheiate de părți în data de 01.11.2006, terenurile pentru care s-au emis cele două titluri de proprietate au fost înstrăinate, apoi, de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Truică Remus, contra sumei de 500.000 euro (reprezentând 1,0695 euro/m.p.), prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512/15.10.2007 (filele 34-37 vol. 20 d.u.p., 75-78 vol. 25 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A. cu privire la realitatea prețurilor de tranzacționare a imobilelor – filele 2-33 vol. 20 d.u.p.).

Cu toate că reprezentase S.C. Reciplia S.R.L. în relația contractuală cu Al României Paul Philippe, inculpatul Truică Remus a cumpărat, ulterior, de la aceeași societate, reprezentată de această dată de martorul Șerban Ionuț Cătălin, avocat în cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, terenurile în suprafață de 14.000 m.p. și 9300 m.p. (ce au format obiectul titlului de proprietate nr. 243/07.08.2007), în schimbul sumei de 278.580 euro, reprezentând 11,96 euro/m.p., sens în care a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 (filele 46-48 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.).

Deopotrivă, urmărind să ascundă proveniența ilicită a bunului, inculpatul, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, a mai achiziționat de la S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Zelig Tony Sebastian, și terenul cu vegetație forestieră în suprafață de 75.400 m.p., prețul menționat în cuprinsul convenției, în sumă de 310.786 lei, respectiv 0,98 euro/m.p. (la cursul BNR de 4,1977 lei/euro din 11.06.2009), deși în mod evident subevaluat, nefiind achitat de către cumpărător (filele 42-45 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.).

În realitate, încheierea acestor contracte a reprezentat modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpatul Truică Remus în schimbul activității desfășurate în cadrul grupului infracțional organizat pentru atingerea scopului acestuia, conform înțelegerii prealabile cu o parte din membrii asocierii.

Tot în baza înțelegerii intervenite în data de 01.11.2006, inculpata Ignatenko (Păvăloiu) Nela a beneficiat de o parte din terenul ce a format obiectul titlului de proprietate nr. 246/31.08.2007, sens în care au fost perfectate între societatea aparținând acesteia, S.C. Ilko Star S.R.L., și S.C. Reciplia S.R.L., prin mandatar Șerban Ionuț Cătălin și, respectiv, Aparaschivei Cristian Relu și Aprofirei Diana Cristina, contractele de vânzare-cumpărare nr.

7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 m.p. și 43.459 m.p., estimate la valoarea de 199.972 euro, respectiv 4 euro/m.p.) și nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.799 m.p., prețul stabilit fiind de 115.196 euro, respectiv 4 euro/m.p.) – înregistrări filele 57-58, 69-70 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.

Ulterior, terenurile obținute de inculpată, prin intermediul S.C. Ilko Star S.R.L., au fost transmise către S.C. Mercure Commerce International S.R.L., fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăți prin actul constitutiv actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, înregistrat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București în 01.10.2015 (filele 440-445, 447-448, 453 verso vol. 23 d.u.p., 25-30 vol. 24 d.u.p.).

Astfel, la data de 24.07.2015, deci după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii din 23.01.2015 și a denunțului din 15.04.2015 (filele 1-26 vol. 2 d.u.p.), când deja se efectuau cercetări în prezenta cauză sub aspectul modului de dobândire de către acuzat a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție, a fost înființată S.C. Mercure Commerce International S.R.L., care, deși la acel moment avea ca asociat unic și administrator pe numita Șerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Ignatenko (Păvăloiu) Nela, în fapt, era controlată tot de aceasta din urmă. După câteva luni, însă, ca urmare a încheierii și înscrierii la O.N.R.C. a actului constitutiv actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, a dobândit calitatea de asociat în firmă și S.C. Ilko Star S.R.L., cu o cotă de participare la beneficii și pierderi de 99,98%, consecință a aducerii terenurilor dobândite de la S.C. Receptia S.R.L. ca aport la capitalul social, în timp ce Șerban Ana Maria Iulia a rămas cu o cotă de participare de 0,02% (filele 460-466 vol. 23 d.u.p., 38-44 vol. 24 d.u.p.). Transferul terenurilor în proprietatea S.C. Mercure Commerce International S.R.L. reprezintă, în realitate, modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpata Ignatenko (Păvăloiu) Nela din activitatea infracțională desfășurată împreună cu o parte din ceilalți acuzați.

Totodată, unele dintre terenurile ce au făcut obiectul contractului nr. 3512/15.10.2007, perfectat între inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Receptia S.R.L., au fost transferate de către această societate, fără a încasa, însă, vreun preț sau primind în numerar sume modice, către alte persoane, posibil interpuși ai inculpatului Trucă Remus și ai martorului Aparaschivei Cristian Relu (prin contractele de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, nr. 4143/05.12.2007, nr. 4145/05.12.2007, nr. 515/20.02.2008, nr. 2440/13.08.2008, nr. 2441/13.08.2008 și nr. 2439/13.08.2008 – filele 49-56, 59-68, 71-73 vol. 20 d.u.p.), respectivele terenuri, dar, în parte, și cele a căror proprietate a fost transmisă către inculpatul Trucă Remus, fiind folosite ulterior pentru obținerea unor credite ipotecare, ce nu au mai fost restituite băncii, aspecte ce formează obiectul cercetărilor într-un dosar separat, aflat în cursul anchetei penale (filele 74-77 vol. 20 d.u.p.; rapoartele de evaluare din 07.08.2008 și 18.08.2008 întocmite de S.C. Preciss Consulting S.R.L. – filele 186-260 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.; declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu din 09.03.2016 și 23.06.2017, menținute în 16.07.2020; Vasilescu Vladimir Mihai, Grigore Gheorghe, Rădulescu Corneliu, Nicolici Georgiana Vesna din 08.03.2016 și 08.12.2017;

Roșca-Stănescu Sorin Ștefan din 08.03.2016 – filele 211-218, 220-246 vol. 7 d.u.p., 99-101, 104 vol. 24 dos. inst. fond).

Deopotrivă, pentru a disimula originea ilicită a folosului material dat și, respectiv, obținut, cu titlu de mită, pentru îndeplinirea unor acte contrare atribuțiilor sale de serviciu, inculpatului Chiriac Theodor i-a fost transferat, prin intermediul unor persoane interpuse, dreptul de proprietate asupra unei suprafețe de 1000 m.p. teren forestier situat în zona „Fundul Sacului”, ce a făcut obiectul restituirii, sens în care a fost încheiat, în mod fictiv, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 între S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Aparaschivei Cristian Relu și martorul Matei Marian, cu privire la respectivul imobil, prevăzându-se un preț în cuantum de 5000 euro (filele 167-170 vol. 18 d.u.p., 38-41 vol. 20 d.u.p.).

Astfel, ulterior punerii la dispoziția numitului Al României Paul Philippe a bunurilor imobile retrocedate, care au fost transmise imediat în proprietatea S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul nr. 3512/15.10.2007, inculpatul Chiriac Theodor a apelat la martorul Matei Marian, cu care se afla în relații de prietenie, pentru a achiziționa pe numele său terenul în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, ce-i fusese promis anterior de Truică Remus în schimbul facilitării – prin prisma funcției deținute în cadrul Direcției Silvice București – punerii în posesie a solicitantului, în pofida documentelor care atestau lipsa calității de persoană îndreptățită a celui din urmă, inculpatul invocând în acest sens faptul că este persoană publică și nu dorește să fie implicat în astfel de operațiuni cu terenuri retrocedate, întrucât acest lucru ar fi atras atenția asupra sa, iar în plus, ar fi trebuit să menționeze în declarația de avere tranzacția încheiată (declarațiile martorilor Matei Marian din 01.03.2016, 25.04.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018 – filele 198-201, 483-487, 490-493 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 24 dos. inst. fond, 36 vol. 30 dos. inst. fond).

Ca atare, având în vedere și promisiunea inculpatului Chiriac că va vinde în curând imobilul, martorul Matei Marian a acceptat să achiziționeze pe numele său terenul de 1000 m.p. situat în Snagov, sens în care s-a prezentat, însoțit de acesta, la biroul notarial și a semnat, în calitate de cumpărător, contractul nr. 517 din 20.02.2008, fără însă a plăti vreo sumă de bani cu titlu de preț. Un exemplar al convenției a fost înmănat martorului, care l-a predat, apoi, inculpatului Chiriac Theodor.

După aproximativ o lună, Matei Marian a fost anunțat de inculpat că a găsit un cumpărător pentru terenul achiziționat, cel din urmă discutând cu acesta condițiile perfectării convenției și ocupându-se de toate formalitățile necesare în acest scop. Ca atare, la solicitarea lui Chiriac Theodor și împreună cu acesta, martorul, însoțit de soția sa, Matei Maria, s-au deplasat la biroul unui notar public și au semnat, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transferat către numitul Cacenco Aurelian (filele 218-219 vol. 18 d.u.p.). Deși în cuprinsul convenției s-a menționat că prețul vânzării este de 5000 euro, inculpatul Chiriac a încasat de la cumpărător o sumă cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, din care 10.000 euro au fost remiși martorilor Matei Marian și Matei Maria pentru

serviciile prestate (declarațiile martorilor Matei Marian din 01.03.2016, 25.04.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018).

De altfel, acesta nu a fost singurul bun achiziționat de martori pe numele lor, la solicitarea inculpatului Chiriac Theodor justificată de aceleași motive, cei doi soți procedând în același mod și în privința altor trei imobile și a unor bunuri mobile, respectiv a trei autoturisme (declarațiile martorilor Matei Marian din 25.04.2016, 03.05.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018).

Ca urmare a tuturor transferurilor realizate de S.C. Reciplia S.R.L., prin reprezentanții săi legali/convenționali, cu privire la imobilele dobândite prin contractul nr. 3512/15.10.2007, în proprietatea acestuia a mai rămas doar suprafața totală de 246.375 m.p. din terenurile retrocedate situate în Pădurea Snagov, divizată în mai multe loturi, de 67.393 m.p., 110.682 m.p. și 68.300 m.p.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe ar fi trebuit să primească, conform contractului încheiat în data de 01.11.2006 cu S.C. Reciplia S.R.L., un procent de 50% din prețul de vânzare al terenului forestier situat în Pădurea Snagov, acesta nu a primit nimic, împrejurare ce a constituit și motivul disensiunilor apărute între el și ceilalți acuzați din prezenta cauză.

1.2. Prioritar verificării corespondenței dintre împrejurările faptice reținute și tiparul normei de incriminare a abuzului în serviciu, prin raportare atât la criticile formulate de Ministerul Public și de partea civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, cât și la aspectele stabilite prin hotărârea atacată, Înalta Curte a subliniat, în acord cu susținerile apelanților și contrar aprecierilor făcute de judecătorul fondului, că, în conformitate cu dispozițiile art. 371 Cod procedură penală, potrivit căroră judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare, instanța este ținută să analizeze și să se pronunțe exclusiv cu privire la faptele imputate persoanelor trimise în judecată, orice analiză comparativă între situația juridică a acestora și cea a altor persoane care nu au fost deferite instanței excedând limitelor judecătii, astfel cum sunt configurate prin textul de lege anterior menționat.

Într-adevăr, așa cum a reținut și curtea de apel, deși numiții Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Băncilă Florian, Burlacu Victor și Cismaru Nicolae au fost membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor și au votat în ședința din data de 07.07.2006 în favoarea adoptării hotărârii nr. 1156/2006, procurorul nu a dispus trimiterea lor în judecată pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, dând ulterior, față de aceștia, prin ordonanța nr. 82/P/2016 din 31.07.2018 a D.N.A. – Serviciul Teritorial Brașov, o soluție de clasare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a Cod procedură penală, însă această soluție de netrimiteră în judecată nu produce vreo consecință asupra situației juridice a inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, neputând conduce prin ea însăși, în lipsa altor elemente care să demonstreze netemeinicia acuzațiilor formulate împotriva lor prin rechizitoriu, la concluzia nevinovăției acestora, având în vedere particularitățile cauzei generate de împrejurările diferite în care fiecare dintre respectivele persoane a acționat.

Tot cu titlu preliminar, Înalta Curte a constatat că, deși parchetul a făcut, pe larg, trimitere, în cuprinsul motivelor de apel, la aspectele reținute de prima instanță în legătură cu circumstanțele în care a fost adoptată hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, formulând critici în acest sens, respectivele împrejurări nu fac obiectul judecății, dispunându-se prin rechizitoriu, în privința lor, clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală (intervenirea prescripției răspunderii penale), astfel încât motivele de nelegalitate și netemeinicie invocate de procuror sub acest aspect au fost analizate numai în măsura în care respectiva hotărâre a stat la baza emiterii de către inculpați a altor acte administrative sau vizează chestiuni comune cu cele ce privesc adoptarea de către aceeași comisie a hotărârii nr. 1156/07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661/02.03.2007, pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

Deopotrivă, având în vedere criticile invocate, în concret, de Ministerul Public și de partea civilă R.N.P. – Romsilva cu privire la soluția de achitare dispusă de prima instanță față de inculpații funcționari publici implicați în soluționarea cererii de retrocedare a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, Înalta Curte a reținut că, prin unificarea într-un singur conținut de infracțiune a faptelor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzute de art. 246 și art. 248 Cod penal (1969), legiuitorul a incriminat în art. 297 alin. 1 Cod penal, preluând, în linii generale, cuprinsul normelor corespondente din codificarea penală anterioară, fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Totodată, în noua reglementare, a fost menținută și forma specială a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, text care a fost, însă, modificat prin art. 79 pct. 9 din Legea nr. 187/2012, sub aspectul urmăririi imediate a infracțiunii, în sensul introducerii cerinței ca folosul obținut pentru sine sau pentru altul de funcționarul public să aibă un caracter necuvenit.

Prin deciziile Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517/08.07.2016 și, respectiv, nr. 504/30.06.2017, conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu – atât în varianta tip, prevăzută de art. 246 Cod penal (1969), art. 248 Cod penal (1969) și art. 297 alin. 1 Cod penal, cât și în forma specială, reglementată de art. 13² din Legea nr. 78/2000, care face trimitere și se raportează la normele de incriminare din Codul penal – a fost reconfigurat sub aspectul elementului material al laturii obiective, statuându-se că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor legale menționate se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Astfel, instanța de contencios constituțional a restrâns în mod substanțial câmpul de aplicare a normelor ce incriminează abuzul în serviciu, stabilind, în considerentele Deciziei nr. 405/15.06.2016 – pe care le-a aplicat, ulterior, și cu prilejul verificării constituționalității prevederilor art. 248 Cod penal anterior

(Decizia nr. 392/06.06.2017, paragr. 31-38) – că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară, respectiv legi, ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului, fiind, astfel, excluse din sfera actelor abuzive, în înțelesul legii penale, acele comportamente ale funcționarului public care sunt interzise prin acte infralegale sau acte interne ale angajatorului. În acest sens, Curtea a arătat că, în materie penală, principiul legalității incriminării, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*”, impune ca numai legiuitorul primar (respectiv Parlamentul, prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. 1 din Constituție, sau Guvernul, prin emiterea ordonanțelor sau ordonanțelor de urgență, în baza delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție) să poată stabili conduita pe care destinatarii legii sunt obligați să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale, astfel încât sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „*prin încălcarea legii*” (paragr. 65).

Așadar, orice acuzație având ca obiect o faptă, despre care se pretinde că a nesocotit îndatoririle de serviciu, va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea respectivelor atribuții a avut loc prin încălcarea legii, în accepțiunea stabilită de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziilor nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, fiind exterioare normativului penal substanțial regăsit în art. 246 Cod penal (1969), art. 248 Cod penal (1969), art. 297 alin. 1 Cod penal și, implicit, în art. 13² din Legea nr. 78/2000, acele încălcări de către funcționar ale dispozițiilor altor acte decât cele normative cu putere de lege, cum ar fi cele cuprinse în hotărâri ale Guvernului, ordine de ministru, hotărâri ale autorităților publice centrale sau locale, regulamente de funcționare sau organizare internă ale entităților publice sau private, hotărâri ale organelor de deliberare și decizie (adunarea generală a acționarilor/asociaților) sau ale celor de supraveghere și control (consiliul de administrație) din cadrul companiilor, societăților comerciale sau altor organizații, coduri etice sau deontologice, fișe ale postului ori contracte de muncă.

Într-adevăr, dată fiind imposibilitatea obiectivă, din punct de vedere al tehnicii legislative, de a configura în mod amănunțit prin legislația primară obligațiile/îndatoririle de serviciu ce revin diverselor categorii de funcționari publici care își desfășoară activitatea în anumite domenii specifice ale autorităților/entităților/instituțiilor publice, precum și consecințele nerespectării acestora, legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, însă, așa cum a reținut și instanța de contencios constituțional în considerentele Deciziei nr. 405/15.06.2016 (paragr. 60 și 64), aceste acte normative date în executarea legilor și ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă, conform prevederilor art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. De altfel, este frecvent utilizată în elaborarea legislației metoda prevederii în chiar cuprinsul legii, a ordonanței sau, după caz, a ordonanței de urgență a Guvernului, a unui text care instituie obligația adoptării, subsecvente, a unui act normativ de reglementare secundară (de

regulă, a unei hotărâri de Guvern, care, potrivit art. 108 alin. 2 din Constituție, este emisă pentru organizarea executării legilor), prin care să se detalieze/explice dispozițiile din legislația primară, inclusiv sub aspectul conduitei pe care destinatarul legii este obligat să o respecte și al consecințelor ce intervin în situația neadoptării ei. Așadar, în aprecierea îndeplinirii cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum a fost reconfigurată prin cele două decizii ale Curții Constituționale, analiza efectuată poate viza dispoziții din legislația secundară numai în măsura în care acestea preiau, detaliază sau explicitează obligații prevăzute expres și neechivoc în legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, nefiind permisă raportarea la atribuții sau îndatoriri de serviciu stipulate în sarcina funcționarilor publici doar în acte de reglementare secundară (inclusiv în hotărâri de Guvern) sau prevăzute în detaliu în cuprinsul unor asemenea acte, deși norma de drept primar este neclară, ambiguă sau are o aplicabilitate extrem de generală. De asemenea, defectuoșitatea în îndeplinirea unui act, ca element de tipicitate al infracțiunii de abuz în serviciu, poate fi evaluată prin raportare la nerespectarea de către subiectul activ a unor prevederi din legislația secundară doar în situația în care acestea transpun ca atare dispoziții exprese din legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, nu și în cazul în care îndeplinirea atribuțiilor de serviciu se realizează prin încălcarea unor asemenea prevederi care modifică ori chiar contravin actelor normative de reglementare primară.

Având ca punct de plecare aceste considerații teoretice, Înalta Curte a constatat că acuzațiile aduse prin actul de sesizare inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Chiriac Theodor vizează, în esență, soluționarea, cu încălcarea dispozițiilor legale și beneficiind de ajutorul inculpaților Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe, a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulată de cel din urmă, prin mandat, la data de 06.09.2005 (reiterată în 01.11.2005) și restituirea în natură a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, cu consecința prejudicierii Statului Român și a obținerii de către inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat a unui folos patrimonial necuvenit.

Dispozițiile a căror nerespectare a fost imputată inculpaților prin rechizitoriu (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005, H.G. nr. 890/2005) au fost precizate sau, după caz, indicate (în ceea ce-l privește pe inculpatul Chiriac Theodor), în etapa camerei preliminare, prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov (filele 101-105 vol. 4 dos. 345/64/2016/a1), astfel încât aceștia au avut posibilitatea reală de a cunoaște într-o manieră clară și completă acuzațiile ce le-au fost aduse și circumstanțele ce le caracterizează pentru a beneficia de un proces echitabil și a putea să aducă, în cursul cercetării judecătorești, toate argumentele considerate relevante pentru dovedirea nevinovăției lor, dreptul la apărare fiind pe deplin respectat.

Sub acest aspect, nu a fost omis faptul că, în speță, rechizitoriul a fost întocmit în data de 17.05.2016, deci anterior adoptării și publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 405/15.06.2016 a Curții Constituționale, astfel încât, în mod obiectiv, la redactarea lui, nu puteau fi avute în vedere toate exigențele subliniate de instanța de contencios constituțional în paragrafele 64-65 ale hotărârii sale, dar și că precizarea cu privire la dispozițiile legale ce se apreciază că au fost încălcate de funcționarii publici, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, s-a realizat până la epuizarea momentului instituit de lege, în condițiile în care limitele și obiectul judecății stabilite prin actul de sesizare a instanței sunt supuse controlului de legalitate în faza camerei preliminare, când judecătorul hotărăște cu autoritate de lucru judecat asupra regularității rechizitoriului.

În consecință, pretinsa îndeplinire necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu imputată de parchet inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe a fost examinată atât prin prisma încălcării dispozițiilor din legislația primară menționate în adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a D.N.A. (respectiv a prevederilor art. 3 alin. 2, art. 6 alin. 1 și art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, astfel cum a fost modificată prin art. 1 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, și a celor ale art. IV din Titlul VI al celui din urmă act normativ), cât și a nerespectării celorlalte reglementări din actele infralegale invocate (art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 5 lit. a, b, c, d și h, art. 7 alin. 1, art. 8 alin. 2, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005 – în cazul inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae; art. 4 alin. 1 lit. a, b și d, art. 6 lit. c, e și f, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 – în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin), în măsura în care preiau/transpun, detaliază sau explicitează normele de drept primar cuprinse în Legea nr. 1/2000, dar și în Legea nr. 18/1991, din moment ce prima cuprinde, în mare parte, dispoziții pentru punerea în aplicare efectivă a prevederilor celei din urmă.

De asemenea, în privința inculpatului Chiriac Theodor, examenul instanței s-a realizat prin raportare la prevederile art. 10, art. 11, art. 16 și art. 54 din Legea nr. 26/1996, art. 11 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998, art. 6 lit. A, prima liniuță și art. 9 alin. 1 și 2 din H.G. nr. 1105/2003, indicate de parchet în cuprinsul aceleiași adrese.

Sub același aspect, s-a menționat și faptul că analiza efectuată de instanța de apel se raportează la dispozițiile legale în vigoare la data faptelor imputate inculpaților, conform principiului de drept *tempus regit actum* și are în vedere înscrisurile doveditoare în ființă la acel moment, căci la acestea trebuiau să se raporteze și inculpații, indiferent de calitatea lor (funcționari publici sau persoane particulare) și de forma de participare penală ce li s-a reținut în sarcină (autorat sau complicitate).

Ca urmare, pornind de la aceste considerații și având în vedere precizările făcute de Ministerul Public prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016,

Înalta Curte a arătat că, așa cum rezultă din chiar titlul ei, Legea nr. 1/2000, ale cărei dispoziții se susține că ar fi fost încălcate de inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu, reprezintă, în esență, o lege pentru punerea în aplicare a legilor fondului funciar nr. 18/1991 și nr. 167/1997, de prevederile acesteia beneficiind persoanele fizice și persoanele juridice care au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru terenurile agricole și *forestiere*, în termenul legal (art. 1).

De altfel, acest aspect rezultă și din conținutul art. 25 alin. 1 al actului normativ, care stabilește că „reconstituirea dreptului de proprietate și punerea în posesie a titularilor, în cazul terenurilor *forestiere*, precum și eliberarea titlurilor de proprietate se fac de comisiile locale și, respectiv, comisiile județene, în condițiile și cu procedura stabilite de Legea fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 167/1997, de Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor”, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, „și conform prezentei legi”.

În concordanță cu aceste dispoziții, art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 stipulează că, la stabilirea, prin reconstituire, a dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, în conformitate cu prevederile acestui act normativ, „comisiile comunale, orașenești, municipale și comisiile județene, constituite potrivit legii, vor verifica în mod riguros existența actelor doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestor acte, ținându-se seama și de dispozițiile art. 11 alin. 1 și 2 din aceeași lege”.

Îndatorirea studierii și analizării în mod punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, a înscrisurilor atașate cererii de retrocedare, sub toate aspectele stabilite de norma primară (existență, pertinență, verosimilitate, autenticitate și concludență), este prevăzută și de legislația secundară, respectiv de Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, care, reglementând atribuțiile ce revin comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, constituite în temeiul art. 12 din Legea nr. 18/1991, stabilește că cele comunale, orașenești și municipale „verifică în mod riguros îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 6 din Legea nr. 1/2000, cu modificările ulterioare, solicitând în acest scop toate relațiile și datele necesare” (art. 5 lit. b), în timp ce comisiile județene „verifică legalitatea propunerilor înaintate de comisiile comunale, orașenești și municipale, în special existența actelor doveditoare, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora” (art. 6 lit. c). În același sens, art. 79 alin. 1 din Regulament menționează că „în toate cazurile prevăzute de Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, comisiile comunale, orașenești sau municipale și cele județene vor verifica existența cererilor și actele doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestor acte”.

În plus, comisiile comunale, orașenești și municipale (din compunerea cărora fac parte și primarul localității, în calitate de președinte, precum și secretarul unității administrativ-teritoriale, conform art. 2 alin. 1 lit. a și c), mai au ca atribuții principale, printre altele, preluarea și analizarea cererilor depuse în conformitate cu prevederile legii, pentru reconstituirea drepturilor de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, cu excepția celor formulate de comune, orașe sau municipii (art. 5 lit. a); stabilirea mărimii și amplasamentului suprafeței de teren, pentru care se reconstituie dreptul de proprietate sau care se atribuie potrivit legii, propunerea altor amplasamente și consemnarea în scris a acceptului fostului proprietar sau al moștenitorilor acestuia pentru punerea în posesie pe un alt amplasament când vechiul amplasament este atribuit în mod legal altor persoane (art. 5 lit. c); completarea, în urma verificărilor efectuate, a anexelor la regulament cu persoanele fizice și juridice îndreptățite (art. 5 lit. d), în cazul cererilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, formulate în condițiile art. 24 din Legea nr. 1/2000, fiind întocmită anexa 37, potrivit art. 61 alin. 3 din același regulament; înaintarea și prezentarea spre aprobare și validare comisiei județene a situațiilor definitive, împreună cu documentația necesară, precum și a divergențelor produse și consemnate la nivelul acestor comisii (art. 5 lit. h).

Deopotrivă, potrivit aceluiași Regulament, comisiile județene (din care fac parte și prefectul, subprefectul și directorul direcției de contencios administrativ și controlul legalității, conform art. 4 alin. 1 lit. a, b și d), printre alte atribuții ce le revin, validează sau invalidează propunerile comisiilor comunale, orașenești și municipale, împreună cu proiectele de delimitare și parcelare (art. 6 lit. e) și emit titlurile de proprietate pentru cererile validate (art. 6 lit. f).

Așa cum s-a arătat anterior, înființarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor s-a realizat în conformitate cu prevederile art. 12 din Legea nr. 18/1991, acestea fiind organizate, prin ordin al prefectului, în fiecare comună, oraș sau municipiu (alin. 1) și funcționând sub îndrumarea unei comisii județene, condusă de prefect (2). Același text de lege a prevăzut reglementarea, prin hotărâre a Guvernului, a procedurii de constituire a comisiilor, a modalității de desfășurare a activității acestora și a atribuțiilor ce le revin (alin. 3), la data faptelor imputate inculpaților fiind în vigoare H.G. nr. 890/2005, care a aprobat Regulamentul prin care au fost stabilite aceste aspecte și care, în art. 2, prevedea, în sarcina comisiilor, obligația de a urmări și de a lua măsurile necesare pentru respectarea și aplicarea întocmai a respectivului regulament, dar și a prevederilor Legilor nr. 1/2000 și nr. 18/1991.

Cu privire la natura, felul și forma actelor doveditoare ce trebuie anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și a căror existență, relevanță, verosimilitate, autenticitate și concludență se impune, în mod obligatoriu, a fi verificate cu rigurozitate de către membrii comisiilor comunale, orașenești, municipale și județene, art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, la care face trimitere atât art. 45 din același act normativ, cât și art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, stabilește că acestea constau în: copie xerox de pe titlul de proprietate care s-a emis sau, după caz, de pe procesul-verbal ori de pe fișa de punere în posesie (lit. a); copie xerox de pe documentele ce dovedesc dreptul de proprietate pentru suprafețele de teren solicitate în plus (lit. b); o

declarație în care se va consemna, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire sau constituire, de familie, potrivit legii, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe localități sau de la mai mulți autori (lit. c). În situația în care nu au fost atașate cererii de retrocedare înscrisurile la care face referire norma legală, iar solicitantul, deși a fost informat de către comisia locală (prin intermediul președintelui sau secretarului) cu privire la necesitatea depunerii lor, nu le-a prezentat, fără a invoca o justificare valabilă, în privința acestuia operează sancțiunea decăderii din dreptul de a cere reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului, astfel cum se prevede în art. 9 alin. 8 teza a II-a din Legea nr. 18/1991.

Detaliind dispozițiile art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, dar și pe cele ale art. 9 alin. 3 și 4 din același act normativ (referitoare la locul și modul în care se depune cererea de reconstituire și la conținutul său), art. 11 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 prevede că „stabilirea dreptului de proprietate se face numai la cerere, formulată de fiecare persoană îndreptățită, personal sau prin mandatar” (alin. 1); că „în cerere se vor menționa următoarele date și elemente: numele și prenumele solicitantului și ale părinților, gradul de rudenie, suprafața de teren la care se socotește îndreptățit, precum și orice alte date necesare pentru stabilirea dreptului de proprietate potrivit legii” (alin. 2); că „la cerere se vor anexa: acte de proprietate, certificat de moștenitor, hotărâre judecătorească, dacă există”, iar, „în toate cazurile, certificat de naștere, certificat de deces al autorului, în cazul moștenitorilor, precum și orice acte din care să rezulte dreptul de proprietate asupra terenului solicitat” (alin. 3), dar și declarația prevăzută de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 (alin. 4). Totodată, art. 11 stabilește că „în cazul în care cererea se depune personal, solicitantul va prezenta actele doveditoare în original și câte o copie xerox, semnată pentru conformitate, rămânând la comisie numai copiile acestora” (alin. 6), iar în situația în care „cererea se transmite prin poștă, la aceasta se vor anexa copii xerox semnate pentru conformitate pe propria răspundere de către solicitant” (alin. 7).

Astfel, sintetizând, în toate situațiile ce intră sub incidența Legilor nr. 1/2000 și nr. 18/1991, deci și în cazul în care se solicită reconstituirea dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate (art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000), cererea adresată comisiilor locale trebuie să fie însoțită de următoarele înscrisuri: titlul de proprietate care s-a emis sau, după caz, procesul-verbal ori fișa de punere în posesie, în copie xerox semnată pentru conformitate de către solicitant; documentele ce dovedesc dreptul de proprietate pentru suprafața de teren solicitată în plus, în copii xerox semnate pentru conformitate de către solicitant, categorie în care se includ, pe lângă actele obişnuite de dovedire a proprietății, orice alte înscrisuri din care rezultă dreptul de proprietate care a aparținut foștilor proprietari; o declarație în care se va consemna, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire sau constituire, de familie, potrivit legii, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe localități sau de la mai mulți autori; acte care dovedesc calitatea de moștenitor, în copii xerox semnate pentru conformitate de către solicitant, cum ar fi: certificat de moștenitor, certificat de naștere, certificat

de deces al autorului, hotărâre judecătorească etc.; declarația prevăzută de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

Rezultă, aşadar, că actele doveditoare anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, astfel cum sunt prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991 și detaliate de art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, trebuie verificate în mod atent, punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, atât sub aspectul existenței (inclusiv a formei în care au fost depuse), cât și al pertinentei, verosimilității, autenticității și concludenței lor, de către membrii comisiilor comunale, orașenești, municipale și județene învestite cu soluționarea cererilor de retrocedare, conform obligației instituite în sarcina acestora prin art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 5 lit. b, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulament, astfel încât să se constate, dincolo de orice dubiu rezonabil, că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire și că imobilul revendicat a aparținut în proprietate acestuia sau antecesorilor săi la data trecerii lui în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale sau, dimpotrivă, că nu sunt îndeplinite aceste condiții și, ca atare, stabilirea dreptului de proprietate, prin reconstituire, nu poate opera.

Cu alte cuvinte, concluzia cu privire la temeinicia sau, după caz, la netemeinicia unei cereri de retrocedare nu se poate fundamenta pe o verificare formală, superficială, a actelor anexate acesteia sau depuse, ulterior, în dovedirea ei, membrii comisiilor locale și, respectiv, județene având obligația legală de a examina în mod temeinic, riguros, toate înscrisurile aflate la dosarul administrativ, pentru a se asigura că realitatea lor nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența), în sensul că furnizează informații convingătoare, lămuritoare, pentru a stabili existența/inexistența calității solicitantului de persoană îndreptățită la restituire, atât din perspectiva dreptului de proprietate al acestuia sau al predecesorilor săi asupra terenului revendicat la data trecerii lui în proprietatea statului, cât și sub aspectul calității sale de moștenitor legal sau testamentar al celor din urmă.

Sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite cu documentele anexate cererii de retrocedare, Înalta Curte a constatat, în baza interpretării coroborate a prevederilor art. 1 și art. 24 din Legea nr. 1/2000, că, în accepțiunea acestui act normativ, persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate (ce constituie, de altfel, limita maximă a suprafeței de teren ce poate fi retrocedată), sunt foștii proprietari, persoane fizice/juridice, sau moștenitorii acestora, pe numele cărora se întocmesc, ulterior, și titlurile de proprietate, în condițiile art. 24 alin. 3 din același act normativ.

De altfel, aceleași categorii de beneficiari ai dreptului la retrocedare sunt stabilite și în cuprinsul art. 45 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, potrivit căruia „persoanele fizice sau, după caz, moștenitorii acestora, ale căror *terenuri cu*

vegetație forestieră, păduri, zăvoaie, tufărișuri, pășuni și fânețe au trecut în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate (...)", caz în care formularea cererii trebuie făcută, potrivit alin. 3 al aceluiași articol, „în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. 3-9”.

În același sens sunt și dispozițiile art. 26 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, care menționează că „*terenurile cu vegetație forestieră (...)* care au aparținut persoanelor fizice se restituie, la cerere, foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, într-o suprafață egală cu cea trecută în proprietatea statului”.

Calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare este strâns legată de dovedirea dreptului de proprietate al solicitantului sau al autorului său cu privire la terenul forestier revendicat, drept care trebuie să fi existat la momentul preluării bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, căci, în cazul în care înscrisurile atașate cererii nu prezintă aptitudinea de a proba acest din urmă aspect (și nu s-au solicitat, în scris, alte probe), nici titularul ei nu poate fi considerat persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilului respectiv. În plus, în situația în care cererea este formulată de succesorul fostului proprietar, solicitantul, pentru a fi considerat persoană îndreptățită, trebuie să dovedească, pe lângă existența dreptului de proprietate al autorului invocat, asupra terenului, la data naționalizării, și calitatea sa de moștenitor al acestuia, în înțelesul dat respectivei noțiuni de Legea nr. 1/2000, ale cărei dispoziții se completează ce cele ale Legii nr. 18/1991. Or, în conformitate cu prevederile art. 13 din acest din urmă act normativ, coroborate cu cele ale art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile și în ipoteza reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, prevăzută de art. 45 din Legea nr. 18/1991 și art. 24 din Legea nr. 1/2000, calitatea de moștenitor se stabilește pe baza certificatului de moștenitor sau a hotărârii judecătorești definitive și a actelor de stare civilă ori, în lipsa acestora, prin orice probe din care rezultă acceptarea moștenirii. Așa cum s-a arătat în literatura juridică, întrucât textul de lege nu distinge, acesta are în vedere atât moștenitorii legali, cât și pe cei testamentari, aplicându-se, în baza aceluiași raționament, indiferent dacă moștenitorii care au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate au venit la moștenire în nume personal, prin reprezentare succesorală sau prin retransmitere.

În ceea ce privește dovada actelor juridice, sarcină ce îi incumbă persoanei care a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate, în doctrina de specialitate, dar și în jurisprudența instanțelor naționale, s-a arătat că aceasta este guvernată de legea în vigoare la momentul încheierii respectivelor acte juridice, cu excepția situației când forma lor a fost impusă *ad probationem* și legea nouă ușurează dovada, permițând noi mijloace de probă, caz în care se aplică aceasta din urmă.

1.2.a). În speță, astfel cum rezultă din situația de fapt reținută în urma coroborării întregului material probator administrat, inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar, a formulat, la data de 06.09.2005, în nume propriu, o cerere de restituire în natură sau prin echivalent a terenului de 46 ha situat în localitatea Ghermănești, comuna Snagov, făcând trimitere, în acest sens, la

notificarea anterioară, înregistrată sub nr. 3476 din 03.12.2003, care vizase doar suprafața de 10 ha, așa cum prevedea legea specială în vigoare la acel moment.

În drept, a fost invocată Legea nr. 247/2005 care, prin art. 3 din Titlul VI, a prelungit termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce puteau fi restituite conform Legii nr. 1/2000, astfel cum a fost modificată prin actul normativ menționat, până la data de 30.11.2005, inclusiv.

Cererea nu cuprinde nicio referire la calitatea în care inculpatul a formulat-o, însă, făcându-se trimitere la notificarea nr. 3476 din 03.12.2003, reiese că a fost avută în vedere aceeași justificare invocată anterior, respectiv cumpărarea de către acesta, în baza contractului autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001, a drepturilor succesoriale ale numitei Urdărianu Monique, legatară universală a Elenei Lupescu, la rândul său, soția supraviețuitoare și moștenitoarea fostului Rege Carol al II-lea, căruia i-ar fi aparținut imobilul solicitat, ca urmare a donației făcute de Primăria Municipiului București prin procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932. În același sens pledează și faptul că procura autentificată sub nr. 2399/01.09.2005, în baza căreia martorul Dumitrescu Mircea a depus cererea de retrocedare, a fost dată de inculpat „în calitate de dobânditor al drepturilor succesoriale aparținând defunctei Elena Lupescu”, mandatarul fiind împuternicit să îl reprezinte pe acesta la autoritățile competente (printre care și Primăria Snagov) în vederea redobândirii pe cale administrativă a mai multor bunuri, între care se regăsește și terenul în suprafață de 46 ha situat în comuna Snagov.

Deși, la data de 01.11.2005, a fost formulată și depusă la Primăria Snagov, de către același mandatar, în numele lui Al României Paul Philippe, o altă cerere în care s-a făcut referire la cea anterioară, din 06.09.2005, nici în conținutul acesteia nu a fost menționată calitatea în care inculpatul a inițiat respectivele demersuri de reconstituire a dreptului de proprietate, singura precizare suplimentară vizând identificarea bunului imobil a cărui restituire se solicită, respectiv terenul în suprafață de 47 ha situat în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”.

Abia ulterior, printr-un memoriu întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, inculpatul Al României Paul Philippe a justificat calitatea sa de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, arătând că descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire au fost recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la bunul revendicat, s-a menționat, în esență, că acesta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind ulterior preluat de Statul Român ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38 din 27.05.1948.

Astfel cum rezultă din dosarul administrativ înaintat de Primăria Snagov (filele 210-403 vol. 15 d.u.p., 281-453 vol. 16 d.u.p.), deși, inițial, cererea adresată respectivei instituții nu a fost însoțită de niciun document, ulterior, în dovedirea acesteia, s-au depus, în copie xerox: traducerile în limba română a testamentului și actului de deces al Elenei Lupescu, a certificatului de căsătorie

dintre aceasta și Carol al II-lea, a declarației privind deschiderea procesului de stabilire a taxei succesoriale, ca urmare a decesului fostului rege în 09.04.1943 și a anexei la aceasta constând în darea de seamă asupra bunurilor supuse partajului; certificatul de naștere, cartea de identitate și pașaportul inculpatului Al României Paul Philippe; procesul-verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București; procesul-verbal din 23.11.1940 privind punerea în posesie ca administrator sechestru a domnului M. Rîmniceanu asupra proprietăților imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut fostului Rege Carol al II-lea sau Casei Regale; procesul-verbal din 25.08.1941 privind punerea în posesie ca administrator sechestru, în locul domnului M. Rîmniceanu, al cărui mandat înceta, a numitului Fl. Marinescu; sentințele civile nr. 1872 din 26.06.2003 și nr. 1496 din 16.05.2005 ale Judecătoriei Buftea, pronunțate în dosarele nr. 3387/2003 și, respectiv, nr. 378/2005, iar în copie legalizată: contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 și certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002 de pe urma Elenei Lupescu.

Prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei comunale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, au solicitat mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe să transmită actul – legea prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, considerând că acesta este necesar pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000.

La rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a transmis, prin adresa nr. 871/23.02.2006, semnată de martorul Berceanu Daniel Marian, că cererea de retrocedare nu îndeplinește condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea și a depozitării sale abuzive de către Statul Român.

Ulterior, însă, fără a verifica în mod riguros depunerea la dosarul administrativ a documentului solicitat prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, dar și existența, relevanța, verosimilitatea, autenticitatea și concludența celorlalte acte doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, cu toate că le revenea o asemenea obligație potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, **inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae**, împreună cu alți 4 membri ai Comisiei locale Snagov din care făceau parte, au întocmit, în data de 09.03.2006, procesul-verbal înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care au constatat, în temeiul art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că Al României Paul Philippe îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, aprobând anexa 37 și dispunând înaintarea ei pentru validare comisiei județene. Totodată, în baza acestui proces-verbal, în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae au semnat, ulterior, în aceleași condiții, anexa 37, prin care s-a recunoscut dreptul inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de teren solicitate.

Cu toate că, la dosarul administrativ se regăsește, în copie xerox, procesul-verbal din 23.11.1940 privind punerea în posesie a domnului M. Rîmniceanu, ca administrator sechestru, asupra proprietăților imobiliare ce au aparținut fostului Rege Carol al II-lea sau Casei Regale, înscris ce poartă, pe verso, mențiunea olografă „document depus urmare adresei nr. 15056/14.12.2005; 19.12.2005” și o semnătură indescifrabilă, s-a constatat că acestuia nu i-a fost atribuit un număr de înregistrare distinct la Primăria Snagov, care să ateste o dată diferită la care să fi fost transmis, iar în plus, are aplicate anumite însemnări, de asemenea olografe („să vedem dacă există lege”), cu privire chiar la aspectul ce trebuia lămurit prin emiterea adresei, împrejurări care, analizate în mod coroborat, conduc la concluzia certă că respectivul document nu a fost comunicat Comisiei locale Snagov ulterior zilei de 14.12.2005, ci, dimpotrivă, a fost depus anterior, împreună cu o parte din celelalte înscrisuri, mențiunile de pe spatele lui fiind efectuate tocmai pentru a da o aparență de legalitate procedurii de soluționare a cererii formulate de inculpatul Al României Paul Philippe (fila 351 vol. 16 d.u.p.).

Chiar dacă s-ar admite că acest act a fost transmis ca urmare a adresei nr. 15056 din 14.12.2005, membrii Comisiei locale Snagov și, în principal, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, care întocmiseră respectiva adresă, ar fi trebuit să observe, în urma unei analize temeinice și atente a conținutului său, că este lipsit de relevanță și concludentă, din moment ce face o referire generală la legea întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București, fără a indica numărul ei sau Monitorul Oficial în care a fost publicată, și în condițiile în care nu a fost însoțit efectiv, astfel cum se solicita în adresă, de documentul (legea) care proba dobândirea dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov de către Regele Carol al II-lea.

Într-adevăr, așa cum rezultă din actele atașate la dosarul administrativ, prin procesul-verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona Regelui Carol al II-lea trupul „Fundul Sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, dar, pentru a opera efectul translativ de proprietate, s-a dispus „întocmirea cuvenitului proiect de lege pentru această donațiune” (filele 348-349 vol. 16 d.u.p.). De altfel, bunul imobil respectiv intrase în proprietatea Municipiului București, tot prin „cedare cu titlu gratuit” de către Ministerul de Agricultură și Domenii, ca efect al unui act normativ, respectiv al Legii nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei, publicată în Monitorul Oficial nr. 32 din 09.02.1931 (filele 67-68 vol. 16 d.u.p., 34-36 vol. 17 d.u.p.).

Or, în situația în care solicitantul nu a dovedit, prin înscrisurile depuse, existența legii prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier revendicat a fost transferat, cu titlu gratuit, în patrimoniul Regelui Carol al II-lea și nici existența unui eventual act de donație perfectat cu respectarea cerințelor de formă prevăzute *ad validitatem* de art. 813 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data faptelor, Comisia locală Snagov nu putea să constate îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la acel teren decât în urma unei examinări sumare și superficiale a existenței documentelor la care se referă art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991

și art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, deci cu încălcarea obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din același regulament.

Într-adevăr, așa cum rezultă din probele administrate în cauză, prin Decretul-lege nr. 3767/1940, publicat în Monitorul Oficial nr. 266 din 12.11.1940, s-a dispus instituirea sechestrului asupra averii Regelui Carol al II-lea, până la stabilirea definitivă a dreptului de proprietate cu privire la bunurile deținute de acesta (filele 40-42 vol. 17 d.u.p.), sens în care, ulterior, a fost emisă de Ministerul Justiției Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940, publicată în Monitorul Oficial nr. 268 din 14.11.1940, prin care a fost desemnat administratorul sechestrului „al tuturor bunurilor imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut sau aparțin fostului rege” (filele 38-39 vol. 17 d.u.p.). Așadar, prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940, au fost puse sub sechestru nu doar bunurile aflate în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci și cele care se aflau în posesia sa, cum era și Pădurea Snagov, în cazul căreia nu fusese adoptată o lege și nici încheiat vreun act juridic pentru a opera transmisiunea dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul acestuia. Or, în atare condiții, cele două procese-verbale de instituire a sechestrului, din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse de Al României Paul Philippe, prin mandatar, la dosarul administrativ, nu prezentau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului cu vegetație forestieră, situat în Pădurea Snagov, a cărui retrocedare se solicita, chiar dacă în primul dintre acestea se făcea referire – fără a fi, însă, indicată în concret – la legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932, din moment ce respectiva lege nu a fost identificată și anexată cererii de reconstituire, după cum nu a fost atașat niciun alt înscris care să dovedească dobândirea în proprietate a bunului de către autorul invocat de solicitant, aspect ce ar fi fost lesne de observat de către președintele și secretarul Comisiei locale Snagov dacă ar fi analizat corespunzător, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, actele de care inculpatul a înțeles să se folosească.

De altfel, contrar susținerilor judecătorului fondului, s-a reținut că nici celelalte înscrisuri indicate de acesta în cuprinsul sentinței apelate (procesul-verbal încheiat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09, 01, 04, 07, 11, 16 și 23.10.1940; lista de imobile urbane și rurale proprietatea fostului suveran; inventarul din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului-lege nr. 3767/1940; nota informativă din 01.07.1946) nu dovedesc că terenul forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, ar fi fost proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci doar realitatea, necontestată, că bunurile deținute de acesta, cu orice titlu, inclusiv imobilul în discuție, ulterior abdicării sale, au fost puse sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra lor, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist. Într-adevăr, și în cuprinsul inventarului din 15.04.1941, se face aceeași trimitere la „legea întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932”, însă, dat fiind că o asemenea lege nu a fost adoptată, existența ei nefiind identificată nici de Serviciul Arhive Naționale Istorice

Centrale (vol. 27 d.u.p.), nu s-a realizat nici transmisiunea dreptului de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, bunul aflându-se doar în posesia acestuia.

În plus, deși inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat, în cuprinsul memoriilor depuse la dosarul administrativ, de faptul că bunul a cărui restituire a solicitat-o fusese trecut abuziv în proprietatea Statului Român prin Decretul nr. 38/1948, din conținutul acestuia rezultă cu evidență că Pădurea Snagov nu a făcut obiectul preluării de către stat prin acest act, lucru cu neputință de realizat din moment ce imobilul nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea. Sub acest aspect, nu a putut fi reținută susținerea primei instanțe în sensul că Decretul nr. 38/1948, prin dispozițiile art. II, se referea generic la toate bunurile ce au aparținut fostei familii regale, în care se include și Pădurea Snagov, din moment ce, în Deciziunea Consiliului de Miniștri, dată în aplicarea acestuia (publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948), imobilele trecute în proprietatea statului au fost, pe larg, individualizate, iar între acestea nu se regăsește și terenul în discuție, a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe (filele 142-150 vol. 27 d.u.p.).

Deși inculpații Mușat Apostol și Dima Nicolae, în calitate de membri ai Comisiei locale Snagov, pentru a aprecia asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în vederea reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, trebuiau să verifice dacă bunul revendicat a aparținut în proprietate autorului solicitantului la momentul preluării lui de către stat, examinare ce ar fi fost pe deplin posibilă, de vreme ce Decretul nr. 38/1948 fusese pus la dispoziția comisiei de Al României Paul Philippe în sprijinul altor notificări, fiind înaintat de Primăria Snagov și pentru prezentul dosar (filele 340-343, 355-356, 381-382 vol. 16 d.u.p.), dovadă că s-a aflat la dispoziția autorității administrative, aceștia nu au depus minime diligențe pentru stabilirea respectivei chestiuni, ce era, practic, de esență soluționării cererii de retrocedare, considerând, fără vreo analiză în acest sens în raport cu actele doveditoare depuse, care demonstrau contrariul, că imobilul s-a aflat în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea și că a fost trecut în mod abuziv în proprietatea Statului Român, acțiune ce se subsumează, deopotrivă, încălcării obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, dar și de art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile potrivit art. 25 alin. 1 din primul act normativ menționat.

Faptul că imobilul a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe nu a constituit proprietatea Regelui Carol al II-lea, aflându-se doar în posesia acestuia și, prin urmare, nu a făcut obiectul Decretului nr. 38/1948, a fost confirmat și de Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care acesta a fost obligat să lase în deplină proprietate și posesie Statului Român mai multe bunuri, printre care și Trupul de pădure „Fundul sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, constatându-se, în esență, că deținerea de către fostul suveran a terenului respectiv s-a realizat fără niciun titlu. În concret, s-a reținut că „ (...) fostul Primar General al Capitalei (...) a fost nevoit să cedeze în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără a se

fi elaborat legea necesară în baza căreia Primăria să poată ceda acea pădure și fără a se fi întocmit un act pentru transmisiunea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal de a se dona trupul de pădure zis Fundul sacului cu o suprafață de 46,78 ha”. În consecință, având în vedere că nu a existat „o transmisiune a dreptului de proprietate asupra suprafeței de pădure în discuțiune”, aspect recunoscut și prin memoriul-întâmpinare depus de mandatarul fostului Rege Carol al II-lea, în care se arată, „în mod categoric, că nu s-au îndeplinit formele legale” pentru această transmisiune, s-a constatat că „deținerea ei de către fostul suveran este lipsită de un temei legal” și, în consecință, se impune readucerea acesteia în patrimoniul Statului Român (filele 70-102 vol. 17 d.u.p., 187-219 vol. 27 d.u.p.).

În plus, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nu se puteau prevala nici de existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, prin care s-a constatat că Al României Paul Philippe este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”, din moment ce, nefiind parte în procesul în care s-a pronunțat, într-o acțiune în constatare, respectiva hotărâre judecătorească, aceasta nu era obligatorie pentru Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, situație în care membrii săi trebuiau să analizeze temeinicia cererii de restituire prin raportare la toate documentele depuse de solicitant în procedura administrativă.

Cu alte cuvinte, în condițiile în care sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu se impunea prin forța sa obligatorie Comisiei comunale Snagov, din moment ce aceasta nu a fost parte în procedura judiciară în care a fost pronunțată, procedură specifică, de altfel, dreptului comun privind acțiunea în constatare, iar nu legilor speciale în materia retrocedării, membrilor săi, inculpați în cauză, le revenea obligația legală de a verifica, în mod riguros, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndrituită la restituirea terenului cu vegetație forestieră situat în pădurea Snagov, atât sub aspectul existenței titlului de proprietate al antecesorului indicat de solicitant și al depozitării sale abuzive de către Statul Român, cât și al calității sale de moștenitor al celui din urmă, cu atât mai mult cu cât, prin respectiva sentință, se constatare doar îndrituirea la retrocedarea unei părți din imobilul revendicat (10 ha), ce fusese deja restituită prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, situație în care, potrivit normei de reglementare primară, stabilirea dreptului de proprietate nu mai putea opera decât pentru diferența dintre suprafața primită anterior și cea avută în proprietate.

Îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe de a obține reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, nu a fost analizată, însă, cu scrupulozitate și seriozitate, de inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nici din perspectiva calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat, documentele atașate în susținerea cererii neprezentând relevanța și concludența necesare pentru a concluziona că solicitantul era îndrituit la retrocedare.

Astfel, în condițiile în care nu au realizat o verificare riguroasă a existenței și relevanței înscrisurilor doveditoare sub acest aspect, cei doi membri ai Comisiei locale Snagov nu au observat că, deși Al României Paul Philippe a formulat cererile de restituire (din 06.09.2005 și 01.11.2005) în nume propriu, invocând, inițial, așa cum s-a arătat anterior, faptul că ar fi cumpărat drepturile succesoriale ale numitei Urdărianu Monique, legatară universală a Elenei Lupescu, în realitate, prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 (ce a fost atașat la dosarul administrativ), inculpatul nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al soției supraviețuitoare a Regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991 (aplicabil potrivit art. 25 din Legea nr. 1/2000), respectiv acela de moștenitor al persoanei fizice proprietară a terenului forestier la data preluării lui de către stat prin efectul unor acte normative speciale.

În plus, pentru dovedirea calității de moștenitor a Elenei Lupescu după fostul Rege Carol al II-lea nu era suficientă existența actelor de stare civilă depuse de solicitant, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor, care să probeze, implicit, că acceptase succesiunea în termenul legal, însă, deși un asemenea act nu a fost trimis Comisiei locale Snagov, membrii săi nu au constatat și sancționat aceste lipsuri.

Mai mult, așa cum atestă conținutul său, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv acelea „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, în condițiile în care aceasta a trăit împreună cu fostul rege și a decedat în Portugalia.

Or, așa cum s-a arătat, în privința suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu a fost adoptată vreo lege și nici încheiat vreun act juridic prin care să se realizeze transferul dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, astfel încât respectivul imobil nu ar fi putut să aparțină nici Elenei Lupescu, nefiind, deci, „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către aceasta.

Pe de altă parte, deși prin memoriile completatoare depuse ulterior la dosarul administrativ inculpatul Al României Paul Philippe a susținut și faptul că este succesorul în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al II-lea, acesta nu era îndrituit să formuleze, la data de 06.09.2005, cererea de retrocedare prevalându-se de această calitate, din moment ce tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, astfel încât, teoretic, doar el (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

În acest sens, s-a menționat că, potrivit principiilor generale ale devoluțiunii legale, aplicabile la data faptelor imputate inculpaților, rudele defunctului veneau la moștenire în ordinea claselor de moștenitori legali, iar în interiorul unei clase, rudele mai apropiate în grad le înlăturau de la moștenire pe cele mai îndepărtate (principiul proximității gradului de rudenie între moștenitorii din aceeași clasă), astfel încât singurul care era îndreptățit potrivit legii să vină la moștenirea Regelui Carol al II-lea, alături de fostul rege Mihai I,

era Carol Mircea Grigore, în calitate de fiu, care a decedat abia la data de 27.01.2006, când deja expirase inclusiv termenul stabilit de art. 3 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, respectiv 30.11.2005.

Mai mult, deși a invocat în apărare acest aspect, inculpatul Al României Paul Philippe nu a atașat la dosarul administrativ vreo procură specială prin care să fi fost împuternicit de tatăl său să introducă, în numele lui, cererea de restituire, dimpotrivă aceasta fiind formulată de inculpat în nume propriu.

În cauză, însă, nefăcând o verificare riguroasă cu privire la existența la dosar a tuturor înscrisurilor necesare pentru a aprecia asupra întrunirii de către solicitant a calității prevăzute de lege pentru formularea cererii de retrocedare și nici cu referire la pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea sub același aspect a actelor depuse de acesta, pe care le-au examinat superficial, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de membri ai Comisiei locale Snagov, au considerat, contrar împrejurărilor atestate de documentele folosite de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea solicitării, că acesta are calitatea de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier revendicat, nesocotind, astfel, prin maniera în care au acționat și în această privință, obligația ce le revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

De altfel, atât cu prilejul audierii sale de către organele de anchetă penală, cât și în cursul cercetării judecătorești efectuate în fața instanței de fond, inculpatul Mușat Apostol a recunoscut că nu a verificat în mod serios, cu scrupulozitate, înscrisurile depuse în dovedirea cererii de restituire a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, pe care „doar le-a răsfoit”, arătând că „s-a bazat pe ce i-a spus Dima” și că, neavând cunoștințe de specialitate, nu era în măsură să examineze legalitatea unor asemenea documente, motiv pentru care își însușea opinia direcției de specialitate. Apărarea inculpatului a fost apreciată, însă, neîntemeiată, din moment ce obligația de a studia cu rigurozitate actele doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare incumbă, potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, fiecărui membru al comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate, care răspunde personal pentru modul în care o aduce la îndeplinire și trebuie să poarte asupra mai multor aspecte, respectiv existența, pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea respectivelor înscrisuri, ceea ce presupune, implicit, efectuarea de verificări pentru a se asigura că realitatea acestora nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența). De altfel, efectuarea unei analize superficiale a actelor doveditoare depuse de solicitant a fost acceptată și de inculpatul Dima Niculae, care, în declarația de la urmărire penală, menținută la curtea de apel, a arătat că „cel de la juridic din Prefectura Ilfov” a fost persoana care i-a spus „că Paul vine în calitate de cumpărător de drepturi succesoriale” (aspect ce putea fi lesne observat din simpla lecturare a cererilor și a înscrisurilor atașate), dar și că nu a „verificat dacă s-a

deschis succesiunea”, deși observase existența contractului de cumpărare a drepturilor succesoriale.

Contrar susținerii curții de apel, nu s-a putut considera că, prin pronunțarea deciziei civile nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, prin care s-a recunoscut în România sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce, așa cum s-a argumentat anterior, acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv, neavând calitatea de persoană îndreptățită nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității de moștenitor al fostului proprietar, din moment ce terenul în discuție nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci în proprietatea publică/privată a statului.

Mai mult, analiza efectuată de Înalta Curte nu s-a putut raporta decât la înscrisurile doveditoare în ființă la momentul comiterii faptelor imputate prin rechizitoriu, căci acestea trebuiau avute în vedere și de inculpați, indiferent de calitatea lor, de funcționari publici sau persoane particulare, și de forma de participare penală ce li s-a reținut în sarcină, respectiv autorat sau complicitate.

Așadar, având în vedere toate considerentele anterior expuse, instanța de control judiciar a constatat, contrar celor reținute de judecătorul fondului, că *aprobarea*, prin procesul-verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006) și, *ulterior, semnarea de către inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae*, în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, *a anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006)*, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, *s-au realizat cu încălcarea legii, și anume a art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005* și au avut ca urmare prejudicierea Statului Român și, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat, fiind, astfel, *înrundite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave*, în varianta incriminată de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

Sub aspect subiectiv, s-a reținut că inculpații au acționat cu vinovăție sub forma intenției directe, prevăzând că, prin acțiunile lor, grefate pe examinarea superficială și lipsită de orice rigurozitate a actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare, cu consecința reconstituirii, cu încălcarea obligațiilor legale, a dreptului de proprietate privată asupra unui teren aparținând Statului Român, creează atât un prejudiciu patrimonial acestuia, cât și un folos

material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și urmărind producerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

S-a apreciat că relevanță în ceea ce privește atitudinea psihică cu care au acționat inculpații prezintă declarațiile martorilor Berceanu Daniel Marian (șef al Ocolului Silvic Snagov și membru al comisiei comunale pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor), Cucu Petru Ionuț și Căpanu George, care au arătat, în mod concordant, că poziția Direcției Silvice București, Ocolul Silvic Snagov, exprimată constant, atât în scris, dar și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate de primul martor cu inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae (recunoscute și de inculpatul Mușat Apostol în declarațiile din 02.03.2016 și 22.02.2019), a fost în sensul neîndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru retrocedarea către Al României Paul Philippe a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Snagov, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra bunului și a depozitării sale abuzive de către Statul Român. De altfel, chiar inculpații au pus în vedere, în scris, solicitantului, prin mandatar, să transmită comisiei actul – legea prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, considerând că documentul este necesar pentru soluționarea cererii de restituire, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000.

Or, în atare condiții, când chiar reprezentatul autorității publice care administra fondul forestier național contesta în mod vehement dreptul la retrocedare al solicitantului, în loc să manifeste o diligență sporită pentru verificarea cu rigurozitate a actelor doveditoare prin raportare în special la aspectele tăgăduite, și cu atât mai mult cu cât Al României Paul Philippe nu transmisese la dosarul administrativ documentul solicitat, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, fără o analiză atentă, minuțioasă, a existenței, pertinentei, concludenței, verosimilității și autenticității înscrisurilor depuse, care dovedeau contrariul, au considerat că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire, atât sub aspectul dreptului de proprietate al autorului invocat asupra bunului, cât și al calității solicitantului de moștenitor al celui din urmă, în sensul Legii nr. 1/2000.

Mai mult, cunoscând poziția fermă manifestată în mod constant de Berceanu Daniel Marian, reprezentantul în comisie al Ocolului Silvic Snagov și prefigurând, deopotrivă, soluția ce va fi dată cu nesocotirea prevederilor legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, inculpații, în calitate de președinte și secretar ai respectivei comisii, nu l-au invitat pe acesta să participe la ședința din 09.03.2006, când s-a luat în discuție, printre altele, și cererea de restituire formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, motiv pentru care martorul nu a iscălit procesul-verbal din 09.03.2006, semnând, la insistențele inculpatului Dima Niculae, doar anexa 37, însă cu obiecțiuni, în sensul incidenței aceluiași impedimente la retrocedare invocate anterior, respectiv a inexistenței la dosar a legii/actului prin care imobilul revendicat a fost transmis în proprietatea Regelui Carol al II-lea și a dovezii privind depozitarea lui abuzivă de către Statul Român, suprafața solicitată nefiind prevăzută în Decretul nr. 38/1948 și nici în Deciziunea Consiliului de Miniștri publicată în Monitorul Oficial nr. 140/19.06.1948, Partea 1B.

De altfel, sub aspectul poziției subiective avute la momentul comiterii faptelor, nu a putut fi omisă împrejurarea, atestată de probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în cauză, că modalitatea în care au acționat inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, cu ocazia soluționării cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de Al României Paul Philippe, a fost influențată, în mod determinant, și de conduita inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela – mandatară celui din urmă și persoană direct interesată în restituirea, prin orice mijloace, a terenului revendicat, dată fiind valoarea folosului pe care urma să îl obțină din valorificarea ulterioară a acestuia – care, prin prisma relației apropiate stabilite, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, cu primarul localității Snagov, a contribuit, prin intervenția sa, la adoptarea de către acesta din urmă și de către coinculpat a deciziei de aprobare a anexei 37, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante), în care a susținut, contrar realității, ce îi era pe deplin cunoscută, că mandantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe aceștia să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

1.2.b). În același registru al îndeplinirii defectuoase a îndatoririlor specifice funcțiilor încredințate, s-a desfășurat și procedura de validare a anexei 37 de către Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, constatându-se aceeași încălcare de către membrii acesteia, inculpați în cauză, a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Așa cum s-a arătat cu ocazia expunerii situației factuale, anexa 37 cu nr. 3721/10.03.2006, împreună cu procesul-verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006 și cu documentele care au stat la baza emiterii acestora au fost înaintate, la data de 10.03.2006, spre verificare și validare, Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrate la Prefectura Ilfov sub nr. 5460 din 15.03.2006.

În 20.04.2006, Primăria Snagov a mai transmis, în completare, înscrisuri comunicate, ulterior aprobării anexei 37, de reprezentanta convențională a inculpatului Al României Paul Philippe, fără însă a le individualiza (53 file), iar la rândul său, cea din urmă, respectiv inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a mai depus la dosarul administrativ, în două rânduri, dintre care o dată cu prilejul vizitei efectuate la biroul prefectului județului Ilfov, Jecu Nicolae, o serie de acte, din care o parte semnificativă fuseseră deja atașate în cursul procedurii administrative desfășurate de Comisia locală Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate.

Astfel, cu caracter de noutate, în procedura de verificare a legalității propunerii de validare a anexei 37, formulată de comisia locală, au fost depuse, în copie xerox: traduceri în limba română a sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, pronunțată în dosarul nr. 234/4 și a actului de deces al fostului suveran Carol al II-lea; Legea nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei; Monitoarele Oficiale nr. 266 din 12.11.1940, nr. 268 din 14.11.1940 și nr. 121 din 27.05.1948, în care au fost publicate Decretul-lege nr. 3767/1940, Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940 și, respectiv, Decretul nr. 38/1948; extras din Monitorul Oficial nr. 282 din 23.03.1889; certificatul de

calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005 de pe urma Regelui Carol al II-lea; certificatul de calitate de moștenitor nr. 129 din 24.05.2006 de pe urma defunctului Carol Mircea Grigore de România; certificatul de naștere și actul de deces ale numitului Al României Mircea Grigore; decizia civilă nr. 1075/A din 12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 31572/3/2005.

Deși aceste înscrisuri nu atestau o altă situație juridică cu privire la imobilul revendicat și la calitatea de moștenitor a solicitantului, diferită de cea rezultată din actele depuse în susținerea cererii în prima etapă a procedurii administrative, neavând, așadar, aptitudinea de a demonstra îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, implicit, nici legalitatea propunerii de validare formulată de Comisia locală Snagov, **inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe**, fără a verifica în mod riguros existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, cu toate că le revenea o asemenea obligație potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, au decis, în ședința din data de 07.07.2006, împreună cu alți membri ai Comisiei județene Ilfov, din care făceau parte, validarea anexei 37, înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate al solicitantului asupra suprafeței de teren menționate, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea. Ca urmare, a fost emisă hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care, în temeiul art. 12 alin. 2 și art. 51 din Legea nr. 18/1991, s-a validat anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Phillipe, cu suprafața de 46,78 ha, teren cu vegetație forestieră, hotărâre ce a fost semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae și de secretarul comisiei, inculpata Popa Caterina.

De altfel, desfășurarea activității cu ignorarea obligației prevăzute art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 constituia o regulă la nivelul Comisiei județene Ilfov, căci, așa cum rezultă din vastul probatoriu administrat în cauză, inclusiv în faza procesuală a apelului, deși membrilor acesteia le revenea îndatorirea legală și regulamentară de a analiza propunerile trimise de comisiile comunale, orașenești sau municipale, sub aspectul modului de respectare a dispozițiilor legale ce reglementau re/constituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în special prin stabilirea existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței înscrisurilor doveditoare, în fapt, aceștia nu verificau și nu studiau efectiv actele dosarului decât în situații excepționale, când se ridicau probleme în legătură cu cererea analizată, sau le examinau în mod superficial și selectiv, astfel încât, de regulă, își însușeau concluzia la care ajungeau inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae înainte de ședință, cu prilejul discutării lucrărilor, neexistând cazuri în care votul exprimat de prefect să difere de decizia adoptată, în final, de comisie.

Astfel, în concret, ulterior întocmirii de către inspectorul desemnat a referatului cu privire la lucrarea înregistrată pe rolul Comisiei județene Ilfov,

acesta era aprobat de șeful colectivului de lucru, Țipluică Marian, după care dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, iar în preziua ședinței, aspecte privind obiectul cererilor/propunerilor aflate pe rol și înscrisurile pe care se întemeiau erau discutate de martor, în principal, cu inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae, dar, uneori, și cu Olteanu Gheorghe, iar mai rar, cu Delcea Valentin, ocazie cu care, de multe ori, era tranșată și modalitatea în care respectivele sesizări urmau a fi soluționate, punctul de vedere astfel adoptat fiind însușit, mai apoi, prin votul exprimat de majoritatea membrilor comisiei.

Relevante în acest sens au fost susținerile martorului Anghelescu Dragoș Emil, membru al colectivului de lucru care funcționa pe lângă Comisia județeană Ilfov, care a confirmat, atât în cursul instrucției penale, cât și în fața instanței, existența discuțiilor purtate, după întocmirea referatului, cu prefectul Jecu Nicolae și cu subprefectul Popa Caterina, președintele și, respectiv, secretarul acesteia, arătând, totodată, că, în unele cazuri, întocmea hotărârea de validare anterior ședinței propriu-zise a comisiei, „știind soluția” după consultarea cu cei doi. În același sens, al importanței cu prilejul votului a poziției adoptate de prefect, au fost și depozițiile martorilor Ghiba Ruxandra și Nagy Bege Zoltan, care au menționat că, într-adevăr, nu au existat situații în care hotărârile comisiei județene, ai cărei membri erau, să difere de punctul de vedere al acestuia, subliniind, în plus, așa cum a arătat, de altfel, și martora Goni Viorica, că, de regulă, membrii comisiei nu analizau efectiv înscrisurile existente la dosar, discuțiile din cadrul ședinței purtându-se doar pe marginea referatului întocmit de colectivul de lucru.

Același aspect, ce constituia, de fapt, o practică la nivelul Comisiei județene Ilfov, a fost învederat și de inculpatul Jecu Nicolae, care a declarat că „se uita pe hârtiile din dosare” numai „în cazurile care păreau mai deosebite”, în rest discuțiile în comisie purtându-se doar pe baza materialului redactat de colectivul de lucru, dar și de inculpatul Delcea Valentin, care, menționând că „foarte rar cineva din comisie a cerut în ședință să vadă dosarul”, a arătat, în ceea ce îl privește, că, potrivit atribuțiilor de serviciu ce îi reveneau, nu participa niciodată la analiza lucrărilor, și că, la exprimarea votului, ținea seama de poziția prefectului, care, de regulă, era identică cu cea a Direcției juridice, reprezentată de Olteanu Gheorghe, de asemenea membru al comisiei. De altfel, și acest din urmă inculpat a relatat că „noi, cei din comisie nu consultam materialele depuse de solicitant întrucât era un volum imens de documente”.

În aceeași modalitate s-a derulat și procedura de soluționare a propunerii de validare a anexei 37, înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, formulată de Comisia comunală Snagov, în sensul că, după întocmirea, într-o manieră extrem de sumară, a referatului de către numitul Bădescu Petre Toma, care a propus o soluție favorabilă, și purtarea discuțiilor prealabile cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, lucrarea a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din data de 07.07.2006, din componența căreia mai făceau parte, alături de alte persoane, și inculpații Delcea Valentin (subprefect al județului Ilfov) și Olteanu Gheorghe (director al Direcției verificarea legalității actelor normative și contencios administrativ), precum și martorul Cucu Petru Ionuț (reprezentant al Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București).

Astfel cum reiese din procesul-verbal de desfășurare a ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006 (filele 189-192 vol. 16 d.u.p.), la momentul luării în discuție a lucrării referitoare la validarea anexei 37 aprobată de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, s-a învederat, cu titlu preliminar, că, de fapt, Paul Philippe al României o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea, că Pădurea Snagov se afla sub sechestru la plecarea acestuia din țară, că tatăl solicitantului, Mircea Grigore, trăia (probabil la apariția Legii nr. 247/2005), dar și că Direcția Silvică are un punct de vedere separat, invocându-se, totodată, cu prilejul dezbaterilor, ca aspect ce nu era lămurit, modalitatea în care terenul revendicat a revenit în proprietatea Statului Român, dat fiind că nu figurează în Monitorul Oficial din 1948 (inculpații Olteanu și Popa), reprezentantul Direcției Silvice București, care a depus și un punct de vedere scris din partea instituției, opinând că nu există nicio dovadă că acesta a fost naționalizat de la Regele Carol al II-lea. În plus, s-a ridicat problema existenței pe rolul instanțelor judecătorești a acțiunii civile prin care Romsilva a solicitat anularea dispoziției de retrocedare a suprafeței de 10 ha din același teren, propunându-se amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a dosarului, în condițiile în care ambele demersuri privesc același imobil și nu se pot da rezolvări diferite (inculpatul Olteanu).

Fără a se proceda, însă, la verificarea și clarificarea tuturor acestor chestiuni esențiale în privința soluției ce urma a fi adoptată, prin analizarea, în concret și într-o manieră riguroasă, a existenței, pertinentei, verosimilității, autenticității și concludenței actelor doveditoare depuse la dosar, așa cum se stipula în cuprinsul art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, inculpatul Jecu Nicolae, care prezida ședința, a supus la vot propunerea ce forma obiectul sesizării, context în care Comisia județeană Ilfov a hotărât, în majoritate, validarea anexei 37 referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, singurul care s-a opus validării, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru retrocedare întrucât nu s-a făcut dovada dreptului de proprietate al autorului solicitantului și nici a deposedării abuzive a acestuia de către Statul Român, fiind reprezentantul Direcției Silvice București, martorul Cucu Petru Ionuț.

Așa cum s-a arătat anterior și cum rezultă din ansamblul probator al cauzei, adoptarea soluției fără ca o parte însemnată dintre membrii comisiei (printre care și inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe) să studieze efectiv actele dosarului administrativ, limitându-se, practic, la lecturarea materialului întocmit și, eventual, a unor înscrisuri prezentate de colectivul de lucru, pe marginea cărora se purtau discuțiile, și însușindu-și, în general, punctul de vedere al prefectului, constituia o regulă la nivelul Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ce s-a aplicat, deopotrivă, și în cadrul procedurii de validare a anexei 37 emisă pe numele inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, cu ocazia audierii sale de către instanța de fond, la întrebarea ce i-a fost adresată de

apărarea inculpatului Dima Niculae, „*Dacă documentația trimisă de comisia locală de aplicare a legilor fondului funciar Snagov către comisia județeană conținea înscrisuri justificative*”, inculpatul Olteanu Gheorghe a răspuns „*Nu am văzut dosarul, nu știu*”, aceeași poziție fiind exprimată, în mod constant, pe parcursul procesului penal, și de inculpatul Delcea Valentin, care a arătat că nu a citit actele dosarului privind cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe și nici nu își amintește dacă vreun membru al comisiei a făcut un asemenea lucru în ședință, precum și faptul că, deși „*nu participa niciodată la analiza dosarelor*”, nici în timpul ședinței nu a solicitat „*studierea detaliată a dosarului*”. Deopotrivă, după ce, în etapa anchetei penale, a declarat că nu își amintește dacă s-a uitat „*pe hârtiile*” aflate la dosarul privind restituirea Pădurii Snagov, inculpatul Jecu Nicolae a menționat, în cursul cercetării judecătorești, la întrebarea procurorului „*Nu ați considerat necesar să verificați obiecțiunile martorului Cucu?*”, că „*Toate aspectele prezentate de martor sau de inspectorii din colectivul tehnic au fost analizate de ei și s-a întocmit referat conform regulamentului*”. La rândul său, fiind interogată de reprezentantul parchetului cu privire la faptul dacă „*a verificat documentele anexate cererii lui Al României*”, inculpata Popa Caterina a răspuns: „*Nu, toate documentele au fost prezentate în ședința comisiei județene. Mi s-a prezentat ordinea de zi, am întrebat șeful colectivului de lucru dacă sunt întrunite toate condițiile pentru introducerea pe ordinea de zi a acestui dosar, mi s-a spus de hotărârea judecătorească din 2003 definitivă și irevocabilă și ulterior toate discuțiile s-au purtat în ședință*”.

De fapt, prin declarațiile date, cei patru inculpați au încercat să translateze răspunderea cu privire la modul de examinare a actelor doveditoare depuse de solicitant la dosarul administrativ în sarcina membrilor colectivului de lucru, arătând, în esență, că, dat fiind volumul mare al documentelor, atribuțiile de serviciu suplimentare pe care membrii comisiei județene le mai îndeplineau și lipsa lor de expertiză în domeniu, aceștia nu aveau posibilitatea reală de a le studia și analiza, situație în care, în cele mai multe cazuri, se bazau în adoptarea soluțiilor pe aspectele constatate și actele prezentate de funcționarii din aparatul tehnic.

Într-adevăr, prin art. 4 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, s-a dispus constituirea, prin ordin al prefectului, a unui colectiv de lucru compus din specialiști, în vederea sprijinirii comisiei județene în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, aspect ce nu echivalează, însă, cu preluarea acestor atribuții și, implicit, a obligațiilor subsumate lor de către persoanele din aparatul tehnic, cele din urmă, prin expertiza pe care o dețineau într-un anumit domeniu, dându-și doar concursul la realizarea, în bune condiții, a activităților prevăzute de art. 6 din același regulament, a căror aducere la îndeplinire rămâne, însă, în sarcina membrilor comisiei.

Ca atare, chiar dacă membrii colectivului de lucru, în baza documentelor depuse de solicitant în susținerea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, întocmeau un referat, cuprinzând și soluția propusă, pe care îl prezentau membrilor comisiei județene, acest lucru nu îi dispensa pe cei din urmă de îndeplinirea corespunzătoare a obligației instituite în sarcina lor prin art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, constând în verificarea riguroasă a existenței,

pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței actelor doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, căci numai în urma unei asemenea analize minuțioase și atente aceștia se puteau pronunța, în deplină cunoștință de cauză, asupra legalității propunerilor înaintate de comisiile locale, cu consecința validării sau, dimpotrivă, a invalidării acestora.

În cauză, examinarea cu scrupulozitate și seriozitate a înscrisurilor depuse la dosarul administrativ se impunea cu atât mai mult cu cât anexa 37 fusese aprobată de Comisia locală Snagov cu obiecțiuni din partea reprezentantului Ocolului Silvic Snagov, poziție menținută de Direcția Silvică București și în procedura de validare, iar în ședința din data de 07.07.2006, fuseseră invocate mai multe chestiuni ce ar fi trebuit în mod necesar lămurite, întrucât de clarificarea acestora depindea stabilirea calității de persoană îndreptățită la retrocedare a inculpatului Al României Paul Philippe și, implicit, modul de soluționare a propunerii de validare cu care comisia județeană fusese investită. În plus, referatul întocmit de colectivul de lucru era unul lapidar, incomplet, cuprinzând doar soluția preconizată, fără a face referire la înscrisurile și motivele care au fundamentat propunerea făcută, fiind, deci, total nerelevant pentru aprecierea asupra legalității cererii de validare adresată comisiei județene, cu atât mai mult cu cât, pe parcursul procedurii derulate în această fază, fuseseră depuse de solicitant înscrisuri noi, ce nu au fost avute în vedere în prima etapă a demersului administrativ.

Or, în cauză, deși, în ședința din 07.07.2006, s-a ridicat problema îndrituirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obține restituirea, având în vedere, pe de o parte, că la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viață, iar pe de parte, că terenul revendicat nu a fost preluat de la Regele Carol al II-lea, instituindu-se sechestrul asupra lui încă la data plecării sale din țară și, apoi, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, fără a clarifica aceste chestiuni prin verificarea actelor doveditoare aflate la dosarul administrativ, astfel cum erau obligați potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, împreună cu ceilalți membri ai Comisiei județene Ilfov, cu excepția reprezentantului Direcției Silvice București, au admis propunerea Comisiei locale Snagov și au validat anexa 37, cu toate că îndreptățirea solicitantului la retrocedare nu era dovedită de înscrisurile atașate în susținerea cererii (inclusiv de cele trimise în procedura administrativă de validare) nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, în sensul Legii nr. 1/2000.

Astfel, s-a constatat, pe baza actelor atașate la dosarul administrativ, că, prin procesul-verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona Regelui Carol al II-lea trupul „Fundul Sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, însă, pentru a opera efectul translativ de proprietate, s-a dispus „întocmirea cuvenitului proiect de lege pentru această donațiune” (filele 348-349 vol. 16 d.u.p.). De altfel, bunul imobil respectiv intrase în proprietatea Municipiului București tot prin „cedare cu titlu gratuit” de către Ministerul de

Agricultură și Domenii, ca efect al unui act normativ, respectiv al Legii nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei, publicată în Monitorul Oficial nr. 32 din 09.02.1931 (filele 67-68 vol. 16 d.u.p., 34-36 vol. 17 d.u.p.).

În speță, însă, deși i s-a cerut în mod expres acest lucru de către Comisia locală Snagov, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, solicitantul nu a dovedit, nici prin înscrisurile depuse inițial și nici prin cele transmise în procedura de validare, existența legii prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier revendicat a fost transferat, cu titlu gratuit, în patrimoniul Regelui Carol al II-lea sau, după caz, existența unui eventual act de donație perfectat cu respectarea cerințelor de formă prevăzute *ad validitatem* de art. 813 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data faptelor, situație în care Comisia județeană Ilfov nu putea să constate îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la acel teren și să valideze anexa 37 aprobată de comisia locală decât în urma unei examinări sumare și superficiale a existenței documentelor la care se referă art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991 și art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 sau în lipsa efectuării oricărei verificări sub acest aspect, deci cu încălcarea obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din același regulament.

Într-adevăr, așa cum rezultă din probele administrate în cauză, prin Decretul-lege nr. 3767/1940, publicat în Monitorul Oficial nr. 266 din 12.11.1940, s-a dispus instituirea sechestrului asupra averii Regelui Carol al II-lea, până la stabilirea definitivă a dreptului de proprietate cu privire la bunurile deținute de acesta (filele 40-42 vol. 17 d.u.p.), sens în care, ulterior, a fost emisă de Ministerul Justiției Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940, publicată în Monitorul Oficial nr. 268 din 14.11.1940, prin care a fost desemnat administratorul sechestrului „al tuturor bunurilor imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut sau aparțin fostului rege” (filele 38-39 vol. 17 d.u.p.). Așadar, prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940, au fost puse sub sechestru nu doar bunurile aflate în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci și cele care se aflau în posesia sa, cum era și Pădurea Snagov, în cazul căreia nu fusese adoptată o lege și nici încheiat vreun act juridic pentru a opera transmisiunea dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul acestuia. Or, în atare condiții, cele două procese-verbale de instituire a sechestrului, din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse de Al României Paul Philippe, prin mandatar, la dosarul administrativ, nu prezentau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului cu vegetație forestieră, situat în Pădurea Snagov, a cărui retrocedare se solicita, chiar dacă în primul dintre acestea se făcea referire – fără a fi, însă, indicată în concret – la legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932, din moment ce respectiva lege nu a fost identificată și anexată cererii de reconstituire, după cum nu a fost atașat niciun alt înscris care să dovedească dobândirea în proprietate a bunului de către autorul invocat de solicitant, aspect ce ar fi fost lesne de observat de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe dacă ar fi analizat corespunzător, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, actele de care inculpatul a înțeles să se folosească.

De altfel, așa cum s-a arătat și cu ocazia analizării acuzațiilor aduse inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae, nici celelalte înscrisuri indicate de judecătorul fondului în cuprinsul sentinței apelate (procesul-verbal încheiat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09, 01, 04, 07, 11, 16 și 23.10.1940; lista de imobile urbane și rurale proprietatea fostului suveran; inventarul din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului-lege nr. 3767/1940; nota informativă din 01.07.1946) nu dovedesc, contrar susținerilor acestuia, că terenul forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, ar fi fost proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci doar realitatea, necontestată, că bunurile deținute de acesta, cu orice titlu, inclusiv imobilul în discuție, ulterior abdicării sale, au fost puse sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra lor, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist. Într-adevăr, și în cuprinsul inventarului din 15.04.1941, se face aceeași trimitere la „legea întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932”, însă, dat fiind că o asemenea lege nu a fost adoptată, existența ei nefiind identificată nici de Serviciul Arhive Naționale Istorice Centrale (vol. 27 d.u.p.), nu s-a realizat nici transmisiunea dreptului de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, bunul aflându-se doar în posesia acestuia.

În plus, deși inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat, în cuprinsul memoriilor depuse la dosarul administrativ pe întreg parcursul procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate, de faptul că bunul a cărui restituire a solicitat-o fusese trecut abuziv în proprietatea Statului Român prin Decretul nr. 38/1948, din conținutul acestuia rezultă cu evidență că Pădurea Snagov nu a făcut obiectul preluării de către stat prin acest act, lucru cu neputință de realizat din moment ce imobilul nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea. Sub acest aspect, nu a putut fi reținută susținerea primei instanțe în sensul că Decretul nr. 38/1948, prin dispozițiile art. II, se referea generic la toate bunurile ce au aparținut fostei familii regale, în care se include și Pădurea Snagov, din moment ce, în Deciziunea Consiliului de Miniștri, dată în aplicarea acestuia (publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948), imobilele trecute în proprietatea statului au fost, pe larg, individualizate, iar între acestea nu se regăsește și terenul în discuție, a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe (filele 142-150 vol. 27 d.u.p.).

Deși inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov, pentru a aprecia asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în vederea reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și, implicit, asupra legalității propunerii formulate în acest sens de Comisia locală Snagov, trebuiau să verifice dacă bunul revendicat a aparținut în proprietate autorului solicitantului la momentul preluării lui de către stat, examinare ce ar fi fost pe deplin posibilă, de vreme ce Decretul nr. 38/1948 fusese depus la dosar de către Al României Paul Philippe, prin mandatar, în cea de-a doua etapă a procedurii administrative, aceștia nu au efectuat minime diligențe pentru stabilirea

respectivei chestiuni, ce era, practic, de esență soluționării cererii de retrocedare, considerând, fără vreo analiză în acest sens în raport cu actele doveditoare atașate, care demonstau contrariul, că imobilul s-a aflat în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea și că a fost trecut în mod abuziv în proprietatea Statului Român, acțiune ce se subsumează, deopotrivă, încălcării obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, dar și de art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile potrivit art. 25 alin. 1 din primul act normativ menționat.

Faptul că imobilul a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe nu a constituit proprietatea Regelui Carol al II-lea, aflându-se doar în posesia acestuia și, prin urmare, nu a făcut obiectul Decretului nr. 38/1948, a fost confirmat și de Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care acesta a fost obligat să lase în deplină proprietate și posesie Statului Român mai multe bunuri, printre care și Trupul de pădure „Fundul sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, constatându-se, în esență, că deținerea de către fostul suveran a terenului respectiv s-a realizat fără niciun titlu. În concret, s-a reținut că „(...) fostul Primar General al Capitalei (...) a fost nevoit să cedeze în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără a se fi elaborat legea necesară în baza căreia Primăria să poată ceda acea pădure și fără a se fi întocmit un act pentru transmiterea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal de a se dona trupul de pădure zis Fundul sacului cu o suprafață de 46,78 ha”. În consecință, având în vedere că nu a existat „o transmitere a dreptului de proprietate asupra suprafeței de pădure în discuțiune”, aspect recunoscut și prin memoriul-întâmpinare depus de mandatarul fostului Rege Carol al II-lea, în care se arată, „în mod categoric, că nu s-au îndeplinit formele legale” pentru această transmitere, s-a constatat că „deținerea ei de către fostul suveran este lipsită de un temei legal” și, în consecință, se impune readucerea acesteia în patrimoniul Statului Român (filele 70-102 vol. 17 d.u.p., 187-219 vol. 27 d.u.p.).

În ceea ce privește susținerea, împărtășită inclusiv de prima instanță, potrivit căreia Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 ar fi fost plăsmuită de regimul comunist, Înalta Curte a apreciat-o ca neîntemeiată, considerând că nu poate fi reținut ca un argument în acest sens faptul că hotărârea nu a fost identificată în evidențele instanței supreme și nici în fondul arhivistic al acesteia de la Arhivele Naționale, din moment ce a fost pronunțată ca urmare a cererii formulate de președintele *ad interim* al Consiliului de Miniștri, pentru și în numele Statului Român, aspect de natură să justifice găsirea acesteia în fondul arhivistic Colecția Consiliului de Miniștri (fila 186 vol. 17 d.u.p.).

Deopotrivă, a fost avută în vedere împrejurarea că Deciziunea nr. 1/1941 nu a fost pronunțată potrivit dreptului comun, ci în temeiul art. 23 din Statutul membrilor familiei domnitoare, publicat în Monitorul Oficial nr. 166 din 16.07.1941, care atribuia Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție competența exclusivă de judecată a cererilor privind drepturi patrimoniale pentru neînțelegeri ivite între Statul Român și membrii sau foștii membri ai familiei regale, cereri care puteau fi formulate doar de președintele Consiliului de Miniștri și care se judecau fără citarea părților și cu excluderea

publicității, hotărârea instanței fiind, în acest caz, una definitivă, nesupusă, deci, căilor de atac.

Totodată, a apărut de neînțeles motivul pentru care regimul comunist ar fi recurs la plătirea unei asemenea hotărâri, în condițiile în care este de notorietate că, în acea perioadă, au existat cazuri în care proprietatea privată a fost preluată de Stat chiar și în lipsa unui titlu formal. Mai mult, s-a constatat că Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme a format obiectul analizei în mai multe procese civile și a fost valorificată ca atare de către organele judiciare (spre exemplu, sentința civilă nr. 753 din 23.05.2014 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 48104/3/2012*, irevocabilă prin decizia nr. 68 din 19.01.2015 a Curții de Apel București – filele 274-280 vol. 16 d.u.p.; sentința civilă nr. 9891 din 22.06.2007 a Judecătoriei Sectorului 1 București, pronunțată în dosarul nr. 7129/299/2007, irevocabilă prin neexercitarea căilor de atac – filele 293-295 vol. 26 d.u.p.; decizia civilă nr. 429/A din 14.11.2017 a Curții de Apel Târgu Mureș, pronunțată în dosarul nr. 3872/1/2016, nepublicată, irevocabilă prin decizia nr. 567 din 22.02.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), reținându-se chiar că aceasta a fost investită cu formulă executorie la 23.12.1941.

De altfel, conținutul hotărârii se coroborează cu alte acte a căror realitate nu a fost contestată, cum ar fi inventarul bunurilor aparținând fostului rege Mihai I și membrilor fostei familii regale, stabilit prin Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea Decretului nr. 38/1948, publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948, constatându-se că imobilele menționate în dispozitivul Deciziunii nr. 1/1941, pe care Regele Carol al II-lea a fost obligat să le lase în deplină proprietate și posesie Statului Român, nu se mai regăsesc printre cele preluate de regimul comunist în baza actelor menționate.

În plus, în referatul întocmit de administratorul sechestrului la data de 10.11.1943, se face referire expresă la Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941, dată în temeiul art. 23 din Legea nr. 655/1941 pentru Statutul membrilor familiei domnitoare, în urma acțiunii președintelui *ad interim* al Consiliului de Miniștri, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție l-a obligat pe fostul Rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate și posesie mai multe bunuri, enumerate ca atare în referat și care corespund cu cele menționate în dispozitivul deciziei a cărei realitate este contestată, precizându-se, totodată, bunurile rămase la acea dată sub sechestrul (filele 168-185 vol. 27 d.u.p.).

În fine, s-a subliniat că, deși inculpații Jecu Nicolae, Olteanu Gheorghe și Al României Paul Philippe, precum și membrii grupului infracțional organizat, au cunoscut despre existența Deciziunii nr. 1/1941 încă din anul 2007, fiind găsită cu ocazia percheziției efectuate la sediul S.C.A. Țucă, Zbârcea și Asociații cu un stiker aplicat pe ea ce purta mențiunea „A NU SE FOLOSI ÎN NICI UN DOSAR!” (filele 268-284 vol. 34 d.u.p.), aceasta nu a fost contestată până la declanșarea cercetărilor în prezenta cauză, iar o plângere penală cu privire la prezumția sa falsificare a fost formulată abia în anul 2019, finalizându-se cu o soluție de clasare emisă de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în dosarul nr. 11/P/2019 (filele 34-49 vol. 8 dos. ÎCCJ).

De altfel, martorii Mușetoiu Rodica și Grigorescu Liviu Daniel, angajați la Arhivele Naționale în perioada de referință, au explicat, în cuprinsul

declarațiilor date atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești în fond, motivele obiective pentru care Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a fost identificată în fondul arhivistic aparținând acesteia, cel din urmă menționând în fața primei instanțe că: „(...) punându-se la dispoziție documentul liberat de noi în anul 2007 (n.n. avocatului Vasiliu Adrian), s-a constatat că acesta era o copie a unui *document din fondul președinția consiliului de miniștri, fond care se află în arhiva fostului comitet central al Partidului Comunist Român pe care arhivele naționale l-au primit în păstrare în perioada 1993-2008 de la arhivele militare naționale. Acest document (n.n. Deciziunea nr. 1/1941) făcea parte practic dintr-o colecție de documente pe care fostul comitet central al partidului comunist român a selectat-o din diverse alte fonduri istorice pentru a-și crea practic o identitate istorică. Acesta a fost motivul pentru care documentul în anul 2014 nu a fost depistat și nici nu se găsește în fondul ÎCCJ, ci se găsește, în copie, în cu totul altă locație*”. De asemenea, fiind întrebat de apărare dacă „Este posibil ca cineva să se ducă la arhive și, neexistând un opis al dosarului, să introducă în dosar un document, după care să facă o cerere de eliberare a aceluia document?”, martorul a răspuns că „*După părerea mea nu este posibil din mai multe considerente. În primul rând, dosarele sunt legate și asta ar însemna să dezlege dosarul ca să poată să introducă noul document după care să îl lege la loc. După aceea, dosarele sunt numerotate, nu se dau nenumerate la sală, iar la sfârșit este certificat nr. de file, practic orice filă în plus sau în minus se observă, iar lângă cercetători sunt întotdeauna supraveghetorii sălii de studiu (...). Apoi dacă cineva ar vrea să facă acest lucru, trebuie să ne gândim la calitatea hârtiei, cel care aduce documentul trebuie să fie un foarte bun cunoscător al epocii și al hârtiei folosite la acea vreme, (...) Toate documentele din jurul ei (n.n. a Deciziunii nr. 1/1941) sunt pe același tip de hârtie*”.

Totodată, astfel cum atestă probatoriul administrat în cauză, îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe de a obține reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, nu a fost analizată, cu scrupulozitate și seriozitate, de inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe nici din perspectiva calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat (cu toate că, în ședința din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov, s-a invocat această chestiune, arătându-se că solicitantul o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel depozitat este Carol al II-lea), documentele atașate în susținerea cererii, inclusiv în procedura de validare, neprezentând relevanța și concludența necesare pentru a concluziona că solicitantul era îndrituit la retrocedare, cu atât mai mult cu cât existau anumite dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea acestora.

Astfel, în condițiile în care nu au realizat o verificare riguroasă a existenței și relevanței înscrisurilor doveditoare sub acest aspect, cu toate că stabilirea calității de moștenitor al fostului proprietar reprezenta o chestiune esențială pentru constatarea legalității propunerii de validare formulate de comisia locală, cu atât mai mult cu cât, în ședința din 07.07.2006, fuseseră antamate anumite neclarități în această privință, cei 4 membri ai Comisiei județene Ilfov nu au remarcat că, deși Al României Paul Philippe a formulat

cererile de restituire (din 06.09.2005 și 01.11.2005) în nume propriu, invocând, inițial, faptul că ar fi cumpărat drepturile succesoriale ale numitei Urdărianu Monique, legatară universală a Elenei Lupescu, în realitate, prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 (ce a fost atașat la dosarul administrativ), inculpatul nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al soției supraviețuitoare a Regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991 (aplicabil potrivit art. 25 din Legea nr. 1/2000), respectiv acela de moștenitor al persoanei fizice proprietară a terenului forestier la data preluării lui de către stat prin efectul unor acte normative speciale.

În plus, pentru dovedirea calității de moștenitor a Elenei Lupescu după fostul Rege Carol al II-lea nu era suficientă existența actelor de stare civilă depuse de solicitant, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor, care să probeze, implicit, că acceptase succesiunea în termenul legal, însă, deși un asemenea act nu a fost atașat la dosarul administrativ, membrii Comisiei județene Ilfov, ca și cei ai Comisiei comunale Snagov, nu au constatat și sancționat aceste lipsuri.

Mai mult, în certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, singurul emis de pe urma defunctului Rege Carol al II-lea și de care inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat abia în procedura administrativă de validare, este menționat un singur moștenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, iar nu și fosta soție Elena Lupescu, cu toate că certificatul a fost întocmit la solicitarea inculpatului (filele 141-142 vol. 63 d.u.p.).

Pe lângă faptul că acest înscris ridică serioase dubii sub aspectul verosimilității, al credibilității lui, din moment ce era de notorietate faptul că și regele Mihai I era fiu al fostului suveran Carol al II-lea, s-a mai observat că, astfel cum s-a consemnat explicit în chiar cuprinsul său, acesta a fost eliberat în baza sentinței civile nr. 1809 din 01.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de Regele Carol al II-lea. Or, prin decizia nr. 1357/A din 29.09.2005 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă, respectiva sentință a fost anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman.

În urma rejudecării, o nouă sentință în primă instanță, cu nr. 182, a fost pronunțată abia în 29.12.2008, aceasta devenind irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă.

Așadar, ca efect al anulării sentinței civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, în luna iulie 2006, când s-au comis faptele imputate celor 4 inculpați, sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona nu producea niciun efect pe teritoriul României, iar toate actele emise în baza acesteia, cum este și cazul certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, utilizat de inculpatul Al României Paul Philippe în fața Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, erau lovite de caducitate și nu mai puteau produce efecte juridice.

Împrejurarea că, ulterior, în anul 2012, s-au recunoscut în mod irevocabil efectele sentinței nr. 132/1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la

paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de Regele Carol al II-lea, este lipsită de relevanță, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, acuzațiile formulate împotriva inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe trebuie analizate doar în raport cu înscrisurile pe care aceștia le-au avut la dispoziție în luna iulie 2006, când a fost soluționată propunerea Comisiei locale Snagov de validare a anexei 37 și s-a stabilit de către membrii comisiei județene că Al României Paul Philippe are calitatea de persoană îndreptățită la restituire.

Or, este evident că, în măsura în care ar fi cunoscut adevărata situație de fapt, și anume că, în luna iulie 2006, nu fusese, în realitate, stabilită filiația lui Carol Mircea Grigore față de Regele Carol al II-lea, și ar fi fost respectate dispozițiile legale, inculpații nu ar mai fi constatat că solicitantul are calitatea de persoană îndreptățită, în sensul Legii nr. 1/2000, ca nepot de fiu al fostului proprietar, fiind lipsit de orice relevanță în această privință și certificatul de calitate de moștenitor nr. 129 din 24.05.2006, din moment ce, la data respectivă, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe nu fusese încă recunoscut pe teritoriul României ca fiind fiul fostului suveran.

În ceea ce privește contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001, s-a mai observat, din conținutul său, că acesta a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv acelea „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, în condițiile în care cea din urmă a trăit împreună cu fostul rege și a decedat în Portugalia.

Or, așa cum s-a menționat anterior, în privința suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu a fost adoptată vreo lege și nici încheiat vreun act juridic prin care să se realizeze transferul dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, astfel încât respectivul imobil nu ar fi putut să aparțină nici Elenei Lupescu, nefiind, deci, „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către aceasta.

Pe de altă parte, deși prin memoriile completatoare depuse ulterior la dosarul administrativ inculpatul Al României Paul Philippe a susținut și faptul că este succesorul în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al II-lea, acesta nu era îndrituit să formuleze, la data de 06.09.2005, cererea de retrocedare prevalându-se de această calitate, din moment ce tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, astfel încât, teoretic, doar el (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile imobile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

În acest sens, s-a menționat că, potrivit principiilor generale ale devoluțiunii legale, aplicabile la data faptelor imputate inculpaților, rudele defunctului veneau la moștenire în ordinea claselor de moștenitori legali, iar în interiorul unei clase, rudele mai apropiate în grad le înlăturau de la moștenire pe cele mai îndepărtate (principiul proximității gradului de rudenie între moștenitorii din aceeași clasă), astfel încât singurul care era îndreptățit potrivit legii să vină la moștenirea Regelui Carol al II-lea, alături de fostul rege Mihai I, era Carol Mircea Grigore, în calitate de fiu, care a decedat abia la data de

27.01.2006, când deja expirase inclusiv termenul stabilit de art. 3 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, respectiv 30.11.2005.

Mai mult, deși a invocat în apărare acest aspect, inculpatul Al României Paul Philippe nu a atașat la dosarul administrativ vreo procură specială prin care să fi fost împuternicit de tatăl său să introducă, în numele lui, cererea de restituire, dimpotrivă aceasta fiind formulată de inculpat în nume propriu.

De altfel, aceeași chestiune a fost evidențiată și de S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații cu ocazia analizei efectuate cu privire la regimul juridic al unor bunuri ce au făcut obiectul contractului încheiat inițial (în 21.09.2006) între S.C. Receptia S.R.L. și Al României Paul Philippe, menționându-se în cuprinsul raportului întocmit, este adevărat, cu privire la alte imobile, dar aflate într-o situație similară, că termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, potrivit Legii nr. 247/2005, a expirat la 30.11.2005, dată la care Carol Mircea Grigore trăia și, prin urmare, acesta avea calitatea de persoană îndreptățită să solicite măsuri reparatorii. Ca atare, în ipoteza în care cel din urmă nu a depus cerere de reconstituire în termenul legal, orice notificare formulată de Al României Paul Philippe, în nume propriu, poate fi respinsă ca fiind introdusă de o persoană neîndreptățită. De asemenea, s-a consemnat că, în ipoteza în care bunul revendicat nu era în proprietatea privată a Regelui Carol al II-lea la data naționalizării, nefiind menționat sub această denumire în Decretul nr. 38/1948, există riscul ca moștenitorii acestuia să nu fie considerați persoane îndreptățite potrivit Legilor nr. 18/1991, nr. 167/1997, nr. 1/2000 și nr. 247/2005 (filele 314-332 vol. 30 d.u.p.).

În cauză, însă, nefăcând o verificare riguroasă cu privire la existența la dosar a tuturor înscrisurilor necesare pentru a aprecia asupra întrunirii de către solicitant a calității prevăzute de lege pentru formularea cererii de retrocedare și nici cu referire la pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea sub același aspect a actelor depuse de acesta, chestiune esențială pentru a stabili, apoi, legalitatea/nelegalitatea sesizării formulate de Comisia locală Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov, au considerat, contrar împrejurărilor atestate de documentele folosite de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea solicitării, că acesta are calitatea de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier revendicat și, ca atare, propunerea de validare a anexei 37 este pe deplin justificată, nesocotind, astfel, prin maniera în care au acționat și în această privință, obligația ce le revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

De altfel, așa cum s-a reținut anterior, inculpații au recunoscut că nu au verificat înscrisurile aflate la dosarul administrativ sau că le-au examinat în mod selectiv și superficial, invocând, în acest sens, fie volumul mare de documente ce trebuiau studiate, fie atribuțiile de serviciu pe care le mai aveau de îndeplinit sau lipsa de expertiză în domeniu, motiv pentru care s-au bazat, în adoptarea soluției, pe materialul întocmit de colectivul de lucru care funcționa pe lângă comisie. Apărările inculpaților au fost apreciate, însă, neîntemeiate, din moment ce obligația de a studia cu rigurozitate actele doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare incumbă, potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, fiecărui

membru al comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate, care răspunde personal pentru modul în care o aduce la îndeplinire, și trebuie să poarte asupra mai multor aspecte, respectiv existența, pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea respectivelor înscrisuri, ceea ce presupune, implicit, efectuarea de verificări pentru a se asigura că realitatea acestora nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența).

De asemenea, inculpații au invocat, în cursul judecății, pentru a justifica faptul că nu au studiat în mod riguros ansamblul actelor doveditoare atașate în susținerea cererii de restituire și, implicit, împrejurarea că au procedat la validarea anexei 37, existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, prin care s-a constatat că inculpatul Al României Paul Philippe este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”, motivând, în esență, că, de vreme ce noua procedură administrativă viza același bun imobil, respectiv Pădurea Snagov (în suprafață totală de 46,78 ha), din care făcea parte și suprafața de 10 ha, cererea de retrocedare pentru diferența de teren ce nu a format inițial obiectul reconstituirii dreptului de proprietate trebuia să urmeze același regim juridic.

Susținerile inculpaților nu au fost, însă, de natură să demonstreze netemeinicia acuzațiilor formulate împotriva lor, din moment ce, nefiind parte în procesul în care s-a pronunțat, într-o acțiune în constatare, respectiva hotărâre judecătorească, aceasta nu era obligatorie pentru Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, situație în care membrii săi trebuiau să analizeze legalitatea propunerii de validare prin raportare la toate documentele depuse de solicitant în procedura administrativă.

Astfel, așa cum s-a reținut cu prilejul expunerii situației factuale și cum reiese din actele dosarului nr. 3387/2003 al Judecătoriei Buftea, deși inculpatul Al României Paul Philippe solicitase, pe cale administrativă, retrocedarea suprafeței de 10,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, procedură ce nu era finalizată încă, acțiunea introductivă de instanță a fost formulată de acesta, pe calea dreptului comun (art. 111 Cod procedură civilă anterior), iar nu în temeiul legilor speciale aplicabile în materia retrocedării bunurilor imobile, împotriva Comunei Snagov, prin primar, pârâtă în contradictoriu cu care s-a derulat întreaga procedură contencioasă și s-a pronunțat sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003, devenită irevocabilă prin neexercitarea căilor de atac.

Or, principiul relativității hotărârii judecătorești (recunoscut atât de doctrină, cât și de jurisprudență și anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, cu toate că nu avea o reglementare expresă, ca în codificarea actuală), atât sub aspectul efectelor obligatorii, cât și al lucrului judecat, presupune ca ceea ce a fost judecat să nu poată folosi sau, în principiu, să nu poată fi opus decât părților din proces (ori succesorilor acestora), fundamentul și justificarea acestui principiu fiind reprezentate de necesitatea respectării

contradictorialității și a dreptului la apărare. Cu alte cuvinte, efectele obligatorii ale hotărârii judecătorești se produc, de regulă, pentru părțile cauzei (și succesorii acestora), respectiv pentru acele persoane care au stat, fie personal, fie prin reprezentant legal sau convențional în proces, indiferent de calitatea lor de reclamant, pârât sau intervenient, însă, în demersul judiciar finalizat cu pronunțarea sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003, Comisia județeană Ilfov nu a avut niciuna dintre respectivele calități procesuale, astfel încât hotărârea nu era obligatorie pentru aceasta.

Într-adevăr, ca o consecință a opozabilității efectelor hotărârii judecătorești, orice persoană care nu a fost implicată în procedura judiciară trebuie să recunoască și să respecte situația juridică născută din faptul existenței acesteia, aspect care nu echivalează, însă, cu o extensiune a obligativității efectelor actului jurisdicțional sau a autorității sale de lucru judecat asupra terților ce nu au participat în proces, care sunt excluși din câmpul de aplicare a relativității efectelor hotărârii.

Cu alte cuvinte, opozabilitatea hotărârii judecătorești nu presupune obligativitatea efectelor acesteia față de terți și nici imposibilitatea celor din urmă de a invoca o altă situație juridică decât cea tranșată pe cale jurisdicțională, în procesul în care nu au participat, față de ei actul jurisdicțional opunându-se ca realitate juridică, ca fapt juridic, ce poate fi combătut prin mijloace de probă ce dovedesc contrariul.

Ca atare, în condițiile în care sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu se impunea prin forța sa obligatorie Comisiei județene Ilfov, din moment ce aceasta nu a fost parte în procedura judiciară în care a fost pronunțată, procedură specifică, de altfel, dreptului comun privind acțiunea în constatare, iar nu legilor speciale în materia retrocedării, membrilor săi, inculpați în cauză, le revenea obligația legală de a verifica, cu seriozitate și scrupulozitate, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituirea terenului cu vegetație forestieră situat în pădurea Snagov, atât sub aspectul existenței titlului de proprietate al autorului invocat de solicitant și al depozedării sale abuzive de către Statul Român, cât și din perspectiva calității sale de moștenitor al celui din urmă, cu atât mai mult cu cât prin sentința civilă invocată în apărare de acuzați se constatase doar îndrituirea la retrocedarea unei părți din imobilul revendicat (10 ha), ce fusese deja restituită prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, iar potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, reconstituirea dreptului de proprietate nu mai putea opera decât pentru diferența dintre suprafața primită anterior și cea avută în proprietate.

Mai mult, așa cum atestă mențiunile din cuprinsul procesului-verbal de desfășurare a ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006, cu acel prilej nu a fost invocată, astfel cum neîntemeiat a susținut apărarea, existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 ca motiv de admitere a propunerii de validare și nu s-a purtat nicio discuție pe marginea acestui subiect, ce nici măcar nu a fost antamat, singurele aspecte ridicate, dar rămase, însă, nelămurite, deși constituiau elemente esențiale pentru modul de soluționare a cauzei, fiind cele referitoare la existența/inexistența calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului proprietar și a titlului de proprietate al fostului rege asupra

terenului revendicat la data emiterii Decretului nr. 38/1948, solicitându-se, totodată, fără, însă, a fi supusă la vot, și amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a acțiunii civile prin care Romsilva solicitase anularea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 privind retrocedarea suprafeței de 10 ha teren.

Totodată, contrar susținerii primei instanțe, nu s-a putut considera că, prin pronunțarea deciziei civile nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, prin care s-a recunoscut în România sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce, așa cum s-a argumentat anterior, acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv, neavând calitatea de persoană îndreptățită nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității de moștenitor al fostului proprietar, din moment ce terenul în discuție nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci în proprietatea publică/privată a statului.

În plus, astfel cum s-a mai arătat anterior, analiza efectuată de Înalta Curte nu s-a putut raporta decât la înscrisurile doveditoare în ființă la momentul comiterii faptelor imputate prin rechizitoriu, căci acestea trebuiau avute în vedere și de inculpați, indiferent de calitatea lor, de funcționari publici sau persoane particulare, și de forma de participare penală ce li s-a reținut în sarcină, respectiv autorat sau complicitate.

Cu toate că, în declarațiile date ulterior primei audieri de către organele de anchetă penală, inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe au susținut că votul lor final în ședința Comisiei județene Ilfov din data de 07.07.2006 a fost unul negativ, fiind efectuate mențiuni în acest sens și în cuprinsul procesului-verbal întocmit cu acea ocazie, instanța de apel nu a putut reține această apărare întrucât este contrazisă de întregul material probator administrat în cauză.

Astfel, așa cum s-a menționat, nici inculpații nu au negat, cu prilejul primei lor audieri, împrejurarea că au fost de acord cu admiterea propunerii de validare, votând în acest sens, aspect confirmat de toți ceilalți membri ai Comisiei județene Ilfov ce au fost ascultați în calitate de inculpați (Jecu Nicolae și Delcea Valentin) și martori în cauză (Ghiba Ruxandra și Cucu Ionuț), care au arătat că singura persoană care a votat împotriva a fost reprezentantul Direcției Silvice București, Cucu Petru Ionuț, în același sens fiind și depozițiile martorilor Capanu George și Țipluică Marian. Audiata sub acest aspect, inculpatul Jecu Nicolae a menționat fără nicio rezervă că Popa Caterina și Olteanu Gheorghe au votat în ședința din 07.07.2006 în favoarea validării anexei 37 referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, invocând în acest sens întocmirea și păstrarea, în calitate de președinte al comisiei, a unei evidențe proprii cu privire la modul de exercitare a opțiunilor cu acel prilej, din consultarea căreia a rezultat că, la poziția 30 de pe ordinea de zi, figurează 9 voturi „pentru” și doar unul „împotriva”, care a aparținut martorului Cucu Ionuț, împrejurare atestată, deopotrivă, și de celelalte persoane ascultate în cauză, dar și de modalitatea în care s-au purtat discuțiile în ședința

respectivă, reprezentantul Direcției Silvice București fiind singurul care s-a opus vehement și argumentat admiterii propunerii formulate de Comisia locală Snagov. În plus, în aceeași zi, martorul Cucu Ionuț a întocmit un raport, înregistrat la Direcția Silvică București sub nr. 2830/07.07.2006, prin care a adus la cunoștința conducerii instituției rezultatul votului exprimat în ședința Comisiei județene Ilfov, arătând că aceasta a validat anexa 37, înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, cu 9 voturi „pentru” și unul „împotrivă”, care îi aparține (fila 99 vol. 7 d.u.p.).

Într-adevăr, în cuprinsul procesului-verbal al ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006, s-a consemnat, cu privire la opțiunile exprimate, că „pentru” au fost înregistrate 1+8 voturi, printre care a fost trecută „Dna Popa”, mențiune ce a fost, însă, tăiată, numele acesteia apărând înscris, cu caractere mai mici, la voturile „împotrivă”, rubrică unde s-a notat „1+1 D. Silvică, Dna Popa”. Cu privire la aceste tăieri și, respectiv, adăugiri, prin raportul de expertiză criminalistică nr. 100 din 07.08.2017 întocmit de Laboratorul interjudețean de expertize criminalistice Brașov, s-a constatat că textele „+1” și „Dna Popa” de la rubrica „Împotrivă” prezintă dimensiune mică comparativ cu restul textului, precum și faptul că paragraful „Se supune la vot ... cu majoritate de voturi” este executat cu pastă de pix de culoare albastră de diferite nuanțe, în sensul că, printre altele, textele „+1”, „Dna Popa” (pe al patrulea rând) și bara orizontală ce taie textul „Dna Popa” (pe al doilea rând) sunt realizate cu material de scriere diferit față de restul paragrafului, concluzionându-se că acestea nu au fost efectuate în același timp cu restul documentului în litigiu. Ca atare, raportat la concluziile lucrării de specialitate, a apărut evident faptul că aceste modificări au fost operate ulterior exprimării, în ședință, a votului, care, în cazul inculpatei Popa Caterina, a fost unul favorabil validării anexei 37, așa cum atestă fără urmă de îndoială consemnările inițiale ale procesului-verbal și probatoriul administrat în cauză, în același sens votând și Olteanu Gheorghe, astfel cum reiese din conținutul mențiunilor înscrise în același document, unde numele său a fost trecut primul la rubrica „Pentru”.

Așadar, având în vedere toate considerentele anterior expuse, Înalta Curte a constatat, contrar celor reținute de prima instanță, că *validarea*, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 – semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae, și de secretarul comisiei, Popa Caterina – *a anexei 37* aprobată de Comisia locală Snagov și *înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006*, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ, inclusiv cele atașate în cea de-a doua etapă a procedurii, nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, *s-a realizat de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe*, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, *cu încălcarea legii, și anume a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005*, și a avut ca urmare prejudicierea Statului Român și, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpații Al României Paul

Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat, fiind, astfel, întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

Sub aspect subiectiv, s-a reținut că inculpații au acționat cu vinovăție sub forma intenției directe, prevăzând că, prin acțiunile lor, grefate pe neexaminarea actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare sau, după caz, pe verificarea lor superficială și lipsită de orice rigurozitate, cu consecința reconstituirii, cu încălcarea obligațiilor legale, a dreptului de proprietate privată asupra unui teren aparținând Statului Român, creează atât un prejudiciu patrimonial acestuia, cât și un folos material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și urmărind producerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

Astfel, s-a apreciat că relevant în ceea ce privește atitudinea psihică a inculpaților este faptul că, deși anexa 37 ce se solicita a fi validată fusese semnată cu obiecțiuni de către reprezentantul Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, iar din partea Direcției Silvice București exista aceeași poziție fermă de opunere la retrocedare, pentru motivele expuse, atât în scris de instituție (fila 408, vol. 30 d.u.p.), cât și verbal, în ședința din 07.07.2007, de către martorul Cucu Ionuț (care susținuse inexistența unei dovezi în sensul preluării abuzive de către Statul Român, de la fostul Rege Carol al II-lea, a terenului revendicat), aceștia, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, în loc să manifeste o diligență sporită pentru verificarea cu rigurozitate a înscrisurilor doveditoare prin raportare în special la aspectele tăgăduite, cu atât mai mult cu cât Al României Paul Philippe nu atașase la dosarul administrativ legea/actul prin care imobilul revendicat a fost transmis în proprietatea Regelui Carol al II-lea și dovada privind deposedarea lui abuzivă de către Statul Român, au procedat, totuși, la admiterea propunerii și confirmarea deciziei nelegale adoptate de Comisia locală Snagov, în condițiile în care nu studiaseră efectiv actele dosarului administrativ sau, după caz, le verificaseră în mod selectiv și superficial, iar practica comisiei în cazuri identice, când existau astfel de observații din partea instituției ce administra fondul forestier național, era aceea de a respinge cererea de validare.

Sub acest aspect, martorul Țipluică Marian, cu ocazia audierii sale pe întreg parcursul procedurii judiciare, inclusiv de către instanța de apel, a arătat, în mod constant, că, în cazul cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, comisia județeană ținea seama de opinia Direcției Silvice, astfel încât nu se dădea curs solicitărilor de retrocedare când existau obiecțiuni din partea acestei instituții, sens în care au declarat și alte persoane din cadrul colectivului de lucru care își desfășurau activitatea pe lângă comisie, respectiv martorii Anghelescu Dragoș Emil și Goni Viorica, cea din urmă menționând în fața instanței de control judiciar, când a reluat, practic, cele declarate anterior, că: *„niciodată în perioada cât eu mi-am desfășurat activitatea în cadrul comisiei de fond funciar nu au fost atribuite solicitantului terenuri (păduri), dacă Romsilva se opunea la reconstituirea dreptului de proprietate asupra acestuia”*. Același aspect a fost subliniat în declarațiile sale și de martorul Nagy Bege Zoltan, membru al Comisiei județene Ilfov, care a arătat că,

în afara datei de 07.07.2006, nu a participat la alte ședințe în care punctul de vedere al Direcției Silvice să nu fi fost luat în considerare și, ca atare, să se fi adoptat o decizie contrară acestuia.

Așadar, cu toate că, în mod obișnuit, în aprecierea legalității propunerilor înaintate de comisiile locale și, implicit, în adoptarea soluțiilor de validare sau, după caz, de invalidare a acestora, Comisia județeană Ilfov ținea seama de opinia exprimată de Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în cazul cererii de confirmare a anexei 37 prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai comisiei, au ignorat punctul de vedere exprimat de instituția ce administra fondul forestier național, în pofida tuturor argumentelor prezentate și fără ca actele dosarului, pe care, însă, nu le-au verificat cu rigurozitate, să dovedească netemeinicia acestora, aspect ce demonstrează caracterul intenționat al acțiunilor lor, în sensul că au avut reprezentarea clară a scoaterii ilegale a bunului imobil din patrimoniul Statului Român prin adoptarea hotărârii nr. 1156/07.07.2006, cu consecința producerii unui prejudiciu acestuia și a procurării unui folos material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și au urmărit obținerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

Mai mult, deși în ședința comisiei din data de 07.07.2006 au fost invocate o serie de aspecte ce puneau în discuție îndreptățirea solicitantului la retrocedare (calitatea de moștenitor legal sau testamentar, posibilitatea de a formula cererea de restituire în condițiile în care tatăl solicitantului era în viață la momentul adoptării Legii nr. 247/2005, existența dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului revendicat la data emiterii Decretului nr. 38/1948, existența pe rolul instanțelor a acțiunii civile prin care Romsilva contesta calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare a solicitantului), inculpatul Jecu Nicolae, în calitate de președinte al comisiei, fără a interveni în vreun fel în dezbateri, fără a susține sau a dezavua importanța lămuririi chestiunilor ridicate pentru corecta rezolvare a cererii și fără a pune măcar în discuție amânarea lucrării într-o altă ședință pentru examinarea atentă a actelor dosarului, lăsând, astfel, să se înțeleagă, prin atitudinea sa, soluția spre care se orientează, respectiv aceea de validare, a supus la vot propunerea Comisiei locale Snagov de confirmare a anexei 37, în condițiile în care știa că majoritatea celorlalți membri, în lipsa unei verificări serioase și minuțioase a înscrisurilor doveditoare și fără a avea o clarificare a aspectelor invocate, vor vota conform poziției exprimate de el, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat în fapt.

La rândul lor, cu toate că au invocat o serie de chestiuni care puneau sub semnul întrebării calitatea solicitantului de persoană îndreptățită la restituire, inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, ca și Delcea Valentin, au acceptat să se treacă la exprimarea votului fără ca acele aspecte să fie clarificate prin analiza riguroasă a actelor depuse la dosarul administrativ, iar ulterior, chiar au votat pentru validare, deci contrar poziției adoptate anterior, având, așadar, reprezentarea clară a faptului că, prin soluția adoptată cu nesocotirea prevederilor legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, imobilul revendicat este trecut în mod nelegal în

proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe, cu consecința păgubirii Statului Român.

Totodată, sub aspectul poziției subiective avute la momentul comiterii faptelor, nu a putut fi omisă împrejurarea, atestată de probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în cauză, că modalitatea în care au acționat inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, cu ocazia soluționării propunerii Comisiei locale Snagov de validare a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în persoana inculpatului Al României Paul Philippe, a fost influențată, în mod determinant, și de conduita inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela – mandatară celui din urmă și persoană direct interesată în restituirea, prin orice mijloace, a terenului revendicat, dată fiind valoarea folosului pe care urma să îl obțină din valorificarea ulterioară a acestuia – care, prin prisma relației apropiate stabilite, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, cu prefectul județului Ilfov, a contribuit, prin intervenția sa, la adoptarea de către acesta din urmă și de către coinculpați a deciziei de confirmare a anexei 37, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante, purtarea unor discuții, în afara cadrului legal, cu o parte dintre membrii comisiei și ai colectivului de lucru care funcționa pe lângă aceasta), în care a susținut, contrar realității, ce îi era pe deplin cunoscută, că mandantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe aceștia să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Cu aceeași formă de vinovăție au acționat inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, în calitate de președinte și, respectiv, secretar al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, și cu ocazia emiterii și semnării hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, prin care s-a revocat decizia anterioară, nr. 1156 din 07.07.2006 a autorității administrative susmenționate ce viza același bun imobil, și s-a dispus înscrierea în anexa 37, poziția 1, a inculpatului Al României Paul Philippe, cu suprafața de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea.

Așadar, deși cunoșteau că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 a fost adoptată fără verificarea riguroasă, cu scrupulozitate și atenție, a actelor atașate la dosar, care demonstau, contrar dispozițiilor acesteia, că solicitantul nu era persoană îndrituită la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat asupra imobilului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, cu încălcarea aceleiași obligații prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, deci fără a studia efectiv înscrisurile doveditoare atașate cererii și fără a întreprinde alte activități sub acest aspect în afara celor care au stat la baza adoptării actului administrativ inițial, au emis, la data de 02.03.2007, hotărârea nr. 661, întemeiată pe aceeași constatare, nefundamentată de documentele pe care Al României Paul Philippe a înțeles să le folosească, referitoare la îndreptățirea celui din urmă la retrocedare,

sens în care, asemenea primei decizii, au menținut dispoziția de înscriere a acestuia în anexa 37 cu privire la terenul forestier situat în pădurea Snagov, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), având în vedere că, între timp, litigiul declanșat de Regia Națională a Pădurilor – Romsilva pentru anularea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 privind restituirea a 10 ha teren fusese tranșat definitiv prin decizia civilă nr. 73 din 22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

De fapt, emiterea hotărârii nr. 661/02.03.2007 s-a grefat, în mod determinant, pe activitatea desfășurată și constatările făcute de membrii Comisiei județene Ilfov, inclusiv de inculpații Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, cu ocazia adoptării actului administrativ inițial, aceasta transpunând, practic, în conținutul său, aceleași aspecte de nelegalitate cu privire la recunoașterea calității inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la retrocedare, dar preluând, deopotrivă, și urmările în plan juridic pe care le-ar fi produs hotărârea nr. 1156/07.07.2006, constând în eliberarea în mod nelegal a titlului de proprietate asupra terenului restituit, cu consecința scoaterii frauduloase a bunului imobil din proprietatea Statului Român și a transferării sale în patrimoniul solicitantului.

Cu alte cuvinte, deși prin hotărârea nr. 661/02.03.2007 a fost revocată cea anterioară, cu nr. 1156/2006 (art. 1), totuși, în cuprinsul său (art. 2), a fost menținută aceeași dispoziție contrară legii de reconstituire a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier situat în Pădurea Snagov, fundamentată exclusiv pe aprecierile realizate de membrii Comisiei județene Ilfov la data de 07.07.2006 (când a fost emisă hotărârea nr. 1156), în condițiile în care aceștia nu au efectuat alte verificări suplimentare cu prilejul emiterii noului act administrativ, urmările produse de îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu cu acea ocazie translatându-se și în privința celei de-a doua hotărâri, indisolubil legată, prin conținutul său și efectele produse, de cea dintâi.

Ca atare, s-a apreciat că nu se poate susține că, prin revocarea hotărârii nr. 1156/07.07.2006, persoanele care au participat la adoptarea ei, inculpați în cauză (cu referire la Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae și Popa Caterina), sunt absolviți de orice răspundere cu privire la modul defectuos în care și-au îndeplinit atribuțiile specifice funcției cu acel prilej, din moment ce adoptarea deciziei ulterioare – ce nu poate fi disociată de împrejurările în care s-a emis prima hotărâre și efectele ei specifice – s-a grefat tocmai pe această modalitate contrară legii de realizare a sarcinilor de serviciu, fapt ce a permis, în pofida actelor depuse în susținerea cererii, constatarea îndreptățirii solicitantului la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în pădurea Snagov, constatare ce a fost preluată și se regăsește întocmai și în dispoziția de la art. 2 a noului act administrativ, cu singura diferență referitoare la suprafața restituită, care, însă, nu prezintă relevanță sub aspectul acuzațiilor aduse inculpaților, raportat la prevederile din legislația primară ce se susține că au fost încălcate.

Ulterior adoptării, în condițiile menționate, a hotărârii nr. 661 din 02.03.2007 de către Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de

proprietate privată asupra terenurilor, inculpatul Jecu Nicolae, cu toate că aflate, între timp, de existența și conținutul Deciziei nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, a emis pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al defunctului Carol al II-lea al României, în baza actului administrativ indicat, dar și a hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 a aceleiași comisii, titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, pentru suprafețele de 10 ha și, respectiv, de 36,78 ha, ambele reprezentând teren forestier situat în Snagov, după ce, în prealabil, se procedase la punerea în posesie a solicitantului asupra acestor imobile, conform proceselor-verbale înregistrate la Primăria Snagov sub nr. 12912/29.06.2007 și nr. 16085/15.08.2007.

Astfel cum rezultă din ansamblul probator al cauzei și cum s-a reținut cu ocazia expunerii situației factuale, la data de 25.05.2007, după ce martorului Cucu Ionuț îi fusese pusă la dispoziție, în prealabil, de reprezentantul Casei Regale, Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, ce a fost înregistrată la Direcția Silvică București sub nr. 1814 din 22.05.2007, această hotărâre a fost transmisă de cea din urmă instituție Prefecturii județului Ilfov, prin adresa nr. 1814/25.05.2007, cu solicitarea de a se proceda la anularea tuturor deciziilor de validare emise de Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată cu privire la terenul cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, în suprafață totală de 46,78 ha. În acest sens, s-a subliniat, în cuprinsul adresei, că Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit cu claritate că fostul Rege Carol al II-lea nu a avut în proprietate terenurile forestiere de la „Fundul Sacului”, fapt atestat și de evidențele amenajamentelor silvice de arhivă, motiv pentru care a fost obligat să le restituie Statului Român.

Pentru a da o aparență de legalitate refuzului de a efectua demersuri în acest sens, prefectul Jecu Nicolae, în calitate de președinte al Comisiei județene Ilfov, după fix o lună de la primirea hotărârii, a solicitat, în scris, Direcției Silvice București, să transmită Deciziunea nr. 1/1941 în integralitatea sa, certificată pentru conformitate, legalizată sau în original, pe motiv că exemplarul înaintat anterior în copie nu are nicio valoare juridică, cu toate că acesta, așa cum s-a arătat, purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” și în pofida faptului că, în mare parte, actele doveditoare depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererilor de retrocedare și pe care se întemeiaseră, cel puțin aparent, hotărârile de reconstituire a dreptului de proprietate date de aceeași comisie fuseseră acceptate la dosarul administrativ în copie xerox, fără a fi certificate pentru conformitate cu originalul de către solicitant, așa cum se prevedea în art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991 (la care face trimitere art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000) raportat la art. 11 alin. 3, alin. 6 și alin. 7 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Mai mult, în același scop, inculpatul Jecu Nicolae a solicitat informații de la Arhivele Naționale în legătură cu Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, fără a indica, însă, în afara numărului hotărârii și a soluției în extras, și alte elemente pentru a fi mai lesne de găsit, raportat la faptul, cu siguranță observat de acuzat, că aceasta nu fusese pronunțată potrivit dreptului comun, ci în temeiul art. 23 din Statutul membrilor familiei domnitoare, care

atribuia Colegiului Prezidențial al instanței supreme competența exclusivă de judecată a cererilor formulate de președintele Consiliului de Miniștri privind neînțelegeri, de natură patrimonială, între Statul Român și membrii sau foștii membri ai familiei regale, astfel încât, în lipsa menționării unor astfel de date suplimentare, ar fi fost dificil de identificat, neputând fi stabilit fondul arhivistic în care se regăsește.

Or, în atare condiții, acest lucru s-a și întâmplat în fapt întrucât, prin adresa nr. 8306 din 25.07.2007 a Arhivelor Naționale, s-a comunicat că, în urma investigațiilor efectuate asupra evidențelor și documentelor deținute de la Casa Regală - Administrația Sechestră și de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din perioada 1940-1948, hotărârea nu a fost identificată, fără a se preciza, însă, că aceasta nu există, cu atât mai mult cu cât nu fusese cercetată și Colecția Consiliului de Miniștri, parte în acel dosar, iar cu puțin timp înainte, aceeași instituție eliberase o copie a hotărârii avocatului Vasiliu Adrian.

O dovadă a faptului că inculpatul Jecu Nicolae purtase toată această corespondență doar pentru a găsi un motiv aparent verosimil care să justifice lipsa demarării procedurii de revocare a hotărârilor de reconstituire a dreptului de proprietate în favoarea lui Al României Paul Philippe, așa cum solicitase Direcția Silvică București, o reprezintă și împrejurarea că, deși Arhivele Naționale nu confirmaseră inexistența deciziei, iar exemplarul transmis Prefecturii Ilfov purta chiar mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, acuzatul nu a mai continuat demersurile la instituția deținătoare pentru certificarea păstrării ei într-unul dintre fondurile arhivistice, preferând să se prevaleze de absența originalului sau a unei copii conforme cu acesta pentru a aprecia, contrar evidenței, că documentul nu există și, ca atare, înscrisul înaintat de Direcția Silvică nu poate fi valorificat, neavând forță probatorie. Aceeași regulă nu a fost aplicată, însă, de președintele comisiei județene Ilfov și în privința actelor doveditoare depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererii de retrocedare, acesta acceptând prezența la dosarul administrativ a unor simple copii xerox, inclusiv ale unor hotărâri judecătorești, în pofida dispozițiilor legale și regulamentare care obligau la atașarea acestor înscrisuri în copie certificată de solicitant pentru conformitate cu originalul.

Așa cum s-a menționat, însă, în condițiile în care purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” și, în plus, fusese înaintată Instituției prefectului Ilfov chiar de autoritatea ce administra fondul forestier național, care constatase corespondența dintre aspectele reținute în considerentele hotărârii și cele atestate de evidențele amenajamentului silvic, existența Deciziei nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conținutul transmis de către Direcția Silvică București, nu putea fi pusă la îndoială de către inculpatul Jecu Nicolae, cu atât mai mult cu cât aceasta era de natură să clarifice tocmai chestiunile invocate în ședința din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov cu privire la lipsa calității solicitantului de persoană îndreptățită la retrocedare, chestiuni ce rămăseseră nelămurite datorită înseși atitudinii acuzatului care, fără a dispune, în calitate de președinte, anumite măsuri în vederea edificării problemelor controversate, a supus la vot propunerea Comisiei locale Snagov de confirmare a anexei 37, știind că majoritatea celorlalți membri, în lipsa unei

verificări riguroase a înscrisurilor doveditoare, sub aspectul existenței, pertinentei, verosimilității, concludenței și autenticității, vor vota conform poziției exprimate de el, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat în fapt, cu consecința aprobării hotărârii nr. 1156/2006.

Prin urmare, ca demers final al activității infracționale desfășurate în vederea trecerii unei importante suprafețe de teren forestier situat în Pădurea Snagov din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe, ce a debutat, în privința sa, cu adoptarea hotărârii nr. 1156/2006, ale cărei prevederi au fost preluate, ulterior, în limitele arătate mai sus, de hotărârea nr. 661/2007, ambele ale Comisiei județene Ilfov, inculpatul Jecu Nicolae a emis titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, cu toate că, în calitate de președinte al comisiei, cunoștea faptul că respectivele hotărâri fuseseră adoptate cu încălcarea de către membrii săi, coinculpați în cauză, a obligației prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, adică fără studierea efectivă și analizarea atentă și minuțioasă a înscrisurilor doveditoare depuse în susținerea cererilor de restituire, care demonstau, contrar dispozițiilor celor două acte administrative, că solicitantul nu era persoană îndreptățită la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat asupra imobilului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar. Mai mult, inculpatul a avut la dispoziție Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care constata, în mod definitiv, lipsa titlului de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea asupra trupului de pădure „Fundul Sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, cu consecința revenirii lui în patrimoniul Statului, însă a ignorat în mod voit dispozițiile acesteia, recurgând la întreprinderea mai multor acțiuni pentru a da o aparență de legalitate demersului său ilicit.

Deopotrivă, în aceleași condiții a fost emis și titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, de vreme ce, la baza acestuia, a stat hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov prin care s-a reconstituit dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 10 ha situat în Snagov, acesta fiind parte din trupul de pădure „Fundul Sacului” pe care Regele Carol al II-lea fusese obligat, prin Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme, să îl lase în deplina proprietate și posesie a Statului Român, constatându-se că nu deține un titlu de proprietate în privința lui.

Ca atare, reținând că fostul suveran nu a fost proprietar al terenului revendicat de Al României Paul Philippe și dispunând revenirea bunului în patrimoniul Statului, această decizie, prin conținutul său, dovedea, implicit, caracterul nelegal al hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, din perspectiva lipsei calității solicitantului de persoană îndreptățită la retrocedare, însă inculpatul Jecu Nicolae, fără o justificare valabilă și în pofida faptului că exemplarul ce-i fusese înaintat purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, nu a luat-o în considerare, apreciind, în lipsa oricăror elemente care să dovedească acest lucru și aplicând reguli diferite de cele folosite în privința înscrisurilor atașate cererii de restituire, că nu poate fi

valorificată în plan juridic, din moment ce nu a fost depusă în original sau în copie certificată pentru conformitate ori legalizată și nu a fost identificată nici de Arhivele Naționale în fondurile aparținând instanței supreme și Casei Regale - Administrația Sechestră. Or, așa cum s-a arătat anterior, după ce a corespondat, în vederea comunicării hotărârii în una din aceste forme, atât cu Direcția Silvică București, cât și cu Arhivele Naționale, și în condițiile în care nu fusese confirmată inexistența acesteia, inculpatul a renunțat la continuarea demersurilor la instituția deținătoare pentru certificarea păstrării ei într-unul dintre fondurile arhivistice, preferând să se prevaleze de absența originalului sau a unei copii conforme cu acesta pentru a aprecia, contrar evidenței, că documentul nu există și, ca atare, înscrisul înaintat de Direcția Silvică nu prezintă valoare juridică.

Cu alte cuvinte, deși a avut reprezentarea că hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost emisă cu încălcarea condițiilor cerute de legislația aplicabilă în materia reconstituirii dreptului de proprietate, inculpatul Al României Paul Philippe neavând calitatea de persoană îndreptățită la restituire din moment ce antecesorul său nu fusese proprietar al imobilului revendicat, astfel cum se stabilise, în mod definitiv, prin Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prefectul Jecu Nicolae și-a continuat demersul infracțional ce urmărea transferarea dreptului de proprietate al statului asupra unei suprafețe considerabile de teren forestier din pădurea Snagov în favoarea solicitantului, prin emiterea titlului de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, sens în care, prin acțiunile prealabile întreprinse (emiterea unor adrese la Direcția Silvică București și la Arhivele Naționale), a încercat să acrediteze ideea falsă a inexistenței, în fapt, a hotărârii instanței supreme și, implicit, a imposibilității valorificării exemplarului acesteia primit în data de 25.05.2007 la Prefectura județului Ilfov.

De altfel, prin rechizitoriu, s-a dispus clasarea cauzei pentru infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu împrejurările în care a fost emisă de către Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, reținându-se că s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, soluție care, analizând aspecte de fond și nefiind infirmată de procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângere, se bucură de autoritate de lucru judecat în privința constatării de către organul de urmărire penală a caracterului nelegal al adoptării acesteia, pentru motivele expuse, pe larg, în cuprinsul actului de sesizare a instanței, nelegalitate care afectează evident și actele subsecvente emise în baza ei, respectiv titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007.

Așadar, pe lângă aspectele de nelegalitate rezultate din încălcarea, cu ocazia adoptării hotărârilor nr. 1156/07.07.2006 și nr. 661/02.03.2007 ale Comisiei județene Ilfov, a obligației de a verifica, în mod riguros, existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de restituire, prevăzută de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aspectele anterior expuse au relevat noi elemente de neconformitate cu legea a actelor administrative emise de inculpatul Jecu Nicolae, respectiv a titlurilor de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, ce au fost întocmite de acesta cu toate că avea reprezentarea clară a faptului că se

fundamentau pe decizii adoptate cu nesocotirea prescripțiilor normative în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind, astfel, la rândul lor, nelegale și contribuind, împreună cu cele anterioare, pe care s-au bazat, la păgubirea patrimoniului Statului Român, prin trecerea fără drept a bunului imobil în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, în proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe, persoană ce nu era îndreptățită la retrocedare.

1.2.c). Deși responsabilitatea pentru actele nelegale și păgubitoare întocmite revine, în mod neîndoielnic, inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în speță au atestat că modalitatea în care aceștia au acționat a fost influențată, în mod determinant, și de conduita altor persoane, viitori beneficiari imediați sau mediați ai deciziilor emise cu încălcarea dispozițiilor legale, care au contribuit, în mod direct sau indirect, la adoptarea, în atare condiții, a acestora de către membrii comisiilor locale și județene pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpați în cauză, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante și care ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, purtarea unor discuții, în afara cadrului legal, cu o parte din membrii comisiilor și a colectivului de lucru care funcționa pe lângă una dintre acestea), în care au susținut, contrar realității, ce le era pe deplin cunoscută, că solicitantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe cei din urmă să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Sub acest aspect, s-a menționat că, din modalitatea în care a fost concepută și s-a desfășurat activitatea infracțională, astfel cum este relevată de probele administrate în cauză, rezultă că a existat un plan bine pus la punct pentru ca obținerea de către **inculpatul Al României Paul Philippe** a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, să se realizeze pe cale administrativă, ca urmare a realizării unor intervenții la funcționarii publici, și nu pe cale jurisdicțională, atât acesta, cât și persoanele la care a apelat sau, după caz, pe care le-a sprijinit ulterior, prin acțiunile sale, în vederea atingerii scopului infracțional cunoscând, pe baza înscrisurilor doveditoare puse la dispoziție (care nu erau concludente, iar unele ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor), că nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul suveran Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor legal sau testamentar al acestuia, aspecte care, cu siguranță, nu ar fi putut fi trecute cu vederea în cazul declanșării unei proceduri judiciare, așa cum s-a întâmplat, de altfel, în cazul altor bunuri aflate în aceeași situație juridică (spre exemplu, Stația de Montă Băneasa, ce a făcut obiectul Deciziei nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și care nu se regăsește în enumerarea din cuprinsul Deciziei Consiliului de Miniștri dată în aplicarea Decretului nr. 38/1048), când instanțele au constatat că acestea nu au aparținut pretinsului proprietar (Regele Carol al II-lea) la data naționalizării și că inculpatul nu era moștenitor al celui din urmă

(sentința civilă nr. 753 din 23.05.2014 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, irevocabilă prin decizia civilă nr. 68 din 19.01.2015 a Curții de Apel București – filele 274-280 vol. 16 d.u.p.).

Acesta a fost, de altfel, și motivul pentru care, deși termenele de introducere a notificărilor prevăzute de legile speciale din materia reconstituirii dreptului de proprietate erau depășite, iar Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică București, căreia i se adresase inițial, îi comunicase că nu era aplicabilă în speță Legea nr. 10/2001 și că nu făcuse dovada calității de moștenitor și a titlului de proprietate aparținând fostului Rege Carol al II-lea (fila 425 vol. 16 d.u.p.), inculpatul Al României Paul Philippe nu a sesizat instanța civilă cu o acțiune în revendicare, ci a preferat să se adreseze, în 12.03.2003, cu o nouă notificare Primăriei Snagov, în care a invocat aceleași temeuri de fapt și de drept (filele 172-173), apelând de această dată, cu toate că beneficia de asistență juridică calificată din partea avocatului Igreț Ion, la inculpatul Gostin Marin, om de afaceri și persoană influentă la nivelul județului Ilfov, ce era implicat, printre altele, în efectuarea de demersuri în vederea reconstituirii drepturilor de proprietate privată asupra terenurilor și care se afla în relații de prietenie cu primarul de la acea dată al localității, Biriș Ioan. Astfel, martorul Poenaru Liviu Traian, la rândul său, fost avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a declarat în legătură cu Gostin Marin că „era implicat în tot felul de retrocedări de terenuri”, știind că „făcuse falsuri pentru a obține hotărâri de retrocedare a unor terenuri, care apoi s-au anulat” (declarația din 28.04.2016, menținută inclusiv în apel), iar martorul Bădulescu Petre l-a caracterizat ca fiind „unul dintre descurcările perioadei respective, fost președinte la Clubul Dinamo” (declarația din 23.03.2016, menținută în fond), aceste aspecte reprezentând, în realitate, și elementele pe care a contat inculpatul Al României Paul Philippe când l-a mandatat pe Gostin Marin să se ocupe de retrocedarea, în natură sau prin echivalent, a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, din moment ce era pe deplin conștient că, neavând calitatea de persoană îndreptățită la restituire, nu putea obține bunul imobil decât prin intervenții la factorii de decizie, în concret la primarul Comunei Snagov, martorul Biriș Ioan.

De altfel, așa cum se reține în cuprinsul actului de sesizare în susținerea soluției de clasare dispusă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu referitoare la împrejurările în care a fost pronunțată sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea și emisă hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov (soluție care, așa cum s-a arătat anterior, analizând chestiuni de fond și nefiind infirmată de procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângere, se bucură de autoritate de lucru judecat în privința aspectelor constatate), primarul Biriș a fost cel prin intermediul căruia inculpatul Al României Paul Philippe a reușit să obțină fraudulos suprafața de 10 ha din terenul forestier situat în Pădurea Snagov, acesta abordându-l pe avocatul Bădulescu Petre și punându-l în legătură cu Gostin Marin pentru a formula, în contradictoriu cu Comuna Snagov, acțiunea în constatarea dreptului solicitantului de a beneficia de retrocedarea terenului respectiv, fără să se opună, ulterior, în calitate de reprezentant legal al pârâtei, admiterii cererii de chemare în judecată sau să exercite căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii pronunțate în cauză.

În mod similar a procedat inculpatul Al României Paul Philippe și după ce a revocat mandatul acordat lui Gostin Marin, căci, în loc să apeleze la serviciile specializate ale unor avocați, a efectuat demersuri în vederea identificării unei persoane care, prin relațiile pe care le avea și legăturile cu lumea politică, ar fi putut obține pe cale administrativă restituirea bunului al cărui proprietar se pretindea, aspect ce demonstrează, o dată în plus, că acesta avea reprezentarea clară a faptului că nu era îndrituit la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, ca atare, nu putea beneficia, în mod legal, de reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra acestuia în baza actelor normative speciale aplicabile în materie.

Acest aspect i-a fost, de altfel, comunicat în mod expres inculpatului și de avocatul Igreț Ion, prin intermediul corespondenței purtate de cei doi, din care transpare, deopotrivă, și deschiderea primului în a accepta orice demers, chiar nelegal, în vederea stabilirii în favoarea sa a dreptului de proprietate asupra terenurilor revendicate, atitudine pe fondul căreia au fost întreprinse, ulterior, și acțiunile pentru găsirea unei/unor persoane care, prin prisma statusului ei/lor social și a conexiunilor cu lumea politică și factori importanți de decizie, ar fi putut asigura, chiar în lipsa deținerii unor dovezi referitoare la dreptul de proprietate al autorului invocat și la calitatea de moștenitor al acestuia, retrocedarea bunurilor imobile în privința cărora acuzatul își clama îndreptățirea.

Astfel, în răspunsul adresat inculpatului, descoperit cu prilejul percheziției efectuate la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, fostul său avocat, Igreț Ion, îi atrăgea acestuia atenția că: *„de la prima discuție v-am adus la cunoștință că nu aveți dreptul să recuperați în baza Legii 10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupescu, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar terenurilor intravilane, preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietățile Prințesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire. Cele extravilane, pe lângă că sunt excluse de la restituire potrivit Legii 10/2001, dar sunt excluse de la restituire și pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991. În ceea ce privește fostele proprietăți ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane și nu au fost cerute în termen, în baza Legii 18/1991. Complexul Peleş și celelalte, lăsate prin testament Regelui Mihai, sunt ale acestuia și recuperarea lor se poate face numai prin instanțele de judecată, șansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani. Ați spus că nu vreți să știți ce ilegalități fac pentru recuperare și ați fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD și cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. Pentru toate afirmațiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră. (...) În ce privește eventuale sume de bani, v-am adus la cunoștință că nu am încasat nici un ban cu ocazia încheierii acestor convenții și vă confirm și în scris, încă o dată că NU am încasat nici un ban, considerând că toate recuperările respective sunt ilegale. Toate sumele trecute în acele acte, au fost doar o asigurare a celor care s-au obligat să recupereze imobilele, deoarece nu aveau încredere în*

dumneavoastră că vă veți ține de cuvânt, în cazul în care reușeau recuperarea” (filele 493-494 vol. 30 d.u.p.).

Ca atare, în contextul demersurilor efectuate în vederea identificării unor oameni cu conexiuni în sfera politică și resurse financiare care, în schimbul cedării unei părți importante din averea pretinsă, să influențeze funcționarii publici cu atribuții în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în sensul aprobării, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererilor de retrocedare formulate, inculpatul Al României Paul Philippe a cunoscut-o, în vara anului 2005, pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, persoană care corespundea profilului căutat, fiindu-i recomandată ca o femeie de afaceri de succes care, prin prisma contactelor „în domeniul justiției, avocați și în mediul de afaceri”, fiind, deopotrivă, conectată și la mediul politic, putea să îl ajute în obținerea bunurilor pretins confiscate de la Regele Carol al II-lea, cu toate că nu avea îndreptățirea legală în acest sens.

Relevante sub aspectul rațiunilor avute în vedere de inculpat pentru a perfecta contractul de mandat și asistență de specialitate cu Păvăloiu Nela, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., în detrimentul contractării unor servicii de consultanță/asistență juridică calificată din partea unor avocați, au fost depozițiile martorului Poenaru Liviu Andrei, care a arătat în mod constant pe parcursul procedurii judiciare, inclusiv în apel, că inculpata i-a fost prezentată de Al României Paul Philippe ca fiind o persoană „care e în stare să-l conecteze cu oameni importanți politici și care are astfel influență pentru soluționarea cererilor de revendicare”, acesta fiind și motivul pentru care a recurs la serviciile sale, solicitându-i martorului să îi predea acesteia toate înscrisurile aferente notificărilor formulate până la acel moment pentru restituirea unor imobile, dar care nu primiseră o rezolvare favorabilă. La rândul său, audiat fiind sub acest aspect, inculpatul a menționat că: „(...) am cunoscut-o pe Nela Păvăloiu la recomandarea unui prieten (...)” care „mi-a spus că Păvăloiu mă poate ajuta să obțin bunurile confiscate lui Carol al II-lea” întrucât este „o persoană cu contacte în domeniul justiției, avocați, și în mediul de afaceri”, dar și că „înainte să închei înțelegerea cu Păvăloiu, aceasta a spus că îl cunoaște pe primarul de la Snagov, pe care apoi mi l-a și prezentat. (...) A spus că are contacte bune, prefecți, senatori. A menționat lucruri de genul acesta. A mai spus că prietenul ei este de la SRI” (declarațiile din 11.12.2015 și 11.01.2016), împrejurări care, în esență, au fost iterate și de martora A României Lia Giorgia, care a arătat că: „Nela Păvăloiu ne-a spus că pentru a avea un rezultat pozitiv în legătură cu notificările, trebuie să dăm bacșiș funcționarilor din administrație” și că „are relațiile necesare pentru a face rost de documentele care fac dovada că bunurile aparțin” soțului său (declarația din 06.05.2015).

Așadar, deși numita Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela nu avea expertiză în domeniul juridic sau imobiliar și nici angajați specializați în retrocedări, inculpatul Al României Paul Philippe a mandatat-o pe aceasta, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., să se ocupe, printre altele, de restituirea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, mizând exclusiv pe relațiile inculpatei și conexiunile sale cu lumea politică, prin prisma cărora putea interveni la funcționarii publici ce aveau atribuții în materia

reconstituirii dreptului de proprietate, apreciind că aceasta era singura variantă posibilă pentru obținerea efectivă a bunului imobil, din moment ce orice alt demers, mai ales o eventuală acțiune în instanță, ar fi fost sortită eșecului în lipsa deținerii unor dovezi cu privire la calitatea sa de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra bunului revendicat la data preluării lui de către stat.

Ca atare, fiind unicul motiv pentru care a perfectat înțelegerea cu inculpata, care a promis că are influența necesară, mai ales la nivelul județului Ilfov, pentru a obține bunul pretins, Al României Paul Philippe a realizat pe deplin că aceasta – în condițiile în care nu avea cunoștințe juridice, iar avocatul Leți Octavian, cu care colabora, se ocupa doar de litigiile aflate pe rolul instanțelor judecătorești – pentru a beneficia de folosul patrimonial convenit prin contract (30% din valoarea bunului recuperat), va uza de relațiile de care ea însăși s-a prevalat pentru a interveni la persoanele cu putere de decizie din cadrul autorităților administrative competente și a le influența în sensul admiterii solicitării de restituire a terenului forestier situat în Pădurea Snagov, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat și pe care acuzatul l-a urmărit în fapt prin încheierea convenției, contribuind, astfel, în mod indirect, prin maniera în care a acționat, la adoptarea, cu încălcarea dispozițiilor legale, a deciziilor de retrocedare a bunului imobil de către comisia locală și cea județeană de fond funciar, cu consecința prejudicierii Statului Român și a procurării unui avantaj material necuvenit pentru sine, coînculpată și membrii grupului infracțional organizat.

Cu alte cuvinte, deși inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost cea care a intervenit la primarul localității Snagov și la funcționarii din cadrul Prefecturii Ilfov pentru soluționarea favorabilă a cererii de restituire, intervenție pe fondul căreia membrii comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov, inculpați în cauză, nu au mai procedat la verificarea riguroasă a actelor doveditoare depuse (sub aspectul existenței, pertinentei, verosimilității, autenticității și concludenței), încălcând, astfel, obligația instituită în sarcina lor de dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, și au admis solicitarea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în lipsa oricăror dovezi privind calitatea de proprietar a autorului și cea de moștenitor a solicitantului, la adoptarea de către aceștia a hotărârilor nelegale de retrocedare a contribuit, în egală măsură, și inculpatul Al României Paul Philippe care, acceptând să perfecteze contractul de mandat și asistență de specialitate în condițiile date (respectiv prin cedarea unei părți considerabile din valoarea bunului ce urma a fi recuperat - 30% - în schimbul influenței promise pe lângă factorii de decizie din cadrul autorităților administrative competente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor), a creat posibilitatea concretă ca inculpata să acționeze în modul convenit de comun acord pentru obținerea, cu nesocotirea prescripțiilor normative, a bunului imobil al cărui proprietar acesta se pretindea, contribuția sa la emiterea de către funcționarii publici a actelor nelegale fiind, așadar, una indirectă, mijlocită, realizată prin intermediul reprezentantului legal al societății mandatare.

Mai mult, deși era conștient de toate aspectele anterior expuse care îl împiedicau să dobândească în mod legal terenul în discuție (lipsa unor dovezi

privind calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și existența dreptului de proprietate al acestuia asupra bunului revendicat), inculpatul a susținut contrariul în cuprinsul cererilor și memoriilor formulate, prin mandatar, pe parcursul procedurii administrative, iar în plus, pentru a induce ideea eronată a existenței situației de fapt invocată în conținutul acestora și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor realizate de inculpata Păvăloiu Nela, a depus la dosarul administrativ, în aceeași modalitate, o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, activități care, dat fiind contextul și scopul în care au fost comise, astfel cum acestea sunt conturate de materialul probator expus anterior, reprezintă, deopotrivă, acte de sprijinire mijlocită a membrilor Comisiei locale Snagov și Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor specifice funcției deținute.

Astfel, așa cum s-a arătat, unul dintre argumentele invocate de inculpat în susținerea calității de persoană îndreptățită s-a referit la faptul că ar fi dobândit drepturile succesoriale ale numitei Urdărianu Monique, legatară universală a Elenei Lupescu, deși cunoștea că acestea făcuseră obiectul a două contracte diferite, unul de donație și altul de vânzare-cumpărare, încheiate la o distanță în timp de doar câteva luni, or, câtă vreme drepturile fuseseră deja donate, ele nu mai puteau fi ulterior vândute, din moment ce nu se mai regăseau în patrimoniul vânzătorului.

În acest sens, s-a observat că, după ce, prin actul de donație din 02.04.2001, acceptat de Al României Paul Philippe la 21.05.2001, Urdărianu Monique i-a donat acestuia „toate proprietățile ce i-au aparținut Elenei Lupescu și pe care le-am moștenit, dar nu le-am putut pretinde până acum” (filele 353-357 vol. 26 d.u.p.), ulterior, prin contractul încheiat la data de 02.08.2001, aceeași persoană (Urdărianu Monique) i-a vândut inculpatului „drepturile succesoriale privind bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România, drepturi la care am vocație conform testamentului de mai sus”, vânzătoarea fiind reprezentată la perfectarea acestei din urmă convenții de martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, care de fapt era avocata cumpărătorului (filele 154, 385 vol. 16 d.u.p.).

Relevante sub aspectul împrejurărilor în care au fost perfectate cele două contracte ce vizează aceleași drepturi au fost declarațiile martorului Poenaru Liviu Trajan, care a arătat că l-a întrebat pe clientul său, inculpatul Al României Paul Philippe, „cum de are două contracte diferite și mi-a spus că *a rezolvat-o și a rezolvat cum să fie mai bine*. L-am întrebat dacă a plătit ceva ca preț și mi-a spus că nu a dat nici un ban”, deși în contractul de vânzare-cumpărare s-a menționat că „prețul vânzării este de 50.000 USD, adică echivalentul sumei de 1.481.900.000 lei, pe care, vânzătorul, l-am primit integral de la cumpărător azi, data notificării” (declarația din 28.04.2016, menținută ulterior, inclusiv în apel).

Or, potrivit depoziției martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, care a semnat contractul ca mandatar al vânzătorului, însă la solicitarea cumpărătorului, aceasta nu s-a implicat în negocieri, nu a discutat de preț, nu știe dacă s-a dat vreo sumă de bani cu acest titlu și care a fost cuantumul ei,

nefăcând altceva decât să semneze convenția, ale cărei clauze fuseseră deja stabilite (declarația din 17.02.2016).

Mai mult, inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat în susținerea solicitării de restituire a terenului forestier situat în Pădurea Snagov de certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, care a fost obținut, de asemenea, în circumstanțe îndoielnice, cu ajutorul aceleiași martore, Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura. Astfel, cu toate că nu deținea o procură specială în acest sens, așa cum rezultă din actele depuse la dosarul notarial (filele 267-297 vol. 63 d.u.p.), cea existentă la fila 271 vizând exclusiv încheierea contractului de vânzare-cumpărare a drepturilor succesoriale, martora, în calitate de mandatară a numitei Urdărianu Monique, a solicitat, la data de 21.10.2002, deschiderea procedurii succesoriale după Elena Lupescu, indicând-o pe așa-zisa mandantă ca unic moștenitor și menționând că masa succesorală urmează să se stabilească la cererea succesibililor (filele 292, 269 vol. 63 d.u.p.). În plus, deși la dosar nu existau dovezi cu privire la existența/inexistența unor moștenitori legali ai defunctei, iar decesul acesteia intervenise în data de 29.06.1977, când martora A României Lia Georgia nici nu îl întâlnise încă pe viitorul său soț, cea din urmă a dat o declarație, în fața notarului, sub numele de Triff Lia Georgia, în care a menționat că a cunoscut-o personal pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori (fila 297 vol. 63 d.u.p.), cu toate că inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, cu prilejul audierii în prezenta cauză, că: *„Soția mea nu a cunoscut-o pe Elena Lupescu. Eu am cunoscut-o pe Lia A României în 1990 sau 1991. Nu a fost deschisă succesiunea după Elena Lupescu în România. Aceasta a decedat în Portugalia”* (declarația din 09.05.2016, filele 323-327¹ vol. 5 d.u.p.).

Totodată, în dovedirea calității sale de succesor în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al II-lea, pe care a invocat-o, deopotrivă, în susținerea îndreptățirii sale la retrocedare, inculpatul Al României Paul Philippe a depus în procedura de validare a anexei 37 certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, deși știa, la nivelul anului 2006, că sentința civilă nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care a stat la baza emiterii acestuia și prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de Regele Carol al II-lea, fusese anulată prin decizia nr. 1357/A/2005 a Curții de Apel București, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la prima instanță, fără să se fi obținut până la acel moment o nouă hotărâre în fond. În plus, acest înscris ridică serioase dubii sub aspectul verosimilității și al credibilității lui, din moment ce menționa un singur moștenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, cu toate că era de notorietate faptul că și regele Mihai I era fiul lui Carol al II-lea.

Prin urmare, în perioada cât s-a desfășurat procedura de validare, nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de nepot de fiu al fostului suveran Carol al II-lea, o nouă sentință în primă instanță, cu nr. 182, fiind pronunțată, în procedura de exequatur, ca urmare a trimiterii cauzei spre rejudecare, abia în data de 29.12.2008, ce a devenit irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă.

Mai mult, tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, era în viață la datele de 06.09.2005 și 01.11.2005, când s-au formulat cererile de retrocedare și nu renunțase la moștenire, astfel încât, teoretic, doar acesta (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitate de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile imobile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

Circumstanțele îndoielnice în care au fost emise aceste acte erau cunoscute de Al României Paul Philippe și reprezentanții săi convenționali, din moment ce, în mare parte, au fost eliberate la solicitarea sa ori a avocatului pe care îl avea la acea vreme, martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura și, cu toate acestea, au fost folosite în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului forestier din Pădurea Snagov, dar și a altor bunuri imobile, aspect ce demonstrează că, pe lângă preocuparea de identificare a unor persoane cu relații în lumea politică și cu resurse financiare care, prin prisma influenței lor, ar fi putut interveni la funcționarii publici cu atribuții în domeniu în vederea admiterii, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererilor de restituire formulate, planul infracțional conceput și pus în practică de inculpat a vizat, deopotrivă, și obținerea unor asemenea înscrisuri a căror verosimilitate și autenticitate ridicau serioase dubii, apreciate ca fiind necesare pentru a crea aparența îndreptățirii lui la retrocedare, în condițiile în care nu existau dovezi în această privință nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul Rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a depozitării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității solicitantului de moștenitor legal sau testamentar al celui din urmă. De altfel, această împrejurare reiese și din mențiunile inserate în contractul perfectat între inculpat și S.C. Receptia S.R.L. la data de 01.11.2006, în care s-a precizat, la art. 12, că „cedentul recunoaște că în prezent nu deține toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale menționate” și că „se obligă ca, pe măsura dobândirii lor și la cererea cesionarului, să le pună la dispoziție în original sau în copii legalizate”.

Totodată, contrar susținerilor sale, și **inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela** a avut, la momentul perfectării înțelegerii cu Al României Paul Philippe, deplina reprezentare a lipsei calității acestuia de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, împrejurare atestată de coordonatele în care s-au purtat discuțiile dintre cei doi, cu prilejul cărora prima s-a prevalat de influența necesară, mai ales la nivelul județului Ilfov, pentru a obține bunul pretins, în schimbul cedării de către cel din urmă a unei părți importante din valoarea acestuia (30%), realizând, astfel, că, în absența dovezilor cu privire la calitatea solicitantului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra bunului revendicat, restituirea efectivă a terenului forestier nu se putea realiza decât pe cale administrativă, ca urmare a efectuării unor intervenții la factorii de decizie din cadrul autorităților publice cu atribuții în materia retrocedării bunurilor imobile în vederea soluționării favorabile a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, demersuri pe care, contra folosului material convenit, situat cu mult peste onorariul de succes al oricărui avocat și disproporționat în raport cu activitățile

inserate în contract, aceasta le putea realiza folosindu-se de relațiile pe care le avea și conexiunile sale cu lumea politică, pe care le-a și invocat, de altfel, cu ocazia tratativelor preliminare purtate cu inculpatul și de care acesta avea cunoștință, constituind, în realitate, singurul element pe care a mizat pentru încheierea contractului de mandat și asistență de specialitate cu S.C. Ilko Star S.R.L., în condițiile în care reprezentantul legal al societății nu avea expertiză/experiență în domeniul juridic ori imobiliar, iar angajații firmei nu erau specializați în retrocedări de bunuri imobile.

Astfel, audiat fiind pe parcursul procedurii judiciare, inculpatul Al României Paul Philippe a menționat, în cuprinsul declarațiilor din 11.12.2015 și 11.01.2016, că: „(...) am cunoscut-o pe Nela Păvăloiu la recomandarea unui prieten (...)” care „mi-a spus că Păvăloiu mă poate ajuta să obțin bunurile confiscate lui Carol al II-lea” întrucât este „o persoană cu contacte în domeniul justiției, avocați, și în mediul de afaceri”, dar și că „înainte să închei înțelegerea cu Păvăloiu, aceasta a spus că îl cunoaște pe primarul de la Snagov, pe care apoi mi l-a și prezentat. (...) A spus că are contacte bune, prefecți, senatori. A menționat lucruri de genul acesta. A mai spus că prietenul ei este de la SRI”, aceleași împrejurări fiind învederate și la data de 23.04.2015, când a arătat că: „Nela Păvăloiu mi-a fost prezentată ca fiind o persoană care cunoaște mulți oameni și mă poate ajuta să recuperez proprietățile. M-am întâlnit cu Nela Păvăloiu (...), ocazie cu care mi-a spus că mă poate ajuta cu recuperarea proprietăților. (...) Nela Păvăloiu mi-a spus că are o relație bună cu primarul din Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori. (...) Am discutat cu Nela Păvăloiu ca în schimbul ajutorului dat, aceasta să primească aproximativ 35% din valoarea imobilelor recuperate de ea (...)”.

Relevantă, totodată, sub același aspect al cunoașterii de către inculpată a împrejurării că Al României Paul Philippe nu are calitatea de persoană îndreptățită, motiv pentru care era necesar să apeleze la folosirea influenței sale sau la coruperea funcționarilor publici pentru a obține retrocedarea imobilelor al căror proprietar acesta se pretindea, a fost și declarația martorei A României Lia Giorgia din 06.05.2015, în care a arătat că: „Nela Păvăloiu ne-a spus (...) că, din informațiile ei, documentele care fac dovada că bunurile îi aparțin soțului meu ar fi ascunse din ordinul directorului Arhivelor Naționale”, context în care „ne-a spus că are relațiile necesare pentru a face rost de documente în ciuda acestor piedici”, dar și că, „pentru a avea un rezultat pozitiv în legătură cu notificările, trebuie să dăm bacșiș funcționarilor din administrație”.

Deopotrivă, martorul Poenaru Liviu Traian, fost avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a declarat în mod constant în etapa urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești, inclusiv în apel, că acesta i-a prezentat-o pe Păvăloiu Nela ca fiind o persoană „care e în stare să-l conecteze cu oameni importanți politici și care are astfel influență pentru soluționarea cererilor de revendicare”, iar la rândul său, A României Lia Giorgia i-a relatat despre ea că „este foarte bine cunoscută în lumea politică”, acestea fiind și motivele pentru care acuzatul a recurs la serviciile sale, solicitându-i martorului să îi predea inculpatei toate înscrisurile aferente notificărilor formulate până la acel moment pentru restituirea unor imobile, dar care nu primiseră o rezolvare favorabilă.

Cu toate că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a susținut că reprezentarea sa a fost în sensul îndreptățirii lui Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, invocând în acest sens informațiile ce i-ar fi fost furnizate de martorii Leți Octavian și Cuniță Mihaela în urma studierii înscrisurilor puse la dispoziție de inculpat și a celor procurate ulterior, Înalta Curte a apreciat apărarea formulată ca fiind neîntemeiată, de vreme ce, astfel cum rezultă din materialul probator al cauzei (declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorilor A României Lia Giorgia și Leți Octavian; declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela și ale martorei Cuniță Mihaela), primul dintre aceștia nu s-a ocupat de reprezentarea/asistența juridică a mandantului în procedurile administrative, ci doar în procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată, chiar el declarând că: *„Nu am discutat cu Nela Păvăloiu despre cererile aflate în proceduri administrative și nu am consiliat-o pe aceasta în nici un fel”* și că *„nu am discutat vreodată cu Păvăloiu despre temeinicia cererilor depuse de prințul Paul și nici nu am consiliat-o pentru cererile aflate în proceduri administrative”*, iar cea de-a doua, jurist la Muzeul Țăranului Român, neavând specializare în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra imobilelor, a fost cooptată exclusiv pentru „documentarea pe monitoare vechi, în arhive, pentru obținerea anumitor acte” și depunerea lor în susținerea cererilor de restituire, iar nu pentru a o consilia pe inculpată sub aspectul îndeplinirii de către solicitant a cerințelor impuse de lege pentru a beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de actele normative speciale.

Mai mult, așa cum a declarat martorul Poenaru Liviu Traian, cel căruia Al României Paul Philippe îi relatase despre modul în care „a rezolvat cum să fie mai bine” anumite înscrisuri invocate în susținerea cererilor de restituire, acesta i-a „povestit”, la rândul său, inculpatei Păvăloiu Nela despre dosarele de retrocedare, în momentul în care a procedat la predarea lor, prilej cu care, deși actele atașate la acestea nu fuseseră încă studiate nici de Leți Octavian și Cuniță Mihaela și nici de ea, cea din urmă l-a asigurat pe martor că *„are posibilitatea să rezolve restituirea bunurilor și o să-mi dea și mie un onorariu”*, aspect care demonstrează, o dată în plus, că, pentru obținerea terenului forestier din Pădurea Snagov, importantă nu era relevanța și suficiența documentelor depuse în dovedirea calității solicitantului de persoană îndreptățită sau modul în care au fost procurate, ci demersurile pe care aceasta urma să le întreprindă, în convență cu inculpatul Al României Paul Philippe, la funcționarii publici competenți pentru a-i influența în sensul rezolvării favorabile a solicitării cu care fuseseră investiți.

De altfel, faptul că nu i-a fost prezentat niciun înscris care să ateste îndrituirea inculpatului Al României Paul Philippe la restituirea bunurilor a constituit principalul motiv pentru care martorul Dumitrescu Mircea, specialist în tranzacții imobiliare, s-a retras din înțelegerea avută inițial cu inculpata Păvăloiu Nela, constând în colaborarea celor doi pentru a obține, în numele primului, reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor revendicate, lipsa unor astfel de documente fiind, deopotrivă, invocată și de martorii Bejenaru Andrei Mihai și Dimofte Radu, la rândul lor investitori în domeniul imobiliar, iar ultimul și persoană interesată în achiziționarea de

drepturi litigioase vizând bunuri naționalizate de regimul comunist, pentru a refuza propunerea inculpatei de cumpărare a unor asemenea drepturi în legătură cu imobilele cu privire la care Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare.

Într-adevăr, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a afirmat în fața organelor judiciare că respingerea ofertei de cumpărare a drepturilor cu privire la bunurile solicitate de Al României Paul Philippe s-a datorat cuantumului exagerat al sumei pretinse de inculpat cu titlu de avans, însă, așa cum reiese din depozițiile celor doi martori, constante sub acest aspect pe întreg parcursul procesului penal, principalul motiv al declinării propunerii nu a fost acesta, ci lipsa unor înscrisuri care să justifice îndreptățirea solicitantului la reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor revendicate, printre care se afla și terenul forestier situat în Pădurea Snagov.

Astfel, audiat fiind sub acest aspect, martorul Bejenaru Andrei Mihai a menționat că: „pentru bunuri revendicate de prințul Paul, am fost contactat în anul 2006 (...), cred că în vară, de Păvăloiu Nela, care mi-a făcut ofertă să cumpăr drepturile litigioase pentru respectivele bunuri cerând 2 milioane de euro”, precizând, totodată, *„că este în fază avansată de soluționare pentru alte bunuri, spre exemplu la Snagov”*, însă acesta a refuzat propunerea întrucât *„suma mi s-a părut exagerată (...), mai ales că Păvăloiu nu mi-a arătat niciun act care să justifice dreptul pretins pentru acele imobile. (...) Am vorbit și cu Radu Dimofte, spunându-i că a înnebunit lumea că cer atât de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări”* (declarație din 26.02.2016, menținută în fond).

În același sens, martorul Dimofte Radu a declarat cu prilejul ascultării sale de către prima instanță, păstrându-și, practic, poziția exprimată în faza anchetei penale, că, în anul 2006, Păvăloiu Nela „a fost trimisă de primarul din Snagov, domnul Mușat, la Andrei Bejenaru să încerce să vândă niște drepturi pe care ea le avea cu Prințul Paul. A venit, a avut o întâlnire cu Bejenaru” care, la final, i-a spus că inculpata „voia să vândă niște drepturi ale prințului Paul, cred că pretindea 2 milioane de euro, *dar nu avea documente complete* și ce voia să vândă era o parte, nu erau toate drepturile. (...) *Andrei Bejenaru m-a sfătuit să nu le cumpărăm că nu are documente*”.

S-a reținut că toate împrejurările expuse anterior dovedesc, fără dubiu, cunoașterea de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, încă din momentul perfectării înțelegerii, a situației juridice reale a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, implicit, a faptului că Al României Paul Philippe nu era îndrituit la retrocedarea acestuia, neexistând dovezi cu privire la calitatea sa de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea și la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat, situație în care includerea respectivului bun în contractul de mandat și asistență de specialitate nu se putea realiza decât în considerarea intervenției, promisă de inculpată, la factorii de decizie din cadrul autorităților administrative cu atribuții în materia retrocedării bunurilor imobile, în vederea aprobării, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, profitând în acest scop de relațiile și conexiunile sale cu lumea politică, de care, așa cum s-a arătat deja, s-a prevalat la perfectarea convenției și care au constituit

singurele elemente avute în vedere de inculpatul Al României Paul Philippe pentru a accepta clauzele acesteia.

Astfel, realizând că, în condițiile date, restituirea efectivă a bunului nu se putea realiza decât pe cale administrativă, orice acțiune în instanță neavând nicio șansă de izbândă, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în exercitarea influenței de care s-a prevalat anterior, a intervenit la primarul localității Snagov și la funcționarii din cadrul Prefecturii Ilfov pentru soluționarea favorabilă a cererii de restituire, demers pe fondul căruia membrii comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov, inculpați în cauză, nu au mai procedat la verificarea riguroasă a actelor doveditoare depuse (sub aspectul existenței, pertinentei, verosimilității, autenticității și concludenței), încălcând, astfel, obligația instituită în sarcina lor de dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și au admis solicitarea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în lipsa oricăror dovezi privind calitatea de proprietar a autorului și cea de moștenitor a solicitantului, inculpata contribuind, astfel, prin modalitatea în care a acționat, la adoptarea de către cei din urmă, cu nesocotirea prescripțiilor normative, a deciziilor de retrocedare a imobilului, cu consecința prejudicierii Statului Român și a procurării unui avantaj material necuvenit pentru sine, coinculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat.

Deopotrivă, deși avea pe deplin reprezentarea aspectelor care îl împiedicau pe cel din urmă să dobândească în mod legal terenul în discuție (lipsa unor dovezi privind calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și existența dreptului de proprietate al acestuia asupra bunului revendicat), inculpata, în calitate de reprezentant legal al mandatarei S.C. Ilko Star S.R.L., a susținut contrariul în cuprinsul cererilor și memoriilor formulate, în numele mandantului, pe parcursul procedurii administrative, astfel cum au fost detaliate cu ocazia expunerii situației factuale, iar în plus, pentru a induce ideea eronată a existenței situației de fapt invocată în conținutul acestora și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor pe care le-a realizat la nivelul Primăriei Snagov și al Prefecturii Ilfov, a depus la dosarul administrativ o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor (certIFICATELE de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002 și nr. 55 din 26.05.2005, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale nr. 1489 din 02.08.2001), activități care, dat fiind contextul și scopul în care au fost comise, astfel cum acestea sunt conturate de materialul probator administrat, reprezintă, în egală măsură, acte de sprijinire a membrilor Comisiei locale Snagov și Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor specifice funcției deținute.

Astfel, deși cererile din 06.09.2005 și 01.11.2005, prin care s-a solicitat restituirea în natură a suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov, zona „Fundul Sacului”, au fost redactate și depuse la Primăria Snagov, pentru inculpatul Al României Paul Philippe, de martorul Dumitrescu Mircea, acesta, potrivit propriilor susțineri, s-a consultat, în prealabil, cu Păvăloiu Nela în legătură cu formularea și conținutul lor, sens în care a făcut trimitere la

notificarea inițială nr. 3476 din 03.12.2003, în care se invoca calitatea solicitantului de cumpărător al drepturilor succesoriale aparținând numitei Urdărianu Monique, legatară universală a soției supraviețuitoare a fostului suveran Carol al II-lea, inculpată fiind, totodată, cea care, ulterior înregistrării ultimei cereri, a depus la dosarul administrativ, în copie, pentru a fi avute în vedere de Comisia locală Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, o serie înscrisuri, în mare parte acte de stare civilă sau care priveau succesiunea după Elena Lupescu, fără a fi, însă, atașate documente referitoare la calitatea inculpatului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948, în condițiile în care imobilul a cărui retrocedare se solicita nu se regăsea în enumerarea realizată în cuprinsul Deciziei Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia.

Totodată, împreună cu aceste înscrisuri, a fost depus și un „memoriu” întocmit, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, de mandatară S.C. Ilko Star S.R.L., prin reprezentant legal Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifica îndreptățirea solicitantului la restituire prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, arătându-se că descendența după acesta a tatălui inculpatului, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire au fost stabilite prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955, cu toate că, la acea dată, respectiva hotărâre nu era recunoscută pe teritoriul României și nu putea produce efecte juridice. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, contrar evidenței, că aceasta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, deși chiar prin conținutul respectivului document se dispusese emiterea unei legi în acest sens, pentru a putea opera efectul translativ de proprietate, act normativ care, însă, nu a fost identificat și depus la dosar. De asemenea, s-a arătat că imobilul a fost, ulterior, trecut în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948, în pofida faptului că, așa cum s-a precizat anterior, nu era cuprins în enumerarea bunurilor preluate de Stat, realizată prin Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia.

Deși se afla deja la dosarul administrativ, același memoriu a mai fost depus de inculpată și în procedura de validare aflată pe rolul Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind transmis prin adresa nr. 125 din 07.07.2006, împreună cu un set de acte, între care, însă, nu se regăseau nici de această dată documente referitoare la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București sau un alt înscris care să dovedească dobândirea unui asemenea drept de către autorul invocat) și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948.

În plus, la data de 19.06.2006, a fost înregistrat la Prefectura Ilfov un alt memoriu semnat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant

legal al S.C. Ilko Star S.R.L., mandatară a inculpatului Al României Paul Philippe, prin care s-a arătat, în esență, că, deși terenul forestier a cărui restituire se solicită nu este cuprins în Dispoziția nr. 905 din 19 iunie 1948, chiar aceasta prevedea, în art. 4, că lista bunurilor mobile și imobile naționalizate publicată în Monitorul Oficial nu este completă, fiind complinită cu alte acte ulterioare, fără a se menționa, însă, care sunt respectivele acte și ce dispoziții cuprind cu referire la terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, ce face obiectul cererii de retrocedare și fără a se proceda la depunerea lor la dosar, în dovedirea acestei susțineri.

Totodată, pentru a crea percepția eronată a existenței situației de fapt și a realității susținerilor invocate în conținutul cererilor și memoriilor formulate și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor pe care le-a realizat la nivelul Primăriei Snagov și al Prefecturii Ilfov, inculpata a depus la dosarul administrativ o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, toate acestea fiind examinate, pe larg, cu ocazia analizării acuzațiilor aduse inculpaților membri ai comisiei locale și celei județene de fond funciar, precum și inculpatului Al României Paul Philippe, argumentele prezentate cu acel prilej nemaifiind reluate, păstrându-și pe deplin valabilitatea.

De altfel, așa cum s-a menționat, lipsa de relevanță și concludență a documentelor invocate în susținerea solicitării de retrocedare erau pe deplin cunoscute de inculpată, care avea reprezentarea clară a faptului că Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la restituire, motiv pentru care s-a și prevalat de influența sa pe lângă factorii de decizie din cadrul autorităților administrative competente pentru a încheia contractul de mandat și asistență de specialitate cu acesta, influență de care, apoi, s-a și folosit pentru a obține soluționarea favorabilă a cererii, prin încălcarea de către funcționarii publici a dispozițiilor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor. În plus, astfel cum reiese din probele administrate, după perfectarea înțelegerii cu inculpatul, Păvăloiu Nela a preluat toate dosarele privind bunurile revendicate de acesta și aflate în procedura administrativă sau judiciară de la martorul Poenaru Liviu Traian, fostul său avocat, cu care a purtat o discuție pe marginea lor, în contextul în care martorul a fost și persoana căreia acuzatul i-a relatat despre modul în care „a rezolvat cum să fie mai bine” anumite înscrisuri invocate în susținerea cererilor de restituire, dată fiind nelămurirea acestuia legată de existența, pentru aceleași drepturi succesoriale aparținând numitei Urdărianu Monique, atât a unui contract de donație, cât și a unuia de vânzare-cumpărare, în condițiile în care, odată donate, acestea nu mai puteau fi și vândute.

Cu toate că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a negat orice intervenție la funcționarii din cadrul autorităților administrative competente în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, materialul probator administrat în cauză, în ambele faze procesuale, inclusiv în apel, a dovedit contrariul, respectiv faptul că aceasta, pentru a obține admiterea cererii de retrocedare a bunului imobil în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și restituirea lui efectivă, a apelat la martorul Rădulescu Cristache, la

data respectivă senator și președinte al organizației județene Ilfov a unui partid politic, cu care se afla în relații de prietenie și care făcea parte din aceeași formațiune politică cu inculpații Mușat Apostol, primar al comunei Snagov și președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor și Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cărora a recomandat-o.

Astfel, în cuprinsul declarației din 06.05.2016, inculpatul Mușat Apostol a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela „atunci când a venit în legătură cu cererea formulată de prințul Paul. Cred că *a fost trimisă de Cristache Rădulescu*, care cred că era la acel moment președinte CJ Ilfov. *La acel moment făceam parte din același partid cu Cristache Rădulescu*, acesta fiind președintele PDL Ilfov”, aspecte ce au fost confirmate și de cel din urmă cu prilejul audierii sale în calitate de martor, când a menționat că: „*Pe Nela Păvăloiu o cunosc de mai mulți ani și am o relație bună cu aceasta*, dar nu suntem prieteni apropiați. (...) Am întâlnit-o de mai multe ori, cu diverse ocazii, întâlniri cu oameni de afaceri sau inaugurări de supermarket-uri și mall-uri. *M-am întâlnit cu aceasta și la sediul central al PD din București și am constatat că era o persoană cunoscută în partid. M-a abordat și m-a întrebat dacă sunt președintele de la Ilfov (...) și a venit apoi la mine, dar nu mai știu despre ce am discutat ...*” (depoziția din 29.04.2016, menținută în fond).

De altfel, așa cum reiese din declarațiile date de Al României Paul Philippe, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a prevalat de relația bună pe care o are cu primarul Mușat Apostol încă dinainte de perfectarea contractului, iar apoi, i l-a și prezentat, pentru ca, în discuțiile purtate de cei doi „pe tema Pădurii Snagov”, să îi spună „că *a mers în repetate rânduri la primarul din respectiva localitate, cu care spunea că are o relație bună*” (declarații din 23.04.2015 și 09.05.2016).

Mai mult, chiar inculpata a acceptat, cu ocazia audierii sale din data de 03.03.2016, că, în afara deplasării realizate cu prilejul demersurilor efectuate pentru punerea în posesia terenului, a mai mers o dată la Primăria Snagov, unde s-a întâlnit cu primarul, declarație care, deși nu a mai fost menținută sub acest aspect, ulterior, în fața instanței de fond, nu a putut fi înlăturată din moment ce acuzata nu a oferit nicio explicație credibilă pentru schimbarea poziției sale procesuale.

Legăturile strânse dintre cei doi inculpați au fost confirmate și de martorii Bejenaru Andrei Mihai și Dimofte Radu, care au declarat, în mod concordant, pe întreg parcursul procedurii judiciare, că cel care le-a recomandat-o pe Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a discuta despre cesionarea drepturilor cu privire la bunurile asupra cărora Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare, printre care se afla și terenul forestier situat în Snagov, a fost primarul acestei localități, Mușat Apostol, dovadă că cel din urmă cunoștea foarte bine situația juridică a imobilelor și stadiul procedurilor de revendicare a acestora, aspecte pe care nu le putea afla decât prin prisma bunelor sale relații cu inculpata. Mai mult, martorul Bejenaru Andrei Mihai a declarat că o cunoștea dinainte pe Păvăloiu Nela, fiindu-i prezentată de Mușat Apostol chiar în incinta

Primăriei Snagov, dar și faptul că aceasta „intermedia tot felul de tranzacții de tipul acesta”.

Deopotrivă, relevante pentru dovedirea relației apropiate pe care Păvăloiu Nela o avea cu inculpatul Mușat Apostol, dar și a intervenției pe care aceasta a făcut-o la cel din urmă pentru soluționarea favorabilă a cererii de retrocedare a terenului forestier situat în Pădurea Snagov, au fost depozițiile martorului Berceanu Daniel Marian, șef al Ocolului Silvic Snagov și membru în Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ale cărui discuții purtate cu primarul, în biroul său, pe marginea neajunsurilor cererii din perspectiva lipsei calității solicitantului de persoană îndreptățită, discuții ce nu au fost contestate de interlocutor, au fost puse de primar la dispoziția persoanei care reprezenta interesele inculpatului Al României Paul Philippe, motiv pentru care aceasta, aflând punctul de vedere al martorului, l-a sesizat pe unul dintre superiorii lui. În concret, martorul a relatat că: *„anterior semnării anexei 37 am fost la primăria Snagov unde am purtat o discuție cu primarul Mușat despre această retrocedare. Mi-am spus punctul de vedere în sensul că nu are dreptul la retrocedare și nu semnez, iar în timpul acesta primarul se juca cu telefonul, sau cel puțin așa am crezut. Primarul era oarecum pasiv și ulterior, la scurt timp, când eram în mașină am fost sunat de directorul tehnic care mi-a făcut observații că m-am apucat să vorbesc despre retrocedare. Acesta mi-a spus că în timp ce vorbeam cu primarul acesta a sunat pe cineva care reprezenta interesele prințului și am fost pus pe speaker și a auzit punctul meu de vedere. Nu mi-a spus despre ce persoană este vorba dar a fost deranjat de reacția mea și l-a sunat pe directorul tehnic, care era pentru retrocedare”*. Totodată, referindu-se la întâlnirea pe care a avut-o, tot în biroul primarului Mușat, cu inculpații Păvăloiu Nela, Chiriac Theodor și Al României Paul Philippe, cu ocazia primei încercări de punere în posesie a celui din urmă, martorul a menționat că: *„percepția mea a fost că domnul Chiriac se cunoștea cu doamna Păvăloiu, dar nu și cu Al României. Cred că și domnul primar o cunoștea pe doamna Păvăloiu întrucât anterior vorbise admirativ la adresa acesteia”* (depoziția din 21.02.2015, menținută în fond), declarație ce se coroborează cu cea a martorului Cucu Petru Ionuț, care a arătat că a „auzit de Păvăloiu Nela și știu că a fost mandatarul lui Paul și avea o relație bună cu primarul din Snagov, acesta susținând-o în solicitările de retrocedare” (depoziția din 26.02.2016, menținută inclusiv în fața instanței de apel).

Elocvent, însă, pentru dovedirea influenței pe care inculpata a exercitat-o asupra primarului și, implicit, asupra secretarului comunei Snagov, în vederea soluționării, cu încălcarea dispozițiilor legale, a solicitării de retrocedare, a fost faptul că, deși, inițial, aceștia, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, au transmis mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe necesitatea depunerii actului/legii prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, apreciind că se impune trimiterea acestui document pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000, iar la rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a comunicat, prin adresa nr. 871/23.02.2006, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 3113/24.02.2006, că cererea de restituire nu îndeplinește

condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea și a depozitării sale abuzive de către Statul Român, înscrisuri care, însă, nu au fost înaintate la dosarul administrativ de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, totuși, în data de 09.03.2006, s-a întocmit procesul-verbal al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care s-a constatat, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că persoana solicitantă îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, aprobându-se anexa 37 și dispunându-se înaintarea ei pentru validare comisiei județene.

Așadar, deși la început consideraseră că documentele depuse în susținerea cererii de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe nu dovedesc dreptul de proprietate al autorului acestuia asupra terenului revendicat, punct de vedere exprimat atât în scris, cât și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate cu cei doi, și de șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, după aproximativ trei luni și fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să se conformeze, între timp, solicitării făcute chiar de ei prin adresa nr. 15056/14.12.2005, au revenit, fără o justificare obiectivă, asupra poziției anterioare și, împreună cu alți 4 membri ai comisiei locale, au constatat existența dreptului la retrocedare pentru întreaga suprafață de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, semnând, în acest sens, atât procesul-verbal din 09.03.2006, cât și anexa 37, înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, singura explicație pertinentă cu privire la adoptarea unei asemenea atitudini diametral opusă celei inițiale reprezentând-o intervenția realizată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în sensul admiterii cererii, chiar dacă nu erau îndeplinite condițiile legale pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra respectivului bun imobil, aspect ce ar fi fost lesne de observat dacă cei doi inculpați și-ar fi îndeplinit în mod corespunzător obligația de a studia riguros actele dosarului administrativ, prevăzută de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Un asemenea demers a fost efectuat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și la nivelul funcționarilor publici din cadrul Comisiei județene Ilfov de fond funciar, căci, conștientă fiind de lipsa dovezilor privind calitatea de persoană îndreptățită a solicitantului Al României Paul Philippe, împrejurare ce ar fi condus, dacă s-ar fi respectat legea, la invalidarea anexei 37, aceasta a demarat o serie de acțiuni pentru a intra în legătură cu factori de decizie ce ar fi putut influența modul de soluționare a propunerii în sensul dorit de inculpată, context în care, prin intermediul aceluiași martor Rădulescu Cristache, l-a cunoscut pe Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al respectivei autorități publice cu atribuții în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor.

Astfel, așa cum atestă amplul material probator administrat în cauză, Rădulescu Cristache era o persoană cunoscută la nivelul Prefecturii Ilfov, vizitându-i adesea la locul de muncă pe inculpații Jecu Nicolae și Delcea Valentin, prin prisma faptului că erau membri ai unor partide ce compuneau coaliția politică aflată la guvernare, martorul fiind, totodată, președintele filialei Ilfov a uneia dintre respectivele formațiuni, postură ce îi conferea puterea de a

influența numirea unor persoane în funcțiile de prefect și subprefect al județului Ilfov (declarațiile inculpaților Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, precum și ale martorilor Țipluică Marian, Anghelescu Dragoș Emil, Cismaru Niculae).

Ca atare, având în vedere poziția importantă ocupată de Rădulescu Cristache în structura formațiunii politice din care făcea parte, dar și ascendentul pe care îl avea asupra prefectului Jecu Nicolae și subprefectului Delcea Valentin, ce erau, deopotrivă, și membri ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, profitând de relațiile apropiate pe care le avea cu acesta, împreună cu care participase la mai multe evenimente publice și private, l-a abordat pe martor pentru a se plânge de modalitatea de derulare a procedurii de validare a deciziei de retrocedare a Pădurii Snagov, aflată pe rolul respectivei comisii, cel din urmă sfătuind-o *„să fac o scrisoare oficială către prefect și să mă duc să o duc direct la secretariat, iar dacă este liber prefectul să bat la ușă și să intru să îi spun oful. Mi-a spus să îi zic prefectului că am făcut această scrisoare oficială la recomandarea lui”* (declarația inculpatei din 03.03.2016, menținută parțial în fața instanței de fond).

Prin urmare, având reprezentarea clară că, în condițiile date (lipsa unor dovezi cu privire la calitatea lui Al României Paul Philippe de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat), confirmarea anexei 37 nu se putea realiza decât cu nesocotirea dispozițiilor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor, ceea ce presupunea influențarea în acest sens a membrilor Comisiei județene Ilfov, inculpata, ulterior înregistrării pe rolul acesteia a propunerii de validare formulată de Comisia locală Snagov, s-a deplasat, sub pretextul depunerii unor înscrisuri suplimentare și al lămuririi unor aspecte în legătură cu cererile de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (deși nu i se solicitaseră astfel de documente sau precizări), la sediul Prefecturii Ilfov, unde, profitând de relația sa de amicitie cu senatorul Rădulescu Cristache, ce făcea parte, așa cum s-a arătat, din aceeași coaliție politică cu inculpatul Jecu Nicolae, pe care îl vizita adesea la locul de muncă, s-a prezentat la biroul celui din urmă, recomandându-se ca venind din partea primului, la îndemnul căruia ar fi întocmit „memoriul” pe care dorește să îl depună. Cu această ocazie, au fost convocați și inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, precum și martorul Țipluică Marian, discutând toți cinci pe marginea documentelor prezentate cu acel prilej de Păvăloiu Nela, deși nu exista o obligație legală în acest sens, cu atât mai mult cu cât acuzata nu venise în audiență la prefect, ci la recomandarea martorului Rădulescu și nu depusese înscrisuri noi, care să nu se fi regăsit deja la dosar. Mai mult, dispozițiile art. 11 alin. 9 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 permiteau prezența solicitantului, personal sau prin mandatar, doar cu ocazia soluționării cererii, deci exclusiv în cadrul ședinței în care aveau loc dezbaterile propriu-zise, în prezența tuturor membrilor comisiei și doar dacă acesta își exprimase în scris dorința, însă, în speță, nu era îndeplinită niciuna dintre cele două condiții, toată conversația purtându-se în afara cadrului legal.

Or, date fiind împrejurările concrete în care a avut loc întrevvedere, respectiv în afara oricăror atribuții și drepturi recunoscute de lege în sarcina

comisiei și, respectiv, în favoarea solicitantului, Păvăloiu Nela prevalându-se de relațiile sale cu martorul Rădulescu Cristache pentru a obține întâlnirea cu prefectul Jecu Nicolae, dar și cu ceilalți doi membri ai comisiei județene care analizau, prealabil ședinței propriu-zise, lucrările aflate pe rol și a căror opinie era însușită, de regulă, și de ceilalți membri, a fost evident faptul că susținerile inculpatei cu acest prilej nu au vizat nicidecum clarificarea unor aspecte în legătură cu cererea de retrocedare, în sensul stabilirii corecte a situației rezultate din actele doveditoare, așa cum neîntemeiat a susținut acuzata, ci, dimpotrivă, inducerea în eroare asupra unor chestiuni de fapt și, prin aceasta, influențarea membrilor comisiei în sensul luării unei hotărâri favorabile, dar nelegale, în beneficiul solicitantului, dar și al inculpatei, în calitate de mandatar al celui din urmă.

Cu alte cuvinte, prin inițierea acestor discuții, inculpata nu a urmărit altceva decât să creeze percepția eronată a existenței situației de fapt invocată în cuprinsul cererilor și memoriilor depuse și să contribuie, astfel, prin susținerile sale, la formarea concluziei greșite că Al României Paul Philippe este îndreptățit la retrocedare, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, căruia i-ar fi aparținut în proprietate terenul revendicat, împrejurări ce erau contrazise, însă, de actele doveditoare atașate la dosarul administrativ, aspect ce putea fi în mod facil observat de membrii Comisiei județene Ilfov, inculpați în cauză, dacă ar fi studiat cu scrupulozitate și seriozitate respectivele înscrisuri, astfel cum erau obligați să procedeze în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, dar pe care, în fapt, le-au ignorat.

Ca atare, realizând că, pentru a obține o decizie favorabilă în ședința comisiei județene, trebuie să intervină la acele persoane ce aveau autoritatea necesară pentru a influența votul celorlalți membri care, în mare parte, nu aveau pregătire juridică, inculpata, prin relațiile sale cu Rădulescu Cristache, a apelat în acest scop la inculpatul Jecu Nicolae, al cărui punct de vedere era decisiv în adoptarea oricărei hotărâri, iar prin intermediul celui din urmă, la acei membri ai comisiei între care se purtau discuțiile prealabile ședinței propriu-zise (Popa Caterina și Olteanu Gheorghe) și la șeful colectivului de lucru care aviza toate referatele cu propuneri (Țipluică Marian), având în vedere că, de regulă, concluzia la care ajungeau aceștia împreună cu prefectul, cu prilejul întâlnirii preliminare, era însușită, apoi, și de celelalte persoane ce compuneau comisia.

De altfel, conduita celor trei inculpați și a martorului cu ocazia soluționării cererii de validare a anexei 37 demonstrează cu evidență că influențele exercitate asupra lor de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela au fost unele reale și au avut efectul scontat, căci, după formularea de propuneri favorabile în cuprinsul referatului avizat de martorul Țipluică Marian, în ședința Comisiei județene Ilfov din data de 07.07.2006, cu toate că s-a ridicat problema îndrituirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obține restituirea, având în vedere, pe de o parte, că la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viață, iar pe de parte, că terenul revendicat nu a fost preluat de la Regele Carol al II-lea, instituindu-se sechestrul asupra lui încă la data plecării sale din țară și, apoi, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, fără a clarifica

aceste chestiuni prin verificarea actelor doveditoare aflate la dosarul administrativ, astfel cum erau obligați potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, împreună cu majoritatea celorlalți membri (printre care și inculpatul Delcea Valentin), cu excepția reprezentantului Direcției Silvice București, au admis propunerea Comisiei locale Snagov și au confirmat anexa 37, deși îndreptățirea solicitantului la retrocedare nu era dovedită de înscrisurile atașate în susținerea cererii (inclusiv de cele trimise în procedura de validare) nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării lui abuzive de către stat prin efectul unor acte normative speciale și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, în sensul Legii nr. 1/2000.

Mai mult, cu toate că, în mod obișnuit, în aprecierea legalității propunerilor înaintate de comisiile locale și, implicit, în adoptarea soluțiilor de validare sau, după caz, de invalidare a acestora, Comisia județeană Ilfov ținea seama de opinia exprimată de Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în cazul cererii de confirmare a anexei 37 prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, dar și Delcea Valentin, în calitate de membri ai comisiei, au ignorat punctul de vedere exprimat de instituția ce administra fondul forestier național, în pofida tuturor argumentelor prezentate și fără ca actele dosarului, pe care, însă, nu le-au verificat cu rigurozitate, să dovedească netemeinicia acestora, aspect ce demonstrează, o dată în plus, că au acționat pe fondul influenței exercitate asupra lor de inculpata Păvăloiu Nela, având reprezentarea clară a scoaterii ilegale a bunului imobil din patrimoniul Statului Român, prin adoptarea, cu contribuția celei din urmă, a deciziei de validare, cu consecința producerii unui prejudiciu acestuia și a procurării unui folos material necuvenit pentru solicitant, mandatarea sa și membrii grupului infracțional organizat.

Deși inculpata Popa Caterina a menționat în fața instanței de fond că Păvăloiu Nela nu este persoana care s-a prezentat la sediul Prefecturii Ilfov și cu care s-au purtat discuțiile pe marginea cererii de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe, această declarație nu a putut fi reținută și valorificată de Înalta Curte, din moment ce nu se coroborează cu restul materialului probator administrat în cauză, fiind contrazisă chiar de susținerile aceleiași inculpate făcute în cursul anchetei penale, la o distanță în timp mult mai redusă de momentul comiterii faptelor.

Astfel, cu ocazia audierii sale din data de 02.03.2016, întrebată fiind în mod expres de procuror: „*O cunoașteți pe Nela Păvăloiu*”, inculpata a răspuns, inițial, fără nicio ezitare: „*A fost o singură dată la prefectură și a adus niște documente. Din câte îmi amintesc și aceasta a participat la discuția din colectivul de lucru la care am făcut referire mai sus*”. Într-adevăr, ulterior, atât în cuprinsul acestei depoziții, cât și a celei din 09.05.2006, acuzata a revenit parțial asupra celor menționate anterior și a arătat că nu știe dacă persoana despre care a făcut vorbire este Păvăloiu Nela, însă nici nu a negat o asemenea posibilitate, precizând că aceasta s-a prezentat ca fiind „*avocata lui Paul al României*” sau „*avocata prințului*”, or, la momentul respectiv, singurul avocat cu care cel din urmă încheiase un contract de asistență juridică era martorul Leți Octavian,

care, însă, așa cum s-a arătat, nu a asigurat asistența/reprezentarea juridică a clientului în proceduri administrative, ci doar în cadrul acțiunilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. În plus, în declarațiile sale din cursul cercetării judecătorești din fond și din apel (din 24.03.2017 și 26.06.2020), martorul a învederat că nu s-a deplasat la Prefectura Ilfov pentru a depune documente în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov nici împreună cu Al României Paul Philippe și nici cu inculpata Păvăloiu Nela sau cu martora Cuniță Mihaela, aceasta din urmă confirmând, la rândul său, în depoziția din 20.04.2016, menținută în fond, că, într-adevăr, nu a fost niciodată la sediul respectivei instituții „*pentru a discuta cu cei din comisia de fond funciar*”.

Așadar, singura persoană care se circumscrie, în condițiile date, prezentării făcute de inculpata Popa Caterina nu poate fi decât Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, chiar aceasta recunoscând, în mod constant, prezența sa la Prefectura Ilfov, însă doar pentru a discuta cu prefectul Jecu Nicolae și afirmând, contrar realității, că martorii Leți Octavian și Cuniță Mihaela au fost cei care l-au însoțit pe Al României Paul Philippe la întrevederea cu membrii comisiei județene, pentru clarificarea anumitor chestiuni, împrejurare ce a fost, însă, negată nu doar de aceștia, dar și de Popa Caterina și Țipluică Marian, care au relatat despre participarea unei singure persoane la acea întâlnire, respectiv de „avocata lui Paul al României” sau „avocata prințului” ori „o doamnă care s-a recomandat ca fiind avocat (...) venită pentru prințul Paul”.

Așadar, s-a reținut că ansamblul probator al cauzei confirmă fără dubiu faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost cea care, prevalându-se de bunele sale relații cu martorul Rădulescu Cristache, s-a prezentat la biroul prefectului Jecu Nicolae, recomandându-se ca venind din partea primului și a purtat o discuție atât cu acesta, cât și cu inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe în legătură cu cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe, prin susținerile sale, în care a încercat să acrediteze ideea falsă că cel din urmă este persoană îndreptățită la restituire și pe fondul cărora acuzații nu au mai procedat, ulterior, la verificarea riguroasă a actelor doveditoare, pe care nu le-au mai studiat sau le-au evaluat în mod superficial, contribuind la adoptarea de către aceștia, cu nesocotirea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a deciziilor de validare a anexei 37 prin care se recunoscuse dreptul de proprietate al solicitantului asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu consecința prejudicierii Statului Român și a procurării unui folos necuvenit pentru cel din urmă, coinculpată și membrii grupului infracțional organizat.

Ca atare, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat atât în faza urmăririi penale, cât și în etapa cercetării judecătorești, ce nu a fost avut în vedere și analizat în totalitate de prima instanță, demonstrează, pe de o parte, că stabilirea, prin reconstituire, a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, s-a făcut de către membrii Comisiei locale Snagov și cei ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor din legislația primară și cea secundară, iar pe de altă parte, că această operațiune a fost

înlesnită, în mod direct sau, după caz, indirect, de inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe, persoane ce au acționat în propriul lor interes material, fiind, la momentul respectiv, beneficiarii mijlociți și, respectiv, nemijlociți ai deciziilor de retrocedare adoptate în mod nelegal.

1.2.d). În consecință, față de toate considerentele expuse, *instanța de apel, contrar concluziei la care a ajuns judecătorul fondului, a constatat*, în baza analizei coroborate a ansamblului probator existent la dosar, *că faptele imputate prin actul de sesizare inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe, însă în limitele arătate cu ocazia analizării acuzațiilor aduse fiecăruia, există, au fost săvârșite de aceștia și se circumscriu sferei ilicitului penal, întrunind condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în forma autoratului și, respectiv, a complicității.*

Astfel, Înalta Curte a reținut, în dezacord cu cele stabilite de prima instanță, că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov s-a realizat de inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, iar de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe cu nesocotirea prevederilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din același regulament, emiterea nelegală de către aceștia a deciziilor de restituire având ca urmare producerea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.796 euro, sumă ce reprezintă, deopotrivă, și un folos material necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat.

Deși, prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție, au fost indicate și *alte norme legale ce ar fi fost nesocotite* de inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în exercițiul funcției deținute, instanța de apel a constatat că *acestea nu pot fi reținute în aprecierea defectuoșității îndeplinirii actelor* ce li se impută, având în vedere că fie nu sunt incidente în cauză prin raportare la acuzațiile formulate prin rechizitoriu sau la situația de fapt rezultată din probe, astfel cum a fost expusă anterior (art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000, art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, art. 5 lit. a, c, d și h, art. 6 lit. e și f, art. 7 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), fie, deși se referă la aspecte aflate în strânsă legătură cu faptele ce li se reproșează, nu reglementează obligații concrete ce le reveneau acestora în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ci chestiuni de ordin general privind organizarea și funcționarea autorității publice în cadrul căreia își desfășurau activitatea, respectiv componența comisiilor locale și a celor județene de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 4 alin. 1 lit. a, b și d din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), modalitatea în care se adoptau hotărârile acestora (art. 8 alin. 2 din același regulament) și procedura de stabilire a dreptului de proprietate, cu referire exclusivă la titularul și conținutul cererii de

reconstituire, precum și la felul înscrisurilor doveditoare anexate acesteia (art. 11 alin. 1, 2 și 3 din regulament).

Astfel, cu referire la prima categorie de norme, s-a observat că, în timp ce acuzațiile aduse inculpaților vizează soluționarea, cu încălcarea legii, a cererii de stabilire a dreptului de proprietate privată formulată de Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, dispozițiile art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000 se referă exclusiv la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole, stabilind o suprafață maximă pentru care se poate dispune restituirea de 50 ha de proprietar deposedat, în timp ce, în privința bunurilor imobile de natura celui ce a format obiectul solicitării de retrocedare în prezenta cauză, respectiv terenurile forestiere, incidente sunt prevederile art. 24 alin. 1 din același act normativ, care nu fixează un asemenea prag, reconstituirea putând fi dispusă pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate, aceasta din urmă constituind, de altfel, și limita maximă a suprafeței de teren forestier ce poate fi restituită.

Cu referire la prevederile art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, s-a constatat că acestea instituie obligația Guvernului de a modifica, într-un anumit termen, Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 1172/2001 (în realitate cel aprobat prin H.G. nr. 890/2005), neavând, deci, nicio legătură cu acuzațiile aduse inculpaților, aceeași concluzie fiind valabilă și în privința dispozițiilor art. 5 lit. a, c, d și h și art. 6 lit. e și f din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, din moment ce faptele reținute în sarcina acestora prin rechizitoriu nu constau, în concret, în încălcarea unor atribuții reglementate de textele respective, ci doar în nerespectarea îndatoririi de a verifica în mod riguros existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, prevăzută de norma de reglementare primară în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și de legislația secundară în art. 5 lit. b, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Totodată, deși în actul de sesizare s-a reținut, în esență, că procesul-verbal din data de 09.03.2006, prin care s-a recunoscut îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea unei suprafețe de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov și s-a aprobat anexa 37, a fost întocmit fără să fi avut loc o ședință a Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în care să fie analizată cererea de restituire, din probele administrate în cauză nu a rezultat un asemenea aspect, ci, dimpotrivă, că respectiva comisie s-a întrunit, iar la lucrările ei au participat șase membri din opt, printre care și inculpații Mușat Apostol, în calitate de președinte și Dima Niculae, în calitate de secretar, toți exprimându-și votul în sensul soluționării favorabile a solicitării de reconstituire, fapt atestat atât de declarațiile celor doi, cât și de înscrisul original aflat la fila 31 din volumul 16 al dosarului de urmărire penală. Or, în atare situație, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 7 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, din moment ce activitatea comisiei locale s-a desfășurat în conformitate cu acestea, respectiv în plen, în prezența majorității membrilor ei și cu prezența primarului, a cărui participare era obligatorie.

În ce privește textul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, s-a constatat că acesta cuprinde norme juridice incomplete/nedeterminate, de trimitere, care pentru elementele de structură care le lipsesc (dispoziția și sancțiunea) fac trimitere la alte acte normative aflate în vigoare (Legea nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997 și Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor), astfel încât, din moment ce normele complete, la care se face trimitere, devin suportul juridic al celor incomplete, au fost avute în vedere doar primele dintre acestea în aprecierea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, reținându-se, astfel, încălcarea de către inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae a dispozițiilor art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, iar de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, a prevederilor art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din același regulament.

În ceea ce privește *cuantumul prejudiciului material cauzat Statului Român* prin comiterea de către inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe a acțiunilor frauduloase ce li se rețin în sarcină, Înalta Curte a constatat, în dezacord cu prima instanță, că acesta depășește pragul valoric de 2.000.000 lei stabilit de art.183 Cod penal pentru existența consecințelor deosebit de grave, fiind astfel incidentă varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit (în forma autoratului și, respectiv, a complicității), prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000.

În acest sens, s-a apreciat că, în mod neîntemeiat, judecătorul fondului a valorificat, pentru a stabili inaplicabilitatea dispozițiilor art.309 Cod penal, concluziile raportului de expertiză în specialitatea evaluare imobiliară, întocmit de expertul Perlik Romeo Alexandru și înregistrat sub nr. 811738/11.06.2018 (filele 168-191 vol. 33 dos. inst. fond, 65-87 vol. 40 dos. inst. fond), în detrimentul tuturor celorlalte mijloace de probă administrate în cauză sub acest aspect, care atestă, fără putință de tăgadă, că valoarea pagubei materiale cauzate de inculpați devansează suma de 2.000.000 lei, ignorând, astfel, faptul că lucrarea de specialitate realizată în etapa cercetării judecătorești nu a răspuns obiectivelor stabilite prin evaluarea tuturor criteriilor pe care trebuia să le aibă în vedere.

S-a constatat, sub acest aspect, că, deși a fost invocată o atare chestiune, expertiza și suplimentul la aceasta nu au analizat incidența dispozițiilor art. 37 alin. 2 lit. b din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, care prevăd posibilitatea ca, în cazul proprietăților forestiere mai mari de 5 ha, un procent de 5% să fie scos definitiv din fondul forestier și transformat în teren construibil, criteriu care, dacă ar fi fost valorificat corespunzător, ar fi condus, în mod cert, la creșterea considerabilă a valorii imobilului supus evaluării, mai ales dacă se avea în vedere și ipoteza parcelării terenului pentru maximizarea procentului la care se referă textul de lege menționat.

Totodată, având în vedere metoda de evaluare folosită de expert, și anume aceea a comparației directe, acesta ar fi trebuit să se raporteze la comparabile din același areal de dispunere cu imobilul supus estimării și, pe cât posibil, cu aceleași caracteristici ale vegetației forestiere, or, în procesul de analiză efectuat, fără a ține seama de respectivele criterii, dar și de importanța din punct de vedere economic, social și istoric pe care o are Pădurea Snagov (inclusă, parțial, în categoria zonelor naturale protejate prin Legea nr. 5/2000 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național – Secțiunea a III-a – zone protejate), s-au folosit ca etalon de comparație păduri situate în alte județe ale țării, aplicându-se anumite corecții de localizare, aspect ce a fost de natură să influențeze în mod determinant rezultatul expertizei.

Mai mult, expertul nu a avut în vedere informații referitoare la natura și calitatea masei lemnoase existente pe terenurile comparabile alese, situație în care, raportat și la celelalte neajunsuri pe care le prezintă lucrarea întocmită, se poate afirma că, în fapt, nu s-a ținut cont, în mod corespunzător, de prevederile Standardelor Internaționale de Evaluare în ceea ce privește metoda comparației directe pe care acesta a folosit-o pentru realizarea estimării valorii imobilului situat în Pădurea Snagov, ce a făcut obiectul titlurilor de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, rezultatul la care a ajuns neputând fi valorificat în cauză, așa cum, în mod nefondat, a apreciat curtea de apel.

De altfel, faptul că suma stabilită prin raportul de expertiză întocmit în faza judecătii nu este una reală, corectă, a fost atestat și de celelalte probe administrate în cauză, a căror analiză coroborată conduce la concluzia certă că valoarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha și, implicit, cuantumul prejudiciului cauzat Statului Român prin retrocedarea nelegală a acestuia depășește pragul de 2.000.000 lei stabilit de art. 183 Cod penal, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 309 Cod penal privind varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu comisă în forma specială prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

Astfel, a fost avut în vedere, în primul rând, raportul de constatare tehnico-științifică efectuat în cursul urmăririi penale de specialiștii D.N.A., prin care s-a stabilit, folosindu-se metoda comparațiilor relative, sens în care au fost analizate proprietăți comparabile (tranzacții și oferte) localizate în aceeași zonă cu cea în care este amplasat imobilul evaluat și s-a ținut cont de valoarea masei lemnoase aferente acestuia, că valoarea de piață a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 99.700 m.p. (titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007) este de 1.814.323,11 euro, iar a celui în suprafață de 367.000 m.p. (titlul de proprietate nr. 246/31.08.2007) este de 7.709.445,96 euro, deci, în total, de 9.523.769 euro (filele 2-184 vol. 20, vol. 22-25 d.u.p.), ceea ce echivalează cu suma de aproximativ 20 euro/m.p., spre deosebire de rezultatul la care a ajuns expertul judiciar, care a stabilit o valoare situată între 0,48 eurocenți/m.p. (4835 euro/ha) și 0,55 eurocenți/m.p. (5550 euro/m.p.).

De asemenea, cu ocazia percheziției realizate la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociației, au fost ridicate două rapoarte de expertiză efectuate chiar la solicitarea inculpaților, dintre care unul este anterior încheierii contractului din 01.11.2006 privind cesiunea/transmiterea de drepturi între Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., prin care s-au stabilit valori ale terenului

forestier situat în Pădurea Snagov cuprinse între 18.000.000 euro (aproximativ 40 euro/m.p.) și 83.000.000 euro (circa 180 euro/m.p.), deci cu mult mai mari chiar decât cele calculate de specialiștii D.N.A. cu ocazia întocmirii lucrării de specialitate (filele 415-420 vol. 30 d.u.p.). Mai mult, unul dintre aceste rapoarte are în vedere inclusiv ipoteza scoaterii unor suprafețe din fondul forestier național și chiar posibilitatea delimitării terenului în parcele de câte 4000 m.p., tocmai pentru aplicarea procentului de 5% pentru fiecare dintre acestea, în vederea edificării unor construcții.

Deopotrivă, în cuprinsul contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512/15.10.2007, încheiat între inculpații Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Truică Remus, s-a prevăzut, cu titlu de preț, pentru terenul ce a făcut obiectul titlurilor de proprietate nr. 243/2007 și nr. 246/2007, suma de 500.000 euro, respectiv 1,0695 euro/m.p., în condițiile în care, ulterior perfectării convenției din 01.11.2006, mai fusese achitat un avans de 4.000.000 euro pentru mai multe imobile, printre care și cel în discuție, care, spre deosebire de celelalte, se afla în fază avansată de retrocedare.

Relevant a fost și antecontractul de vânzare-cumpărare nr. 781 din 30.03.2006 (filele 46-51 vol. 6 dos. ÎCCJ) încheiat între Al României Paul Philippe, în calitate de promitent vânzător, și Truică Ioana Irina, soția inculpatului Truică Remus, în calitate de promitent cumpărător, cu privire la o suprafață de 2 ha teren forestier situat în Snagov, în corpul de pădure „Fundul Sacului”, amenajamentul silvic 163C, pentru care s-a prevăzut un preț de 300.000 de euro, și anume 15 euro/m.p., sumă care, conform declarației date de cel din urmă în fața instanței de apel, a fost una reală și s-a plătit efectiv (filele 141-144 vol. 7 dos. ÎCCJ). În plus, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 4144 din 05.12.2007, soții Truică au cumpărat de la S.C. Reciplia S.R.L. o suprafață totală de 23.300 m.p. din același teren cu vegetație forestieră, contra sumei de 278.580 euro, adică aproximativ 12 euro/m.p. (filele 46-48 vol. 20 d.u.p.).

De asemenea, terenul forestier în suprafață de 10.000 m.p. situat în comuna Snagov, achiziționat de numitul Vladimir Mihai Vasilescu de la S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008 a fost, ulterior, ipotecat în favoarea B.R.D. - Groupe Societe Generale S.A., pentru garantarea unui credit, conform contractului de ipotecă autentificat sub nr. 1102/20.08.2008, fiind evaluat prin raportul nr. 554 din 18.08.2008 întocmit de S.C. Preciss Consulting S.R.L. la valoarea de 3.400.000 euro, ceea ce reprezintă chiar 340 euro/m.p. (filele 71-77 vol. 20 d.u.p.).

De altfel, din depoziția martorei Alexandroiu Mihaela Irina, proprietara unei agenții imobiliare, reiese că, la momentul comiterii faptelor, suprafețele de teren forestier din Pădurea Snagov se tranzacționau la prețul de 50-100 euro/m.p. (depoziția din 18.06.2020, filele 161-167 vol. 6 dos. ÎCCJ), în același sens fiind și declarațiile martorului Dimofte Radu, investitor în domeniul imobiliar, care a indicat suma de 100 euro/m.p. pentru achiziționarea/înstrăinarea unui astfel de bun imobil la nivelul anului 2008 (depoziția din 05.05.2017).

Toate aceste mijloace de probă, neavute în vedere de judecătorul fondului, dar și aspectele evidențiate în debutul analizei, au demonstrat modalitatea

deficitară în care a fost elaborat, în faza de judecată, raportul de expertiză tehnică în specialitatea evaluare imobiliară și, implicit, caracterul nereal al valorii terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, ce a fost stabilită de expertul desemnat de instanță, Înalta Curte apreciind că estimarea corectă în această privință este cea realizată prin raportul de constatare tehnico-științifică din 17.02.2016 întocmit în faza de urmărire penală, ale cărui observații și analize justifică întru-totul concluzia la care acesta a ajuns.

În acest context, instanța de apel a arătat că, asemenea rapoartelor de expertiză, și cele de constatare constituie mijloace de probă potrivit art. 97 alin. 2 lit. e Cod procedură penală, dar și faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. 103 alin. 1 din același cod, probele nu au o valoare dinainte stabilită, ci sunt apreciate de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului, aceasta însemnând că nu există probe cu valoare preferențială, inclusiv din perspectiva etapei procesuale în care au fost obținute.

Prin urmare, probele administrate în cursul urmăririi penale, a căror legalitate a fost constatată în faza camerei preliminare, sunt avute în vedere în egală măsură la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei ca și cele obținute în etapa cercetării judecătorești.

În privința raportului de expertiză, acesta nu are preeminență față de raportul de constatare tehnico-științifică, așa cum în mod eronat a apreciat instanța de fond, chiar și în situația în care, cum este cazul în speță, cel din urmă a fost întocmit de specialiști încadrați potrivit art. 6 din O.U.G. nr. 43/2002 în cadrul parchetului care a efectuat urmărirea penală.

În consecință, împrejurarea că, în faza nepublică a procesului, a fost întocmit un raport de constatare tehnico-științifică, nu atrage după sine obligativitatea efectuării unei/unor expertize în etapa judecătii, după cum concluziile raportului de constatare nu pot fi puse automat sub semnul îndoielii doar prin prisma faptului că specialistul/specialiștii care l-a/l-au elaborat își desfășoară activitatea, în condițiile legii, în cadrul parchetului care a instrumentat cauza, în condițiile în care nu există o subordonare din punct de vedere profesional față de procuror, iar acesta/aceștia au o pregătire corespunzătoare domeniului în care s-a dispus întocmirea lucrării de specialitate, cum este cazul și în speța de față.

Prin urmare, valorificând, pentru toate considerentele anterior expuse, concluziile raportului de constatare tehnico-științifică întocmit de specialiștii D.N.A. în cursul urmăririi penale, în detrimentul raportului de expertiză efectuat în etapa judecătii, ale cărui concluzii sunt contrazise de întreg materialul probator administrat în cauză, astfel cum a fost analizat mai sus, Înalta Curte a constatat că valoarea prejudiciului cauzat Statului Român prin restituirea, cu încălcarea dispozițiilor legale incidente în materie, a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, este în sumă de 9.523.769 euro, așadar superior pragului instituit de art. 183 Cod penal, fiind incidente dispozițiile art. 309 Cod penal privind varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu comisă în forma specială prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

Ca atare, constatând, în acord cu susținerile Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, că în mod greșit

prima instanță a dispus, prin sentința penală atacată, schimbarea încadrării juridice a faptelor de abuz în serviciu reținute prin rechizitoriu în sarcina inculpaților în legătură cu retrocedarea terenului în suprafață de 46,78 ha aflat în comuna Snagov, în sensul neaplicării textului art. 309 Cod penal, Înalta Curte, în urma rejudecării cauzei după desființarea sub acest aspect a hotărârii, în conformitate cu prevederile art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, a înlăturat respectiva dispoziție, încadrarea juridică corectă a acestor fapte fiind cea prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000 (cu reținerea autoratului sau, după caz, a complicității).

De asemenea, reținând, pentru toate motivele prezentate, că cele două căi de atac promovate, de procuror și de partea civilă Romsilva, sunt fondate și în privința greșitei achitări a inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe pentru faptele comise în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, a desființat sentința primei instanțe și sub acest aspect și procedând, în temeiul aceluiași dispoziții procesual penale, la rejudecarea cauzei, a dispus condamnarea acestora după cum urmează:

- *inculpatul Mușat Apostol*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aprobarea, prin procesul-verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006) și, ulterior, semnarea de către acesta, în calitate de președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006), prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Dima Niculae*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aprobarea, prin procesul-verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006) și, ulterior, semnarea de către acesta, în calitate de secretar al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a

anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006), prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Jecu Nicolae*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar la data de 02.03.2007, a adoptat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), pentru ca, ulterior, deși instituția pe care o conducea fusese notificată în legătură cu existența Deciziei nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și deși cunoștea faptul că hotărârile de restituire fuseseră adoptate cu încălcarea normelor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, să emită titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007 pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al fostului rege Carol al II-lea, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpata Popa Caterina*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de secretar al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin

H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, pe care a și iscălit-o, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar ulterior, a adoptat și semnat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661 din 02.03.2007, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Olteanu Gheorghe*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de membru al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 (ale cărei constatări și dispoziții au fost preluate, ulterior, în cuprinsul hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, dar numai cu privire la suprafața de 36,78 ha), validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, faptă ce a avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Delcea Valentin*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de membru al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 (ale cărei constatări și dispoziții au fost preluate, ulterior, în cuprinsul hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, dar numai cu privire la suprafața de 36,78 ha), pe care a

și semnat-o, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela*, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în perioada septembrie 2005 - iulie 2006, în baza înțelegerii stabilite cu inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoștea că acesta nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul Rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor legal sau testamentar al celui din urmă, aspecte care, de altfel, nu erau dovedite nici de înscrisurile depuse la dosarul administrativ, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele hotărârii, prin care a înlesnit adoptarea de către membrii Comisiei comunale Snagov și ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, a deciziilor de aprobare (în baza procesului-verbal din 09.03.2006) și, respectiv, de validare (prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661 din 02.03.2007) a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele atașate cererii de restituire nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil restituit), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru acuzată, pentru coinculpat, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Al României Paul Philippe*, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 Cod penal (1969) raportat la art. 248, art. 248¹ Cod penal (1969) și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în perioada septembrie 2005 - iulie 2006, în baza înțelegerii stabilite cu inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, deși cunoștea că nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul Rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor

legal sau testamentar al celui din urmă, aspecte care, de altfel, nu erau dovedite nici de înscrisurile depuse la dosarul administrativ, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele hotărârii, prin care a înlesnit adoptarea de către membrii Comisiei comunale Snagov și ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, a deciziilor de aprobare (în baza procesului-verbal din 09.03.2006) și, respectiv, de validare (prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661 din 02.03.2007) a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele atașate cererii de restituire nu atestau calitatea lui de persoană îndrituită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil restituit), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru acuzat, pentru coinculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat.

Fiind o infracțiune de rezultat, abuzul în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în forma specială prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, se consumă în momentul producerii rezultatului descris în norma de incriminare, constând în cauzarea unei pagube persoanei fizice sau persoanei juridice și, corelativ, în obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit.

În cauză, astfel cum s-a arătat, urmarea socialmente periculoasă s-a realizat la momentul trecerii frauduloase a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe, operațiune finalizată în 31.08.2007, odată cu emiterea titlului de proprietate nr. 246, dată de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale de 10 ani, prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. b Cod penal și art. 122 alin. 1 lit. b Cod penal (1969). Ca atare, acesta nu era împlinit la data la care procurorul a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpați (1.03.2016).

În ce privește termenul special de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 124 Cod penal (1969) și art. 155 alin. 4 Cod penal, acesta s-ar fi împlinit în 31.08.2022, iar conform legii penale în vigoare, în 31.08.2027, așadar ulterior soluționării definitive a prezentei cauze.

1.2.e). În ceea ce privește *soluția de achitare a inculpatului Chiriac Theodor*, dispusă de curtea de apel, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal (1969), cu aplicarea art. 5 Cod penal, Înalta Curte a constatat, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, că aceasta *este întemeiată*, însă pentru alte considerente decât cele avute în vedere de judecătorul fondului.

Astfel, s-a observat că, prin actul de sesizare, s-a dispus trimiterea în judecată a acestui inculpat pentru faptul că, în calitate de director tehnic al Direcției Silvice București, la cererea lui Trucă Remus și având drept justificare

notificările depuse de Roșu Robert Mihăiță pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a semnat, în numele directorului instituției în cadrul căreia își desfășura activitatea, adresele nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 (menționată eronat ca fiind din 15.08.2007), prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov punerea în posesie a celui din urmă cu terenul menționat, deși avea cunoștință despre existența Deciziei nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și, implicit, despre împrejurarea că acesta nu era îndreptățit la restituire și că, anterior, Direcția Silvică București se opusese constant unui asemenea demers.

Prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție au fost indicate dispozițiile legale ce se pretinde că ar fi fost încălcate de inculpatul Chiriac Theodor în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, respectiv cele ale art. 10, art. 11, art. 16 și art. 54 din Legea nr. 26/1996, art. 11 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 213/1998, art. 6 lit. A, prima liniuță și art. 9 alin. 1 și 2 din H.G. nr. 1105/2003.

Analizându-se, însă, conținutul textelor legale invocate, prin raportare la exigențele stabilite prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, s-a constatat că acestea reglementează doar principii și aspecte de ordin general cu privire la regimul juridic al bunurilor din domeniul public (art. 11 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 213/1998), la administrarea (art. 10 Legea nr. 26/1996), gospodărirea (art. 16 din aceeași lege) și asigurarea integrității și dezvoltării fondului forestier proprietatea publică a statului (art. 54 din aceeași lege), la modul de funcționare și organizare a Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva (art. 11 din aceeași lege), la atribuțiile principale ce revin respectivei autorități (art. 6 lit. A, prima liniuță din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, ce constituie anexă la H.G. nr. 1105/2003), precum și la structura organizatorică a unităților fără personalitate juridică din subordinea acesteia (art. 9 alin. 1 și 2 din același regulament), fără a institui, însă, obligații concrete ce ar fi revenit directorului tehnic sau, după caz, directorului Direcției Silvice București în exercitarea funcției deținute, astfel încât, având o aplicabilitate extrem de generală, nu pot fi avute în vedere la aprecierea defectuoșității în îndeplinirea actelor imputate inculpatului, ca element de tipicitate al infracțiunii de abuz în serviciu.

De altfel, așa cum stipulează art. 9 alin. 2 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Romsilva, ce constituie anexă la H.G. nr. 1105/2003, atribuțiile directorului și directorului tehnic ai direcțiilor silvice sunt stabilite prin regulament aprobat de Consiliul de administrație al Regiei Naționale a Pădurilor, astfel încât, fiind prevăzute doar în acte de reglementare secundară, eventuala nesocotire a acestora nu ar putea caracteriza, sub aspectul laturii obiective, infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatului, în condițiile în care comportamentul interzis care conduce la îndeplinirea în mod defectuos a unui act de serviciu trebuie impus prin legislația primară.

Mai mult, parchetul nu a făcut referire, în adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016, la asemenea dispoziții din cuprinsul unor acte infralegale, dar nici la alte prevederi din legislația primară ce reglementează îndatoririle ce revin

reprezentanților autorităților publice cu competențe în domeniul punerii în posesie a terenurilor în privința cărora s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate privată, complinirea unei atare omisiuni neputând fi realizată de instanță întrucât ar contraveni principiului separării funcțiilor judiciare și ar aduce atingere, în egală măsură, dreptului la apărare al inculpatului, în condițiile în care limitele și obiectul judecății stabilite prin rechizitoriu sunt supuse controlului de legalitate în faza camerei preliminare, fiind exclusă extinderea ulterioară a acestora în etapa judecății și, cu atât mai puțin, cu ocazia pronunțării deciziei date în apel.

Ca atare, s-a observat că, deși materialul probator administrat în cauză, ce a fost analizat, pe larg, cu ocazia prezentării situației factuale, confirmă comiterea de către inculpatul Chiriac Theodor a faptelor ce i-au fost reținute în sarcină, acestea nu îndeplinesc condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu sub aspectul cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective, neputându-se stabili, în condițiile date, astfel cum au fost expuse anterior, că emiterea adreselor nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 (menționată eronat ca fiind din 15.08.2007) s-a realizat de către acuzat în mod defectuos, în accepțiunea dată acestei sintagme prin Deciziile Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017.

Așadar, constatând că este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, însă doar pentru motivele arătate anterior, profund diferite de cele reținute în cuprinsul sentinței penale atacate, Înalta Curte a menținut soluția dată sub aspectul acestei infracțiuni de prima instanță, considerând că solicitarea de condamnare a inculpatului Chiriac Theodor formulată, în căile de atac, de către Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva este nefondată.

În mod similar, s-a constatat că, în sarcina **inculpatului Mușat Apostol**, s-a reținut, prin rechizitoriu, circumscris infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, și împrejurarea că, pe parcursul anului 2007, acesta, la cererea lui Truică Remus, deși cunoștea că inculpatul Al României Paul Philippe nu este persoană îndreptățită la restituire, a susținut punerea lui în posesie asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, sens în care a păstrat legătura cu reprezentanții celui din urmă și a mediat întâlniri între funcționarii publici și Truică Remus.

Deși faptele imputate au fost dovedite de ansamblul probator al cauzei, ce a fost prezentat, în detaliu, în secțiunea dedicată expunerii situației de fapt, *acestea nu au putut fi reținute în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului*, din moment ce nu s-a stabilit că au fost îndeplinite în mod defectuos, respectiv cu încălcarea legii, așa cum s-a statuat prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, prevederile legale indicate de Direcția Națională Anticorupție, în cuprinsul adresei nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016, nereglementând obligații ce revin funcționarilor publici cu ocazia activității de punere în posesie asupra terenurilor în privința cărora s-a stabilit dreptul de proprietate privată în

una din ipotezele prevăzute de legile speciale în materie, ci fie îndatoriri instituite pentru membrii comisiei locale de fond funciar pe parcursul derulării procedurii de reconstituire (art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. a, b, c, d și h și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), fie reguli de ordin general privind organizarea și funcționarea respectivei autorități publice, cum ar fi componența acesteia (art. 2 alin. 1 lit. a din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), modalitatea în care se adoptau hotărârile (art. 7 alin. 1 și art. 8 alin. 2 din același regulament) și procedura de stabilire a dreptului de proprietate, cu referire exclusivă la titularul și conținutul cererii de retrocedare, precum și la felul înscrisurilor doveditoare anexate acesteia (art. 11 alin. 1, 2 și 3 din regulament), fie aspecte care nu au vreo legătură cu stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere (art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000, care se referă exclusiv la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole; art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, care instituie obligația Guvernului de a modifica, într-un anumit termen, Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 1172/2001). Mai mult, așa cum deja s-a arătat, textul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 cuprinde norme juridice incomplete, de trimitere, care pentru elementele de structură care le lipsesc (dispoziția și sancțiunea) fac trimitere la alte acte normative aflate în vigoare (Legea nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997 și Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor), or, nefiind indicate de parchet dispoziții ale acestor din urmă acte normative care să instituie în sarcina funcționarilor publici obligații pe parcursul procedurii de punere în posesie asupra terenurilor forestiere retrocedate, lipsește însuși suportul juridic al normelor incomplete, nefiind, astfel, posibilă raportarea acțiunilor inculpatului la un anume comportament interzis de lege.

Prin urmare, dispozițiile legale invocate de Ministerul Public în cuprinsul adresei nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 nu au putut fi reținute în aprecierea defectuoșității îndeplinirii de către inculpatul Mușat Apostol a actelor comise pe parcursul punerii în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe cu privire la suprafața de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, motiv pentru care, nefiind întrunit în privința lor unul din elementele de tipicitate obiectivă instituit de norma de incriminare, acestea nu au fost reținute, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, faptele circumscrise acesteia limitându-se, exclusiv, la cele realizate de acuzat în procedura de stabilire, prin reconstituire, a dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier menționat, în calitate de președinte al Comisiei locale Snagov de fond funciar, astfel cum acestea au fost descrise, pe larg, în considerentele deciziei și prezentate sintetic cu ocazia realizării încadrării juridice.

Așa cum s-a menționat și anterior, în actuala configurație a infracțiunii de abuz în serviciu, indicarea textelor legale presupus încălcate de persoana trimisă în judecată face parte din însăși învinuirea formulată împotriva sa, reprezentând cauza acesteia, astfel încât nu este permis instanței de judecată să se subroge

procurorului în activitatea de stabilire a acuzației penale sub toate aspectele de fapt și de drept, în sensul identificării acelor prevederi din actele normative cu putere de lege a căror nesocotire ar putea să contureze elementele de tipicitate ale respectivei infracțiuni, căci, în caz contrar, s-ar aduce atingere nu doar principiului separării funcțiilor judiciare, consacrat în art. 3 Cod procedură penală, ci și dreptului la apărare al inculpatului, care, încă de la momentul începerii judecății, trebuie să cunoască într-o manieră precisă și detaliată faptele ce îi sunt imputate prin actul de sesizare, pentru a avea posibilitatea de a aduce toate argumentele în dovedirea nevinovăției sale.

În ceea ce privește *soluțiile de achitare* a **inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță**, dispuse de prima instanță, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 26 Cod penal (1969) raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 și art. 248 Cod penal (1969), cu aplicarea art. 5 Cod penal și, respectiv, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, Înalta Curte a constatat, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, că acestea sunt întemeiate, însă pentru alte considerente decât cele avute în vedere de judecătorul fondului.

Astfel, s-a observat că, prin actul de sesizare, inculpatul Truică Remus a fost trimis în judecată pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, reținându-se, în esență, că, în cursul anului 2007, urmărind realizarea scopului grupului infracțional organizat, a acționat pentru a-i ajuta pe funcționarii publici cu atribuții în privința punerii în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe asupra imobilului retrocedat, respectiv pe inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor, prin prezentarea sa la sediul Primăriei Snagov, prin convingerea lor că demersul realizat nu va avea consecințe negative dată fiind influența sa politică și prin oferirea de foloase necuvenite, determinându-i, astfel, pe aceștia să realizeze punerea în posesie, la data de 26.06.2007, cu suprafața de 10 ha teren în zona „Fundul Sacului” și în 15.08.2007, cu restul de 36,78 ha în Pădurea Snagov, deși cunoștea faptul că Al României Paul Philippe nu avea vreun drept asupra bunului imobil efectiv restituit, fapte prin care a urmărit și a obținut pentru sine și pentru alții foloase necuvenite, cu consecința prejudicierii Statului Român.

Deopotrivă, pentru aceeași infracțiune de abuz în serviciu, în forma complicității, a fost deferit instanței și inculpatul Roșu Robert Mihăiță, în sarcina căruia s-a reținut, în esență, că, în calitate de avocat al S.C. Reclipsa S.R.L., umare a înțelegerii lui Truică Remus cu Chiriac Theodor și pentru a-l ajuta pe acesta să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie în locul directorului Direcției Silvice București, cunoscând opoziția constantă a celui de urmă la retrocedarea pădurii, a făcut demersuri pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu suprafața de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov, semnând și depunând, în cursul anului 2007, cereri și notificări la Direcția Silvică București, amenințând cu acțiuni pentru angajarea răspunderii

persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri bănești ca urmare a comportamentului „abuziv” al R.N.P. – Romsilva și solicitând directorului „să intervină și să remedieze” situația, cu toate că știa că solicitantul nu avea calitatea de persoană îndreptățită, acțiuni urmate de emiterea de către Chiriac Theodor a celor două adrese pentru punerea în posesie și de predarea efectivă a terenului în discuție în prezența avocatului Ene Mihail, din cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, care l-a reprezentat pe Al României Paul Philippe, cu consecința prejudicierii Statului Român și a obținerii unui folos necuvenit pentru sine și pentru alții.

Potrivit definiției legale dată complicei, identică în cele două codificări penale generale succesive (art. 26 Cod penal din 1969 și art. 48 Cod penal), acesta este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, precum și persoana care promite, înainte sau în timpul comiterii ei, că va tăinuî bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.

Astfel, așa cum prevăd dispozițiile art. 26 Cod penal (1969), dar și cele ale art. 48 Cod penal, determinantă pentru existența acestei forme secundare de participație este săvârșirea nemijlocită de către autor a faptei incriminate (în forma consumată sau a tentativei pedepsibile), aspect care atribuie și complicității sens juridico-penal, în lipsa unui asemenea act de executare activitatea complicei rămânând fără semnificație penală. Sub acest aspect, s-a menționat că activitatea complicei, alăturându-se celei prin care autorul realizează acțiunea ce formează elementul material al infracțiunii, se angrenează, în mod firesc, în antecedenta causală a faptei prevăzute de legea penală, ceea ce imprimă caracterul de realitate unică a acestei fapte, realizată prin contribuția participantului. Ca atare, fără activitatea autorului de comitere a faptei incriminate, nici acțiunile complicei nu dobândesc specificul unor acte de participație, rămânând fără relevanță din punct de vedere penal.

Or, în cauză, așa cum s-a arătat anterior, inculpații Trucă Remus și Roșu Robert Mihăiță au fost trimiși în judecată pentru acte de complicitate la acțiunile ce au fost săvârșite, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de inculpatul Chiriac Theodor în legătură cu emiterea adreselor nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 ale Direcției Silvice București, iar primul dintre aceștia și pentru sprijinirea inculpatului Mușat Apostol pe parcursul procedurii de punere în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, însă, pentru motivele expuse mai sus, faptele pentru care au fost trimiși în judecată cei doi autori (inculpații Chiriac Theodor și Mușat Apostol) nu îndeplinesc cerințele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de abuz în serviciu, situație în care nici activitatea de sprijinire imputată inculpaților Trucă Remus și Roșu Robert Mihăiță nu poate avea caracter penal, nefiind îndeplinită condiția de bază, esențială, pentru reținerea acestei forme de participație penală.

Prin urmare, s-a observat că, deși materialul probator administrat în cauză confirmă comiterea de către inculpații Trucă Remus și Roșu Robert Mihăiță a faptelor ce le-au fost reținute în sarcină, însă doar în limita arătată cu ocazia expunerii situației factuale reținute de instanța de apel, acestea nu întrunesc

elementele de tipicitate ale complicității la infracțiunea de abuz în serviciu, sub aspectul laturii obiective, din moment ce activitatea imputată autorilor excedează sfera ilicitului penal, context în care nici acțiunile complicilor nu pot prezenta caracteristicile unor acte de participare penală, rămânând fără nicio semnificație sub acest aspect.

Așadar, constatând că este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, însă numai pentru motivele arătate anterior, esențialmente diferite de cele reținute în cuprinsul sentinței penale apelate, Înalta Curte a menținut soluția dată de prima instanță sub aspectul complicității la infracțiunea de abuz în serviciu pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, considerând că solicitarea de condamnare a acestora pentru respectiva infracțiune, ce a fost formulată, în căile de atac, de către Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, este nefondată.

Instanța de control judiciar a menținut soluțiile de achitare a inculpaților Chiriac Theodor, Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță pentru infracțiunea de abuz în serviciu (în forma autoratului și, respectiv, a complicității) în încadrarea juridică reținută de judecătorul fondului, înlăturarea în apel a măsurii de schimbare a calificării în drept a faptelor dispusă de acesta nefiind de natură să producă vreo consecință concretă în privința situației juridice a celor trei inculpați, astfel încât să impună desființarea și sub acest aspect a hotărârii apelate.

În mod similar, având în vedere că acțiunile inculpatului Mușat Apostol comise pe parcursul procedurii de punere în posesie cu privire la terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov nu se circumscriu, pentru motivele arătate anterior, laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu pentru care s-a dispus condamnarea acestuia, nici în conținutul constitutiv al complicității la aceeași infracțiune, reținută în sarcina inculpaților **Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe**, nu pot fi incluse actele de sprijinire directă a autorului ce ar fi fost realizate de cei doi cu prilejul desfășurării respectivei proceduri, după cum, în privința celui din urmă, nu pot fi subsumate complicității mediate demersurile realizate, tot în etapa punerii în posesie, prin intermediul inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, de vreme ce faptele imputate acestora nu prezintă specificul unor acte de participare penală și nu au nicio relevanță sub acest aspect, așa cum deja s-a menționat.

V.2. Cu privire la criticile formulate de inculpații Chiriac Theodor, Truică Remus și Igantenko (fostă Păvăloiu) Nela referitoare la infracțiunile de spălare a banilor:

2.1. Analizând criticile formulate de **apelantul inculpat Chiriac Theodor** în legătură cu soluția de condamnare dispusă în privința sa sub aspectul participăției improprii la infracțiunea de spălare a banilor, Înalta Curte a constatat că acestea nu sunt fondate, prima instanță realizând o analiză corespunzătoare a mijloacelor de probă administrate în cauză, pe baza căreia a apreciat, în mod justificat, că acțiunile reținute în sarcina acestuia există și au fost comise de acuzat, iar cele circumscrise încheierii contractului de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008 întrunesc toate elementele de tipicitate ale

infracțiunii prevăzute de art. 31 alin. 2 Cod penal (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Astfel, pentru a solicita, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, achitarea sa sub aspectul respectivei infracțiuni, apelantul a susținut, în esență, că în cauză nu s-a dovedit că terenul în suprafață de 1000 m.p., ce a făcut obiectul contractelor nr. 517 din 20.02.2008 și nr. 1484 din 01.04.2008, provine din comiterea infracțiunii de luare de mită, neexistând la dosar probe care să ateste un asemenea lucru, cu atât mai mult cu cât organul de urmărire penală nu a procedat la începerea urmăririi penale în această privință, lipsa infracțiunii predicat atrăgând, implicit, și inexistența infracțiunii de spălare a banilor, inclusiv în forma participației improprie.

Prealabil analizării temeiniciei susținerilor inculpatului, Înalta Curte a arătat că, potrivit art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (în vigoare la data comiterii activităților imputate), infracțiunea de spălare a banilor constă în schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire penală, judecată sau executarea pedepsei. Doctrina și practica judiciară au definit acțiunea de schimbare ca fiind orice activitate prin intermediul căreia se substituie bunul provenit din săvârșirea unei infracțiuni cu altul de origine licită, iar cea de transfer ca reprezentând orice operațiune prin care drepturile asupra unor fructe ilicite sunt transmise către o altă persoană, în timp ce ascunderea sau disimularea, în scopul realizării cărora infracțiunea se comite, constau în mascarea originii nelegale a bunurilor, prin operațiuni de natură juridică, economică sau financiară.

Pentru a exista infracțiunea prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, este obligatoriu ca activitățile de schimbare sau transfer să fie precedate de săvârșirea unei alte infracțiuni din care să provină bunurile supuse spălării, aceste acțiuni fiind întotdeauna distincte de cele care formează latura obiectivă a infracțiunii predicat și situate în timp la un moment ulterior comiterii celei din urmă. Ca atare, infracțiunea de spălare a banilor are un caracter corelativ, derivat, întrucât depinde de preexistența alteia (considerată infracțiune principală, primară, predicat), din care rezultă bunul ce urmează a fi introdus în procesul de albire, săvârșirea acesteia constituind, astfel, situația premisă a infracțiunii reglementate de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, respectiv cerința prealabilă necesară, în lipsa căreia acțiunile circumscrise elementului material nu pot constitui infracțiunea de spălare a banilor.

Pe de altă parte, tragerea la răspundere penală a participanților la comiterea actelor de reciclare a bunurilor nu este condiționată de pronunțarea anterioară sau concomitentă a unei hotărâri de condamnare pentru infracțiunea generatoare de fonduri ilicite, având în vedere caracterul autonom al infracțiunii de spălare a banilor, aspect ce rezultă atât din modalitatea de reglementare a incriminării pentru această faptă, cât și din standardele și recomandările internaționale, legislația europeană ratificată de România, jurisprudența Curții de la Strasbourg, precum și cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție, conturată atât în cadrul mecanismelor ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii (decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni

de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654/25.08.2016), cât și prin deciziile de speță (spre exemplu, decizia nr. 609/19.02.2014 a Secției penale a instanței supreme, pronunțată în dosarul nr. 3807/1/2013).

În această situație, organele judiciare sunt obligate să dovedească dincolo de orice dubiu că bunurile sau banii provin dintr-o faptă prevăzută de legea penală, deci care îndeplinește condițiile de tipicitate instituite de o anumită normă de incriminare, neavând relevanță dacă autorul infracțiunii primare a fost sau nu identificat sau condamnat ori dacă există în privința lui o cauză de neimputabilitate (constrângerea fizică/morală, minoritatea, iresponsabilitate), de nepedepsire sau care înlătură răspunderea sa penală (amnistia, prescripția, lipsa/retragerea plângerii prealabile, împăcarea). Altfel spus, infracțiunea de spălare a banilor poate subzista în lipsa sancționării penale a autorului infracțiunii primare (cu excepția situației în care se stabilește că fapta imputată acestuia nu există sau nu are caracter penal), deci inclusiv în ipoteza unei soluții de clasare determinată de împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea principală, însă numai dacă se constată că fapta premisă realizează elementele unei infracțiuni, fiind, astfel, exclusă cu certitudine proveniența legală a bunurilor.

În cauză, așa cum rezultă din materialul probator administrat și cum s-a arătat cu ocazia expunerii situației factuale, pentru a disimula originea ilicită a folosului material dat și, respectiv, obținut, cu titlu de mită, pentru îndeplinirea unor acte contrare atribuțiilor sale de serviciu, inculpatului Chiriac Theodor i-a fost transferat, prin intermediul unor persoane interpușe, dreptul de proprietate asupra unei suprafețe de 1000 m.p. teren forestier situat în zona „Fundul Sacului”, ce a făcut obiectul restituirii, sens în care a fost încheiat, în mod fictiv, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 între S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Aparaschivei Cristian Relu, și martorul Matei Marian, cu privire la respectivul imobil, prevăzându-se un preț în cuantum de 5000 euro.

Astfel, ulterior punerii la dispoziția numitului Al României Paul Philippe a bunurilor imobile retrocedate, care au fost transmise imediat în proprietatea S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul nr. 3512/15.10.2007, inculpatul Chiriac Theodor a apelat la martorul Matei Marian, cu care se afla în relații de prietenie, pentru a achiziționa pe numele său terenul în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, ce-i fusese promis anterior de Truică Remus în schimbul facilitării – prin prisma funcției deținute în cadrul Direcției Silvice București – punerii în posesie a solicitantului, în pofida documentelor care atestau lipsa calității sale de persoană îndreptățită, inculpatul invocând în acest sens faptul că este persoană publică și nu dorește să fie implicat în astfel de operațiuni cu terenuri retrocedate, întrucât acest lucru ar fi atras atenția asupra sa, iar în plus, ar fi trebuit să menționeze în declarația de avere tranzacția încheiată. Ca atare, având în vedere și promisiunea inculpatului Chiriac că va vinde în curând imobilul, martorul Matei Marian a acceptat să achiziționeze pe numele său terenul de 1000 m.p. situat în Snagov, sens în care s-a prezentat, însoțit de acesta, la biroul notarial și a semnat, în calitate de cumpărător, contractul nr. 517 din 20.02.2008, fără, însă, a plăti vreo sumă de bani cu titlu de preț.

După aproximativ o lună, Matei Marian a fost anunțat de inculpat că a găsit un cumpărător pentru terenul achiziționat, cel din urmă discutând cu acesta condițiile perfectării convenției și ocupându-se de toate formalitățile necesare în acest scop. Ca atare, la îndemnul lui Chiriac Theodor și împreună cu acesta, martorul, însoțit de soția sa, Matei Maria, s-au deplasat la biroul unui notar public și au semnat, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transferat către numitul Cacenco Aurelian. Deși în cuprinsul convenției s-a menționat că prețul vânzării este de 5000 euro, inculpatul Chiriac a încasat de la cumpărător o sumă cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, din care 10.000 euro au fost remiși martorilor Matei Marian și Matei Maria pentru serviciile prestate.

Într-adevăr, așa cum a menționat apelantul inculpat Chiriac Theodor, prin actul de sesizare a instanței s-a dispus în privința sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, clasarea cauzei pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale, acesta fiind trimis în judecată doar pentru comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit și de spălare a banilor, în forma participației improprie, în varianta normativă prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (fost art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002), reținându-se, în esență, că i-a determinat pe martorii Matei Marian și Matei Maria să încheie, în calitate de cumpărători, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 (indicat greșit în rechizitoriu și sentință ca având nr. 27909/22.02.2008) pentru terenul forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, primit cu titlu de mită de la Trucă Remus, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., pentru îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu, iar apoi, să semneze, din postura de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008, prin care același imobil a fost înstrăinat numitului Cacenco Aurelian, contra unei sume cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro.

Cu toate că existența infracțiunii de spălare a banilor nu este afectată, așa cum s-a arătat anterior, de prescrierea răspunderii penale pentru infracțiunea premisă, în speță cea de luare de mită, prevăzută art. 289 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, organului judiciar îi revine obligația să facă trimitere la acele probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că fapta din care provine bunul ce face obiectul albirii există și se integrează în sfera ilicitului penal, îndatorire pe care, în condițiile în care rechizitoriul nu analizează chestiuni de fond cu privire la acea faptă, prima instanță a respectat-o, evaluând în mod corespunzător depozițiile martorilor audiați în cauză și ajungând la concluzia întemeiată că acestea sunt în măsură să contureze acele elementele de natură a imprima un caracter infracțional activității generatoare de fonduri ilicite.

Astfel, în mod corect, pentru a reliefa relațiile de prietenie existente între inculpații Trucă Remus și Chiriac Theodor, precum și influența pe care primul o avea asupra celui din urmă și de care s-a folosit pentru a obține punerea efectivă în posesie a solicitantului cu privire la terenul forestier situat în Pădurea

Snagov, judecătorul fondului a valorificat declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Petru Ionuț, Capanu George și Berceanu Daniel Marian, pe care, contrar susținerilor apărării, le-a interpretat într-o manieră corespunzătoare, reținând întemeiat, pe baza lor, că respectiva procedură de punere în posesie nu s-ar fi putut finaliza fără intervenția inculpatului Chiriac, la solicitarea lui Truică Remus și în schimbul promisiunii acestuia de a-i procura un folos necuvenit pentru îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor sale de serviciu (emiterea adreselor nr. 2850/26.06.2007 și nr. 3096/14.08.2007), folos ce a fost, ulterior, remis, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., sub forma unei suprafețe de 1000 m.p. din terenul retrocedat care, la îndemnul acuzatului, a fost transferat pe numele martorului Matei Marian, prin încheierea fictivă a contractului de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008.

De asemenea, în mod justificat, prima instanță a făcut trimitere, în dovedirea primirii de către Chiriac Theodor, cu titlu de mită, a terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, și la susținerile inculpatului Al României Paul Philippe din cuprinsul plângerii depuse la parchet în data de 23.01.2015, dar și la depozițiile constante ale martorilor Matei Marian și Matei Maria, care au arătat, în mod concordant, că bunul imobil transferat în patrimoniul lor de S.C. Reciplia S.R.L., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 și pentru care nu s-a plătit vreo sumă de bani, era, în realitate al inculpatului Chiriac, ei acționând, practic, ca interpuși ai acestuia, pentru a ascunde faptul că provine din comiterea unei infracțiuni de corupție.

Astfel, audiat fiind sub acest aspect, martorul Matei Marian a declarat, în 01.03.2016, că inculpatul Chiriac „mi-a spus că vrea să cumpere un teren forestier în Snagov lângă lac și cantonul silvic și m-a rugat să-l iau pe numele meu. Mi-a spus că nu-l ia pe numele său întrucât nu vrea să fie implicat în retrocedările de pădure. (...) Am mers împreună cu Chiriac Theodor (...) la notar la data stabilită de acesta. Mi-a spus că voi cumpăra de la o firmă dar nu știam a cui este. (...) Nu l-am văzut să dea bani la notar”, aceleași precizări fiind făcute de acesta și în data de 25.04.2016, când a relatat că „Chiriac Theodor mi-a cerut să achiziționez un teren pentru el întrucât este persoană publică și nu poate. (...) Rolul meu a fost de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac, pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător (...) Prețul vânzării a fost de 45.000 euro sau 50.000 euro. Eu am primit 10.000 euro ...”, dar și în fața instanței de fond, ocazie cu care a menționat că „(...) mi-a propus domnul Chiriac să iau diverse bunuri pe numele meu cu motivația că este o persoană publică și că între timp o să le treacă pe numele dânsului când se va rezolva problema. (...) Mi-a spus că o să aibă niște terenuri pe care nu poate să le ia pe numele dumnealui și să merg să le iau pe numele meu”.

În același sens, martora Matei Maria a declarat, la rândul său, că, în cursul anului 2008, soțul său i-a „spus că Theodor Chiriac a achiziționat un teren, dar că contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat pe numele soțului întrucât Chiriac Theodor era o persoană publică și acest lucru ar fi atras atenția. În plus, automat, Chiriac Theodor ar fi trebuit să menționeze acest lucru în declarația de avere, iar el nu-și dorea acest lucru. (...) în cursul aceluiași an (...) terenul în cauză a fost vândut de către Chiriac Theodor. În acest sens, la cererea soțului meu m-am deplasat la un birou notarial din București unde am

semnat contractul de vânzare-cumpărare. *La această activitate a fost prezent și Chiriac Theodor. De fapt, discuțiile legate de vânzarea terenului cu persoanele care au cumpărat terenul (...) au fost purtate exclusiv de Chiriac Theodor. Noi, eu și soțul meu, am îndeplinit doar o simplă formalitate și am semnat contractul de vânzare-cumpărare. (...) Ulterior am aflat de la soțul meu că după vânzarea terenului a primit de la Chiriac Theodor un plic în care se aflau 10.000 de euro. Acasă am văzut și eu plicul în care se afla suma menționată*" (depoziția din 22.04.2016, menținută în 02.03.2018).

Or, în situația în care martorii Matei Marian și Matei Maria sunt muncitori, fără mari posibilități financiare, având, totodată, mai mulți copii minori în întreținere, instanța de control judiciar a apreciat, în acord cu judecătorul fondului, că declarațiile acestora, în sensul că terenul cumpărat pe numele primului și înstrăinat, ulterior, către numitul Cacenco Aurelian, a aparținut, în realitate, inculpatului Chiriac, sunt pe deplin credibile, cu atât mai mult cu cât cazul acestui imobil nu este unul izolat, existând, conform susținerilor martorilor, mai multe bunuri, mobile și imobile (trei autoturisme, două terenuri, o casă în Snagov), achiziționate de cei doi în aceleași condiții și cu aceeași justificare din partea inculpatului. De altfel, în declarațiile sale, chiar martorul Cucu Petru Ionuț sugerează posibila cumpărare a unei părți din terenul retrocedat, pentru inculpatul Chiriac, de către unul dintre prietenii săi, acesta arătând că „*terenul a fost achiziționat de S.C. Reciplia S.R.L. și o parte a fost vândută către Truică Remus. Am mai aflat acum câțiva ani de la colegi că un anume Matei Marian din Snagov (Ciofliceni), care deține un service, prieten cu Chiriac Theodor, a achiziționat o suprafață de 1000 mp în zona Fundul Sacului din suprafața retrocedată*" (depoziția din 26.02.2016, menținută în fond și în apel).

Ca atare, s-a constatat, așa cum, de altfel, a stabilit și prima instanță, că în cauză există suficiente probe din care rezultă că inculpatul Chiriac Theodor a primit de la Truică Remus, cu titlu de mită, suprafața de 1000 m.p. din terenul retrocedat situat în Snagov, fiind lipsit de relevanță faptul că, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, care a format, deopotrivă, obiectul acuzației penale, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate sub aspectul laturii obiective, atâta timp cât ceea ce a urmărit, în realitate, acesta a fost obținerea de foloase necuvenite în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor ce-i reveneau în calitate de director în cadrul Direcției Silvice București.

Neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu sub aspectul cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective nu exclude posibilitatea îndeplinirii de către funcționarul public a unor acte contrare îndatoririlor de serviciu sau a îndeplinirii în mod necorespunzător a respectivelor atribuții, căci numai defectuoșitatea în realizarea actelor specifice funcției, în înțelesul dat acestei noțiuni prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, este sancționată penal, prin dispozițiile art. 297 Cod penal (fost art. 246 și art. 248 Cod penal din 1969), în timp ce, în celelalte două situații, caracterul necorespunzător al exercitării atribuțiilor de serviciu ori efectuarea unui act potrivit lor se apreciază inclusiv prin raportare la dispoziții din legislația secundară, neavând importanță, din perspectiva subzistenței infracțiunii de luare de mită, dacă îndeplinirea,

neîndeplinirea, urgentarea, întârzierea efectuării unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale autorului sau îndeplinirea unui act contrar acestora, în legătură cu care se realizează primirea folosului necuvenit, se încadrează sau nu în tiparul normei de incriminare a abuzului în serviciu.

Mai mult, faptul că inculpatul a fost achitat pentru infracțiunea de abuz în serviciu nu are nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de spălare a banilor, așa cum în mod neîntemeiat a apreciat apelantul, din moment ce bunul supus activității de reciclare nu provine din comiterea acestei infracțiuni, ci a celei de luare de mită, săvârșită în varianta normativă a primirii terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, neavând relevanță sub acest aspect legalitatea sau, dimpotrivă, nelegalitatea procedurii administrative în care s-a reconstituit dreptul de proprietate privată asupra lui.

Având în vedere aceste considerente, Înalta Curte a constatat că materialul probator al cauzei este îndestulător pentru a face dovada activității infracționale din care provine bunul supus procesului de albire, activitate săvârșită de inculpații Chiriac Theodor și Truică Remus în calitate de autori ai faptelor de luare și, respectiv, de dare de mită pentru care, prin rechizitoriu, s-a dispus clasarea, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, neputând fi, astfel, reținute criticile formulate sub acest aspect de către apelant.

În același sens, instanța de control judiciar a mai arătat, contrar celor susținute de apărare, că modalitatea alternativă a infracțiunii de luare de mită constând în primirea unui folos necuvenit prezintă aptitudinea de a asigura obiectul material al spălării de bani, din moment ce presupune preluarea de către autor a bunului remis, susceptibil de a fi supus uneia dintre operațiunile incriminate de textul art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, astfel încât, fiind, în această variantă normativă, generatoare de fonduri ilicite, luarea de mită poate constitui infracțiunea predicat pentru cea de spălare a banilor.

În cauză, așa cum s-a arătat anterior, bunul promis de Truică Remus în schimbul îndeplinirii de către inculpatul Chiriac Theodor a unor acte contrare atribuțiilor de serviciu, respectiv suprafața de 1000 m.p. din terenul retrocedat, a fost, ulterior, remis, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., celui din urmă, care, însă, pentru a intra în posesia acestuia, a apelat la persoane interpuse, și anume la martorul Matei Marian, pentru a achiziționa în mod fictiv bunul pe numele său, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008. Cu alte cuvinte, deși în cuprinsul convenției figura, în calitate de cumpărător, o altă persoană, terenul aparținea, în realitate, inculpatului Chiriac Theodor, cum, de altfel, au menționat în mod concordant și constant martorii Matei Marian și Matei Maria, perfectarea contractului pe numele altcuiva decât al adevăratului proprietar reprezentând modalitatea la care a recurs inculpatul pentru a masca primirea imobilului promis cu titlu de mită în scopul îndeplinirii necorespunzătoare a îndatoririle specifice funcției deținute.

Ulterior, pentru a oculta sursa nelegală a obținerii imobilului, inculpatul Chiriac i-a determinat (prin îndemnuri) pe cei doi martori, care nu au avut reprezentarea naturii ilicite a operațiunii, să semneze, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transmis către numitul Cacenco Aurelian, în schimbul

unei sume cuprinse între 45.000 și 50.000 euro, realizându-se, practic, prin acest demers, înlocuirea bunului rezultat din săvârșirea infracțiunii de luare de mită cu altul de proveniență licită (suma de bani primită), faptă ce întrunește elementele constitutive ale participației improprii la infracțiunea de spălare a banilor, în modalitatea normativă a schimbării bunului cu scopul disimulării originii ilicite a acestuia, prevăzută de art. 31 alin. 2 Cod penal (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a teza I din Legea nr. 656/2002.

Faptul că încheierea convenției de vânzare nu s-a realizat la inițiativa martorilor, ci, dimpotrivă, la îndemnul inculpatului, căruia îi aparținea în realitate terenul, rezultă din faptul că acesta a fost cel care s-a ocupat de găsirea cumpărătorului, de purtarea negocierilor și stabilirea prețului, dar și de toate formalitățile aferente tranzacției, context în care, după ce le-a solicitat celor doi să semneze actul de vânzare-cumpărare, fără măcar a le comunica identitatea cocontractantului și termenii înțelegerii, i-a însoțit la notariat pentru autentificarea acestuia și încasarea prețului, rolul lor fiind unul pur formal.

Așadar, sintetizând, mai întâi s-a realizat primirea de către Chiriac Theodor, cu titlu de mită, a bunului imobil ce-i fusese promis inițial pentru a-și îndeplini necorespunzător îndatoririle de serviciu, operațiune nelegală mascată prin încheierea fictivă a contractului de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008, după care, printr-o acțiune distinctă și subsecventă celei dintâi, terenul provenit din infracțiunea predicat de luare de mită a fost introdus în procesul de reciclare, prin schimbarea lui cu un alt bun de proveniență licită, activitate îndeplinită prin perfectarea unei alte convenții cu caracter simulat, autentificată sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care martorii Matei Marian și Matei Maria, în calitate de interpuși ai inculpatului, au transferat, la îndemnul său, dreptul de proprietate asupra imobilului în patrimoniul cumpărătorului de bună credință Cacenco Aurelian, în schimbul unei sume de bani cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, ce a intrat integral în posesia acestuia.

Ca atare, raportat la toate aspectele expuse în precedent, Înalta Curte a constatat că în mod corect judecătorul fondului a dispus condamnarea inculpatului pentru săvârșirea, în forma participației improprii, a infracțiunii de spălare a banilor, nefiind incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, așa cum nejustificat a considerat apelantul.

Nefondată a fost apteciată și solicitarea de încetare a procesului penal, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, instanța de apel constatând, în acord cu judecătorul fondului, că, raportat la data săvârșirii infracțiunii și la termenele fixate de norma penală generală, nu este incidentă în speță această cauză de înlăturare a răspunderii penale.

Astfel, pornind de la faptul că în mod corect a fost determinată ca lege penală mai favorabilă cea în vigoare la momentul comiterii infracțiunii, dată fiind și durata mai redusă a termenului de prescripție specială a răspunderii penale, pe lângă efectele și conținutul măsurilor și obligațiilor impuse pe durata termenului de încercare al suspendării sub supraveghere, aplicată inițial inculpatului, Înalta Curte a constatat că, potrivit art. 122 alin. 1 lit. b Cod penal (1969), termenul general de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea

de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, este de 10 ani și curge de la data de 01.04.2008, când aceasta a fost comisă, împlinindu-se la 01.04.2018, când inculpatul fusese deja trimis în judecată, în timp ce prescripția specială putea interveni, potrivit art. 124 din același cod, în vigoare la data faptei, în 01.04.2023, dacă procedura judiciară nu ar fi fost finalizată, în mod definitiv.

De altfel, termenul general de prescripție a răspunderii penale nu ar fi fost împlinit nici dacă s-ar fi considerat că legea penală nouă este mai favorabilă, din moment ce acesta este, potrivit art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani (expirând în 01.04.2016) și a fost întrerupt ca urmare a dispunerii, prin ordonanța din 01.03.2016, a efectuării în continuare a urmăririi penale față de inculpat, urmată de punerea în mișcare a acțiunii penale, prin ordonanța din 03.03.2016, cu efectul curgerii unor noi termene de prescripție, în conformitate cu prevederile art. 155 alin. 2 din același cod. Totodată, prescripția specială a răspunderii penale ar fi putut interveni, dacă nu se pronunța, între timp, o hotărâre definitivă, în 01.04.2024.

Deși apelantul a susținut că termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă din 20.02.2008, când a fost perfectat între S.C. Recipia S.R.L. și martorul Matei Marian contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/2008, Înalta Curte a arătat că această dată marchează doar momentul în care s-a realizat primirea, cu titlu de mită, de către Chiriac Theodor a bunului imobil promis anterior, însă acesta a fost supus procesului de albire, prin operațiunea de schimbare cu un alt bun de proveniență licită, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a teza I din Legea nr. 656/2002, abia ulterior, în data de 01.04.2008, când martorii Matei Marian și Matei Maria au semnat, la îndemnul inculpatului, contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008, încheiat cu numitul Cacenco Aurelian.

În consecință, constatând, pentru toate considerentele expuse, că aspectele de critică invocate de inculpatul Chiriac Theodor nu sunt întemeiate, Înalta Curte, în baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, a dispus respingerea, ca nefondat, a apelului declarat de acesta.

2.2. În dezvoltarea motivelor de apel, **apelantul inculpat Truică Remus** a criticat hotărârea atacată sub aspectul greșitei sale condamnări pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, în legătură cu transferarea dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 m.p. din Pădurea Snagov, solicitând, în principal, pronunțarea unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, iar în subsidiar, a unei soluții de încetare a procesului penal, potrivit art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Criticele apelantului inculpat au fost apreciate neîntemeiate, pentru argumentele redată în continuare.

Înalta Curte a constatat că fapta inculpatului Truică Remus care, la data de 11 iunie 2009, a dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 103/2009, autentificat la notar, terenul în suprafață de 75.400 m.p. de la S.C. Recipia S.R.L. reprezentată de Zeling Tony Sebastian, la un preț subevaluat de 310.789 lei, respectiv de 0,98 euro/m.p. (la cursul BNR de 4,1977 lei/euro din 11.06.2009), pe care acesta nu l-a achitat, întrucât reprezenta recompensa

primită pentru activitatea infracțională pe care a desfășurat-o în cadrul grupului infracțional organizat, cunoscând că bunul a fost obținut prin fapte de corupție la care a contribuit în mod direct prin traficarea influenței și a urmărit astfel să ascundă proveniența ilicită a bunului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data comiterii faptei.

Din ansamblul probator administrat în cauză a rezultat că, după punerea în posesie și emiterea celor două titlurilor de proprietate pentru imobile retrocedate, inculpatul Al României Paul Philippe, conform clauzelor contractului de cesiune de drepturi litigioase, încheiat la data de 1 noiembrie 2006, a transmis către Reciplia SRL, *reprezentată de inculpatul Truică Remus*, pentru suma de 500.000 euro, preț subevaluat, proprietatea terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov (dezmembrat în 6 loturi, de 76.400 m.p., 14.000 m.p. 9.300 m.p., 106.500 m.p., 193.000 m.p. și 68.300 m.p.), conform contractului de vânzare-cumpărare, autentificat la notar sub nr. 3512/15.10.2007 (filele 75-78, vol. 25 d.u.p.).

Prețul de vânzare stabilit în contract, la o valoare mult diminuată față de valoarea reală a terenului, care a fost estimată între 18 milioane și 83 milioane de euro de societățile Eurisko Consulting și Remax, documente identificate la sediul TZA cu ocazia percheziției domiciliare (filele 415-416, vol. 30 d.u.p.), face dovada caracterului fictiv al acestei vânzări și scopului urmărit de inculpați, disimularea originii ilicite a dobândirii bunului, în condițiile în care toți inculpații cunoșteau că provine din săvârșirea unei infracțiuni, chiar încheierea contractului de cesiune de drepturi litigioase în baza căruia s-a realizat tranzacția a avut un caracter ilicit, reprezentând plata cumpărării, respectiv a traficului de influență promis și realizat de inculpatul Truică Remus. De altfel, și în concluziile raportului de constatare întocmit de specialistul D.N.A. valoarea terenului de 46,78 ha, retrocedat abuziv inculpatului Al României Paul Philippe, a fost estimată, raportat la data de 15 octombrie 2007, la peste 9 milioane euro.

Așa cum s-a arătat, impunerea societății Reciplia în realizarea înțelegerii frauduloase dintre inculpatul Truică Remus și inculpatul Al României Paul Philippe, concretizată inițial în încheierea contractului din data de 21 septembrie 2006, preluată, ulterior, și în contractul din 1 noiembrie 2006, reprezintă varianta la care inculpații au ajuns pentru realizarea scopului grupului infracțional organizat (obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și la care nu era îndreptățit) și, implicit, pentru ascunderea naturii bunurilor pretinse, promise și date în schimbul cumpărării - traficării influenței pentru a le da aparență licită.

Înalta Curte a reținut că pentru existența infracțiunii de spălare a banilor norma de incriminare presupune ca situație premisă existența unui bun care să fi provenit din săvârșirea unei infracțiuni. Or, în cauză, s-a făcut dovada, pe de o parte, a caracterului ilicit al contractului de cesiune de drepturi litigioase încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L. reprezentată de Truică Remus, în contextul în care membrii grupului infracțional urmăreau obținerea bunurilor revendicate de cedent, deși nu era persoană îndreptățită la retrocedare și cunoșteau faptul că reprezintă o modalitate de plată a cumpărării - traficării influenței, iar pe de altă parte, a fost dovedit traficul realizat chiar de

inculpatul Truică Remus pentru punerea în posesie pe terenul Pădurea Snagov a inculpatului Al României Paul Philippe.

Astfel, situația premisă cerută de norma de incriminare este realizată în cauză, bunul (terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov) transmis de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost obținut în mod nelegal prin săvârșirea unei infracțiuni (traficare influenței), aspecte cunoscute de inculpatul Truică Remus, fiind cel care a săvârșit fapta de corupție ce a avut ca rezultat dobândirea terenului (urmare punerii în posesie a cumpărătorului de influență).

Prin urmare, inculpatul Truică Remus, deși reprezentase anterior SC Reciplia SRL în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe privind cesiunea drepturilor litigioase (contract cu caracter ilicit), a cumpărat, ulterior, de la această societate, reprezentată de martorul Șerban Ionuț Cătălin, avocat la TZA, terenurile în suprafață de 14.000 m.p. și 9.300 m.p., pentru suma de 278.580 euro, reprezentând 11,96 euro/m.p., fiind încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144 din 5 decembrie 2007 (filele 42-45, vol. 20 d.u.p.), în scopul disimulării naturii bunurilor, cunoscând că provin din comiterea unei fapte de corupție, realizată chiar de inculpat. Deși probele administrate au făcut dovada că prin încheierea acestuia s-a urmărit ascunderea naturii bunului obținut din comiterea unei infracțiuni (traficul de influență realizat de Truică Remus asupra funcționarilor chemați să aprecieze asupra cererii de punere în posesie pe terenul Pădurea Snagov), având în vedere data încheierii actului (7.08.2007), s-a constatat de acuzare că a intervenit o cauză care înlătură răspunderea penală, respectiv prescripția răspunderii penale.

Ulterior, în continuarea activității infracționale de ascundere a provenienței bunului dobândit ilicit (terenul forestier de la Snagov), inculpatul Truică Remus a încheiat cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Zeling Tony Sebastian și contractul de vânzare-cumpărare nr. 103 din 11 iunie 2009, prin care a dobândit împreună cu soția sa, Truică Ioana Irina, terenul cu vegetație forestieră de 75.400 m.p. din Pădurea Snagov, care face parte din suprafața totală de 46,78 - lotul dezmembrat de 76.4000 m.p. (filele 42-45, vol. 20 d.u.p.) și care reprezenta prețul pentru activitatea desfășurată în cadrul grupului infracțional organizat și al promisiunii traficării influenței în modalitatea descrisă în considerentele deciziei.

S-a menționat că, din lotul de 76.400 m.p. ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, suprafața de 1000 m.p. a fost vândută de SC Reciplia SRL, prin mandatar Aparaschivei Relu Cristian, prieten al inculpatului Truică Remus, martorilor Matei Marian și Matei Maria, reprezentând plata serviciilor întreprinse de inculpatul Chiriac Theodor pentru punerea în posesie pe terenul de la Snagov a inculpatului Al României Paul Philippe, urmare influenței realizate de inculpatul Truică Remus (contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008).

De asemenea, din actele și lucrările dosarului a rezultat că parcele din acest teren, astfel cum a fost lotizat la momentul transmiterii dreptului de proprietate prin contractul de vânzare-cumpărare, autentificat la notar sub nr. 3512/15.10.2007, au fost transmise în mod fictiv, prin mai multe contracte de vânzare-cumpărare (nr. 2980/20.11.2007, nr. 4143/5.12.2007, nr.

4145/5.12.2007, nr. 515/20.02.2008, nr. 2440/13.08.2008 și nr. 2439/13.08.2008) și altor persoane, care le-au dobândit la solicitarea martorului Aparaschivei Relu Cristian, iar ulterior, cu o parte din aceste terenuri au fost garantate credite mari, contractate de la o filială BRD, de către inculpatul Truică Remus, aspecte ce fac obiectul cercetărilor într-un alt dosar penal.

Toate aceste vânzări succesive ale bunurilor dobândite de S.C. Reciplia S.R.L., tranzacții în care societatea era reprezentată de persoane diferite (Truică Remus, administrator de fapt, Aparaschivei Cristian Relu, interpus al inculpatului Truică Remus), fac dovada că scopul acestor tranzacții a fost unul fictiv, pentru a ascunde proveniența ilicită a acestor terenuri și a da o aparență legală dobândirii lor.

Sub acest ultim aspect, s-a constatat, contrar susținerilor apărării, că instanța de fond a reținut o situație de fapt corectă, în raport de activitățile desfășurate de inculpatul Truică Remus la momentul vânzării acelor terenuri și garantării împrumutului contractat de la BRD de acesta, fapt ce dovedește intenția de disimulare a naturii ilicite a bunului de către inculpat, fiind fără relevanță faptul că împrumutul a fost ulterior restituit, cu atât mai mult cu cât aceste aspecte fac obiectul cercetărilor într-un alt dosar.

Revenind la terenul de 74.500 m.p., dobândit de inculpatul Truică Remus prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, ce face obiectul cauzei, s-a constatat că probele administrate au dovedit, dincolo de orice îndoială, că acesta cunoștea că bunul provine din săvârșirea unei infracțiuni, la care și-a adus contribuția în mod direct (traficarea influenței), încă de la momentul când inculpatul Al României Paul Philippe a transmis dreptul de proprietate a terenului Pădurea Snagov către SC. Reciplia S.R.L. (15.10.2007), reprezentată chiar de inculpatul Truică Remus și, ulterior, a urmărit să ascundă proveniența bunului astfel dobândit prin vânzarea lui succesivă către alte persoane, pentru a-i schimba natura/a-l transforma într-un bun licit, iar în final, să beneficieze de acesta în interes personal.

Înalta Curte a reținut că, de cele mai multe ori, infracțiunea de spălare a banilor se realizează simultan în mai multe din variantele normative, motiv pentru care a fost privită ca fiind susceptibilă de epuizare în timp, și nu de consumare instantanee. Astfel, deși se consumă odată cu primul act, în cazul de față, transferul proprietății bunului între două părți, ea se epuizează numai atunci când toate operațiunile de disimulare a provenienței s-au săvârșit, în modalitatea în care și-a conceput făptuitorul activitatea infracțională sau în raport de natura bunului.

Or, în cauză, inculpatul Truică Remus și-a conceput activitatea infracțională prin supunerea bunului (terenului) mai multor operațiuni succesive de disimulare, prin acte materiale de transfer dintr-un patrimoniu în altul și, în final, același bun a fost dobândit efectiv chiar de inculpat (11.06.2009), acesta fiind momentul la care se definitivează aparența de legalitate a provenienței bunului, precum și disimularea provenienței lui ilicite, și nu atunci când s-a efectuat primul transfer al bunului, astfel cum a susținut apărarea că s-ar fi realizat „spălarea bunului”.

Întrucât legiuitorul a prevăzut în conținutul normei de incriminare numai condiția cunoașterii provenienței bunurilor și nu a reglementat o

incompatibilitate între calitatea de subiect activ al infracțiunii de spălare a banilor și calitatea de subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile, nu există un temei legal care să impună excluderea persoanei care are calitatea de subiect activ al infracțiunii predicat din sfera de aplicare a normei de incriminare cuprinse în art. 23 alin. 1 lit. a) – b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, fiind realizată în această ipoteză și condiția premisă impusă de lege pentru existența infracțiunii (să cunoască că bunul provine din comiterea unei infracțiuni). Într-adevăr, Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, adoptată la Varșovia la 16 mai 2005, ratificată de România prin Legea nr. 420/2006, conferă, prin art. 9 paragraful 2 lit. b, posibilitatea statelor de a stabili în legislația internă că infracțiunea de spălare a banilor „nu se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiunea predicat”, însă legiuitorul român nu a utilizat în cuprinsul Legii nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, posibilitatea menționată în Convenție, în sensul că nu a exclus din sfera răspunderii penale persoanele care au săvârșit infracțiunea predicat.

De asemenea, prin Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 625 din 19 iulie 2018, au fost declarate neconstituționale sub acest aspect doar dispozițiile art. 23 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 656/2002, însă această modalitate alternativă de săvârșire a faptei (dobândire, deținere sau folosire) nu a fost reținută în sarcina inculpatului.

Referitor la calitatea inculpatului Truică Remus în cadrul S.C. Reciplia S.R.L., din probele administrate în cauză a rezultat că acesta era o persoană ce reprezenta societatea în raporturile cu Al României Paul Philippe, dar și cu terții, astfel cum rezultă din declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe care a precizat că, atunci când a încheiat contractul de cesiune, a perceput că Reciplia este reprezentată de Truică Remus, afirmație susținută de martora A României Lia Georgia în depozițiile date în faza de urmărire penală, considerentele relevate de instanța de control judiciar cu privire la veridicitatea acestor declarații fiind pe deplin aplicabile și sub acest aspect.

Declarațiile acestora se coroborează și cu cele ale martorului Radu Dimofte, care a arătat că știe de la Steinmetz Benyamin că de Reciplia se ocupau Truică și Silberstein, Truică fiind un fel de administrator în România coordonat de Silberstein, precum și ale martorilor Aparaschivei Relu Cristian, care a precizat că de Reciplia din România se ocupa Truică Remus, și Bejenaru Andrei, care a menționat că a fost rugat de Truică să își exprime opinia în legătură cu raportul de *due diligence*, întrucât era în negocieri cu privire la preluarea drepturilor litigioase de la inculpatul Al României Paul; tot martorul a susținut că, într-o discuție cu Steinmetz Benyamin, acesta a fost surprins de tranzacțiile făcute de Truică și din acest motiv l-a scos din proiect.

În dovedirea calității de administrator de fapt a inculpatului Truică Remus în cadrul SC Reciplia SRL, relevant a fost chiar contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007 în care este menționată calitatea acestuia de reprezentant al societății, deși aceasta era administrată, de drept, de Sandra Merloni Horemans, astfel cum rezultă din actele societății, iar S.C. Reciplia S.R.L., potrivit contractului de cesiune, era reprezentată de TZA, fiind cert, prin

urmare, că implicarea inculpatului Trucă Remus viza realizarea scopului pentru care s-a încheiat contractul de cesiune și, în final, disimularea provenienței ilicite a bunului dobândit în baza acestei convenții.

Astfel, inculpatul Trucă Remus nu s-a limitat doar la a obține folosul bunului în schimbul traficării influenței, ci a contribuit, ulterior, și la disimularea provenienței acestuia prin dobândirea suprafeței de 75.4000 m.p., tranzacție în care societatea Reciplia este reprezentată de Zeling Tony Sebastian, deși terenul obținut de inculpat face parte din suprafața totală de 46,78 ha din Pădurea Snagov, transmisă de inculpatul Al României Paul Philippe către Reciplia SRL, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007; prin urmare, nu numai că știa că bunul provine din comiterea unei fapte de corupție la care a contribuit efectiv, dar a și urmărit, încă de la acel moment, ascunderea provenienței lui, acțiune infracțională realizată prin această din urmă tranzacție când, practic, s-a definitivat disimularea provenienței ilicite a terenului.

Împrejurarea că între inculpatul Trucă Remus și reprezentanții Reciplia SRL au intervenit unele disensiuni legate tocmai de vânzarea acestor terenuri, ce au condus, în final, la excluderea inculpatului din proiect în primăvara anului 2010, aspecte relevate și de Trucă Remus în declarațiile date în cursul procesului penal, nu îl exonerează de răspundere penală, întrucât, așa cum s-a arătat, acesta cunoștea la momentul încheierii tranzacției că bunul provine din săvârșirea unei infracțiuni, al cărui autor era chiar inculpatul, iar norma de incriminare nu prevede o calitate specială pentru subiectul activ, prin urmare fiind lipsit de relevanță dacă acesta mai reprezenta sau nu S.C.Reciplia S.R.L. atunci când a dobândit bunul (11.06.2009).

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte nu a putut primi criticile apelantului inculpat Trucă Remus privind inexistența faptei de spălare a banilor, întrucât ansamblul probator administrat dovedește fără putință de tăgadă că acțiunile întreprinse de acesta, de trecere a bunului (suprafața de 75.400 m.p. teren) dintr-un patrimoniu în altul, cunoscând că provine din comiterea unei infracțiuni de corupție la care a contribuit efectiv, au avut ca scop disimularea provenienței ilicite și crearea aparenței caracterului licit al bunului pe care l-a dobândit în patrimoniul său, deși, în realitate, reprezenta plata traficului de influență promis și realizat în raporturile cu Al României Paul Philippe, cumpărător de influență.

Prin urmare, solicitarea inculpatului Trucă Remus de a se pronunța o soluție de achitare, în baza art. 16 lit. a Cod procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la momentul comiterii faptei, a fost apreciată neîntemeiată.

Tot ca neîntemeiată a fost apreciată și critica apelantului inculpat Trucă Remus referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale, având în vedere că infracțiunea de spălare a banilor este susceptibilă de epuizare în timp, și nu de consumare instantanee, iar ultima operațiune de disimulare a naturii bunului (suprafața de 74.500 m.p.) s-a realizat de inculpat prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare nr. 103 din data de 11 iunie 2009. Întrucât termenul de prescripție specială stabilit de dispozițiile art. 124 rap. la art. 122 alin. 2 lit. c Cod penal (1969) este de 15 ani, raportat la data încheierii contractului de

vânzare-cumpărare (11.06.2009), s-a constatat că, în cauză, termenul de prescripție se împlinește la 11.06.2024, astfel că nu se poate dispune o soluție de încetare a procesului penal, cum s-a solicitat de către apărare.

În consecință, Înalta Curte a respins apelul declarat de apelantul inculpat Truică Remus și sub acest aspect.

2.3. Criticile apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela privind greșita sa condamnare pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, au fost apreciate neîntemeiate, pentru considerentele expuse în continuare.

Analizând, cu prioritate, motivul de apel invocat cu ocazia dezbaterilor, pe care apărarea l-a circumscris unei cauze de nulitate absolută, în realitate fiind relevată împrejurarea depășirii limitelor judecății cu nesocotirea prevederilor art. 371 Cod procedură penală, Înalta Curte a constatat că, în cauză, instanța de fond nu a reținut o altă situație de fapt decât cea descrisă în actul de sesizare.

Astfel, s-a constatat că instanța de fond, în mod corect a apreciat că probele administrate în cauză fac dovada comiterii infracțiunii de spălare a banilor de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, constând în aceea că, pentru a ascunde proveniența ilicită a terenului primit la Snagov, a încheiat, în anul 2008, contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL în numele societății sale, Ilko Star SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), iar ulterior, după declanșarea cercetărilor în prezenta cauză, a transferat întreaga suprafață de teren, de 78.792 m.p., pe numele societății comerciale Mercure Commerce International SRL, înființată la data de 27.07.2015, ca aport la capitalul social, devenind astfel acționar majoritar, societate unde asociat unic și administrator este fiica inculpatei.

Faptul că instanța de fond a reținut că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, atunci când a primit pe numele societății Ilko Star S.R.L., prin cele două contracte de vânzare-cumpărare, suprafața totală de 78.792 m.p. și, ulterior, când a transmis bunul către Mercure Commerce International S.R.L., cunoștea că terenul provine din comiterea infracțiunii de trafic de influență, realizată de inculpatul Truică Remus, nu poate conduce la aprecierea că a relevat o altă situație de fapt.

În concret, fapta de spălare a banilor ce face obiectul judecății privește doar împrejurarea că inculpata a adus ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International S.R.L. terenul dobândit de S.C. Ilko Star S.R.L. în urma comiterii faptei de traficare a influenței descrise la pct. II din actul de sesizare, faptă pentru care s-a dispus o soluție de clasare, urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, însă sub acest aspect au fost administrate probe care au făcut dovada acțiunilor ilicite desfășurate de inculpată în baza contractului de mandat încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe și a criteriilor pe care inculpata le-a avut în vedere atunci când a predat proiectul inculpatului Truică Remus.

Faptul că în cauză s-a dispus o soluție de clasare față de inculpată sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență (infracțiunea predicat), întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale nu are relevanță sub aspectul răspunderii juridice a autorului infracțiunii de spălare a banilor, deoarece

infracțiunea de spălare a banilor este o infracțiune autonomă, a cărei existență nu este condiționată de pronunțarea unei soluții de condamnare pentru infracțiunea din care provin bunurile, principiu statuat și în conținutul art. 9 paragraful 5 din Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, adoptată la Varșovia la 16 mai 2005, pe care România a ratificat-o prin Legea nr. 420/2006, asumându-și astfel obligația de a nu condiționa condamnarea pentru fapta de spălare a banilor de existența unei condamnări pentru infracțiunea predicat (infracțiunea în urma căreia a fost dobândit bunul).

Totodată, având în vedere soluția spre care s-a orientat instanța de control judiciar, în urma propriului examen al materialului probator administrat în cauză, în legătură cu actele de complicitate la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave privind retrocedarea Pădurii Snagov, în sensul dovedirii existenței faptei și vinovăției inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, susținerile apărării că se impune pronunțarea unei soluții de achitare și sub aspectul comiterii infracțiunii de spălare a banilor au fost apreciate ca lipsite de fundament legal (s-a susținut că inexistența infracțiunii predicat conduce implicit la inexistența infracțiunii de spălare a banilor, în opinia apărării). Mai mult, a reținut instanța de apel, chiar dacă s-ar fi menținut soluția de achitare pentru infracțiunea de abuz în serviciu sub forma complicității, acest aspect nu ar fi avut nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de spălare a banilor, așa cum în mod neîntemeiat a apreciat apelanta, din moment ce bunul supus activității de reciclare nu provine din comiterea acestei infracțiuni, ci a celei de trafic de influență.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte a apreciat că instanța de fond nu a reținut o altă situație de fapt decât cea relevată de acuzare în actul de sesizare, neputându-se aprecia că au fost depășite limitele judecății, cu nesocotirea prevederilor art. 371 Cod procedură penală, așa cum s-a susținut de apărătorul apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cu ocazia dezbaterilor.

Analizând criticile de netemeinicie invocate de apelanta inculpată cu privire la greșita sa condamnare sub aspectul comiterii infracțiunii de spălare a banilor, Înalta Curte a constatat că instanța de fond în mod corect a apreciat asupra existenței faptei, a elementelor de tipicitate ale infracțiunii și vinovăției inculpatei, pronunțând o soluție de condamnare.

Probele administrate dovedesc în mod cert că după dobândirea de către inculpatul Al României Paul Philippe, în mod nelegal, a suprafeței de 46,78 ha din Pădurea Snagov, acesta a transferat dreptul de proprietate asupra terenului către S.C. Reciplia S.R.L., având în vedere înțelegerea frauduloasă făcută cu inculpatul Truică Remus, reflectată și prin clauzele contractului de cesiune de drepturi litigioase (procentele stabilite cu titlu de plată pentru cumpărătorul de influență într-un quantum diminuat față de valoarea reală a bunului revendicat, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L.).

Cunoscând înțelegerea dintre părți, în contextul în care chiar inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a promis și realizat traficarea influenței în legătură cu retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Snagov (contractul de mandat încheiat cu Al României Paul Philippe la 30.10.2005), demersuri

continuate apoi de inculpatul Truică Remus pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, în baza contractului de cesiune (01.11.2006), pentru a ascunde proveniența ilicită a bunului, inculpata a încheiat, în anul 2008, contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reclipia SRL în numele societății sale, SC Ilko Star S.R.L, respectiv contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 m.p. și 43.459 m.p., la o valoare estimată de 199.972 euro, respectiv 4 euro/m.p.) și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.709 m.p., pentru prețul de 115.196 euro, respectiv 4 euro/mp), fapte pentru care a intervenit prescripția răspunderii penale, având în vedere data întocmirii celor două acte, însă, în cauză, au fost administrate probe care au dovedit în mod cert comiterea faptei de către inculpată și care au relevanță sub aspect probator în dovedirea acțiunilor sale ulterioare de disimulare a provenienței bunului.

Din probele administrate în cauză a rezultat că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cunoștea proveniența ilicită a bunului, având în vedere că a participat în mod direct la negocierile dintre inculpatul al României Paul Philippe și Truică Remus, pe care inculpata l-a prezentat celui dintâi, iar criteriile avute în vedere au fost tocmai poziția și influența acestuia în lumea politică, dar și puterea financiară pentru a susține demersurile ilegale ce urmau a fi realizate după semnarea contractului de cesiune de drepturi.

Așa cum s-a arătat cu ocazia analizării infracțiunilor de cumpărare - trafic de influență, întrucât nu reușise obținerea în proceduri administrative a bunurilor revendicate, la care nu era îndreptățit, în cursul anului 2005, inculpatul Al României Paul Philippe a cunoscut-o pe Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ca fiind o persoană cu relații și influență, care i-a promis că prin relațiile sale îl va ajuta să recupereze proprietățile, în schimbul unui procent de 35% din valoarea bunurile obținute.

Relevantă în acest sens a fost depoziția martorului Poenaru Liviu care a arătat că Al României Paul Philippe i-a spus că a găsit pe cineva care să îl conecteze cu oameni politici importanți și care are influență pentru soluționarea cererilor lui de revendicare, făcând referire la Păvăloiu Nelu, căruia martorul i-a și predat dosarele, iar după câteva săptămâni a fost trimis de inculpat la o întâlnire cu Truică Remus.

În urma negocierilor dintre părți, s-a încheiat, la data de 30.10.2005, contractul de mandat, prin care societatea S.C. Ilko Star S.R.L. se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor inițiate de mandant, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzarea bunurilor sau cotă parte în natură din aceste bunuri (filele 27-28, vol. 70 d.u.p.), ce ulterior a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol. 70 d.u.p.), plata mandatului fiind stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunului recuperat (filele 56-57, vol. 70 d.u.p.). În baza acestui contract au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare procentului de 30%, deși obținerea acestora nu era certă, aspecte ce au făcut obiectul cercetărilor, dar urmare a intervenirii prescripției, s-a dispus clasarea cauzei.

În urma eșecurilor de a obține efectiv vreunul din bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în perioada 2005 - august 2006, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la solicitarea și presiunile exercitate de inculpat, care dorea obținerea unor venituri mari și imediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioane de euro), a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor pentru care a depus mai multe cereri de retrocedare, respectiv de punere în posesie (în cazul Pădurii Snagov).

În acest context, l-a contactat, inițial, pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, acesta din urmă aflând despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia încheierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa (negocierile fiind purtate de Truică Remus cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, reprezentant al S.C. Ilko Star S.R.L., mandar al inculpatului Al României Paul).

În acest sens, martora Cuniță Mihaela a arătat că a participat cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotelul Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile inculpatului Al României Paul martorului, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume martora nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Martora a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat, iar după acest moment Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus, în toamna anului 2006, dar nu știe când au fost finalizate.

Aceste aspecte au fost confirmate de martorul Radu Dimofte în declarațiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, în care arată că a cunoscut-o pe Păvăloiu (în prezent Ignatenko) Nela în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi litigioase legate de „prințul Paul”, înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și propunerea nu s-a realizat.

Și martorul Bejenaru Andrei, în declarația din data de 26.02.2016, confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi litigioase, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a solicitat retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă restituirea Pădurii Snagov, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat niciun act din care să rezulte că inculpatul Al României Paul avea vreun drept la retrocedare.

În acest context, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat lui Al României Paul Philippe că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus și a intermediat o întâlnire cu Truică Remus, pe care l-a prezentat ca fiind fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, fiind în relații apropiate cu primarul comunei și cu Sorin Roșca Stănescu.

Astfel, în depozițiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe precizează că a întâlnit-o pe Păvăloiu Nela în anul 2005, că i-a promis că îl va ajuta să-și recupereze bunurile, context în care i-a spus că îl cunoaște pe primarul de la Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori, în schimbul ajutorului urmând să primească un procent de 35% din valoarea imobilelor recuperate. Totodată, a precizat în conținutul declarației că, după un an, Păvăloiu i l-a prezentat pe Truică Remus, ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor, la acel moment. (din data de 23.04.2015, filele 234-245, vol. 3 d.u.p.)

Martora A României Georgia Lia, în declarația din 8.01.2016, confirmă cele susținute de inculpatul Al României Paul Philippe în legătură cu promisiunile făcute de Păvăloiu Nela pentru recuperarea bunurilor revendicate de soțul său, că inculpata le-a spus că are relațiile necesare pentru obținerea de la Arhivele Naționale a documentelor care fac dovada că bunurile aparțin acestuia, acte ce sunt ținute ascunse din ordinul directorului Lungu. (filele 179-195, vol. 5 d.u.p.)

Declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu cele ale inculpatului Mușat Apostol (filele 53-59, vol. 4 d.u.p.), ale martorilor Capanu George (filele 186-197, vol. 7 d.u.p.), Cucu Petru Ionuț (filele 86-92, vol. 7 d.u.p.) și Berceanu Daniel Marian (filele 23-28, vol. 7 d.u.p.), care confirmă împrejurarea că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela se cunoștea cu primarul Mușat Apostol, care vorbea despre acesta în mod familiar și era interesată de retrocedarea terenurilor revendicate de „prințul Paul”, astfel că, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, a încercat să pună presiune asupra persoanelor ce aveau putere de decizie și erau chemate să aprecieze asupra cererii de retrocedare, printre care era și martorul Capanu George. Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov, martorul Capanu George a precizat că senatorul Rădulescu l-a chemat la biroul său și i-a prezentat un bilet cu 4 retrocedări, printre care și pădurea Snagov, context în care martorul i-a comunicat că sunt nelegale și nu a luat biletul la plecarea din biroul senatorului.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe și martora A României Lia Georgia au retractat sau și-au nuanțat anumite aspecte din declarațiile date în cursul urmăririi penale, ele nu au putut fi înlăturate din ansamblul probator administrat în cauză, având în vedere același argumente ce au fost expuse la analizarea celor două infracțiuni de conivență reținute în sarcina inculpaților Truică Remus și Al României Paul Philippe (cumpărarea - traficul de influență).

În declarația din 3.03.2016, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a precizat că îl cunoaște pe președintele Consiliului Județean Ilfov, Cristi Rădulescu, întrucât mergeau împreună la nunți și botezuri, precum și faptul că

i-a spus acestuia că a făcut demersuri la prefectură pentru retrocedarea pădurii, dar nu a primit nimic.

În ceea ce privește solicitarea apărării, de înlăturare a declarației date, în calitate de martor, de către Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în 18.12.2015, Înalta Curte a arătat că, în analiza acuzațiilor aduse acesteia prin rechizitoriu, respectiva depoziție nu a fost valorificată în faza apelului, fiind avute în vedere exclusiv declarațiile sale, date în calitate de suspect și inculpat, în măsura în care acestea se coroborează cu celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

Toate aceste elemente probatorii au confirmat împrejurarea că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a intervenit pentru retrocedarea terenului Pădurea Snagov revendicat de inculpatul Al României Paul Philippe și că acesta nu era persoană îndreptățită, contrar celor susținute de inculpată în declarația dată în cursul cercetării judecătorești.

Realizarea înțelegerii frauduloase dintre inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, concretizată în încheierea contractului din data de 21.09.2006, preluată ulterior și în contractul din 1.11.2006, reprezintă varianta la care inculpații au ajuns pentru realizarea scopului urmărit (obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și la care nu era îndreptățit) și, implicit, pentru ascunderea naturii bunurilor pretinse, promise și date în schimbul cumpărării - traficării influenței pentru a le da aparență licită, înțelegere cunoscută de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la care a contribuit în mod direct, având în vedere că i l-a prezentat inculpatului pe Truică Remus, căruia i-a cedat în final proiectul, acesta fiind și motivul pentru care în contractul de cesiune încheiat între părți se recunosc obligațiile asumate de inculpatul Al României Paul în relația cu mandatară S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de inculpată.

Potrivit mențiunilor de la pct. 31 al Cap. V „Alte clauze”, inculpatul Al României Paul Philippe recunoaște și notifică cesionarul (SC Reciplia SRL) în legătură cu existența convenției din 31.01.2006 cu SC Ilko Star, reprezentată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, prin care societatea urma să facă demersuri pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor ce făceau obiectul acesteia, precum și faptul că, prin încheierea prezentului contract, nu se revocă mandatul dat SC Ilko Star SRL. Totodată, cesionarul se obligă față de această societate să respecte prevederile contractului de mandat și să o încunoștințeze în timp util despre eventualitatea oricărei tranzacții în legătură cu bunurile imobile ce fac obiectul înțelegerii și condițiile de tranzacționare. La momentul încheierii contractului, se menționa că, din avansul remis cedentului, un procent de 30% din sumă urmează a fi trecut de cedent în contul societății Ilko Star, iar pentru restul de 3 milioane de euro plata să se realizeze în aceleași procente între cedent și S.C. Ilko Star S.R.L.

Or, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L., cu obligațiile impuse cesionarului, în condițiile în care valabilitatea mandatului era limitată până la data de 31.12.2006, iar motivul pentru care Al României Paul Philippe a renunțat la serviciile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost eșecul acesteia în dobândirea efectivă a bunurilor revendicate și necesitatea obținerii unor resurse financiare imediate din valorificarea lor, nu are o justificare contractuală legală, cu atât mai mult cu cât toate dosarele privind

procesele aflate pe rol au fost predate de martorul Leți Octavian și de acuzată inculpatului Roșu Robert Mihăiță, încă din perioada discuțiilor preliminare încheierii contractului de cesiune de drepturi.

Preluarea contractului de mandat nu este justificată nici raportat la activitățile ulterioare ce ar putea fi întreprinse de S.C. Ilko Star S.R.L. în baza mandatului nerevocat, având în vedere că de acțiunile în justiție și procedurile administrative urma să se ocupe cesionarul, prin intermediul unei firme de avocatură renumite (TZA), astfel că acordarea asistenței de specialitate și de reprezentare în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare, chiar începute, nu mai subzistă. În realitate, menținerea obligației privind plata unui procent din valoarea bunurilor revendicate către societatea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela reprezintă o modalitate de plată nu doar pentru intervențiile sale la funcționarii publici pentru retrocedarea Pădurii Snagov, ci și pentru activitatea acesteia de a-l ajuta pe inculpatul Al României Paul să încheie contractul cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus, pe care inculpata l-a ales după criteriul influenței și poziției sale în mediul politic, precum și al resurselor financiare necesare pentru realizarea promisiunilor de obținere a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, la care nu era îndreptățit.

Faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost cea care i-a cedat „afacerea” inculpatului Truică Remus și a cunoscut că prin încheierea contractului de cesiune se realizează o plată a cumpărării - traficării influenței promise de inculpatul Truică Remus, în continuarea acțiunilor ilicite întreprinse chiar de ea, a rezultat și din declarațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, în care a arătat că între inculpații Truică Remus, Păvăloiu Nela și Roșu Robert exista un adevărat „circuit”, că se discuta despre terenurile „prințului Paul”, iar de la Truică știe că cea care a inițiat proiectul și l-a prezentat acestuia este Păvăloiu Nela. Martorul a mai precizat că știe că între cei doi existau disensiuni, Truică fiind nemulțumit de pretențiile emise de inculpată, că avea să primească bani și că era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor.

Având în vedere că din probele administrate și analizate mai sus rezultă că între inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Phillipe a existat o înțelegere ilicită privind retrocedarea Pădurii Snagov prin intervenția la funcționarii publici cu atribuții în acest sens, continuată apoi prin promisiunea inculpatului Truică de a definitiva aceste demersuri, în sensul dobândirii efective a bunului imobil, prin acțiuni similare (exercitarea influenței sale asupra persoanelor competente în privința punerii în posesie), Înalta Curte a apreciat că situația premisă cerută de norma de incriminare este realizată în cauză.

Prin urmare, la momentul încheierii celor două contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Șerban Ionuț Cătălin, Aparaschivei Cristian Relu și Aprofirei Diana Cristina, respectiv contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 mp și 43.459 mp, la o valoare estimată de 199.972 euro, respectiv 4 euro/mp) și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.709 mp, pentru prețul de 115.196 euro, respectiv 4 euro/mp), inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cunoștea că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov, transmis

anterior de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL, provenea din comiterea unei infracțiuni de corupție.

Or, prin transferul terenurilor în patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L., care reprezenta plata pentru activitățile ilicite întreprinse de inculpată anterior încheierii contractului de cesiune și cedării proiectului privind bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul către inculpatul Truică Remus – aspect ce rezultă cu evidență din probele administrate și clauzele contractului de cesiune încheiat la 1.11.2006 – inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a urmărit să ascundă proveniența ilicită a bunului obținut din comiterea unor infracțiuni.

Intenția inculpatei de a ascunde proveniența ilicită a bunului rezultă și din aceea că, la scurt timp după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii penale, la data de 23.01.2015 și a denunțului, la data de 15.04.2015, împotriva inculpatului Truică Remus și declanșarea cercetărilor în cauză, a transmis terenurile obținute în schimbul acțiunilor întreprinse pentru retrocedarea Pădurii Snagov din proprietatea SC Ilko Star SRL în patrimoniul societății Mercure Commerce International SRL, înființată la data de 24.07.2015, sub formă de aport la capitalul social, astfel cum rezultă din mențiunile din actul constitutiv al societății actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, înregistrat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București la 1 octombrie 2015, devenind, astfel, acționar majoritar, în timp ce fiica sa, Șerban Ana Maria Iulia, a rămas cu un procent de 0,02 % (filele 460-466, vol. 23 d.u.p. și 38-44, vol. 24 d.u.p.).

Susținerile apărării, în sensul că transferul acestor terenuri s-a realizat în mod licit și la vedere, astfel că nu s-a urmărit disimularea naturii bunului, nu au putut fi primite, având în vedere că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, așa cum s-a arătat, cunoștea despre caracterul ilicit al contractului de cesiune de drepturi și de proveniența ilicită a bunului ce a fost transferat în proprietatea Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, ca atare, prin transferul bunului dintr-un patrimoniu în altul aceasta a urmărit ascunderea naturii sale ilicite.

Împrejurarea că inculpata a deținut bunul în patrimoniul societății SC Ilko Star S.R.L. o perioadă de aproximativ 7 ani, până la transmiterea acestuia către Mercure Commerce International S.R.L., nu a putut conduce la aprecierea că tranzacțiile au fost la vedere și licite, în condițiile în care bunul dobândit de S.C. Ilko Star S.R.L. a fost obținut din comiterea unei infracțiuni de corupție (traficarea influenței de către inculpatul Truică Remus și a demersurilor ilicite realizate chiar de inculpată), iar ulterior, același bun dobândit nelegal a fost transmis în patrimoniul SC Mercure Commerce International S.R.L., sub forma de aport la capitalul social, după formularea plângerii penale din data de 23.01.2015 și a denunțului din data de 14.04.2015 de către cumpărătorul de influență, inculpatul Al României Paul Philippe, în care a prezentat în detaliu întreaga activitate infracțională a inculpaților, inclusiv cea desfășurată de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela.

Contrar susținerilor apărării, suprafețele de teren menționate în cele două contracte de vânzare-cumpărare fictive au intrat în patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L., tot în scopul disimulării naturii lor ilicite, iar inculpata a cunoscut că

provin din comiterea unei fapte de corupție, astfel că păstrarea bunului o perioadă îndelungată în patrimoniul unei societăți ce derula o activitate comercială legală nu conferă un caracter licit acestui produs al infracțiunii. Scopul pentru care autorul infracțiunii de spălare a banilor transferă bunul dintr-un patrimoniu în altul este acela de a-i ascunde provenința și a-i da o aparență licită, astfel că, după transferul bunului, acesta are în continuare caracterul de bun dobândit din comiterea infracțiunii, indiferent cât timp a trecut de la momentul transferului.

Prin urmare, în condițiile în care cercetările fuseseră deja începute în cauză, pentru a ascunde natura ilicită a bunului intrat în patrimoniul SC Ilko Star SRL, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a transferat din nou, sub forma aportului la capitalul social, în patrimoniul SC Mercure Commerce International S.R.L., devenind astfel acționar majoritar al societății.

Deși s-a susținut de către apărare că scopul acestei operațiuni a fost acela al desfășurării în viitor a unei activități comerciale cu o societate din China, din actele dosarului nu a rezultat că s-a realizat derularea vreunui contract comercial sau a unor relații comerciale concrete care să fi justificat majorarea capitalului social al societății Mercure Commerce International S.R.L., conținutul convorbirilor telefonice invocate de inculpată neputând fi avut în vedere, întrucât au fost excluse din ansamblul probator de către instanța de control judiciar. Mai mult, constituirea societății cu puțin timp înainte de realizarea acestui transfer (24.07.2015) și într-o perioadă apropiată de data sesizării și începerii cercetărilor în cauză (ianuarie 2015, respectiv aprilie 2015), precum și faptul că nu au fost derulate activități comerciale anterior majorării capitalului social, fac dovada că, în realitate, intenția inculpatei a fost aceea de a disimula natura bunului dobândit ca folos al comiterii unor infracțiuni.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte nu a putut primi criticile apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela privind inexistența faptei sau neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, întrucât ansamblul probator administrat dovedește fără putință de tăgadă că, prin acțiunile sale, inculpata a transferat cu intenție terenurile dobândite prin contractele de vânzare-cumpărare fictive din patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L. în patrimoniul S.C. Mercure Commerce International S.R.L., ca aport social la această din urmă societate, cunoscând că bunurile provin din comiterea unor infracțiuni de corupție comise de aceasta și de inculpatul Truică Remus, în scopul ascunderii proveninței ilicite acestora, în contextul în care, în cauză, au fost declanșate cercetările în legătură cu dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Prin urmare, constatând că în mod corect a fost reținută vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, solicitarea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a se pronunța o soluție de achitare în baza dispozițiilor art.16 lit. a sau art. 16 lit. b Cod procedură penală a fost apreciată ca neîntemeiată.

VI. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public și de apelanta parte civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, referitoare la infracțiunile de abuz în serviciu, dacă funcționarul

public a obținut pentru altul un folos necuvenit, reținute în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa:

1. Din analiza materialului probator al cauzei, instanța de control judiciar a constatat, în acord cu susținerile Ministerului Public, că prima instanță a procedat la valorificarea selectivă a acestuia, fără a prezenta, însă, motivele pentru care anumite mijloace de probă nu au fost valorizate, cu toate că furnizau informații relevante în legătură cu elementele de fapt ce formau obiectul probațiunii, stabilind, astfel, o situație factuală incompletă, lacunară și ajungând la concluzia eronată că acțiunile majorității inculpaților nu întrunesc elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Ca atare, evaluând în mod coroborat întregul material probator administrat în cursul urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești în fond și în apel, **Înalta Curte a reținut următoarea situație de fapt:**

Prin notificarea nr. 554 din 13.02.2002, depusă la Primăria Municipiului București (P.M.B.) prin intermediul executorului judecătoresc și înregistrată sub nr. 25576, inculpatul Al României Paul Philippe a solicitat, în nume propriu, deși la acea dată tatăl său, Mircea Grigore, era în viață, restituirea imobilului în suprafață totală de 26,8764 ha. teren, situat în str. Ion Ionescu de la Brad nr. 4, 8 și 10, cunoscut ca fosta Fermă Regală Băneasa. În motivarea notificării s-a arătat că imobilul a aparținut Regelui Carol al-II-lea, fiind compus din 23 ha. obținute în baza titlului de proprietate nr. 2 din 2.10.1931, 3,5224 ha. cumpărate prin actul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Ilfov sub nr. 5534 din 31.10.1936 și 3540 mp. dobândiți în baza legii publicate în Monitorul Oficial nr. 89/1940.

S-a arătat că imobilul a fost moștenit de către soția supraviețuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Monique Urdărianu, ale cărei drepturi succesoriale au fost cumpărate de inculpat în baza actului de vânzare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489 din 2.08.2001.

În situația în care restituirea în natură nu era posibilă, s-a solicitat restituirea prin echivalent conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, estimând valoarea imobilului la suma de 2.100.000 dolari.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și art. 23 din Legea nr. 10/2001.

Notificarea nu a fost însoțită de vreun act, deși s-a menționat anexarea copiei actului de identitate, a testamentului Elenei Lupescu și a actului de vânzare-cumpărare drepturi succesoriale. (fil. 15, vol. 10 d.u.p)

În privința terenului revendicat, s-a reținut că, deși acesta a fost menționat în Decizia Consiliului de Miniștri din 18.06.1948 emisă în baza Decretului nr. 38/1948, prin care treceau în proprietatea statului bunurile mobile și imobile ale fostului rege Mihai I și ale membrilor fostei familii regale, întreaga avere a fostului Rege Carol al-II-lea, inclusiv fosta Fermă Regală Băneasa, fusese sechestrată de Statul Român încă din 1940, așadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, conform Decretului-lege nr. 3767/1940, act în baza căruia fostul suveran pierduse dreptul de dispoziție asupra bunurilor sale.

Ulterior, la data de 13.03.2003, prin adresa înregistrată la P.M.B. sub nr. 11594, inculpatul Al României Paul Philippe a menționat depunerea unor documente „în completarea notificării nr. 554/14.02.2002” (acte de identitate, testamentul Elenei Lupescu, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale, acte obținute de la Arhivele Naționale în legătură cu imobilul revendicat și adrese emise de P.M.B.) - fil. 19, vol. 10 d.u.p.

Totodată, la 8.02.2007, prin adresa înregistrată la P.M.B. sub nr. 5170 din 8.02.2007, inculpatul Al României Paul Philippe a menționat depunerea unor documente suplimentare în legătură cu aceeași notificare (istoricul imobilului, certificatele de calitate de moștenitor nr. 55/2005 și nr. 129/2006, certificat de naștere Mircea Grigore, hotărârea Tribunalului din Lisabona din 6.02.1955, decretul nr. 38/1948, procesul-verbal din 23.11.1940) - fil. 25, vol. 10 d.u.p.

S-a reținut că, potrivit contractului nr. 299 din 1.11.2006 privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și inculpata S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată la semnarea contractului de inculpatul Truică, în calitate de cesionar, inculpatul Al României Paul Philippe cesionase „ferm și irevocabil, cu titlu oneros, fără nicio rezervă”, toate drepturile sale asupra mai multor imobile, între care și „imobilul denumit Ferma Regală Băneasa, în suprafață de 28,63 ha.”, pentru care formulase notificare (art. 1, 1.5 și 2 din contract) - fil. 26, vol. 29 d.u.p.

Fiind vorba despre o cesiune de drepturi, cesionarul ar fi trebuit să se substituie cedentului în toate procedurile pendinte, administrative sau judiciare, însă în contract s-a prevăzut dreptul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L. de a alege ca inculpatul Al României Paul Philippe să continue procedurile administrative și judiciare, urmând ca acesta să fie „aparent titularul procedurilor desfășurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul contract (...)” - art. 7 din contract.

Potrivit mențiunilor explicite de la finalul contractului, „în conformitate cu disp. art. 3 alin. 1 teza a III-a din Legea nr. 51/1995”, **inculpatul Roșu Robert a atestat în calitate de avocat „data, identitatea părților și conținutul prezentului act redactat de mine”**, astfel încât acesta nu doar cunoștea, ci fusese artizanul acestui mecanism care a permis ascunderea ulterioară a adevăratului titular al drepturilor revendicate.

Astfel, **deși toți inculpații cunoșteau că, începând cu data intrării în vigoare a contractului, care coincidea cu data plății avansului de 1.000.000 de euro, drepturile care făceau obiectul diferitelor proceduri administrative și/sau judiciare nu mai aparțineau inculpatului Al României Paul, ci, conform art. 9 alin. 2 din contract, fuseseră cesionate efectiv inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., societate în spatele căreia se afla un grup de interese transfrontalier, ei au ascuns această situație de fapt autorităților cu care au intrat în contact și s-au folosit în continuare de inculpatul Al României Paul Philippe**, pe care l-au prezentat ca fiind titularul drepturilor revendicate, tertip utilizat pentru a spori șansele de reușită ale demersurilor lor de a obține bunurile solicitate de acesta, prin invocarea calității sale de moștenitor al fostului Rege Carol al-II-lea și de membru al fostei familii regale a României.

În aceste condiții, deși clientul Societății Civile de Avocați Țuca, Zbârcea și Asociații (denumită în continuare S.C.A. TZA) și al inculpatului Roșu, în calitate sa de avocat coordonator al proiectului Prințul/Receptia, era doar această din urmă societate, în relația cu autoritățile s-au prezentat ca reprezentanți ai inculpatului Al României Paul și au făcut demersuri în numele sau alături de acesta, ascunzând adevărata situație de fapt și prezentându-l în continuare pe inculpatul Al României Paul Philippe, ca fiind persoana îndreptățită să obțină bunurile solicitate.

Astfel, la data de 28.08.2007, printr-o adresă emisă de S.C.A TZA, în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul Philippe și înregistrată la P.M.B. sub nr. 34509, s-a menționat depunerea unor documente suplimentare, parte din acestea regăsindu-se și în adresele anterioare.

În ce privește dovada calității de persoană îndreptățită, în condițiile art. 3 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, s-a arătat că inculpatul Al României Paul Philippe este succesor în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al-II-lea, sens în care s-a făcut referire la certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005 și la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 6.02.1955 (fil. 28, 29, vol. 10 d.u.p).

În realitate, reprezentanții S.C.A. TZA cunoșteau că certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005 fusese eliberat în baza sentinței civile nr. 1809 din 1.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței pronunțate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de fostul Rege Carol al II-lea, însă, prin decizia nr. 1357/A din 29.09.2005 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă, sentința sus-menționată fusese anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman, situație care afecta valabilitatea certificatului de moștenitor menționat (fil. 135, vol. 10 d.u.p).

Prin Nota de reconstituire, nedată, emisă de Direcția patrimoniu, evidența proprietății și cadastru din cadrul P.M.B. în legătură cu reconstituirea fostului amplasament cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, s-a arătat că în baza de date nu se regăsesc planuri care să permită identificarea cu precizie a fostului teren notificat și s-a recomandat efectuarea unei expertize topografice de către un expert autorizat (fil. 164, vol. 10 d.u.p).

Prin raportul de expertiză tehnică topografică întocmit de numitul Hoge Constantin, la cererea inculpatului Al României Paul Philippe, s-a constatat că terenul revendicat, în suprafață totală de 268.764 mp. este compus din patru loturi: 204.740 mp. în incinta Institutului de Cercetare pentru Protecția Plantelor, 28.590 mp. în incinta Institutului de Microbiologie, Parazitologie și Epidemiologie Dr. Cantacuzino, 28.780 mp. în incinta Romatsa și 6.654 mp. ocupat de curți și construcții. (fil. 167, vol. 10 d.u.p)

Pentru a ajunge la această concluzie, expertul a utilizat planul proprietății Școalei de Horticultură Gr. II din anul 1938, anexa la actul de vânzare-cumpărare nr. 5534 din 31.10.1936 și planurile topografice actuale ale P.M.B., iar nu și planurile/schițele aferente celorlalte două titluri de proprietate indicate în notificare (pentru terenurile de 23 ha. și 3540 mp.).

În urma întocmirii acestui raport de expertiză, Direcția evidență imobiliară și cadastrală din P.M.B. a emis Nota de reconstituire nr. 16454/10.2007, în care s-au preluat ca atare concluziile expertului și s-a menționat că, în cazul emiterii Dispoziției de retrocedare, se va folosi planul întocmit de acesta, „ce poartă răspunderea identificării”. (fil. 151, vol. 10 d.u.p)

În ce privește situația juridică a terenului revendicat, prin adresa din 30.10.2007 emisă de Serviciul evidență proprietății din cadrul Direcției sus-arătate s-a menționat, în legătură cu loturile nr. 1 și 2 din expertiză, că acestea reprezintă secțiuni din terenurile ocupate de Institutul de Cercetare pentru Protecția Plantelor și Institutul de Cercetare pentru Mecanizarea Agriculturii, respectiv de Institutul de Microbiologie Parazitologie și Epidemiologie, înscrise în evidențe din anul 1986, iar în ce privește lotul nr. 4, acesta este ocupat de Romatsa.

Neexistând date cu privire la terenul notificat și nici referitoare la actul de preluare a acestuia în proprietatea statului, s-a apreciat că este necesar ca Serviciul analiză dosare și emitere avize – Legea nr. 10/2001 să se adreseze societăților care ocupă în prezent imobilele respective, precum și Direcției de Impozite și Taxe Locale a sectorului 1 (fil. 149, vol. 10 d.u.p).

Prin Raportul întocmit de Direcția juridică, contencios și legislație din cadrul P.M.B. la data de 2.11.2007 și însoțit de Comisia internă pentru analiza notificărilor formulate în baza Legii nr. 10/2001, s-a propus declinarea competenței pentru loturile nr. 1, 2 și 4 identificate în raportul de expertiză, însoțit ca atare de Direcția evidență imobiliară și cadastru conform celor expuse anterior. (fil. 147, vol. 10 d.u.p)

Astfel, prin Dispoziția primarului general al Municipiului București nr. 9134 din 23.11.2007, s-a declinat competența de soluționare a notificării privind terenul în suprafață de 204.740 mp. situat în strada Ion Ionescu de la Brad nr. 4, 8 și 10, în favoarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București (fil. 13, vol. 10 d.u.p).

S-a reținut astfel că terenul respectiv, identificat ca lotul nr. 1 în expertiza întocmită de numitul Hoge Constantin, nu se află în administrarea P.M.B.

Această decizie a fost ridicată de inculpatul Roșu Robert, care a făcut referire la înputernicirea nr. 425579 din 15.11.2007 și care a declarat pe proprie răspundere că nu mai sunt alți moștenitori îndreptățiți la restituire (fil. 14, vol. 10 d.u.p).

S-a reținut că, deși cunoștea că notificarea nr. 554 fusese adresată Primăriei Municipiului București și întemeiată pe Legea nr. 10/2001, în vara anului 2007, S.C.A. TZA se adresase și Agenției Domeniilor Statului (A.D.S.) în legătură cu același teren în suprafață de 26,87 ha., care a comunicat societății de avocatură că, în baza H.G. nr. 1881/2005, întreaga suprafață de teren aflată până atunci în administrarea A.D.S. a fost predată la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Protocolului nr. 56787 din 15.11.2006 (fil. 189, vol. 10 d.u.p).

De asemenea, la data de 20.09.2007, în timp ce notificarea nr. 554 era încă pe rolul Comisiei din cadrul P.M.B., S.C.A. TZA a notificat mai multe instituții, inclusiv Prefectura Municipiului București și Primăria sectorului 1, pentru a nu demara proceduri de vânzare-cumpărare, de înstrăinare ori de

grevare în orice mod a imobilului de 26,87 ha., întrucât procedurile administrative cu privire la retrocederea imobilului către clientul „Alteța Sa Regală Prințul Paul Philippe al României, în calitate de persoană îndreptățită”, erau în curs de soluționare. În completarea acestei notificări, la data de 8.11.2007, S.C.A. TZA a transmis acelorași instituții planurile cadastrale cu încadrarea în zonă a terenului (fil. 192, 194, vol. 10 d.u.p, fil. 49, 53, 156 vol. 11 d.u.p).

Prin Hotărârea nr. 929 din 28.09.2007 a Comisiei Municipiului București pentru aplicarea Legilor fondului funciar s-a luat act de notificarea primită de la S.C.A. TZA și înregistrată la instituția Prefectului sub nr. 26425/20.09.2007 și s-a dispus ca această notificare să fie trimisă Subcomisiei de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1 (fil. 59, vol. 11 d.u.p).

Extrasul hotărârii sus-menționate, împreună cu documentația aferentă, au fost ridicate de reprezentantul Primăriei Sectorului 1 – Subcomisia de aplicare a legilor fondului funciar la data de 3.10.2007 (fil. 64, vol. 11 d.u.p).

De asemenea, extrasul aceleiași hotărâri a fost transmis și la S.C.A. TZA prin adresa nr. CG/26425/2007/SP3/2.10.2007 (fil. 67, vol. 11 d.u.p).

Prin urmare, chiar dacă notificarea referitoare la interdicția încheierii oricăror acte de dispoziție cu privire la suprafața de teren de 26,87 ha. a fost adresată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, instituției Prefectului, în final aceasta a ajuns la Subcomisia de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, considerându-se că numai această instituție, în procedura de aplicare a procedurilor de aplicare a legilor fondului funciar, ar putea dispune, în tot sau parte, de terenul menționat în notificare.

De altfel, la data de 23.10.2007, ca răspuns la notificarea ce i-a fost adresată în mod direct de S.C.A. TZA, în condițiile menționate anterior, Primăria Sectorului 1, Serviciul fond funciar, registrul agricol a solicitat societății de avocați completarea expertizei tehnice, considerând că a fost investită cu soluționarea unei notificări vizând însăși restituirea terenului în suprafață de 26,78 ha. (fil. 155, vol. 11 d.u.p).

În urma verificărilor, s-a stabilit însă că la Primăria Sectorului 1 nu fusese înregistrată o notificare vizând restituirea aceluiași teren în baza legilor fondului funciar.

Prin urmare, primind extrasul Hotărârii nr. 929 din 28.09.2007 a Comisiei Municipiului București pentru aplicarea Legilor fondului funciar, **reprezentanții S.C.A. TZA, inclusiv inculpatul Roșu, în calitatea sa de coordonator și responsabil al proiectului Prințul/Receptia, au avut confirmarea faptului că terenul ce făcea obiectul notificării formulate în baza Legii nr. 10/2001, aflată încă în curs de soluționare, era în realitate supus procedurilor de restituire prevăzute de legile fondului funciar, căci în mod evident, față de dispozițiile extrem de clare ale art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, unul și același teren nu putea face atât obiectul acestei din urmă legi, cât și al legilor fondului funciar.**

În plus, potrivit reglementărilor în vigoare, fiind vorba despre un teren agricol aflat în domeniul public al statului și în administrarea unui institut de

cercetare, reconstituirea dreptului de proprietate pe același amplasament se putea face de comisia de fond funciar doar dacă terenul nu era indispensabil cercetării și numai după trecerea acestuia din domeniul public al statului în domeniul privat al unității administrativ-teritoriale.

Cu toate acestea, deși cunoșteau reglementările legale în materie, la data de 28.02.2008, S.C.A. TZA, invocând calitatea de avocați ai inculpatului Al României Paul Philippe, au notificat Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor pentru soluționarea notificării inițiale nr. 544 din 13.02.2002 în baza Legii nr. 10/2001, în sensul restituirii terenului în suprafață de 204.740 mp. situat în str. Ion Ionescu de la Brad nr. 4, 8 și 10 (fil. 202).

În cuprinsul notificării, s-a făcut trimitere, între altele, la corespondența purtată cu Agenția Domeniilor Statului, inclusiv la anexa 11.c.) a H.G. nr. 1881/2005 în care era prevăzută suprafața de teren transmisă institutului de la A.D.S.

În ce privește temeiul legal al solicitării de soluționare a notificării de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, s-a făcut referire la dispozițiile art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, deși era incidentă situația de excepție prevăzută de art. 8 alin. 1 din aceeași lege, dispoziții legale care nu permiteau institutului să soluționeze cererea de restituire formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, aspect pe care S.C.A. TZA l-a eludat în mod deliberat din conținutul notificării.

Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București a fost înființat în baza H.G. nr. 1881/2005 privind înființarea unor institute și centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, stațiuni și societăți comerciale de cercetare și producție agricolă.

Potrivit anexei 11 la H.G. nr. 1881/2005, acest institut a fost înființat prin reorganizarea Centrului de Cercetări pentru Protecția Plantelor București, fiind o instituție publică cu personalitate juridică, cu sediul social în Bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, aflată în subordinea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură Gheorghe Ionescu Sisești.

Conducerea institutului era asigurată de un director și un consiliu de administrație, format din 7 membri, din componența căruia făceau parte reprezentanți ai Ministerului Agriculturii, Ministerului Finanțelor Publice, Academiei de Științe Agricole, președintele consiliului științific și directorul unității, care era și președintele consiliului de administrație.

În ce privește patrimoniul institutului, acesta era constituit din bunuri proprietate publică a statului, bunuri proprietate privată a statului și bunuri proprii.

Potrivit art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005, suprafețele de teren ale institutelor, centrelor, stațiilor și societăților comerciale de cercetare și producție agricolă, aflate în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Domeniilor Statului și concesionate institutelor, centrelor, stațiilor și societăților comerciale de cercetare și producție agricolă, trec în administrarea institutelor și centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înființate și au datele de identificare prevăzute în anexele 1.c)-6.c), 8.c)-11.c).

Astfel, în anexa 11.c) erau prevăzute datele de identificare a suprafețelor de teren din domeniul public al statului care se dau în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București.

Potrivit datelor din anexă, suprafața totală aflată în domeniul public, înregistrată la Ministerul Finanțelor Publice și dată în administrarea institutului, era de 31,409 ha., fiind compusă din teren agricol, în suprafață totală de 27,230 ha. și teren neagricol, în suprafață totală de 4,179 ha.

Terenul agricol era compus din teren arabil (6,27 ha.), vie (4,54 ha.) și livezi (16,42 ha.).

Terenul neagricol era compus din drumuri (2,31 ha.) și construcții-curți (1,869 ha.).

În privința construcțiilor, făceau parte din domeniul public al statului șase imobile, menționate în anexa 11.a: corp dependințe Corp C (1334 mp.), Laborator Agrochimie Corp B (182 mp.), Clădire anexă (308 mp.), Clădire principală (58 de camere, 1470 mp.), Sera A.S.A.S. (349 mp.) și Clădire pentru locuit (subsol, parter, etaj, pe o suprafață de teren de 422,21 mp.).

Cu privire la suprafețele de teren din domeniul public al statului aflate în administrarea institutelor de cercetare-dezvoltare agricolă, art. 3 din H.G. nr. 1881/2005 făcea trimitere explicită la „cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, în temeiul prevederilor legilor fondului funciar”, dar și la dispozițiile art.10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, potrivit căreia trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul privat se face doar prin hotărâre a Guvernului.

Față de toate aceste dispoziții ale H.G. nr. 1881/2005 și ale anexelor aferente acesteia, era evident că suprafața revendicată de inculpatul Al României Paul Philippe și menționată în notificarea S.C.A. TZA, de 204.740 mp. (20,474 ha.), era în realitate un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, ca instituție publică cu personalitate juridică, nu avea decât un drept de administrare și care nu putea face obiectul procedurilor reglementate de Legea nr. 10/2001.

Toate aceste aspecte erau cunoscute atât de către inculpatul Al României Paul Philippe, cât și de inculpatul Roșu Robert, în calitatea acestuia de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia.

În urma notificării din 28.02.2008 formulată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, **Oficiul Juridic al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentat de inculpata Dicu Corina, a întocmit Nota juridică înregistrată sub nr. 996 din 14.04.2008, însoțită prin semnătură de directorul instituției, Iliescu Horia (fil. 369, vol. 30 d.u.p).**

S-a reținut că la întocmirea notei au fost avute în vedere notificarea nr. 554 din 13.02.2002, dispoziția de declinare a competenței nr. 9134 din 23.11.2007, precum și actele anexate în susținerea notificării, menționate anterior.

În această Notă juridică s-au reținut, între altele, că:

- în ce privește calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe, se impune completarea dosarului administrativ cu

certificatul de moștenitor/de calitate de moștenitor al Elenei Lupescu, ca urmare a decesului Regelui Carol al-II-lea, precum și cu certificatul de moștenitor/de calitate de moștenitor al lui Monique Urdărianu, ca urmare a decesului Elenei Lupescu.

În legătură cu aceste acte, în Notă s-a precizat că în lipsa acestora nu se poate emite o dispoziție/decizie motivată de restituire a imobilului ce face obiectul notificării.

- notificarea a fost formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, în nume propriu, deși la data formulării și depunerii la executorul judecătoresc (13.02.2002), autorul său, Carol Mircea Grigore, era în viață (a decedat la 26.01.2006).

Prin urmare, notificarea trebuia să fie făcută de acesta din urmă, fie în nume propriu, fie prin mandatar, ceea ce nu era cazul în speță.

Sub acest aspect, în Notă s-a concluzionat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de Legea nr. 10/2001 pentru a stabili calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul.

- în ce privește dovada dreptului de proprietate asupra imobilului în cauză, s-a constatat că nu a fost depus titlul de proprietate nr. 2 din 2.10.1931 care atestă dreptul de proprietate asupra celor 23 ha. din suprafața totală de teren revendicată și nici încheierile de intabulare în legătură cu contractul de vânzare-cumpărare din 31.10.1936.

În acest sens, Nota juridică solicită completarea dosarului administrativ.

- în ce privește situația juridică a imobilului la data preluării către stat, s-a făcut trimitere la Borderoul populației, proprietăților și exploatațiilor agricole din comuna Băneasa, întocmit conform recensământului agricol și al populației din ianuarie 1948, în care a fost identificată Ferma Regală Băneasa în suprafață de 28 ha. și 8760 mp., situată în hotarul satului, adică în extravilanul comunei Băneasa.

În aceste condiții, în cuprinsul Notei s-a reținut în mod explicit faptul că, fiind un teren extravilan la momentul preluării abuzive, cererea de restituire conform Legii nr. 10/2001 este inadmisibilă și „nu se poate emite o decizie motivată în favoarea ASR Prințul Paul de România.”

- în ce privește identificarea și individualizarea terenului, s-a reținut că expertiza efectuată de numitul Hogeia Constantin a avut în vedere doar planul proprietății Școalei de Horticultură Gr. II din anul 1938, anexa la contractul de vânzare-cumpărare din 31.10.1936 (care însă privea doar 3,5224 ha., față de cele 26,87 ha. revendicate), precum și planurile topografice actuale deținute de P.M.B.

Având în vedere dispozițiile Legii de înființare a Institutului de Cercetări Agronomice al României și a stațiunilor agronomice din anul 1932, potrivit căreia institutul se înzestra cu 40 ha. din terenul de la Băneasa, în Nota juridică s-a menționat că se impune stabilirea cu exactitate a vecinătăților proprietății Regelui Carol al II-lea și, în funcție de aceasta, suprafața de teren aflată în proprietatea institutului sus-arătat.

În atare situație, s-a considerat că se impune efectuarea unei noi expertize pentru identificarea și individualizarea imobilului ce face obiectul notificării.

În concluzie, în vederea emiterii unei decizii motivate față de notificarea formulată, s-a arătat că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor „susține opinia exprimată în paragrafele de mai sus, motiv pentru care este imperios necesară completarea dosarului administrativ anexat notificării nr. 554/2002 a ASR Prințul Paul de România.”

Nota juridică a fost însoțită de copia Borderoului populației, proprietăților și exploatațiilor agricole din comuna Băneasa, întocmit conform recensământului agricol și al populației din ianuarie 1948, precum și de copia Legii de înființare a Institutului de Cercetări Agronomice al României și a stațiunilor agronomice din anul 1932.

Față de cele reținute în cuprinsul Notei juridice întocmite în 14.04.2008 de inculpata Dicu Corina și însușită de directorul Horia Iliescu, nu era însă vorba doar despre un dosar incomplet, **fiind puse în discuție inadmisibilitatea cererii prin raportare la dispozițiile art. 8 din Legea nr. 10/2001, precum și lipsa calității de persoană îndreptățită în cazul inculpatului Al României Paul Philippe.**

Această Notă juridică a fost transmisă la S.C.A. TZA de către Ministerul Agriculturii prin adresa nr. 10549 din 5.05.2008. Deși această instituție nu era nici măcar formal implicată în soluționarea notificării, ea a recomandat „pentru o soluționare rapidă a cazului” completarea dosarului administrativ conform celor reținute în Nota juridică (fil. 357, vol. 30 d.u.p).

S-a reținut că Nota juridică nu a mai fost regăsită printre actele predate cu ocazia cercetărilor de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, fiind însă ridicată de la sediul S.C.A TZA, cu ocazia percheziției.

Primind această notă și cunoscând cadrul legal în vigoare, inclusiv apartenența terenului revendicat la domeniul public al statului, **membrii grupului infracțional organizat au realizat că, pentru a obține o soluție favorabilă din partea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, este necesar să se intervină asupra directorului Iliescu Horia, iar prin intermediul acestuia, asupra juristei instituției, inculpata Dicu Corina, care întocmise Nota juridică.** Susținerea acestora era esențială, în condițiile în care, pe de o parte, directorul institutului era și președintele Consiliului de Administrație, iar pe de altă parte, membrii acestui organ colectiv de conducere nu aveau pregătire juridică.

Astfel, în perioada în care notificarea s-a aflat pe rolul institutului, inculpatul Truică l-a contactat și a avut mai multe întâlniri cu directorul Iliescu Horia, la una dintre acestea fiind însoțit și de inculpatul Tal Silberstein, care a fost prezentat ca fiind consilierul de imagine al prim-ministrului din acea perioadă, Popescu Tăriceanu. Discuțiile s-au purtat în legătură cu retrocedarea terenului ce forma obiectul notificării, deși cel care formulase notificarea era inculpatul Al României Paul Philippe, iar inculpații Truică și Silberstein nu aveau aparent nicio legătură cu aceasta, ci doar un interes ascuns de a intra cât mai rapid în stăpânirea sa, ca urmare a implicării lor în proiectul Prințul/Receptia, în baza contractului de cesiune de drepturi din 1.11.2006 ce a consfințit vânzarea-cumpărarea de influență.

Intervenția asupra directorului Iliescu Horia nu s-a rezumat însă la simple discuții, ci a presupus și coruperea acestuia, în condițiile în care inculpatul Truică a suportat contravaloarea unei excursii a celui dintâi pe Coasta de Azur.

În egală măsură, intervenția asupra directorului institutului, deși necesară, nu era suficientă, ci trebuia să se obțină și modificarea punctului de vedere exprimat de inculpata Dicu Corina, în calitate de jurist al instituției, în conținutul Notei juridice.

În aceste condiții, inculpatul Roșu, care coordona din punct de vedere legal proiectul Prințul/Receptia, a hotărât să se ocupe personal și exclusiv de retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

În acest sens, din dispoziția directorului Iliescu Horia, inculpata Dicu s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA și a purtat discuții cu inculpatul Roșu în legătură cu aspectele reținute de ea în Nota juridică.

În urma discuțiilor purtate, deși nu au fost atașate documentele suplimentare menționate în Nota juridică, inculpata Dicu și-a modificat poziția inițială și a hotărât să susțină în fața Consiliului de Administrație soluționarea favorabilă a notificării formulate de inculpatul Al României Paul Philippe, fără a întocmi însă un nou punct de vedere în scris în care să explice această schimbare de poziție, inclusiv în ce privește admisibilitatea notificării din perspectiva art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

La data de 9.05.2008, sub semnătura inculpatului Al României Paul Philippe, fusese înregistrat la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor un memoriu („precizări”), în care se răspundea obiecțiunilor cuprinse în Nota juridică din 14.04.2008, fără ca acesta să fie însoțit și de alte documente (fil. 204, vol. 10 d.u.p.).

Spre deosebire de notificările și memoriile menționate anterior, asumate în mod explicit de S.C.A. TZA, în calitate de așa-ziși reprezentanți ai inculpatului Al României Paul Philippe, precizările din 9.05.2008 au fost făcute în nume propriu chiar de inculpat, care le-a și semnat, deși sunt redactate în mod evident într-un limbaj juridic.

În acest context, din actele aflate la dosar, a rezultat că, în realitate, clientul S.C.A. TZA nu era inculpatul Al României Paul Philippe, ci Receptia Ltd. Cipru, care controla inculpata S.C. Receptia S.R.L.

Astfel, în înțelegerea încheiată la data de 1.10.2006 de inculpatul Roșu, în calitate de partener al S.C.A. TZA și Sandra Merloni Horemans, în calitate de director al Receptia Ltd., care deținea S.C. Receptia S.R.L., calitatea de „client” al serviciilor de asistență juridică și reprezentare o avea Receptia Ltd., iar nu inculpatul Al României Paul Philippe (fil. 326, vol. 29 d.u.p.).

De altfel, cu ocazia perchezițiilor efectuate în faza de urmărire penală, nu a fost identificat vreun contract de asistență juridică încheiat între S.C.A. TZA și inculpatul Al României Paul Philippe, iar potrivit documentelor existente la dosar, acesta din urmă nu a plătit vreo sumă cu titlu de onorariu către S.C.A. TZA pentru servicii de asistență juridică și reprezentare, toate plățile primite de societatea de avocatură fiind efectuate de inculpata S.C. Receptia S.R.L. (fil. 333 și urm., vol. 29 d.u.p.).

De asemenea, onorariul de succes negociat de inculpatul Roșu, în calitate de partener al S.C.A. TZA, de 2% din valoarea de piață a bunurilor obținute în

proceduri administrative (cum era cazul și fostei Ferme Regale Băneasa) și/sau judiciare, urma a fi achitat de clientul Reciplita Ltd, iar nu de către cel din urmă inculpat, în cuprinsul înțelegerii fiind detaliat mecanismul prin care S.C.A. TZA avea să primească onorariul de succes, în funcție de valoarea acestuia (mai mare sau mai mic de 300.000 de euro), calculat prin raportare la valoarea de piață a fiecărui bun obținut de inculpata S.C.Reciplita S.RL.

Revenind la memoriul asumat în nume propriu de către inculpatul Al României Paul Philippe, s-a susținut, în esență, că acesta este persoană îndreptățită să revendice terenul în discuție, atât ca descendent direct al Regelui Carol al II-lea, cât și în calitate de cumpărător al drepturilor ce au aparținut numitei Monique Urdărianu, **făcându-se referire la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 6.02.1955, deși aceasta nu era recunoscută la acea dată în România printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă, aspect cunoscut atât de inculpatul Al României Paul, cât și de inculpatul Roșu.** De asemenea, s-a invocat, între altele, **certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, deși atât inculpatul Al României Paul, cât și inculpatul Roșu cunoșteau că acesta fusese emis în baza sentinței civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care însă fusese între timp anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare, prin decizia civilă nr. 1357/2005 a Curții de Apel București.** Totodată, s-a invocat faptul că, la data notificării, Carol Mircea îi donase inculpatului Al României Paul Philippe drepturile de proprietate asupra a 37% din averea regală, omițându-se să se precizeze că, deși oferta de donație fusese făcută la 10.02.2002, în fața unui avocat din străinătate, **inculpatul Al României Paul a acceptat-o prin declarație autentică, în fața unui notar din România, abia la 21.05.2002, așadar după expirarea datei limită până la care puteau fi formulate notificări în baza Legii nr. 10/2001, respectiv 14.02.2002.**

În justificarea calității sale de persoană îndreptățită, inculpatul Al României Paul Philippe a invocat, ca precedent judiciar, chiar sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, care a fost utilizată pentru a obține restituirea unei părți din Pădurea Snagov, deși atât acest inculpat, cât și inculpatul Roșu cunoșteau caracterul nelegal al acestei restituiri, în condițiile în care pădurea în cauză nu a aparținut niciodată Regelui Carol al II-lea.

În ce privește incidența Legii nr. 10/2001, prin raportare la caracterul extravilan al terenului revendicat la data preluării abuzive, s-a susținut că dispoziția legală de excludere din art. 8 nu exista la data formulării notificării și că mențiunea privind situarea terenului „în hotarul satului”, conform recensământului din anul 1948, a avut în vedere doar faptul că acesta reprezenta limita de hotar a comunei Băneasa, iar nu că ar fi fost situat în extravilan, deși atât din titlu, cât și din conținutul acestui document, rezulta cu certitudine că respectivul teren era unul agricol.

În fine, în ce privește necesitatea efectuării unei expertize, s-a susținut că nu există o obligație a petentului în acest sens, iar unitatea deținătoare urmează a soluționa notificarea pe baza înscrisurilor depuse la dosarul administrativ. În plus, înzestrarea Institutului de Cercetări Agronomice cu 40 de hectare, prin legea din 1932, nu afectează identificarea și individualizarea imobilului revendicat de inculpat, fiind vorba despre imobile învecinate.

După transmiterea acestui memoriu, deși cunoșteau că nu pot obține în mod legal o soluționare favorabilă a notificării din partea Institutului de Cercetare -Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, **inculpații Al României Paul Philippe și Roșu Robert au exercitat presiuni pentru întrunirea Consiliului de Administrație al institutului și restituirea terenului revendicat.**

Demersurile întreprinse sub coordonarea inculpatului Roșu au urmărit, pe de o parte, să creeze o stare de presiune, dar și de temere membrilor Consiliului de Administrație, prin prezentarea deformată a consecințelor pe care aceștia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul Philippe, iar pe de altă parte, să influențeze în mod direct membrii Consiliului de Administrație, prin prezența inculpaților la ședința la care urma să se ia în discuție notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul Philippe, care avea să fie înfățișat ca membru al familie regale a României, deși știau că aceasta nu corespunde adevărului.

Astfel, prin adresa din 24.07.2008 întocmită sub antetul „ASR Prințul Paul al României”, făcându-se referire la „întrevederea avută, precum și discuțiile purtate cu această ocazie” cu directorul Iliescu Horia, s-a solicitat convocarea Consiliului de Administrație și dezbateră aprobării cererii inculpatului, cu participarea acestuia la lucrările organului de conducere, menționându-se că „tergiversarea soluționării cererii de către Instituția dvs. îmi cauzează grave prejudicii” și că „acest comportament urmează a fi sancționat de către instanțele judecătorești” (fil. 232, vol. 10 d.u.p).

În finalul adresei s-a exprimat speranța că „demersurile actuale reprezintă începutul unei colaborări benefice pentru ambele părți”, deși pierderea de către institut a unei suprafețe esențiale pentru desfășurarea activității sale, ca urmare a soluționării favorabile a notificării, nu reprezenta un beneficiu decât pentru inculpat.

Totodată, la aceeași dată, inculpatul Al României Paul Philippe s-a adresat și Academiei de Științe Agricole și Silvice (A.S.A.S), arătând că, după declinarea soluționării notificării către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a avut „un dialog permanent cu Institutul menționat”, prin intermediul „reprezentantului meu legal” și solicitând ca, în considerarea calității sale, de coordonare a activității institutului, A.S.A.S. să ia măsuri pentru convocarea de urgență a Consiliului de Administrație al institutului pentru a supune dezbaterii notificarea sa, cu invitarea reprezentantului său legal la lucrările organului de conducere, conform art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

În aceeași adresă, inculpatul Al României Paul Philippe a mai precizat că „solicitarea de restituire în natură a imobilului are în vedere întocmai vechiul amplasament” (fil. 235, vol. 10 d.u.p).

Totodată, prin memoriile succesive din 26.08.2008 și 27.08.2008, având același conținut, primul semnat exclusiv de inculpatul Roșu, în numele S.C.A. TZA, în calitate de „avocați ai Alteței Sale Regale Prințul Paul Philippe al României”, iar cel de-al doilea, de inculpații Al României Paul și Roșu, după ce s-au reluat argumentele expuse în Precizările din 9.05.2008, într-un capitol distinct au fost expuse consecințele legale ale tergiversării soluționării cererii (fil. 217, 223, vol. 10 d.u.p).

S-a observat că, referindu-se la consecințele penale, în cele două memorii s-a menționat explicit că „fapta persoanelor abilitate **de a soluționa** cererea subsemnatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanei, prevăzut de art.315 Cod penal”, deși în acest articol al Codul penal din 1969, în vigoare la acea dată, era incriminată infracțiunea de lăsare fără ajutor, iar nu infracțiunea de abuz în serviciu. În realitate, referirea era la infracțiunea de abuz în serviciu incriminată într-un Cod penal care nu a fost niciodată în vigoare (Codul penal din 2004, aprobat prin Legea nr. 301/2004).

De asemenea, s-a menționat că „tot ca o consecință a tergiversării soluționării prezentei notificări, vă învederăm faptul că, suntem îndreptățiți să inițiem măsurile legale ce se impun pentru obligarea la plata despăgubirilor pentru lipsa de folosință a imobilului.”

Deși aparent chestiunea pusă în discuție prin termenii ultimativi folosiți în cele două memorii tindea doar la soluționarea cu celeritate a notificării (în condițiile în care, de la data depunerii ei, 13.02.2002 și până în anul 2007, nu existase însă vreun demers similar, cel puțin din partea inculpatului Al României Paul), în realitate acestea urmăreau să pună o presiune pe conducerea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în sensul restituirii imobilului solicitat, fapt care rezultă atât din destinatarii memoriilor, indicați în antet (Consiliul de Administrație și directorul Horia Iliescu), cât și din ultima frază, în care era exprimată „încrederea că veți da eficiență dispozițiilor legale incidente și că **veți soluționa prezenta cerere în cel mai scurt timp posibil, în sensul restituirii în natură a Terenului**”.

În baza înscrisului depus de inculpatul Al României Paul Philippe la 24.07.2008, A.S.A.S, în subordinea căreia funcționa Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a emis adresa nr. 1420 din 29.07.2008, semnată de inculpatul Sin Gheorghe, în calitate de secretar general, în atenția directorului institutului, numitul Iliescu Horia, în care s-a solicitat să se ia măsuri de convocare a Consiliului de Administrație „la care să analizați solicitarea ASR Prințul Paul de România și să invitați să participe reprezentantul legal al Excelenței Sale ASR Prințul Paul de România”, conform art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 (fil. 231, vol. 10 d.u.p).

Ca urmare a adresei nr. 1420 din 29.07.2008, la data de 20.08.2008, directorul Iliescu Horia a convocat Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor pentru ziua de 2.09.2008 și a transmis convocatorul ședinței membrilor consiliului, respectiv Leaoță Elena (reprezentant al Ministerului Agriculturii), Pascu Alexandru (reprezentant al A.S.A.S), Andrei Ana-Maria (secretar științific al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), Oancea Florin (director științific al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), în care era specificat că la pct.1 se va dezbate poziția institutului față de notificarea nr. 554/2002 formulată de inculpatul Al României Paul Philippe (fil. 237-240, vol. 10 d.u.p).

Invitații similare au fost transmise inculpatului Sin Gheorghe, în calitate de secretar general al A.S.A.S., precum și inculpatului Al României Paul, „prin

reprezentanții legali” S.C.A TZA, fiind încunoștințat totodată și președintele A.S.A.S., Hera Cristian (fil. 236, 241 și 243, vol. 10 d.u.p).

În ce privește componența Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, aceasta a fost stabilită prin Decizia nr. 165 din 20.08.2008 a Președintelui A.S.A.S, Hera Cristian și îi includea, pe lângă cele patru persoane nominalizate anterior, și pe directorul Iliescu Horia, în calitate de președinte, precum și pe inculpata Gheorghită Dragomira, contabil șef, în calitate de membru. (fil. 324 și urm., vol. 10 d.u.p)

S-a observat că, deși potrivit Anexei la H.G. nr. 1881/2005, din Consiliul de Administrație trebuia să facă parte și un reprezentant al Ministerului Finanțelor, acesta nu a fost nominalizat decât la data de 26.09.2008, în persoana lui Tudor Daniel Mihail, iar prin Decizia nr. 175 emisă la aceeași dată de Președintele A.S.A.S, acesta a fost numit membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Prin urmare, atât la ședința din 2.09.2008, cât și la cea din 26.09.2008, când s-a luat în discuție notificarea inculpatului Al României Paul Philippe și s-a decis restituirea în natură a unei suprafețe de 170.924,975 mp. teren aflat în domeniul public al statului și în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Consiliul de Administrație al acestei instituții nu a fost legal constituit, în condițiile în care reprezentantul Ministerului Finanțelor, adică al Statului Român, nu fusese nominalizat până la acea dată, nefiind vorba așadar despre o simplă neparticipare a acestuia, care ar putea fi compensată, din perspectiva cvorumului, de prezența celorlalți membri ai Consiliului de Administrație.

La ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008 au participat numitul Horia Iliescu, precum și cei cinci membri numiți prin Decizia nr. 165/2008.

Totodată, deși nu făceau parte din Consiliul de Administrație, la ședință au participat în calitate de invitați inculpata Dicu Corina, juristul institutului, inculpatul Sin Gheorghe, secretar general al A.S.A.S și martora Popescu Ileana, juristul A.S.A.S.

De asemenea, au participat inculpatul Al României Paul Philippe și inculpatul Roșu Robert, în calitate de avocat al celui dintâi, în condițiile în care, potrivit celor expuse anterior, clientul S.C.A. TZA, în numele căruia acționa inculpatul Roșu, nu era în realitate inculpatul Al României Paul Philippe, ci S.C. Reciplia S.R.L., de la care urma să încaseze onorariul de succes de 2% din valoarea de piață a terenului restituit în condiții nelegale.

Cu această ocazie, inculpatul Roșu a înmănat fiecărui membru al consiliului câte un dosar cu documente în care se prezenta că inculpatul Al României Paul Philippe este recunoscut ca membru al Casei Regale a României și că acesta are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat, în același sens fiind și demersul inculpatului Al României Paul Philippe, care a înmănat aceluiași persoane câte o broșură din care rezulta apartenența sa la familia regală, ca nepot al fostului Rege Carol al II-lea.

Din conținutul procesului-verbal rezultă că problemele puse în discuție au vizat identificarea cu exactitate a terenului revendicat, în condițiile în care A.S.A.S. formulase o notificare în baza legilor fondului funciar pentru o

suprafață de teren care îi aparținuse în baza unei legi din 1932 și care nu fusese soluționată încă.

De asemenea, potrivit procesului-verbal, **martorul Oancea Florin a ridicat problema stabilirii statutului de extravilan sau intravilan pentru terenul în discuție**, atrăgând atenția „asupra necesității de a se reconsidera istoricul terenului și a verifica dacă terenul corespunde Legii 10.”

În privința inculpatului Roșu Robert, acesta s-a implicat activ în discuții, contestând identificarea prin coordonate GPS a terenului, iar în ce privește aspectul esențial pus în discuție de martorul Oancea, de care depindea incidența Legii nr. 10/2001 și, implicit, competența Consiliului de Administrație de a soluționa notificarea cu care fusese investit, din procesul-verbal de ședință rezultă că **singura persoană care a intervenit a fost inculpatul Roșu, care nu a exprimat vreo opinie juridică, ci „a adus la cunoștință faptul că la momentul preluării terenului, acesta nu a fost extravilan. Terenul era situat în comuna Băneasa la acel moment, deci extravilan”, deși cunoștea că acest lucru nu este real și că nu există niciun document care să-i susțină afirmația.**

Deși în cuprinsul procesului-verbal sunt doar câteva mențiuni neconcludente în legătură cu poziția exprimată de directorul Iliescu Horia și inculpata Dicu Corina, din probatoriul administrat în cauză a rezultat că **aceștia au susținut admiterea cererii inculpatului Al României Paul, în condițiile în care știau că această soluție contravine legii, iar poziția exprimată de ei a fost avută în vedere de ceilalți membri ai Consiliului de Administrație.**

Cu toate că din dezbaterile consemnate în partea introductivă a procesului-verbal nu rezultă că s-ar fi luat o decizie pe fond, ci doar în sensul de a se efectua o expertiză, în dispozitivul actului întocmit s-a menționat că, în unanimitate, membrii Consiliului de Administrație au decis că:

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, are competența legală de a soluționa notificarea și de a emite o decizie motivată în acest sens, în calitate de unitate deținătoare conform Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, deși institutul nu exercita în numele statului dreptul de proprietate publică asupra terenului revendicat, ci era doar titularul unui drept de administrare;

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaște calitatea inculpatului Al României Paul Philippe, de persoană îndreptățită la restituire, fiind nepot de fiu al fostului Rege Carol al II-lea și dobânditorul drepturilor succesoriale de la Monique Urdărianu;

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaște dobândirea dreptului de proprietate asupra imobilului de către fostul Rege Carol al II-lea, în suprafață totală de 26,87 ha. și compus din trei loturi alăturate;

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaște faptul preluării abuzive a terenului de către statul român;

Abia la punctul 5 din dispozitiv s-a menționat efectuarea unei expertize, cu luarea în considerare a planurilor avute în vedere la expertiza deja existentă (care fusese efectuată chiar la cererea inculpatului Al României Paul Philippe de

către numitul Hogeia Constantin) și a prevederilor legii din 1932, prin care Institutul de Cercetări Agronomice fusese înzestrat cu 40 ha. „din terenul de la Băneasa”.

S-a reținut că ultimul obiectiv al expertizei avea în vedere „determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa deținute de Regele Carol al II-lea, în sensul stabilirii dacă acesta se află în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei), așa cum este definită această noțiune în prezent”.

Or, față de acest obiectiv al expertizei, este evident că toate celelalte dispoziții ale procesului-verbal, menționate anterior, nu aveau nicio relevanță, căci, în ipoteza în care expertiza ar fi stabilit că terenul fusese extravilan la data preluării abuzive, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu ar mai fi fost competent să soluționeze notificarea.

Deși în cuprinsul procesului-verbal s-a reținut că membrii Consiliului de Administrație ar fi luat deciziile în unanimitate, în finalul acestuia s-a menționat că au fost 5 voturi pentru și o abținere (martora Leaotă Elena), care nici nu l-a semnat.

Procesul-verbal a fost semnat pe prima pagină de directorul Iliescu Horia, de 4 din cei 5 membri, precum și de inculpata Dicu Corina, deși aceasta nu făcea parte din Consiliul de Administrație.

În privința procesului-verbal, s-a observat că, din comparația acestuia cu consemnările din Registrul de procese-verbale ale Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, rezultă că **membrii acestuia nu au deliberat și nu au decis în sensul că „Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, are competența legală de a soluționa notificarea și de a emite o decizie motivată în acest sens, în calitate de unitate deținătoare conform Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2000”**, aspect esențial, fără de care toate celelalte dispoziții ar fi devenit lipsite de relevanță. (fil. 472 și urm., vol. 10 d.u.p)

Tot astfel, în privința susținerilor martorului Oancea Florin referitoare la necesitatea de a stabili statutul de extravilan sau intravilan pentru terenul în discuție, în procesul-verbal nu a fost menționată susținerea exactă a martorului, astfel cum apare consemnată în Registrul de procese-verbale: „terenul era extravilan la momentul respectiv (preluarea de către stat). **L.10 devine inaplicabilă** (n.n). În 48-49 nu exista acest termen (noțiune)”. Or, această mențiune pune în discuție însăși competența institutului de soluționare a cererii, în directă legătură cu cele expuse anterior.

Așa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, procesul-verbal a fost tehnoredactat într-o primă formă de martora Avramovici Iolanda, care asigura secretariatul ședințelor Consiliului de Administrație și a fost transmis în format electronic inculpatei Dicu pentru verificare. Forma finală a fost listată de martora Avramovici după ce a primit-o, tot în format electronic, de la inculpata Dicu, iar ulterior a pus documentul la mapa de la secretariat spre a fi semnat.

În realitate, **după ce a primit forma inițială a procesului-verbal, inculpata Dicu a transmis-o inculpatului Roșu Robert. Astfel, cu ocazia percheziției efectuate în faza de urmărire penală la sediul S.C.A TZA, a fost**

descoperită o variantă a procesului-verbal al ședinței Consiliului de Administrație din data de 2.09.2008, purtând mențiunea olografă „proiect” și având mențiuni diferite de forma finală a procesului-verbal semnată de membrii Consiliului de Administrație și predată de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor la cererea organelor de urmărire penală.

Astfel, din forma inițială a procesului-verbal lipsea mențiunea esențială potrivit căreia „Sub rezerva stabilirii exacte ale amplasamentului și vecinătăților imobilului-teren ce face obiectul notificării, având în vedere actele anexate notificării nr. 554/2002 formulate de ASR Prințul Paul de România, se propune emiterea unei decizii motivate de către ICDPP, prin organele sale de conducere, de restituire în natură a imobilului solicitat. Astfel, se va da curs principiului restituirii în natură care guvernează dispozițiile Legii nr. 10/2001 și statuat de art. 1 alin. 1, art. 7 și art. 9 alin. 1 din acest act normativ.”

De asemenea, au fost adăugate mențiuni care reglementau ipoteza în care pe terenul revendicat se aflau construcții „noi și autorizate” necesare desfășurării activității de cercetare, servituți legale și amenajări de utilitate publică, situație în care s-a prevăzut posibilitatea compensării cu alte bunuri deținute de institut și aflate în proprietatea publică, după trecerea acestora în proprietatea privată a statului .

A rezultat, așadar, că **forma finală a procesului-verbal al ședinței Consiliului de Administrație din data de 2.09.2008 a fost stabilită de comun acord între inculpații Roșu și Dicu, deși teoretic cei doi aveau interese contrare, fapt care probează conivența infracțională dintre cei doi inculpați.**

Astfel, dincolo de împrejurarea că nu era în realitate avocatul inculpatului Al României Paul Philippe, **inculpatul Roșu a intervenit în activitatea unei instituții publice, implicându-se în definitivarea procesului-verbal al ședinței Consiliului de Administrație din 2.09.2008, în baza înțelegerii avute cu inculpata Dicu.**

La rândul ei, inculpata Dicu, deși era angajată a Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, ale cărei interese trebuia să le apere, **a pus la dispoziția inculpatului Roșu un act intern al instituției, la care acesta nu trebuia să aibă acces și a stabilit împreună cu el forma finală a procesului-verbal, în care au fost adăugate dispoziții în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe.**

În vederea efectuării expertizei tehnice aprobate în ședința din 2.09.2008, directorul Iliescu Horia l-a contactat pe inculpatul Stoian Ioan prin intermediul unui angajat al A.S.A.S.

Întrucât nu putea efectua expertiza în nume propriu, fiind consilier cadastru la Centrul Național de Cartografie, **inculpatul Stoian a utilizat ștampila de expert a unui coleg, numitul Stîngu Ioan, pe care a aplicat-o pe lucrarea efectuată, atestând astfel în mod nereal că aceasta ar fi fost întocmită de sus-numitul, iar nu de către inculpatul Stoian.**

Deși expertiza avea printre obiective identificarea terenului ce făcea obiectul notificării și delimitarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul de a se stabili dacă aceasta sa afla în limitele hotarelor comunei

Băneasa sau în exteriorul lor, inculpatul nu a făcut o identificare a terenului pretins prin raportare la punctele din plan sau pe bază de coordonate, ci a delimitat terenul institutului, iar în cadrul acestuia a stabilit două variante de lotizare, după datele indicate de inculpata Dicu Corina, care i-a impus cum să facă loturile, ca suprafață și orientare în teren, discuțiile fiind purtate și în prezența directorului Iliescu Horia și a contabilei institutului, Gheorghiță Dragomira, mama inculpatei Dicu.

Mai mult, inculpatul Stoian le-a adus la cunoștință acestora că nu poate răspunde la ultimul obiectiv (determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa) pentru că nu are date de la arhivă, planuri, schițe, însă directorul i-a spus să facă lucrarea și fără acel obiectiv, întrucât „se grăbește foarte tare.”

Deși verificarea suprapunerii terenului revendicat peste terenul institutului presupunea o expertiză topo, din discuțiile purtate cu directorul Iliescu și inculpata Gheorghiță Dragomira, inculpatul Stoian a înțeles că retrocedarea fusese făcută și că el trebuia doar să delimiteze suprafața și loturile.

Prin urmare, **inculpatul nu a răspuns obiectivelor stabilite în ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008**, ci a întocmit o lucrare, pe care a intitulat-o „expertiză tehnică imobiliară”, în care a stabilit suprafața de teren neocupată de construcții și servituți și două variante de lotizare a acesteia „pentru negocieri” (fil. 172, vol. 14 d.u.p.).

Între timp, prin adresa nr. 1772 din 12.09.2008, A.S.A.S. a informat Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor că prin cererea nr. 43272 din 23.11.2005, înregistrată la Primăria Sectorului 1 și întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 247/2005, a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor în suprafață totală de 66,74 ha. ce au aparținut Institutului de Cercetări Agronomice al României în baza unor legi și dispoziții din 1932, respectiv 1940 și care, potrivit expertizei topografice agreeate de Primăria sectorului 1, s-ar fi suprapus cu amplasamentul mai multor instituții din subordine, inclusiv Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Întrucât până la acea dată cererea formulată nu fusese soluționată de Primăria Sectorului 1, în finalul adresei s-a solicitat *„să nu întreprindeți măsuri de înstrăinare a imobilului menționat identificat conform expertizei topografice”*. Adresa a fost însoțită de copia notificării și de alte înscrisuri. (fil. 268 și urm., vol. 10 d.u.p.)

În acest context, s-a reținut că respectiva notificare nu a fost soluționată, cel puțin până în luna iulie 2013 (fil. 269, vol. 10 d.u.p.).

La data de 24.09.2008, directorul Iliescu Horia a convocat un nou Consiliu de Administrație pentru data de 26.09.2008, pentru a se emite o decizie motivată în ceea ce privește notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, în raport de concluziile expertizei tehnice „întocmite de expertul tehnic cadastral dr. ing. Ioan Stângu” cu privire la suprafața de teren notificată. (fil. 253, vol. 10 d.u.p.)

Potrivit mențiunilor din procesul-verbal întocmit cu această ocazie, la ședința Consiliului de Administrație din 26.09.2008 au participat numitul Horia Iliescu, precum și cei cinci membri numiți prin Decizia nr. 165/2008. (fil. 254, vol. 10 d.u.p.)

Totodată, deși nu făceau parte din Consiliul de Administrație, din procesul-verbal de ședință rezultă că la aceasta au participat în calitate de invitați inculpata Dicu Corina, juristul institutului și expertul tehnic cadastral, aspect negat de acesta din urmă.

De asemenea, a participat inculpatul Roșu Robert, în calitate de avocat al inculpatului Al României Paul, în condițiile în care, potrivit celor expuse anterior, clientul S.C.A. TZA, în numele căruia acționa inculpatul Roșu, nu era în realitate inculpatul Al României Paul, ci S.C. Receptia S.R.L.

Discuțiile s-au purtat doar în legătură cu suprafețele care pot fi restituite în natură, în condițiile în care **expertiza efectuată, care de altfel nu a fost pusă la dispoziția membrilor Consiliului de Administrație, nu răspundea obiectivelor stabilite în ședința din 2.09.2008**, mai ales în legătură cu identificarea terenului revendicat și stabilirea amplasamentului acestuia la data preluării sale de către stat, în funcție de care depindea însăși competența institutului de a soluționa notificarea.

Inculpata Dicu a prezentat „implicațiile concluziilor raportului de expertiză asupra notificării ASR Prințul de România”, iar inculpata Gheorghică Dragomira a arătat că a confruntat suprafețele de teren din schițele întocmite de expert cu cele din actele normative și a constatat că diferențele rezultate se încadrează în toleranța admisă de 6%.

S-a reținut, de asemenea, că martorul Oancea a învederat că, în cadrul proiectelor în derulare, există experimente care necesită înființarea unei culturi de grâu și a cerut acordul ASR Prințul Paul de România pentru un spațiu de desfășurare a experimentelor.

Inculpatul Roșu, în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul, a arătat că este de acord cu acordarea unei suprafețe de teren pentru experimentare, în proximitatea serei, pe o durată de 12 luni, urmând a se încheia un protocol între părți în acest sens. Acest acord cu privire la o chestiune ulterioară restituirii terenului nu a fost exprimat de inculpatul Al României Paul, ci de inculpatul Roșu, deși teoretic mandatul său de reprezentare ar fi trebuit să se rezume strict la procedura administrativă desfășurată în baza Legii nr. 10/2001, care se finaliza odată cu soluționarea notificării.

În realitate, potrivit planurilor întocmite de inculpatul Stoian, **sera experimentală, bun din domeniul public al statului potrivit anexei 11.a.) la H.G. nr. 1881/2005, era situată cel puțin în parte pe terenul ce urma a fi restituit, fiind în mod evident necesară desfășurării activității institutului, astfel încât acest teren nu putea fi restituit în natură conform art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 10/2001.**

De asemenea, **pe același teren se aflau și alte construcții, bunuri din domeniul public al statului enumerate în aceeași anexă**, inclusiv o clădire pentru locuit, singura mențiune făcută cu ocazia dezbaterilor fiind aceea a necesității notificării titularilor contractelor de închiriere cu privire la faptul că „terenul în speță este revendicat de ASR Prințul Paul de România.”

În ce privește notificarea care fusese formulată de A.S.A.S., s-a menționat doar faptul că „până la soluționarea definitivă a acestei cereri, ICDPP nu poate lua nicio decizie cu privire la acest teren”, omițându-se să se constate că pentru revendicarea unui teren situat în perimetrul institutului sau în vecinătatea

acestui A.S.A.S formulase o notificare adresată Comisiei Locale de Fond Funciar de pe lângă Primăria Sectorului 1, întemeiată pe legile fondului funciar, iar nu pe Legea nr. 10/2001, fiind vorba tot despre un teren agricol.

În urma deliberărilor, cu 5 voturi pentru și o abținere (martora Leaotă Elena), Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și-a însușit concluziile „raportului de expertiză tehnică topografică întocmit de expert tehnic cadastral dr. ing. Ioan Stângu”, întocmit în realitate de inculpatul Stoian Ioan și a hotărât restituirea în natură inculpatului Al României Paul Philippe a imobilului compus din teren în suprafață de 170.924,975 mp. situat în bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, aflat în domeniul public al statului și în administrarea institutului, în condițiile în care notificarea fusese întemeiată pe Legea nr. 10/2001 și avusese ca obiect un teren agricol extravilan la data preluării acestuia de către stat, având și la momentul soluționării notificării aceeași destinație.

Totodată, s-a hotărât respingerea cererii de restituire în natură pentru o suprafață de 25.642,96 mp., întrucât aceasta era „ocupată de construcții noi, durabile și autorizate necesare desfășurării activității de cercetare-dezvoltare a ICDPP, precum și căi de acces”, urmând a se analiza acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, „având în vedere și cererea A.S.A.S.”.

De asemenea, s-a hotărât declinarea competenței de soluționare a cererii cu privire la alte suprafețe de teren (1596,44 mp., 1296,18 mp. și 4999,87 mp.) către alte instituții (Direcția Sanitară Veterinară Ilfov, Laboratorul Central pentru Controlul Reziduurilor de Pesticide din Plante și Produse Vegetale și Autoritatea Națională Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor), întrucât Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu avea în administrare aceste suprafețe de teren.

În baza acestui proces-verbal, în aceeași zi, a fost întocmită Decizia nr. 30, prin care s-a restituit în natură inculpatului Al României Paul Philippe imobilul compus din teren în suprafață de 170.924,975 mp., identificat în baza „expertizei întocmite de expert tehnic cadastral dr. ing. Ioan Stângu”, cu mențiunea suplimentară, neregăsită în procesul-verbal al Consiliului de Administrație, că terenul face parte din suprafața de 204.460,379 mp. rezultată conform „expertizei agreeate ca făcând obiectul dispoziției nr. 9134/2007 emise de P.M.B. (n.n. - declinare a competenței de soluționare a notificării)”, expertiză care fusese făcută de numitul Hogeia Constantin la cererea inculpatului Al României Paul Philippe.

De asemenea, tot în ziua de 26.09.2008, a fost întocmit și protocolul de predare - preluare a suprafeței restituite, care a fost semnat de inculpatul Roșu Robert, ca „împuternicit avocațial” al inculpatului Al României Paul Philippe (fil. 304, vol. 10 d.u.p).

S-a reținut că în niciunul dintre documentele întocmite (procesul-verbal al ședinței Consiliului de Administrație, Decizia nr. 30 și protocolul de predare - preluare) nu s-a făcut vreo mențiune în legătură cu construcțiile aflate pe terenul restituit, deși, conform anexei nr. 11.a) la H.G. nr. 1881/2005, toate aparțineau domeniului public al statului, iar potrivit art. 10 alin. 5 din Legea nr. 10/2001, terenurile pe care se află construcții care nu mai sunt necesare unității deținătoare (așa cum s-a apreciat de către Consiliul de Administrație în ședința

din 26.09.2008) puteau fi restituite în natură numai dacă persoana îndreptătită achita o despăgubire reprezentând valoarea de piață a construcțiilor respective, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.

Prin Actul de dezmembrare nr. 4 din 14.01.2009, terenul în suprafață totală de 170.924,975 mp., care în urma măsurătorilor cadastrale era de 150.972 mp., a fost dezmembrat în 3 loturi, de 5.583 mp., 18.200 mp. și 127.138 mp.

Conform înțelegerii infracționale materializată în contractul de cesiune din 1.11.2006, redactat și atestat de inculpatul Roșu Robert și a antecontractului de vânzare-cumpărare nr. 1122 din 17.04.2007, **prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 5 din 15.01.2009 inculpatul Al României Paul Philippe a vândut S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Horemans Sandra, toate cele trei loturi rezultate din dezmembrarea terenului dobândit de la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Deciziei nr. 30 din 26.09.2008.**

Prețul vânzării a fost stabilit la 3.216.316 euro, din care 2.456.316 euro primiți ca avans în mai multe tranșe și 760.000 euro rest de plată ce urma a fi achitat în două tranșe.

În aceeași zi, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 6 din 15.01.2009, S.C. Reciplia S.R.L. a vândut două din cele trei loturi abia cumpărate (5.583 mp. și 18.200 mp.) S.C.Hercules Properties S.R.L., controlată de martorul Bejenaru Andrei, în contul serviciilor prestate conform contractului de prestări servicii din 1.09.2008.

Deși terenul restituit era situat pe bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, **inculpatul Al României Paul Philippe a obținut atribuirea provizorie a unei alte adrese, pe sos. Gh. Ionescu Sisești nr. 8A**, pentru a se plăti taxe notariale și impozite mai mici cu ocazia autentificării actului de vânzare-cumpărare, în condițiile în care, din datele pe care le aveau inculpații, dacă imobilul era situat pe strada Ion Ionescu de la Brad, acesta era evaluat la 1300 euro/mp (227.402.467,50 euro pentru suprafața restituită de 170.924,975 mp) și ar fi atras plata unor taxe și impozite în cuantum total de 6.836.694,99 euro – fil. 228, vol. 57 d.u.p.

Astfel, la data de 14.12.2008 a fost înregistrată la P.M.B. o cerere în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cu o semnătură indescifrabilă, prin care s-a solicitat atribuirea unei adrese pe str. Gheorghe Ionescu Sisești, fără a indica și motivele.

După numai două zile, cu o celeritate remarcabilă și fără a fi indicate motivele, prin adresa nr. 791314/19033 din 16.12.2008, P.M.B. – Direcția evidență imobiliară și cadastrală a comunicat inculpatului Al României Paul Philippe că terenul va purta provizoriu numărul 8A, pe sos. Gh. Ionescu Sisești, dar și faptul că acesta se suprapune parțial cu un imobil ce facuse obiectul H.G. nr. 857/2003, aflat la nr. 8-10 și care fusese trecut din domeniul public al statului în domeniul privat al Municipiului București și în administrarea Consiliului Local sector 1.

În ce privește temeiul de drept al admitterii cererii, s-a făcut referire la art. 12 din Regulamentul privind atribuirea sau schimbarea de denumiri și atribuirea numerelor poștale de imobile în Municipiul București, care însă se referă doar la

stabilirea numărului poștal sau renumerotarea imobilelor, în situații deosebite, iar nu și la schimbarea adresei poștale (fil. 6, 40, vol. 11 d.u.p).

Ulterior, la 8.07.2009, deși vânduse întreaga suprafață de teren obținută în baza deciziei nr. 30 din 26.09.2008, inculpatul Al României Paul Philippe s-a adresat Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cu o „cerere de lămurire” a deciziei sus-menționate, în sensul de a se preciza dacă prin aceasta s-a dispus restituirea în natură a suprafeței de 170.924,975 mp. sau a suprafeței rezultate din măsurătorile cadastrale, de 150.972 mp. (fil. 430, vol. 10 d.u.p).

Valoarea de piață a terenului restituit în mod nelegal, aflat în domeniul public al statului, estimată la data de 26.09.2008 (data la care acesta a fost predat inculpatului Al României Paul Philippe), era de **153.832.478 euro** (900 euro/mp., 170.924,95 mp. suprafață din acte), respectiv de **135.874.800 euro** (900 euro/mp., 150.972 mp. suprafața din măsurători) – fil. 11, vol. 14 d.u.p.

2. Procedând la analiza probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte a reținut următoarele:

Potrivit rechizitoriului, în legătură cu soluționarea notificării având ca obiect fosta Fermă Regală Băneasa, au fost comise două infracțiuni:

- abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, constând, în esență, în aceea că restituirea în natură a suprafeței de 170.924,97 mp., teren aflat în domeniul public al statului și în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 8, art. 10 și art. 21 din Legea nr. 10/2001 și ale H.G. nr. 1881/2005, cu consecința prejudicierii Statului Român cu suma de 135.874.800 euro (valoarea terenului care a ieșit în mod nelegal din domeniul public al statului), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Trucă Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

Această infracțiune a fost reținută în sarcina inculpaților Gheorghiță Dragomira (în calitate de autor), Roșu Robert, Trucă Remus, Al României Paul Philippe, Dicu Corina, Stoian Ioan și Sin Gheorghe (fiecare în calitate de complice).

- dare de mită, constând în aceea că, pentru a-l determina pe directorul institutului, Iliescu Horia (în prezent, decedat), să sprijine în Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cererea de retrocedare și să aprobe în final retrocedarea, deși nu erau întrunite condițiile prevăzute de lege, inculpatul Trucă Remus i-a oferit acestuia foloase necuvenite constând în plata unei excursii în străinătate în toamna anului 2008.

Această infracțiune a fost reținută exclusiv în sarcina inculpatului Trucă Remus.

Prima instanță a dispus, în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, achitarea tuturor inculpaților pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, întrucât a apreciat că, deși inculpații au săvârșit niște fapte, acestea nu sunt prevăzute de legea penală, fiind fapte legale.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut, în esență, că emiterea deciziei în baza căreia s-a dispus restituirea în natură către inculpatul Al României Paul a suprafeței de 170.924,97 mp. din fosta Fermă Regală Băneasa nu a fost dată cu încălcarea vreunei dispoziții legale, situație în care nu se poate reține nici complicitatea la infracțiunea analizată în sarcina celor care au ajutat sau înlesnit adoptarea acestei decizii.

În ce privește infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina inculpatului Trucă Remus, prima instanță a dispus, în baza art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, încetarea procesului penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Instanța de fond a reținut că din probele administrate în cauză rezultă săvârșirea de către inculpatul Trucă Remus a infracțiunii de dare de mită, însă în legătură cu îndeplinirea unui act legal de către fostul director al institutului, Iliescu Horia, în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu.

Soluția de achitare dispusă de instanța de fond cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu a fost criticată de parchet, care a arătat, în esență, că aprecierile primei instanțe sunt contrazise de probele administrate în cauză și care au fost ignorate, raționamentul judecătorului de la instanța de fond nefăcând trimitere în vreun fel la probele analizate în cuprinsul rechizitoriului și care au fundamentat soluția de trimitere în judecată, în condițiile în care, pe de o parte, niciuna dintre probele din faza de urmărire penală nu a fost înlăturată de judecător, iar pe de altă parte, în faza de judecată nu au fost administrate probe contrare, persoanele audiate menținându-și declarațiile date anterior.

Judecătorul fondului s-a limitat să prezinte doar o parte din înscrisurile de la dosar, respectiv acte de stare civilă și hotărâri ulterioare deciziei de retrocedare, cu referire la decizia civilă nr. 2146/2013 a Tribunalului București, deși aceasta din urmă nu a analizat întrunirea condițiilor legale pentru retrocedarea imobilului, ci a fost tocmai în baza deciziei nr. 30/2008 emisă de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În același sens, apelanta parte civilă Ministerul Finanțelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P. Brașov a susținut prin motivele de apel că, în mod greșit, instanța de fond a reținut că reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la Ferma Regală Băneasa s-ar fi făcut în mod legal.

Contrar celor reținute de instanța de fond, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat atât în faza de urmărire penală, cât și în cursul judecății în primă instanță și în apel, confirmă săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în forma autoratului, respectiv a complicității, în legătură cu retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, pentru motivele redată în continuare.

Ca și în cazul celorlalte infracțiuni care fac obiectul judecății în prezenta cauză, și în privința infracțiunilor imputate inculpaților în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa instanța de fond a avut în vedere doar o parte din mijloacele de probă aflate la dosar (unele înscrisuri și declarațiile martorilor Fătu Viorel și Dragomir Liliana, ale căror depoziții nici nu sunt esențiale pentru a statua asupra acuzațiilor), stabilind astfel în mod greșit situația de fapt și ajungând în mod eronat la concluzia că faptele imputate inculpaților nu sunt prevăzute de legea penală.

Înainte de a proceda la analiza faptelor și vinovăției inculpaților prin prisma probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte a făcut câteva observații, cu titlu preliminar.

Astfel, instanța de apel a reținut mai întâi că, potrivit art. 371 Cod procedură penală, judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare.

În aceste condiții, instanța este ținută să analizeze și să se pronunțe exclusiv cu privire la faptele imputate persoanelor trimise în judecată, fără a face referiri și analize paralele cu privire la situația altor persoane. Soluția de netrimitere în judecată adoptată față de acestea din urmă nu se răsfrânge automat și asupra inculpaților din prezenta cauză și nu poate duce, prin ea însăși, la concluzia nevinovăției acestora, cu atât mai mult cu cât există anumite particularități care deosebesc persoanele care doar aparent s-au aflat în aceeași situație.

În al doilea rând, infracțiunile imputate inculpaților prin actul de sesizare sunt analizate prin prisma cadrului legal existent la data comiterii faptelor, dar și a actelor doveditoare în ființă la acel moment, căci doar acestea trebuiau să fie avute în vedere de inculpați, indiferent de calitatea lor (funcționari publici sau persoane particulare) și de forma de participare care li se impută (autori sau complici).

Din această perspectivă, modificările legislative sau obținerea de acte suplimentare, ulterior datei săvârșirii faptelor, sunt aspecte lipsite de relevanță, căci infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art.13² din Legea nr. 78/2000 s-a consumat la data la care terenul a fost restituit de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și a intrat în proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe.

În acest context, împrejurarea că în anul 2012, odată cu rămânerea irevocabilă a hotărârii de exequatur, s-a stabilit filiația lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe, față de fostul Rege Carol al II-lea, nu înlătură retroactiv eventualele elemente de nelegalitate sub acest aspect cuprinse în hotărârile Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, căci acest înscris nu a existat din punct de vedere probator la dosarul administrativ care trebuia analizat de organul colectiv de conducere al institutului.

Astfel, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001, act normativ în baza căruia s-a formulat și analizat notificarea în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa, actele doveditoare ale dreptului de proprietate, precum și, în cazul moștenitorilor, cele care atestă această calitate, puteau fi depuse până la data soluționării notificării, astfel încât obținerea ulterioară a altor înscrisuri doveditoare, cum este și hotărârea de exequatur, pronunțată în primă instanță în decembrie 2008 și rămasă irevocabilă abia în anul 2012, după 4 ani de la soluționarea notificării de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, este lipsită de relevanță și nu conferă soluției pronunțate în acea procedură de către instanța civilă valoarea unei chestiuni prealabile în prezenta cauză penală, în sensul prevăzut de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Tot astfel, în al treilea rând, cu referire la sentința civilă nr. 2146 din 6.12.2013 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, Înalta Curte a constatat că aspectele soluționate de instanța civilă nu reprezintă o chestiune prealabilă și, de aceea, această hotărâre nu are autoritate de lucru judecat în instanța penală în prezenta cauză, cu referire la legalitatea restituirii terenului în suprafață de 170.924,975 mp. de către Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Astfel, prin această sentință, institutul a fost obligat „să emită dispoziție de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafața de 25642,96 mp. din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condițiile Legii nr. 165/2013”, tribunalul „constatând îndeplinită situația premisă prevăzută de Legea nr. 10/2001 atât referitor la preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât și referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv și de către pârâtă pentru întreaga suprafață a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafața ce face obiectul prezentului litigiu” și reținând, în consecință, „obligția pârâtei de a soluționa notificarea și pentru diferența rămasă nerestituită a suprafeței de teren de 25642,96 mp. din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa...”.

S-a observat, pe de o parte, că această hotărâre civilă a fost pronunțată în anul 2013, în legătură cu alte aspecte decât cele care fac obiectul judecății în prezenta cauză, respectiv acordarea de măsuri reparatorii pentru suprafața de teren nerestituită în natură, iar pe de altă parte, a avut la bază „aspectele recunoscute în mod definitiv și de către pârâtă (n.n - Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor)” cu privire la “preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât și referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubiri”.

Prin urmare, instanța civilă nu a fost investită cu cenzurarea, sub aspectul legalității, a deciziei nr. 30 din 26.09.2008 și nici nu o putea face, ținând seama de obiectul cauzei pe care a avut-o spre soluționare, ci s-a bazat pe această decizie, valorificând-o ca atare, ca pe un dat, în cauza dedusă judecății. Practic, instanța civilă a reținut că, de vreme ce Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a soluționat notificarea în baza Legii nr. 10/2001, recunoscând anterior „preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât și calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubiri”, avea obligația de a soluționa notificarea și pentru diferența rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Or, ceea ce se impută inculpaților în prezenta cauză sunt împrejurările de fapt în care s-a ajuns la emiterea deciziei nr. 30/2008, inclusiv competența Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor de a dispune restituirea terenului prin raportare la legislația în vigoare la data săvârșirii faptelor (inaplicabilitatea Legii nr. 10/2001, datorită incidenței art. 8 alin. 1 din această lege), aspecte pe care instanța civilă nici nu le-a analizat (constatarea acesteia vizând în mod explicit și exclusiv doar preluarea abuzivă a imobilului și calitatea inculpatului Al României Paul de persoană îndreptățită la despăgubire), astfel încât hotărârea pronunțată de aceasta în anul 2013 nu are autoritate de lucru judecat în fața instanței penale investite cu soluționarea cauzei deduse judecății.

În fine, în al patrulea rând, soluțiile pronunțate pe parcursul cercetărilor în privința măsurilor preventive sub imperiul cărora s-au aflat temporar unii dintre inculpați nu au autoritate de lucru judecat cu privire la faptele imputate acestora prin actul de sesizare, în condițiile în care judecătorul de drepturi și libertăți investit cu verificarea legalității și temeiniciei unei măsuri preventive nu se pronunță asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei cercetate, acesta fiind atributul suveran al instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei pe fond, prin rechizitoriul întocmit de procuror.

Trecând la analiza faptelor cu care a fost investită, Înalta Curte a reținut mai întâi dispozițiile din legislația primară și secundară, relevante în ce privește soluționarea notificării referitoare la terenul fostei Ferme Regale Băneasa, în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor:

- art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: „Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și a celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.”

- art. V Titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente:

„(1) Notificările nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentului titlu (...) se vor înainta în vederea soluționării, în termen de 60 de zile, comisiilor comunale, orașenești și municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător și pentru terenurile prevăzute la art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, republicată.”

- art. 8.2 din Norma metodologică din 7.03.2007 de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: „În cazul în care s-au depus notificări cu privire la imobilele prevăzute la alin. 1 al art. 8 din lege, acestea, în temeiul art. V alin. 2 din titlul I din Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, urmează a fi înaintate, în vederea soluționării, comisiilor comunale, orașenești și municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 1/2000 cu modificările și completările ulterioare.”

- art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005 privind înființarea unor institute și centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, stațiuni și societăți comerciale de cercetare și producție agricolă: „suprafețele de teren ale institutelor, centrelor, stațiunilor și societăților comerciale de cercetare și producție agricolă, aflate în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Domeniilor Statului și concesionate institutelor, centrelor, stațiunilor și

societăților comerciale de cercetare și producție agricolă, trec în administrarea institutelor și centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înființate și au datele de identificare prevăzute în anexele 1.c)-6.c), 8.c)-11.c).”

- art. 3 din H.G. nr. 1881/2005 privind înființarea unor institute și centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, stațiuni și societăți comerciale de cercetare și producție agricolă: „Pentru suprafețele de teren din domeniul public al statului, prevăzute la art. 2 alin. 4 și 6, pentru care se vor valida cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, în temeiul legilor fondului funciar, se aplică prevederile art. III alin. 1/1 din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare.”

- art. 10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia:

„(1) Dreptul de proprietate publică încetează, dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat.

(2) Trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel.”

- pct. 5 din Anexa la Legea nr. 213/1998 cuprinzând Lista bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale: „terenurile institutelor și stațiilor de cercetări științifice și ale unităților de învățământ agricol și silvic, destinate cercetării și producerii de semințe și de material săditor din categoriile biologice și de animale de rasă”.

- art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991: „Terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiile de cercetări științifice, agricole și silvice, destinate cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și a animalelor de rasă, precum și din administrarea Institutului pentru Testarea și Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură și a centrelor sale teritoriale aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora. (...)”

- art. 10 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997:

„(1) Persoanelor fizice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor deținute de institutele și stațiile de cercetare și producție agricolă, precum și de regiile autonome cu profil agricol sau de societățile naționale cu profil agricol li se vor atribui terenuri în natură din proprietatea privată a statului.

(2) În situația în care suprafețele proprietate privată a statului sunt insuficiente acestea pot fi suplimentate cu suprafețe ce se vor scoate din domeniul public al statului, în condițiile legii, la propunerea prefectului, sau se vor acorda despăgubiri.”

- art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005: „În aplicarea art. 9 alin. 1 și a art. 24 alin. 6 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, reconstituirea dreptului de proprietate pentru vechile amplasamente se face în perimetrul unităților de cercetare-dezvoltare pe terenuri agricole care nu sunt indispensabile cercetării.”

- art. 4 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

„(1) De prevederile prezentei legi beneficiază și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

(2) Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi.”

- art. 10 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

„(1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

(...)

(5) Se restituie în natură și terenurile pe care, ulterior preluării abuzive, s-au edificat construcții autorizate care nu mai sunt necesare unității deținătoare, dacă persoana îndreptățită achită acesteia o despăgubire reprezentând valoarea de piață a construcției respective, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

- art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

„Imobilele – terenuri și construcții – preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau o companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare.”

În ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, analiza acuzațiilor aduse inculpaților a avut ca punct de plecare cadrul legal existent la data comiterii faptelor.

Așa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, notificarea depusă de inculpatul Al României Paul Philippe a vizat restituirea fostei Ferme Regale

Băneasa, în suprafață de 26,8764 ha. și a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

În esență, în privința terenurilor, procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și forestiere era reglementată de Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000, în timp ce regimul juridic al terenurilor situate în intravilanul localităților era reglementat de dispozițiile Legii nr. 10/2001.

Inaplicabilitatea dispozițiilor Legii nr. 10/2001 în privința terenurilor al căror regim juridic era reglementat prin Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000 a fost consacrată de la bun început în dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

Ulterior, prin Legea nr. 247/2005, art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 a fost completat cu încă o situație de excepție, respectiv terenurile care la data preluării abuzive sau la data notificării erau situate în extravilanul localităților.

Prin urmare, în temeiul noii reglementări, dacă la data preluării abuzive terenul fusese situat în extravilan, restituirea acestuia nu era posibilă în temeiul Legii nr. 10/2001, chiar dacă la data formulării notificării sau a analizării ei acesta se afla în intravilan.

Având în vedere că data limită de depunere a notificărilor întemeiate pe Legea nr. 10/2001 a fost 14.02.2002, noile dispoziții ale art. 8 erau incidente în privința notificărilor depuse în termenul legal, dar care nu fuseseră soluționate până la intrarea în vigoare a Legii nr. 247/2005, aspect menționat de altfel în mod explicit în art. V alin. 1 și 2 Titlul I din această lege. O altă interpretare ar fi nu doar contrară legii, ci și logicii elementare, căci, potrivit celor expuse anterior, la data intrării în vigoare a noilor dispoziții nu se mai puteau depune notificări în baza Legii nr. 10/2001, așa încât nu se poate susține că aceste dispoziții s-ar aplica numai unor eventuale notificări noi.

Prin urmare, instituțiile investite cu soluționarea unor notificări întemeiate pe Legea nr. 10/2001 și care nu le soluționaseră până la data intrării în vigoare a Legii nr. 247/2005, aveau în primul rând obligația să verifice dacă sunt sau nu incidente dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, cu consecința păstrării și soluționării notificării conform procedurii reglementate de această lege sau, după caz, a trimiterii acesteia spre competență soluționare comisiilor comunale, orașenești și municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare și Legii nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Acest mod de a proceda a fost consacrat explicit în dispozițiile art. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, anterior citate, care reprezintă o normă de competență cu caracter exclusiv și de la care nu se poate deroga, a cărei încălcare atrage sancțiunea nulității dispoziției emise în aceste condiții (în același sens – decizia nr. 657 din 6.02.2012 a Î.C.C.J, Secția I civilă, publicată pe www.scj.ro).

Aplicând aceste dispoziții legale la situația din speță, Înalta Curte a constatat că, mai înainte și independent de analiza condițiilor referitoare la calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe și dovedirea dreptului de proprietate asupra terenului revendicat, Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor

trebuia să verifice, prin raportare la actele aflate la dosarul administrativ sau pe care institutul le avea la dispoziție, dacă terenul în litigiu putea face obiectul unei notificări întemeiate pe Legea nr. 10/2001.

Astfel, s-a observat că în Decizia Consiliului de Miniștri din 18.06.1948, emisă în baza Decretului nr. 38/1948 și depusă la dosarul administrativ, fuseseră precizate toate bunurile mobile și imobile ale fostului rege Mihai I și ale membrilor fostei familii regale. În privința terenurilor, acestea erau împărțite în trei categorii: agricole, forestiere și urbane, iar terenul de 28,43 ha. denumit „ferma Băneasa” **a fost menționat în categoria „terenuri agricole”,** iar nu „terenuri urbane”, fiind situat în comuna Băneasa, județul Ilfov, motiv pentru care a și fost trecut în administrarea și folosința Ministerului Agriculturii (fil. 60, vol. 10 d.u.p).

De asemenea, din Borderoul populației, proprietăților și **exploatațiilor agricole** din comuna suburbană Băneasa, oraș București, județul Ilfov, din luna ianuarie 1948, Ferma Regală Băneasa figura cu 28,8760 ha. teren, compus din 8 ha. grădini de zarzavat irigate, 3,75 ha. fânețe naturale, 7,1260 ha. pășuni, 1 ha. vii altoite, 3 ha. livezi cu pomi și 6 ha. alte terenuri și neproductive.

În același document se menționează că întreaga suprafață de 28,8760 ha. este situată „în hotarul satului” (fil. 358, vol. 30 d.u.p).

Chiar dacă în perioada postbelică, în care statul comunist a preluat în mod abuziv imobile proprietate privată, nu exista terminologia „intravilan/extravilan”, încadrarea terenurilor într-una dintre cele două categorii de către instituția învestită cu soluționarea unei notificări formulate în baza Legii nr. 10/2001 era obligatorie din perspectiva art. 8 alin. 1 și se putea face prin raportare la terminologia folosită în epocă pentru a determina locul situării terenurilor, dar și la înțelesul comun, uzual al celor două cuvinte.

Astfel, prin „intravilan” se înțelege zona care cuprinde suprafața construită și construibilă a unui oraș sau a unui sat, iar prin „extravilan” se înțelege teritoriul aflat în afara spațiului construit sau pe cale de construire al unei localități (a se vedea Dicționarul explicativ al limbii române).

În ce privește sintagma „în hotarul satului”, s-a reținut că satul românesc era/este alcătuit dintr-o aglomerare de case și dependințe, care formează „vatra satului” și dintr-un teritoriu folosit pentru agricultură, numit „hotar”, „moșie” sau „mereaua satului” (a se vedea noțiunea de „sat” explicată pe www.encyclopediaromaniei.ro).

Sintetizând, având în vedere cele expuse anterior, ținând seama că, prin natura lor, terenurile agricole nu sunt destinate construcției, iar zona intravilană cuprinde suprafața construită/construibilă a unei localități, rezultă că terenurile situate în hotarul/moșia/mereaua satului, fiind folosite pentru agricultură, erau situate în extravilanul localităților.

Împrejurarea că respectivul teren agricol era menționat ca făcând parte din comuna suburbană Băneasa nu atrage după sine concluzia că ar fi fost situat în intravilanul localității la data preluării sale de către stat, știut fiind faptul că pe raza administrativă a unei localități pot fi cuprinse nu numai terenuri intravilane, ci și terenuri extravilane, destinate exploatării agricole, cum este și cazul în speță.

Chiar și în lipsa cunoștințelor referitoare la sintagma „hotarul satului”, deși toți termenii menționați anterior sunt cunoscuți de profesioniștii dreptului familiarizați cu procedurile de restituire a imobilelor, căci se regăsesc în actele folosite în dovedirea dreptului de proprietate emise în perioada anterioară instaurării regimului comunist, având în vedere mențiunile referitoare la felul și destinația terenurilor care intrau în componența fostei Ferme Regale Băneasa, cuprinse în cele două acte emise în anul 1948, era evident că acestea nu făceau parte din intravilanul comunei Băneasa la data preluării de către stat și, ca atare, nu puteau face obiectul restituirii în baza Legii nr. 10/2001.

Înalta Curte a constatat că în procesul-verbal din 2.09.2008 al Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor s-a menționat că acesta, prin organele sale de conducere, „are competența legală de a soluționa notificarea”, în calitate de „unitate deținătoare” a terenului, fără a se pronunța asupra incidenței dispozițiilor art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, deși cu ocazia dezbaterilor martorul Oancea Florin a pus în discuție inaplicabilitatea acestei legi, ținând seama de situarea în extravilan a terenului la data preluării sale.

Mai mult, Consiliul de Administrație a recunoscut că are competența de soluționare a notificării, deși unul dintre obiectivele expertizei dispuse în aceeași ședință era determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul dacă aceasta s-a aflat în limita hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei), în raport de care se putea stabili incidența sau nu a Legii nr. 10/2001.

Ulterior, la ședința din 26.09.2008, fără a avea la dispoziție raportul de expertiză, din care ar fi constatat că expertul nu a răspuns la obiectivele stabilite și, cel mai important, nu a determinat amplasamentul intra/extravilan al terenului la data preluării sale de către stat, Consiliul de Administrație a decis restituirea terenului în suprafață de 170.924,975 mp., fiind emisă în acest sens decizia nr. 30 din 26.09.2008.

Procedând astfel, președintele și membrii Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor au încălcat dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 și au cauzat un prejudiciu Statului Român, reprezentat de terenul restituit, care făcea parte din domeniul public, se afla doar în administrarea institutului și a intrat în mod fraudulos în stăpânirea inculpatului Al României PaulPhilippe, iar ulterior, a inculpatei S.C. Reciplus S.R.L.

Din declarațiile membrilor Consiliului de Administrație care au fost audiați în calitate de martori nu a rezultat că în ședința din 2.09.2008 s-ar fi decis în sensul celor consemnate în procesul-verbal, cu referire la competența institutului de a soluționa notificarea, aspect confirmat și de mențiunile olografe din Registrul de procese-verbale existent la dosar.

Cu toate acestea, cu excepția martorei Leaotă, toți ceilalți membri ai Consiliului de Administrație au semnat fără obiecțiuni ambele procese-verbale.

Din procesul-verbal de constatare întocmit de Curtea de Conturi a României la 12.10.2010 s-a reținut, de asemenea, că „soluția adoptării deciziei de retrocedare a terenului menționat este rezultatul aplicării și interpretării incorecte a legii, respectiv a art. 8 din Legea nr. 10/2001.”

Astfel, făcând trimitere la Borderoul de inventariere din luna ianuarie 2008, menționat anterior, Curtea de Conturi a constatat că „la data când a avut loc recensământul (ianuarie 1948) Ferma Regală Băneasa era fermă agricolă în extravilan și nu imobil în zona intravilană a Comunei Băneasa”, astfel încât, la momentul preluării abuzive de către stat, terenul era în extravilanul comunei Băneasa.

Prin urmare, „cererea de restituire în natură sau prin echivalent, conform prevederilor Legii nr. 10/2001 devine inadmisibilă, caz în care nu se poate emite o decizie motivată în favoarea petentului.”

În acest context, Curtea de Conturi a mai reținut și faptul că în expertiza tehnică imobiliară făcută în luna septembrie 2008 și acceptată de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, „nu s-au făcut mențiuni privind situația juridică a terenului, respectiv intravilan sau extravilan”.

În egală măsură, Înalta Curte a constatat că organul de conducere al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, investit cu soluționarea notificării formulate de inculpatul Al României Paul Philippe, nu a avut în vedere nici destinația terenului, atât la momentul preluării sale de către stat, cât și la data soluționării notificării, în raport de care nu avea de asemenea competența de a dispune asupra acestuia.

Conform art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, pe lângă terenurile situate în extravilan la data preluării abuzive sau la data notificării, nu intrau sub incidența acestei legi nici terenurile al căror regim juridic era reglementat de Legea nr. 18/1991 sau Legea nr. 1/2000, adică terenurile agricole sau forestiere, indiferent de locul situării acestora, în intra sau extravilanul localităților și chiar dacă proprietarul sau moștenitorii săi nu au solicitat anterior restituirea potrivit legilor fondului funciar.

Nici în art. 8 din Legea nr. 10/2001 și nici la pct. 8 din Norma metodologică de aplicare a acestui articol nu este menționată, ca o condiție pentru incidența textului de lege sus indicat, formularea anterioară a unei cereri de restituire a acestor imobile în temeiul legilor fondului funciar.

Soluția de excludere din domeniul de aplicare a Legii nr. 10/2001 a unor asemenea categorii de terenuri care au intrat sub incidența legilor fondului funciar, a fost opțiunea legiutorului, în baza „dreptului acestuia de a decide asupra modului de reparare a abuzurilor din legislația trecută cu privire la proprietatea funciară.” (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 2/2005)

Prin urmare, reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor cu destinație agricolă (în care intrau, printre altele, conform art. 2 lit. a din Legea nr. 18/1991, terenurile arabile, viile, livezile, pășunile, fânețele, cum erau și cele care făceau parte din fosta Fermă Regală Băneasa) se realiza potrivit legilor fondului funciar, iar nu potrivit Legii nr. 10/2001, indiferent că erau situate în intravilanul sau extravilanul localităților.

Din această perspectivă, împreriurarea că la data soluționării notificării terenul solicitat era în intravilan, aspect rezultat și din certificatul de urbanism nr. 1031/27/1 din 27.03.2008 emis de Primăria sectorului 1, este lipsită de relevanță, ținând seama de destinația agricolă a acestuia, rezultată din actele normative în vigoare.

Astfel, potrivit art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005, Anexa 11.c) la această hotărâre și pct. 5 din Anexa la Legea nr. 213/1998, terenul revendicat de inculpatul Al României Paul Philippe era unul agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu exercita decât un drept de administrare.

Fiind vorba de un teren agricol, conform art. 8 alin. 1 teza a II-a din Legea nr. 10/2001, acesta era de asemenea exceptat de la procedurile instituite de această lege, astfel încât și din această perspectivă notificarea inculpatului Al României Paul Philippe nu putea fi legal analizată de către Consiliul de Administrație al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, ci trebuia trimisă comisiei locale a sectorului 1 constituită conform legilor fondului funciar (Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000), potrivit art. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001.

Astfel, din coroborarea dispozițiilor art. 3 din H.G. nr. 1881/2005, art. 9 alin. 1, art. 10 alin. 1 și 2 și art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000 și art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998, rezultă că reconstituirea dreptului de proprietate pentru terenuri aflate în administrarea unor institute de cercetare, cum era și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, presupunea:

- identificarea și delimitarea terenului supus retrocedării, operațiune care trebuia desfășurată de comisia locală sector 1 de fond funciar;
- validarea de către comisia Municipiului București de fond funciar a procesului-verbal de delimitare și a hotărârii comisiei locale;
- trecerea terenului din domeniul public al statului în domeniul privat al sectorului 1, prin Hotărâre de Guvern.

Potrivit art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, reconstituirea dreptului de proprietate pentru vechile amplasamente se făcea în perimetrul unităților de cercetare-dezvoltare pe terenuri agricole *doar dacă acestea nu erau indispensabile cercetării*.

Prin urmare, dreptul persoanei îndreptățite la reconstituirea proprietății asupra terenului nu presupunea în mod obligatoriu că aceasta va primi terenul în natură, chiar în perimetrul institutului sau stațiunii de cercetare, putându-se atribui terenuri din rezerva aflată la dispoziția comisiei locale sau chiar despăgubiri, în condițiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 1/2000.

Această interpretare a dispozițiilor legale referitoare la procedura de urmat în cazul reconstituirii dreptului de proprietate pentru terenuri aflate în perimetrul stațiunilor, instituțiilor și centrelor de cercetare ori al unităților de învățământ de profil agricol sau silvic, a fost ulterior confirmată și de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 23/2011.

Caracterul complinitor al dispozițiilor Legii nr. 10/2001 nu putea fi invocat pentru eludarea dispozițiilor restrictive prevăzute de alte acte normative reparatorii (a se vedea în acest sens decizia nr. 182 din 23.01.2013 a Î.C.C.J., Secția I civilă, publicată pe www.scj.ro) și nici pentru instituirea unor proceduri

paralele de reparare a prejudiciilor, fiind evident că Legea nr. 10/2001 și legile fondului funciar presupuneau proceduri diferite, inclusiv în cazul în care terenul solicitat făcea parte din domeniul public al statului. Legea 10/2001 nu putea în același timp să excludă de la aplicarea ei terenurile agricole și forestiere, în baza art. 8 alin. 1, dar în același timp să le includă, prin invocarea caracterului ei complinitor, neexistând un drept de opțiune între legile fondului funciar și Legea nr. 10/2001.

În speță, în condițiile în care terenul vizat fusese și era unul agricol, aflat în administrarea unui institut de cercetare agricolă și în domeniul public al statului, acesta era supus o dată în plus procedurilor prevăzute de legile fondului funciar, iar nu Legii nr. 10/2001, aspect prevăzut explicit la pct. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a legii.

A rezultat așadar că, soluționând notificarea inculpatului Al României Paul Philippe și restituind un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care institutul avea doar un drept de administrare, Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a comis o dubla ilegalitate, întrucât, pe de o parte, a dispus restituirea unui teren agricol, deși nu aveau această competență prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, iar pe de altă parte, a dispus restituirea unui teren agricol aflat în domeniul public al statului, cu nerespectarea competenței și a procedurii de trecere din domeniul public în domeniul privat, reglementate de dispozițiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, sancționată cu nulitatea absolută conform art. 11 alin. 2 din aceeași lege.

Încălcarea dispozițiilor Legii nr. 213/1998 a fost constatată și de Curtea de Conturi a României prin procesul-verbal de constatare din 12.10.2010, care a reținut că „decizia nr. 30/26.09.2008 nu a avut la bază o hotărâre de guvern, prin care să se reglementeze trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat” (fil. 20, vol. 13 d.u.p.).

În ce privește încălcarea art. 8 alin. 1 teza a II-a din Legea nr. 10/2001, prin raportare la destinația terenului și apartenența acestuia la domeniul public, s-a observat că această chestiune nici măcar nu a fost antamată cu ocazia discuțiilor care s-au purtat în cele două ședințe din luna septembrie 2008 ale Consiliului de Administrație, deși din adresa trimisă de A.S.A.S în 12.09.2008 rezulta că Academia în subordinea căreia funcționa institutul formulase încă din 2005 o solicitare de reconstituire a dreptului de proprietate pentru o suprafață de teren agricol, pe care o înregistrase la comisia locală de fond funciar de pe lângă Primăria sectorului 1 (fil. 271, vol. 10 d.u.p.).

Or, în condițiile în care A.S.A.S. invoca în adresa înaintată institutului că suprafața revendicată se suprapunea amplasamentului actual al acestuia, lucru pe care de altfel îl susținea și inculpatul Al României Paul Philippe în legătură cu terenul notificat de el, era evident că pentru restituirea aceluiași teren nu puteau fi competente două organisme diferite, în baza a două legi diferite, concluzia fiind aceeași și în situația în care cele două terenuri nu se suprapuneau, ci doar se învecinau.

Cu toate acestea, niciunul dintre membrii Consiliului de Administrație nu și-a pus vreo problemă în legătură cu competența acestui organ de a soluționa

notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, prin raportare la dispozițiile explicate ale legislației în vigoare.

În concluzie, Înalta Curte a reținut că motivele expuse sunt suficiente pentru a constata că restituirea terenului în suprafață de 170.924,975 mp. către inculpatul Al României Paul Philippe a fost făcută cu încălcarea legii, fapte care au avut ca urmare imediată prejudicierea Statului Român și, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat, fiind astfel întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

În ce privește calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, Consiliul de Administrație a reținut că acesta era succesorul în linie directă al Regelui Carol al II-lea și cumpărător al drepturilor succesoriale dobândite de la numita Monique Urdărianu.

În analiza calității de persoană îndreptățită la restituire s-a pornit de la constatarea că notificarea nr. 554 din 13.02.2002 a fost formulată de inculpatul Al României Paul Philippe în nume propriu, iar acesta și-a justificat calitatea exclusiv prin raportare la cumpărarea drepturilor succesoriale ale numitei Monique Urdărianu. Ulterior, prin memorii completatoare, s-a susținut că inculpatul este și succesorul în linie directă (nepot de fiu) al fostului Rege Carol al II-lea.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. 1 lit. a și art. 4 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, sunt îndreptățite la măsurile reparatorii prevăzute de această lege persoanele fizice, proprietari ai imobilelor la data preluării abuzive a acestora, precum și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

În același timp, s-a reținut că termenul limită de depunere a notificărilor întemeiate pe Legea nr. 10/2001 a expirat la 14.02.2002.

Din actele existente la dosar a rezultat că la acea dată Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe era în viață (a decedat abia la 26.01.2006), fiind astfel singura persoană care putea avea teoretic calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001 în legătură cu bunurile ce i-ar fi aparținut tatălui său, fostul Rege Carol al II-lea.

În acest context, s-a susținut că, de fapt, Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe, i-ar fi cedat acestuia drepturile în legătură cu averea fostului rege, fiind invocată în acest sens copia traducerii unui act ce ar fi fost încheiat la 10.02.2002, în fața avocatului David Northrop din Londra (fil. 125, vol. 10 d.u.p.).

Dincolo de dubiile cu privire la autenticitatea acestui înscris, ținând seama că nu a fost prezentat exemplarul original, în limba engleză și nici nu există vreo certitudine cu privire la identitatea și calitatea pretinsului avocat, s-a reținut că, potrivit unei declarații prezentate de inculpatul Al României Paul Philippe, acesta a acceptat oferta de donație din data de 10.02.2002 abia la data de 21.05.2002 (fil. 128, vol. 10 d.u.p.).

Or, făcând din nou abstracție de faptul că probatoriul administrat în cauză a demonstrat că la data indicată notarul nu a autentificat vreun înscris printr-o încheiere cu numărul respectiv, ci acesta apare menționat abia în anul 2003 și corespunde unui alt tip de operațiune notarială (legalizare copii), că traducerea

pretinsei oferte de donație s-a făcut la 15.01.2003, așadar ulterior actului notarial de acceptare a donației, ceea ce interesează este faptul că, potrivit art. 814 alin. 1 și 2 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data săvârșirii faptelor, acceptarea donației printr-un act ulterior, cum este cazul în speță, produce efecte numai pentru viitor, mai exact „din ziua din care se va fi comunicat donatorului actul de acceptare”, care trebuie să fie exprimat printr-un act autentic, ca și oferta de donație.

Prin urmare, câtă vreme atât oferta de donație, cât și acceptarea ei trebuie să îmbrace forma autentică pentru încheierea valabilă a contractului, înseamnă că până la exprimarea consimțământului de către donatar printr-un act autentic, contractul de donație nu este considerat încheiat.

Mai mult, față de dispozițiile exprese menționate anterior, în cazul încheierii contractului de donație între persoane absente (când donatorul și donatarul nu sunt prezenți fizic în același timp în fața notarului), contractul va fi considerat încheiat atunci când donatorul a luat cunoștință de acceptarea donației de către donatar, căci până atunci oferta de donație este revocabilă.

În speță, chiar dacă s-ar accepta că această comunicare s-a făcut în ziua acceptării donației, s-a observat că data de 21.05.2002 este ulterioară datei de 14.02.2002 la care expirase termenul maxim până la care se puteau depune notificările în baza Legii nr. 10/2001, ceea ce înseamnă că notificarea formulată în nume propriu de către inculpatul Al României Paul Philippe, ca urmare a acceptării presupusei oferte de donație din partea tatălui său, nu este valabilă.

Notificarea depusă la 13.02.2002 de către inculpatul Al României Paul Philippe nu poate avea semnificația unei acceptări a ofertei de donație, întrucât, potrivit art. 814 alin. 1 și 2 Cod civil, aceasta trebuia să fie expresă și să îmbrace forma autentică.

În egală măsură, în ce privește calitatea de moștenitor legal al lui Mircea Grigore după fostul Rege Carol al II-lea, s-a invocat certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, care, însă, așa cum s-a precizat în mod explicit în cuprinsul său, a fost eliberat în baza sentinței civile nr. 1809 din 1.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței pronunțate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de fostul Rege Carol al II-lea (fil. 135, vol. 10 d.u.p).

Or, prin decizia nr. 1357/A din 29.09.2005 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă, sentința sus menționată a fost anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman.

În urma rejudecării, o nouă sentință în primă instanță, sub nr. 182, a fost pronunțată abia la 29.12.2008, care a devenit definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin urmare, ca efect al anulării sentinței civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, în luna septembrie 2008, când s-au comis faptele deduse judecării în prezenta cauză în legătură cu restituirea Fermei Regale Băneasa, sentința din 1955 nu producea niciun efect pe teritoriul României, iar toate actele emise în baza acesteia, cum este și cazul certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005 utilizat de inculpatul Al României Paul Philippe în fața Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare -

Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, erau lovite de caducitate și nu mai puteau produce efecte juridice.

Împrejurarea că ulterior, în anul 2012, s-au recunoscut în mod definitiv și irevocabil efectele sentinței pronunțate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de fostul Rege Carol al II-lea, este lipsită de relevanță, căci faptele imputate inculpaților din prezenta cauză trebuie analizate în raport cu înscrisurile pe care aceștia le-au avut la dispoziție în luna septembrie 2008, când a fost soluționată notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, s-a stabilit că acesta este persoană îndreptățită la restituire, iar bunurile au ieșit din domeniul public al statului, producându-se urmarea imediată prevăzută atât de varianta tip a infracțiunii de abuz în serviciu, cât și de forma agravată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

Or, în măsura în care ar fi cunoscut adevărata situație de fapt, cu referire la împrejurarea că în luna septembrie 2008 nu fusese în realitate stabilită filiația lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe, față de fostul Rege Carol al II-lea, membrii Consiliului de Administrație, dacă ar fi respectat legea, nu ar mai fi constatat că acest inculpat are calitatea de persoană îndreptățită, în sensul Legii nr. 10/2001, ca nepot de fiu al fostului proprietar.

În ce privește contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489 din 2.08.2001, invocat de asemenea în susținerea calității de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe la restituirea terenului ce a făcut parte din fosta Fermă Regală Băneasa, s-a reținut mai întâi că aceleași drepturi succesoriale făcuseră anterior obiectul unui contract de donație încheiat între persoane absente, prin acceptarea, la 21.05.2001, de către inculpatul Al României Paul Philippe, a actului de donație întocmit de Monique Urdărianu la 2.04.2001.

Prin urmare, aceleași drepturi nu mai puteau face ulterior obiectul vânzării.

În al doilea rând, chiar dacă s-ar reține valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare, inculpatul Al României Paul Philippe nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al fostei soții a fostului Rege Carol al II-lea, Elena Lupescu, în sensul avut în vedere de Legea nr. 10/2001.

Scopul și rațiunea acestei legi au fost acelea de a se acorda măsuri reparatorii foștilor proprietari ale căror imobile au fost preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

În acest sens, în art. 3 din lege, legiuitorul a enumerat limitativ persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, acestea fiind, între altele, persoanele fizice, proprietare la data preluării abuzive. Singura excepție este prevăzută în art. 4 alin. 2 din lege, în sensul că de prevederile acesteia beneficiază și „moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite”. (a se vedea decizia nr. 3562 din 2004 a Î.C.C.J., Secția civilă, decizia nr. 4982 din 15.06.2007 a Î.C.C.J., Secția civilă, fil. 108, vol. 29 d.u.p)

Potrivit pct. 4.4 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, în toate cazurile stabilirea calității de moștenitor (legal sau testamentar) se face potrivit legii civile române, astfel încât pentru dovedirea calității de moștenitor a Elenei Lupescu după fostul Rege Carol al II-lea nu era suficientă

existența unor acte de stare civilă, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor, care să probeze implicit că respectiva persoană a acceptat succesiunea în termenul legal.

Or, în certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, singurul emis de pe urma defunctului Rege Carol al II-lea și de care inculpatul s-a prevalat, este menționat un singur moștenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, iar nu și fosta soție Elena Lupescu, deși certificatul a fost întocmit la solicitarea inculpatului Al României Paul (fil. 142 și anterior, vol. 63 d.u.p).

În egală măsură, potrivit testamentului Elenei Lupescu, a cărei traducere se află doar în copie simplă la dosar, unica moștenitoare testamentară a fost desemnată Monique Urdărianu, care era în viață la data de 14.02.2002, când a expirat termenul de depunere a notificărilor în baza Legii nr. 10/2001.

În privința obiectului contractului de vânzare-cumpărare de drepturi sucesorale, acesta a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv „*bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România*”, în condițiile în care aceasta a trăit împreună cu fostul rege și a decedat în Portugalia.

Or, potrivit certificatului depus la dosar, fostul Rege Carol al II-lea s-a căsătorit cu Elena Lupescu la 3.07.1947, astfel încât fosta Fermă Regală Băneasa, care ar fi fost dobândită prin trei acte încheiate în 1931, 1936 și 1940, nu i-a aparținut niciodată acesteia, nefiind „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către Elena Lupescu.

Mai mult, în realitate, la data preluării bunului de către stat, averea fostului Rege Carol al II-lea, așadar inclusiv fosta Fermă Regală Băneasa, era sub sechestru încă din anul 1940, care fusese instituit prin Decretul-lege nr. 3767 din același an.

Odată cu instituirea acestui regim special, fostul rege a pierdut atât dreptul de administrare, cât și dreptul de dispoziție asupra bunurilor sale (art. 3 din Decretul-lege), situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist.

A rezultat așadar că, odată cu instituirea sechestrului, fostul suveran nu a mai exercitat niciunul dintre atributele dreptului de proprietate (posesie, folosință, dispoziție) asupra fostei Ferme Regale Băneasa, aceasta fiind preluată *de facto* de către Statul Român încă din anul 1940 și doar formal prin Decretul nr. 38/1948.

Deși, aparent, preluarea *de jure* a fost una fără titlu, instanța de apel a constatat, pe de o parte, că prin Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, așadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, fostul Rege Carol al II-lea a fost obligat la plata sumei de 194.613.773 lei către Statul Român, sumă care nu a fost achitată vreodată, existând astfel un titlu executoriu al statului care afecta averea fostului suveran, iar pe de altă parte, că același stat instituisese încă din 1940 un sechestru asupra bunurilor acestuia, între care se regăsea și Ferma Regală Băneasa.

De asemenea, prin aceeași decizie, fostul rege a fost obligat să lase în deplină proprietate și posesie Statului Român mai multe imobile, între care și cele care fac obiectul judecății în prezenta cauză, respectiv Trupul de pădure

„Fundul Sacului” din pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, precum și o parte din terenurile care constituiau Ferma Regală Băneasa – terenul de 3540 mp., care anterior a făcut parte din terenul Școlii de Horticultură Băneasa și care n-a ieșit niciodată din patrimoniul Statului, fiind predat doar în folosință fostului rege și deținut de acesta „fără cauză și fără titlu legal.”

În ce privește susținerea, împărtășită inclusiv de instanța de fond, potrivit căreia Deciziunea nr. 1/1941 ar fi fost plăsmuită de regimul comunist, Înalta Curte a constatat că aceasta este o simplă afirmație, nesusținută probator.

Împrejurarea că această decizie nu a fost identificată în arhiva instanței supreme și nici în fondul arhivistic al acesteia de la Arhivele Naționale, ci în fondul arhivistic „Gospodăria de partid a CC a PCR/Consiliul de Miniștri”, nu a putut conduce la concluzia că respectiva decizie ar fi plăsmuită de regimul comunist, ținând seama că aceasta fusese pronunțată în urma unei cereri formulate de președintele *ad interim* al Consiliului de Miniștri, fapt care explică de ce nu a fost găsită în fondul arhivistic al Înaltei Curți de Casație și Justiție de la Arhivele Naționale.

Totodată, s-a reținut că aceasta nu a fost pronunțată potrivit dreptului comun, ci în baza art. 23 din Legea nr. 655/1941 privind Statutul Membrilor Familiei Domnitoare, care atribuia Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție competența exclusivă de judecată a cererilor privind drepturi patrimoniale pentru neînțelegeri ce s-ar ivi între Statul Român și membrii sau foștii membri ai Familiei Regale. Judecata unei asemenea cereri, care putea fi formulată doar de Președintele Consiliului de Miniștri, se făcea fără citarea părților și cu excluderea publicității, hotărârea fiind definitivă, iar executarea se realiza în urma ordinului dat în acest sens de ministrul justiției (art. 23 alin. 4 și 5 din lege – fil. 251, vol. 34 d.u.p.).

Dincolo de împrejurarea că nu se înțelege rațiunea pentru care regimul comunist ar fi recurs la plăsmuirea unei asemenea hotărâri, în condițiile în care este de notorietate că, în acea perioadă, au existat cazuri în care proprietatea privată a fost preluată chiar și în lipsa unui titlu formal, instanța de apel a constatat că această decizie a format obiectul analizei în mai multe procese civile, iar instanțele au valorificat-o ca atare (a se vedea sentința civilă nr. 9891/2007, fil. 293, vol. 26 d.u.p sau decizia nr. 429/A din 14.11.2017 a Curții de Apel Târgu Mureș, nepublicată, definitivă prin decizia nr. 567 din 22.02.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), reținându-se chiar că aceasta a fost investită cu formulă executorie la 23.12.1941.

În plus, deși **inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat au cunoscut despre existența Deciziei nr. 1/1941 încă din anul 2007, care a fost găsită cu ocazia percheziției efectuate la sediul S.C.A. TZA având atașat un sticker cu mențiunea „A NU SE FOLOSI ÎN NICIUN DOSAR”** (fil. 268, vol. 34 d.u.p), aceasta a fost contestată abia după declanșarea cercetărilor în prezenta cauză, iar o plângere penală a fost formulată abia în anul 2019, finalizată prin soluția de clasare dată în dosarul nr. 11/P/2019 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

În fine, conținutul deciziei se coroborează cu alte acte a căror realitate nu a fost contestată, cum ar fi inventarul bunurilor aparținând fostului rege Mihai I și membrilor fostei familii regale, stabilit prin decizia Consiliului de Miniștri

publicată în M. Of. nr. 140 din 19.06.1948, dată în baza Decretului nr. 38 din 26.05.1948. Astfel, bunurile menționate în dispozitivul Deciziei nr. 1/1941, pe care fostul Rege Carol al II-lea a fost obligat să le lase în deplină proprietate și posesie Statului Român, nu se mai regăsesc între cele preluate de statul comunist prin actele sus-arătate.

Mai mult, în referatul întocmit de administratorul sechestru la 10.11.1943 se face referire explicită la deciziunea nr. 1 din 26.11.1941, dată în temeiul art. 23 din Legea nr. 655/1941 pentru Statutul Membrilor Familiei Domnitoare, în urma acțiunii președintelui *ad interim* al Consiliului de Miniștri, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a obligat pe fostul Rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate și posesie mai multe bunuri, enumerate ca atare de administratorul sechestru și care corespund dispozitivului deciziei a cărei realitate este contestată, precizându-se totodată bunurile rămase în prezent (la acea dată) sub sechestru (fil. 125, 127, vol. 27 d.u.p.).

În concluzie, pe lângă aspectele de nelegalitate rezultate din lipsa de competență a Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, considerentele expuse anterior au adăugat noi elemente de nelegalitate ale actelor întocmite de organul de conducere al institutului, care au avut ca urmare păgubirea domeniului public al Statului Român și a patrimoniului Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cu terenul restituit inculpatului Al României Paul Philippe.

Strict formal, responsabilitatea pentru actele ilegale și păgubitoare revine, fără îndoială, membrilor Consiliului de Administrație, aspect consacrat explicit în art. 20 alin. 1 și 2 din Regulamentul de organizare și funcționare al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, conform căruia membrii consiliului de administrație sunt răspunzători, în condițiile legii, pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin și răspund solidar pentru gestionarea patrimoniului institutului, cu excepția situației în care s-au împotrivit luării unei decizii ce s-a dovedit păgubitoare pentru institut, prin consemnarea expresă a punctului lor de vedere în registrul de ședințe și comunicarea în scris despre aceasta organului ierarhic superior. (fil. 214, vol. 14 d.u.p.)

Probatoriul testimonial relevant readministrat în faza apelului, precum și înscrisurile aflate la dosarul cauzei au demonstrat însă că modul în care a acționat cea mai mare parte a membrilor Consiliului de Administrație și, mai ales, **deciziile ilegale și păgubitoare pe care aceștia le-au luat, au fost influențate în mod decisiv de conduita altor persoane, o parte dintre acestea având chiar funcții de conducere sau fiind angajați esențiali ai institutului, iar cealaltă parte fiind viitorii beneficiari, imediați sau mediați, ai acestor decizii, majoritatea membri ai unui grup infracțional organizat, care au reușit să speculeze în favoarea lor lipsa cunoștințelor juridice ale celor mai mulți dintre membrii Consiliului de Administrație, dar și contextul faptic pe care l-au creat prin acțiunile lor conjugate.**

Astfel, beneficiarii reali ai deciziilor ilegale și păgubitoare au reușit, pe de o parte, să influențeze, inclusiv prin acte de corupție, persoane cu funcții de conducere ori cu atribuții esențiale pentru desfășurarea activității în condiții de legalitate, iar pe de altă parte, au acționat ei înșiși, în mod direct și nemijlocit,

pentru a-i determina pe membrii Consiliului de Administrație să-și asume deciziile ilegale menționate anterior.

În acord cu scopul grupului infracțional pe care l-au constituit, **inculpații Truică Remus, Roșu Robert și Tal Silberstein** au realizat că pentru a atinge obiectivul urmărit (intrarea cât mai rapidă în stăpânire a terenului administrat de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, aflat în domeniul public al statului), este nevoie să acționeze în mod coordonat pe mai multe paliere:

- să obțină susținere din partea unor persoane importante din interiorul institutului, care ulterior urmau să-i convingă pe membrii Consiliului de Administrație că decizia de restituire a terenului către inculpatul Al României Paul este singura care poate fi luată;

- să creeze o stare de presiune, dar și de temere membrilor Consiliului de Administrație, prin prezentarea deformată a consecințelor pe care aceștia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul;

- să influențeze în mod direct membrii Consiliului de Administrație, prin prezența lor la ședința la care urma să se ia în discuție notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul Philippe, care avea să fie înfățișat ca membru al familiei regale a României, deși știau că aceasta nu corespunde adevărului.

Acțiunile membrilor grupului infracțional organizat s-au intensificat după ce aceștia au intrat în posesia Notei juridice întocmite de inculpata Dicu la 14.04.2008, asumată sub semnătură de directorul institutului, Iliescu Horia, care era în mod evident defavorabilă restituirii terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, inculpații au acționat pentru a intra în legătură cu factori de decizie din cadrul A.S.A.S., în subordinea căreia funcționa Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, dar și cu conducerea institutului.

În acest sens, din declarațiile martorului Hera Cristian, președinte al A.S.A.S., a rezultat că inculpatul Al României Paul Philippe i-a solicitat o audiență, însă a fost refuzat de martor, care nu a avut contact cu acesta, întrucât martorul se opunea restituirii terenului către inculpat.

În aceste condiții, inculpații s-au orientat către directorul Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, numitul Iliescu Horia, culegând și obținând date în legătură cu acesta, inclusiv veniturile pe care le realizează. În acest context, s-a reținut că **la sediul S.C.A. TZA, cu ocazia percheziției, printre alte înscrisuri, a fost descoperită decizia nr. 67 din 19.05.2006 emisă de A.S.A.S., prin care Iliescu Horia fusese numit director al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și din care rezultau inclusiv veniturile acestuia (2800 lei salariu de încadrare și 40% indemnizație de conducere), act pe care nici societatea de avocați și nici clientul său, S.C. Reclipsa S.R.L, nu îl puteau obține în mod legal și nu avea nicio legătură cu vreo activitate de reprezentare avocațială.**

Inculpatul Truică Remus a fost cel care l-a contactat pe directorul Horia Iliescu și l-a influențat în sensul susținerii cererii de restituire a terenului în Consiliul de Administrație, inclusiv prin mituirea acestuia.

Astfel, deși poziția inițială a directorului institutului a fost în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe nu avea niciun drept să solicite suprafața de teren de la institut, fapt care rezultă din declarațiile martorului Hera Cristian, dar și din semnarea Notei juridice din 14.04.2008, ulterior, ca urmare a influențelor exercitate de inculpatul Truică, dar și a foloaselor oferite și primite de la acesta, Iliescu Horia și-a schimbat punctul de vedere și a susținut activ în ambele ședințe ale Consiliului de Administrație restituirea terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe.

Prezența la institut a inculpatului Truică, inclusiv împreună cu **inculpatul Tal Silberstein**, în perioada discutării cererii de retrocedare, a rezultat din declarațiile constante ale martorului Oancea Florin, menținute cu ocazia audierii în fața Înaltei Curți, care a arătat că la una dintre întâlniri inculpatul Truică a venit însoțit de un cetățean străin, al cărui nume se termina în „stein” și pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului României. Cei doi i-au fost prezentați martorului chiar de directorul Iliescu, care l-a chemat special pentru aceasta, martorul realizând după câteva luni *„că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influență. Pe moment am fost impresionat, dar ulterior am realizat care a fost scopul acestei întâlniri. La acea întâlnire nu s-a discutat despre acea retrocedare și s-a pus problema ca și cum ar fi fost realizată. Am înțeles că acea persoană este asociatul lui Truică și a venit pentru a vedea stadiul retrocedării. Tot atunci s-a discutat și despre urgentarea trecerii din public în privat și pe moment n-am înțeles.”*

De asemenea, martorul a mai arătat în fața instanței de apel că inculpatul Truică i-a fost prezentat de Iliescu Horia ca fiind *„prieten cu Al României Paul Philippe și îl ajută „cu detalii” în legătură cu retrocedările”*, relația dintre inculpatul Truică și directorul Iliescu fiind percepută de martor ca una *„de prețuire reciprocă”*.

A rezultat, așadar, că atât inculpatul Truică, cât și inculpatul Tal Silberstein **cunoșteau că terenul pe care-l vizau aparținea domeniului public al statului și că acesta nu putea fi restituit ca atare**. Cu toate acestea, au continuat demersurile în sensul influențării factorilor de decizie ai institutului, fiind pe deplin conștienți că numai pe această cale vor obține restituirea terenului.

Prezența inculpatului Tal Silberstein la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a rezultat și din declarațiile martorului Aparaschivei Cristian, nefiind infirmată de înscrisul provenind de la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, căci acesta atestă intrările și ieșirile din România ale inculpatului, însă doar în baza pașaportului israelian și numai în ultimii 5 ani, așadar până în 2010 (fil. 147, 148, vol. 5 d.u.p). În plus, din înscrisurile aflate la dosar rezultă că inculpatul Tal Silberstein era și titularul unui pașaport emis de autoritățile franceze la data de 27.07.2005, valabil 10 ani, iar după intrarea României în Uniunea Europeană nu se mai stochează date cu privire la intrările/ieșirile în/din România efectuate de cetățeni U.E., nexistând așadar o evidență a situațiilor în care inculpatul Tal Silberstein a intrat/ieșit în/din România, folosind cel de-al doilea pașaport (fil. 158, vol. 39 d.u.p).

În declarația dată în fața Înaltei Curți, inculpatul Truică nu a negat prezența sa în mai multe rânduri la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru

Protecția Plantelor și nici prezența inculpatului Tal Silberstein la una dintre întâlnirile avute cu Iliescu Horia, recunoscând inclusiv faptul că „*scopul vizitei noastre este în legătură cu cererea de retrocedare a terenului aparținând sau aflat în administrarea institutului*”.

De asemenea, inculpatul Truică a arătat că „*l-am informat pe directorul Horia Iliescu despre faptul că exista o solicitare de retrocedare a terenului aflat în administrarea institutului și aveam un cabinet de avocatură care se ocupă de toate aceste formalități*”.

În aparență, însă, prezența inculpaților Truică și Silberstein nu avea nicio justificare, în condițiile în care notificarea fusese formulată de către inculpatul Al României Paul Philippe, iar cei doi inculpați nu au devoalat directorului Iliescu contractul în baza căruia cel dintâi inculpat își cesionase drepturile, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, către S.C. Receptia S.R.L., în spatele căreia se aflau, între alții, inculpații Truică și Silberstein.

Prezența inculpatului Truică la institut rezultă și din declarațiile martorei Andrei Ana-Maria, membră a Consiliului de Administrație, care a arătat că acesta a participat chiar la ședința din 2.09.2008 și „*stătea la aceeași masă cu noi.*”

Prin urmare, prezența celor doi la institut și discuțiile purtate cu directorul acestuia nu au avut o motivație legală, ci au avut ca unic scop influențarea lui Iliescu Horia pentru a obține susținerea acestuia pentru o decizie favorabilă retrocedării, scop pe care l-au și atins.

De altfel, în legătură cu terenul fostei Ferme Regale Băneasa, s-a reținut că, încă din perioada premergătoare încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006, inculpatul Truică îi dăduse asigurări inculpatului Al României Paul Philippe că „*are conexiunile necesare pentru a recupera Băneasa într-o perioadă foarte scurtă de timp*” (a se vedea declarația dată de A României Lia, fil. 179 și urm., vol. 4 d.u.p) și că „*vor rezolva foarte repede obținerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a și întâmplat*” (a se vedea declarația inculpatului Al României Paul Philippe, fil. 234 și urm., vol. 3 d.u.p).

Pentru a se asigura de susținerea directorului institutului, Iliescu Horia, inculpatul Truică a acționat și în direcția coruperii acestuia.

Deși inculpatul Truică a negat această conduită ilegală, arătând, în esență, că doar a luat masa cu acesta, cu ocazia unei deplasări pe care cel dintâi a făcut-o la Monaco, în octombrie 2008, în realitate, mituirea directorului Iliescu de către inculpatul Truică a fost probată prin declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian și A României Lia, ambii fiind reaudiați și de către instanța de apel.

Astfel, martorul Aparaschivei, prieten apropiat al inculpatului Truică, a arătat că acesta a intervenit la directorul Iliescu, „*care în prima fază s-a opus (n.n - retrocedării), la un moment dat totul era blocat, pentru că directorul se tot opunea și Truică spunea că trebuie să găsească o soluție, pentru că partenerii evrei nu vor să renunțe la nicio parte din teren în favoarea institutului și știu că Truică a fost la institut împreună cu Steinmetz (n.n - în realitate, Tal Silberstein) pentru a discuta*”.

În privința mituirii directorului, același martor a arătat că: „*știu că directorul institutului și soția acestuia au fost invitați de Truică la Monaco. I-a cazat la un hotel, i-a plimbat cu barca, au ieșit la masă. Și eu eram atunci la*

Monaco împreună cu Truică, așa că i-am văzut chiar eu pe cei doi acolo în vizită. (...) Precizez că această vizită s-a desfășurat în condițiile în care Remus Truică trebuia să-l convingă pe Horia Iliescu să semneze actul de punere în posesie a terenului de la Băneasa în favoarea lui Remus Truică și a asociaților lui. Știu aceste aspecte chiar de la Remus Truică, pentru că l-am întrebat ce caută familia Iliescu acolo și Truică mi-a răspuns că trebuie să găsească o cale de a-l convinge să le semneze actele de punere în posesie. A fost prima și singura dată când Truică a invitat pe cineva și a obținut rezervare la Louis al XVI lea, un restaurant cu 3 stele Michelin din Monaco, unde rezervările se făceau cu luni de zile înainte (...) Truică și Iliescu au avut mai multe discuții pe barcă, unele private, pentru care se retrăgeau sub punte, discuții la care eu nu am asistat, însă la finalul vizitei Truică mi-a spus că e bucuros, că a rezolvat problema și terenul de la Băneasa este al lui.”

Deși inculpatul Truică a încercat să-l decredibilizeze pe martor, s-a reținut că acesta nu a fost doar un bun prieten al inculpatului, ci s-a implicat în vânzarea unora dintre terenurile obținute prin retrocedările ilegale ce fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză, în baza unor procuri obținute chiar de la administratorul S.C. Reciplia S.R.L., iar ulterior, de asemenea, împreună cu inculpatul Truică, a garantat niște credite chiar cu terenurile astfel vândute, fapte care fac obiectul unui alt dosar penal.

În sensul celor susținute de martorul Aparaschivei, cu referire la mituirea directorului Iliescu, a fost și declarația martorei A României Lia, care a arătat că: „Remus Truică ne-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare de la Băneasa, despre care spunea că este un om foarte dificil, dar ar putea fi mulțumit cu niște excursii. Eu i-am cerut lămuriri suplimentare, dar Remus Truică mi-a spus să stau liniștită, că este vorba doar despre Monaco. Din câte știu eu, Băneasa a fost recuperată prin influența lui Remus Truică. Rețin că la un moment dat acesta ne-a spus că orice politician care se va opune retrocedării terenului de la Băneasa nu va mai fi reales.”

Împrejurarea că foloasele ar fi fost primite de directorul institutului după ce decizia restituirii fusese luată, pe lângă faptul că nu este probată, nici nu are vreo relevanță, câtă vreme înțelegerea infracțională a avut loc anterior și a fost determinată tocmai de conduita inițială a directorului, potrivit restituirii terenului.

Ca urmare a acțiunilor întreprinse de inculpatul Truică, cu implicarea parțială și a inculpatului Tal Silberstein, **directorul Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și-a schimbat poziția inițială, asumată în scris prin semnarea Notei juridice din 14.04.2008 și s-a transformat într-un susținător al restituirii terenului aflat în administrarea institutului, în beneficiul inculpatului Al României Paul și al grupului infracțional organizat.**

Astfel, acesta a susținut activ restituirea terenului atât în ședința din 2.09.2008, cât și în cea din 26.09.2008, iar poziția sa, în calitate de director al institutului, alături de cea a inculpatei Dicu, în calitate de jurist al instituției, a cântărit semnificativ în luarea deciziilor ilegale și păgubitoare de către membrii Consiliului de Administrație, pe fondul lipsei lor de cunoștințe juridice, dar și al circumstanțelor în care au avut loc cele două ședințe.

Poziția favorabilă retrocedării, adoptată de directorul Iliescu după discuțiile cu membrii grupului infracțional organizat, nu s-a rezumat la a susține că inculpatul Al României Paul Philippe este îndreptățit să primească terenul, ci a avut în vedere și întărirea stării de temere, creată prin demersurile așa-zis legale, realizate sub coordonarea inculpatului Roșu, cu referire la posibilele consecințe, inclusiv de natură penală, pe care membrii Consiliului de Administrație le vor suporta în cazul în care nu vor încuviința restituirea terenului.

Astfel, martora Andrei Ana-Maria, membru al consiliului, a arătat că: „*un rol determinant în convingerea noastră l-a avut și directorul institutului Horia Iliescu, care ne atenționa că prințul a făcut poze cu terenul aflat în paragină, acesta inducându-ne ideea că ar exista un risc de răspundere penală dacă nu retrocedăm terenul solicitat prin faptul că îi încălcăm dreptul la reconstituirea proprietății și prin faptul că nu putem justifica lăsarea în degradare a unor terenuri aflate în administrarea institutului (...) Din punct de vedere juridic dna Corina Dicu cunoștea cel mai bine situația, iar dl director Horia Iliescu era cel mai hotărât pentru a se retroceda terenul.*”

În același sens au fost și declarațiile martorului Oancea Florin, de asemenea membru al Consiliului de Administrație, care a arătat că : „*inițial, împreună cu colegii mei, am hotărât să pasăm răspunderea la instanță, însă jurista A.S.A.S. și domnul Iliescu ne-a spus că putem plăti daune cominatorii, sugerându-ne că trebuie să restituim pentru a nu pune institutul într-o situație defavorabilă.*”

Tot astfel, alt membru al Consiliului de Administrație, martorul Pascu Alecsandru, reaudiat în fața instanței de apel, a reiterat aspectele declarate inițial, ocazie cu care a arătat că: „*această procedură de retrocedare nu mi s-a părut transparentă și s-a făcut cu mare grabă din partea directorului. Îmi amintesc că chiar în prima ședință a spus că el își asumă retrocedarea, că este un act de dreptate.*”

Ulterior, după ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008, directorul Iliescu s-a implicat activ și în efectuarea expertizei încuviințate, luând legătura cu expertul Stoian și cerându-i să efectueze urgent expertiza fără a răspunde la chestiuni esențiale, cum ar fi amplasarea terenului revendicat în intravilan sau extravilan la data preluării acestuia de către stat, de care depindea însăși competența institutului de a soluționa notificarea.

Deși directorul Horia Iliescu a decedat și nu a putut fi cercetat în prezenta cauză, conduita adoptată de acesta demonstrează că **influențele exercitate de membrii grupului infracțional organizat asupra sa, în principal ale inculpatului Truică, au fost unele reale și au dat rezultate**, aceștia reușind să obțină schimbarea poziției inițiale, defavorabile restituirii, într-una de susținere a intereselor inculpatului Al României Paul Philippe și ale grupării infracționale, pe care și le-a însușit ca și cum ar fi fost o cauză proprie.

Or, în mod evident, schimbarea poziției inițiale nu s-a datorat unor împrejurări sau înscrisuri noi, în condițiile în care nu au fost depuse documente suplimentare, iar dispozițiile legale erau clare și nu permiteau restituirea terenului de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, potrivit celor expuse anterior.

Influențele exercitate de membrii grupului infracțional organizat nu au vizat doar schimbarea conduitei directorului instituției, ci, prin intermediul acestuia, și pe cea a **inculpatei Dicu Corina**, care întocmise, în calitate de jurist al institutului, Nota juridică din 14.04.2008, în care susținuse nu doar caracterul incomplet al documentației depuse, ci chiar inadmisibilitatea cererii, în condițiile în care terenul fostei Ferme Regale Băneasa se situa în extravilanul comunei Băneasa la momentul preluării abuzive de către stat, iar aceste terenuri nu făceau obiectul Legii nr. 10/2001.

Membrii grupului infracțional organizat au realizat astfel că, pentru a obține o decizie favorabilă în cadrul Consiliului de Administrație, schimbarea poziției directorului institutului trebuie însoțită de modificarea punctului de vedere al juristului instituției, întrucât, pe de o parte, ambii semnaseră Nota juridică, iar pe de altă parte, membrii consiliului nu aveau pregătire juridică, fiind astfel previzibil că aceștia își vor însuși opinia legală exprimată de inculpata Dicu Corina.

Astfel, din declarațiile martorului Aparaschivei Cristian a rezultat că: *„înainte de vizita la Monaco a familiei Iliescu, Remus Truică a fost de mai multe ori la institut, unde a discutat cu Iliescu, asistat de Corina Dicu, jurista institutului. Știu că aceasta s-a opus tot timpul, spunând că nu este normal să se dea terenul. S-a opus și atunci când s-a discutat despre mutarea drumului de acces. La unele discuții am participat și eu în biroul directorului Iliescu sau pe terenul pe care Truică îl dorea. Dicu a fost prezentă la unele din aceste întâlniri, dar nu la toate. O dată sau de două ori a fost prezent și Tal Silberstein, pe care Truică i l-a prezentat lui Iliescu ca fiind reprezentantul lui Benny Steinmetz.”*

Martorul Bejenaru Andrei a arătat, cu referire la notificarea în cazul Fermei Regale Băneasa, că, după primirea Notei juridice din 14.04.2008, a fost o ședință la care a participat și Tal Silberstein, iar cu această ocazie s-a stabilit că avocații vor completa actele conform celor cerute de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și apoi *„Remus Truică le va duce avocatului institutului sau directorului (...) Oricum, s-a făcut vorbire de avocatul institutului care gestionează procedura. Din câte am auzit apoi avocații au dat actele cu un memoriu, pe care le-a dus la institut sau la avocatul acestuia Remus Truică și Robert Roșu. Oricum, legătura cu avocatul institutului era păstrată de cei doi.”*

Ca urmare a intervențiilor inculpaților Truică și Roșu, inclusiv a influențelor și actelor de corupție săvârșite de cel dintâi asupra directorului institutului, numitul Iliescu Horia, **aceștia au reușit să o determine pe inculpata Dicu să nu mai susțină poziția exprimată în cuprinsul Notei juridice cu privire la caracterul extravilan al terenului la data preluării sale de către stat**, condiție esențială pentru ca restituirea terenului să fie dispusă de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Legii nr. 10/2001.

Mai mult, **Nota juridică din 14.04.2008, defavorabilă restituirii terenului, nici nu a mai fost găsită printre actele predate de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor pe parcursul urmăririi penale, după cum nu a fost găsit integral nici Borderoul din 1948, din care**

rezulta amplasarea terenului la momentul preluării de către stat, ambele înscrisuri fiind descoperite, în copie, cu ocazia percheziției efectuate la sediul S.C.A. TZA.

Schimbarea poziției oficiale a Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cu privire la inadmisibilitatea notificării întemeiate pe Legea nr. 10/2001 (în realitate, lipsa competenței de a o soluționa, prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1) era crucială, căci trimiterea notificării Comisiei locale de aplicare a legilor fondului funciar, care era soluția legală, presupunea nu doar parcurgerea ulterioară a unei proceduri anevoioase, ci și incertitudinea obținerii terenului în natură, în locația respectivă, în condițiile în care dispozițiile legale în vigoare făceau trimitere la parcurgerea procedurii de trecere a terenului din domeniul public în domeniul privat sau chiar la acordarea de despăgubiri pentru terenul nerestituit în natură.

Or, obiectivul grupului infracțional era acela de a obține într-un termen cât mai scurt chiar terenul pe care îl administra Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, iar nu altul, căci amplasarea deosebită a acestuia era cea care interesa pentru afacerile ce urmau să se deruleze în continuare.

În plus, membrii grupului infracțional cunoșteau atât situația exactă a actelor invocate în susținerea notificării, inclusiv faptul că la acel moment nu putea fi stabilită calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al-II-lea, în condițiile în care nu se obținuse nici măcar o hotărâre în primă instanță în procedura de exequatur, ca urmare a trimiterii cauzei spre rejudecare, cât și implicațiile pronunțării unei eventuale soluții nefavorabile în această procedură, cu referire la obținerea bunurilor vizate.

Astfel, în Sinteza raportului legal referitor la proprietățile inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit la 18.10.2006 de S.C.A. TZA, sub coordonarea inculpatului Roșu, pentru societățile B.S.G. și Reciplus (în spatele cărora se afla inculpatul Benjamin Steinmetz), s-a semnalat „*riscul ca, în cazul respingerii în mod irevocabil a cererii de recunoaștere în România a Hotărârii de la Lisabona, orice persoană interesată să solicite modificarea certificatului de naștere contestând că Carol Mircea Grigore ar avea stabilită filiația față de tată. Consecința ar putea fi aceea a nerecunoașterii calității lui Carol Mircea Grigore de moștenitor al Regelui Carol al II-lea al României. Așadar nici Paul Philippe al României nu ar mai putea pretinde drepturi asupra unor bunuri ce au făcut parte din patrimoniul Regelui Carol al II-lea al României.*” (n.n. - greșelile de exprimare aparțin autorului raportului legal – fil. 225, vol. 56 d.u.p).

Astfel, așa cum chiar inculpata Dicu a recunoscut, **aceasta s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA, însă nu din proprie inițiativă, ci ca urmare a solicitării directorului Iliescu, purtând discuții cu inculpatul Roșu.** Deși inculpata Dicu nu a văzut nimic în neregulă în aceste deplasări la sediul S.C.A. TZA, a recunoscut că a primit „invitații prietenești” din partea inculpatului Truică pentru a merge cu familia la el acasă, însă l-a refuzat (fil. 297, vol. 4 d.u.p).

În esență, inculpata Dicu a negat că ar fi fost influențată de inculpatul Roșu, că ar fi avut o înțelegere cu acesta și că ar fi urmărit favorizarea inculpaților, susținând că a emis doar o opinie juridică, pe care și-a format-o

după analiza Legii nr. 10/2001, iar obligația de analiză și decizie a revenit membrilor Consiliului de Administrație.

Probatoriul administrat în cauză a demonstrat situația contrară, respectiv **existența unei conivențe infracționale stabilite între membrii grupului infracțional organizat și inculpatul Al României Paul, pe de o parte, și persoane cu funcții de conducere din cadrul Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și inculpata Dicu Corina, pe de altă parte, în scopul retrocedării terenului aflat în domeniul public al statului și în administrarea institutului.**

Dincolo de împrejurarea că acorda asistență juridică unei instituții publice, ceea ce presupunea apărarea drepturilor și intereselor acesteia, **inculpata Dicu Corina, în calitate sa de avocat, era obligată să respecte în primul rând dispozițiile legale.**

Potrivit art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, în exercitarea profesiei avocatul este independent și **se supune numai legii, statutului profesiei și codului deontologic.**

Potrivit art. 37 alin. 6 și 7 din aceeași lege, avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată și cu respectarea prevederilor alin. 5, în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză și sunt necesare **stabilirii adevărului.** Nerespectarea de către avocat a prevederilor alin. 6 constituie abatere disciplinară gravă, iar răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea juridică penală sau civilă, după caz.

Potrivit art. 7 alin. 4 din statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, avocatul este dator să dea clientului sfaturi juridice corespunzătoare legii și **să acționeze numai în limitele legii, statutului, codului deontologic,** potrivit crezului său profesional.

Potrivit art. 114 alin. 2 din același statut, activitatea avocatului nu poate fi motivată decât în interesul clientului, **apreciat în limitele legii, ale prezentului statut și ale codului deontologic.**

Potrivit art. 144 alin. 2 și 3 din statut, avocatul **este obligat să se abțină de la asistarea și sfătuirea conștientă a unui client în activități infracționale.** Un avocat este îndreptățit să se retragă imediat și să renunțe la asistarea și reprezentarea clientului, în cazul în care acțiunile și scopurile clientului, **deși aparent legale la începutul asistenței și/sau reprezentării, se dovedesc pe parcursul acesteia ca fiind infracționale.**

Potrivit deciziei nr. 1486 din 27.10.2007 a Comisiei Permanente a Uniunii Naționale a Barourilor din România (U.N.B.R.), începând cu 1.01.2007 Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană se aplică în România ca fiind și Codul deontologic al avocatului român.

Astfel, potrivit pct. 1.1 din acest cod, îndatoririle avocatului nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii. Avocatul trebuie **să vegheze la respectul Statului de drept** și al intereselor celor ale căror drepturi și libertăți le apără.

De asemenea, **sub rezerva respectării stricte a normelor legale** și deontologice, avocatul are obligația de a apăra întotdeauna cât mai bine interesele clientului său, chiar în raport cu propriile sale interese sau cu interesele confraților săi.

Rezultă, așadar, că obligația avocatului de a apăra interesele clientului său nu este una absolută, ci aceasta subzistă numai până la punctul în care aceste interese intră în coliziune cu dispozițiile legale. Altfel spus, **mai presus de interesele clientului este legea**, astfel încât avocatul nu are o fidelitate oarbă față de clientul său, fiind obligat să se abțină de la asistarea/reprezentarea acestuia, atunci când clientul este angrenat în activități ilicite și, mai grav, infracționale.

Într-o asemenea ipoteză, avocații nu beneficiază de imunitate în fața legii penale, ci răspund pentru faptele penale săvârșite în exercitarea profesiei sau în legătură cu aceasta.

În apărarea sa, inculpata Dicu nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de care este acuzată, susținând că a exprimat doar opinii juridice și că decizia de restituire a Fermei Regale Băneasa a aparținut Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În speță, contrar susținerilor sale, **inculpata Dicu nu este acuzată de fapte care se circumscriu exercitării cu bună-credință și în limitele legii a profesiei de avocat, ci de implicarea sa în demersuri ilicite, săvârșite în contextul existenței unui grup infracțional organizat cu ramificații transfrontaliere, ce a avut ca scop însușirea unor bunuri prin încălcarea legii**, lucru care s-a și realizat în cele două cazuri care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa).

Întrucât însușirea acestor bunuri trebuia să aibă o aparență de legalitate, grupul infracțional organizat a presupus și angrenarea unor profesioniști în domeniul dreptului în aceste fapte ilicite, fie prin cooptarea ca membru al grupării, cum a fost cazul inculpatului Roșu, fie prin folosirea poziției deținute în cadrul instituției publice care era investită cu soluționarea notificării, cum a fost cazul inculpatei Dicu, avocat angajat să acorde asistență juridică Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Prin urmare, inculpații Dicu și Roșu nu sunt acuzați pentru opinii juridice pe care le-au exprimat și care, teoretic, pot fi și greșite, în situația unor avocați incompetenți, ci pentru conlucrarea activă în atingerea unui scop ilicit, respectiv scoaterea din patrimoniul statului și însușirea unui bun, în beneficiul unor terți și al grupului infracțional din care aceștia făceau parte.

În privința inculpatei Dicu, s-a reținut că, initial, s-a opus retrocedării terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, întocmind în acest sens Nota juridică din 14.04.2008, argumentată în fapt și în drept.

Prin această notă, inculpata a acționat nu doar în interesul instituției publice căreia îi acorda asistență juridică, ci și în conformitate cu dispozițiile legale.

Schimbarea punctului său de vedere nu a avut la bază alte documente decât cele deja existente la dosarul administrativ ori vreo reinterpretație, din

proprie inițiativă, a dispozițiilor legale, ci s-a produs în urma discuțiilor purtate la sediul S.C.A TZA cu inculpatul Roșu.

Deși rigoarea juridică sau măcar principiul simetriei formelor ar fi impus întocmirea unui nou punct de vedere în scris, inculpata Dicu nu a procedat astfel, ci a susținut în ședința din 2.09.2008 a Consiliului de Administrație că sunt îndeplinite toate condițiile pentru a se dispune retrocedarea terenului, așa cum ea însăși a recunoscut în declarația dată în calitate de suspectă, care poate fi folosită ca mijloc de probă împotriva sa conform art. 83 lit. a Cod procedură penală (fil. 297, vol. 4 d.u.p).

Practic, **membrilor Consiliului de Administrație li s-a ascuns faptul că poziția inițială, consemnată într-un înscris oficial, care însă între timp dispăruse, fusese în sensul contrar celor susținute atât de directorul Iliescu, cât și de inculpata Dicu în ședința din 2.09.2008**, căci dacă s-ar fi procedat astfel, exista riscul ca membrii consiliului să ceară detalii despre motivele și, eventual, circumstanțele în care s-a ajuns la un punct de vedere diametral opus față de cel inițial.

S-ar fi observat astfel că, inițial, inculpata Dicu a opinat pentru inadmisibilitatea notificării, prin raportare la amplasarea în extravilan a terenului la data preluării abuzive, aspect esențial, menționat explicit în cuprinsul Notei din 14.04.2008.

Or, așa cum rezultă din răspunsul formulat la 9.05.2008 de inculpatul Al României Paul Philippe la Nota juridică din 14.04.2008, neasumat formal de S.C.A. TZA, s-a susținut pur și simplu că nu există dovezi privind situarea în extravilan a terenului, astfel încât o schimbare a opiniei contrare exprimată inițial de inculpata Dicu și întemeiată pe acte, care au fost ulterior ascunse Consiliului de Administrație, nu ar fi fost justificată.

De altfel, așa cum rezultă din procesul-verbal al ședinței din 2.09.2008, deși martorul Oancea a ridicat în mod explicit chestiunea situării terenului la data preluării de către stat, susținând chiar că, dacă a fost în extravilan, Legea nr. 10/2001 este inaplicabilă, **inculpata Dicu nici măcar nu a încercat să lămurească acest aspect, dovedind implicit că nu avea niciun argument pentru schimbarea poziției exprimate în Nota din 14.04.2008** și a cărei existență a ascuns-o membrilor Consiliului de Administrație și că, în realitate, această modificare s-a datorat influenței inculpatului Roșu.

Din probatoriul testimonial administrat în cauză a rezultat că rolul cel mai important în convingerea membrilor Consiliului de Administrație să accepte retrocedarea l-au avut directorul Iliescu și inculpata Dicu, în calitate de jurist al institutului, în condițiile în care membrii consiliului nu aveau pregătire juridică.

Astfel, martora Leaotă Elena a arătat că: „*jurista institutului a făcut o prezentare a acestui dosar, menționând temeiul legal în baza căruia trebuie retrocedat terenul. Nu a spus expres că trebuie să votăm pentru retrocedare, dar din cele prezentate a rezultat că din punct de vedere legal aceasta ar fi soluția*”, martora precizând că nu este juristă și nu are competență în acest domeniu (declarația din 4.12.2015, fil. 104, vol. 6 d.u.p., menținută în declarația din 7.07.2017 dată în fața primei instanțe și în declarația din 24.09.2020 dată în fața instanței de apel).

Totodată, martorul Oancea Florin a menționat că: „atât Corina, cât și cealaltă juristă ne-a spus că Paul al României are dreptul. Nu ne-a spus dacă s-a completat cererea, dar ne-a spus că totul este în regulă și nu ne-am gândit să întrebăm” și că: „am fost convins de către juriștii prezenți la acea ședință că noi facem un lucru correct” (declarațiile din 9.12.2015 și 13.04.2018, menținute în declarația dată în fața instanței de apel la 26.06.2020).

De asemenea, martora Andrei Ana-Maria a arătat că: „din punct de vedere juridic dna Corina Dicu cunoștea cel mai bine situația”, că aceasta i-a convins că Al României Paul este persoană îndreptățită la restituire și că pentru martoră „în proporție de 95% a contat părerea doamnei Dicu” (fil. 216 vol. 5 d.u.p, declarație menținută în fața instanței de fond la 13.04.2018).

În același sens, inculpatul Sin Gheorghe a arătat că: „jurista de la Institut, pe care nu o știam, a susținut punctul de vedere al directorului Iliescu, respectiv legalitatea retrocedării.” (declarația din 15.02.2016)

Prin urmare, ținând seama că inculpata Dicu era o persoană specializată în domeniul dreptului, angajată totodată să reprezinte interesele legale ale institutului, era logic și firesc ca membrii Consiliului de Administrație să aibă încredere în susținerile acesteia.

Astfel, deși știa că institutul nu poate dispune în mod legal restituirea terenului către inculpatul Al României Paul, inculpata Dicu a susținut, împreună cu directorul Iliescu, că sunt îndeplinite toate condițiile pentru a se dispune retrocedarea, având reprezentarea că o asemenea decizie încalcă legea și este cauzatoare de prejudiciu, așadar că urmează să se comită o infracțiune.

Așa cum s-a reținut, inculpata nu a exprimat niciun punct de vedere în privința competenței institutului de a soluționa notificarea, deși cunoștea inclusiv faptul că terenul solicitat era la acel moment unul agricol și se afla în domeniul public al statului și doar în administrarea institutului, astfel încât era supus procedurilor de reconstituire a dreptului de proprietate reglementate de legile fondului funciar, iar nu de Legea nr. 10/2001, dar și a celor de trecere din domeniul public în domeniul privat, în legătură cu care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu avea nicio competență legală.

Pregătirea juridică pe care inculpata Dicu o avea prezuma în mod absolut că aceasta cunoaște dispozițiile legale relevante care stabileau fără dubiu aspectele menționate anterior, în raport de care, cu atât mai mult, institutul nu putea dispune restituirea terenului.

Mai mult, inculpata Dicu cunoștea că A.S.A.S. formulase o notificare pentru un teren similar, pe care însă o adresase Comisiei sectorului 1 de fond funciar, având astfel cel puțin un indiciu că notificarea inculpatului Al României Paul nu poate fi legal analizată și soluționată de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Conivența infracțională a inculpatei Dicu a rezultat cu evidență din conduita pe care aceasta a adoptat-o după ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

Probatoriul administrat în cauză, constând în declarațiile martorei Avramovici și înscrisurile aflate la dosar, ridicate cu ocazia perchezițiilor și predate de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a demonstrat că **redactarea și definitivarea procesului-verbal de ședință a fost**

făcută de inculpata Dicu împreună cu inculpatul Roșu, deși acesta era un act intern al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Astfel, după ce martora Avramovici Iolanda, care asigura secretariatul lucrărilor consiliului, a redactat procesul-verbal pe baza notițelor luate în cursul ședinței, l-a transmis inculpatei Dicu spre verificare, urmând ca după aceasta, inculpata să-l retransmită martorei pentru tipărire și semnare.

Din compararea formei definitive a procesului-verbal cu Registrul de procese-verbale, au rezultat însă **diferențe esențiale**, atât cu privire la modul de redare a susținerilor făcute de cei prezenți la ședința din 2.09.2008, cât și cu privire la cele hotărâte.

Mai grav, o copie a unei forme intermediare a procesului-verbal, diferită de forma definitivă semnată de membrii consiliului, a fost găsită cu ocazia percheziției la sediul S.C.A. TZA, purtând mențiunea „proiect”.

Astfel, dacă potrivit art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 persoana îndreptățită avea dreptul de a fi invitată la lucrările organului de conducere al unității deținătoare, pentru a-și susține cererea de restituire, ea nu avea și dreptul de a interveni în luarea deciziei și motivarea acesteia, fiind atribuite exclusive ale unității deținătoare.

Toate acestea au condus la concluzia că **forma definitivă a procesului-verbal al ședinței Consiliului de Administrație, care a fost semnată de membrii lui, a fost stabilită în realitate de inculpata Dicu, împreună cu inculpatul Roșu**, care s-au asigurat că, prin modul de consemnare a dezbaterilor și, mai ales, a celor hotărâte de consiliu, actul întocmit va servi scopului urmărit de inculpatul Al României Paul și de grupul infracțional organizat, respectiv dobândirea terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În acest fel, încă de la acel moment, cei doi inculpați au lipsit practic de efecte expertiza asupra căreia se decisese în ședința din 2.09.2008, în condițiile în care au consemnat în procesul-verbal că institutul se recunoaște competent să soluționeze notificarea, ca unitate deținătoare, în baza Legii nr. 10/2001, deși amplasarea terenului în intra sau extravilan la data preluării sale de către stat, de care depindea însăși incidența legii, constituia un obiectiv al expertizei neefectuate încă.

Conduita infracțională a inculpatei Dicu s-a manifestat și în ce privește întocmirea expertizei, întrucât, deși nu avea vreo atribuție în acest sens, a dat îndrumări expertului cu privire la conținutul expertizei, contrar obiectivelor stabilite în scris prin procesul-verbal de ședință, în sensul de a face doar o delimitare a loturilor stabilite, iar nu o identificare a terenului menționat în notificare, indicându-i expres orientarea loturilor în vederea retrocedării.

În acest sens, declarațiile inculpatului Stoian se coroborează cu conținutul așa-zisei expertize efectuate de acesta, care nu a răspuns în realitate obiectivelor menționate în procesul-verbal al ședinței din 2.09.2008, inclusiv cel referitor la amplasarea terenului la data preluării de către stat.

Implicarea inculpatei Dicu în efectuarea expertizei a fost dovedită implicit de conținutul procesului-verbal al ședinței Consiliului de Administrație din

26.09.2008, redactat integral de inculpată, în condițiile în care martora Avramovici nu a participat la acea ședință.

Astfel, potrivit propriilor susțineri, inculpata Dicu a prezentat membrilor Consiliului de Administrație implicațiile concluziilor raportului de expertiză asupra notificării inculpatului Al României Paul Philippe.

Or, dacă inculpata Dicu ar fi fost de bună-credință, ar fi constatat nu doar că raportul de expertiză nu fusese pus la dispoziția consiliului, ci și că acesta nu răspundea de fapt obiectivelor stabilite la ședința anterioară, inclusiv, și mai ales, cel referitor la amplasarea terenului în intra sau extravilan la data preluării sale de către stat, aspecte cunoscute de inculpată din discuțiile purtate cu inculpatul Stoian. În aceste condiții, nu se putea lua nicio hotărâre, câtă vreme nu fuseseră respectate cele stabilite la precedentă ședință de consiliu.

În plus, potrivit procesului-verbal al ședinței din 26.09.2008, redactat de inculpata Dicu, restituirea terenului s-a făcut prin raportare la criterii neprevăzute de lege. Astfel, dincolo de lipsa de competență a institutului deja analizată, reconstituirea dreptului de proprietate în cazul terenurilor aflate în administrarea institutelor de cercetare nu se putea face pe vechile amplasamente dacă acestea erau indispensabile cercetării, aspecte neanalizate în actele întocmite, în care s-a avut în vedere doar destinația construcțiilor amplasate pe teren, iar nu a acestuia.

Chiar și în aceste condiții, s-a reținut că, printre construcțiile care existau pe terenul restituit și care, la rândul lor, făceau parte din domeniul public al statului, se afla amplasată și o seră destinată cercetării, iar restituirea terenului s-a dispus fără a se achita o despăgubire pentru acestea, reprezentând valoarea de piață a construcțiilor, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare, în condițiile art. 10 alin. 5 din Legea nr. 10/2001.

În fine, deși se situează în timp după consumarea infracțiunii de abuz în serviciu, legăturile inculpatei Dicu cu membrii grupului infracțional organizat au continuat, aceasta fiind prezentă în luna septembrie 2009 în biroul directorului Iliescu, alături de reprezentantul inculpatului Truică, la înmânarea sumei de câte 2400 euro persoanelor care locuiseră cu chirie în imobilele aflate pe terenul retrocedat, dată pentru ca acestea să părăsească locuințele.

Prin urmare, activitatea inculpatei Dicu Corina, în calitate de avocat al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, nu s-a rezumat la opinii juridice, ci a fost mult mai amplă, ea transformându-se într-un adevărat apărător al pretențiilor nelegale ale inculpatului Al României Paul, în detrimentul intereselor institutului.

În cazul inculpatei Dicu nu este vorba despre o simplă neglijență sau de incapacitate profesională, în condițiile în care aceasta a știut de la bun început, odată cu redactarea Notei juridice din 14.04.2008, că terenul nu poate fi restituit inculpatului Al României Paul, având în vedere actele aflate la dosarul administrativ și dispozițiile legale în materie. Dimpotrivă, ca efect al influențelor exercitate de inculpatul Roșu, în calitatea sa de membru al unei grupări infracționale, inculpata Dicu a acționat în mod deliberat, știind că va contribui la luarea unei decizii nelegale referitoare la restituirea unui teren aflat în administrarea institutului și în domeniul public al statului, adică la săvârșirea unei infracțiuni.

Împrejurarea că inculpata nu a beneficiat de pe urma acestei infracțiuni a fost lipsită de relevanță, nefiind o condiție pentru reținerea vinovăției sale, fiind avută în vedere doar sub aspectul individualizării pedepsei.

În ceea ce îl privește pe **inculpatul Roșu Robert Mihăiță**, în esență, și acesta a susținut că și-a exercitat profesia de avocat în limitele legii și că a exprimat doar opinii juridice.

În realitate, s-a constatat că, prin apărările formulate, inculpatul tinde la scoaterea din context și minimalizarea contribuției sale la restituirea ilegală a terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în condițiile în care acuzațiile care i se aduc nu vizează simpla reprezentare/asistare a unui client în relația acestuia cu o instituție publică, ci acțiuni multiple pe care inculpatul le-a întreprins, ca membru al unui grup infracțional organizat, având ca finalitate dobândirea ilegală a unui teren de către acest grup, din care și inculpatul, în mod indirect, avea să profite.

În ce privește calitatea în care inculpatul Roșu a acționat, s-a reținut că acesta a reușit să creeze aparența că este reprezentantul legal al inculpatului Al României Paul, prevalându-se în acest sens și de împuternicirea avocațială nr. 258822 emisă la 2.09.2008 de S.C.A. TZA, semnată în calitate de client de către inculpatul Al României Paul. Conform acesteia, inculpatul Roșu era împuternicit de către clientul său să-l asiste/reprezinte în fața Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, obiect care a fost completat, prin mențiuni olografe efectuate ulterior pe aceeași împuternicire, cu „semnare protocol predare-primire și alte protocoale primire acte”, în baza cărora inculpatul Roșu a primit de la institut, între alte înscrisuri, decizia nr. 30 din 26.09.2008, protocolul de predare-primire a terenului restituit și expertiza întocmită de expertul Ioan Stângu (în realitate, inculpatul Stoian Ion) – fil. 305, 306, vol. 10 d.u.p.

Potrivit art. 28 alin. 1 din Legea nr. 51/1995, avocatul are dreptul să asiste și să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, care dobândește dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidență.

Dincolo de împrejurarea că, potrivit împuternicirii sus-menționate, aceasta ar fi fost emisă în baza contractului de asistență juridică încheiat în aceeași zi și sub același număr (258822 din 2.09.2008), care însă nu se regăsește printre actele ridicate de la S.C.A. TZA cu ocazia percheziției, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că, în realitate, clientul S.C.A. TZA, în numele căruia a acționat și inculpatul Roșu, nu era inculpatul Al României Paul, ci Reciplia Ltd. Cipru, care controla inculpata S.C. Reciplia S.R.L. și căreia inculpatul Al României Paul îi cesionase drepturile cu privire la imobilele aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire, potrivit contractului din 1.11.2006 întocmit de inculpatul Roșu.

Împrejurarea că S.C. Reciplia S.R.L. era, în realitate, clientul S.C.A. TZA, a rezultat din înscrisurile aflate la dosar.

Astfel, potrivit scrisorii redactate la data de 1.10.2006 de inculpatul Roșu, în calitate de partener al S.C.A. TZA și însușită sub semnătură de Sandra Merloni Horemans, ca director al Reciplia Ltd., care deținea S.C. Reciplia S.R.L., calitatea de „client” al serviciilor de asistență juridică și reprezentare o avea

Reciplia Ltd., iar nu inculpatul Al României Paul Philippe. (fil. 326, vol. 29 d.u.p)

De asemenea, cu ocazia perchezițiilor efectuate în faza de urmărire penală, nu a fost identificat vreun contract de asistență juridică încheiat între S.C.A. TZA și inculpatul Al României Paul Philippe, iar potrivit documentelor existente la dosar, acesta din urmă nu a plătit vreo sumă cu titlu de onorariu către S.C.A. TZA pentru servicii de asistență juridică și reprezentare, toate plățile primite de societatea de avocatură fiind efectuate de inculpata S.C. Reciplia S.R.L. (fil. 333 și urm., vol. 29 d.u.p).

De altfel, chestiunea lipsei unui contract de asistență juridică (caj) cu inculpatul Al României Paul a rezultat și din corespondența email găsită cu ocazia perchezițiilor, purtată la 2.04.2013 între avocata Cristina Vlădescu, care îl înlocuise pe inculpatul Roșu în proiectul Reciplia, și partenerul S.C.A. TZA Zbârcea Gabriel: *„Am fost azi la o întâlnire cu Mateescu la ASR (n.n. - Alțeta Sa Regală, adică inculpatul Al României Paul), cică să ne semneze caj-urile. Problemele iau o întorsătură stranie, ăștia iar se ceartă, se acuză, probabil se dorește intrarea în alte negocieri, până una alta noi nu avem mandat de la ASR, iar dacă nu ne dă, nu putem continua să-l reprezentăm (mai ales pe fondul unei ostilități evidente față de TZA/Reciplia). Asta e fimp., cu atât mai mult cu cât ASR era cu avocatul la întâlnire, care zicea că va reclama încheierea unor obligații contractuale de către Reciplia și alte alea. Tb să vorbesc neapărat mâine cu tine, dacă poți. Este extrem de important, pt ca tb să știm cum ne situăm în aceste dosare/demersuri de continuat. Mulțumesc, Cristina”* (fil. 9, vol. 52 d.u.p).

Această situație, ca și consecințele în cazul în care inculpatul Al României Paul nu semna un contract de asistență juridică cu S.C.A. TZA, a fost adusă și la cunoștința inculpaților Tal Silberstein, Marcovici Marius și Mateescu Lucian, printr-un email transmis a doua zi, 3.04.2013, din care rezultă că S.C.A. TZA nu va mai putea acorda asistență juridică și reprezentare în cauzele aflate pe rolul instanțelor și autorităților administrative deschise de inculpatul Al României Paul în lipsa unui contract de asistență juridică și a unor împuterniciri avocațiale semnate de inculpat, situație în care Reciplia ar fi trebuit să continue aceste demersuri în baza contractului de cesiune de drepturi din 1.11.2006, ceea ce comporta anumite riscuri (fil. 14, vol. 52 d.u.p). În cele din urmă, însă, inculpatul Al României Paul Philippe a semnat contractul și împuternicirile, astfel cum rezultă din email-ul din 4.04.2013 (fil. 66, vol. 52 d.u.p).

Calitatea în care avocații S.C.A. TZA și, implicit, inculpatul Roșu au acționat, inclusiv în cazul Fermei Regale Băneasa, anume aceea de avocați ai Reciplia, a rezultat și din răspunsul transmis de această societate inculpatului Al României Paul la data de 5.07.2012, în contextul neînțelegerilor intervenite ulterior între inculpați, în care s-a menționat, între altele că: *„în cei aproximativ 2 ani avuți la dispoziție (și nu 6 ani, așa cum în mod fals HRH Prince Paul Philippe of Romania afirmă în adresa ASR din 26.06.2012), **avocații Reciplia au reușit importante succese, precum obținerea titlului de proprietate în legătură cu o parte din ferma Regală Băneasa (aprox 17 hectare), anumite imobile din Sinaia (vilă și teren), 46,7 hectare în Pădurea Snagov (Fundul***

Sacului), 50 hectare teren agricol în Zorleni (jud.Vaslui), Pădurea Iersig - 706 hectare de pădure.” (fil. 195, vol. 30 d.u.p)

Tot astfel, în răspunsul trimis de societatea Reciplia, la 27.08.2012, ca răspuns la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o „întâlnire de lucru” care a avut loc la reședința acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore și zece minute și la care „**din partea Reciplia au participat:** domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul Lucian Mateescu, domnul Dan Andronic **și, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roșu.**”

S-a reținut, de asemenea, că în aceeași înțelegere de principiu încheiată la 1.10.2006, negociată și semnată de inculpatul Roșu, în calitate de partener al S.C.A. TZA, pe lângă un onorariu de 10.000 euro/lună, **s-a prevăzut un onorariu de succes de 2% din valoarea de piață a bunurilor recuperate, care urma a fi achitat de clientul Reciplia Ltd**, iar nu de către inculpatul Al României Paul, în cuprinsul înțelegerii fiind detaliat mecanismul prin care S.C.A. TZA avea să primească onorariul de succes, în funcție de valoarea acestuia (mai mare sau mai mic de 300.000 de euro), calculat prin raportare la valoarea de piață a fiecărui bun obținut de inculpata S.C. Reciplia S.RL.

În legătură cu acest onorariu, cu ocazia percheziției efectuate în faza de urmărire penală a fost descoperit email-ul transmis la 5.12.2006 de inculpatul Roșu celorlalți parteneri ai S.C.A. TZA, în care se arăta că: „**Dragii mei evrei par a fi de treabă: Cu Proiectul Prințul, Remus Trucă mi-a dat ok pentru monthly invoices (to be totally deducted from any succes fee paid) to range between Eur 5.000-10.000 with fee structure Eur 150/100/80/h and succes fee: 3%. Aștept ok și de la Shimon. Eu vreau să închidem contractul cu succes 3,5% (discut cu Remus să mai pună din partea lui pentru noi încă 0,5%).**” – fil. 324, vol. 52 d.u.p.

În acest context, din email-urile descoperite cu ocazia percheziției a rezultat că plata onorariului de succes pentru obținerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înțelegerii încheiate cu Reciplia, a suscitat ulterior preocupare în cadrul S.C.A. TZA, întrucât nu fusese achitat nici după trei ani de la dobândirea terenului, astfel încât s-a pus problema riscului de a nu mai fi primit, dar și a prescripției dreptului de a-l mai solicita.

Astfel, în luna aprilie 2013, când inculpatul Roșu fusese îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia, înlocuitoarea sa, Cristina Vlădescu, i-a adus la cunoștință această problemă partenerului S.C.A. TZA, Zbârcea Gabriel, care, la rândul său, l-a informat pe inculpatul Roșu, redirectionându-i mesajul primit de la sus-numita:

- email 4.04.2013 C.Vlădescu/G.Zbârcea: „Bună Gabi, **Am verificat. Este prescris. Contractul dintre ASR și Reciplia ref Băneasa este încheiat în ianuarie 2009. Potrivit Engagement letter semnat de Riverside în 2008, onorariul de succes este de 1,5% din val de piață a imobilului și va fi plătit: de este mai mic sau egal cu 300.000 Euro, în 3 luni de la emiterea facturii; dacă este mai mare, în 6 luni de la data plății sumei de mai sus.** O declarație de recunoștere acum nu ne poate ajuta decât formal, dacă bineînțeles este urmată și de plată (ca o obligație naturală, care nu poate fi pusă în executare silită).

Fiind împlinit termenul de prescripție, o asemenea declarație nu ne ajută pt că nu întrerupe termenul. Mă gândesc la un contract nou (pe care am de gând oricum să-l trimit) în care, alături de celelalte obligații pe care și le vor asuma, să se nască practic o nouă obligație de plată cu privire la acest aspect (dacă, bineînțeles, nu li se va părea ciudat că reiterăm o obligație veche, asumată...)” – fil. 66, vol. 52 d.u.p.

- email 4.04.2013 Roșu Robert/G.Zbârcea: „(...) **Cu greu am scos și onorariul de succes pe Snagov și tu știi foarte bine tot contextul. La dracu, sper că nu trebuie să dau explicații că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht și atunci când m-ai rugat ți-am dat situația și te-am rugat să insiști și pe onorariul de succes și ai încercat și tu, fără succes. De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiți 10 luni. Nu poți după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur și simplu au refuzat discuția și nici măcar nu am emis o factură pe onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) și pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA. Dar tu cunoști Gabi toate chestiunile astea. De câte ori toți anii ăștia am zis de onorariu și am spus că trebuie să rezolvăm cumva? Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n. - proiectul Roșia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înțeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înțelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc. Dacă vrea Cristina să te impresioneze, să o facă, dar firma pierde timp, bani și nervi pe gratis. Și tumbele doamnei mă enervează teribil.” – fil. 64, vol. 52 d.u.p.**

- email 4.04.2013 G.Zbârcea/R.Roșu: „Ți-am dat ca să știi. Atât. Nu fac anchete, nu am trimis nici lui Tuca sau Damian (n.n - alți parteneri ai S.C.A. TZA). Mi s-a părut important să știi, atât. No offence. Stai liniștit.”

Ulterior, în urma negocierilor cu inculpatul Tal Silberstein, s-a stabilit că onorariul de succes pentru obținerea Fermei Regale Băneasa va rămâne de 1,5%, dar acesta se va plăti în momentul valorificării bunurilor de către Reciplia către terți. (fil. 90, vol. 52 d.u.p)

Chiar dacă prevederea unui onorariu de succes nu este o chestiune prohibită, câtă vreme nu este vorba despre un pact de *quota litis* și nu i se cuvenea exclusiv inculpatului Roșu, înscrisurile menționate anterior demonstrează că **există și un cert interes material, chiar indirect, al acestuia**, având în vedere și calitatea sa de partener la S.C.A. TZA, pentru a fi obținute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe. Mai mult, același probatoriu dovedește că încasarea ulterioară a acestui onorariu, ca și cel cuvenit pentru obținerea Pădurii Snagov, a constituit o preocupare a inculpatului Roșu, care a făcut demersuri în acest sens, chestiunea banilor reprezentând, în opinia sa, motivul pentru care a fost îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia.

Împrejurarea că acest **onorariu de succes, calculat ca un procent din valoarea terenului obținut în mod ilegal de la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (circa 2,7 milioane de euro, reprezentând 2% din valoarea de piață a terenului, de 135.874.800 euro)**, nu

a fost încasat efectiv, cel puțin până la îndepărtarea inculpatului Roșu din proiectul Prințul/Reciplia, a fost lipsită de relevanță, întrucât nu s-a datorat lipsei de interes a S.C.A. TZA și, în particular, a inculpatului Roșu, ci lipsei de voință a celorlalți membri ai grupului infracțional organizat, care se aflau în spatele Reciplia, de a-l plăti, în condițiile în care bunul nu fusese valorificat.

Din toate cele expuse anterior, a rezultat că **adevăratul și singurul client al inculpatului Roșu, în calitate sa de avocat la S.C.A. TZA, era Reciplia Ltd. care controla inculpata S.C. Reciplia S.R.L., aspect pe care l-a ascuns în relația cu reprezentanții Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor. Aceștia le-a fost creată aparență că acționează în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul, deși, potrivit contractului din 1.11.2006, redactat chiar de inculpatul Roșu, cel dintâi inculpat își cesionase drepturile inculpatei S.C. Reciplia S.R.L.,** stratagemă folosită pentru a maximiza șansele de reușită a demersurilor de obținere a terenului, prin prezentarea inculpatului Al României Paul ca membru al familiei regale și moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea. Devoalarea contractului de cesiune din 1.11.2006 și substituirea S.C. Reciplia S.R.L. în procedurile judiciare și administrative pornite de inculpatul Al României Paul cu privire la bunurile revendicate ar fi atras după sine riscul, semnalat ulterior membrilor grupului infracțional organizat (a se vedea email-ul menționat anterior, din 3.04.2013), ca S.C. Reciplia S.R.L., în calitate de cesionar de drepturi, să nu fie considerată persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, iar demersurile de obținere a acestora să fie sortite eșecului.

Teoretic, un contract de asistență juridică poate fi încheiat și în beneficiul unui terț, însă, în speță, nu ne aflăm într-o asemenea ipoteză, în condițiile în care împuternicirea avocațială a fost semnată chiar de inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de client.

Independent de existența sau nu a unui contract de asistență juridică încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe (deși în lipsa acestuia s-ar fi impus efectuarea de cercetări și sub aspectul infracțiunilor de fals în înscrisuri și uz de fals, cu referire la împuternicirea avocațială aflată la dosar), pe fondul acuzațiilor, Înalta Curte a reținut că, în calitate de profesionist al dreptului, inculpatul Roșu a avut de la început reprezentarea faptului că, în raport cu dispozițiile legale în vigoare la acel moment, pe care chiar și el trebuia să le respecte, restituirea unui teren agricol, care nu se aflase în intravilan la data preluării sale de către stat, iar în prezent era în administrarea unui institut de cercetare și în domeniul public al statului, nu poate fi dispusă în mod legal de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În acest context, s-a reținut că notificarea adresată de S.C.A. TZA Prefecturii Municipiului București pentru a nu demara proceduri de vânzare-cumpărare, de înstrăinare ori de grevare în orice mod a imobilului de 26,87 ha. până la soluționarea notificării cu privire la retrocederea imobilului, a fost transmisă de această instituție Subcomisiei de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, aspect comunicat S.C.A. TZA prin adresa nr. CG/26425/2007/SP3/2.10.2007 (fil. 67, vol. 11 d.u.p).

Prin urmare, chiar dacă notificarea referitoare la interdicția încheierii oricăror acte de dispoziție cu privire la suprafața de teren de 26,87 ha. a fost

adresată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul, instituției Prefectului, în final aceasta a ajuns la Subcomisia de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, considerându-se că numai această instituție, în procedura de aplicare a procedurilor de aplicare a legilor fondului funciar, ar putea dispune, în tot sau parte, de terenul menționat în notificare, împrejurare care dovedește o dată în plus că inculpatul Roșu cunoștea care era instituția competentă să dispună cu privire la această notificare.

Pe lângă reglementările în vigoare, analizate în detaliu anterior, în calitate sa de coordonator din punct de vedere legal al proiectului Prințul/Reciplia, inculpatul Roșu cunoștea nu doar conținutul studiilor interne efectuate în cadrul S.C.A. TZA, cum ar cel referitor la regimul juridic al restituirii imobilelor preluate de regimul comunist (fil. 278, vol. 30 d.u.p), ci și problemele care se ridicau în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa.

Astfel, în tabelul transmis de inculpatul Roșu martorului Bejenaru Andrei la 14.01.2008, era menționată explicit necesitatea stabilirii regimului terenului revendicat (dacă acesta era intra sau extravilan, dacă aparținea domeniului public sau privat al statului), pentru a determina legea aplicabilă notificării formulate de inculpatul Al României Paul (Legea nr. 18/1991 sau Legea nr. 10/2001). În acest sens, s-a menționat că, dacă terenul ar fi fost extravilan, agricol, legea aplicabilă era cea a fondului funciar, nr. 18/1991, iar nu Legea nr. 10/2001 (fil. 342, vol. 57 d.u.p).

Or, apartenența la domeniul public a terenului vizat, ca și destinația agricolă a acestuia, rezultau cu certitudine din actele normative în vigoare, iar situarea terenului în extravilanul localității la data preluării de către stat, ca și destinația agricolă a acestuia, inclusiv la acel moment, **au fost invocate ulterior de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în Nota juridică din 14.04.2008, fiind probate de copia Recensământului agricol din 1948, ambele înscrisuri fiind descoperite cu ocazia percheziției de la sediul S.C.A. TZA.**

De asemenea, inculpatul Roșu cunoștea și corespondența pe care inculpatul Al României Paul o purtase anterior cu fostul său avocat, Ion Igreț, descoperită cu ocazia percheziției efectuate la S.C.A. TZA, în care acesta din urmă îi atrăgea atenția inculpatului că: *„de la prima discuție v-am adus la cunoștință că nu aveți dreptul să recuperați în baza Legii nr. 10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupescu, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar imobilelor intravilane preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietățile Prințesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire. Cele extravilane, pe lângă că sunt excluse de la restituire, conform Legii 10/2001, dar sunt excluse de la restituire și pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991. În ceea ce privește fostele proprietăți ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane și nu au fost cerute în termen, în baza Legii nr.18/1991. Complexul Peleş și celelalte, lăsate prin testament Regelui Mihai, sunt ale acestuia și recuperarea lor se poate face numai prin instanțele de judecată, șansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani. **Ati***

spus că nu vrei să știi ce ilegalități se fac pentru recuperare și ai fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD și cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. Pentru toate afirmațiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră (...)” – fil. 494, vol. 30 d.u.p.

Prin urmare, dincolo de orice alte discuții în legătură cu îndeplinirea condițiilor referitoare la calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul ori la dovedirea dreptului de proprietate, **inculpatul Roșu a știut că restituirea respectivului teren de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu se poate face decât prin încălcarea legii de către reprezentanții săi**, cu consecința producerii unui prejudiciu domeniului public al statului, ceea ce, din perspectiva legii penale, constituie infracțiunea de abuz în serviciu.

În acest context, Înalta Curte a reținut că, în calitate sa de avocat, inculpatul Roșu era obligat să respecte în primul rând dispozițiile legale.

Potrivit art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, în exercitarea profesiei avocatul este independent și se supune **numai legii, statutului profesiei și codului deontologic.**

Potrivit art. 37 alin. 6 și 7 din aceeași lege, avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată și cu respectarea prevederilor alin. 5, în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză și sunt necesare **stabilirii adevărului.** Nerespectarea de către avocat a prevederilor alin. 6 constituie abatere disciplinară gravă, iar răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea juridică penală sau civilă, după caz.

Potrivit art. 7 alin. 4 din statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, avocatul este dator să dea clientului sfaturi juridice corespunzătoare legii și să **acționeze numai în limitele legii, statutului, codului deontologic,** potrivit crezului său profesional.

Potrivit art. 114 alin. 2 din același statut, activitatea avocatului nu poate fi motivată decât în interesul clientului, **apreciat în limitele legii, ale prezentului statut și ale codului deontologic.**

Potrivit art. 144 alin. 2 și 3 din statut, avocatul **este obligat să se abțină de la asistarea și sfătuirea conștientă a unui client în activități infracționale.** Un avocat este îndreptățit să se retragă imediat și să renunțe la asistarea și reprezentarea clientului, în cazul în care acțiunile și scopurile clientului, **deși aparent legale la începutul asistenței și/sau reprezentării, se dovedesc pe parcursul acesteia ca fiind infracționale.**

Potrivit deciziei nr. 1486 din 27.10.2007 a Comisiei Permanente a Uniunii Naționale a Barourilor din România (U.N.B.R.), începând cu 1.01.2007 Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană se aplică în România ca fiind și Codul deontologic al avocatului român.

Astfel, potrivit pct. 1.1 din acest cod, îndatoririle avocatului nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii. Avocatul

trebuie să vegheze la respectul Statului de drept și a intereselor celor ale căror drepturi și libertăți le apără.

De asemenea, **sub rezerva respectării stricte a normelor legale** și deontologice, avocatul are obligația de a apăra întotdeauna cât mai bine interesele clientului său, chiar în raport cu propriile sale interese sau cu interesele confracților săi.

A rezultat, așadar, că obligația avocatului de a apăra interesele clientului său nu este una absolută, ci aceasta subzistă numai până la punctul în care aceste interese intră în coliziune cu dispozițiile legale. Altfel spus, **mai presus de interesele clientului este legea, astfel încât avocatul nu are o fidelitate oarbă față de clientul său, fiind obligat să se abțină de la asistarea/reprezentarea acestuia, atunci când clientul este angrenat în activități ilicite și, mai grav, infracționale.**

Într-o asemenea ipoteză, avocații nu beneficiază de imunitate în fața legii penale, ci răspund pentru faptele penale săvârșite în exercitarea profesiei sau în legătură cu aceasta.

În apărarea sa, inculpatul Roșu nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de care este acuzat, susținând că a exprimat doar opinii juridice și că a acționat în interesul clientului său.

Instanța de apel a reținut că, în speță, contrar susținerilor sale, **inculpatul Roșu nu este acuzat de fapte care se circumscriu exercitării cu bună-credință și în limitele legii a profesiei de avocat, ci de implicarea sa în demersuri ilicite, săvârșite în contextul existenței unui grup infracțional organizat cu ramificații transfrontaliere din care a făcut parte încă de la data constituirii lui, ce a avut ca scop însușirea unor bunuri prin încălcarea legii**, lucru care s-a și realizat în cele două cazuri care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa).

Întrucât însușirea acestor bunuri trebuia să aibă o aparență de legalitate, grupul infracțional organizat a presupus și angrenarea unor profesioniști în domeniul dreptului în aceste fapte ilicite, fie prin cooptarea ca membru al grupării, cum a fost cazul inculpatului Roșu, fie prin folosirea poziției deținute în cadrul instituției publice care era investită cu soluționarea notificării, cum a fost cazul inculpatei Dicu, avocat angajat să acorde asistență juridică Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Prin urmare, inculpații Dicu și Roșu nu sunt acuzați pentru opiniile juridice pe care le-au exprimat, și care, teoretic, pot fi și greșite, în situația unor avocați incompetenți, ci pentru conlucrarea activă în atingerea unui scop ilicit, respectiv scoaterea din patrimoniul statului și însușirea unui bun, în beneficiul unor terți și a grupului infracțional din care aceștia făceau parte.

În acest context, Înalta Curte a reținut că opiniile juridice se fundamentează pe elemente factuale rezultate din mijloace de probă (înscrișuri). Or, așa cum s-a arătat anterior în considerentele deciziei, documentele atașate notificării, cunoscute de inculpații Dicu și Roșu, nu dovedeau nici calitatea de persoană îndreptățită a lui Al României Pual la restituirea Fermei Regale Băneasa și nici incidența Legii nr. 10/2001 cu privire la respectivul teren, astfel încât orice demers efectuat în acest scop era unul ilicit.

Deși inculpatul Roșu a fost conștient de la bun început că restituirea Fermei Regale Băneasa se poate face doar cu încălcarea legii, acesta nu doar că nu s-a abținut de la desfășurarea în continuare a unor demersuri cu evidentă conotație penală, ci a acționat în sens contrar, forțând obținerea unei decizii ilicite în beneficiul unor terțe persoane, care se aflau în spatele adevăratului său client, dar, așa cum s-a reținut anterior, și în propriul beneficiu, în mod indirect.

Astfel, după ce au intrat în posesia Notei juridice întocmite de inculpata Dicu la 14.04.2008 și însușită de directorul institutului, Iliescu Horia, din care rezulta, între altele, că terenul nu face obiectul Legii nr. 10/2001, întrucât se afla în extravilan la momentul preluării abuzive, membrii grupului infracțional organizat au realizat că pentru obținerea unei soluții favorabile este necesară schimbarea punctului de vedere sus-menționat, prin influențarea persoanelor care l-au semnat.

În acest sens, **membrii grupului infracțional au conlucrat îndeaproape, iar demersurile lor s-au completat reciproc**, în condițiile în care cu toții cunoșteau situația terenului revendicat. Probatoriul testimonial, dar și declarațiile inculpaților, analizate anterior, îi plasează în centrul acestor demersuri pe inculpații Truică și Roșu, coordonați de inculpatul Tal Silberstein, astfel încât nu se poate susține că fiecare a acționat independent și fără vreo cunoștință despre acțiunile celuilalt.

Restituirea Fermei Regale Băneasa nu mai era o chestiune care-l privea strict pe inculpatul Al României Paul, ci constituia o parte a înțelegerii ce a stat la baza încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006, astfel încât interesul de a obține acest bun aparținea inculpaților care se aflau în spatele proiectului Prințul/Reciplia.

Așa cum a rezultat din probatoriu, inculpații Truică și Tal Silberstein au acționat „la vedere” în relația cu Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în particular cu directorul acestuia, Iliescu Horia, astfel încât **nu se poate susține că inculpatul Roșu a fost străin de aceste demersuri**, fiind o victimă inocentă a unor coincidențe nefavorabile, cu atât mai mult cu cât prezența sa și a inculpatului Truică la sediul institutului a fost, cel puțin în parte (a se vedea ședința Consiliului de Administrație), concomitentă.

Însuși inculpatul Roșu, în prima declarație dată în cauză, a recunoscut implicarea celor doi, arătând că „Tal sau Truică, nu mai rețin, ne-au cerut să depunem un punct de vedere juridic în legătură cu drepturile prințului”, iar ulterior, după ce s-a primit invitația de a participa la ședința Consiliului de Administrație, „eu am fost sunat de Remus Truică sau de prințul Paul, cerându-mi-se să îl asist pe acesta în calitate de invitat la respectiva ședință.”

Mai mult, în aceeași declarație, inculpatul Roșu a arătat că, într-o discuție purtată cu inculpatul Truică după câteva săptămâni de la obținerea terenului, „acesta a spus că s-a ocupat de această revendicare cu domnul Iliescu, dar la acel moment nu am înțeles sensul acelor cuvinte”.

Deși în fața primei instanțe inculpatul Roșu a retractat această afirmație, arătând că a făcut-o la presiunea procurorului și în condițiile în care a resimțit oboseală și stres, la care s-au adăugat „asigurările avocatului meu domnul Șurghie că trebuie să zic orice, ceva despre domnul Horia Iliescu ca să plecăm acasă”, s-a reținut, pe de o parte, că inculpatul Roșu avea cunoștințe juridice și

a dat această declarație în deplină cunoștință de cauză, deși putea să se prevaleze de dreptul la tăcere, iar pe de altă parte, că este greu de crezut că propriul avocat (ales) al inculpatului, în loc să se opună presupuselor „presiuni ale procurorului”, și-ar fi instigat clientul să declare lucruri neadevărate, cu probabile consecințe penale, cu privire la un terț, dându-i „asigurări” că astfel vor merge acasă. În plus, în finalul declarației, care a fost înregistrată audio-video, există mențiunea însușită sub semnătură de inculpatul Roșu, potrivit căreia „după ce am citit declarația în întregime constat că aceasta corespunde celor declarate de mine astfel că o semnez ca atare fără vreo obiecție.”

În ce privește afirmația retractată, aceasta punea în discuție corectitudinea întregului proces desfășurat la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și finalizat cu restituirea terenului, dar și implicarea inculpatului Truică în soluționarea revendicării, aspect pe care inculpatul Roșu îl cunoștea, în condițiile în care, potrivit celor expuse anterior, a primit indicații de la acesta.

Dacă inculpatul Truică, ajutat și de inculpatul Tal Silberstein, s-a ocupat (cu succes) de directorul Iliescu, inclusiv prin mituirea acestuia, inculpatului Roșu i-a revenit misiunea de a obține susținerea inculpatei Dicu, ținând seama că membrii Consiliului de Administrație, care urma să decidă asupra restituirii terenului, nu aveau pregătire juridică.

Astfel, susținerea cauzei inculpaților de către directorul Iliescu, deși necesară, nu era suficientă, ci aceasta trebuia dublată de argumente cu aparență de legalitate, provenind din partea avocatului institutului.

În acest sens, ca urmare a influențelor exercitate de inculpatul Truică asupra directorului Iliescu, acesta i-a cerut inculpatei Dicu să se deplaseze la sediul S.C.A. TZA și să ia legătura cu inculpatul Roșu.

Chiar dacă inculpații Roșu și Dicu au încercat să minimalizeze importanța vizitelor efectuate de cea din urmă la sediul S.C.A. TZA, cei doi inculpați nu au reușit să explice în mod convingător de ce era necesar un asemenea demers, în condițiile în care, prin ipoteză, inculpatul Roșu, în calitatea sa de „avocat” al inculpatului Al României Paul, redactase și transmisese în scris punctul de vedere al „clientului” său cu privire la aspectele menționate în Nota juridică întocmită anterior de inculpata Dicu, iar aceasta din urmă putea să-și reconsidere poziția inițială, desigur, în mod argumentat, exclusiv pe baza răspunsului primit în scris de la inculpatul Al României Paul și a noilor înscrisuri eventual prezentate de acesta, toate acestea trebuind a fi raportate strict la dispozițiile legale relevante în vigoare.

În realitate, **după discuțiile purtate cu inculpatul Roșu, inculpata Dicu s-a transformat în al doilea avocat al inculpatului Al României Paul** (presupunând că primul a fost, în mod legal, inculpatul Roșu), făcând abstracție nu doar de Nota juridică pe care o întocmise anterior și de împrejurarea că, formal, trebuia să apere interesele institutului, ci mai ales de dispozițiile legale relevante în materie.

Această „colaborare” între cei doi avocați, care teoretic asistau clienți cu interese contrare, nu s-a rezumat la vizitele făcute în această fază de inculpata Dicu la sediul S.C.A. TZA, ci a avut în vedere, așa cum s-a menționat anterior, și transmiterea unui document intern al institutului, respectiv procesul-verbal al

ședinței Consiliului de Administrație, pe care, în spiritul „normalei exercitări a profesiei de avocat”, cei doi inculpați cu pregătire juridică l-au definitivat împreună.

În acest context, a fost avut în vedere că nu era pentru prima dată când **S.C.A. TZA și, implicit, inculpatul Roșu, în calitate de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia, au avut acces la documente interne ale Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor**, în condițiile în care la percheziția efectuată la sediul societății de avocați a fost găsită decizia nr. 67 din 19.05.2006 emisă de A.S.A.S., prin care Iliescu Horia fusese numit director al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și din care rezultau inclusiv veniturile acestuia (2800 lei salariu de încadrare și 40% indemnizație de conducere), act pe care nici societatea de avocați și nici clientul său, S.C. Reciplia S.R.L., nu îl puteau obține în mod legal și nu putea avea vreo legătură cu „normala exercitare a profesiei de avocat” în legătură cu restituirea Fermei Regale Băneasa.

Deși inculpata Dicu a negat că și-ar fi schimbat punctul de vedere exprimat oficial la 14.04.2008, ca urmare a influențelor exercitate de inculpatul Roșu, în mod evident această schimbare de atitudine a inculpatei Dicu nu s-a datorat vreunei revelații juridice pe care a avut-o din proprie inițiativă, recitind condițiile impuse de Legea nr. 10/2001 și actele aflate la dosarul administrativ, ci aceasta s-a produs doar după ce inculpata s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA și a discutat cu inculpatul Roșu.

Mai mult, inculpata Dicu nu și-a schimbat doar opinia juridică exprimată în Nota din 14.04.2008, ci s-a implicat activ și în privința efectuării expertizei dispuse de Consiliul de Administrație, deși nu avea nimic de-a face cu „normala exercitare a profesiei de avocat”.

Modificarea punctului de vedere al inculpatei Dicu cu privire la competența institutului de a dispune asupra notificării în baza Legii nr. 10/2001 nu era însă suficientă, mai ales în condițiile în care aceasta nu a întocmit o nouă Notă juridică, în sens contrar celei dintâi, în care să argumenteze schimbarea opiniei.

În acest sens, deși cunoșteau că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu putea să restituie în mod legal terenul revendicat, pentru a obține efectul scontat prin susținerea de către directorul și avocatul institutului a pretențiilor inculpatului Al României Paul, **membrii grupului infracțional organizat au acționat și pe alte două paliere, în care inculpatul Roșu, în calitatea sa de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia, a avut rolul principal.**

Astfel, strategia pusă la cale a urmărit, pe de o parte, **crearea unei stări de presiune, dar și de temere membrilor Consiliului de Administrație**, prin prezentarea deformată a consecințelor pe care aceștia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul, iar pe de altă parte, **influențarea în mod direct a membrilor Consiliului de Administrație, prin prezența inculpaților la ședința la care urma să se ia în discuție notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul**, care avea să fie înfățișat ca membru al familie regale a României și moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, deși știau că aceasta nu corespunde adevărului.

În acest sens, prin **memoriile succesive din 26.08.2008 și 27.08.2008**, având același conținut, primul semnat exclusiv de inculpatul Roșu, în numele S.C.A. TZA, în calitate de „avocați ai Alteței Sale Regale Prințul Paul Philippe al României”, iar cel de-al doilea, de inculpații Al României Paul și Roșu, după ce s-au reluat argumentele expuse în Precizările din 9.05.2008, într-un capitol distinct au fost expuse „consecințele legale ale tergiversării soluționării cererii.” (fil. 217, 223, vol. 10 d.u.p.).

Făcând referire la dispoziții legale care nu erau și nu au fost niciodată în vigoare (a se vedea art. 315 din Codul penal din 2004, aprobat prin Legea nr. 301/2004), inculpații au pus în vedere directorului și Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor că „fapta persoanelor abilitate **de a soluționa** (n.n.) cererea subsemnatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanei, prevăzut de art. 315 Cod penal.”

De asemenea, s-a menționat că: „tot ca o consecință a tergiversării soluționării prezentei notificări, vă învederăm faptul că, suntem îndreptățiți să inițiem măsurile legale ce se impun pentru obligarea la plata despăgubirilor pentru lipsa de folosință a imobilului.”

Deși, aparent, chestiunea pusă în discuție, prin termenii ultimativi folosiți în cele două memorii, tindea doar la soluționarea cu celeritate a notificării (în condițiile în care de la data depunerii ei, 13.02.2002 și până în anul 2007, nu existase însă vreun demers similar, cel puțin din partea inculpatului Al României Paul), în realitate, **acestea urmăreau să pună o presiune pe conducerea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în sensul restituirii imobilului solicitat**, fapt care rezultă atât din destinatarii memoriilor, indicați în antet (Consiliul de Administrație și directorul Horia Iliescu), cât și din ultima frază, în care era exprimată „încrederea că veți da eficiență dispozițiilor legale incidente și că veți soluționa prezenta cerere în cel mai scurt timp posibil, în sensul restituirii în natură a Terenului”.

Aceste memorii-somații **au fost utilizate în ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008** de directorul Iliescu Horia pentru a justifica soluția de admitere a cererii de restituire.

În acest sens, în fața instanței de apel, martorul Oancea Florin, membru al Consiliului de Administrație, a arătat că: „*singura presiune pe care am simțit-o în legătură cu opinia exprimată privind retrocedarea a fost momentul în care în cadrul ședinței s-a susținut că trebuie să avem în vedere și daunele care se vor plăti în cazul în care nu se va da curs solicitării*”, care confirmă astfel cele relatate în faza de urmărire penală de un alt membru al Consiliului de Administrație, martora Andrei Ana-Maria, care a arătat că: „*un rol determinant în convingerea noastră l-a avut și directorul Horia Iliescu, care ne atenționa că prințul a făcut poze cu terenul în paragină, acesta inducându-ne ideea că ar exista un risc de răspundere penală dacă nu retrocedăm terenul solicitat prin faptul că îi încălcăm dreptul la reconstituirea proprietății și prin faptul că nu putem justifica lăsarea în degradare a unor terenuri aflate în administrarea institutului*”.

Prin urmare, efectul scontat prin cele două memorii-somații s-a produs, fiind fără relevanță că amenințările din cuprinsul lor au fost aduse în discuție de

directorul Horia Iliescu, în condițiile în care, pe de o parte, memoriile proveneau de la inculpați, iar pe de altă parte, potrivit celor expuse anterior, directorul fusese mituit pentru a susține retrocedarea terenului, acționând așadar în deplină înțelegere cu ceilalți inculpați.

Prin comparație, s-a reținut modul contrar în care au procedat reprezentanții unei alte instituții publice care a fost notificată în condiții similare cu Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor pentru retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, respectiv Regia Autonomă Administrația Română a Serviciilor de Trafic Aerian ROMATSA. Astfel, dincolo de împrejurarea că avocatul Romatsa nu s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA, ci discuțiile s-au purtat la sediul regiei, fiind consemnate într-o minută, atât conducerea Romatsa, cât și avocatul acesteia au insistat pentru completarea dosarului administrativ cu mai multe documente/informații cerute încă în urmă cu 2 ani, refuzând astfel să dea curs solicitării avocaților S.C.A. TZA de soluționare a notificării. În aceste condiții, inculpatul Al României Paul s-a adresat și instanței civile, reclamând nesoluționarea notificării, însă până în prezent cauza nu a fost soluționată, fiind suspendată până la soluționarea dosarului penal de față (a se vedea dosarul nr. 22428/3/ 2013* al Tribunalului București, Secția a IV-a civilă).

Or, această diferență de abordare a aceleiași probleme (soluționarea unei notificări prin care se revendica aceeași suprafață de teren, fosta Fermă Regală Băneasa), se explică tocmai prin **„legătura specială” stabilită între inculpatul Al României Paul și „reprezentanții” săi, în principal, inculpații Truică și Roșu, pe de o parte, și persoanele care au reprezentat Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, respectiv directorul Iliescu și inculpata Dicu, pe de altă parte, care au preferat să susțină interesele grupului infracțional organizat, iar nu să respecte legea.**

Presiunea pentru a obține o decizie nelegală din partea Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, creată prin cele două memorii-somații, a fost susținută ulterior de **prezența inculpaților la ședința la care urma să se ia în discuție notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul.**

În acest sens, prevalându-se de dispozițiile art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, care permiteau invitarea persoanei îndreptățite pentru a-și susține cererea în fața organului de conducere al unității deținatoare, inculpatul Al României Paul, însoțit de inculpatul Roșu Robert, care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, au fost invitați și au participat la ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

Cu această ocazie, inculpatul Roșu a înmănat fiecărui membru al consiliului câte un dosar cu documente în care se prezenta că inculpatul Al României Paul este recunoscut ca membru al Casei Regale a României și a susținut că acesta are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat.

Astfel, martorul Pascu Alexandru a arătat că: *„avocatul Roșu a prezentat dosarul, respectiv că Paul al României este moștenitorul lui Carol al II-lea, că a achiziționat drepturi litigioase de la o doamnă și a prezentat arborele genealogic. A fost ceva foarte pompos și nu pot să redau tot ce a prezentat, dar a spus că dosarul este complet.”* (declarația din 22.01.2016, fil. 224, vol. 5

d.u.p, menținută în declarația din 26.06.2020 dată în fața instanței de apel), în același sens fiind și declarația dată în calitate de suspect de Gheorghiu Dragomira, în prezența apărătorului ales al inculpatului Roșu (fil. 261, vol. 4 d.u.p).

Tot astfel, martora Andrei Ana Maria a arătat că la acea ședință inculpatul Roșu a prezentat documente din care rezulta că Al României Paul are dreptul la retocedare, încercând să-i convingă de apartenența acestuia la Casa Regală și de drepturile ce decurg din acest statut. (fil. 207 vol. 5 d.u.p, declarație menținută în fața instanței de fond la 13.04.2018)

În fine, martorul Oancea Florin a relatat în fața primei instanțe că, în ședința din 2.09.2008 *„ni s-a explicat istoria casei Regale a României, am înțeles cu toții că domnul Paul al României este un urmaș al Regelui Carol al II-lea. Ni s-a spus că trebuie să facem restituirea în natură (...) am fost convins de către juriștii prezenți la acea ședință că noi facem un lucru corect (...) Apoi am văzut că există o serie întreagă de argumente legale care arată că nu îndeplinea toate condițiile solicitate de lege”* (declarația din 13.04.2018, menținută în fața Înaltei Curți), iar în depoziția dată în apel a precizat că: *„în actele care mi-au fost prezentate și care mi s-a indicat că atestă calitatea de moștenitor al lui Al României Paul Philippe îmi aduc aminte că a fost o hotărâre a unei instanțe române prin care se statua asupra faptului că Al României Paul Philippe este moștenitor al regelui Carol al II-lea și un alt document prin care Al României Paul Philippe cumpărase drepturile succesoriale ale lui Monique Urdărianu, moștenitoare a Elenei Lupescu, fosta soție a lui Carol.”* (declarația din 26.06.2020)

În fapt, atât inculpatul Al României Paul Philippe, cât și inculpatul Roșu Robert Mihăiță, cunoșteau că, la acea dată, 2.09.2008, hotărârea de exequatur, prin care se recunoștea practic paternitatea lui Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul, față de fostul Rege Carol al II-lea și în baza căreia fusese emis certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/2005, fusese desființată în căile de atac, iar cauza respectivă se afla din nou pe rolul primei instanțe, fără a se fi obținut până la acea dată o hotărâre în fond.

Prin urmare, la data de 2.09.2008 nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul Philippe, de nepot de fiu al fostului Rege Carol al II-lea și, cu atât mai puțin, acesta nu era membru al familiei regale a României.

Mai mult, inculpatul Roșu, în calitate de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia, cunoștea nu numai faptul că notificarea având ca obiect terenul fostei Ferme Regale Băneasa fusese formulată de inculpatul Al României Paul în nume propriu, iar nu de tatăl său, Mircea Grigore, care era în viața la acea dată, ci și consecințele juridice ale unui asemenea demers.

Astfel, în Sinteza raportului legal referitor la proprietățile inculpatului Al României Paul, întocmit la 18.10.2006 de S.C.A TZA, sub coordonarea inculpatului Roșu, pentru B.S.G. și Reciplia (societăți în spatele cărora se afla inculpatul Benyamin Steinmetz), s-a reținut explicit că: *„există riscul ca, în cazul respingerii în mod irevocabil a cererii de recunoaștere în România a Hotărârii de la Lisabona, orice persoană interesată să solicite modificarea certificatului de naștere contestând că Carol Mircea Grigore ar avea stabilită filiația față de tată. Consecința ar putea fi aceea a nerecunoașterii calității lui*

Carol Mircea Grigore de moștenitor al Regelui Carol al II-lea al României. Așadar nici Paul Philippe al României nu ar mai putea pretinde drepturi asupra unor bunuri ce au făcut parte din patrimoniul Regelui Carol al II-lea al României.

(...) Pentru a putea solicita restituirea bunurilor ce au aparținut unor membri ai Familiei Regale, Paul Philippe al României trebuie să facă dovada calității sale de moștenitor/succesor al persoanei căreia i-a aparținut bunul a cărui restituire se solicită. **Această calitate trebuie să existe la momentul la care s-a solicitat restituirea bunului.**

Sub acest aspect, **semnalăm riscul respingerii acelor cereri de restituire formulate de către Paul Philippe al României în nume propriu pentru bunuri moștenite de Carol Mircea Grigore și care atâta timp cât era în viață, avea în realitate calitatea legală de a formula aceste cereri.** Este vorba despre bunurile care au aparținut Regele Carol al II-lea al României și Regina Elisabeta a Greciei.” (fil. 231, vol. 56 d.u.p)

Or, întreaga construcție folosită în fața Consiliului de Administrație s-a făcut în jurul acestei calități a inculpatului Al României Paul Philippe, aceasta fiind de fapt și explicația prezenței sale personale în ședința din 2.09.2008.

De asemenea, nici celelalte documente prezentate, analizate anterior în decizia instanței de apel, nu dovedeau că inculpatul Al României Paul Philippe este persoană îndreptățită la măsuri reparatorii.

Prin urmare, deși inculpatul Roșu a susținut că în fața Consiliului de Administrație al institutului a formulat doar opinii juridice, acesta a eludat cu bună știință împrejurarea că, așa cum s-a arătat anterior, o asemenea opinie s-a bazat pe ascunderea adevăratei situații de fapt rezultate din înscrisurile existente la acel moment și care făceau imposibilă retrocedarea Fermei Regale Băneasa de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Astfel, dincolo de condițiile de fond prevăzute de Legea nr. 10/2001, una dintre chestiunile puse în discuție de martorul Oancea Florin a fost necesitatea stabilirii statutului de extravilan sau intravilan al terenului la momentul preluării sale de către stat, în raport de care, așa cum martorul a arătat în mod explicit (a se vedea însemnările olografe din Registrul de procese-verbale), „Legea 10 devine inaplicabilă”.

Așa cum rezultă atât din Registrul de procese-verbale, cât și din procesul-verbal al ședinței din 2.09.2008, **singura persoană care a intervenit sub acest aspect, care pune în discuție însăși competența institutului de a soluționa notificarea, a fost inculpatul Roșu, care „aduce la cunoștință faptul că la momentul preluării terenului, acesta nu a fost extravilan. Terenul era situat în comuna Băneasa la acel moment, deci intravilan.”**

Problema pusă în discuție de martorul Oancea nu presupunea exprimarea unei „opinii juridice”, ci era o chestiune de fapt afirmată de inculpat cu valoare de certitudine, care avea certe consecințe juridice, întrucât, în raport de aceasta, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor putea sau nu să soluționeze notificarea cu care fusese investit.

Așa cum s-a arătat, pe lângă lipsa de cunoștințe juridice, membrii Consiliului de Administrație nu au avut la dispoziție Nota juridică din 14.04.2008 și nici documentul în baza căruia a fost întocmită, din care rezulta că

notificarea nu putea să fie legal analizată de institut, având în vedere amplasarea terenului în extravilan la data preluării de către stat.

Or, la acel moment, ca și inculpata Dicu, **inculpatul Roșu cunoștea conținutul documentului pus la dispoziție de institut odată cu Nota juridică din 14.04.2008**, singurul act din care rezulta categoria și amplasarea terenului la data preluării de către stat, respectiv „Borderoul populației, proprietăților și exploatațiilor agricole din comuna suburbană Băneasa”, întocmit conform „Recensământului agricol și al populației din ianuarie 1948”, descoperit cu ocazia percheziției efectuate la S.C.A. TZA (fil. 358, vol. 30).

Din chiar titlul documentului rezulta că recensământul „agricol” a avut în vedere doar „proprietățile și exploatațiile agricole”, iar terenurile ce compuneau la acea dată fosta Fermă Regală Băneasa (grădini de zarzavat, fânețe naturale, pășuni, vii altoite, livezi cu pomi), erau situate în întregime „în hotarul satului”, sintagmă care nu desemna, așa cum s-a reținut anterior în considerentele deciziei, intravilanul comunei.

Mai mult, **inculpatul Roșu cunoștea că, potrivit actelor normative în vigoare, terenul în cauză era și la momentul soluționării notificării unul în cea mai mare parte agricol (27,23 ha. din 31.409 ha.), aflat în administrarea unui institut de cercetări agricole și în domeniul public al statului**, astfel încât nici din această perspectivă terenul nu putea fi restituit de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Legii nr. 10/2001, decât cu încălcarea dispozițiilor art. 8 alin. 1 din lege.

Chiar dacă această din urmă chestiune nici măcar nu a fost amintită de cineva cu ocazia dezbaterilor din 2.09.2008, deși aceasta putea și trebuia să fie pusă în discuție măcar de conducerea executivă și/sau avocatul instituției publice, ea contribuie, alături de susținerile sale explicite făcute în contra evidenței în aceeași ședință, la conturarea formei de vinovăție cu care a acționat inculpatul Roșu.

Înalta Curte a reținut că, potrivit art. 37 alin. 6 și 7 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată și cu respectarea prevederilor alin. 5, în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză și sunt necesare stabilirii adevărului.

Prin susținerile sale, inculpatul Roșu nu a avut în vedere „stabilirea adevărului”, ci, dimpotrivă, **inducerea în eroare asupra unei chestiuni de fapt și, prin aceasta, influențarea membrilor Consiliului de Administrație în sensul luării unei hotărâri favorabile, dar ilegale, în beneficiul grupării infracționale din care făcea parte**. Această conduită a inculpatului Roșu nu se circumscrie unei „opinii juridice” și nu reprezintă decât o parte din acuzațiile aduse inculpatului, în condițiile în care acțiunile sale au fost mai numeroase și nu s-au rezumat la prestația sa din ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

Astfel, după finalizarea acesteia, deciziile adoptate trebuiau formalizate într-un proces-verbal, care a fost întocmit într-o primă formă de martora Avramovici, iar aceasta l-a transmis inculpatei Dicu spre verificare.

Înscrisurile predate de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, constând în Registrul de procese-verbale și procesul-verbal semnat de membrii Consiliului de Administrație, ca și înscrisul ridicat cu ocazia percheziției de la S.C.A. TZA, purtând mențiunea „proiect”, demonstrează, pe de o parte, diferențe între deciziile luate în ședința din 2.09.2008 și cele menționate în forma finală a procesului-verbal, iar pe de altă parte, implicarea inculpatului Roșu, alături de inculpata Dicu, în stabilirea acesteia.

Inculpatul Roșu a susținut în declarația dată în primă instanță că acest document i-ar fi fost predat la finalul ședinței din 2.09.2008 și că fiecare membru al consiliului ar fi primit un asemenea document, inclusiv inculpatul Al României Paul, pentru a fi citit, a confirma că acesta a fost conținutul și a-l semna. În plus, inculpatul a susținut că acest proiect de proces-verbal este identic cu cel semnat, adăugându-se doar niște referiri privitoare la identificarea terenului.

Aceste susțineri ale inculpatului Roșu nu au fost confirmate de probatoriul administrat în cauză, ci reprezintă doar o încercare a acestuia de a scăpa de răspunderea care-i revine pentru faptele comise.

În primul rând, martora Avramovici, care se ocupa de secretariatul ședințelor de consiliu, nu a confirmat susținerile inculpatului Roșu, aceasta arătând în mod constant că, după ce a întocmit procesul-verbal, l-a trimis inculpatei Dicu pentru a fi verificat din punct de vedere juridic și abia apoi, după ce a primit forma finală, l-a tipărit și l-a pus la mapă pentru a fi semnat.

Martorul Pascu Alecsandru, membru al Consiliului de Administrație, a arătat că în ședință se luau notițe de către martora Avramovici, iar procesul-verbal se întocmea ulterior, poate la o săptămână, nu în aceeași zi.

De asemenea, din declarațiile date de membrii Consiliului de Administrație nu a rezultat că vreunul dintre ei ar fi primit un proiect de proces-verbal la sfârșitul ședinței pentru a-l citi, verifica și semna.

Mai mult, chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, nu rezultă motivul pentru care un proiect al procesului-verbal ar fi fost înmănat pentru citire, confirmare și semnare unor persoane din exteriorul instituției, care au avut doar calitatea de invitați la ședința consiliului. Acest proces-verbal nu a fost o minută a unei întâlniri, întocmită ad-hoc, ci **era un înscris oficial al organului de conducere al instituției, cu reguli clare de întocmire și evidență**, astfel încât terții, fie ei și invitați la ședințele consiliului, nu puteau cenzura în niciun fel procesul-verbal întocmit cu acest prilej și nu interferau în redactarea, verificarea și semnarea acestuia.

De altfel, potrivit art. 25 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, singurul act care se comunica persoanei îndreptățite era decizia motivată a unității deținatoare prin care aceasta a soluționat notificarea, iar printre actele ridicate oficial de către inculpatul Roșu de la institut, conform înscrisului aflat la dosar, nu se află și procesele-verbale ale celor două ședințe ale Consiliului de Administrație.

Prin urmare, dacă aceste procese-verbale nu se predau invitatului la ședințele de consiliu și nu erau semnate de acesta, nu rezultă rațiunea pentru care i s-ar fi înmănat un proiect al unui asemenea act.

Astfel, așa cum s-a arătat, nici din discuțiile redactate în cuprinsul procesului-verbal semnat ori în varianta olografă a acestuia, din Registrul de

proces-verbale, nu rezultă că membrii Consiliului de Administrație s-ar fi pronunțat în sensul că institutul are competența legală de a soluționa notificarea în baza Legii nr. 10/2001, ca unitate deținătoare.

Cu toate acestea, în dispozitivul procesului-verbal semnat de membrii Consiliului de Administrație, prima mențiune este exact aceasta.

Or, așa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, inclusiv cel testimonial, singura discuție purtată, care avea legătură cu competența institutului de a soluționa notificarea, s-a referit la necesitatea stabilirii statutului de extravilan sau intravilan al terenului notificat la momentul preluării sale de către stat, iar nu în legătură cu calitatea institutului de unitate deținătoare.

De altfel, această din urmă calitate nu se putea stabili decât după ce Consiliul de Administrație ar fi hotărât că nu sunt incidente dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, care excludeau însăși soluționarea notificării în baza acestui act normativ.

De aceea, deși s-ar putea susține că statutul de extravilan sau intravilan al terenului la momentul preluării sale de către stat urma să se stabilească abia după efectuarea expertizei, în realitate, mențiunea adăugată în forma finală a procesului-verbal față de cea din Registrul de proces-verbale referitoare la calitatea institutului de unitate deținătoare în sensul Legii nr. 10/2001 făcea inutile concluziile raportului de expertiză în ce privește amplasarea terenului la momentul preluării de către stat, câtă vreme în procesul-verbal din 2.09.2008 se stabilise deja că este incidentă această lege.

De asemenea, față de proiectul de proces-verbal găsit la sediul S.C.A. TZA, varianta finală semnată de membrii Consiliului de Administrație cuprinde suplimentar, pe mai mult de o pagină, dispoziții referitoare la emiterea deciziei de restituire în natură, precum și la acordarea de măsuri prin echivalent constând în compensarea cu alte bunuri aflate în administrarea institutului și în proprietatea publică a statului, după trecerea lor în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale.

Prin urmare, contrar susținerilor inculpatului Roșu, între proiectul găsit la sediul S.C.A. TZA și procesul-verbal semnat de membrii Consiliului de Administrație și predat cu ocazia cercetărilor există deosebiri importante, care nu se rezumă la simpla identificare a terenului.

S-a reținut că toate aceste deosebiri demonstrează că **inculpatul Roșu, în calitate de coordonator al proiectului Prințul/Reclișia în cadrul S.C.A. TZA, care s-a ocupat personal de notificarea vizând restituirea Fermei Regale Băneasa, în deplină conivență cu inculpata Dicu, s-a implicat în stabilirea formei finale a procesului-verbal al ședinței din 2.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, acționând astfel în afara oricăror atribuții și drepturi recunoscute de lege în favoarea unui avocat.**

Dispozițiile procesului-verbal al ședinței din 2.09.2008 au fost ulterior valorificate ca atare, întrucât au stat la baza emiterii Deciziei nr. 30 din 26.09.2008, prin care inculpatului Al României Paul Philippe i-au fost restituite 17 ha. din cele 31,4 ha. (27,23 ha. fiind teren agricol), pe care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor le avea în administrare și care se aflau în domeniul public al statului.

În ce privește ședința Consiliului de Administrație din 26.09.2008, așa cum rezultă din conținutul procesului-verbal, discuțiile au vizat exclusiv suprafața de teren concretă care va fi restituită, fără a se prezenta așa-zisul raport de expertiză. Astfel, membrilor consiliului le-au fost prezentate de către directorul Iliescu și inculpata Dicu „implicațiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică agreată de ICDPP asupra notificării ASR Prințul de România”, fără a li se preciza și fără a avea posibilitatea de a constata personal că, în fapt, acest raport de expertiză nu răspundea obiectivelor stabilite de același consiliu la ședința precedentă, din 2.09.2008.

Astfel, cele mai importante obiective, cum ar fi identificarea terenului care făcea obiectul notificării și amplasarea lui la data preluării de către stat, nu au primit răspuns din partea expertului, care, așa cum s-a arătat, a efectuat expertiza în condițiile impuse de conducerea restrânsă a institutului și de inculpata Dicu.

Prin urmare, profitând de inserarea în procesul-verbal din 2.09.2010 a mențiunii vizând recunoașterea competenței institutului de a soluționa notificarea, ca unitate deținătoare, efectuată în condițiile arătate anterior, directorul Iliescu și inculpata Dicu au purtat discuțiile exclusiv cu privire la terenul pe care urma să-l primească în concret inculpatul Al României Paul, fără a se mai clarifica dacă, în raport cu amplasarea terenului la momentul preluării sale *de jure* de către stat, acesta făcea sau nu obiectul Legii nr. 10/2001.

În ședința din 26.09.2008, inculpatul Roșu a exprimat, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, acordul cu privire la folosirea temporară de către institut, timp de un an, a unei părți din suprafața de teren ce urma a fi restituită, în condițiile în care, potrivit martorului Oancea, pe aceasta existau proiecte în derulare, care necesitau înființarea unor culturi. Or, potrivit legislației în vigoare, reconstituirea dreptului de proprietate (de către comisiile de fond funciar) pe vechile amplasamente pentru terenurile agricole aflate în perimetrul unităților de cercetare-dezvoltare nu se putea face decât dacă acestea nu erau indispensabile cercetării, ceea ce dovedește o dată în plus caracterul nelegal al hotărârilor adoptate de Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Prin urmare, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat în cauză, neavut în vedere în totalitate de prima instanță, demonstrează, pe de o parte, că restituirea terenului fostei Ferme Regale Băneasa către inculpatul Al României Paul s-a făcut cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor din legislația primară și cea secundară, iar pe de altă parte, că această operațiune a fost înlesnită atât de persoane din interiorul institutului (cum este cazul inculpatei Dicu), cât și din afara lui (cum este cazul inculpaților Truică și Roșu), acestea din urmă acționând în interesul unor terțe persoane (ceilalți membri ai grupului infracțional constituit în spatele inculpatei S.C. Receptia S.R.L.), dar și în propriul interes material, în condițiile în care cu toții aveau să câștige din această restituire ilegală.

S-a apreciat că, în cazul inculpaților Dicu și Roșu, actele săvârșite de aceștia nu se circumscriu exercitării profesiei de avocat în limitele prevăzute de dispozițiile legale și statutare, interne și internaționale, care reglementează această profesie. Ambii inculpați au avut reprezentarea faptului că, în raport cu

înscrierile existente în dosarul administrativ, dar și cu dispozițiile legale în vigoare, analizate în detaliu în considerentele deciziei instanței de apel, restituirea de către Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a terenului solicitat de inculpatul Al României Paul nu se putea face decât prin încălcarea legii, astfel încât efectuarea de către ei a oricăror demersuri având drept finalitate ieșirea terenului din domeniul public al statului și intrarea lui în stăpânirea inculpatului Al României Paul, iar ulterior, a grupului infracțional organizat, reprezenta un act deliberat de înlesnire a unei decizii ilegale, cauzatoare de prejudiciu, adică de complicitate la săvârșirea unei infracțiuni.

De asemenea, contrar celor susținute de inculpații Dicu și Roșu, activitatea lor nu a constat în simpla expunere a unor opinii juridice, ci a fost una mult mai vastă, cei doi inculpați conlucrând activ (deși teoretic reprezentau interese contrare) nu doar pentru a-i influența pe membrii Consiliului de Administrație în luarea deciziei ilegale, dar favorabile grupului infracțional organizat, mizând pe lipsa cunoștințelor juridice și pe starea de temere ce le-a fost creată, ci și pentru definitivarea actelor interne relevante emise de organul de conducere colectivă al institutului (a se vedea procesul-verbal de ședință din 2.09.2008), într-un sens favorabil restituirii terenului revendicat.

Deciziile ilegale de restituire a terenului au fost înlesnite și prin activitatea sau actele întocmite de alți inculpați.

Astfel, deși prin contractul din 1.11.2006 își cesionase drepturile cu privire la fosta Fermă Regală Băneasa către inculpata S.C. Reciplus S.R.L., **inculpatul Al României Paul Philippe**, animat de dorința de a intra în posesia procentului negociat din acest bun, a acceptat să facă parte din strategia pusă la cale de membrii grupului infracțional organizat, care a presupus, pe de o parte, crearea unei stări de presiune, dar și de temere membrilor Consiliului de Administrație, prin prezentarea deformată a consecințelor pe care aceștia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul, iar pe de altă parte, influențarea în mod direct a membrilor Consiliului de Administrație, inclusiv prin prezența personală a inculpatului Al României Paul la ședința la care urma să se ia în discuție notificarea, care avea să fie înfățișat ca membru al familiei regale a României și moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, deși știa că aceasta nu corespunde adevărului.

În acest sens, inculpatul Al României Paul și-a asumat prin semnătură, alături de inculpatul Roșu, memoriul din 27.08.2008, analizat anterior, care relua, în esență, argumentele expuse în Precizările pe care inculpatul Al României Paul le transmisese institutului, sub semnătură proprie, în 9.05.2008, iar ca element de noutate, într-un capitol distinct, cuprindea „consecințele legale ale tergiversării soluționării cererii.” (fil. 217, 223, vol. 10 d.u.p.).

Totodată, prevalându-se de dispozițiile art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, care permiteau invitarea persoanei îndreptățite pentru a-și susține cererea în fața organului de conducere al unității deținatoare, inculpatul Al României Paul, însoțit de inculpatul Roșu Robert, care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, au fost invitați și au participat la ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

S-a reținut că niciunul dintre inculpați nu a adus la cunoștința membrilor organului colectiv de conducere existența contractului de cesiune din 1.11.2006, deși, odată cu intrarea lui în vigoare, toate drepturile invocate anterior de inculpatul Al României Paul, care făceau obiectul unor proceduri administrative, cum era și cazul fostei Ferme Regale Băneasa, fuseseră cesionate inculpatei S.C. Reciplita S.R.L., al cărei avocat era inculpatul Roșu.

Or, acest mod de a proceda a fost unul deliberat, ca parte a strategiei puse la cale de membrii grupului infracțional, căci astfel demersurile nelegale de obținere a bunurilor aveau mai multe șanse de reușită, prin folosirea numelui și a prezenței inculpatului Al României Paul în fața autorităților administrative și înfățișarea sa ca membru al fostei familii regale și titular al drepturilor invocate, deși acestea fuseseră deja cesionate.

În acest context, inculpatul Al României Paul nu doar că a participat în persoană la ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008, ci acesta, pe lângă documentele invocate în susținerea notificării, a insistat ca membrilor Consiliului de Administrație să li se înmâneze și o broșură, pentru a dovedi că el este recunoscut ca membru al Casei Regale a României și că are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat.

Prin semnarea contractului de cesiune din 1.11.2006, inculpatul Al României Paul a recunoscut în mod explicit, conform art. 12, că la acel moment „nu deține toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale care făceau obiectul contractului” și că a prezentat cesionarului „oricare și toate documentele și informațiile pe care le deține” cu privire la bunurile care fac obiectul contractului.

În fapt, inculpatul Al României Paul cunoștea în primul rând că, în august - septembrie 2008, hotărârea de exequatur, prin care se recunoștea practic paternitatea lui Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul, față de fostul Rege Carol al II-lea și în baza căreia fusese emis certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/2005, fusese desființată în căile de atac, iar cauza respectivă se afla din nou pe rolul primei instanțe, fără a se fi obținut până la acea dată o hotărâre în fond.

Prin urmare, în acea perioadă, nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul, de nepot de fiu al fostului Rege Carol al II-lea și, cu atât mai puțin, acesta nu era membru al familiei regale a României, astfel încât susținerile făcute de acesta prin memorii și oral în fața Consiliului de Administrație nu corespundeau adevărului.

Mai mult, așa cum s-a arătat, tatăl inculpatului era în viață la data la care acesta depusese, în nume propriu, notificarea cu privire la Ferma Regală Băneasa, iar referitor la oferta de donație făcută anterior de tatăl său, aceasta fusese acceptată de inculpat după expirarea termenului limită până la care puteau fi depuse notificări în baza Legii nr. 10/2001.

În privința drepturilor succesoriale dobândite de la Monique Urdărianu, inculpatul Al României Paul cunoștea că acestea făcuseră obiectul a două contracte diferite, unul de donație și altul de vânzare-cumpărare, încheiate la câteva luni unul de altul.

Or, câtă vreme drepturile fuseseră donate, ele nu mai puteau fi ulterior vândute.

Astfel, prin actul de donație din 2.04.2001, acceptat de inculpatul Al României Paul la 21.05.2001, Monique Urdărianu i-a donat acestuia „toate proprietățile ce i-au aparținut Elenei Lupescu și pe care le-am moștenit, dar nu le-am putut pretinde până acum” (fil. 353, 356, vol. 26 d.u.p), iar prin contractul încheiat la 2.08.2001, aceeași Monique Urdărianu i-a vândut inculpatului Al României Paul „drepturile succesoriale privind bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România, drepturi la care am vocație conform testamentului de mai sus” (fil. 139, vol. 10 d.u.p). În acest din urmă act, vânzătoarea a fost reprezentată de Năstase Daniela, care era de fapt avocata inculpatului Al României Paul.

În legătură cu aceste două contracte diferite vizând aceleași drepturi, relevantă a fost declarația martorului Poenaru Liviu, fost avocat al inculpatului Al României Paul, care a arătat că l-a întrebat pe acesta „cum de are două contracte diferite și mi-a spus că *a rezolvat-o* și a rezolvat cum să fie mai bine. L-am întrebat dacă a plătit ceva ca preț și mi-a spus că nu a dat niciun ban”, deși în contractul de vânzare s-a menționat că „prețul vânzării este de 50.000 USD, adică echivalentul sumei de 1.481.900.000 lei, pe care eu, vânzătorul, l-am primit integral de la cumpărător azi, data notificării.”

Or, potrivit declarației martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela, care a semnat contractul ca mandatar al vânzătorului, aceasta nu s-a implicat în negocieri, nu a discutat de preț, nu știe dacă s-a dat un preț și cât a fost acesta.

De asemenea, inculpatul Al României Paul cunoștea precaritatea dovezilor depuse pentru probarea dreptului de proprietate asupra presupusului său autor, în condițiile în care, deși suprafața revendicată, corespunzătoare fostei Ferme Regale Băneasa, era de fapt compusă din trei terenuri diferite, el nu a depus titlul de proprietate nr. 2 din 2.10.1931 care atesta dreptul de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea pentru cel mai mare dintre aceste terenuri (23 ha.), iar cu privire la cel de-al treilea, acesta făcuse obiectul Deciziei nr. 1/1941, aflată în posesia „avocaților” săi de la S.C.A TZA., unde a fost descoperită la percheziție purtând mențiunea „a nu se folosi în niciun proces”.

Toate aceste aspecte referitoare la actele în baza cărora inculpatul Al României Paul susținea că are calitatea de persoană îndreptățită la restituirea fostei Ferme Regale Băneasa, deși erau cunoscute de acesta, au fost ascunse acelor membri ai Consiliului de Administrație care nu se aflau în conivență cu grupul infracțional organizat.

Tot astfel, nici inculpatul Al României Paul și niciunul dintre inculpații care l-au susținut la ședința din 2.09.2008 nu au prezentat situația reală a fostei Ferme Regale Băneasa la data preluării ei *de jure* de către stat, atât cu privire la amplasarea acesteia în extravilanul localității, cât și la împrejurarea că aceasta fusese sechestrată de Statul Român încă din 1940, așadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, după cum tot din perioada anterioară data și Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care avea relevanță inclusiv cu privire la terenul revendicat.

Astfel, în ce privește fosta Fermă Regală Băneasa, deși inculpatul Al României Paul cunoștea din scrisoarea anterior citată, provenind de la un alt fost avocat al său, Igreț Ion, că terenul era situat în extravilan la momentul preluării de către stat și trebuia să fi fost revendicat în baza legii fondului funciar, acesta a

insistat ca notificarea să fie soluționată de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Legii nr. 10/2001, deși acest lucru nu era posibil conform art. 8 alin. 1 din lege.

Prin urmare, prin conduita sa, inculpatul Al României Paul a fost parte la o procedură desfășurată cu încălcarea legii, înlesnind în mod direct adoptarea de către Consiliul de Administrație al respectivului institut a deciziei nelegale de restituire în favoarea sa a mai mult de jumătate din suprafața de teren aflată doar în administrarea institutului și în domeniul public al statului (17 din 31 de hectare), actele îndeplinite de acest inculpat fiind circumscrise complicității la infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000.

În privința **inculpatului Stoian Ioan**, din probatoriul administrat în cauză a rezultat că acesta a efectuat expertiza dispusă de Consiliul de Administrație la ședința din 2.09.2008, care avea 6 obiective, între care identificarea terenului ce face obiectul notificării, conform actelor depuse la dosar, în sensul stabilirii exacte a amplasamentului și a vecinătăților, precum și determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa deținute de fostul Rege Carol al II-lea, în sensul stabilirii dacă aceasta se află în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei, așa cum este definită această noțiune în prezent).

În vederea efectuării expertizei s-a făcut trimitere la expertiza întocmită de Hogeia Constantin, la cererea inculpatului Al României Paul, în perioada în care notificarea s-a aflat la Primăria Municipiului București și la planurile utilizate de acesta, dintre care doar unul prezenta relevanță (cel care era anexă la contractul de vânzare-cumpărare prin care fusese dobândită doar o parte din terenul ce avea să constituie Ferma Regală Băneasa, respectiv o suprafață de 3,5224 ha.)

Totodată, s-a dispus ca noua expertiză să ia în considerare și prevederile Legii de înființare a Institutului de Cercetări Agronomice al României și a stațiunilor agronomice, modificată prin Legea promulgată cu înaltul decret regal nr. 1676 din 16.05.1932, în baza căreia acest institut se înzestraseră cu 40 ha. de teren în aceeași zonă.

Luarea în considerare a acestei legi se explică prin aceea că în ședința din 2.09.2008 problema delimitării terenului solicitat s-a pus și prin raportare la suprafața de teren revendicată de A.S.A.S și pentru care era formulată notificare la Comisia sectorului 1 de fond funciar, aspect confirmat de adresa și actele transmise de A.S.A.S. ulterior ședinței din 2.09.2008.

Din probatoriul administrat în cauză a rezultat mai întâi că inculpatul Stoian Ioan a întocmit o lucrare intitulată „expertiza tehnică imobiliară”, folosind fără drept ștampila expertului Stăngu Ioan, în condițiile în care inculpatul era consilier cadastru la Centrul Național de Cartografie și nu putea efectua expertize.

De altfel, în fața instanței de fond, inculpatul a recunoscut că lucrarea întocmită era o ridicare topografică, o sinteză a calculului suprafețelor, iar nu o expertiză, însă și-a intitulat-o astfel în urma discuției cu directorul Iliescu și inculpata Dicu, care a atras atenția că în Consiliul de Administrație s-a cerut o expertiză.

În al doilea rând, așa cum chiar inculpatul a recunoscut în declarațiile date în cauză, el nu a delimitat fosta Fermă Regală Băneasa, care constituia de fapt obiectul notificării, ci terenul aflat în administrarea institutului, iar apoi, folosindu-se doar de planul întocmit anterior de Hogeia Constantin, pe care l-a preluat ca atare, a delimitat suprafața stabilită de acesta, de 204.740 mp. în interiorul suprafeței administrate de institut.

Or, identificarea terenului ce face obiectul notificării, conform actelor depuse la dosar, în sensul stabilirii exacte a amplasamentului și a vecinătăților, ca prim obiectiv al expertizei, presupunea în realitate delimitarea fostei Ferme Regale Băneasa și verificarea suprapunerii acesteia cu actualul teren deținut de institut, lucru pe care inculpatul Stoian nu l-a făcut.

În acest context, s-a reținut că, așa cum corect se menționase în Nota juridică din 14.04.2008, la identificarea întregului imobil revendicat prin notificare, de 26,87 ha., și stabilirea vecinătăților acestuia, expertul Hogeia Constantin folosisese doar anexa la actul de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 3,5224 ha., în condițiile în care, așa cum se precizase explicit în notificare, suprafața revendicată era compusă din trei terenuri diferite: 23 ha. dobândite în baza titlului de proprietate nr. 2/1931, 3,5224 ha. dobândite prin actul de vânzare-cumpărare sus-menționat și 3540 mp. dobândiți în baza Jurnalului Consiliului de Miniștri nr. 1722/1940 (și care ulterior au făcut obiectul Deciziunii nr. 1/1941, potrivit celor expuse anterior).

Prin urmare, pentru identificarea terenului inițial și verificarea suprapunerii sale cu terenul aflat în administrarea institutului, erau necesare planuri/schițe din care să rezulte amplasarea tuturor celor trei terenuri componente la momentul dobândirii lor sau măcar la cel al preluării de către stat, nefiind suficiente acte referitoare la alte terenuri, aflate în aceeași zonă, cum era cazul terenurilor fostei Școli de Horticultură.

De altfel, așa cum însuși inculpatul Stoian a arătat în declarația dată în primă instanță, el nu a primit de la institut decât schița întocmită anterior de expertul Hogeia și pe baza acesteia a urmărit terenul, neavând așadar în vedere nici măcar anexa la contractul de vânzare-cumpărare prin care fusese dobândită o parte din terenul ce avea să constituie Ferma Regală Băneasa, menționată explicit în procesul-verbal de ședință din 2.09.2008.

Mai mult, inculpatul Stoian nu a identificat terenul nici prin raportare la prevederile Legii de înființare a Institutului de Cercetări Agronomice al României și a stațiunilor agronomice, modificată prin Legea promulgată cu înaltul decret regal nr. 1676 din 16.05.1932, în baza căreia acest institut se înzestraseră cu 40 ha. de teren în aceeași zonă, deși acest lucru fusese stabilit în mod explicit prin procesul-verbal al ședinței Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

În al treilea rând, inculpatul Stoian a recunoscut că nu a răspuns la ultimul obiectiv, referitor la determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa prin raportare la intravilanul sau extravilanul comunei Băneasa. Din declarația sa de inculpat rezultă că a adus la cunoștința directorului Iliescu, de față fiind și inculpatele Dicu și Gheorghită Dragomira, că pentru a răspunde la acest obiectiv are nevoie de date de la arhivă, planuri și schițe.

În raport cu cele susținute de inculpatul Stoian, directorul Iliescu i-a spus „să facă lucrarea fără acel obiectiv”, pentru că „se grăbește foarte tare” și nu-i interesează decât suprafețele și variantele de loturi.

De altfel, tot inculpatul a arătat că din discuțiile purtate cu directorul Iliescu și inculpata Gheorghită a rezultat că interesul acestora era doar în legătură cu delimitarea terenului, iar nu acela de a verifica dacă terenul pretins se suprapunea peste terenul institutului.

De asemenea, din aceeași declarație a rezultat și că inculpata Dicu i-a impus cum să facă loturile, ca suprafață și orientare și a stabilit mai multe variante, așa cum i-a cerut conducerea institutului.

Chiar dacă în fața primei instanțe inculpatul Stoian a încercat să dea o altă explicație intervenției inculpatei Dicu, arătând că aceasta i-ar fi pus la dispoziție doar actele normative în baza cărora fuseseră cedate suprafețe de teren către alte instituții, care trebuiau excluse, o asemenea explicație nu a putut fi primită, câtă vreme toate acestea erau anterioare H.G. nr. 1881/2005 și anexei 11c, în care era prevăzută suprafața de teren administrată de institut. În plus, așa-zisele „enclave” de teren la care a făcut referire inculpatul nu apar figurate în planurile pe care le-a întocmit.

Mai mult, inculpatul Stoian nu putea stabili singur cele două variante pentru negocieri și nici varianta finală, care „a fost aleasă” și pentru care a efectuat lotizarea suprafeței care nu s-a retrocedat în natură.

Susținerile sale au fost probate cu conținutul raportului de expertiză, din care lipsește orice referire la cel de-al șaselea obiectiv stabilit de Consiliul de Administrație, deși lista obiectivelor este atașată la raport (fil. 174, 190, vol. 14 d.u.p).

Din această declarație, pe care inculpatul a acceptat să o dea după ce i s-au pus în vedere drepturile prevăzute de art. 83 Cod procedură penală, așadar inclusiv împrejurarea că ceea ce declară poate fi folosit ca mijloc de probă împotriva sa, rezultă nu doar faptul că și-a asumat efectuarea unui raport de expertiză incomplet, ci și circumstanțele în care aceasta s-a întâmplat, adică la solicitarea directorului Iliescu și în prezența inculpatelor Dicu și Gheorghită, care au știu, la rândul lor, faptul că expertiza nu răspunde obiectivelor stabilite de Consiliul de Administrație.

Cu toate acestea, cele două inculpate nu numai că nu au avut nicio reacție, ba mai mult, nu au adus în discuție acest aspect în ședința Consiliului de Administrație din 26.09.2008, când, potrivit procesului-verbal, inculpata Dicu „a prezentat membrilor Consiliului de Administrație implicațiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică **agreate de ICDPP** asupra notificării ASR Prințul de România”, iar inculpata Gheorghită Dragomira s-a mărginit să spună doar că „a confruntat suprafețele de teren rezultate din schițele întocmite de expertul cadastral cu cele din actele normative” și că „diferențele rezultate se încadrează în toleranța admisă de 6%”.

Inducerea în eroare prin omisiune a membrilor Consiliului de Administrație a fost favorizată de faptul că în ședința din 26.09.2008 acestora nu li s-a pus la dispoziție raportul de expertiză, în materialitate lui, ci au fost prezentate doar concluziile acestuia de către directorul Iliescu, susținut de inculpatele Dicu și Gheorghită, adică exact persoanele care s-au aflat în contact

cu inculpatul Stoian, au participat la discuțiile cu acesta și au cunoscut exact în ce a constat expertiza efectuată de acesta.

Mai mult, contrar celor menționate în procesul-verbal de ședință, redactat în integralitate de inculpata Dicu, la ședința Consiliului de Administrație nu a participat, în realitate, și inculpatul Stoian.

Prin urmare, cunoscând atât obiectivele expertizei, cât și finalitatea acesteia, inculpatul Stoian a știut că lucrarea întocmită de el va fi avută în vedere de Consiliul de Administrație la soluționarea notificării, lucru care s-a și întâmplat.

Astfel, având în vedere mențiunile din procesul-verbal al ședinței din 2.09.2008, emiterea deciziei referitoare la terenul notificat era formal condiționată de concluziile expertizei dispuse cu același prilej.

Prin urmare, și inculpatul Stoian, prin lucrarea efectuată, a contribuit la emiterea deciziei în baza căreia terenul pe care l-a individualizat în așa-zisa „expertiză” a fost restituit în mod nelegal inculpatului Al României Paul.

În privința **inculpatei Gheorghită Dragomira**, deși aceasta și-a exprimat nedumerirea pentru faptul că este singurul membru al Consiliului de Administrație trimis în judecată ca autor al infracțiunii de abuz în serviciu în legătură cu modul de soluționare a notificării referitoare la Ferma Regală Băneasa, situația în care se găsește această inculpată nu este identică cu cea în care s-au aflat ceilalți membri ai Consiliului de Administrație.

Făcând abstracție de legătura de rudenie dintre ea și inculpata Dicu, care probabil i-a permis inculpatei Gheorghită „să înțeleagă mai bine” documentele aflate la dosar, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că, spre deosebire de ceilalți membri ai Consiliului de Administrație, inculpata Gheorghită Dragomira a caucionat acțiunile inculpatei Dicu și ale directorului Iiescu, care au avut ca finalitate restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului și în domeniul public al statului.

Inculpata Gheorghită a fost singurul membru al Consiliului de Administrație (alături, evident, de directorul Iiescu) care a votat în favoarea restituirii terenului, deși a avut cunoștință de Nota juridică întocmită de fiica sa la 14.04.2008, în care, dincolo de lipsa unor documente, care nu au fost complinite (cum ar fi certificatul de moștenitor al Elenei Lupescu), erau ridicate și alte probleme, care puneau în discuție însăși admisibilitatea notificării prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

În ce privește amplasarea terenului la momentul preluării sale, susținerile inculpatei Gheorghită, în sensul că „s-a discutat despre situația acestuia și s-a ajuns la concluzia că este în intravilan, întrucât era situat în comuna Băneasa, jud. Ilfov”, nu corespund adevărului, fiind infirmate chiar de conținutul procesului-verbal al ședinței Consiliului de Administrație, în ambele variante (din Registru și cel semnat), dar și de declarațiile celorlalți membri ai consiliului, audiați în calitate de martori. Astfel, cu excepția martorului Oancea, cel care a și ridicat această problemă în ședința din 2.09.2008, niciunul dintre ceilalți membri nu a menționat că „s-a ajuns la concluzia că este intravilan.”

De altfel, din conținutul procesului-verbal nu rezultă că inculpata Gheorghită ar fi exprimat un punct de vedere la chestiunea ridicată explicit de

martorul Oancea, singura persoană care s-a exprimat cu acest prilej, afirmând un fapt nereal cu titlu de certitudine, fiind inculpatul Roșu.

Mai mult, dacă această chestiune a fost tranșată în ședința din 2.09.2008, inculpata Gheorghită nu a putut explica de ce, totuși, un obiectiv al expertizei dispuse cu această ocazie a fost chiar amplasamentul terenului la data preluării de către stat.

Tot astfel, inculpata Gheorghită a susținut că discuțiile din ședința din data de 2.09.2008 au fost redactate fidel în procesul-verbal, iar în urma acestora „s-au supus la vot toate aspectele cerinței Legii nr. 10”, aspecte care nu corespund adevărului, pentru motivele expuse anterior.

În realitate, prin susținerile neadevărate făcute, inculpata Gheorghită nu și-a susținut doar propria nevinovăție, ci a încercat să apere astfel și pe inculpata Dicu și, implicit, pe inculpatul Roșu, în condițiile în care varianta finală a procesului-verbal a fost stabilită de cei doi inculpați.

S-a reținut, însă, că dincolo de aceste susțineri necorespunzătoare adevărului, conduita inculpatei Gheorghită după ședința din 2.09.2008 demonstrează conivența sa infracțională, creându-i astfel o poziție singulară printre membrii Consiliului de Administrație (fără a-l lua în considerare și pe directorul Iliescu, care a decedat între timp).

Astfel, deși inculpata a susținut că nu s-a implicat în efectuarea expertizei și nu i-a dat îndrumări expertului, din declarația inculpatului Stoian a rezultat că acesta a purtat discuții cu directorul Iliescu și inculpata Gheorghită, din care a înțeles că interesul acestora era doar în legătură cu delimitarea terenului, iar nu acela de a verifica dacă terenul pretins se suprapunea peste terenul institutului, deși acesta era esențial.

În acest sens, din declarațiile martorei Andrei Ana-Maria, membru în Consiliul de Administrație, a rezultat că l-a văzut pe expert în teren, fiind însoțit de inculpata Gheorghită Dragomira.

Totodată, inculpatul Stoian a adus la cunoștința directorului Iliescu, de față fiind și inculpatele Dicu și Gheorghită Dragomira, că pentru a răspunde la obiectivul referitor la amplasarea terenului la data preluării de către stat are nevoie de date de la arhivă, planuri și schițe, condiții în care directorul Iliescu i-a spus „să facă lucrarea fără acel obiectiv”, pentru că „se grăbește foarte tare” și nu-i interesează decât suprafețele și variantele de loturi.

În final, așa cum a rezultat din declarațiile constante ale inculpatului Stoian, acesta a predat lucrarea efectuată inculpatei Gheorghită, care a cunoscut conținutul real al acesteia.

Prin urmare, deși inculpata Gheorghită a cunoscut că așa-zisa expertiză nu este conformă celor dispuse în ședința din 2.09.2008 a Consiliului de Administrație din care făcea parte, nu a adus la cunoștință acest aspect în ședința din 26.09.2008, în condițiile în care, potrivit convocatorului, urmau să se discute tocmai concluziile raportului de expertiză în vederea emiterii unei decizii în ce privește notificarea inculpatului Al României Paul.

Cu această ocazie, inculpata Gheorghită s-a mărginit să susțină că a confruntat suprafețele de teren rezultate din schițele întocmite de inculpatul Stoian cu cele din actele normative și a constatat că diferențele rezultate se încadrează în toleranța admisă, de 6%, fiind din nou în consonanță cu inculpata

Dicu, care, deși la rândul său cunoștea că inculpatul Stoian nu răspunsese tuturor obiectivelor stabilite anterior, nu a adus acest aspect la cunoștința membrilor consiliului, ci le-a prezentat „implicațiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică agreate de ICDPP asupra notificării ASR Prințul de România”.

De altfel, contrar realității, inculpata Gheorghită a susținut în declarațiile date în cauză că raportul de expertiză a fost prezentat fizic membrilor Consiliului de Administrație, iar inculpatul Stoian a fost prezent la ședință, aspect consemnat în mod neadevărat de inculpata Dicu în procesul-verbal pe care aceasta l-a întocmit în mod exclusiv.

Astfel, membrii Consiliului de Administrație au avut în vedere doar susținerile orale ale directorului Iliescu, precum și ale inculpatelor Dicu și Gheorghită, care au prezentat în mod omisiv conținutul așa-zisului raport de expertiză, deși acesta trebuia analizat prin raportare la toate obiectivele stabilite în ședința din 2.09.2008. Or, dacă ar fi avut la dispoziție lucrarea întocmită de inculpatul Stoian, ar fi realizat cu ușurință că, în realitate, el nu efectuase un raport de expertiză și că, practic, nu a răspuns cerințelor impuse anterior de consiliu, astfel încât această lucrare nu ar fi putut să stea la baza unei decizii în ce privește notificarea inculpatului Al României Paul.

Acest lucru a fost posibil ca urmare a conivenței stabilite între directorul Iliescu și inculpatele Dicu și Gheorghită, în calitate de reprezentanți ai institutului, și inculpatul Al României Paul și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

În cazul inculpatei Gheorghită, împrejurarea că aceasta a acționat în beneficiul acestor din urmă inculpați a fost probată și de declarațiile martorului Oancea Florin, care a arătat în declarația dată în fața primei instanțe, menținută în apel, că legătura cu „reprezentanții prințului” se făcea prin intermediul inculpatelor Dicu și Gheorghită.

Astfel, martorul a relatat discuțiile purtate în anul 2010 cu directorul Iliescu și inculpata Gheorghită, în contextul în care la institut era în desfășurare controlul Curții de Conturi, care s-a finalizat prin procesul-verbal de constatare întocmit la 12.10.2010 și în care s-a reținut că retrocedarea de către Consiliul de Administrație al I.C.D.P.P. a terenului în suprafață de 170.924,975 m.p., proprietate publică a statului, către inculpatul Al României Paul, s-a făcut fără a avea competențele legale de aprobare a acestei operațiuni patrimoniale și cu încălcarea prevederilor legale în domeniul proprietății publice (vol. 13 d.u.p).

Din aceste discuții, martorul Oancea a reținut că directorul Iliescu făcea presiuni asupra inculpatei Gheorghită pentru obținerea unei rezoluții favorabile, printr-o intervenție a inculpatului Truică la Curtea de Conturi, în condițiile în care, cu altă ocazie, același director îl îndrumase pe martor să ia legătura cu inculpata Gheorghită pentru ca aceasta „să vorbească” cu „prințul”.

Prin urmare, probatoriul administrat în cauză, inclusiv propriile declarații necorespunzătoare adevărului, o individualizează pe inculpata Gheorghită Dragomira ca fiind acel membru al Consiliului de Administrație (alături de directorul Iliescu Horia, decedat între timp), care a acționat în deplină cunoștință de cauză în ce privește restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului către inculpatul Al României Paul, aceasta acceptând atât păgubirea

Statului Român (cu atât mai mult cu cât cunoștea cel mai bine situația patrimoniului institutului, prin prisma calității deținute), cât și obținerea unui folos material necuvenit de către acest din urmă inculpat.

În privința **inculpatului Sin Gheorghe**, din actul de sesizare a rezultat că acestuia i s-au imputat două acțiuni, prin care ar fi ajutat la restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor: pe de o parte, semnarea adresei nr. 1420 din 29.07.2008, iar pe de altă parte, participarea la ședința Consiliului de Administrație al institutului din 2.09.2008.

În ce privește adresa sus-menționată, semnată de inculpatul Sin Gheorghe, în calitate de secretar general al A.S.A.S, din conținutul ei rezultă că aceasta a fost emisă în atenția directorului institutului, numitul Iiescu Horia, ca urmare a faptului că, la data de 29.07.2008, inculpatul Al României Paul se adresase Academiei de Științe Agricole și Silvice (A.S.A.S), solicitând ca, în considerarea calității sale, de coordonare a activității institutului, A.S.A.S. să ia măsuri pentru convocarea de urgență a Consiliului de Administrație al institutului pentru a supune dezbaterii notificarea sa, cu invitarea reprezentantului său legal la lucrările organului de conducere, conform art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

Prin urmare, emiterea acestei adrese de către inculpatul Sin, prin care se solicita convocarea Consiliului de Administrație pentru discutarea notificării inculpatului Al României Paul și invitarea reprezentantului acestuia la ședința în care urma să se ia în discuție notificarea, nu a avut la bază vreo inițiativă personală a inculpatului Sin, ci solicitarea explicită a lui Al României Paul, adresată în scris A.S.A.S., în subordinea căreia își desfășura activitatea Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În condițiile în care probatoriul administrat în cauză nu a demonstrat existența unei legături între inculpatul Sin, pe de o parte, și membrii grupului infracțional și inculpatul Al României Paul, pe de altă parte, s-a reținut că emiterea acestei adrese nu are în sine o conotație penală.

Mai mult, s-a reținut că, în aceeași zi, 24.07.2008, o adresă cu un conținut asemănător și o solicitare identică fusese transmisă de inculpatul Al României Paul și Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în atenția directorului institutului, astfel încât convocarea Consiliului de Administrație se putea face și în temeiul acesteia, iar nu doar a adresei primite de la A.S.A.S.

Potrivit art. 17 alin. 1 din Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, convocarea Consiliului de Administrație se putea face doar de președinte (directorul institutului), vicepreședinte sau la solicitarea a cel puțin 3 membri, iar nu și a A.S.A.S.

Or, în speță, așa cum rezultă și din invitațiile transmise tuturor participanților la ședința din 2.09.2008, convocarea Consiliului de Administrație s-a făcut de către directorul Iiescu Horia.

În ce privește participarea inculpatului Sin la ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008, aceasta a avut aparent un caracter neobișnuit, în

condițiile în care inculpatul nu făcea parte din consiliu și nu mai participase anterior, chiar și în calitate de invitat, la ședințele acestuia.

În acest context, s-a reținut că participarea inculpatului Sin la ședința din 2.09.2008 a avut la bază invitația scrisă pe care i-a adresat-o în nume personal directorul institutului (fil. 236, vol. 10 d.u.p).

În condițiile în care directorul Iliescu nu a fost audiat în prezenta cauză, fiind decedat, nu au putut fi stabilite motivele pentru care acesta a considerat necesară invitarea inculpatului Sin, în calitate de secretar general al A.S.A.S., însă din declarațiile acestuia din urmă, neînfirmate de celelalte mijloace de probă, a rezultat că inculpatul a considerat că trebuie să răspundă invitației primite, în contextul în care existau demersuri anterioare ale A.S.A.S., concretizate într-o notificare adresată comisiei de fond funciar a sectorului 1, prin care era revendicată o suprafață de teren în aceeași zonă, întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 247/2005, astfel încât exista riscul suprapunerii terenului solicitat de inculpatul Al României Paul cu terenul revendicat de A.S.A.S. În plus, poziția exprimată până la acel moment de A.S.A.S. fusese în sensul protejării patrimoniului institutelor de cercetare din subordine, fiind vorba despre terenuri indispensabile cercetării, iar în ce privește notificarea inculpatului Al României Paul, terenul solicitat era în extravilan și nu putea face obiectul Legii nr. 10/2001.

Potrivit mențiunilor din procesul-verbal al ședinței din 2.09.2008, singura poziție exprimată de inculpatul Sin a vizat „necesitatea delimitării proprietății care se solicită”, în condițiile în care acesta a precizat că o parte din teren se află și în proprietatea A.S.A.S.

Atât inculpatul Sin, cât și martora Popescu Ileana, jurista A.S.A.S. care a participat la ședința din 2.09.2008, la solicitarea inculpatului, au contestat conținutul procesului-verbal, care nu ar reda cu fidelitate și în întregime discuțiile purtate și, mai ales, susținerilor lor, cu referire la regimul juridic al terenului (extravilan, care nu face obiectul Legii nr. 10/2001) și la împrejurarea că acesta este indispensabil cercetării, iar A.S.A.S. nu este de acord cu restituirea lui.

Deși probatoriul testimonial administrat în cauză nu a confirmat faptul că inculpatul Sin și martora Popescu ar fi avut și alte susțineri decât cele menționate în procesul-verbal, niciunul dintre martorii audiați în cauză nu au arătat că inculpatul ar fi susținut în vreun fel legalitatea și temeinicia notificării sau că s-ar fi exprimat în favoarea restituirii terenului solicitat, ci doar că ar trebui identificat terenul pentru care s-a formulat cererea de retrocedare.

Potrivit martorului Hera Cristian, președintele de la acea vreme a A.S.A.S., acesta a fost informat de către inculpatul Sin și martora Popescu despre ședința la care au participat și, ca urmare a acestei informări, a fost redactată adresa nr. 1772 din 2.09.2008 prin care A.S.A.S. a încunoștințat oficial institutul despre cererea de reconstituire a dreptului de proprietate pe care o formulase în baza Legii nr. 247/2005 pentru o suprafață totală de 62,74 ha. și care fusese adresată Comisiei locale a sectorului 1 de fond funciar.

Mai mult, în această adresă s-a solicitat să nu se întreprindă măsuri de înstrăinare a imobilului identificat conform unei expertize topografice, care ar fi atestat suprapunerea suprafeței revendicate de A.S.A.S. cu amplasamentul actual

al mai multor instituții, inclusiv Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, având în vedere că „dosarul nostru de fond funciar este în curs de soluționare la Primăria sectorului 1.”

Prin urmare, această adresă transmisă de A.S.A.S. institutului între cele două ședințe ale Consiliului de Administrație nu este în contradicție cu poziția exprimată de Sin Gheorghe în ședința din 2.09.2008, singura la care inculpatul a participat și care dovedește că nu s-a exprimat în favoarea retrocedării terenului solicitat de Al României Paul Philippe.

În consecință, niciuna dintre acțiunile imputate inculpatului Sin Gheorghe prin actul de sesizare nu a constituit un ajutor acordat directorului Iliescu sau celorlalți membri ai Consiliului de Administrație pentru a dispune restituirea nelegală a terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe, neputându-se reține în sarcina inculpatului Sin săvârșirea vreunei fapte prevăzute de legea penală.

În concluzie, față de toate considerentele expuse anterior, contrar concluziei la care a ajuns instanța de fond, pe baza întregului probatoriu aflat la dosarul cauzei, instanța de apel a constatat că faptele imputate prin actul de sesizare în cazul restituirii fostei Ferme Regale Băneasa, există, au fost săvârșite de inculpații indicați în rechizitoriu (cu excepția inculpatului Sin Gheorghe) și întrunesc condițiile de tipicitate ale infracțiunii de **abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în forma autoratului, respectiv a complicității**.

Astfel, Înalta Curte a constatat, contrar celor reținute de instanța de fond, că restituirea în natură a terenului în suprafață de 170.924,97 mp. aflat în domeniul public al Statului Român și în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor s-a făcut cu încălcarea art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 cu referire la art. V alin. 1 și 2 din Legea nr. 247/2005, art. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 și art. 3 din H.G. nr. 1881/2005, dar și la art. 9 alin. 1, art. 10 alin. 1 și 2 și art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000, art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998 și art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, dar și cu nesocotirea art. 10 alin. 1, 2 și 5 și art. 21 din Legea nr. 10/2001.

Restituirea nelegală a terenului sus-menționat a avut ca urmare producerea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

S-a reținut că, în speță, nu este vorba despre o simplă decizie eronată a Consiliului de Administrație, pentru care ar fi responsabili doar membrii acestuia, ci despre deturnarea unei decizii a unei instituții publice în beneficiul

unui grup de interese transfrontatier, ce a avut drept consecință prejudicierea Statului Român.

Tot astfel, restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului și în domeniul public al statului nu a fost doar o afacere personală a inculpatului Trucă și a unui director corupt, care a și decedat mai înainte de declanșarea cercetărilor penale, așa cum s-a încercat să se acrediteze de către ceilalți inculpați acuzați în prezenta cauză.

Restrângerea responsabilității pentru faptele ilegale cauzatoare de prejudicii la membrii Consiliului de Administrație sau la directorul decedat face abstracție de adevărata situație de fapt din speță, potrivit căreia persoane din interiorul institutului au conlucrat perfect cu adevărații beneficiari ai restituirii ilegale, inclusiv, dar nu doar cu inculpatul Trucă, aceștia reușind să determine, pe fondul lipsei de cunoștințe juridice, al ascunderii unor documente, inclusiv a contractului de cesiune de drepturi încheiat la 1.11.2006 între inculpații Al României Paul și S.C. Reciplia S.RL., dar și al adevăratei legături stabilite între conducerea institutului și membrii unui grup infracțional organizat, luarea de către Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin încălcarea legii, a unor hotărâri cu consecințe păgubitoare atât pentru Statul Român, cât și pentru institutul în care cei mai mulți își desfășurau activitatea.

Astfel, inculpații care au fost trimiși în judecată în legătură cu retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, în calitate de autor, respectiv complici, au prevăzut rezultatul socialmente periculos al faptelor lor, urmărind sau doar acceptând păgubirea patrimoniului public al statului și, corelativ, obținerea unor foloase necuvenite de către alte persoane.

Prin urmare, criticile Parchetului și ale părții civile ce pun în discuție greșita achitare a inculpaților (cu excepția lui Sin Gheorghe) pentru faptele săvârșite în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa au fost apreciate întemeiate, astfel încât, admitând căile de atac formulate, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Înalta Curte a procedat la rejudecarea cauzei după desființarea sub acest aspect a sentinței atacate și a dispus *condamnarea următorilor inculpați* pentru:

- în cazul inculpatei Gheorghită Dragomira: **abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în luna septembrie 2008, a aprobat, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară menționate anterior, restituirea în natură către inculpatul Al României Paul a terenului în suprafață de 170.924,97 mp. aflat în domeniul public al Statului Român și în administrarea institutului, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Trucă Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Truică Remus: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înțelegerii stabilite cu inculpații Tal Silberstein și Roșu Robert, deși știa că, în baza actelor existente la dosar și a dispozițiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia și în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Roșu Robert Mihăiță: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înțelegerii stabilite cu inculpații Tal Silberstein și Truică Remus, deși știa că, în baza actelor existente la dosar și a dispozițiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispozițiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 și art. 144 alin. 2 și 3 din Statutul profesiei de avocat, precum și art. 1.1 din Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârșirii faptei, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia și în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatei Dicu Corina Teodora: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în luna septembrie 2008, în calitate de avocat al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, deși știa că, în baza actelor existente la

dosar și a dispozițiilor legale în vigoare, institutul nu poate restitui în mod legal inculpatului Al României Paul terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispozițiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 și art. 144 alin. 2 și 3 din Statutul profesiei de avocat, precum și art. 1.1 din Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârșirii faptei, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia și în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Trucă Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Al României Paul Philippe: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înțelegerii stabilite cu inculpații Trucă Remus și Roșu Robert, deși știa că, în baza actelor existente la dosar și a dispozițiilor legale în vigoare, terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002 nu-i poate fi restituit în mod legal de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia și în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Trucă Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Stoian Ioan: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în luna septembrie 2008, cunoscând că nu are dreptul de a efectua expertize, a întocmit o lucrare în numele altei persoane, utilizând în acest sens ștampila de expert autorizat a numitului Stângu Ioan, pe care a intitulat-o „expertiză tehnică imobiliară”, lucrare care, deși nu întrunea cerințele unei asemenea expertize și nu răspundea tuturor obiectivelor stabilite în ședința Consiliului de Administrație din 2.09.2008, a fost folosită de directorul Iliescu Horia și de inculpatele Gheorghită Dragomira și Dicu Corina în ședința aceluiași consiliu din 26.09.2008 și a stat la baza adoptării, la aceeași dată, cu încălcarea

dispozițiilor legale, a hotărârii și dispoziției de restituire a suprafeței de 170.924,97 mp. teren aflat în administrarea institutului, menționat ca atare în cuprinsul lucrării, contribuind astfel la cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

Înalta Curte a constatat că infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, s-a consumat la data când s-a produs paguba în patrimoniul Statului Român, care coincide cu data la care a fost realizat folosul necuvenit de inculpatul Al României Paul, respectiv 26.09.2008.

Potrivit art. 154 alin. 1 lit. b și alin. 2 Cod penal, respectiv art. 122 alin. 1 lit. b și alin. 2 Cod penal (1969), termenul general de prescripție a răspunderii penale, de 10 ani, curge de la data săvârșirii infracțiunii, care este data consumării acesteia, conform art. 174 Cod penal, respectiv art. 144 Cod penal (1969), iar acesta nu s-a împlinit până la momentul la care s-a dispus față de inculpații sus-menționați efectuarea în continuare a urmăririi penale.

În ce privește termenul special de prescripție a răspunderii penale prev. de art. 124 Cod penal (1969) și art. 155 alin. 4 Cod penal, acesta s-ar fi împlinit în 26.09.2023, iar conform legii penale în vigoare în 26.09.2028, așadar ulterior soluționării definitive a prezentei cauze.

În ce privește **infracțiunea de dare de mită imputată inculpatului Truică Remus**, Înalta Curte a constatat că fapta acestuia care, în toamna anului 2008, a plătit directorului Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, numitul Iliescu Horia, o excursie pe Coasta de Azur, pentru ca acesta să sprijine în Consiliul de Administrație și să aprobe restituirea terenului aferent fostei Ferme Regale Băneasa, deși știa că aceasta este contrară legii, întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de dare de mită.

În acest sens, contrar celor reținute de instanța de fond, Înalta Curte a constatat că foloasele primite de directorul institutului de la inculpatul Truică au fost în legătură cu îndeplinirea unui act contrar îndatoririlor de serviciu, în condițiile în care probatoriul administrat în cauză a demonstrat că restituirea terenului aflat în administrarea institutului s-a făcut cu încălcarea legii, fapt cunoscut atât de mituitor, cât și de cel mituit.

Cu toate acestea, s-a reținut că, deși fapta imputată există, a fost săvârșită de inculpat și întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de dare de mită, răspunderea penală este înlăturată ca efect al intervenirii prescripției răspunderii penale, aspect constatat și de instanța de fond prin sentința apelată.

Prin urmare, criticile formulate în apel de inculpatul Truică Remus, care au pus în discuție existența faptei și condițiile de tipicitate ale infracțiunii de dare de mită, au fost apreciate nefondate.

VII. Referitor la criticile formulate de Ministerul Public în legătură cu infracțiunea de mărturie mincinoasă:

Acuzația adusă inculpatului Gostin Marian prin actul de sesizare a constat în aceea că, fiind audiat în calitate de martor la datele de 1.03.2016 și 15.03.2016 în legătură cu mandatul avut de la inculpatul Al României Paul și demersurile întreprinse pentru retrocedarea bunurilor revendicate de acesta, inculpatul Gostin a făcut declarații necorespunzătoare adevărului cu privire la împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare la Primăria Snagov, legătura de prietenie cu primarul Biriș Teodor și implicarea în obținerea hotărârii, respectiv contactarea și coordonarea avocaților pentru formularea unei acțiuni în instanță, potrivit înțelegerii avute cu acesta.

Pe de o parte, în privința celor două declarații care formează obiectul acuzațiilor, Înalta Curte a constatat că, în prima declarație dată în calitate de martor, la 1.03.2016, inculpatul Gostin a recunoscut că a încheiat un contract de mandat cu inculpatul Al României Paul pentru a întreprinde demersuri legale pentru revendicarea Pădurii Snagov, urmând să primească un procent din pădurea care s-ar fi obținut.

În privința acestor demersuri, inculpatul Gostin a arătat că doar a plătit avocații care s-au ocupat de procesul de la Judecătoria Buftea, însă nu a discutat cu aceștia, nu s-a prezentat în instanță, nu a vorbit niciodată cu primarul Biriș.

În cea de-a doua declarație dată în calitate de martor, la 15.03.2016, inculpatul Gostin a susținut, în esență, aceleași aspecte, arătând suplimentar că, până la termenul de judecată din dosarul de la Judecătoria Buftea, nu a fost la primăria Snagov și nu știe dacă avocații au discutat cu primarul, viceprimarul sau jurista primăriei.

Avocații angajați i-ar fi fost sugerați de inculpatul Al României Paul și avocatul acestuia, Igreș Ioan, însă nu a discutat chestiuni concrete despre acțiunea în justiție, rolul său fiind doar acela de a plăti avocații.

Inculpatul a arătat că nu știe/nu-și amintește cine s-a prezentat la proces, în calitate de avocat și nici dacă procesul s-a pierdut sau s-a câștigat.

Pe de altă parte, examinând conținutul actului de sesizare, Înalta Curte a constatat că inculpatul Gostin a fost prezentat ca fiind un om de afaceri influent în județul Ilfov, cu care inculpatul Al României Paul a intrat în legătură, în contextul în care acesta era preocupat să găsească persoane cu influență politică și resurse financiare, care, în schimbul cedării unei părți din bunurile revendicate, puteau obține aceste bunuri prin trafic de influență, în condițiile în care toate persoanele implicate știau că Pădurea Snagov nu mai poate fi retrocedată legal.

În acest sens, s-a arătat că inculpatul Gostin avea o relație apropiată cu primarul de la acea dată al localității Snagov, martorul Biriș Ioan și, de comun acord cu acesta, a apelat la martorul Bădulescu, avocat, pentru a găsi o soluție care să eludeze dispozițiile legilor speciale de retrocedare.

S-a recurs astfel la o acțiune în constatare, admisă la primul termen de judecată, la care, potrivit înțelegerii cu martorul Biriș, primăria Snagov nu s-a opus și nici măcar nu a depus întâmpinare. Din practica hotărârii judecătorești rezultă că, la primul și unicul termen de judecată, singura susținere a consilierului juridic al primăriei a fost că „lasă la aprecierea instanței”. Ulterior, așa cum probează actele existente la dosar, pârâta nu a declarat apel împotriva sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea.

Prin urmare, din această situație de fapt expusă în actul de sesizare a rezultat că inculpatul Gostin ar fi fost implicat în demersuri ilicite, finalizate cu obținerea sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, care ulterior a fost folosită de ceilalți inculpați din prezenta cauză pentru a justifica restituirea nelegală a suprafeței de 46,78 ha. din Pădurea Snagov.

Astfel, în rechizitoriu s-a precizat că inculpatul Gostin ar fi acționat cu intenție pentru a obține fără drept Pădurea Snagov, bazându-se pentru aceasta pe relațiile avute la primăria Snagov.

În ambele declarații pe care le-a dat în calitate de mărtor în faza de urmărire penală, inculpatul Gostin nu a spus adevărul cu privire la aspecte esențiale asupra cărora a fost întrebat, cum ar fi relațiile pe care acesta le-a avut la primăria Snagov, mai exact cu fostul primar Biriș Ioan, precum și demersurile pe care le-a făcut prin intermediul acestuia pentru a reuși obținerea unei hotărâri judecătorești în favoarea inculpatului Al României Paul, în condițiile în care probatoriul testimonial administrat în cauză a demonstrat că, în baza înțelegerii avute cu primarul localității Snagov, această instituție publică nu și-a făcut în mod deliberat nicio apărare în respectiva cauză (nu a depus întâmpinare, nu a exprimat niciun punct de vedere cu ocazia dezbaterilor și nu a atacat hotărârea pronunțată).

Având în vedere cele expuse anterior cu privire la situația de fapt reținută în actul de sesizare, în mod evident, aspectele pe care inculpatul Gostin trebuia să le relateze, în calitate de mărtor, l-ar fi putut teoretic expune unei investigații penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență sau la o posibilă participatie la infracțiunea de abuz în serviciu.

În aceste condiții, inculpatul Gostin a fost pus să aleagă între a spune adevărul, cu consecința furnizării de informații incriminatoare inclusiv cu privire la propria conduită ilicită, și a minți, cu consecința incriminării sale pentru săvârșirea infracțiunii de măturie mincinoasă.

Împrejurarea că, la data audierii sale în calitate de mărtor, răspunderea penală pentru aceste infracțiuni era prescrisă, fiind împlinit termenul general de prescripție, a fost lipsită de relevanță din perspectiva reținerii infracțiunii de măturie mincinoasă, neputându-se pretinde mărtorului să cunoască amănunte în legătură cu actele îndeplinite și stadiul procedurilor în cauză la momentul la care a fost audiat în această calitate, fiind suficient să aibă o temere *in abstracto* cu privire la o posibilă incriminare a sa pentru săvârșirea unor infracțiuni, inclusiv în legătură cu care este chemat să depună măturie, chiar dacă *in concreto* aceasta nu mai era permisă de lege, întrucât era incidentă o cauză care înlătură răspunderea penală.

Așa cum rezultă și din jurisprudența recentă a Curții Constituționale, „mărtorul veritabil este acela care nu a participat în niciun fel la săvârșirea infracțiunii, ci doar are cunoștință despre aceasta, respectiv are cunoștință despre fapte sau împrejurări esențiale care determină soarta procesului. Participantul la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală are o strânsă legătură cu infracțiunea dedusă judecării, astfel încât, în cazul său, operează o prezumție de parțialitate – similar părților și subiecților procesuali principali. Or, mărtorul, de principiu, se situează în afara intereselor raportului juridic concret dedus judecării și, tocmai de aceea, se pretinde ca el să fie obiectiv și să contribuie la

aflarea adevărului. Calitatea de martor presupune o participare corectă și loială la proces a celor care au informații ce pot conduce la dezlegarea pricinii ori constatării vinovăției sau nevinovăției unei persoane. Această calitate însă trebuie să se mențină pe toată durata procesului, pentru că doar atunci i se poate cere martorului să fie consecvent în relatarea adevărului.” (decizia Curții Constituționale nr. 236/2020)

În speță, în raport cu cele expuse anterior, s-a constatat că inculpatul Gostin nu a fost un „martor veritabil”, iar prin conduita pe care a adoptat-o cu ocazia celor două declarații date în această calitate, a ales să-și protejeze propria persoană față de o posibilă incriminare, fiind astfel lipsit de libertatea de voință și acțiune pe care o are martorul asupra căruia nu planează vreun dubiu cu privire la participarea sa la săvârșirea unei infracțiuni.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte a apreciat că soluția de achitare dispusă de instanța de fond pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă de către inculpatul Gostin Marian este legală, critica Parchetului fiind nefondată.

VIII. Legea penală mai favorabilă:

Instanța de apel a constatat că, deși instanța de fond a stabilit legea penală mai favorabilă, aceasta a fost determinată doar cu privire la inculpații care au fost condamnați prin sentința apelată.

Având în vedere soluțiile de condamnare dispuse de instanța de apel, ca urmare a admiterii căii de atac exercitate de Parchet și de părțile civile R.N.P. Romsilva și Ministerul Finanțelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P. Brașov, s-a impus stabilirea legii penale mai favorabile și cu privire la inculpații achitați în primă instanță, în limitele admiterii acestor apeluri.

Prin urmare, Înalta Curte a constatat că de la data comiterii faptelor analizate anterior și până la soluționarea cauzei în apel există o succesiune de legi penale în timp.

Astfel, infracțiunile imputate inculpaților au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969, al Legii nr. 78/2000 și Legii nr. 39/2003, însă în prezent este în vigoare un alt Cod penal, adoptat prin Legea nr. 286/2009 și pus în aplicare prin Legea nr. 187/2012.

Determinarea legii penale mai favorabile se face în concret, prin raportare la faptele comise de fiecare persoană în parte și presupune analiza unor criterii referitoare la condițiile de incriminare, de tragere la răspundere penală și pedeapsă (quantum și modalitate de executare, tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni).

Înalta Curte a reținut că activitatea infracțională analizată în considerentele deciziei, incriminată inițial în Codul penal din 1969, Legea nr. 78/2000 și Legea nr. 39/2003, se regăsește în infracțiunile prevăzute în Codul penal în vigoare, dar și în Legea nr. 78/2000, inclusiv după modificarea sa prin Legea nr. 187/2012, neexistând diferențe semnificative între legea nouă și legea veche în privința condițiilor de incriminare.

În al doilea rând, în privința condițiilor de tragere la răspundere penală, s-a constatat că nu se ridică problema prescripției răspunderii penale pentru niciuna dintre infracțiunile care fac obiectul judecății (cu excepția celei de dare de mită, cu privire la care prima instanță a dispus deja încetarea procesului

penal), atât din perspectiva Codului penal din 1969, cât și a Codului penal în vigoare.

În fine, în privința pedepselor prevăzute de lege pentru infracțiunile săvârșite, instanța de apel a constatat că limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală în vigoare (Codul penal și Legea nr. 78/2000) sunt mai mici decât cele prevăzute de Codul penal din 1969, situația fiind similară și în cazul infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, după modificarea intervenită prin Legea nr. 187/2012, cât și al celei prevăzute de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003.

Astfel:

- în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave: 4-14 ani închisoare (art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu ref. la art. 309 Cod penal) față de 5-15 ani închisoare (art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 Cod penal 1969 rap. la art. 248/1 Cod penal 1969);

- în cazul infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat: 3-10 ani închisoare (art. 367 alin. 2 Cod penal) față de 5-20 ani închisoare, fără a se depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat (art. 7 alin. 1 și 2 din Legea nr. 39/2003).

În cazul concursului de infracțiuni, legea în vigoare presupune aplicarea unui spor obligatoriu la pedeapsa cea mai grea, spre deosebire de Codul penal din 1969 sub imperiul căruia sporirea pedepsei era facultativă.

În egală măsură, din perspectiva circumstanțelor atenuante judiciare, ca și a modalităților neprivative de libertate de executare a pedepselor, inclusiv cu referire la obligațiile instituite și la intervenirea reabilitării de drept, Codul penal din 1969 cuprinde reglementări mai favorabile.

Analizând situația fiecărui inculpat condamnat ca efect al admiterii apelurilor Parchetului și părților civile, prin raportare la criteriile menționate anterior, Înalta Curte a constatat următoarele:

1. În cazul inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin, legea penală mai favorabilă este legea nouă (Codul penal în vigoare și dispozițiile Legii nr. 78/2000, modificate prin Legea nr. 187/2012).

În condițiile în care acești inculpați au fost condamnați doar pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, fără luarea în considerare a unor circumstanțe atenuante judiciare și cu executarea pedepsei prin privare efectivă de libertate, legea penală mai favorabilă este legea în vigoare, întrucât aceasta prevede limite de pedeapsă mai mici decât cele rezultate din aplicarea legii vechi (4-14 ani închisoare, față de 5-15 ani închisoare).

2. În cazul inculpaților Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, legea penală mai favorabilă este legea nouă.

Astfel, faptele reținute în sarcina acestor inculpați sunt incriminate atât de legea veche, reprezentată de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cât și de Codul penal în vigoare, în art. 367 alin. 2.

Față de limitele de pedeapsă prevăzute de cele două legi penale succesive (5-20 de ani închisoare, fără se putea depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat, față de 3-10 ani conform legii noi), a rezultat că legea penală mai favorabilă în cazul acestor inculpați este Codul penal în vigoare.

3. În cazul inculpaților Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora și Stoian Ioan, legea penală mai favorabilă este legea veche (Codul penal din 1969 și dispozițiile Legii nr. 78/2000, anterior modificării prin Legea nr. 187/2012).

Deși legea nouă prevede pentru infracțiunile săvârșite limite mai mici de pedepse (4-14 ani închisoare, față de 5-15 ani închisoare), având în vedere că în cazul acestor inculpați sunt incidente unele împrejurări care pot constitui circumstanțe atenuante judiciare doar în condițiile art. 74 alin. 2 din Codul penal din 1969, cu consecința coborârii pedepselor sub minimul special, până la o limită care permite totodată stabilirea unei modalități neprivative de libertate de executare a pedepsei, ținând seama și de efectele acesteia, legea penală mai favorabilă aplicabilă acestor inculpați este legea veche.

4. În cazul inculpatului Al României Paul Philippe, având în vedere incidența unor împrejurări care pot constitui circumstanțe atenuate judiciare doar în condițiile art. 74 alin. 2 din Codul penal din 1969, cu consecința coborârii pedepselor sub minimul special, ca și modalitatea de sancționare a concursului de infracțiuni, legea penală mai favorabilă este legea veche (Codul penal din 1969 și dispozițiile Legii nr. 78/2000, anterior modificării prin Legea nr. 187/2012).

5. În cazul inculpatului Roșu Robert Mihăiță, având în vedere limitele mai mari ale pedepselor prevăzute de legea veche pentru cele două infracțiuni săvârșite, legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare, chiar în condițiile în care în sarcina acestuia s-a reținut săvârșirea unui concurs de infracțiuni, care, potrivit Codului penal în vigoare, presupune aplicarea obligatorie a unui spor.

6. În cazul inculpatei Igantenko (fostă Pavăloiu) Nela, legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare.

În condițiile în care inculpata a fost condamnată și pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în forma complicității, fără luarea în considerare a unor circumstanțe atenuante judiciare și cu executarea pedepsei prin privare efectivă de libertate, legea penală mai favorabilă este legea în vigoare, chiar în condițiile existenței unui concurs de infracțiuni, întrucât aceasta prevede pentru infracțiunea menționată limite de pedeapsă mai mici decât cele rezultate din aplicarea legii vechi (4-14 ani închisoare, față de 5-15 ani închisoare).

7. În cazul inculpatului Truică Remus, condamnat în fond pentru săvârșirea a două infracțiuni, prima instanță a stabilit că legea penală mai favorabilă este legea veche.

În condițiile în care, prin decizia instanței de apel, inculpatul a fost condamnat și pentru complicitate la abuz în serviciu, sancționată mai sever conform legii penale în vigoare, ținând seama totodată de modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante în cazul concursului de infracțiuni reglementată de Codul penal în vigoare, a rezultat că legea penală mai favorabilă rămâne legea veche (Codul penal din 1969 și Legea nr. 39/2003).

IX. Individualizarea pedepselor

La individualizarea pedepselor aplicate inculpaților a căror vinovăție a fost stabilită pe baza probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte a avut în vedere criteriile de individualizare prevăzute de art. 72 Cod penal (1969), respectiv art. 74 Cod penal în vigoare, în funcție de legea penală mai favorabilă aplicabilă fiecărui inculpat.

În acest sens, instanța de apel a avut în vedere gravitatea faptelor reținute în sarcina inculpaților, urmarea imediată produsă și contribuția concretă a fiecăruia la producerea acesteia.

În privința circumstanțelor personale, dincolo de împrejurarea că, cu puține excepții, inculpații nu au fost interesați să administreze probe în acest sens, influența acestora în stabilirea pedepselor de executat a fost, în general, una redusă, prin raportare la circumstanțele reale incidente în cauză.

S-a reținut că pregătirea superioară pe care cei mai mulți dintre inculpați o au, ca și împrejurarea că aceștia nu aveau antecedente penale ori erau integrați social, nu i-au împiedicat să încalce cu bună știință legea penală, toate acestea fiind mai degrabă circumstanțe cu caracter agravant decât unele favorabile inculpaților în procesul de individualizare a pedepselor.

În ce privește gravitatea faptelor comise de inculpați, Înalta Curte a reținut că acestea au fost săvârșite în beneficiul unui grup de interese, din care au făcut parte inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, precum și inculpații Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein, Trucă Remus, Roșu Robert, Andronic Dan, Marcovici Marius și Mateescu Lucian, aceștia, în calitate de membri ai unui grup infracțional organizat cu caracter transfrontalier, care a reunit persoane potente financiar, cu conexiuni certe la cel mai înalt nivel al statului român și, în parte, cu pregătire juridică superioară, grupare al cărei scop a fost dobândirea prin mijloace nelegale a unor proprietăți extrem de valoroase și, ulterior, realizarea unor profituri uriașe de pe urma acestora, întrucât, după obținerea lor, proprietățile puteau fi vândute în schimbul unor sume de bani importante sau puteau face obiectul altor investiții imobiliare derulate chiar de inculpați.

Acțiunile derulate de acest grup de interese s-au concretizat în infracțiuni de corupție sau asimilate acestora (trafic și cumpărare de influență, dare și luare de mită, abuz în serviciu), în care au fost antrenați și funcționari publici sau reprezentanți ai unor instituții publice, în urma cărora s-a reușit devalizarea Statului Român cu zeci de hectare de terenuri agricole și forestiere, situate inclusiv în domeniul public, care au intrat în stăpânirea efectivă a grupului infracțional organizat ascuns în spatele unei societăți-paravan de tip offshore, dar și a altor persoane care au avut legătură cu acesta, în baza unor înțelegeri de tip infracțional.

Faptul că o mare parte din bunurile obținute în mod nelegal au fost găsite la inculpații cercetați în prezenta cauză (Trucă Remus, Reclipsa – în spatele căreia se află inculpații Steinmetz și Silberstein) sau la alte societăți controlate de aceștia (cum este cazul inculpatei Ignatenko Nela), nu a fost apreciat drept un merit al inculpaților, ci doar urmarea neînțelegerilor intervenite între membrii grupului de interese în legătură cu împărțirea „prăzii”, care i-au împiedicat să se bucure de emolumentul activității lor infracționale, această împrejurare neputând

constitui o circumstanță favorabilă inculpaților în procesul de individualizare a pedepselor.

Tot astfel, în ce privește timpul scurs de la săvârșirea infracțiunilor, deși, în speță, pronunțarea unei hotărâri definitive care statuează asupra faptelor și vinovăției persoanelor cercetate a avut loc după mai mulți ani de la data comiterii acestora, acest aspect nu a atras concluzia că rezonanța socială a infracțiunilor săvârșite s-ar fi diminuat într-o asemenea măsură încât să conducă la aplicarea unor sancțiuni derizorii.

În acest context, s-a reținut că faptele care fac obiectul judecății în prezenta cauză au ajuns la cunoștința publicului abia în anul 2015, când organele de urmărire penală au început să le cerceteze efectiv, dată în raport de care nu se poate susține nici faptul că procedurile judiciare ar fi avut o durată excesivă, ținând seama de complexitatea deosebită a cauzei și numărul mare de persoane cercetate (23 de inculpați).

Prin urmare, fără a nega durata de timp scursă de la data comiterii infracțiunilor, instanța de apel a avut în vedere acest aspect în procesul de individualizare a pedepselor, însă nu i-a dat prevalență, fiind apreciat în contextul celorlalte criterii de individualizare prevăzute de lege.

Astfel, în privința **inculpaților Benyamin Steinmetz și Tal Silberstein**, chiar dacă au avut vizibilitate mai redusă în acțiunile concrete ale grupului infracțional, aceștia au cunoscut de la bun început termenii înțelegerii cu caracter infracțional, au asigurat finanțarea grupării și au fost ținuti la curent permanent, direct sau prin reprezentanți, în legătură cu stadiul demersurilor efectuate pentru atingerea scopului grupului infracțional, urmând a fi principalii beneficiari ai bunurilor restituite ilegal.

Ascunderea implicării acestor inculpați în proiectul Prințul/Receptia s-a făcut în mod deliberat, pentru a nu atrage atenția asupra adevăraților beneficiari ai afacerii, prin utilizarea unei societăți-paravan, Receptia, pe care inculpații o controlau „din umbră”, prin intermediul societăților care dețineau capitalul (părțile sociale) ale acesteia și pe care tot ei urmau să o finanțeze, asigurând resursele necesare obținerii bunurilor dorite.

Așa cum s-a arătat, împrejurarea că inculpații nu au reușit să se bucure de beneficiile activității infracționale pe care au pus-o la punct s-a datorat numai neînțelegerilor intervenite ulterior între membrii grupării și inculpatul Al României Paul cu privire la împărțirea celor două bunuri obținute în mod fraudulos (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), care s-au prelungit în timp până la intervenția organelor judiciare.

Față de aceste considerente, instanța de apel i-a condamnat pe inculpații Benyamin Steinmetz și Tal Silberstein la câte o pedeapsă cu închisoarea, într-un quantum moderat și cu executare în regim de detenție.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 67 alin. 1 Cod penal, Înalta Curte a interzis acestor inculpați, ca pedepse complementare și accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, iar doar ca pedeapsă complementară, în baza art. 66 alin. 1 lit. c Cod penal, le-a interzis acestora să se afle pe teritoriul României pe durata stabilită prin decizie.

Alături de inculpații Steinmetz și Silberstein, un rol esențial în cadrul grupării infracționale l-a avut **inculpatul Truică Remus**, care a reprezentat

interfața în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe, a purtat „negocierile” cu acesta, promițându-i că bunurile dorite de acesta pot fi obținute prin influența și puterea pe care „ei” o au și a acționat „la vedere” în acest scop, relaționând cu funcționarii de care depindea aducerea la îndeplinire a promisiunilor făcute și reușind, în final, ca prin demersurile sale ilicite să aducă în proprietatea grupării atât Pădurea Snagov, cât și Ferma Regală Băneasa.

S-a apreciat că acțiunile concrete ale inculpatului Truică pentru obținerea bunurilor respective, reținute deopotrivă în considerentele sentinței primei instanțe și ale deciziei instanței de apel, precum și amplexarea activității sale infracționale, justifică un tratament sancționator mai sever aplicat acestuia, fără însă a echivala cu stabilirea unor pedepse derizorii pentru inculpații care au constituit împreună cu inculpatul Truică nucleul grupării infracționale, căci toate acțiunile acestuia, de la traficarea de influență și până la intervențiile asupra funcționarilor implicați în restituirea bunurilor, s-au derulat cu acceptul și în deplina cunoștință de cauză a inculpaților Steinmetz și Silberstein.

Inculpatul Truică a fost parte din proiectul „Prințul/Receptiv”, fără a fi singura persoană implicată în această afacere, după cum societatea-paravan Receptiv, găsită vinovată la rândul său de săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, nu era a inculpatului Truică, ci acesta a acționat prin intermediul ei atât în propriul beneficiu, cât și în interesul celorlalți membri ai grupării infracționale.

Cu alte cuvinte, chiar dacă inculpatul Truică a fost persoana cea mai vizibilă, atât în relația cu cumpărătorul de influență, cât și în privința demersurilor concrete pentru obținerea bunurilor, acțiunile sale nu înlătură răspunderea penală a celorlalți inculpați, membri ai grupului infracțional organizat, ci justifică tratamentul sancționator diferit aplicat membrilor grupării, în funcție de rolul deținut și activitatea desfășurată de aceștia în mod concret.

Prin urmare, în cazul inculpatului Truică Remus, instanța de apel a apreciat că, pe de o parte, se impune admiterea apelului Parchetului și în ce privește individualizarea pedepselor, în sensul majorării sancțiunilor aplicate pentru infracțiunile de trafic de influență și spălare a banilor, iar pe de altă parte, condamnarea inculpatului la pedepse într-un quantum moderat pentru infracțiunea prev. de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 și complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, pedeapsa cea mai grea rezultată în urma contopirii fiind sporită, în condițiile prevăzute de art. 34 lit. b Cod penal (1969).

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 alin. 3 Cod penal 1969, instanța de apel a interzis inculpatului Truică Remus, ca pedepse complementare și accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și b Cod penal (1969).

S-a dedus din pedeapsa de executat durata reținerii și a arestului la domiciliu.

În cazul **inculpaților Andronic Dan, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu**, instanța de apel a avut în vedere că aceștia s-au alăturat ulterior grupării infracționale constituite de inculpații Steinmetz, Silberstein, Truică, cu ajutorul inculpatului Roșu, dar și gradul de implicare a lor, ca durată și/sau importanță, în funcționarea grupării, circumstanțe care au justificat aplicarea unor pedepse mai reduse, fără executare în regim de detenție,

dar cu supravegherea conduitei lor pe durata unui termen de încercare și obligarea la prestarea unei munci în folosul comunității, măsuri care, în aprecierea instanței de apel, sunt suficiente pentru îndreptarea comportamentului deviant de care aceștia au dat dovadă prin implicarea lor în activitatea infracțională care a făcut obiectul judecății, precum și pentru respectarea pe viitor a valorilor apărute de legea penală.

S-a atras atenția inculpaților asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind condițiile în care suspendarea executării pedepsei sub supraveghere va fi revocată.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 67 alin.1 Cod penal, Înalta Curte a interzis acestor inculpați, ca pedepse complementare și accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal.

S-a constatat că inculpații Andronic, Marcovici și Mateescu au fost reținuți câte 24 de ore.

În privința **inculpatului Roșu Robert Mihăiță**, Înalta Curte a reținut că acesta s-a implicat activ în proiectul Prințul/Reciplia, a asigurat interfața juridică și a dat aparența de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale și implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obținerea ilicită a terenului aferent fostei Ferme Regale Băneasa.

S-a apreciat că gravitatea faptelor comise de inculpatul Roșu este cu atât mai mare cu cât, dintre toți inculpații, el nu doar că avea pregătire juridică, ci activa într-una dintre casele importante de avocatură din România, prezumându-se în mod absolut că acesta cunoaște rigorile legii, inclusiv ale celei penale, pe care era obligat să le respecte, mai presus de interesele unui grup sau chiar a potențialelor beneficii materiale pe care și el urma să le obțină, ca procent din bunurile restituite în mod ilegal.

În pofida celor susținute de inculpatul Roșu pe parcursul cercetărilor, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că acesta a ales în mod deliberat să satisfacă interesele materiale ale unui grup infracțional organizat cu caracter transfrontalier, în detrimentul respectării legii, implicându-se în mod activ și fără scrupule în demersuri cu caracter ilegal, care au adus atingere inclusiv onoarei profesiei de avocat.

Din aceste motive, luând în considerare și faptul că inculpatul Roșu se face vinovat de săvârșirea unui concurs de infracțiuni, instanța de apel l-a condamnat la pedepse cu închisoarea, orientate către minimul special, dar cu executare în regim de detenție, nefiind posibilă și nici justificată o altă modalitate de individualizare a executării pedepsei rezultante, prin raportare la cuantumul acesteia.

În același timp, având în vedere natura și gravitatea infracțiunilor săvârșite, inclusiv calitatea de care s-a folosit la săvârșirea infracțiunilor, Înalta Curte a interzis inculpatului Roșu, ca pedepse complementare și accesorii, nu numai exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, ci și a dreptului de a exercita profesia de avocat, pe durata stabilită prin decizie.

S-a dedus din pedeapsa rezultantă durata reținerii și a arestului la domiciliu.

În privința **inculpatului Al României Paul Philippe**, s-a reținut că, deși nu a fost membru din grupul infracțional organizat, el a făcut parte din gruparea

de interese care a gravitat în jurul acestuia și care a avut ca scop intrarea în mod ilegal în stăpânirea unor bunuri din patrimoniul Statului Român.

Animat de dorința de îmbogățire, prin invocarea legăturii cu fostul Rege Carol al II-lea și știind că bunurile revendicate nu pot fi obținute în mod legal, inculpatul Al României Paul a acceptat să cumpere influența afirmată de inculpatul Truică, ca exponent al unor persoane care aveau puterea necesară, nu doar financiară, ci și la nivel relațional, pentru a obține aceste bunuri, inclusiv prin influențe exercitate asupra funcționarilor aflați la diverse paliere de decizie.

Deși interacțiunile directe ale inculpatului Al României Paul cu ceilalți membri ai grupului, în principal, inculpatul Truică, dar și inculpatul Roșu, au fost sporadice, el așteptând să obțină bunurile promise, în cotele înscrise în contractul ce a consfințit vânzarea-cumpărarea de influență, inculpatul Al României Paul nu a ezitat să se implice personal în demersurile inițiate de membrii grupului, atunci când s-a apreciat a fi necesar, acceptând astfel să contribuie la obținerea ilicită a bunurilor revendicate.

În egală măsură, Înalta Curte a reținut, ca o circumstanță atenuată judiciară, că, prin declarațiile date în cauză, inculpatul Al României Paul a contribuit la devoalarea grupului infracțional organizat și a modului în care acesta a funcționat.

În consecință, instanța de apel l-a condamnat pe acest inculpat la pedepse orientate sub minimul special, atât pentru infracțiunea de cumpărare de influență, cât și pentru complicitate la cele două infracțiuni de abuz în serviciu, cu executarea pedepsei rezultante în regim de detenție, nefiind posibilă și nici justificată o altă modalitate de individualizare a executării pedepsei rezultante, prin raportare la cuantumul acesteia.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 alin. 3 Cod penal (1969), instanța de apel a interzis inculpatului Al României Paul, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și b Cod penal (1969).

S-a dedus din pedeapsa de executat durata reținerii și a arestului la domiciliu.

Ca urmare a executării pedepsei rezultante în regim de detenție, au fost înlăturate dispozițiile art. 86¹-86⁴ Cod penal (1969) referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, precum și dispozițiile art. 71 alin. 5 din același cod, referitoare la suspendarea executării pedepselor accesorii.

În privința **inculpatei Păvăloiu (fostă Ignatenko) Nela**, aceasta nu doar că a cunoscut proveniența infracțională a terenului transferat ulterior pe numele unei societăți comerciale pe care o controla, ci, așa cum a rezultat din considerentele deciziei, a contribuit, prin demersurile efectuate, la restituirea nelegală a suprafeței de 46,78 ha. din Pădurea Snagov și, prin aceasta, la prejudicierea Statului Român.

Astfel, bunurile a căror proveniență ilicită a ascuns-o reprezintă un beneficiu al inculpatei din activitatea infracțională în care s-a implicat în mod direct, în condițiile în care aceasta a participat în calitate de complice la infracțiunea de abuz în serviciu ce a avut ca urmare restituirea ilegală a Pădurii Snagov, nefiind vorba așadar doar despre dobândirea unor bunuri provenite din infracțiuni săvârșite de terți.

Ca și în cazul altor inculpați, împrejurarea că terenul dobândit din săvârșirea infracțiunii a fost recuperat de la societatea pe numele căreia fusese transferat nu a fost un merit al inculpatei și nu a putut conduce la concluzia că spălarea de bani săvârșită de inculpata Ignatenko nu ar avea o gravitate foarte mare.

Prin urmare, admitând apelul parchetului, Înalta Curte a condamnat-o pe această inculpată pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, la o pedeapsă orientată către minimul special, care a fost contopită cu cea aplicată de instanța de fond pentru infracțiunea de spălare a banilor, urmând însă ca pedeapsa rezultantă să fie executată în regim de detenție, neexistând motive care să justifice clemența manifestată de instanța de fond.

În acest sens, au fost înlăturate dispozițiile referitoare la modalitatea neprivativă de libertate de executare a pedepsei, aplicate de prima instanță.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 67 alin. 1 Cod penal, Înalta Curte a interzis inculpatei, ca pedepse complementare și accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal.

Așa cum a rezultat din considerentele deciziei instanței de apel, atingerea scopului urmărit de membrii grupării de interese nu ar fi fost posibilă fără conduita ilicită a reprezentanților instituțiilor publice investite cu soluționarea cererilor de restituire, care, chiar dacă nu s-a probat (decât cu unele excepții) că ar fi avut beneficii directe de pe urma acțiunilor lor ilegale, au încălcat legea cu bună știință, urmărind sau acceptând obținerea unor foloase materiale necuvenite de către terțe persoane.

Dincolo de disprețul pe care l-au dovedit pentru lege, s-a observat că niciunul dintre inculpații implicați în procedurile de soluționare a notificărilor formulate în cazul Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa, în cea mai mare parte fiind vorba despre funcționari publici, nu și-a asumat vreo responsabilitate în legătură cu faptele imputate și urmările produse, ci aceștia au încercat să-și minimalizeze contribuția, să o paseze în sarcina altor persoane, inclusiv decedate sau netrimise în judecată sau să se ascundă în spatele organului colectiv care a luat deciziile nelegale.

Astfel, în cazul restituirii Fermei Regale Băneasa, **inculpatele Dicu Corina Teodora și Gheorghiță Dragomira** au făcut abstracție de dispozițiile legale, dar și de interesele instituției publice pe care o reprezentau și au conlucrat perfect cu adevărații beneficiari ai restituirii ilegale, reușind să determine, pe fondul lipsei de cunoștințe juridice a membrilor Consiliului de Administrație, al ascunderii unor documente, dar și al adevăratei legături stabilite între conducerea institutului și membrii unui grup infracțional organizat, luarea unor hotărâri prin încălcarea legii și cu consecințe păgubitoare atât pentru Statul Român, cât și pentru institutul în care cei mai mulți își desfășurau activitatea.

În privința **inculpatului Stoian Ioan**, s-a reținut că a acceptat să efectueze o lucrare pe care a intitulat-o „expertiză”, știind că nu are acest drept și că aceasta nu răspunde obiectivelor fixate de Consiliul de Administrație, ci indicațiilor inculpatelor Gheorghiță, Dicu și ale directorului institutului, pe care aceștia din urmă au folosit-o ulterior pentru a dispune restituirea nelegală a

suprafeței de teren aflată în administrarea institutului și în domeniul public al statului.

În egală măsură, luând însă în considerare, pe de o parte, înscrisurile depuse în faza apelului de inculpatele Dicu și Gheorghiță, care atestă situația familială și starea de sănătate a acestora, iar pe de altă parte, contribuția concretă pe care inculpatul Stoian a avut-o la luarea deciziei ilegale de restituire a terenului și, prin aceasta, la producerea urmării imediate a infracțiunii de abuz în serviciu, Înalta Curte a constatat că în cazul acestor inculpați pot fi reținute circumstanțe atenuante judiciare, în condițiile art. 74 alin. 2 Cod penal (1969), cu consecința stabilirii unor pedepse sub minimul special, a căror executare a fost suspendată sub supraveghere, pe durata unui termen de încercare stabilit diferențiat, între limita minimă și maximă prev. de art. 86² alin. 1 Cod penal (1969), în funcție de gravitatea faptelor reținute în sarcina celor trei inculpați.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 alin. 3 Cod penal (1969), instanța de apel a interzis inculpaților, ca pedepse complementare și accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și b Cod penal (1969), iar în cazul inculpatelor Dicu și Gheorghiță, și exercițiul dreptului prev. de art. 64 lit. c din același cod, cu referire la profesia de avocat, în cazul inculpatei Dicu și la funcția de contabil șef/director economic, în cazul inculpatei Gheorghiță.

S-a atras atenția celor trei inculpați asupra condițiilor în care se va dispune revocarea suspendării executării pedepselor sub supraveghere, prev. de art. 86⁴ rap. la art. 83 și art. 84 Cod penal (1969).

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), pe durata termenului de încercare s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii.

În cazul restituirii Pădurii Snagov, **inculpații Mușat Apostol, Dima Nicolae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin** au dovedit un dispreț suveran față de dispozițiile legale, restituind în deplină cunoștință de cauză zeci de hectare de pădure în lipsa oricărei dovezi referitoare la dreptul de proprietate al persoanei care le-a solicitat și acceptând atât prejudicierea Statului Român, cât și obținerea unui folos necuvenit de către inculpatul Al României Paul și grupul de interese din care acesta făcea parte, motive care au justificat aplicarea unor pedepse orientate spre minimul special, dar cu executare în regim de detenție.

În același timp, având în vedere natura și gravitatea infracțiunilor săvârșite, Înalta Curte a interzis acestor inculpați, ca pedepse complementare și accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În fine, în privința **inculpaților S.C. Reciplita S.R.L. și Chiriac Theodor**, Înalta Curte a constatat că instanța de fond a făcut o justă individualizare a pedepselor aplicate, însă numai din perspectiva cuantumului acestora.

Astfel, în cazul inculpatului Chiriac, s-a reținut că, deși acesta a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, iar nu și a celei de luare de mită, pentru care a intervenit prescripția răspunderii penale, nu se poate face abstracție de gravitatea faptei care a format obiectul judecății, prin care inculpatul Chiriac a ascuns proveniența ilicită a terenului primit ca mită în anul 2008 de la S.C.Reciplita S.R.L., pentru contribuția sa esențială la intrarea în

stăpânirea inculpaților a Pădurii Snagov, ce fusese restituită ilegal de către membrii comisiilor de fond funciar.

Prin vânzarea ulterioară a proprietății primite ca mită, operațiune efectuată tot prin persoane interpușe, care figurau ca proprietari „în acte” ai terenului respectiv și ascunderea originii ilicite a prețului obținut din vânzare, inculpatul Chiriac a putut să se bucure nestingherit de banii proveniți din săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

Așa cum s-a reținut anterior, timpul scurs de la săvârșirea infracțiunii nu poate justifica aplicarea unor pedepse derizorii, inclusiv în ce privește modalitatea de executare. Mai mult, inculpatul Chiriac a „beneficiat” deja de scurgerea timpului, în condițiile în care, tocmai din această cauză, nu a mai fost posibilă tragerea sa la răspundere penală și pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, aceasta fiind prescrisă.

Având în vedere aceste considerente, s-a apreciat că este întemeiată critica pachetului vizând individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Chiriac Theodor, însă doar în ce privește modalitatea de executare a acesteia.

Astfel, au fost înlăturate dispozițiile art. 86¹-86⁴ Cod penal (1969) referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, precum și dispozițiile art. 71 alin. 5 din același cod, referitoare la suspendarea executării pedepselor accesorii, pedepsele urmând a fi executate efectiv.

X. Latura civilă

Ca efect al soluțiilor de achitare dispuse în privința infracțiunilor de abuz în serviciu în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov și a fostei Ferme Regale Băneasa, întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, prima instanță a lăsat nesoluționate acțiunile civile formulate de **părțile civile Ministerul Finanțelor Publice, Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și R.N.P. - Romsilva.**

Soluțiile dispuse în apel în legătură cu cele două infracțiuni de abuz în serviciu, în latura penală, au atras o altă soluție și în ce privește latura civilă a cauzei.

Astfel, potrivit art. 25 alin. 2 Cod procedură penală, când acțiunea civilă are ca obiect repararea prejudiciului material prin restituirea lucrului, iar aceasta este posibilă, instanța dispune ca lucrul să fie restituit părții civile.

De asemenea, potrivit art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, instanța, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunță cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

În acest context, mai înainte de a analiza acțiunile civile formulate de părțile civile sus-menționate, Înalta Curte a reținut că încălcarea dispozițiilor legale constatată în considerentele deciziei, cu referire la restituirea Pădurii Snagov și a fostei Ferme Regale Băneasa, s-a concretizat în mai multe înscrisuri întocmite de instituțiile publice implicate în soluționarea notificărilor formulate în legătură cu aceste terenuri, care au stat la baza împrumutării nelegale a inculpatului Al României Paul, iar ulterior, ca efect al contractelor de vânzare încheiate, și a altor inculpați din prezenta cauză.

În consecință, ca efect al nelegalităților constatate și al soluțiilor de condamnare dispuse cu privire la infracțiunile de abuz în serviciu, s-a reținut că

nu pot rămâne în ființă înscrisurile întocmite în mod nelegal în legătură cu restituirea celor două suprafețe de teren, sens în care, consecutiv admiterii apelurilor declarate de parchet și de părțile civile Ministerul Finanțelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P. Brașov și R.N.P. - Romsilva, **în baza art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, au fost desființate următoarele înscrisuri:**

- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 2.09.2008;
- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 26.09.2008;
- Decizia nr. 30 din data de 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor;
- Protocolul de predare - preluare din data de 26.09.2008, încheiat între Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și Al României Paul Philippe privind suprafața de 170.924,975 m.p.;
- Hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul-verbal din 9 martie 2006 al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Anexa nr. 37 (în parte, cu privire la cererea inculpatului Al României Paul Philippe);
- Hotărârea nr. 1156 din 07.06.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe din data de 26.06.2007, întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 9,97 ha;
- Titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe nr. 16.085 din data de 15.08.2007, întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 36,78 ha;
- Titlul de proprietate nr. 246 din 31.08.2007, emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

În ce privește *infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa*, **Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, s-a constituit parte civilă** încă din faza de urmărire penală (fil. 26, vol. 66 d.u.p), solicitând, în principal, restabilirea situației anterioare emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008, de către Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și a protocolului de predare-preluare încheiat în aceeași zi, prin reintegrarea în proprietatea publică a statului a terenului în suprafață de 170.924,975 mp.

În subsidiar, în situația în care imobilul nu mai poate fi restituit în natură, s-a solicitat obligarea inculpaților la plata echivalentului în lei a sumei de 135.874.500 euro, reprezentând valoarea terenului stabilită prin raportul de constatare întocmit în faza de urmărire penală.

S-a arătat, astfel, că terenul sus-menționat face parte din suprafața de 31,409 ha. aflată în domeniul public al statului și în administrarea Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, conform H.G. nr. 1881/2005.

Potrivit Constituției României, noului Cod civil și Legii nr. 213/1998, bunurile aparținând domeniului public sunt inalienabile, iar sancțiunea pentru actele emise cu încălcarea regimului juridic al proprietății publice este nulitatea absolută.

Așa cum s-a reținut în considerentele deciziei, apartenența la domeniul public al statului a terenului ce a format obiectul deciziei nr. 30 din 26.09.2008, emisă de Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în suprafață de 170.924,975 mp., este fără echivoc, rezultând în mod explicit din dispozițiile art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005, coroborate cu conținutul anexei nr. 11c. a aceleași hotărâri, dar și din Lista bunurilor aparținând domeniului public al statului, anexă la Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

Potrivit art. 136 alin. 4 din Constituția României: *„Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.”*

Regimul juridic al bunurilor din domeniul public este detaliat prin Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

Astfel, potrivit art. 11 din această lege:

„(1) Bunurile din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, după cum urmează:

a) nu pot fi înstrăinate; ele pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condițiile legii;

b) nu pot fi supuse executării silite și asupra lor nu se pot constitui garanții reale;

c) nu pot fi dobândite de către alte persoane prin uzucapiune sau prin efectul posesiei de bună-credință asupra bunurilor mobile.

(2) Actele juridice încheiate cu încălcarea prevederilor alin. 1 privind regimul juridic al bunurilor din domeniul public sunt lovite de nulitate absolută.”

În consecință, având în vedere, pe de o parte, cele deja constatate de instanța de apel cu privire la restituirea nelegală a terenului în suprafață de 170.924,975 mp., de către Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, iar pe de altă parte, reținând caracterul inalienabil al bunurilor din domeniul public al statului, precum și sancțiunea aplicată actelor juridice încheiate cu încălcarea acestuia, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Înalta Curte a admis apelul formulat de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, a desființat sentința și în ce privește latura civilă a cauzei și, rejudecând, în baza art. 397 alin. 1 și 3 Cod procedură penală rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 Cod procedură penală, a admis acțiunea civilă formulată de această parte civilă, dispunând restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării terenului în

suprafață de 170.924,975 m.p. ce a făcut obiectul deciziei nr. 30 din 26.08.2009 și al protocolului de predare-primire din aceeași zi, în proprietatea publică a statului.

S-a reținut că urmează ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, să întreprindă toate demersurile necesare în sensul celor dispuse anterior cu privire la întreaga suprafață de teren care a fost restituită nelegal, fiind fără relevanță că o parte din aceasta (23.783 mp.) a fost ulterior înstrăinată S.C. Hercules Proprieties S.R.L., care, la rândul său, a înstrăinat-o, în tot sau parte, altor persoane.

Astfel, dincolo de dispozițiile explicate cuprinse în art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998 cu privire la sancțiunea aplicabilă tuturor actelor juridice încheiate cu încălcarea caracterului inalienabil al bunurilor din domeniul public al statului, s-a reținut că martorul Bejenaru Andrei, care controla în fapt S.C. Hercules Proprieties S.R.L., a cunoscut circumstanțele în care a fost obținut terenul pe care l-a dobândit.

Conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 6 din 15.01.2009, încheiat între inculpata S.C. Reciplia S.R.L. și S.C. Hercules Proprieties S.R.L., prețul de 530.000 euro nu a fost achitat, ci a fost compensat cu suma datorată de inculpată în baza contractului de prestări servicii, datat 1.09.2008., care avea ca obiect reprezentarea S.C. Reciplia S.R.L. și a inculpatului Al României Paul în fața autorităților publice competente și a instanțelor de judecată în legătură cu restituirea în natură a proprietăților.

Așa cum a rezultat și din considerentele deciziei, martorul Bejenaru Andrei a relatat aspecte în legătură cu demersurile efectuate de inculpații Truică, Silberstein și Roșu pentru obținerea terenului fostei Ferme Regale Băneasa, cunoscând așadar, inclusiv prin prisma contractului de prestări servicii invocat ca temei pentru dobândirea suprafeței de 23.783 m.p., circumstanțele în care a fost obținut întreg terenul în suprafață de 170.924,975 m.p.

Prin urmare, S.C. Hercules Proprieties S.R.L., prin persoana care o controla în fapt, a fost la curent cu procesul de restituire a terenului, cunoscând inclusiv faptul că acesta aparținea domeniului public și nu fusese parcursă procedura legală prevăzută în art. 10 alin. 2 din Legea nr. 213/1998 de trecere a terenului din domeniul public al statului în cel privat și, implicit, asumându-și riscul dobândirii unei părți din terenul astfel obținut.

În mod corespunzător, obligația de a verifica modul în care terenul a fost obținut, cu referire la apartenența acestuia la domeniul public al statului și la neparcurgerea procedurii legale de trecere în domeniul privat, incumba tuturor eventualilor dobânditori ulteriori ai unor suprafețe din terenul inițial.

În consecință, s-a apreciat că în cauză nu se pune problema obținerii unor despăgubiri prin echivalent bănesc pentru partea de teren care a fost înstrăinată de inculpata S.C. Reciplia S.R.L. către S.C. Hercules Proprieties S.R.L., ci a reintegrării efective în proprietatea publică a statului a întregii suprafețe restituite nelegal.

Tot astfel, s-a constatat că nu sunt incidente dispozițiile referitoare la confiscarea specială, întrucât, potrivit art. 118 lit. e Cod penal (1969), respectiv art. 112 lit. e din Codul penal în vigoare, confiscarea bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală (adică a infracțiunii de trafic de

influență, conform hotărârii apelate) are un caracter subsidiar față de despăgubirea persoanei vătămate, în natură sau prin echivalent.

Astfel, aceste bunuri sunt supuse confiscării numai dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

În speță, chiar dacă transmiterea terenului de la inculpatul Al României Paul la inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a reprezentat prețul traficării de influență stabilit în contractul de cesiune din 1.11.2006, s-a reținut că dobândirea efectivă a terenului de către primul inculpat a fost urmarea imediată a infracțiunii de abuz în serviciu săvârșită de reprezentanții Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, la care au concurat și inculpații Al României Paul, Truică și Roșu, în calitate de complici.

Prin urmare, având în vedere că infracțiunea de abuz în serviciu, pentru care s-a dispus condamnarea prin decizia instanței de apel, este o infracțiune de prejudiciu, iar în cauză a fost admisă acțiunea civilă, în sensul restabilirii situației anterioare săvârșirii infracțiunilor și reintegrării în proprietatea publică a statului a întregului teren în suprafață de 170.924,975 m.p. ce a făcut obiectul deciziei nr. 30 din 26.08.2009, a fost înlăturată dispoziția de la pct. V.2 din sentința apelată cu privire la confiscarea de la inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a echivalentului în bani a unei părți din acest teren, înstrăinată de inculpata S.C. Reciplia S.R.L. către S.C. Hercules Proprieties S.R.L.

Tot în legătură cu infracțiunea de abuz în serviciu având ca obiect restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa, **Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor s-a constituit parte civilă**, solicitând obligarea inculpaților la plata unor daune materiale (473.316,23 lei, reprezentând cheltuielile efectuate de Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în perioada 2011-2015 pentru închirierea unor terenuri agricole în vederea desfășurării activităților de cercetare, generată de lipsa de folosință a terenului restituit; 66.595 lei, reprezentând daune materiale ocazionate de scoaterea din funcțiune și casarea unor construcții anexe sediului principal necesare activității de cercetare-dezvoltare; contravaloarea gardului care a împrejmuit perimetrul institutului) și morale (cuantificate la suma de 1.300.000 euro, ca urmare afectării dreptului la propria imagine).

În faza de judecată, pentru dovedirea pretențiilor civile, a fost încuviințată audierea în calitate de martor a numitei Mincea Carmen și s-a dispus efectuarea unei expertize care să stabilească, pe baza înscrisurilor prezentate de partea civilă, valoarea construcțiilor edificate pe terenul retrocedat, care au fost demolate după retrocedare, precum și a gardului împrejmuitor.

Data de referință pentru evaluarea bunurilor nu a fost cea la care acestea au ieșit din patrimoniul institutului, expertiza stabilind valoarea bunurilor la datele la care inculpatul Al României Paul a vândut terenurile retrocedate, respectiv 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa), 15.10.2007 (Pădurea Snagov), precum și la data întocmirii raportului de expertiză (30.06.2017).

Astfel, raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit în faza de judecată a stabilit următoarele valori de piață ale gardului și construcțiilor demolate ca urmare a deciziei nr. 30/2008:

- 44.700 euro la data de 15.01.2009 (data vânzării terenului Fermei Regale Băneasa de către inculpatul Al României Paul către inculpata S.C. Reciplia

S.R.L), din care 44.340 euro valoarea construcțiilor și 360 euro valoarea gardului;

- 62.400 euro la data de 15.10.2007 (data vânzării Pădurii Snagov de către inculpatul Al României Paul către inculpata S.C.Reciplia S.R.L), din care 61.220 euro valoarea construcțiilor și 1.180 euro valoarea gardului;

- 17.850 euro la data de 30.06.2017 (data întocmirii raportului de expertiză), din care 17.850 euro valoarea construcțiilor și 0 euro valoarea gardului.

Deși valoarea prejudiciului trebuia raportată la data la care terenul pe care construcțiile se aflau a ieșit din patrimoniul Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (26.09.2008) sau, cel puțin, la o dată ulterioară, apropiată acestui moment (cum era, de pildă, data vânzării terenului, 15.01.2009), partea civilă și-a însușit valoarea stabilită de expert în raport cu data întocmirii raportului de expertiză (30.06.2017), mult inferioară valorii de piață a construcțiilor la data comiterii faptelor care fac obiectul judecății (17.829,73 euro, față de 44.700 euro).

A fost avut în vedere că, în condițiile în care acțiunea civilă este guvernată de principiul disponibilității, instanța de judecată nu poate trece peste manifestarea de voință a părții civile, astfel încât, a fost admis apelul acesteia, s-a desființat, în parte, sentința și, în rejudicare, constatându-se că sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale, în baza art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil din 1864, în vigoare la data comiterii faptelor, au fost obligați în solidar inculpații condamnați pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa la plata contravalorii în lei, la cursul B.N.R. din ziua plății efective, a sumei de 17.829,73 euro, cu titlu de despăgubiri civile materiale către partea civilă Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentând valoarea gardului și a construcțiilor demolate, aflate pe terenul retrocedat în mod ilegal.

În privința celorlalte pretenții formulate de aceeași parte civilă, Înalta Curte a constatat că acestea sunt nefondate.

Astfel, în privința daunelor materiale solicitate pentru lipsa de folosință a terenului restituit ilegal, probatoriul administrat în cauză a demonstrat doar că, în vederea desfășurării activităților de cercetare, institutul a închiriat mai multe suprafețe de teren, fără a se putea stabili dacă aceasta s-a datorat exclusiv diminuării terenului administrat de institut cu suprafața retrocedată ilegal. Dimpotrivă, din declarația martorei Mincea Carmen, audiată la solicitarea părții civile, a rezultat că, dacă până în anul 2008, lucrările de testare biologică s-au efectuat exclusiv pe suprafața arabilă a institutului, ulterior, legislația europeană în domeniu a impus efectuarea testelor în mai multe locații, fără a rezulta din probatoriul administrat în cauză care a fost suprafața ce a compensat practic terenul restituit nelegal, cu consecința determinării cheltuielilor suplimentare efectuate de institut în perioada ulterioară.

În privința daunelor morale, acestea au fost motivate prin afectarea dreptului la proprie imagine a Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor. Or, așa cum rezultă și din art. 30 alin. 6 din Constituția României, încălcarea acestui drept se analizează, de regulă, prin raportare la

depășirea libertății de exprimare, ceea ce nu este cazul în speță, în condițiile în care obiectul judecății l-au constituit infracțiunile de corupție sau asimilate acestora săvârșite de inculpați, una dintre acestea cauzând prejudicii materiale certe, în principal, Statului Român, iar în subsidiar, și Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Credibilitatea și onorabilitatea institutului nu au fost afectate în mod direct de activitatea infracțională care face obiectul judecății în prezenta cauză, ci de mediatizarea acesteia, după începerea urmăririi penale și pe parcursul judecății.

Totodată, s-a apreciat că, dacă s-ar accepta susținerile părții civile, ar însemna că, ori de câte ori a fost săvârșită o infracțiune de corupție sau asimilată acesteia, va exista și un prejudiciu nepatrimonial suferit de persoana juridică în cadrul căreia și-au desfășurat activitatea, în tot sau parte, inculpații cercetați în cauză, ceea ce este inadmisibil.

Lipsa de corectitudine a inculpaților, angajați sau reprezentanți ai persoanei juridice, a fost sancționată de legea penală, în abstract, prin incriminarea infracțiunilor de serviciu comise de aceștia, iar în concret, prin condamnarea acestora pentru faptele săvârșite efectiv.

În ce privește *infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov*, **Regia Națională a Pădurilor - Romsilva s-a constituit parte civilă** cu suma de 19.202,24 lei, reprezentând valoarea masei lemnoase ce s-ar fi putut exploata, aferentă perioadei de la punerea în posesie și până în anul 2009, precum și cu suma de 3.746.522,45 lei, reprezentând contravaloarea masei lemnoase existente pe această suprafață.

De asemenea, s-a constituit parte civilă cu contravaloarea terenului în suprafață de 46,78 ha.

Din probatoriul administrat în cauză a rezultat că terenurile aferente titlurilor de proprietate nr. 243 din 7.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, emise nelegal, în suprafață totală de 46,75 ha. (9,97 ha. și 36,78 ha.) au fost vândute de inculpatul Al României Paul către inculpata S.C. Receptia S.R.L. prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512 din 15.10.2007.

Din cele 6 loturi de teren care au făcut obiectul contractului sus-menționat, o parte au rămas în proprietatea inculpatei S.C. Receptia S.R.L., iar o altă parte a fost înstrăinată de aceasta inculpatului Truică Remus, S.C. Ilko Star S.R.L. controlată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, precum și unor terțe persoane.

Cu privire la terenurile aflate încă în proprietatea inculpaților S.C. Receptia S.R.L., Truică Remus, precum și a societății S.C. Mercure Commerce International S.R.L., controlată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, s-a dispus, conform art. 25 alin. 2 și 3 Cod procedură penală, restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov din care acestea provin și reintegrarea lor în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale Snagov.

În acest context, a fost apreciată ca lipsită de relevanță împrejurarea că inculpatul Truică a folosit terenurile dobândite pentru garantarea unor credite, în condițiile în care s-a probat dubla proveniență infracțională a acestora (trafic de influență, în cazul inculpatului Truică, dar și abuz în serviciu). În caz contrar, s-ar ajunge la situația paradoxală și inadmisibilă, din perspectiva legii penale, în

care inculpatului Truică i s-ar recunoaște și menține un beneficiu infracțional, indiferent de valorificarea sau nu în viitor a ipotecii, în detrimentul acoperirii prejudiciului patrimonial cert cauzat părții civile (în cazul valorificării ipotecii, inculpatul își va plăti practic creditul cu bunuri provenite din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, iar în cazul în care această valorificare nu va avea loc, inculpatul va păstra aceleași bunuri, în materialitatea lor).

În privința celorlalte terenuri, acestea au făcut obiectul a 8 contracte de vânzare-cumpărare încheiate cu terți, după cum urmează:

- un teren de 10.000 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Grigore Gheorghe, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2980 din 20.11.2007, cu suma de 111.592 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 229.169,86 euro.

- un teren de 5.010 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Sorin Roșca Stănescu, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 4143 din 5.12.2007, cu suma de 12.500 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 94.707,34 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Sorin Roșca Stănescu, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 4145 din 5.12.2007, cu suma de 12.500 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 94.518,31 euro.

- un teren de 1.774 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Rădulescu Corneliu, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 515 din 20.02.2008, cu suma de 8.000 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 62.090,57 euro.

- un teren de 1.000 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Matei Marian, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008, cu suma de 5.000 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 17.300,21 euro.

- un teren de 10.000 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Vasilescu Vladimir Mihai, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2439 din 13.08.2008, cu suma de 65.817 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 260.749,6 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Nicolici Georgiana, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2440 din 13.08.2008, cu suma de 32.909 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 130.374,80 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C. Reciplita S.R.L. către Nicolici Georgiana, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2441 din 13.08.2008, cu suma de 32.909 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 130.374,80 euro.

A rezultat, așadar, că valoarea de piață a celor 8 terenuri înstrăinate către terți, în suprafață totală de 42.784 mp., este de 1.019.285,49 euro.

Deși cumpărătorii acestor terenuri au fost audiați în calitate de martori pe parcursul cercetărilor, nu s-a putut stabili faptul că aceștia au cunoscut proveniența reală a bunurilor dobândite, respectiv că acestea fac parte din cele două terenuri restituite în mod nelegal inculpatului Al României Paul, în urma săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, care au fost apoi înstrăinate de acesta inculpatei S.C. Receptia S.R.L., ca preț al infracțiunii de trafic de influență stabilit în contractul de cesiune din 1.11.2006.

În consecință, ținând seama că nu s-au administrat probe cu privire la apartenența vreunui dintre aceste terenuri la domeniul public al statului sau, după caz, al U.A.T Snagov, a rezultat că în privința lor operează repararea prejudiciului prin echivalent bănesc, prin plata în solidar, de către inculpații condamnați pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov, a contravalorii în lei, la cursul B.N.R. din ziua plății efective, a sumei de 1.019.285,49 euro, cu titlu de despăgubiri civile materiale către partea civilă R.N.P. Romsilva.

În consecință, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Înalta Curte a admis și apelul declarat de partea civilă R.N.P. Romsilva, a desființat, în parte, sentința apelată și, rejudecând, în temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 și 3 Cod procedură penală, a admis, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva și a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării următoarelor terenuri:

- terenul de 67393 m.p. înscris în C.F. nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2;

- terenul de 110682 m.p., înscris în C.F. nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4;

- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în C.F. nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825;

- terenul de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro;

- terenul de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817;

- terenul de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808;

- terenul de 6534 m.p., înscris în C.F. nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2;

- terenul de 43459 m.p., înscris în C.F. inițială nr. 7447 Snagov și dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43 și

- terenul de 28799 m.p., înscris în C.F. nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3

în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale Snagov, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, și unitatea administrativ-teritorială să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

În temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, au fost obligați în solidar inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicoale, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de 1.019.285,49 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în calitate de reprezentant al Statului Român, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

În privința celorlalte pretenții civile, referitoare la lipsa de folosință a suprafeței de 46,78 ha. teren forestier, s-a reținut că acestea reprezintă valoarea materialului lemnos ce se putea valorifica de pe suprafața respectivă, „dacă era posibil să se recolteze” toată masa lemnoasă, așa cum rezultă din însăși cererea de constituire de parte civilă.

Prin urmare, din însăși cererea formulată a reieșit un element de incertitudine cu privire la întinderea prejudiciului a cărui acoperire se solicită, cu atât mai mult cu cât din actele depuse de partea civilă rezultă că volumele de masă lemnoasă aferente suprafețelor restituite din Pădurea Snagov sunt unele estimative, stabilite conform Amenajamentului silvic al Ocolului Silvic Snagov ediția 2000.

În consecință, având în vedere incertitudinea întinderii prejudiciului cu referire la contravaloarea lipsei de folosință a terenului forestier restituit ilegal, instanța de apel a respins celelalte pretenții civile formulate de partea civilă R.N.P. Romsilva.

În privința confiscării speciale dispuse în baza art. 118 lit. e Cod penal, ca și în cazul terenului fostei Ferme Regale Băneasa, având în vedere caracterul subsidiar al acestei măsuri de siguranță în raport cu despăgubirea persoanei vătămate, constituită parte civilă, precum și soluția dispusă cu privire la apelul părții civile R.N.P. Romsilva, instanța de apel a înlăturat dispoziția de la pct. V.3 din sentința apelată cu referire la măsura confiscării de la inculpatul Truică a echivalentului bănesc al terenurilor menționate, precum și dispoziția de la pct. V.5 cu referire la măsura confiscării terenurilor de la S.C. Mercure Commerce International S.R.L.

În privința **măsurilor asigurătorii**, având în vedere soluțiile dispuse cu privire la acțiunile civile formulate de părțile civile Ministerul Finanțelor Publice, Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și R.N.P. Romsilva, acestea au fost menținute pentru a garanta repararea prejudiciilor, în natură (prin restituirea terenurilor) sau prin echivalent bănesc, iar în cazul inculpatului Al României Paul Philippe, și pentru executarea măsurii confiscării speciale.

În consecință, au fost menținute următoarele măsuri asigurătorii:

- cu privire la inculpatul Truică Remus – cele instituite prin ordonanța procurorului din data de 1.03.2016 asupra terenurilor de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din

conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 și de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, iar cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpatul Al României Paul Philippe – cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurența sumei de 5.037.115,22 euro;

- cu privire la inculpata SC Reciplita SRL – cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 și 02.03.2016 asupra bunurilor imobile;

- cu privire la inculpatul Chiriac Theodor – cele instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 și 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 de euro;

- cu privire la SC Mercure Commerce International SRL – cele instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016;

- cu privire la inculpatul Roșu Robert Mihăiță – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpata Păvăloiu Nela – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Mușat Apostol – cea instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Dima Niculae – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Jecu Nicolae – cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro.

În cazul măsurii asigurătorii instituite asupra conturilor inculpatei persoană juridică S.C. Reciplita S.R.L., având în vedere înlăturarea dispoziției referitoare la confiscarea specială a echivalentului în bani a terenului înstrăinat, în condițiile în care acesta se va întoarce în proprietatea publică a statului, s-a dispus ridicarea acestei măsuri.

XI. Cheltuieli judiciare

În privința cheltuielilor judiciare, având în vedere soluțiile de condamnare dispuse prin decizie, precum și soluțiile dispuse cu privire la acțiunile civile, în baza art. 274 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, respectiv art. 276 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală, inculpații au fost obligați atât la plata cheltuielilor judiciare către stat, cât și a cheltuielilor judiciare efectuate de părțile civile, solicitate de acestea.

XII. În aceste limite și pentru motivele arătate, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov și de părțile civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de**

Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor au fost admise, iar cauza rejudecată, fiind menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate, care nu sunt contrare deciziei.

De asemenea, pentru motivele arătate în considerentele deciziei, în baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, Înalta Curte a respins, ca nefondate, apelurile declarate de **inculpații Truică Remus, SC Reciplus SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe și Chiriac Theodor.**

S-a constatat că, prin încheierea din data de 4 iunie 2020, s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță** și-a retras apelul declarat împotriva aceleiași sentințe penale.

S-a luat act de retragerea apelurilor declarate de **inculpații Benjamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi** împotriva aceleiași sentințe penale.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, au fost obligați la plata cheltuielilor judiciare către stat inculpații care și-au retras ori cărora li s-au respins căile de atac.

În privința cheltuielilor judiciare solicitate de intimata S.C. Hoda Project S.R.L., Înalta Curte a reținut ca aceasta și-a manifestat voința de a participa la judecarea apelului declarat de partea civilă Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, cu referire la încheierea din 19.10.2018 prin care prima instanță a respins cererea părții civile de instituire a sechestrului asigurător asupra imobilului aflat în proprietatea intimatei, care face parte din terenul restituit ilegal prin decizia nr. 30 din 26.09.2008.

Având în vedere, pe de o parte, că partea civilă nu a criticat încheierea sus-menționată, iar pe de altă parte, și soluția dispusă prin decizie cu privire la reintegrarea întregului teren în proprietatea publică a statului, Înalta Curte a respins cererea intimatei de obligare a părții civile la plata cheltuielilor judiciare făcute în apel, reprezentând onorariu de avocat.

Împotriva deciziei instanței de apel au formulat recurs în casație inculpații Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghită Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Nicolae și Roșu Robert Mihăiță.

A. 1-2. Recurenții inculpați Mușat Apostol și Dima Nicolae au solicitat admiterea recursurilor în casație, casarea deciziei penale nr. 382/A din 17.12.2020 și, în principal, achitarea, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza I, cu reținerea art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală și ridicarea măsurilor asigurătorii, în subsidiar, înlăturarea greșitei aplicări a legii penale, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza finală, cu reținerea art. 28 Cod procedură penală, iar în terțiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel, conform art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. b coroborat cu alin. 4 Cod procedură penală și punerea lor de îndată în libertate, dacă nu sunt reținuți, arestați sau condamnați cu executare în alte cauze.

1. Cu privire la motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nerespectarea dispozițiilor privind

competența după materie – s-a invocat faptul că instanța de apel, prin neluarea în considerare a chestiunilor prealabile (dezlegate de instanțele civile) și prin analizarea acestora, și-a depășit competența după materie.

S-a apreciat că decizia instanței de apel a fost dată cu nerespectarea dispozițiilor care reglementează competența materială, autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești pronunțate de instanțele civile, care, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 102/2021, încalcă principiul securității juridice.

S-a susținut că instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, făcând aprecieri proprii pe fond/interpretări în ceea ce privește calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma defunctului Rege Carol al II-lea, dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) și legalitatea procedurilor de retrocedare a celor două bunuri (Pădurea Snagov și Ferma Băneasa), deși aceste aspecte fuseseră stabilite anterior, prin hotărârile civile cu privire la care instanța de fond constatare, în mod judicios, că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză – hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I a Tribunalului judiciar de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequator, sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea, definitivă și irevocabilă prin neapelare, sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București și sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București, rămasă definitivă prin neapelare.

Astfel, instanța de apel a apreciat că se impune condamnarea inculpaților pe motiv că „membrii comisiilor locale/județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001 și, respectiv, nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare (și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă)”.

Procedând în acest mod, instanța de apel a interpretat și aplicat ea însăși normele care reglementează procedurile de restituire în cazul celor două imobile după ce acestea fuseseră analizate definitiv de mai multe instanțe civile, atribuindu-le o interpretare diferită de cea dată de instanțele civile și încălcând autoritatea de lucru judecat și normele care reglementează competența după materie. Pentru a putea analiza fondul acestor chestiuni, instanța de apel a reținut, în mod greșit, că aspectele soluționate de instanțele civile prin hotărârile judecătorești menționate anterior nu constituie chestiuni prealabile, în condițiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

S-a arătat că instanța de apel a reținut, totodată, că la datele și în perioadele sus-menționate nu fusese dovedită, prin hotărâre irevocabilă de recunoaștere a hotărârii judecătorești pronunțate de Tribunalul de la Lisabona în

anul 1955, calitatea de nepot al Regelui Carol al II-lea, a lui Al României Paul Philippe, deși dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea imobilului Pădurea Snagov fusese recunoscut nu doar prin hotărârea nr. 132/06.02.1955, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - exequator (care are autoritate de lucru judecat cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea), ci și prin sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea și sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, definitivă prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și irevocabilă prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București (care au autoritate de lucru judecat cu privire dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov).

Cu ocazia pronunțării hotărârilor judecătorești civile mai sus menționate instanțele civile au ajuns la concluzia că inculpatul a făcut dovada ambelor aspecte, astfel încât orice nouă apreciere de către instanța de apel reprezintă o nouă judecată pe fond, o încălcare a competenței materiale, a principiului autorității de lucru judecat și a securității juridice, instanța de apel depășindu-și competența și greșind atunci când a analizat pe fond înscrisurile ce pot face dovada calității de moștenitor în temeiul legilor de retrocedare.

Art. 52 Cod procedură penală stabilește o prorogare de competență a instanței penale asupra unor chestiuni prealabile care, prin natura lor, sunt de competența altor instanțe, cu excepția situației când competența de soluționare nu aparține organelor judiciare, alineatul 3 al articolului 52 Cod procedură penală interzicând instanței penale să mai facă o analiză proprie cu privire la chestiunile prealabile deja soluționate definitiv de instanța competentă în materia chestiunii prealabile.

De altfel, chiar Curtea Constituțională a constatat în cuprinsul deciziei nr. 102/2021 că art. 52 Cod procedură penală creează o legătură între deciziile pronunțate de instanțele civile și cele pronunțate de instanțele penale atunci când cele dintâi prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor penale. Instanțele penale au la dispoziție mai multe variante de soluții în privința recunoașterii autorității de lucru judecat, de la aplicarea directă a principiului autorității de lucru judecat a hotărârilor altor instanțe realizată prin prisma jurisprudenței CEDO și a art. 20 din Constituție, până la cercetarea de către instanța penală a tuturor aspectelor ce vizează, direct sau indirect, raportul juridic penal de conflict, soluție care, însă, presupune încălcarea de către instanțele penale a autorității de lucru judecat a hotărârilor civile care se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existența infracțiunii.

Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că sintagma „excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii” dă posibilitatea să reia judecata asupra unor aspecte ale cauzei penale soluționate în mod definitiv de către alte instanțe și, astfel, să se transforme într-o instanță de revizuire a hotărârilor definitive ale altor instanțe referitoare la aspecte ce privesc existența infracțiunii, având posibilitatea de a pronunța soluții opuse celor rămase definitive, cu afectarea gravă a principiului autorității de lucru judecat, care constituie o

garanție a dreptului la un proces echitabil, astfel cum este reglementat de art. 6 din Convenție.

S-a arătat că analiza instanței de apel privește aceleași aspecte analizate anterior de către instanțele civile în hotărârile menționate, ajungând la o soluție contrară, fără ca hotărârile civile să fie fost desființate printr-o cale de atac, învederându-se că, potrivit considerentelor Curții Constituționale, o astfel de depășire a competenței materiale determină încălcarea principiului autorității de lucru judecat, a principiului securității raporturilor juridice și a dreptului la apărare.

Raportat la motivele expuse de inculpați, s-a solicitat constatarea nulității absolute a deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel.

2. Cu privire la motivul de recurs în casatie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – inculpații au fost condamnați pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală – s-a arătat că, în cauză, se impune achitarea acestora pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu întrucât, pe de o parte, potrivit normelor legale în vigoare la data săvârșirii faptei, s-ar fi putut reține cel mult o răspundere contravențională, iar pe de altă parte, fapta, astfel cum a fost descrisă în decizia atacată, nu întrunește elementele de tipicitate obiectivă/subiectivă prevăzute în norma de incriminare, precum și orice alte cerințe care intră în conținutul constitutiv al infracțiunilor pentru care s-a dispus condamnarea lor.

În esență, s-a apreciat că fapta reținută în sarcina inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae se circumscrie cel mult sferei contravenționale, respectiv dispozițiilor art. 110¹ lit. a din Legea nr. 18/1991, forma în vigoare la data de 9.03.2006, data săvârșirii faptelor, potrivit cărora constituia contravenție „fapta persoanei fizice, în calitate de membru al Comisiei locale sau județene de aplicare a prezentei Legi, de a împiedica în orice mod sau de a întârzia nejustificat reconstituirea sau constituirea, după caz, a dreptului de proprietate, ori eliberarea titlului de proprietate către persoanele îndreptățite, ori eliberarea titlului de proprietate, fără îndeplinirea condițiilor legale” și se sancționa, potrivit art. 110² din aceeași lege, cu amendă de la 100.000.000 lei la 300.000.000 lei.

S-a arătat că textele legale mai sus menționate reglementează sancțiunile ce vor fi aplicate în cazul în care vreunul din membrii comisiei de fond funciar procedează la eliberarea titlului de proprietate fără îndeplinirea condițiilor legale. De asemenea, potrivit art. 18 Cod penal, pentru ca o faptă să fie infracțiune, trebuie ca fapta respectivă să fie prevăzută în legea penală, să fie săvârșită cu vinovăție și să prezinte gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Câtă vreme fapta inculpaților prezintă un grad de pericol social redus, neprezentând gradul de pericol social al unei infracțiuni, aceștia nu au comis nicio faptă de natură penală, așa cum este incriminată de art. 18 Cod penal.

Cu privire la neîntreținerea elementelor de tipicitate obiectivă/subiectivă prevăzute în norma de incriminare, precum și a oricăror alte cerințe care intră în conținutul constitutiv al infracțiunii pentru care s-a dispus condamnarea, s-a apreciat că soluția instanței de apel este nelegală, sub aspectul condamnării inculpaților pentru infracțiunea de abuz în serviciu, fiind pronunțată, pe de o

parte, cu încălcarea dispozițiilor legale interne și a prevederilor convenționale care garantează dreptul la un proces echitabil și, pe de altă parte, cu eludarea deciziei Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016.

S-a invocat dezlegarea definitivă dată de instanțele civile chestiunilor analizate și soluționate prin decizia recurată constând în: depunerea în termen a notificărilor, calitatea de moștenitor sau succesor în drepturi a autorilor inculpatului Paul Philippe al României, dreptul autorilor, incidența uneia sau a alteia din legile de retrocedare, solicitându-se să se constate că lipsește un element esențial din structura infracțiunii de abuz în serviciu pentru care au fost condamnați inculpații, și anume nelegalitatea retrocedării.

Abuzul în serviciu pretins realizat prin încălcarea legislației civile în materia retrocedărilor de către funcționarii publici în exercitarea atribuțiilor de serviciu presupunea nelegalitatea (în sensul de încălcare a dispozițiilor legislației primare) retrocedărilor, ca parte a laturii obiective a infracțiunii, realitate juridică ce nu poate fi înlăturată prin simpla afirmație că aspectele de drept civil nu reprezintă chestiuni prealabile.

S-a apreciat că instanța de apel, în mod nelegal, a reținut că membrii comisiilor locale/județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001, nr. 18/1991 și nr. 1/2000, câtă vreme toate aceste chestiuni au fost dezlegate prin hotărâri civile definitive și irevocabile, având autoritate de lucru judecat.

Instanța de apel era obligată, conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, să ia în considerare situația juridică ce deriva din sentințele civile nr. 1872/26.06.2003 și nr. 1496/16.05.2005, pronunțate de Judecătoria Buftea, ambele hotărâri stabilind în mod clar că Al României Paul Philippe era îndreptățit la restituirea bunului Snagov. Calitatea de succesor al Regelui Carol al II-lea a lui Al României Paul Philippe a fost recunoscută prin decizia irevocabilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 954/14.02.2012.

Au fost învederate și alte hotărâri judecătorești definitive pronunțate de către instanțele civile prin care a fost recunoscută calitatea de persoană îndreptățită a lui Al României Paul Philippe, inclusiv în baza drepturilor succesoriale dobândite de la Monique Urdărianu. S-a apreciat ca instanța de apel a îngădit în mod nelegal autoritatea de lucru judecat a acestor hotărâri irevocabile, făcând propriile interpretări și dând propriile dezlegări de drept chestiunilor civile în discuție.

Inculpații recurenți au susținut, totodată, că actul de conduită reținut în concret de către instanța de apel în sarcina lor nu corespunde elementelor de tipicitate obiectivă și subiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000.

Pentru a se putea reține comiterea de către o persoană a infracțiunii de abuz în serviciu – prin raportare și la decizia Curții Constituționale nr. 405/2016 – este necesar ca fapta materială concretă imputată să reprezinte o încălcare a unei atribuții de serviciu a subiectului activ, atribuție care trebuie să fie prevăzută în legislația primară (lege, ordonanță sau ordonanță de urgență a

Guvernului) și trebuie să fie prevăzută expres într-un act din categoria celor mai sus amintite, neputând fi dedusă din interpretare.

În cauză, instanța de apel a reținut că inculpații, în calitate de membri ai comisiilor locale pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, „nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001, respectiv nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare (și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului și a calității sale de moștenitor al celui din urmă”.

Contrar celor reținute de către instanța de apel, s-a apreciat că inculpații au respectat întocmai dispozițiile legale, învederându-se că niciunul dintre textele normative reținute a fi fost încălcate – art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, anexa 37 (înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006) – nu stabilește vreo sarcină de serviciu pentru vreun funcționar public, astfel că nu ne aflăm în prezența acțiunilor ce constituie elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu.

Atribuțiile de serviciu în exercitarea cărora inculpații au comis fapta reținută de către instanța de apel nu își au izvorul într-o dispoziție legală primară, ci sunt reglementate prin ordine care ce aparțin legislației secundare, comisia locală având ca atribuție formularea unei propuneri ce trebuia înaintată Comisiei județene. Prin urmare, fapta concretă nu are caracter penal, câtă vreme, chiar dacă reprezintă o nerespectare a unei dispoziții dintr-o lege, ordonanță simplă sau ordonanță de urgență, această dispoziție nu consacră în mod explicit o atribuție de serviciu pentru subiectul activ.

Legea nr. 1/2000 face parte din legislația primară, însă are un caracter general și nu instituie nicio atribuție de serviciu concretă în sarcina membrilor comisiei, deci nici în sarcina inculpaților. Articolul 6 din Legea nr. 1/2000, menționat în decizia instanței de apel, prevede atribuții ale unor entități colegiale, iar nu atribuții individuale de serviciu în sarcina membrilor acestora, în timp ce atribuțiile de serviciu cuprinse în HG nr. 890/2005 și regulamentul anexat acesteia, reținute de către instanța de apel, nu fac parte din legislația primară.

În plus, dispozițiile legale mai sus menționate nu au fost încălcate cu prilejul evaluării făcute de unitatea deținatoare, raportat la temeinicia deciziei de retrocedare, procesul-verbal din data de 09.03.2006 al Comisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate fiind dat cu respectarea legii, întrucât cei doi inculpați nu au decis restituirea suprafeței de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov în favoarea lui Al României Paul Philippe, ci doar au făcut o propunere supusă validării Comisiei județene de fond funciar.

De asemenea, s-a arătat că îndeplinirea de către Al României Paul Philippe a condițiilor pentru restabilirea dreptului de proprietate pentru suprafața de teren mai sus arătată a fost constatată de inculpați pe baza înscrisurilor existente la data de 09.03.2006 și în lipsa unor eventuale contestări a neîntrunirii condițiilor legale, astfel de discuții fiind purtate ulterior, cu ocazia validării acestei propuneri.

Pentru a ajunge la această constatare, inculpații au avut în vedere că cererea formulată de Al României Paul Philippe, prin mandatar Mircea

Dumitrescu, a fost înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 11923/06.09.2005, în termenul stabilit prin Legea nr. 247/2005 și în conformitate cu art. 11 alin. 5 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor din 04.08.2005.

Actele doveditoare depuse anterior emiterii procesului-verbal din 09.03.2006 au fost hotărârea judecătorească emisă în 1955 în Portugalia, sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, acte de stare civilă, certificate de moștenitor/calitate de moștenitor, contractul de drepturi litigioase încheiat cu Monique Urdărianu etc., anexa nr. 37 fiind semnată de inculpați conform art. 70 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor din 04.08.2005.

S-a mai învederat că, potrivit art. 6 lit. c din Regulamentul indicat anterior, verificarea propunerii sus-menționate, în special existența actelor doveditoare, relevanța, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora, constituia atribuția principală a Comisiei județene Ilfov. Anexa 37 a fost întocmită după apariția Legii nr. 247/2005 și după rămânerea definitivă a sentinței civile nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, având natura juridică a unei propuneri adresate comisiei județene de fond funciar care avea posibilitatea de a o valida sau invalida.

Referitor la lipsa dovezii calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma Regelui Carol al II-lea, s-a învederat că dreptul acestuia la retrocedarea acestui imobil fusese recunoscut și prin mai multe hotărâri judecătorești civile care au autoritate de lucru judecat sub acest aspect și care au analizat atât calitatea de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât și dreptul acestuia de a solicita restituirea imobilului, ajungând la concluzia că s-a făcut dovada ambelor aspecte.

De asemenea, Al României Paul Philippe a făcut dovada dreptului său prin folosirea unor certificate de calitate de moștenitor eliberate de notari publici, acte autentice ce beneficiază, conform art. 4 din Legea nr. 36/1995, de prezumția de legalitate și fac proba până la înscrierea în fals sau până la declararea nulității acestora de către instanță, iar în lipsa unor hotărâri judecătorești în acest sens, inculpații nu puteau pune la îndoială aceste acte notariale (art. 88 din Legea nr. 36/1995).

Prin urmare, certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/26.05.2005, prin care s-a constatat calitatea de moștenitor al lui Carol Mircea Grigore al României după tatăl său, Regele Carol al II-lea al României, se bucură de prezumția de legalitate conform art. 88 din Legea nr. 36/1995 și art. 111 din Regulamentul de punere în aplicare a acestei legi și are forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor sale legale, conform art. 4 din Legea nr. 36/1995, aceste argumente fiind valabile și în ceea ce privește legalitatea certificatului de calitate de moștenitor nr. 129/24.05.2006 BNP Elena Boroș al lui Al României Paul Philippe și Alexandre Ioan Nicholas George de Hohenzollern după tatăl acestora, Mircea Grigore al României.

Oferta de donație formulată de Mircea Grigore al României în Marea Britanie către inculpatul Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România și consfințită prin actul certificat în data de 10.02.2002 de către avocatul David Northrop din Londra, tradus și legalizat sub nr. 302/15.01.2003 de către BNP Elena Rotărescu, a fost acceptată prin declarația de acceptare a donației, cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 la BNP Melania Popa și Silvana Brândușa Trofin.

La dosarul cauzei nu există nicio dovadă că oferta de donație ar fi fost revocată, astfel că declarația de acceptare a donației menționată anterior produce efecte. S-a apreciat, totodată, că și folosirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale, încheiat cu Monique Urdărianu, autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moisescu, a fost legală, acesta bucurându-se de prezumția de legalitate și având forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor legale. Eventuala neachitare a prețului aferent contractului nu duce automat la concluzia că actul ar fi simulat sau că nu poate valora vânzare-cumpărare, iar sancțiunea simulației este, de regulă, inopozabilitatea față de terți, simulația putând fi înlăturată pe calea acțiunii în simulație.

Chiar dacă nu ar fi existat dovezile mai sus arătate, s-a apreciat că instanța de apel era obligată să țină cont de faptul că, în prezent, filiația inculpatului Al României Paul Philippe față de fostul Rege Carol al II-lea a fost stabilită prin decizia Inaltei Curți de Casație și Justiție nr. 954/14.02.2012, care produce efecte retroactive de la momentul nașterii persoanei, iar nu de la data pronunțării sau rămânerii ei definitive, fiind o hotărâre declarativă.

Nu se poate susține că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar avea calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea și nu se poate considera că este nelegal un act care a ținut cont de acest lucru anterior datei de 14.02.2012, apreciindu-se ca nefondată susținerea parchetului potrivit căreia instanța penală trebuie să țină cont exclusiv de situația de la data retrocedării Pădurii Snagov.

Până la data retrocedării imobilului, în persoana inculpatului Al României Paul Philippe s-a consolidat și calitatea de moștenitor al lui Carol al II-lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006, astfel că acesta a putut susține calitatea de moștenitor și în baza certificatelor de calitate de moștenitor, dar și a actelor de stare civilă.

Întrucât Regele Mihai I nu a depus nicio notificare de retrocedare a acestui imobil, inculpatul Al României Paul Philippe beneficia de dreptul de acrescământ statuat de art. 4 alin. 4 din Legea nr. 10/2001, potrivit căruia moștenitorii care au depus în termen cererea de restituire profită de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III.

S-a apreciat ca nefondată și susținerea instanței de apel potrivit căreia inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut dovada că suprafața de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea, în principal, deoarece există hotărârile judecătorești irevocabile menționate anterior, care au statuat că bunul a aparținut antecesorului inculpatului, că a fost preluat de stat fără titlu și că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să îl revendice.

Totodată, s-a învederat că cererea de retrocedare a imobilului a fost făcută în mod legal, prin notificarea nr. 555/13.02.2002, înregistrată la Regia Națională a Pădurilor la data de 18.02.2002, inculpatul Al României Paul Philippe solicitând, prin executor judecătoresc, restituirea suprafeței de 46,7 ha teren în Pădurea Snagov. Ulterior, prin adresa înregistrată la Comisia Locală Snagov, s-a solicitat și suprafața de 10,76 ha teren forestier, cunoscut sub denumirea Fundul Sacului, invocându-se ramura succesorală Regele Carol al II-lea – prințesa Elena Lupescu a României, soția sa – moștenitoarea testamentară Monique Urdărianu, fiind depuse la dosar înscrisuri doveditoare, până la momentul soluționării cererii.

S-a apreciat ca nefondată susținerea instanței de apel potrivit căreia inculpatul Al României Paul Philippe nu ar mai fi fost în termen pentru formularea cererii de retrocedare înregistrată sub nr. 11923/06.09.2005 pentru suprafața totală de 46,78 ha teren forestier, învederându-se că, prin Legea nr. 247/2005, s-a instituit și o repunere în termen pentru cererile de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, stabilindu-se ca dată limită data de 30.11.2005.

Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a emis Hotărârea nr. 1156/07.07.2006 de validare a propunerii Comisiei Locale de Fond Funciar privitoare la suprafața de 46,78 ha teren forestier în favoarea lui Al României Paul Philippe, hotărâre ce a fost revocată prin Hotărârea nr. 661/02.03.2007 a Comisiei județene, stabilindu-se înscrierea inculpatului Al României Paul Philippe în Anexa 37 ca titular al unei suprafețe de doar 36,78 ha teren cu vegetație forestieră în comuna Snagov, întrucât acestuia i se restituise anterior, prin Hotărârea nr. 7/14.02.2004 a Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, suprafața de 10 ha din acest teren.

Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în instanță de către Regia Autonomă a Pădurilor – Romsilva – Direcția Silvică București, care a solicitat anularea acesteia pentru încălcarea mai multor dispoziții din Legile nr. 18/1991 și nr. 1/2000, cererea fiind respinsă prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și decizia civilă nr. 73/22.01.2007.

S-a arătat că existența terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea rezultă din mai multe documente obținute de la Arhivele Naționale ale României, care au fost depuse în cursul urmăririi penale, aflându-se la filele 77-91 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală, filele 135-136 și 291-295 ale volumului 2 urmărire penală și filele 293-299 ale volumului 3 urmărire penală, acesta rămânând în proprietatea fostului rege până la preluarea abuzivă de către statul comunist prin Decretul nr. 38/1948 privind intrarea în proprietatea statului a bunurilor fostului Rege Mihai I de România și a membrilor fostei familii regale.

S-a arătat, totodată, că inculpații recurenți nu au cunoscut de existența Deciziei Colegiului Prezidențial al ICCJ nr. 1/1941 prin care acest bun ar fi fost trecut în patrimoniul statului, aceasta fiind trimisă prin poștă către Instituția Prefectului Județului Ilfov – Comisia județeană, neexistând decât dovada

solicitării de către inculpații Jecu Nicolae și Olteanu Gheorghe a depunerii originalului.

După adoptarea deciziei comisiei județene de fond funciar și după ce instanțele de judecată au respins acțiunile civile formulate împotriva hotărârii anterioare de validare a dreptului de proprietate asupra suprafeței de 10 ha teren, s-a procedat la punerea în posesie asupra terenului retrocedat, conform art. 71 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, sens în care, în mod legal, au fost întocmite procesul-verbal de punere în posesie nr. 12912/29.06.2007 referitor la suprafața de 9,97 ha teren forestier în zona Fundul Sacului – Snagov și procesul-verbal de punere în posesie nr. 16085/15.08.2007 pentru diferența de 36,78 ha teren forestier, acesta din urmă nefiind semnat de către inculpatul Dima Niculae, aflat la cursuri la data respectivă.

Cu privire la lipsa tipicității, ca urmare a lipsei urmării imediate și a legăturii de cauzalitate în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, s-a arătat că, în cauză, nu sunt îndeplinite cumulativ toate elementele necesare pentru existența infracțiunii reținute în sarcina inculpaților, deoarece nu a fost cauzată o pagubă, nu s-a realizat un folos material pentru sine sau pentru altul și nu există legătură de cauzalitate între presupusa faptă săvârșită și urmarea imediată, în sensul cauzării unei pagube.

S-a apreciat că, atâta vreme cât inculpatul Al României Paul Philippe era persoana îndreptățită la retrocedarea celor două bunuri, nu s-a creat nicio pagubă, dreptul său cu privire la retrocedarea acestora fiind unul legal și recunoscut ca atare de către instanțele de judecată civile. Întrucât bunurile au fost preluate abuziv de statul român, prin retrocedarea lor s-a produs o reparație a prejudiciului suferit de fostul proprietar, neputându-se considera că prin retrocedare s-a cauzat un prejudiciu statului, unității deținătoare sau vreunei alte persoane.

Pe de altă parte, s-a învederat că inculpații recurenți Mușat Apostol și Dima Nicolae nu au decis restituirea proprietății de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov inculpatului Al României Paul Philippe, ci doar au făcut o propunere care ulterior a fost validată de Comisia Județeană Ilfov, hotărârea de validare fiind cea care a produs efecte și în baza căreia a fost pus în posesie inculpatul Al României Paul Philippe, astfel că nu există nicio legătură de cauzalitate între faptele acestora și presupusa pagubă produsă.

Inculpații recurenți au mai solicitat instanței să constate intervenirea prescripției generale a răspunderii penale, iar în subsidiar, a prescripției speciale a răspunderii penale, sens în care au arătat că termenul general de prescripție a răspunderii penale începe să curgă de la data de 31.08.2007.

B. 3. Recurentul inculpat Delcea Valentin a invocat cazurile de recurs în casație prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1 și 7 Cod procedură penală, solicitând admiterea recursului în casație declarat, desființarea deciziei nr. 382/A/17.12.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și, în principal, achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, faptele reținute în sarcina acestuia nefiind prevăzute de legea penală, iar în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel întrucât judecata s-a desfășurat cu încălcarea competenței materiale a instanței de

apel, cu luarea în considerare ca și chestiuni prealabile a sentințelor civile indicate în cererea de recurs în casație.

1. Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut la art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – chestiunile prealabile și lipsa competenței materiale a instanței de apel – s-a arătat că art. 52 Cod procedură penală stabilește o prorogare de competență a instanței penale asupra unor chestiuni prealabile care, prin natura lor, sunt date în competența altor instanțe, cu excepția situației când competența de soluționare nu aparține organelor judiciare.

Prorogarea de competență este interzisă de alin. 3 al articolului menționat anterior, instanței penale nefiindu-i permis să facă o analiză proprie cu privire la chestiunile prealabile deja soluționate definitiv de instanța competentă în materia chestiunii prealabile. Chiar Curtea Constituțională a constatat că art. 52 Cod procedură penală creează o legătură între deciziile pronunțate de instanțele civile și cele pronunțate de instanțele penale, atunci când cele dintâi prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor penale.

Tot Curtea Constituțională a arătat că norma procesual penală analizată a determinat prezența în practica instanțelor penale a mai multor variante de soluții diferite, în privința recunoașterii autorității de lucru judecat a hotărârilor civile definitive în fața organelor judiciare penale, atunci când acestea vizează chestiuni prealabile ale cauzei penale, de la aplicarea directă de către instanțele penale a principiului autorității de lucru judecat a hotărârilor altor instanțe, până la cercetarea de către instanța penală a tuturor aspectelor ce vizează, direct sau indirect, raportul juridic penal de conflict.

Curtea Constituțională a reținut că această din urmă variantă presupune, *per se*, încălcarea de către instanțele penale a autorității de lucru judecat a hotărârii judecătorești definitive pronunțate de către instanțele civile, atunci când acestea se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existența infracțiunii, cu consecința încălcării principiului securității raporturilor juridice, existând posibilitatea pronunțării de către instanțele penale a unor soluții opuse celor rămase definitive.

S-a apreciat că în cauza de față s-au pronunțat mai multe hotărâri civile care au stabilit cu autoritate de lucru judecat faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune, învederându-se însă faptul că instanța de apel a făcut o analiză proprie asupra aspectelor stabilite definitiv de instanțele civile, concluzionând că acesta nu este îndreptățit la retrocedare, neavând calitate de moștenitor, iar autorul său nu a fost niciodată proprietar al suprafeței de teren revendicate.

S-a apreciat că este evident că analiza instanței penale privește aspectele analizate anterior de către instanțele civile în hotărârile menționate, ajungând la o soluție contrară, fără ca aceste hotărâri să fie desființate printr-o cale extraordinară de atac. Potrivit considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 102/2021, o astfel de depășire a competenței materiale determină încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a dreptului la un proces echitabil.

Deoarece instanța penală este o instanță specializată, prin raportare la instanțele civile care soluționează chestiunile prealabile, iar prorogarea competenței acesteia este strict limitată și determinată, fiind total interzisă atunci când instanțele civile s-au pronunțat definitiv cu privire la chestiunea prealabilă, încălcarea normelor imperative privind competența se sancționează cu nulitatea absolută, chiar dacă, în raport cu respectivele instanțe, instanța penală nu este instanță inferioară după materie sau calitatea persoanei.

2. Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut la art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – s-a reținut că, în vederea analizării tipicității infracțiunii prevăzute de art. 297 Cod penal, trebuie verificat dacă atribuțiile de serviciu ale inculpatului recurent Delcea Valentin erau reglementate expres prin legislația primară, respectiv prin legi și ordonanțe ale Guvernului, așa cum s-a stabilit prin Decizia nr. 405/2016 pronunțată de Curtea Constituțională.

Modul de organizare și funcționare a comisiilor de fond funciar, inclusiv a celor județene și atribuțiile membrilor acestor comisii sunt reglementate prin HG. nr. 89/2005, act cu putere juridică inferioară legii, astfel încât presupusa încălcare a unora dintre dispozițiile acestei hotărâri de guvern nu poate atrage răspunderea penală a inculpatului.

Prin urmare, s-a apreciat că, în materie penală, principiul legalității incriminării impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar, acesta supunându-se sancțiunilor penale. În speța de față nu este incidentă o răspundere penală pentru încălcarea atribuțiilor de serviciu de către inculpat, deoarece atribuțiile de serviciu, așa-zis încălcate, nu sunt prevăzute de lege, în sensul Deciziei nr. 405/2016 a Curții Constituționale, ci în HG nr. 890/2005.

Dispozițiile legale pretins încălcate din Legea nr. 1/2000 sunt dispoziții legale cu caracter general în materia retrocedării terenurilor și nu fac nicio referire la modalitatea de organizare și funcționare a comisiilor de fond funciar locale sau județene.

Dispozițiile art. 2 din Lege, potrivit cărora reconstituirea dreptului de proprietate se face pe vechile amplasamente, iar drepturile dobândite cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 18/1991, pentru care au fost eliberate adeverințe de proprietate, proces-verbal de punere în posesie sau titlu de proprietate, rămân valabile fără nicio altă confirmare, nu prevăd în mod concret îndatoririle de serviciu ce revin fiecărui membru al comisiilor județene.

Articolul 25 din Lege prevede faptul că reconstituirea dreptului de proprietate și punerea în posesie a terenurilor forestiere se face printr-o hotărâre adoptată de comisia locală, respectiv comisia județeană. Nu se poate confunda atribuția comisiei județene de a adopta o hotărâre, cu atribuția membrilor comisiei județene de a-și exprima votul, acestora fiindu-le recunoscut dreptul de a vota fie pentru, fie împotriva unei propuneri.

Prin urmare, articolele menționate anterior, care reglementează retrocedarea terenurilor forestiere, au caracter general și nu instituie nicio obligație concretă în sarcina membrilor comisiei, deci nici în sarcina inculpatului Delcea Valentin.

S-a mai arătat că HG nr. 890/2005 și Regulamentul din 4 august 2005 anexat acesteia reglementează atribuțiile de serviciu generale ale comisiei, iar nu

ale fiecărui membru în parte, iar potrivit art. 8 din Regulament, comisia județeană este un organ colegial care își desfășoară activitatea în prezența majorității membrilor acesteia și adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor, nu cu al fiecărui membru în parte.

Prin urmare, s-a apreciat că obligația de a adopta o hotărâre este a comisiei, nu una individuală, membrii comisiei având doar obligația de a-și exprima opinia prin vot, fără să conteze finalitatea acestuia, respectiv fără să importe dacă aprobă sau nu propunerea în comisie.

Potrivit art. 4 alin. 2 din Regulament, prin ordin al prefectului se poate constitui un colectiv de lucru format din specialiști, în vederea sprijinirii comisiei județene în activitățile ce îi revin acesteia, colectiv de lucru care poate îndeplini anumite sarcini pentru a degreva comisia de un volum mare de lucru și a înlesni activitatea acesteia. În acest mod, răspunderea comisiei județene nu este transmisă colectivului de lucru, hotărârea fiind adoptată tot de comisie, însă în baza referatului colectivului de lucru.

Inculpatul a mai arătat că acesta nu avea competența de a se pronunța cu privire la legalitatea hotărârilor civile definitive ce atestau calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe, acesta, în calitate de subprefect și membru al comisiei județene, fiind obligat să respecte ordinea de drept și să țină cont de aceste hotărâri definitive și nerevocate care beneficiau de autoritate de lucru judecat.

Cu privire la Deciziunea nr. 1/26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al ÎCCJ prin care, susține parchetul, ar fi fost preluat de către Stat imobilul Fundul Sacului Snagov (împrejurare cunoscută și ignorată atât de Al României Paul Philippe, cât și de persoanele care au desfășurat activități în legătură cu aceste proceduri), s-a arătat că aceasta este un document în copie nesemnată, neștampilată, care nu poartă niciun însemn oficial de identificare, astfel că nu poate fi apreciată ca un document valid, cu forță juridică și probantă absolută și unică.

Pentru a produce efecte juridice, potrivit textelor legale în vigoare la momentul pronunțării deciziunii – articolele 119 și 121 Cod procedură civilă – aceasta trebuia să fie semnată de către judecătorii care au pronunțat-o, să fie pronunțată în public și să fie trecută într-un registru special, semnat de judecători, iar neîndeplinirea acestor condiții face ca acesteia să nu i se poată atribui valoare probantă, fiind inexistentă din punct de vedere juridic, ea constituind doar o simplă realitate de fapt și având doar aparența unei existențe juridice.

Pe de altă parte, s-a arătat că numeroase hotărâri judecătorești definitive, irevocabile și executorii, pronunțate de instanțele competente, inclusiv de Înalta Curte de Casație și Justiție, începând cu anul 2003, prin care s-a statuat legalitatea și temeinicia restituirii terenului forestier Fundul Sacului Snagov ori care atestă calitatea de succesor și de persoană îndreptățită a lui Al României Paul Philippe, sunt considerate „netemeinice” sau „abuzive”, ceea ce denotă dublul standard aplicat în interpretarea hotărârilor judecătorești aflate la dosarul cauzei.

Raportat la aceste considerații, s-a apreciat că inculpatul nu putea să țină cont de o „hotărâre judecătorească” inexistentă din punct de vedere juridic,

astfel că nu este îndeplinită condiția esențială atașată elementului material al infracțiunii, acesta îndeplinindu-și atribuțiile de serviciu în conformitate cu dispozițiile legale.

Totodată, s-a solicitat să se ia act de autoritatea de lucru judecat a unor hotărâri judecătorești civile și să fie înlăturate acuzațiile și argumentele instanței de apel contrare dezlegărilor de fapt și de drept date prin aceste hotărâri definitive și irevocabile, sens în care au fost făcute următoarele precizări:

Referitor la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al unor bunuri ce au aparținut Casei Regale prin prisma stabilirii filiației față de tată a lui Carol Mircea Grigore față de Regele Carol al II-lea, s-au învederat decizia civilă nr. 954/04.02.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I-a civilă, sentința civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunțată de Judecătoria Reșița și decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, precum și sentința civilă nr. 932/02.04.2007, pronunțată de Judecătoria Bârlad și decizia civilă nr. 839/04.07.2007, pronunțată de Tribunalul Vaslui.

Prin Hotărârea nr. 132/1954 Tribunalul Judiciar de la Lisabona, Portugalia, a constatat în mod irevocabil că Prințul Carol Mircea Grigore este fiul legitim al Regelui Carol al II-lea și moștenitor al acestuia, cu toate drepturile ce decurg din această calitate, hotărârea fiind recunoscută ulterior prin decizia nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, procedura exequatorului. Prin urmare, inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de fiu al lui Carol Mircea Grigore, deține calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și, implicit, are dreptul de a dobândi unele bunuri ce au aparținut Casei Regale.

Deoarece hotărârea recunoscută a avut ca obiect stabilirea filiației față de tată, aceasta era declarativă de drepturi și produce efecte retroactive, până în momentul nașterii copilului, apreciindu-se că instanța de recurs în casație trebuie să țină cont de autoritatea de lucru judecat a deciziei civile nr. 954/14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de efectele retroactive pe care le produce, aceasta ratificând toate demersurile pe care inculpatul Al României Paul Philippe le-a făcut în calitate de descendent anterior finalizării recunoașterii.

De asemenea, calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al unor bunuri ce au aparținut Casei Regale urmare a preluării drepturilor succesoriale aparținând Elenei Lupescu, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 1489/02.08.2001 încheiat cu Monique Adina Urdărianu, a fost reținută prin decizia civilă nr. 182/23.03.2009 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă, irevocabilă prin decizia nr. 3763/07.06.2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, decizia civilă nr. 109/05.07.2012 a Curții de Apel București, Secția a IX-a civilă, definitivă și irevocabilă prin decizia nr. 3378/14.06.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sentința civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunțată de Judecătoria Reșița și decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, sentința civilă nr. 932/02.04.2007, pronunțată de Judecătoria Bârlad și decizia civilă nr. 839/04.07.2007, pronunțată de Tribunalul Vaslui, sentința civilă nr. 500/16.05.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova, decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploiești, rămasă definitivă prin decizia nr.

7331/24.11.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sentința civilă nr. 679/20.06.2006, pronunțată de Tribunalul Prahova și decizia civilă nr. 4792/09.07.2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Astfel, s-a stabilit cu titlu irevocabil faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a dobândit prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 drepturile succesoriale ce au aparținut lui Monique Adina Urdărianu cu privire la bunurile Prințesei Elena a României aflate pe teritoriul României.

Referitor la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită să solicite retrocedarea în temeiul legilor speciale, în timpul vieții tatălui său, Carol Mircea Grigore, a fost indicată decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I-a civilă, prin care s-a reținut că la data formulării notificării Carol Mircea Grigore era în viață, însă anterior acesta cedase, în data de 10.02.2020, inculpatului Al României Paul Philippe, 37% din averea regală pe care o moștenise de la Regele Carol al II-lea, ceea ce are valoarea unei oferte de donație, ofertă care a și fost acceptată de inculpat prin declarația autentificată sub nr. 4999/21.05.2002 a BNP Melania Popa și Silviana Brândușa Trofin.

Prin decizia civilă nr. 3378/14.06.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat în mod definitiv și irevocabil dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a depune notificări întemeiate pe legile speciale de retrocedare în timpul vieții tatălui său, urmare a ofertei tatălui și acceptării donației la data de 10.02.2002 cu privire la cota din averea regală moștenită de la tată său, Regele Carol al II-lea.

S-a arătat că dreptul de proprietate privind Pădurea Snagov, zona Fundul Sacului, a fost restituit inculpatului Al României Paul Philippe prin sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătorei Bufta, sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătorei Bufta și sentința civilă nr. 3814/11.07.2007 a Judecătorei Bufta, hotărâri definitive și irevocabile.

Toate hotărârile judecătorești menționate anterior se bucură de autoritate de lucru judecat, fiind executorii, iar potrivit art. 435 alin. 2 Cod procedură civilă, ele sunt opozabile oricărei terțe persoane atâta timp cât aceasta din urmă nu face, în condițiile legii, dovada contrară. De asemenea, potrivit art. 99 alin. 3 Cod civil, hotărârile judecătorești date cu privire la starea civilă a unei persoane sunt opozabile oricărei alte persoane dacă printr-o altă hotărâre judecătorească nu s-a stabilit contrariul.

Prin urmare, nu i se poate imputa inculpatului recurent faptul că a respectat toate aceste hotărâri, nefiind îndeplinită, nici din această perspectivă, condiția atașată elementului material, respectiv îndeplinirea în mod defectuos a atribuțiilor de serviciu, ci, dimpotrivă, acesta și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu în conformitate cu dispozițiile legale.

Inculpatul recurent a arătat că fapta ce i-a fost imputată nu este prevăzută de legea penală întrucât lipsesc urmările imediate și legătura de cauzalitate, învederând că nu s-a cauzat nicio pagubă în sensul art. 297 alin. 1 Cod penal, nu s-a obținut un folos material necuvenit pentru sine sau pentru altul și nici nu

există legătură de cauzalitate între presupusa faptă comisă și paguba ce ar fi fost produsă.

Hotărârea nr. 1156/07.07.2006 pentru a cărei semnare și aprobare a fost condamnat inculpatul recurent nu a produs niciodată efecte întrucât a fost revocată prin adoptarea hotărârii nr. 661/02.03.2007, ocazie cu care a fost validată Anexa nr. 37 pentru suprafața de 36,78 ha, în loc de 46,78 ha, cum prevedea hotărârea revocată. Prin urmare, inculpatul Al României Paul Philippe nu a fost pus în posesie în baza hotărârii semnate de către inculpat, ieșirea din posesia statului român a suprafeței de 36,78 ha teren forestier producându-se în baza hotărârii nr. 661/02.03.2007, conform procesului-verbal de punere în posesie nr. 16085/15.08.2007 încheiat la nivelul Primăriei Snagov, iar potrivit art. 4 din Legea nr. 1/2000, forma în vigoare la data respectivă, trecerea efectivă a terenurilor în proprietatea privată avea loc cu ocazia punerii în posesie.

Instanța de apel a reținut în mod greșit că hotărârea nr. 661/02.03.2007 face corp comun cu hotărârea nr. 1156/07.07.2006, aspect ce rezultă din chiar conținutul hotărârii nr. 661/2007 în care se arată că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 se revocă și se validează Anexa 37 pentru suprafața de 36,78 ha teren forestier, apreciindu-se că hotărârea nr. 661/02.03.2007 este singura în vigoare și care produce efecte, împrejurare statuată cu autoritate de lucru judecat și prin sentința civilă nr. 3814/11.07.2007 a Judecătoriei Buftea.

Raportat la motivele invocate anterior, s-a mai apreciat că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă neprevăzută de legea penală întrucât nu s-a produs urmarea imediată, respectiv nu a fost obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul.

C. 4. Recurenta inculpată Popa Caterina a invocat cazurile de recurs în casație prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1 și 7 Cod procedură penală, solicitând admiterea recursului în casație, desființarea deciziei penale atacate și, în principal, achitarea, în temeiul art.16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, iar în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. b Cod procedură penală.

1. Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie, s-a arătat că, potrivit art. 52 alin. 1 Cod procedură penală, „instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența unei alte instanțe, cu excepția cazurilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare”, iar potrivit alin. 2, chestiunea prealabilă se judecă de către instanța penală potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține această chestiune.

Articolul 52 alin. 3 Cod procedură penală arată că hotărârile judecătorești definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii. Din aceste prevederi rezultă că nu operează prorogarea de competență când există hotărâri ale instanțelor civile, în sens larg, care dispun cu autoritate de lucru judecat asupra chestiunii prealabile în procesul penal, cu excepția cazurilor în care împrejurările privesc existența infracțiunii.

S-a arătat că, în mod corect, instanța de fond a apreciat că hotărârile judecătorești menționate anterior au dezlegat, cu autoritate de lucru judecat, chestiuni prealabile în procesul penal, respectiv calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe la restituirea Pădurii Snagov, apreciindu-se totodată că instanța de apel, cu un raționament juridic contrar legii, a repus în discuție chestiunile prealabile soluționate deja prin hotărâri definitive, lucru interzis de Codul de procedură penală, așa cum s-a reținut și în considerentele deciziei nr. 101/2021 a Curții Constituționale.

S-a învederat că în prezenta cauză este evident că instanța de apel a făcut o analiză proprie asupra aspectelor stabilite definitiv de instanțele civile, ajungând la o concluzie opusă acestora, încălcând principiul autorității de lucru judecat, principiul securității raporturilor juridice și dreptul la un proces echitabil reglementat de art. 6 CEDO.

Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale a statuat cu putere obligatorie că „înființarea unor structuri specializate presupune și o anumită competență specializată a acestora, strict determinată de lege, astfel că efectuarea sau supravegherea urmăririi penale în cauze care excedează acestei competențe determină o deturnare a scopului normelor legale ce au stat la baza înființării acestor structuri specializate”. Pentru identitate de rațiune, instanța penală este o instanță specializată față de instanțele civile care soluționează chestiunile prealabile, iar prorogarea competenței, care reprezintă excepția de la regulă, este de strictă interpretare, fiind interzisă atunci când alte instanțe s-au pronunțat definitiv cu privire la chestiunea prealabilă.

Întrucât încălcarea normelor imperative privind competența se sancționează cu nulitatea absolută, chiar dacă instanța penală nu este inferioară instanțelor civile, dar este specializată, se impune admiterea recursului în casație, constatarea nulității absolute a hotărârii recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare, cu luarea în considerare a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de către instanțele civile.

De asemenea, s-a arătat că, pentru a pronunța decizia de condamnare a inculpatei, instanța de apel a considerat că în mod greșit instanța de fond a dispus că este întemeiată cererea de constatare a autorității de lucru judecat a sentințelor civile care au statuat asupra unor chestiuni prealabile, învederându-se că, prin aceste hotărâri judecătorești, se stabilea calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov.

Din acest motiv, s-a apreciat ca fiind deosebit de importante pentru prezenta cauză de atac acele hotărâri judecătorești definitive și irevocabile prin care instanțele civile au statuat cu privire la dreptul de proprietate asupra Pădurii Snagov al Regelui Carol al II-lea și cu privire la calitatea de succesor în drepturi a Prințului Paul, instanța de apel constatând că aspectele soluționate de instanțele civile nu constituie chestiuni prealabile în sensul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Astfel, cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, instanța de apel a apreciat că nu se poate considera că prin pronunțarea deciziei civile nr. 954/14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a recunoscut hotărârea nr. 132/1955 a Tribunalului de la

Lisabona (prin care s-a constatat că Prințul Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea și moștenitor al acestuia din urmă), a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra acestui imobil.

Inculpata recurentă a învederat că, deși hotărârile judecătorești în materia stabilirii filiației au efect declarativ și produc efecte retroactiv, instanța de apel a apreciat că, de vreme ce hotărârea de exequator nu a existat la data comiterii faptelor imputate, inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut, la data respectivă, dovada calității de nepot al fostului Rege Carol al II-lea.

În privința sentințelor civile nr. 1872/2003 și nr. 1496/2005 pronunțate de Judecătoria Buftea, a căror autoritate de lucru judecat a fost invocată în primă instanță, instanța de apel a reținut că niciuna dintre aceste sentințe nu a fost pronunțată în contradictoriu cu Comisia Locală de fond funciar sau cu Comisia Județeană, ignorând însă faptul că, în conținutul său, sentința civilă nr. 1872/2003 analizează calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul cu privire la Pădurea Fundul Sacului, reținând că acesta a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeței de pădure menționate anterior.

S-a arătat că după ce această sentință a rămas definitivă și irevocabilă prin neapelare, în baza ei a fost emisă de către Comisia Județeană Ilfov hotărârea nr. 7/04.01.2004 prin care i s-a aprobat inculpatului Al României Paul Philippe reconstituirea dreptului de proprietate pentru suprafața de 10 ha teren cu vegetație forestieră, hotărâre care a fost contestată de către Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, contestația acesteia fiind respinsă prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea, rămasă definitivă prin decizia nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă și irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

Instanța de apel a apreciat, însă, că autoritatea de lucru judecat a acestor hotărâri nu trebuie confundată cu opozabilitatea, în sens larg, a unei hotărâri definitive față de terți, iar faptul că sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu a fost pronunțată în contradictoriu și cu Comisia Județeană Ilfov face ca aceasta să nu se impună prin forța sa obligatorie acestei comisii, iar membrii comisiei aveau obligația legală de a verifica, cu seriozitate și scrupulozitate, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea de persoană îndreptățită la restituirea terenului, atât sub aspectul existenței titlului de proprietate al autorului invocat de solicitant și al deposedării sale abuzive de către Statul Român, cât și din perspectiva calității de moștenitor.

S-a apreciat că instanța de apel a încălcat în mod flagrant principiul opozabilității sentinței nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, în ce privește Comisia Județeană de Fond Funciar și autoritatea de lucru judecat a sentinței civile nr. 1496/2005 a Judecătoriei Buftea, definitivă și executorie la momentul adoptării procesului-verbal din 07.07.2006, în care, contrar celor reținute prin decizia recurată, Comisia Județeană Ilfov a fost parte.

De asemenea, în referatul nr. 30/14.01.2004 care a stat la baza emiterii hotărârii nr. 7/2004, întocmit de martorii Țipluică Marian și Anghelescu Dragoș Emil, se menționează, pe lângă cele citate de instanță, și sentința civilă nr. 1872/26.06.2003. De asemenea, în procesul-verbal din data de 07.07.2006 al Comisiei Județene Ilfov, care a stat la baza adoptării Hotărârii nr. 1156/2006 a Comisiei Județene Ilfov, se face referire la existența unei hotărâri definitive de respingere a contestației R.N.P. – Romsilva.

2. Cu privire la cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – inculpata a fost condamnată pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală – s-a arătat că în prezentul recurs în casație prezintă relevanță chestiunile prealabile reglementate de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală și interpretarea acestora prin prisma deciziilor Curții Constituționale nr. 102/2021, nr. 405/2016 și nr. 392/2017 care restrâng drastic sfera normelor a căror încălcare reprezintă elementul material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu la legislația primară.

Inculpata recurentă a arătat că art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, ce se susține că ar fi fost încălcate de aceasta atunci când a aprobat restituirea către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de 49,67 ha, deși acesta nu făcuse dovada calității de persoană îndreptățită la restituire, nu fac parte din legislația primară.

Totodată, faptul că, analizând actele atașate cererii de retrocedare și întemeindu-se pe hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele civile, a ajuns la o soluție diferită de cea a instanței de apel, nu înseamnă că nu a analizat cu atenție aceste înscrisuri, împrejurare ce rezultă chiar din motivarea instanței de apel, care a reținut că dosarele se discutau cu inculpata.

Referitor la tipicitatea obiectivă, elementul material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu constă în îndeplinirea cu încălcarea legii de către funcționarul public a atribuțiilor de serviciu, impunându-se a fi avută în vedere și decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale.

În speță, elementul material al laturii obiective îl reprezintă, față de cele reținute în decizia recurată, ca urmare a înlăturării autorității de lucru judecat și a forței obligatorii a hotărârilor judecătorești pronunțate de instanțele civile, presupusa încălcare de către inculpată a atribuțiilor de serviciu prevăzute în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, prin aprobarea în comisie a hotărârii nr. 1156/07.07.2006 și, ulterior, a hotărârii nr. 661/2007 prin care s-a reconstituit în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe dreptul de proprietate cu privire la suprafața de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră din Pădurea Snagov, cauzându-se statului un prejudiciu de 9.523.769 euro.

Inculpata recurentă a arătat că instanța de apel a reținut în sarcina sa faptul că, fără să analizeze temeinic actele depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în dovedirea dreptului său la reconstituirea dreptului de proprietate, a votat în favoarea reconstituirii dreptului de proprietate în condițiile în care acesta nu a făcut dovada calității de moștenitor, succesor în drepturi al lui Carol al II-lea și nici faptul că Pădurea Snagov a fost preluată de stat din patrimoniul acestuia, încălcând astfel dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000.

A susținut inculpata recurentă că elementul material al laturii obiective nu este realizat, în condițiile în care calitatea lui Al României Paul Philippe de succesor al fostului Rege Carol al II-lea, precum și dreptul de proprietate al acestuia din urmă asupra pădurii Snagov au fost stabilite prin hotărâri judecătorești intrate în puterea lucrului judecat și opozabile Comisiei Județene Ilfov.

S-a apreciat că a stabili altfel înseamnă a dispune în sarcina unor autorități publice obligația de a revizui hotărâri judecătorești definitive ale instanțelor civile, aspect contrar legii, conform și interpretării Curții Constituționale dată în decizia nr. 102/2021. Nu subzistă nici urmarea imediată, în condițiile în care, prin hotărârile judecătorești invocate și de instanța de apel, s-a stabilit, cu putere de lucru judecat, că Al României Paul Philippe este o persoană îndreptățită la restituire.

Acest aspect are valoarea unor chestiuni prealabile în procesul penal, aspect soluționat cu respectarea legii de către instanța de fond, respectiv a art. 52 alin. 3 Cod procedură penală și a principiului securității juridice rezultat din art. 21 alin. 3, art. 1 alin. 3 și 5 din Constituția României și art. 6 CEDO.

S-a arătat că și Curtea Constituțională, în decizia nr. 102/2021, a reținut că, în ipoteza în care, până la soluționarea cauzei penale, chestiunile prealabile au fost definitiv soluționate de către o altă instanță – în speță de instanțele civile prin sentințele civile nr. 1872/2003 și nr. 1496/2006 – instanța penală este ținută de soluția respectivei instanțe.

Contrar celor reținute de către instanța de apel și în consens cu instanța de fond, inculpata recurentă a apreciat că nu privesc existența infracțiunii de abuz în serviciu, ci aspecte de drept civil ce exced elementelor constitutive ale acestei infracțiuni, atât calitatea de moștenitor de pe urma Regelui Carol al II-lea a inculpatului Al României Paul Philippe, cât și dreptul acestuia de a solicita retrocedare unor bunuri în baza legilor de restituire.

Chiar dacă s-ar admite că aceste aspecte intră în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, înlăturarea autorității de lucru judecat și a opozabilității acestor hotărâri judecătorești încalcă dispozițiile din Constituția României enumerate anterior și art. 6 din CEDO, aspect reținut și în decizia nr. 102/2021 a Curții Constituționale.

Astfel, Curtea Constituțională a arătat că posibilitatea instanței penale de a relua judecata asupra unor chestiuni referitoare la existența aspectelor care condiționează aplicabilitatea normei de incriminare aduce atingere autorității de lucru judecat care are ca finalitate asigurarea securității raporturilor juridice, fiind o componentă a principiului securității juridice, ca standard al dreptului la un proces echitabil.

S-a reținut, totodată, că încălcarea de către instanțele penale a autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele civile, atunci când acestea se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existența infracțiunii, cu consecința încălcării principiului securității raporturilor juridice, poate duce la pronunțarea unor soluții opuse celor rămase definitive, cu afectarea gravă a dreptului la un proces echitabil, astfel cum este reglementat de art. 6 din Convenție și contravine art. 21 alin. 3 din Constituție.

În aceste condiții, s-a apreciat că acuzația adusă inculpatei Popa Caterina este nefondată, nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, sub aspectul laturii obiective și al urmării imediate, sens în care s-a arătat că, chiar dacă hotărârea nr. 132/1995 a Tribunalului de la Lisabona a fost recunoscută pe teritoriul României ulterior presupuselor activități infracționale, nu se poate ignora autoritatea de lucru judecat a acesteia, având în vedere caracterul declarativ retroactiv.

Nu pot fi ignorate nici considerentele și dispozitivul sentinței civile pronunțate de Judecătoria Buftea în anul 2003, definitivă la momentul adoptării hotărârii nr. 1156/07.07.2006 și irevocabilă la momentul adoptării hotărârii nr. 661/06.03.2007, ultima pronunțată în contradictoriu și cu Comisia Județeană Ilfov, prin care s-a reținut că Al României Paul Philippe este îndreptățit la restituirea suprafeței de 46 ha teren forestier în Pădurea Snagov, din care i se restituise la acel moment doar suprafața de 10 ha teren.

Date fiind chestiunile prealabile pe care instanța de apel trebuia să le rețină și autoritatea de lucru judecat a hotărârilor menționate anterior, s-a apreciat că nu este îndeplinită condiția prevăzută de art. 297 Cod penal privind neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu prin încălcarea legii și nici a celei privind producerea unui prejudiciu Statului Român, inculpatul Al României Paul Philippe fiind îndreptățit la restituire.

S-a apreciat că nu se poate reține că inculpata nu a analizat cu atenție actele depuse de Al României Paul Philippe doar pentru faptul că instanța de apel a ajuns la o altă concluzie, înlăturând hotărârile judecătorești definitive și irevocabile, precum și actele notariale care nu au fost niciodată anulate de vreo instanță de judecată, acesta fiind și motivul pentru care legile fondului funciar prevăd posibilitatea contestării hotărârilor adoptate de comisia județeană de fond funciar. S-a subliniat că și instanța de fond a ajuns la o concluzie diferită de cea a instanței de apel, prima instanță analizând aceleași acte care au fost analizate și de judecătorii instanțelor civile cu privire la care s-a invocat autoritatea de lucru judecat.

S-a învederat totodată că, din descrierea situației de fapt prezentate la paginile 492 și următoarele și 518 și următoarele, nu rezultă că inculpata Popa Caterina ar fi cunoscut despre existența Deciziei nr. 1/1941 sau că aceasta ar fi fost vreodată angrenată politic, astfel încât martorul Cristache să aibă vreo influență asupra ei.

D. 5. Recurentul inculpat Jecu Nicolae a invocat cazurile de recurs în casație prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1 și 7 Cod procedură penală, solicitând admiterea recursului în casație formulat, desființarea deciziei penale recurate și, în principal, trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel, cu luarea în considerare, ca și chestiuni prealabile, a sentințelor civile nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea, rămasă definitivă prin neapelare și nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, rămasă definitivă prin decizia nr. 1075/12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă și irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, iar în subsidiar, achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, lăsarea nesoluționată a laturii

civile și ridicarea măsurilor asigurătorii ale sechestrului, respectiv popririi, instituite în cursul urmăririi penale asupra bunurilor proprietatea sa.

1. Cu privire la cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală, s-a arătat că art. 52 Cod procedură penală stabilește o prorogare de competență a instanței penale asupra unor chestiuni prelabile care, prin natura lor, sunt de competența altor instanțe, cu excepția situației în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare.

Prorogarea de competență este interzisă de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală cu privire la chestiunile prelabile deja soluționate definitiv de instanța competentă în materia chestiunii prelabile, o repunere în discuție a acestor aspecte de către instanța penală fiind interzisă de legea procesual penală, împrejurare reținută și de Curtea Constituțională în considerentele deciziei nr. 102/2021.

S-a învederat că, în speța de față, s-au pronunțat mai multe hotărâri civile care au stabilit cu autoritate de lucru judecat faptul că Al României Paul Phillipe a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în dosar, fiind evident, totodată, că instanța de apel a făcut propria analiză asupra aspectelor tranșate definitiv de către instanțele civile, concluzionând că acesta nu este îndreptățit la retrocedare, neavând calitatea de moștenitor, iar autorul său nu a fost niciodată proprietar al terenului revendicat, ajungând deci la o concluzie contrară, fără ca hotărârile civile să fi fost desființate într-o cale extraordinară de atac.

Potrivit considerentelor deciziei Curții Constituționale nr. 102/2021, o astfel de depășire a competenței materiale determină o încălcare a principiului autorității de lucru judecat, a principiului securității raporturilor juridice și a dreptului la un proces echitabil. Aplicând regulile reținute în considerentele acestei decizii, inculpatul a solicitat a se constata că instanța penală este o instanță specializată prin raportare la instanțele civile care soluționează chestiunile prelabile, iar prorogarea competenței sale este strict limitată și determinată, fiind interzisă atunci când alte instanțe s-au pronunțat definitiv cu privire la chestiunea prelabilă, iar încălcarea acestor norme se sancționează cu nulitatea absolută, chiar dacă instanța penală nu este instanță inferioară după materie sau calitatea persoanei, în sensul art. 438 alin. 1 pct. 1 teza a II-a Cod procedură penală.

Cu privire la chestiunile prelabile și tipicitatea obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, s-a arătat că instanța de apel a înlăturat în mod eronat aspectele soluționate de instanța de fond în ceea privește existența infracțiunii și efectul chestiunilor prelabile; astfel, chestiunile prelabile nu trebuie să fie preexistente săvârșirii faptei și să fie cunoscute și luate în considerare de către inculpați în momentul săvârșirii acesteia, constituind dezlegări ale unor probleme de drept aparținând unor alte ramuri juridice, soluționate de instanța civilă anterior celei penale și care ajută la lămurirea raportului juridic penal de conflict.

În cauză, pentru a reține săvârșirea de către inculpatul recurent a infracțiunii de abuz în serviciu, instanța de apel trebuia să stabilească două chestiuni esențiale: dacă inculpatul Al României Paul Philippe era moștenitor al lui Carol al II-lea și dacă acesta din urmă fusese proprietar al suprafeței de 46,78

ha teren din Pădurea Snagov pentru care s-au emis cele două titluri de proprietate.

Inculpatul recurent a arătat că aceste două chestiuni fuseseră soluționate definitiv de către instanțele civile, ele constituind, contrar opiniei instanței de apel, chestiuni prealabile în procesul penal, fiind soluționate anterior pronunțării soluției instanței de apel.

Referitor la aspectul esențial invocat de instanța de apel cu privire la efectele irevocabile ale unei hotărâri de recunoaștere, s-a arătat că hotărârea irevocabilă prin care a fost admisă acțiunea de stabilire a paternității are efect retroactiv, de la nașterea copilului, instanța de apel interpretând în mod greșit instituții apăsând dreptului familiei și dreptului civil cu privire la drepturile acestuia, inclusiv dreptul de moștenire.

Prin urmare, la data săvârșirii faptelor, inculpatul Al României Paul Philippe era moștenitor al Regelui Carol al II-lea, indiferent dacă inculpatul cunoștea sau nu acest aspect, deoarece, la data respectivă, exista o hotărâre judecătorească definitivă care stabilea acest lucru, respectiv sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, în cuprinsul căreia s-a reținut că acesta a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeței de pădure revendicate de către inculpat.

De altfel, instanța de apel a și reținut în decizia recurată că, până la desfășurarea ședinței din 07.07.2006 a Comisiei de Fond Funciar Ilfov, la dosarul administrativ s-au mai depus documente, inclusiv certificatul de calitate de moștenitor nr. 129/24.05.2006 de pe urma defunctului Carol Mircea Grigore, aspect care, potrivit inculpatului recurent, consolidează din punct de vedere juridic drepturile inculpatului Al României Paul Philippe la moștenire, atât direct, în calitate de nepot al Regelui Carol al II-lea, cât și pe linia Elenei Lupescu.

Contrar analizei instanței de apel, împrejurarea că o astfel de hotărâre a fost pronunțată conferă faptelor un caracter licit, fiind fundamentate pe hotărârea definitivă a unei instanțe, indiferent de cunoașterea sau necunoașterea de către făptuitor a respectivului eveniment.

S-a apreciat ca superficială analiza făcută de către instanța de apel cu privire la hotărârile judecătorești definitive, apreciate de inculpat ca fiind esențiale în stabilirea elementelor de tipicitate obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, învederându-se că sentința civilă nr. 1872/26.06.2013 a fost pronunțată de Judecătoria Buftea într-un dosar în care calitate de pârâtă a avut Primăria Snagov, iar sentința civilă nr. 1495/2005 a fost pronunțată într-un dosar civil în care părți au fost Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, în calitate de reclamantă, iar Comisia Județeană Ilfov în calitate de pârâtă, astfel că aceste hotărâri nu puteau fi ignorate de comisiile locale și județene de aplicare a legilor funciare.

Prin urmare, s-a apreciat ca eronată susținerea instanței de apel potrivit căreia niciuna dintre cele două comisii nu au fost parte în procesele civile în cadrul cărora au fost pronunțate cele două sentințe civile.

De asemenea, s-a apreciat ca eronată și reținerea de către instanța de apel a faptului că cele două sentințe ale Judecătoriei Buftea nu au format obiectul

analizei Comisiilor locale și județene de fond funciar, în condițiile în care chiar instanța de apel a reținut că în referatul nr. 30/14.01.2004, întocmit de martorii Țipluică Marian și Anghelescu Dragoș Emil, s-a menționat și sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, cu evidentă referire la sentința civilă cu același număr pronunțată de Judecătoria Buftea la data de 26.06.2003.

Concluzionând, inculpatul recurent a arătat că există două hotărâri definitive, pentru care s-au epuizat toate căile ordinare de atac și care nu au fost revizuite, care stabilesc atât faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II-lea, cât și faptul că acesta din urmă a fost proprietarul suprafeței de pădure retrocedate, existând o legătură evidentă între acestea și acuzațiile aduse inculpatului (încălcarea atribuțiilor de serviciu ce îi revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, prin neverificarea titlului de proprietate al lui Carol al II-lea și a calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe), astfel că acestea constituie chestiuni prealabile în înțelesul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

S-a apreciat că nereținerea acestor chestiuni prealabile și considerarea acestora ca elemente extranee stabilirii întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu reținute în sarcina inculpatului Jecu Nicolae a dus la pronunțarea unei soluții de condamnare, în condițiile în care fapta comisă de acesta nu realizează nici elementul material, nici urmarea imediată a infracțiunii de abuz în serviciu.

2. Cu privire la cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, inculpatul recurent a apreciat că fapta de care este acuzat nu este prevăzută de legea penală, sens în care a arătat că principala acuzație adusă acestuia este aceea că a aprobat în comisie reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, reproșându-i-se că nu a verificat în mod riguros existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare privitoare la titlul de proprietate și calitatea de moștenitor în legătură cu suprafața de teren retrocedată.

Instanța de apel a reținut în sarcina inculpatului obligația de verificare a actelor doveditoare depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare a inculpatului Al României Paul Philippe, prevăzută la art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000. În cauza de față, un aspect determinant legat de calitatea acestuia la restituire îl constituie existența unor hotărâri definitive care au valoarea unor chestiuni prealabile în procesul penal, așa cum, de altfel, a reținut în mod corect și instanța de fond.

S-a arătat că, în condițiile în care hotărârile judecătorești civile, definitive și irevocabile, enumerate în cuprinsul motivelor de recurs în casare, stabilesc faptul că inculpatul Al României Paul Philippe are calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea (atât în calitate de nepot de fiu al acestuia, cât și în temeiul unui contract de vânzare-cumpărare de drepturi litigioase pe filiera Monique Urdărianu – Elena Lupescu), că Regele Carol al II-lea a fost proprietarul terenului forestier retrocedat, iar certificatele de calitate de

moștenitor folosite de inculpatul Al României Paul Philippe sunt valabile și produc efecte juridice, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu reținute în sarcina acestuia.

Restituirea a fost legală întrucât s-a efectuat în baza documentelor depuse de inculpatul Al României Paul Philippe, documente recunoscute ca valabile și producând efecte juridice în circuitul civil de mai multe instanțe de judecată și care atestau atât calitatea de moștenitor a acestuia, cât și faptul că era îndreptățit să solicite restituirea, astfel că inculpatul recurent și-a îndeplinit în mod corespunzător atribuțiile de serviciu, nefiind îndeplinită condiția prevăzută de art. 297 Cod penal privitoare la neîndeplinirea sau îndeplinirea atribuțiilor de serviciu prin încălcarea legii.

Sub aspectul urmăririi imediate s-a arătat că, în cauză, aceasta subzistă numai în condițiile în care inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi fost o persoană îndreptățită la retrocedare, or, de vreme ce există hotărâri judecătorești care stabilesc că acesta era îndreptățit, nu se produce niciun prejudiciu statului român, iar urmarea imediată a infracțiunii nu există, bunul retrocedat aparținând persoanei care îl solicită.

Raportat la împrejurarea că au fost respectate în totalitate prevederile legale aparținând legislației primare invocate în actul de sesizare, dar și că nu s-a realizat urmarea imediată prevăzută în textul de incriminare, s-a solicitat să se constate că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu sub aspectul tipicității obiective.

E. 6. Recurentul inculpat Olteanu Gheorghe a solicitat admiterea recursului în casație formulat, casarea deciziei penale recurate și, în principal, pronunțarea unei hotărâri judecătorești de achitare a sa, iar în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel. A solicitat, de asemenea, suspendarea deciziei penale de condamnare până la soluționarea recursului în casație și punerea sa de îndată în libertate.

1. Cu privire la motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nerespectarea dispozițiilor privind competența după materie – s-a invocat faptul că instanța de apel, prin neluarea în considerare a chestiunilor prealabile (deja dezlegate de alte instanțe civile în legătură cu chestiuni date de lege în competența acestora) și prin analizarea acestora (oferindu-le o altă soluționare pe fond decât cea dată definitiv de instanțele civile) și-a depășit competența după materie, competență dată și de natura obiectului dedus judecății, care poate fi civilă, penală, de dreptul muncii, etc.

S-a apreciat că decizia instanței de apel a fost dată cu nerespectarea, de către instanța penală, în calitate de instanță de apel, a competenței materiale, a autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești ale instanțelor civile, împrejurare care, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 102/2021, încalcă principiul securității juridice, care constituie un aspect esențial al statului de drept, așa cum este acesta prevăzut la art. 1 alin. 3 din Constituție și contravine prevederilor art. 21 alin. 3 din Constituție.

Instanța de apel s-a erijat în instanță de control judiciar, nu doar cu privire la sentința nr. 39/27.06.2019 a Curții de Apel Brașov, astfel cum a fost investită, ci și cu privire la hotărârile judecătorești definitive din materie civilă,

fundamentul soluției de condamnare pronunțate fiind circumscris evaluării pe care instanța de apel a realizat-o cu privire la aceste hotărâri prin care instanțele civile s-au pronunțat cu privire la calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe după bunicul său, Regele Carol al II-lea și cu privire la dreptul acestuia de a solicita restituirea imobilului Pădurea Snagov.

Instanța de apel a apreciat în mod eronat că hotărârile instanțelor civile ar putea constitui chestiuni prealabile doar dacă ar data din momente anterioare comiterii faptelor, deși, potrivit art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, acestea trebuie să fie preexistente hotărârii instanței penale, iar nu faptelor, cerință îndeplinită în cauză.

De fapt, instanța de apel, deși formal a declarat că aceste hotărâri nu au relevanță în cauză, în concret le-a înlăturat efectele, urmărind astfel să ocolească dezlegarea obligatorie dată de instanțele civile în această materie, în condițiile în care, după cum rezultă din considerentele deciziei, aspectele tranșate cu autoritate de lucru judecat în materie civilă reprezintă condiții esențiale în structura infracțiunii de abuz în serviciu, descriind premisa și componenta de încălcare a legii din conținutul acesteia, în legătură cu care a fost condamnat și recurentul.

Hotărârile civile respective erau definitive, nemaiputând fi exercitate alte căi de atac împotriva acestora, împrejurare față de care s-a apreciat că, în momentul în care a operat ca o instanță de control judiciar, instanța de apel a lipsit de conținut aceste hotărâri, fără a recurge la remediile procedurale expres prevăzute de lege.

Procedând în acest mod, instanța de apel și-a depășit atribuțiile funcționale, formulând, pe de o parte, critici la adresa acestora și, pe de altă parte, rejudecând într-o manieră proprie cauzele civile, ajungând la soluții opuse celor reținute prin hotărârile civile, încălcându-se astfel competența generală a instanței penale ca formă primară și absolută de competență.

2. Cu privire la motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, s-a arătat că abuzul în serviciu pretins realizat prin încălcarea legislației civile în materia retrocedărilor de către recurent în exercitarea atribuțiilor de serviciu presupune încălcarea dispozițiilor legislației primare în retrocedarea imobilului Pădurea Snagov, ca parte a laturii obiective a infracțiunii, realitate juridică ce nu poate fi înlăturată prin afirmația că aspectele de drept civil nu reprezintă chestiuni prealabile.

Toate dezlegările date de instanțele civile privind calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe sunt condiții de drept de a căror existență depinde calificarea faptei ca fiind una prevăzută de legea penală, acestea fiind total diferite de cele adoptate de instanța de apel.

Instanța de apel era obligată, conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, să ia în considerare situația juridică ce deriva din sentințele civile nr. 1872/26.06.2003 și nr. 1496/16.05.2005 pronunțate de Judecătoria Buftea, ambele hotărâri stabilind în mod clar că Al României Paul Philippe era îndreptățit la restituirea bunului Snagov. Calitatea de succesor al Regelui Carol al II-lea a lui Al României Paul Philippe a fost recunoscută prin decizia irevocabilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 954/14.02.2012.

Pentru soluționarea apelului era esențial faptul că statul, prin organele sale, a fost parte în cele două litigii, constatarea instanței de apel potrivit căreia niciuna dintre cele două comisii nu ar fi fost parte în dosarul soluționat prin sentința civilă nr. 1872/2003 fiind profund eronată, de vreme ce Comisia locală este doar o structură în cadrul Primăriei, astfel că orice act jurisdicțional soluționat în contradictoriu cu aceasta din urmă va beneficia de autoritate și față de primul subiect.

De asemenea, Comisia județeană a fost parte în cadrul dosarului finalizat prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea, care a stabilit, la rândul său, în mod irevocabil, calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită, reținând totodată obligația respectării acelei hotărâri judecătorești în temeiul standardului impus de CEDO, apreciind-se ca nerelevant faptul că o autoritate nu a fost parte în primul dosar.

Cu privire la Deciziunea nr. 1/26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al ÎCCJ, prin care, susține parchetul, ar fi fost preluat de către Stat imobilul Fundul Sacului Snagov (împrejurare cunoscută și ignorată atât de Al României Paul Philippe, cât și de persoanele care au desfășurat activități în legătură cu aceste proceduri), s-a arătat că aceasta este un document în copie nesemnată, neștampilată, care nu poartă niciun însemn oficial de identificare, astfel că nu poate fi apreciată ca un document valid, cu forță juridică și probantă absolută și unică.

Pentru a produce efecte juridice, potrivit textelor legale în vigoare la momentul pronunțării deciziei – articolele 119 și 121 Cod procedură civilă – aceasta trebuia să fie semnată de către judecătorii care au pronunțat-o, să fie pronunțată în public și să fie trecută într-un registru special, semnat de judecători, iar neîndeplinirea acestor condiții face ca acestea să nu i se poată atribui valoare probantă, fiind inexistentă din punct de vedere juridic, ea constituind doar o simplă realitate de fapt și având doar aparența unei existențe juridice.

Raportat la aceste considerații, s-a apreciat că inculpatul nu putea să țină cont de o „hotărâre judecătorească” inexistentă din punct de vedere juridic, astfel că nu este îndeplinită condiția esențială atașată elementului material al infracțiunii, acesta îndeplinindu-și atribuțiile de serviciu în conformitate cu dispozițiile legale.

Pe de altă parte, s-a arătat că numeroase hotărâri judecătorești definitive, irevocabile și executorii, pronunțate de instanțele competente, inclusiv de Înalta Curte de Casație și Justiție, începând cu anul 2003, prin care s-a statuat legalitatea și temeinicia restituirii terenului forestier Fundul Sacului Snagov ori care atestă calitatea de succesor și de persoană îndreptățită a lui Al României Paul Philippe, sunt considerate „netemeinice” sau „abuzive”, ceea ce denotă dublul standard aplicat în interpretarea hotărârilor judecătorești aflate la dosarul cauzei.

Recurentul a susținut că situația de fapt descrisă de instanța de apel nu corespunde tiparului de incriminare prevăzut la art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art.13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, așa cum a fost acesta configurat prin decizia nr. 405/2016 pronunțată de Curtea Constituțională, prin care s-a statuat că este necesar ca fapta materială

concretă imputată să reprezinte o încălcare a unei atribuții de serviciu a subiectului activ, atribuție care trebuie să fie prevăzută în legislația primară (lege, ordonanță sau ordonanță de urgență a Guvernului) și trebuie să fie prevăzută expres într-un act din categoria celor mai sus amintite, neputând fi dedusă din interpretare.

În cauză, instanța de apel a reținut că inculpații, în calitate de membri ai comisiilor locale pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001, respectiv nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare, și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului și a calității sale de moștenitor al celui din urmă.

Contrar celor reținute de către instanța de apel, s-a apreciat că inculpații au respectat întocmai dispozițiile legale, învederându-se că niciunul dintre textele normative reținute a fi fost încălcate nu stabilește vreo sarcină de serviciu pentru vreun funcționar public, astfel că nu ne aflăm în prezența acțiunilor ce constituie elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu.

Atribuțiile de serviciu în exercitarea cărora inculpații au comis fapta reținută de către instanța de apel nu își au izvorul într-o dispoziție legală primară, ci sunt reglementate prin ordine care aparțin legislației secundare, comisia locală având ca atribuție formularea unei propuneri ce trebuia înaintată Comisiei județene. Prin urmare, fapta concretă nu are caracter penal, câtă vreme, chiar dacă reprezintă o nerespectare a unei dispoziții dintr-o lege, ordonanță simplă sau ordonanță de urgență, această dispoziție nu consacră în mod explicit o atribuție de serviciu pentru subiectul activ.

Legea nr. 1/2000 face parte din legislația primară, însă are un caracter general și nu instituie nicio atribuție de serviciu concretă în sarcina membrilor comisiei, deci nici în sarcina inculpaților. Articolul 6 din Legea nr. 1/2000, menționat în decizia instanței de apel, prevede atribuții ale unor entități colegiale, iar nu atribuții individuale de serviciu în sarcina membrilor acestora, în timp ce atribuțiile de serviciu cuprinse în HG nr. 890/2005 și regulamentul anexat acesteia, reținute de către instanța de apel, nu fac parte din legislația primară.

Atribuțiile presupus a fi fost încălcate sunt stabilite în sarcina comisiilor județene, nu în mod individual în sarcina membrilor acestora, hotărârile fiind adoptate prin votul exprimat de toți membrii comisiei, în speță, de majoritatea membrilor prezenți, nefiind decisă de inculpații trimiși în judecată.

Nu intră în atribuțiile de serviciu ale membrilor comisiei județene verificarea legalității hotărârilor judecătorești rămase definitive și irevocabile, Comisia județeană fiind obligată să ia decizii în concordanță cu legile în vigoare și cu hotărârile judecătorești definitive la momentul la care hotărăște.

Recurentul inculpat a apreciat, totodată, că faptei reținute în sarcina sa îi lipsește urmarea imediată și legătura de cauzalitate, arătând că hotărârea nr. 1156/07.07.2006, pentru a cărei semnare și aprobare a fost condamnat, nu a produs niciodată efecte, întrucât a fost revocată prin adoptarea hotărârii nr. 661/02.03.2007, ocazie cu care a fost validată Anexa nr.37 pentru suprafața de 36,78 ha, în loc de 46,78 ha, cum prevedea hotărârea revocată. Prin urmare,

inculpatul Al României Paul Philippe nu a fost pus în posesie în baza hotărârii semnate de către inculpat, ieșirea din posesia statului român a suprafeței de 36,78 ha teren forestier producându-se în baza hotărârii nr. 661/02.03.2007, conform procesului-verbal de punere în posesie nr. 16085/15.08.2007 încheiat la nivelul Primăriei Snagov, iar potrivit art. 4 din Legea nr. 1/2000, forma în vigoare la data respectivă, trecerea efectivă a terenurilor în proprietatea privată avea loc cu ocazia punerii în posesie.

Instanța de apel a reținut în mod greșit că hotărârea nr. 661/02.03.2007 face corp comun cu hotărârea nr. 1156/07.07.2006, aspect ce rezultă din chiar conținutul hotărârii nr. 661/2007 în care se arată că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 se revocă și se validează Anexa 37 pentru suprafața de 36,78 ha teren forestier, apreciindu-se că hotărârea nr. 661/02.03.2007 este singura în vigoare și care produce efecte, împrejurare statuată cu autoritate de lucru judecat și prin sentința civilă nr. 3814/11.07.2007 a Judecătoriei Buftea.

Raportat la motivele invocate anterior, s-a apreciat că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă neprevăzută de legea penală, întrucât nu s-a produs urmarea imediată, respectiv nu a fost obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, nefiind îndeplinite cerințele speciale privitoare la urmarea imediată prevăzute de lege pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu.

De vreme ce hotărârea nr. 1156/07.07.2006 nu a produs niciun efect juridic, fiind revocată în integralitatea ei, s-a apreciat că nu există legătura de cauzalitate între pretinsa faptă pentru care a fost condamnat inculpatul și pretinsa pagubă produsă.

F. 7. Recurentul inculpat Roșu Robert Mihăiță a solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală, cu referire la art. 438 alin. 1 pct. 1 și 7 Cod procedură penală, admiterea recursului în casație și achitarea sa pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, respectiv a infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000.

În subsidiar, s-a solicitat desființarea deciziei și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel, pentru administrarea de probe noi.

1. În motivele scrise și în susținerile orale, cu privire la incidența cazului de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală, s-au invocat, în esență, următoarele *argumente*:

Instanța de apel și-a autoînstituit o prorogare de competență funcțională nelegală, prin încălcarea regulilor de competență materială, rejudecând în mod explicit cauze civile soluționate definitiv și irevocabil.

Eroarea de drept formal evocată de cazul de recurs în casație privitor la necompetență poate fi reținută ca urmare a îndeplinirii cumulative a două condiții esențiale: a) normele de competență încălcate să privească competența instanței de judecată; b) normele de competență să aibă caracter absolut, în sensul de a atrage, ca urmare a încălcării, sancțiunea nulității absolute.

Eventualele erori de drept derivate din încălcarea normelor de competență ale organelor de urmărire penală, precum și cele intervenite cu ocazia exercitării

atribuțiilor judiciare de către judecătorii de drepturi și libertăți sau judecătorii de cameră preliminară, nu pot fi constatate și remediate *post sententiam* pe calea căii extraordinare de atac a recursului în casație. În acest sens, independent de natura sancțiunii pe care o provoacă nerespectarea dispozițiilor privind competența, eroarea de drept derivând din aceasta determină casarea hotărârii doar dacă se referă la competența instanței de judecată.

În sprijinul acestor susțineri, apărarea a făcut trimitere la Decizia nr. 28/RC din 31 ianuarie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, respectiv la Decizia nr. 240/RC din 22 iunie 2016.

De principiu, necompetența trebuie să privească instanța de apel, dar, în absența unei interdicții exprese, precum și luând în considerare dispozițiile art. 438 alin. 2 Cod procedură penală, ce permit invocarea drept temeiuri ale casării hotărârii și a aspectelor discutate în apel, necompetența poate privi chiar prima instanță de judecată.

Indiferent însă de tipul instanței care a judecat fără respectarea dispozițiilor referitoare la competență, poate face obiectul unui recurs în casație doar eroarea determinată de încălcarea unor norme de competență sancționate cu nulitatea absolută.

Această condiție este susținută, în mod lipsit de echivoc, de identitatea perfectă dintre dispozițiile care reglementează cazul de nulitate absolută bazat pe necompetență – art. 281 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală și dispozițiile care circumstanțiază cazul de casare invocat – art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – *„în cursul judecății nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente”*.

Chiar dacă, din punct de vedere formal, cazul de nulitate absolută determinat de încălcarea normelor referitoare la competența instanțelor de judecată se referă la competența după materie sau după calitatea persoanei, și doar când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente, este de necontestat că aceeași formă absolută o are și competența funcțională a instanței de judecată. Nu există controverse doctrinare sau jurisprudențiale cu privire la sancțiunea incidentă în caz de încălcare a dispozițiilor privind competența funcțională, aceasta fiind, în toate cazurile, nulitatea absolută, orientare doctrinară și jurisprudențială prezentă și sub imperiul Codului de procedură penală anterior.

Argumentele exprimate cu privire la sancțiunea incidentă în cazul nerespectării dispozițiilor referitoare la competența funcțională a instanței de judecată sunt în mod solid construite în jurul raportului natural existent între cele două forme de competență. Prin însăși natura sa, competența funcțională este forma primară de competență a oricărui subiect oficial, întrucât este intrinsec legată de funcția sa judiciară proprie, care îi permite să se manifeste în cauzele penale.

Competența funcțională determină setul de atribuții generale prin care se exprimă judiciar fiecare subiect oficial investit, fiind astfel premisa esențială în realizarea celorlalte atribuții judiciare. Aceste ultime atribuții sunt deci specifice unor forme de competență, tot fundamentale, dar subsidiare (sau chiar derivate) în raport cu cea funcțională. Așadar, în mod natural, orice viciu sau

neregularitate a competenței primare se reflectă în formele derivate, lipsindu-le chiar de fundamentul lor funcțional.

În contextul identității de premise, va opera și o identitate de consecințe, în sensul că sancțiunea în caz de nerespectare a dispozițiilor referitoare la competența funcțională a instanței de judecată nu poate fi alta decât sancțiunea incidentă în caz de nerespectare a dispozițiilor referitoare la următoarele forme de competență care derivă din aceasta – nulitatea absolută.

Absența unor sancțiuni exprese pentru încălcarea competenței funcționale este justificată, de regulă, prin natura evidentă, atât a normelor care o reglementează, cât și a interdicțiilor pe care le implică. Aceasta este rațiunea pentru care, la nivel teoretic, manifestările organelor judiciare efectuate în afara atribuțiilor funcționale au fost mai degrabă plasate în paradigma inexistenței, decât în cea a nulității.

Se face trimitere la limitele funcționale ale instanței penale din perspectiva Deciziei Curții Constituționale nr. 102 din 17 februarie 2021.

Apărarea reține că, din perspectiva competenței funcționale, atribuțiile generale ale instanței învestite cu rezolvarea unei cauze penale îi permit să analizeze și să se pronunțe cu privire la toate împrejurările de fapt și de drept ce compun obiectul judecării.

Indiferent că au caracter principal sau complementar, chestiunile de fapt și de drept care derivă ori privesc în mod direct aspectele deduse spre soluționare, trebuie să primească o dezlegare din partea instanței care exercită funcția de judecată.

Prin natura și consecințele devoluțiunii provocate în materie penală de legala declarare a căii ordinare de atac a apelului, potrivit art. 417 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, această plenitudine de competență funcțională este transmisă și instanței de apel, în limitele în care s-a realizat investirea.

În cauzele penale, regimul procesual (și material) propriu rezolvării aspectelor extrapenale este circumscris unor reguli imperative, prevăzute de art. 52 Cod procedură penală, care stabilesc raportul dintre competențele generale ale organelor jurisdicționale. Din punct de vedere procedural, acest raport îmbracă forma unui incident în materia competenței și este rezolvat normativ prin instituirea unor preferințe destinate a înlătura conflictul între atribuții funcționale.

În acest sens, dispozițiile art. 52 Cod procedură penală instituie o preferință legală în favoarea instanței penale care primește abilitarea să judece și aspecte de natură extrapenală. Mecanismul prin care operează acest transfer este cel al prorogării de competență care extinde competența funcțională naturală a instanței penale și cu privire la chestiuni pentru care, în mod obișnuit, atribuția generală de soluționare ar aparține unor instanțe nonpenale (civile).

Întrucât operează pe planul competenței funcționale, prorogarea instituită prin mecanismul prevăzut de art. 52 Cod procedură penală are caracter special și complet întrucât se manifestă și pe plan procesual. Art. 52 alin. 2 Cod procedură penală stabilește astfel că, primind atribuții generale proprii unei alte jurisdicții, instanța penală va judeca împrejurarea extrapenală potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune.

Cum în sistemul nostru procesual formele fundamentale de competență nu

pot fi modificate sau transferate pe cale judiciară, prorogarea de competență funcțională în cazul art. 52 Cod procedură penală operează exclusiv pe cale legală, în cadrul restrictiv stabilit la nivel normativ.

Prin urmare, nerespectarea limitelor și preferințelor instituite în cadrul art. 52 Cod procedură penală reprezintă o încălcare a dispozițiilor referitoare la competența funcțională (generală) a instanței penale ca formă primară și absolută de competență.

În acest context, prorogarea de competență funcțională în favoarea instanței penale cu privire la chestiuni de natură civilă este interzisă, potrivit dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 3 Cod procedură penală, în două cazuri: a) când competența de soluționare nu aparține organelor judiciare, neexistând deci o atribuție jurisdicțională care să îi fie transferată; b) când împrejurările sau aspectele extrapenale au fost deja dezlegate cu autoritate de lucru judecat de o altă instanță decât cea penală.

Interdicția prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală are în prezent caracter absolut, aceasta transpunând pe plan național exigențele convenționale ale principiului securității raporturilor juridice definitiv dezlegate prin hotărâri judecătorești.

În plus, rațiunea care permitea prorogarea legală de competență în favoarea instanței penale, celeritatea procesului penal, nu se mai justifică în situația dezlegării anterioare a unei chestiuni de care depinde soluționarea cauzei penale.

Prin urmare, singura condiție care face operantă interdicția transferului de competență funcțională către instanța penală este cea temporală – ca hotărârea instanței civile (nonpenale) să rămână definitivă anterior momentului judecării cauzei de instanțele penale.

Dobândirea caracterului definitiv (și irevocabil, în contextul vechii reglementări civile) potrivit regimului juridic aplicabil materiei de care aparține chestiunea extrapenală marchează momentul de la care devine imposibilă extinderea competenței funcționale a instanței penale.

Nesocotirea acestei interdicții absolute reprezintă o eroare de drept formal ce provoacă un conflict între atribuțiile generale ale organelor judiciare, dezechilibrând în mod sever o componentă a statului de drept.

Vizând o formă absolută de competență, eroarea de drept formal atrage casarea hotărârii pronunțate în cauza în care s-a manifestat, putând fi constatată și remediată prin intermediul căii extraordinare de atac a recursului în casăție.

Indiferent că îmbracă forma unei chestiuni adiacente fondului cauzei sau unor probleme de fond (referitoare la situația premisă a unei infracțiuni, la un element esențial de tipicitate etc.), chestiunile de fapt sau de drept dezlegate anterior prin hotărâri definitive au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, aceasta nefiind abilitată funcțional să reanalizeze și să se pronunțe asupra acestor chestiuni, cu atât mai mult să le dezlege într-un sens contrar celui stabilit prin hotărârile definitive pronunțate anterior.

Preferința instituită pe cale legală are caracter absolut, nemaiputând fi ignorată sau modificată pe cale judiciară.

Se reține că instanța de apel nu putea proceda la modificarea – prin extindere, abreviere sau reconfigurare – a obiectului judecății.

Parchetul și-a construit acuzația într-o modalitate atipică, plasând într-o paradigmă infracțională activități normale, specifice profesiei de avocat – „*notificările, cererile, memoriile întocmite, prin prezența și susținerile*” făcute în fața entității deținătoare (pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu cu referire la Ferma Băneasa), redactarea și atestarea contractului de cesiune drepturi litigioase din 01.11.2006 (modalitate prin care se realizase, în opinia parchetului, constituirea grupului infracțional organizat).

Potrivit actului de sesizare emis în cauză, ceea ce a conferit caracter penal activității realizate, în calitate de avocat, de recurentul inculpat Roșu Robert, au fost, în mod exclusiv, aspectele extrapenale evaluate, sub forma unor condiții premisă, de parchet – „*că Al României Paul Philippe revendica nelegal averea fostului rege Carol al II-lea*”, „*că acesta nu avea calitatea de moștenitor sau persoană îndreptățită*”, „*că restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa nu s-a realizat cu respectarea dispozițiilor legale*” etc.

Din punct de vedere factual, acuzația formulată față de Roșu Robert a fost circumscrisă acestor împrejurări care au intrat, prin declanșarea funcției de judecată, în obiectul judecății. În egală măsură, nici prima instanță de judecată, nici instanța de apel, în considerarea rolului lor funcțional (art. 349 alin. 1 Cod procedură penală) și a interdicției exprese evocate anterior (art. 371 Cod procedură penală) nu aveau abilitatea să ignore sau să modifice această modalitate de configurare a bazei materiale a acuzației, fiind obligate să se pronunțe în limitele investiției, inclusiv prin dezlegarea lor, în măsura în care nu exista deja o dezlegare dată de o instanță de judecată.

În concret, prin cererea formulată în temeiul art. 52 Cod procedură penală, s-a solicitat instanței ca, prin hotărârea de rezolvare a acțiunilor exercitate în cauză, să valorifice, sub forma unor chestiuni prealabile dezlegate cu autoritate de lucru judecat, următoarele împrejurări de natură extrapenală privind: calitatea de moștenitor a lui Al României Paul Philippe după bunicul său, Regele Carol al II-lea, în linie directă, ca nepot de fiu; calitatea de persoană îndreptățită a lui Al României Paul Philippe în baza drepturilor succesoriale dobândite de la Monique Urdărianu; dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea terenului forestier din Snagov, precum și legalitatea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene Ilfov; legalitatea (regularitatea) procedurii de retrocedare parțială a imobilului Ferma Băneasa în favoarea lui Al României Paul Philippe.

Situația juridică a acestor chestiuni extrapenale a fost rediscutată cu ocazia judecării apelului și, în contextul desființării sentinței atacate și rejudecării realizate prin raportare la dispozițiile art. 420 alin. 11 Cod procedură penală și art. 421 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală, instanța de apel a reanalizat cererea formulată, respingând-o formal, susținând că hotărârile invocate: 1) cu privire la calitatea de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, a lui Al României Paul Philippe, ca nepot de fiu „*este lipsită de relevanță și nu înlătură retroactiv eventualul caracter ilicit al acțiunilor inculpaților, căci acesta nu poate fi apreciat decât la data săvârșirii faptelor, în raport cu actele existente la acel moment și despre care aceștia aveau cunoștință*” (fila 322, paragraful 6); 2) cu privire la sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București – Secția a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală

Băneasa, a arătat că „nu a analizat actele care au stat la baza emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și nu a avut în vedere împrejurările faptice care fac obiectul prezentei cauze penale, astfel încât hotărârea instanței civile menționate anterior nu poate avea autoritate de lucru judecat în prezenta cauză” (fila 324, paragraful 2).

Chiar dacă, formal, instanța de apel a respins cererea formulată în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, susținând că împrejurările dezlegate cu autoritate de lucru judecat de către instanțele civile nu ar avea natura unor chestiuni prealabile, în realitate, a procedat la o analiză de detaliu a acestora, dezlegându-le într-o modalitate diferită de cea reținută anterior prin hotărârile definitive ale instanțelor civile.

Mai mult, soluția formală de respingere a cererii întrucât împrejurările evocate nu au natura unor chestiuni prealabile nu a fost precedată de discuții în contradictoriu în cursul judecății în apel, Ministerul Public cerând respingerea cererii pe un alt motiv, respectiv operarea excepției de la art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, ale cărei dispoziții au fost ulterior declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 102 din 17 februarie 2021. Astfel cum a precizat la momentul susținerii cererii, apărarea a înțeles să invoce în fața instanței aceste chestiuni prealabile, însă nu sub forma incidentului ce provoacă o prorogare de competență în favoarea instanței penale și naște obligația pozitivă în sarcina acesteia de a-l rezolva, ci sub forma prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, care obligă instanța penală să ia act de dezlegarea definitivă anterioară, dată pe cale jurisdicțională civilă.

În opinia apărării, nu poate fi ignorată natura artificială a soluției instanței de apel care, printr-un mecanism hibrid (formal, declară că nu au relevanță aceste hotărâri, dar, în concret, le înlătură efectele), a urmărit să ocolească dezlegarea obligatorie dată de instanțele civile în această materie.

Din această perspectivă, nu este lipsit de relevanță faptul că Decizia Curții Constituționale nr. 102 din 17 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României în data de 07.04.2021, vizează declararea neconstituționalității unei sintagme ce nu a constituit, potrivit deciziei de condamnare, justificarea pentru înlăturarea autorității de lucru judecat, motivul fiind încadrarea chestiunilor extrapenale în afara chestiunilor prealabile.

S-a apreciat că și dacă s-ar ignora afirmația instanței de apel că nu există chestiuni prealabile și s-ar admite că, în realitate, s-a făcut uz de dispoziția declarată ulterior pronunțării, dar anterior dezinvestirii, neconstituțională, în practica instanței supreme, se reține posibilitatea valorificării Deciziilor Curții Constituționale ulterior pronunțării hotărârii pe calea recursului în casație, câtă vreme mai este activ cadrul procesual necesar exercitării acestuia. În acest sens, apărarea a învederat că Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că pot fi valorificate deciziile Curții Constituționale prin care norma de incriminare este declarată neconstituțională, „care intră în vigoare cel târziu până la expirarea termenului de declarare a recursului în casație” (Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, Decizia nr. 110/A din 4 aprilie 2017). Astfel, decizia instanței de contencios constituțional anterior referită are, în aprecierea apărării,

aptitudinea de a susține motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală.

Pe cale de consecință, în aprecierea apărării, nu se poate acorda prioritate preferințelor instituite pe cale exclusiv judiciară, într-un cadru care excedează competenței funcționale a instanței.

Hotărârile invocate au fost pronunțate de instanțe naționale sau recunoscute de instanțe naționale constituite potrivit legii, competente funcțional și material și pentru care nu s-au constatat și nici măcar nu s-au invocat suspiciuni de lipsă de independență sau de imparțialitate. Aceste hotărâri au devenit executorii și au și fost puse în executare, atribut legat de efectul substanțial al hotărârii judecătorești și exprimat de regulă prin termenul de hotărâre definitivă, fiind în același timp și hotărâri împotriva cărora nu mai pot fi exercitate căi de atac, atribut legat de efectul procedural al hotărârii judecătorești și exprimat prin termenul de hotărâre irevocabilă.

Or, în momentul în care instanța de apel a operat ca instanță de control judiciar, în sensul examinării în detaliu a hotărârilor civile definitive, aceasta a lipsit de conținut hotărârile definitive care beneficiază de o prezumție irefragabilă că exprimă adevărul și că nu trebuie contrazise de o altă hotărâre (*Pandectele române nr. 4/2017, Studii Doctrinare*). A lipsi de efectele juridice o hotărâre judecătorească definitivă, fără a se recurge la remediile procedurale expres prevăzute de lege (căi de atac), echivalează cu o formă excepțională și radicală de desființare a unui act jurisdicțional.

În aceste condiții, deși instanța de apel a statuat expres că respectivele hotărâri judecătorești nu constituie chestiuni prealabile, care astfel să fie analizate în cadrul procesual cu care a fost investită, a fost realizată o analiză exhaustivă a acestora. Prin modalitatea în care a procedat, instanța de apel a oferit, în egală măsură, critici ale hotărârilor și a rejudecat într-o manieră proprie cauzele civile ajungând la soluții opuse celor reținute de hotărârile civile.

În raport de cele de mai sus, apărarea a concluzionat că abilitatea funcțională a instanței de apel de a da dezlegări pe cale jurisdicțională unor chestiuni de ordin civil deja tranșate, lipsește cu desăvârșire.

Pe cale de consecință, a apreciat ca fiind de domeniul evidenței faptul că temeiul condamnării a fost analizat prin depășirea atribuțiilor funcționale ale instanței de apel, încălcându-se, astfel, competența generală a instanței penale, ca formă primară și absolută de competență.

2. Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, apărarea a invocat, în esență, următoarele argumente:

Tipicitatea obiectivă a infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat având ca scop infracțional obținerea bunurilor prin săvârșirea de fapte penale (premise fiind că nu existau drepturi) implică situația premisă a inexistenței drepturilor afirmate de Al României Paul Philippe, descrisă în decizia penală de condamnare.

Abuzul în serviciu pretins realizat prin încălcarea legislației civile în materia retrocedărilor, de către funcționarii publici în exercitarea atribuțiilor de serviciu presupune nelegalitatea (în sensul de încălcare a dispozițiilor legislației primare) retrocedărilor, ca parte a laturii obiective a infracțiunii, realitate

juridică ce nu poate fi înlăturată prin afirmația că aspectele de drept civil nu reprezintă chestiuni prealabile.

Din această perspectivă, în cadrul analizei cazului de recurs în casație privind neprevederea faptei în legea penală, apărarea apreciază ca fiind necesară verificarea condițiilor de drept ce fac parte din structura infracțiunilor în discuție, adică existența drepturilor solicitantului Al României Paul Philippe și respectarea dispozițiilor legale cu prilejul retrocedărilor.

Cele două tipuri de chestiuni, strâns legate între ele, nu se referă la contextul factual reținut prin decizia de condamnare și nici nu țin de aprecierea probatoriului, ci sunt dezlegări ale unor chestiuni de drept civil, în lipsa cărora instanța penală nu poate soluționa cauza cu care a fost investită.

În susținerea cazului de recurs în casație, apărarea a detaliat chestiunile dezlegate de instanțele civile cu autoritate de lucru judecat, prin comparație cu cele reținute în decizia recurată, condiții de drept cu privire la care instanța penală, rejudecând, a dat o dezlegare diferită, cu consecința eronată, în opinia apărării, a constatării existenței unor fapte prevăzute de legea penală, solicitând instanței supreme să rețină că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor pentru care s-a dispus condamnarea, întrucât nu a existat premisa descrisă în decizia de condamnare – scopul dobândirii nelegale a unor bunuri la care Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul – pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat și nici încălcarea legislației civile de către funcționarii publici în exercitarea atribuțiilor de serviciu, aspecte statuate cu autoritate de lucru judecat.

Toate dezlegările date privind calitatea de persoană îndreptățită a solicitantului, din toate perspectivele, sunt condiții de drept de a căror existență depinde calificarea faptei ca fiind una prevăzută de legea penală.

Concluzionând, apărarea a învederat că există hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sau definitive în noul sistem procesual civil, dezlegările date de instanțele civile fiind diferite față de cele adoptate în prezenta cauză.

În temeiul art. 1201 și art. 1200 pct. 4 Cod civil, o hotărâre judecătorească irevocabilă este protejată prin autoritatea de lucru judecat datorită necesității de a se opune cercetării la nesfârșit a unei aceleași cereri, prevalând interesul public față de cel privat al părților. Autoritatea de lucru judecat exprimă faptul că ceea ce o hotărâre judecătorească a stabilit reprezintă adevărul absolut.

Sub imperiul vechii reglementări (ca și în prezent, de altfel), lucrului judecat i se cunoștea o dublă valență, de excepție și prezumție legală. Spre deosebire de excepție (care implică identitatea de părți, obiect, cauză), prezumția nu este condiționată de această triplă cerință, presupunând doar *dezlegarea unei situații juridice* în cadrul unui proces.

De altfel, în cauzele penale, niciodată nu ar putea exista identitate de părți, câtă vreme cadrul procesului penal are un alt obiect și altă cauză față de orice litigiu civil în care s-ar disputa raporturi juridice specifice materiei respective.

În concluzie, față de cele de mai sus, rezultă că, în baza normelor menționate, ce guvernau regimul autorității de lucru judecat, în mod legal prima instanță a reținut acest efect ca fiind aplicabil celor două hotărâri irevocabile, considerând că nu poate fi rediscutată îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe în ceea ce privește bunul Snagov.

Referitor la obligativitatea respectării dezlegărilor date de instanțele civile, aceasta reprezintă o consecință a efectului pozitiv produs de prezumția legală recunoscută și în materie penală prin art. 52 alin. 3 Cod procedură penală. Partea care a câștigat procesul se va prevala direct de lucrul judecat în cadrul unui nou proces (fără ca dreptul său să fie din nou analizat de instanță); în virtutea efectului negativ, partea care a pierdut procesul nu va mai avea posibilitatea de a repune în discuție (în cadrul unui nou proces) aspectele tranșate în defavoarea sa. Apărarea face trimitere la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție (creată sub imperiul vechii reglementări): *Decizia civilă nr. 995 din 4 februarie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală, Decizia nr. 3064 din 18 mai 2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală, Decizia nr. 2754 din 5 mai 2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală și Decizia nr. 8112 din 16 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală, Sentința penală nr. 286 din 9.05.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție*, precum și la cauza *Lungu și alții contra României*, cauza *Societatea Comercială Mașinexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, cauza *Stanca Popescu împotriva României*, cauza *Rozalia Avram împotriva României*.

Apărarea invocă, de asemenea, nesocotirea, de către instanța de apel, a autorității de lucru judecat a sentințelor civile nr. 1872/26.06.2003 și nr. 1496/16.05.2005, pronunțate de Judecătoria Buftea, în legătură cu terenul Fundul Sacului din Pădurea Snagov.

Astfel, referitor la bunul situat în Pădurea Snagov, s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat (prin două hotărâri irevocabile) îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestuia. În temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală și art. 1201 și art. 1200 pct. 4 din Vechiul Cod Civil, la data deciziei, instanța avea obligația să ia în considerare situația juridică derivând din sentințele civile nr. 1872/26.06.2003 și nr. 1496/16.05.2005, pronunțate de Judecătoria Buftea.

Prin sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea (devenită irevocabilă prin neapelare), instanța a admis cererea inculpatului Al României Paul Philippe în contradictoriu cu Primăria Snagov, constatând că acesta este îndreptățit la retrocedarea a 10 ha pădure: „*este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha de pădure, situată în comuna Snagov, zona Fundul Sacului*”.

Prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, s-a respins cererea de anulare formulată de Regia Autonomă a Pădurilor – Romsilva – Direcția Silvică București împotriva hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor prin care s-a aprobat înscrierea inculpatului Al României Paul Philippe, în Anexa 53, ca titular al unei suprafețe de 10 ha teren forestier. Sentința a rămas definitivă prin respingerea apelului de către Tribunalul București, conform deciziei civile nr. 1075A/12.05.2006, irevocabilă prin respingerea recursului de către Curtea de Apel București, prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007. Pe parcursul soluționării acestei cauze, mai precis după ce hotărârea primei instanțe a rămas definitivă, s-a emis hotărârea Comisiei Județene Ilfov nr.

1156/07.07.2006 (de validare a propunerii Comisiei Locale de Fond Funciar, privitoare la suprafața de 46,78 ha teren forestier) și, ulterior, Hotărârea nr. 66 din 02.03.2007 de validare a unei suprafețe de 36,78 ha și de revocare a Hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006.

Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea a reținut că: *„[...] reclamantul a făcut dovada de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II-lea, care la rândul său a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune” și că „reclamantul este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha de pădure, situată în comuna Snagov, zona Fundul Sacului”.*

Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, stabilește: *„Comisia Județeană a interpretat corect H.G. nr. 1172/2001 și Lg. nr.1/2000 prin soluționarea contestației și emiterea hotărârii oferind o interpretare în sensul aplicării, nu în sensul neaplicării legii. Atât timp cât pârâtul demonstrează cu acte dreptul său, confirmat și prin admiterea acțiunii în constatare prin s.c. nr. 1872/26.06.2003, o interpretare rigidă a regulamentului și reluarea procedurii ar conduce la același rezultat: atribuirea în proprietatea pârâtului a 10 ha cu teren vegetație forestieră”.*

În concluzie, ambele hotărâri tranșau că inculpatul Al României Paul Philippe era îndreptățit la restituirea bunului Snagov. Această concluzie a fost enunțată, în total, de 10 judecători, în etapa judecătii de fond și în căile de atac.

Printr-un prim considerent (pag. 322-323 din decizia atacată), se înlătură în mod nelegal autoritatea de lucru judecat a celor două hotărâri irevocabile, reținându-se: *„(...) niciuna dintre cele două comisii nu a fost parte în procesul civil soluționat prin sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, iar comisia locală Snagov – nici în cea de-a doua cauză civilă, soluționată prin sentința civilă nr. 1496/2005 a aceleiași instanțe (...)”.*

Cu titlu prealabil, s-a susținut că analiza efectuată în cadrul deciziei atacate este realizată dintr-o perspectivă eronată, relevant fiind că, pe de o parte, cele două hotărâri beneficiau de autoritate de lucru judecat la data notificărilor de punere în posesie, iar pe de altă parte, că acest efect exista și la data soluționării apelului în prezentul dosar.

În primul rând, esențial pentru soluționarea apelului era faptul că statul, prin organele sale, a fost parte în cele două litigii, context în care nu exista niciun temei pentru ca instanța de apel să înlăture autoritatea de lucru judecat a sentințelor civile pronunțate de Judecătoria Buftea; dimpotrivă, a aplica efectele acestora era obligatoriu din perspectiva dispozițiilor Convenției, care impun ca statul să respecte propriile hotărâri judecătorești.

În al doilea rând, constatarea potrivit căreia niciuna dintre comisii nu ar fi fost parte în dosarul soluționat prin sentința civilă nr. 1872/2003 este profund eronată.

Pe de o parte, conform art. 12 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, Comisia locală este doar o structură în cadrul Primăriei, cu consecința că un act jurisdicțional soluționat în contradictoriu cu a doua entitate va beneficia de autoritate și față de primul subiect. A admite concluzia contrară echivalează cu consecințe nesustținute juridic, Comisia locală fiind constituită la nivelul unității

administrativ-teritoriale, situație care se menține și în prezent, astfel cum rezultă inclusiv din Regulamentul de organizare și funcționare a Primăriei.

Pe de altă parte, Comisia județeană a fost parte în cadrul celui de-al doilea dosar, finalizat prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea care, de asemenea, a reținut irevocabil calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită.

Mai mult, în acest dosar, instanța a verificat, ca efect al poziției Romsilva, și consecințele împrejurării că aceasta din urmă nu fusese parte în primul dosar (finalizat prin sentința civilă nr. 1872/2003). Tocmai cu ocazia efectuării acestei analize s-a tranșat și că este nerelevant dacă o autoritate nu a fost parte în primul dosar, existând oricum obligația respectării acelei hotărâri judecătorești, în virtutea standardului impus de Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, în faza recursului, judecătoria Curții de Apel București au reținut prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007: „(...) *chiar dacă această hotărâre nu a fost pronunțată în contradictoriu cu recurenta reclamantă, ea are caracter irevocabil, iar instanța de judecată nu poate, într-o acțiune având ca obiect anularea hotărârii de validare emisă în baza acestei sentințe, să dea o altă dezlegare a problemelor de drept reținute în considerentele și dispozitivul acestei hotărâri. A proceda altfel înseamnă a încălca ordinea juridică internă, cum în mod corect a reținut și instanța de apel, dar și a lipsi pe intimatul pârât de un bun dobândit prin hotărârea mai sus menționată, încălcând astfel dispozițiile Convenției Europene a Drepturilor Omului*”.

De asemenea, Comisia nu a fost parte nici în prezenta cauză, în care s-a disputat legalitatea actelor emise de aceasta și chiar s-a dispus desființarea lor, fără ca aspectul relevat să reprezinte un impediment pentru instanța penală.

Printr-un al doilea considerent (fila 500 și urm. din decizia atacată), în mod nelegal, instanța de apel a apreciat situația juridică pe baza documentului intitulat Deciziunea nr. 1/1941, în detrimentul celei stabilite cu autoritate de lucru judecat prin hotărârile irevocabile ale Judecătoriei Buftea.

Cu titlul prealabil, apărarea a învederat că primul moment în care autoritățile au luat cunoștință de Deciziune este data de 25.05.2007, adică ulterior pronunțării hotărârilor definitive și irevocabile, aspect necontestat în cauză.

Dincolo de faptul că înscrisul (redactat la mașina de scris) nu poartă nicio semnătură și nici ștampilă, nu există un original sau o copie certificată, potrivit legii, iar Arhivele Naționale și Înalta Curte de Casație și Justiție nu au confirmat existența sa, lipsind semnăturile judecătorilor și transcrierea actului în registrele speciale ale instanței, iar prin raportare la art. 119, art. 121 și art. 133 din Codul de procedură civilă, actul este prezumat ca fals, acesta nu are vocația de a desființa o hotărâre judecătorească.

În realitate, singura cale teoretic posibilă pentru a înlătura autoritatea de lucru judecat în cazul apariției unui înscris nou era revizuirea sentințelor civile nr. 1872/26.06.2003 și nr. 1496/16.05.2005, cale care nu a fost nici măcar exercitată, nefiind posibilă opțiunea instanței de apel pentru documentul intitulat Deciziunea nr. 1941, în defavoarea actelor jurisdicționale menționate.

Totuși, având în vedere că nu există nicio semnătură aplicată și nici un original, rezultă că existența ca atare a Deciziunii nr. 1/1941 nu a fost dovedită,

consecința fiind că documentului nu i se poate atribui valoare probatorie, conform normelor de procedură civilă, sancțiunea fiind neluarea în seamă a probei, aspect confirmat de doctrină.

Această concluzie este, pe de altă parte, singura compatibilă cu practica C.E.D.O. În cauzele *Buzescu contra României*, *Timurtaş contra Turciei*, *A.A. și A.A. contra Franței*, respectiv *Cicek contra Turciei* s-a afirmat cu fermitate că, în lipsa unor garanții suficiente de autenticitate, instanțele sau autoritățile nu pot acorda valoare probatorie unor înscrisuri.

În fine, în acord cu cele de mai sus, jurisprudența, inclusiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în legătură cu înscrisuri depuse în copie, în lipsa originalului și a certificării, reține că nu poate fi acordată valoare probatorie acestora.

În astfel de condiții, este îndoielnică aptitudinea înscrisului de a determina revizuirea unei hotărâri definitive și irevocabile, dar aceasta nu înseamnă că, pe calea unei decizii penale, respectiva hotărâre ar putea fi desfășurată, ignorând standardele necesare în cadrul căii extraordinare de atac a revizuirii.

Pe de altă parte, revizuirea ar permite, în condițiile descrise de normele procesual civile, promovarea apărărilor pertinente de către părțile interesate, între care formularea unei acțiuni în anularea acestui înscris (în măsura în care i s-ar acorda valoare probatorie), inclusiv sau mai ales pentru motive de ordine publică, cum ar fi pronunțarea de către o instanță extraordinară, constituită doar pentru soluționarea unui litigiu, într-o perioadă în care Constituția României a fost suspendată.

De asemenea, apărarea invocă încălcarea de către instanța de apel a autorității de lucru judecat a sentinței civile nr. 2146/2013 a Tribunalului București, în legătură cu bunul Ferma Băneasa.

Astfel, apărarea susține că, la data deciziei atacate, situația juridică a terenului retrocedat din Ferma Băneasa era dezlegată cu autoritate de lucru judecat, prin sentința civilă nr. 2146/2013 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă (definitivă), în ceea ce privește: incidența Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe și preluarea abuzivă din patrimoniul autorului.

Prin cererea de chemare în judecată ce a format obiectul respectivului dosar, s-a solicitat obligarea pârâtei Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (I.C.D.P.P.) la emiterea dispoziției de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile art. 1 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, pentru suprafața de 25.642,96 mp din Ferma Băneasa, motivat de faptul că aceasta nu putea fi restituită în natură. Prin sentința nr. 2146/2013, Tribunalul București a admis acțiunea introductivă, astfel că Institutul a fost obligat „să emită dispoziție de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafața de 25.642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condițiile Legii nr. 165/2013” (filele 157-170 vol. 37 dos. instanță).

Pentru a ajunge la această concluzie, instanța a analizat întreaga problemă juridică referitoare la Ferma Băneasa, dezlegând toate aspectele juridice aferente retrocedării, după cum urmează: „constatând îndeplinită situația premisă prevăzută de Legea nr. 10/2001, atât referitor la preluarea

abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât și referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv și de către pârâtă pentru întreaga suprafață a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafața ce face obiectul prezentului litigiu (...)” (ultima filă, ultimul paragraf).

Argumentele privitoare la incidența prezumției absolute a autorității de lucru judecat se aplică *mutatis mutandis* și în privința acestei hotărâri. Aplicarea Legii nr. 10/2001, preluarea abuzivă a Fermei Băneasa din patrimoniul autorului și calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită nu mai pot fi repuse în discuție.

Aceeași situație se reține și în ceea ce privește sentința civilă nr. 2146/2013, pronunțată de Tribunalul București.

Astfel, apărarea susține că, printr-un prim considerent, instanța de apel a încălcat efectele autorității de lucru judecat a acestei hotărâri, reținând că nu fusese încă pronunțată la data retrocedării Fermei Băneasa (pag. 323 din decizia atacată). Or, chestiunea este calificată ca prealabilă raportat la procesul penal, iar nu la data faptelor, mai ales atunci când este vorba despre interpretarea judiciară a unor reguli de drept.

Important este, din perspectiva apărării, că actul jurisdicțional respectiv exista la data soluționării dosarului penal, context în care instanța penală nu îi putea ignora efectele, ci trebuia să țină cont de acestea (așa cum, în mod legal, a fost fundamentată hotărârea primei instanțe – fila 34 din sentință).

Printr-un al doilea considerent, arată apărarea, instanța de apel a apreciat, în mod nelegal, că hotărârea civilă nu ar conține o analiză proprie, ci s-ar baza exclusiv pe decizia nr. 30 din 26.09.2008 a I.C.D.P.P., situație în care efectele sale nu ar putea fi luate în considerare. În acest context, se reține și că respectiva hotărâre civilă nu ar fi analizat situarea bunului în extravilan sau intravilan, cu consecințe asupra pretensei inaplicabilități a Legii nr. 10/2001 (pag. 323-424 din decizia atacată).

Cu privire la acest aspect, apărarea a apreciat că, în primul rând, prin considerentul de mai sus, instanța de apel reinterpretează o situație juridică tranșată cu autoritate de lucru judecat (pe motiv că analiza din acel dosar nu ar fi una completă și, deci, ar fi incorectă), aplicând exact mecanismul pe care îl interzice autoritatea de lucru judecat.

În realitate, este *de plano* nerelevant cum anume a fost realizată analiza din dosarul civil. Autoritatea de lucru judecat protejează hotărârea ca realitate juridică. Tocmai această protecție, al cărei efect a fost detaliat anterior, împiedică o altă instanță să reinterpreteze situația juridică dezlegată deja, pe motiv că prima hotărâre nu ar fi corectă.

În al doilea rând, din perspectiva apărării, instanța care a soluționat cauza a efectuat o analiză proprie, care a implicat toate elementele relevante, aspect ce rezultă chiar din considerentul citat anterior, care folosește conjuncția „și” („aspecte recunoscute în mod definitiv și de către pârâtă”). În sine, folosirea acestui termen denotă că hotărârea instanței se bazează pe o analiză proprie. La finalul raționamentului, instanța a punctat că propria concluzie este în același sens ca și poziția instituției cu ocazia retrocedării; instanța face o verificare a aspectelor ce țineau de aplicarea Legii nr. 10/2001: tipurile de imobile vizate

(inclusiv din perspectiva preluării abuzive), condițiile restituirii în natură, cazurile de restituire prin echivalent, drepturile autorului, îndreptățirea la restituire, inclusiv amplasamentul terenului intravilan.

În fine, se reține încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești de recunoaștere a filiației inculpatului Al României Paul Philippe.

În opinia apărării, aspectele dezlegate au autoritate de lucru judecat, având în vedere Decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009, prin care a fost admisă acțiunea în recunoaștere și investirea cu formulă executorie a Hotărârii pronunțate de Secția I a Tribunalului Judeciare de la Lisabona, prin care s-a constatat, în mod irevocabil, că Prințul Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea și moștenitor al acestuia din urmă.

Pe lângă Decizia irevocabilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 954/14.02.2012, există și alte hotărâri judecătorești definitive care statuează asupra calității de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe: Decizia civilă nr. 109A/05.07.2012 a Curții de Apel București – Secția a IX-a civilă referitor la un teren de 506 mp, rămasă irevocabilă prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3378/14.06.2013; Sentința civilă nr. 2038/27.08.2008 a Judecătoriei Reșița, definitivă prin Decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin; Decizia nr. 839/R/04.07.2007, pronunțată de Tribunalul Vaslui.

Calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită în baza drepturilor succesoriale dobândite de la Monique Urdărianu a fost recunoscută, de asemenea, judiciar prin: Sentința nr. 500/16.05.2006 a Tribunalului Prahova, confirmată prin Decizia nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploiești, rămasă definitivă prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 7331/24.11.2008; Sentința nr. 679/20.06.2006 a Tribunalului Prahova, referitoare un imobil din Sinaia, Str. Pictor Luchian nr. 5, menținută prin Decizia nr. 4792/09.07.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală, irevocabilă; Decizia civilă nr. 182A/23.03.2009 a Curții de Apel București, irevocabilă prin Decizia nr. 3763/07.06.2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; Decizia civilă nr. 109A/05.07.2012 a Curții de Apel București, irevocabilă prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3378/14.06.2013; Decizia nr. 839/R/04.07.2007 a Tribunalului Vaslui.

Cu privire la infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 Cod penal, apărarea a susținut că fapta, astfel cum a fost descrisă de instanța de apel, nu este prevăzută de legea penală.

Astfel, se invocă lipsa elementului material al laturii obiective.

Din această perspectivă, se arată următoarele:

Conținutul legal al infracțiunii presupune existența unei activități autonome a inculpaților de constituire a unei asocieri infracționale, activitate care să vizeze organizarea infracțiunilor, prin fixarea modalității și a coordonatelor de săvârșire a acestora, precum și a sarcinilor și rolului fiecărui membru în cadrul grupării constituite. Decizia de condamnare se fundamentează exclusiv pe încheierea contractului de cesiune la data de 01.11.2006, ca moment al constituirii „cu certitudine” a grupului infracțional, cu mențiunea că activități

pregătitoare ale constituirii grupului s-ar fi desfășurat și anterior datei de 01.11.2006.

Cum pluralitatea constituită reprezintă ea însăși o formă pedepsibilă a actelor preparatorii săvârșite în vederea executării infracțiunilor scop, nu prezintă nicio relevanță penală eventuale acte pregătitoare ale constituirii unui grup infracțional organizat, starea de fapt referitoare la perioada anterioară momentului descris ca fiind al constituirii grupului infracțional neputând fi valorificată din perspectiva legii penale.

În ce privește elementul material al laturii obiective a infracțiunii, conform deciziei atacate, *verbum regens* ar fi reprezentat de contractul de cesiune de drepturi succesoriale și litigioase încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L. din 01.11.2006, în condițiile în care această infracțiune nu a fost reținută în sarcina inculpatului Al României Paul Philippe și/sau S.C. Reciplia S.R.L., putându-se concluziona că acordul între membrii grupării s-a realizat printr-o convenție încheiată între persoane ce nu au calitatea de membri ai grupului.

Nici persoana fizică Al României Paul Philippe și nici persoana juridică S.C. Reciplia S.R.L. nu au fost trimise în judecată pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat.

Or, elementul material al infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat nu poate să aparțină altor persoane decât celor acuzate și condamnate pentru această infracțiune, cu atât mai mult cu cât, raportat la momentul încheierii contractului, doar două persoane dintre cele care ar fi constituit grupul au fost prezente, Truică Remus și avocatul care a certificat contractul, Roșu Robert, iar nu trei, cum ar fi fost necesar pentru îndeplinirea condiției legale specifice acestei fapte penale.

În contextul în care avocatul Roșu Robert nu a fost implicat sub nicio formă în S.C. Reciplia S.R.L. și nu a desfășurat nici măcar activități profesionale în legătură cu înființarea acestei societăți, nu a participat la vreo negociere de factură infracțională în beneficiul S.C. Reciplia S.R.L., nu a relaționat cu inculpații Tal Silberstein, Shimon Shevez și Benyamin Steinmetz și a ținut legătura, alături de alți avocați (Apostol Dragoș, Hrisafi Ioana etc.) exclusiv cu avocatul David Burnett și Truică Remus, ca reprezentant al S.C. Reciplia S.R.L., nu există elementul material al laturii obiective, asocierea.

Necesitatea întrunirii condițiilor specifice unui grup infracțional organizat a fost consacrată în practica judiciară. Apărarea face trimitere la deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală nr. 3083/2013 și nr. 71/2012.

Dintr-o altă perspectivă, asocierea specifică laturii obiective a infracțiunii nu poate fi echivalată cu acordul de voință specific unui contract civil. Orice astfel de act juridic presupune prezența elementelor sale esențiale, între care și înțelegerea părților contractante cu privire la condițiile de fond și de formă ale convenției.

Fără a fi exclusă posibilitatea săvârșirii unei infracțiuni cu prilejul încheierii unui contract (de ex. înșelăciunea în convenții), în cazul de față se reține că actul juridic civil – contractul – ar reprezenta, în realitate, conținutul înțelegerii frauduloase a părților contractante, înțelegere care ar consta în cumpărarea și, respectiv, traficul influenței în scopul dobândirii ilicite a unor

bunuri, precum și modalitatea de împărțire a acestora, ca produs al unor infracțiuni.

Or, contractul încheiat este unul valid, încheiat în conformitate cu dispozițiile Codului civil, nu cuprinde nicio clauză din care să reiasă un scop ilegal, nu a fost contestat și nu a fost desființat pe cale judiciară sau în altă modalitate, după cum nu a fost desființat nici prin decizia penală de condamnare.

Faptul că acest contract are o componentă aleatorie, drepturile afirmate de inculpatul Al României Paul Philippe fiind supuse confirmării în procedurile administrative sau judiciare de retrocedare, nu îi conferă convenției un caracter penal, de asociere în vederea săvârșirii unor infracțiuni.

Se face trimitere la *hotărârea din 14 ianuarie 2020* a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în *cauza Khodorkovskiy și Lebedev împotriva Rusiei (nr. 2)*.

Pe de altă parte, dacă nu contractul civil reprezintă *verbum regens* al infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat (cu toate că hotărârea insistă în această teză analizând punctual clauzele contractuale convenite de părți), atunci hotărârea trebuia să descrie înțelegerea, în sensul de asociere, care ar acoperi elementul material al laturii obiective, participanții și circumstanțele concrete în care a avut loc.

Or, o asemenea ipoteză nu se regăsește în conținutul deciziei, concluzia fiind aceea că instanța de apel a dispus condamnarea pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, a cărei latură obiectivă constă în acordul de voință realizat la încheierea unui contract civil valid.

Din aceeași perspectivă, a laturii obiective a infracțiunii, se impune analiza unui al doilea contract, contractul de asistență juridică, încheiat între S.C.A. Țuca Zbârcea și Asociații („TZA”) prin avocatul Roșu Robert și acționarul S.C. Reciplia S.R.L. – Reciplia Ltd, la data de 02.10.2006, pe care instanța l-a ignorat, deși acesta constituia temeiul prezenței avocatului în toate circumstanțele descrise în decizia penală de condamnare.

Deși este trecută sub tăcere această convenție, având ca obiect prestarea de servicii avocațiale, referiri la contractul de asistență juridică apărând cu titlu de trimiteri sporadice la calitatea în care a acționat avocatul și identitatea clienților săi, în realitate, a avut loc o asimilare *de facto* a acestui act cu asocierea avocatului la un grup infracțional organizat, de vreme ce s-a apreciat că avocatul a asigurat „interfața juridică” sau „aparența de legalitate” a demersurilor privind retrocedarea bunurilor, iar prezența acestuia la încheierea contractului de cesiune s-a datorat contractului de asistență juridică.

Nu există nicio ilegalitate sau neregularitate în privința contractului de asistență juridică, în sensul că îndeplinește toate cerințele prevăzute de Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat și ale Statutului profesiei de avocat.

Situația contractelor semnate și în beneficiul altor persoane este reglementată explicit prin Statutul profesiei de avocat (art. 126 alin. 5 din Statut, forma în vigoare 2006-2008): „În cazul în care avocatul și clientul convin, o terță persoană poate fi beneficiarul serviciilor avocațiale stabilite prin contract, dacă terțul acceptă, chiar și tacit, încheierea contractului în astfel de condiții”.

Dispoziția este în vigoare și în prezent (art. 126 alin. 6 din Statut) și reprezintă forma obișnuită a contractelor de asistență juridică în cazul în care interesele unor părți sunt comune, dar plățile onorariilor avocațiale sunt făcute de către una dintre acestea, respectiv cea care încheie contractul.

Inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat expres, nu doar tacit, mandatul avocaților, prin semnarea contractului din 1 noiembrie 2006, ce cuprindea clauza mandatării avocaților, pe de-o parte, dar și prin semnarea personală a împuternicirilor avocațiale prezentate autorităților administrative și/sau judiciare. De altfel, inculpatul Al României Paul Philippe nu a contestat calitatea de reprezentant convențional al avocaților TZA, inclusiv Roșu Robert, în cadrul vreunei proceduri.

În condițiile deplinei validități a mandatului profesional, contractul de asistență juridică nu poate reprezenta o formă de asociere la un grup infracțional organizat și nici nu poate fi ignorat, ca și când activitatea avocatului ar fi una ocultă, nejustificată, cu un scop diferit de cel ce reiese din încheierea contractului de asistență juridică.

Decizia penală de condamnare include printre membrii organizației infracționale și avocatul care, în virtutea atribuțiilor sale profesionale, a acordat asistență juridică pe parcursul procedurilor inițiate de inculpatul Al României Paul Philippe.

În lucrările de specialitate juridică s-a considerat că, în condițiile în care nu există un element obiectiv din care să rezulte că o persoană și-ar fi manifestat intenția de a face parte dintr-o organizație criminală, ea nu poate fi apreciată ca fiind un membru al acelei organizații, chiar dacă în anumite împrejurări, s-a aflat în diverse legături profesionale (fără a se fi plasat în ilicitul penal) cu membrii grupului criminal.

Și în doctrina penală internațională s-a pus problema răspunderii penale a terțelor persoane fizice calificate (economiști, juriști, funcționari) care, deși nu sunt membri ai grupului infracțional organizat, desfășoară activități licite prin care ajută astfel de grupări, concluzia fiind că aceste persoane nu răspund penal.

În jurisprudența instanței supreme se identifică alte cauze asemănătoare, soluționate prin achitarea avocaților trimiși în judecată pentru săvârșirea aceleiași infracțiuni, instanța reținând, în esență, că activitățile desfășurate de inculpatul avocat sunt conforme cu normele legale și atribuțiile care îi reveneau și nu pot contura elementele materiale ale laturii obiective a faptelor de constituire a unui grup infracțional organizat.

De asemenea, se face trimitere la deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală nr. 435/A/2016 și nr. 312/A/2018 din data de 27 noiembrie 2018.

Concluzionând preliminar din perspectiva elementului material al laturii obiective a infracțiunii prev. de art. 367 Cod penal, reiese că, spre deosebire de tiparul legal ce impune asocierea membrilor unei grupări în momentul constituirii acesteia prin exprimarea consimțământului de a face parte dintr-o astfel de organizație, în cauză s-a realizat un acord de voință pentru încheierea unui contract civil valid, la data de 01.11.2006, care nu a fost contestat sau desființat, între alte părți decât cele trimise în judecată pentru constituirea unui grup infracțional organizat, prezenți fiind doar doi dintre cei considerați membri

ai grupului – Trucă Remus și Roșu Robert. Avocatul, profesionist al dreptului, a fost inclus în categoria persoanelor ce au constituit grupul, în pofida calității sale conferite prin contractul de asistență juridică ce fusese încheiat în prealabil.

În același sens, s-a susținut că nu sunt îndeplinite cerințele specifice unei organizații, după cum nu există niciun scop infracțional, lipsa acestuia făcând ca toate acțiunile legate de constituirea grupului să-și piardă orice semnificație penală.

Scopul ilicit al grupării reprezintă o condiție esențială pentru existența infracțiunii, standardul necesar pentru întrunirea elementelor constitutive ale faptei penale fiind acela al asocierii în vederea săvârșirii unor fapte penale, iar nu a eventualității realizării unor infracțiuni, posibilitate despre care să fi discutat o parte a membrilor grupării.

În realitate, instanța de apel a considerat că scopul ilicit este reprezentat de toate demersurile ulterioare contractului de cesiune, în vederea finalizării procedurilor derulate pentru retrocedarea bunurilor pentru care inculpatul Al României Paul Philippe formulase notificări, iar infracțiunile la care s-a referit (infracțiuni de corupție și asimilate acestora) reprezintă mijlocul de realizare a acestui scop.

Din această perspectivă, instanța face o disociere între ceea ce au stabilit ceilalți membri ai grupării, adică eventualitatea săvârșirii unor infracțiuni și ceea ce a avut drept „scop” avocatul, obținerea bunurilor pe calea procedurilor administrative/judiciare, avocatul „știind” că al său client nu are drepturi.

Distincția scop - mijloc este deosebit de relevantă în contextul analizat întrucât scopul descris de instanță – obținerea bunurilor – nu este unul ilicit și nu constituie o infracțiune, consecința fiind că nu poate fi reținută o atare faptă penală în sarcina semnatarilor contractului de cesiune și/sau persoanelor fizice (asociați, acționari, mandatar, avocați) care au fost implicate în încheierea sau executarea respectivului contract.

Dacă în realizarea acestui scop, care corespunde, finalmente, exercitării dreptului subiectiv civil al oricărei persoane, s-au săvârșit infracțiuni, răspunderea penală intervine față de autorul sau autorii acelor fapte, iar nu în raport cu persoanele care nu au avut niciun fel de participare de natură infracțională.

Confuzia între scopul licit și mijlocul ilegal denaturează sensul dispoziției incriminatoare prin aceea că devin potențial pedepsibile și faptele persoanelor care acționează legal pentru realizarea scopului, prezumându-se conivența la activități de natură infracțională în legătură cu care acel subiect de drept poate să nu aibă nicio participare.

Mai mult, în ceea ce-l privește pe Roșu Robert, instanța suprapune activitățile specifice profesiei de avocat cu activități de natură infracțională, apreciind că dacă scopul infracțional este obținerea de bunuri, atunci avocatul angajat pentru asistență juridică în procedurile ce vizau obținerea acelor bunuri este infractor, participant la o organizație infracțională.

Pentru a descrie scopul constituirii unui grup infracțional organizat, însușit de către avocat, instanța de apel reține că apărătorul știa sau ar fi trebuit să știe că persoana care formulase notificările nu deținea drepturi în patrimoniu și să

se abține de la acordarea asistenței juridice în vederea valorificării dreptului subiectiv civil.

Conduita contrară, de a presta serviciile avocațiale, denotă, potrivit deciziei, participarea activă la săvârșirea unor infracțiuni și apartenența la un grup infracțional organizat. Astfel, conform hotărârii de condamnare: *„Implicându-se în acest proiect, inculpatul Roșu Robert Mihăiță a asigurat interfața juridică și a dat aparența de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale și implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obținerea bunurilor.*

În calitatea pe care o avea, inculpatul Roșu Robert Mihăiță știa care sunt punctele nevralgice ale afacerii din punct de vedere juridic, aspecte care sunt probate de raportul de due diligence întocmit mai înainte de încheierea contractului” (pag. 352).

După cum s-a precizat în secțiunea privind chestiunile prealabile, situația redată mai sus nu este completă și exactă, fiind contrazisă de hotărâri judecătorești pronunțate în materie civilă, însă, chiar și dacă lucrurile ar fi stat astfel, exercitarea dreptului subiectiv civil nu reprezintă o infracțiune, iar avocatul are dreptul și obligația profesională de a expune și valorifica argumentele pe care le consideră pertinente în favoarea clientului său câtă vreme utilizează mijloace legale (notificări, acțiuni în justiție, asistență în fața autorităților etc.).

Din această perspectivă, scopul în care a acționat avocatul nu a fost acela al săvârșirii de infracțiuni, ci unul legal, al prestării serviciilor avocațiale contractate, și anume asistența juridică în procedurile administrative și judiciare.

Or, potrivit dispozițiilor legale, asistarea/reprezentarea unui client în fața unor instituții sau instanțe de judecată, certificarea/atestarea unor acte juridice de către un avocat sau susținerea unor puncte de vedere juridice, potrivit conștiinței și pregătirii profesionale a avocatului, nu pot fi reținute ca fapte imputabile avocatului în materia dreptului penal.

Aceasta nu exclude, *de plano*, răspunderea penală a unui avocat, însă impune o distincție între serviciile prestate în conformitate cu legislația profesiei și conduita de natură infracțională, care ar avea vocația să atragă răspunderea penală, conduită care trebuie să aibă o altă componentă decât activitățile avocațiale în sine și expres diferită de acestea.

Instanța de apel reține, ca act material al infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, că avocatul Roșu Robert ar fi participat la unele negocieri premergătoare semnării contractului de cesiune de drepturi de la 1 noiembrie 2006, data la care instanța stabilește că s-ar fi constituit grupul infracțional. Instanța nu precizează datele la care Robert Roșu ar fi participat la aceste negocieri, împrejurările sau obiectul exact al discuțiilor.

Fără a putea contesta, în această procedură, situația de fapt reținută în speță, realitatea este că Robert Roșu nu a participat la niciun fel de negocieri prealabile între părți. Important pentru analiza de față este faptul că, pe de o parte, potrivit legii, pentru infracțiunea prevăzută de art. 367 Cod penal, actele premergătoare nu sunt prevăzute de legea penală și nu se sancționează.

Pe de altă parte, participarea, alături de client ori reprezentarea acestuia la o negociere contractuală, este o activitate specifică profesiei de avocat, care nu poate fi prevăzută de legea penală.

Instanța de apel îi impută avocatului Robert Roșu că, în timpul acelor negocieri, ar fi întărit *„convingerea cumpărătorului de influență că promisiunile făcute anterior de inculpatul Truică Remus, referitoare la modalitatea în care vor fi obținute bunurile revendicate, vor fi îndeplinite”* (pag. 354 din decizia atacată).

Or, avocatul Robert Roșu a fost achitat pentru acuzația de trafic de influență, pe motiv că fapta nu există, nu a fost niciodată acuzat de complicitate la infracțiunea de trafic de influență comisă de Remus Truică sau la infracțiunea de cumpărare de influență comisă de inculpatul Al României Paul Philippe, instanța de apel reținând că infracțiunea s-a consumat anterior datei de 01.11.2006, astfel încât nu poate fi condamnat pentru o faptă pentru care a fost achitat sau pentru care este protejat de prezumția de nevinovăție, prin mecanismul transformării actelor materiale în element al infracțiunii de grup infracțional organizat.

Mai mult, această „faptă”, pretins comisă în timpul unor negocieri prealabile încheierii contractului de cesiune, este și ea plasată înainte de data constituirii grupului infracțional organizat și, de aceea, nu poate fi sancționată, potrivit legii.

Instanța de apel reține, de asemenea, că, tot înainte de încheierea contractului de cesiune de la 1 noiembrie 2006, avocatul Robert Roșu a introdus anumite modificări unui contract preexistent al părților. Pe de o parte, ca și în cazul mai sus-menționatei discuții prealabile, câtă vreme aceste modificări au fost introduse în contract înaintea momentului la care, potrivit deciziei recurate, s-a constituit grupul infracțional, ele nu pot fi sancționate, întrucât art. 367 Cod penal nu prevede sancționarea actelor premergătoare.

Pe de altă parte, modificarea unor clauze contractuale este o activitate absolut uzuală în exercițiul profesiei de avocat, neputând face obiectul unei sancțiuni penale.

Ajungând, în fine, la data de 1 noiembrie 2006, data la care instanța de apel reține că Roșu Robert, avocat, ar fi constituit grupul infracțional, „fapta” imputată avocatului este aceea de a fi certificat data și semnăturile părților (redactarea actului, menționată și ea în decizie, având loc anterior semnării – prin introducerea modificărilor contractuale mai sus menționate). Altfel spus, actul material prin care avocatul a participat la constituirea grupului infracțional a fost o atestare formală, dată în calitatea lui profesională, unor elemente contractuale. Așa cum rezultă chiar din decizia recurată, atestarea este dată *„în conformitate cu disp. art. 3 alin. 1 teza a III-a din Legea nr. 51/1995”*, fiind una dintre activitățile avocațiale expres prevăzute de lege – și care, deci, nu pot face obiectul unei sancțiuni penale. În plus, niciunul din elementele contractuale atestate de avocatul Robert Roșu – și nici contractul, în conținutul său – nu au fost niciodată contestate.

Ulterior constituirii grupului infracțional, avocatului Robert Roșu i se impută faptul că, sub coordonarea lui, avocații TZA au efectuat demersuri (notificări, memorii, prezentarea în fața autorităților). Din decizie nu rezultă

limpede dacă aspectul care a dus la reținerea acestei fapte este efectuarea demersurilor sau faptul că acestea au fost efectuate în numele inculpatului Al României Paul Philippe, „iar nu al cesionarului de drepturi, S.C. Reciplia S.R.L., deși această din urmă societate, iar nu inculpatul sus-arătat, era clientul S.C.A. TZA și urma să achite un onorariu de succes de 2% din valoarea de piață a bunurilor recuperate” (pag. 358 din decizia atacată).

În cazul în care instanța a reținut fapta pentru simplul motiv că astfel de demersuri au fost făcute, este din nou vorba despre o condamnare pentru exercitarea activității profesionale de avocat.

În cazul în care accentul cade pe faptul că demersurile au fost efectuate în numele lui Paul al României, iar nu al societății Reciplia, apărarea a subliniat că, potrivit art. 126 alin. 5 din Statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la acel moment: „În cazul în care avocatul și clientul convin, o terță persoană poate fi beneficiarul serviciilor avocațiale stabilite prin contract, dacă terțul acceptă, chiar și tacit, încheierea contractului în astfel de condiții”. În speță, inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat expres, prin contractul de cesiune de drepturi, precum și prin semnarea mai multor împuterniciri avocațiale, să fie beneficiarul serviciilor avocațiale pentru care TZA era plătită de S.C. Reciplia S.R.L. Prin urmare, și în această interpretare, avocatul Robert Roșu a fost condamnat pentru o faptă pe care legea o permite, ca modalitate de desfășurare a activității profesionale de avocat.

În ceea ce privește imobilul Ferma Băneasa, apărarea a susținut, în esență, că în perioada în care s-au desfășurat activitățile profesionale calificate ca fiind ilicite, protecția avocatului în exercitarea profesiei era reglementată în cuprinsul art. 37 alin. 6 din Legea nr. 51/1995: „Avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată și cu respectarea prevederilor alin. (5), în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză și sunt necesare stabilirii adevărului”, dar și de art. 7 alin. 5 din Statut, cu conținut similar.

Această reglementare reprezintă o reflectare atât a Principiului 18, cât și a Principiului 20 din Principiile O.N.U., norme ce sunt luate în considerare de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ori de câte ori analizează cauze în care reclamanții sunt avocați.

Construcția juridică reținută de instanța de apel afectează profund dreptul la exercițiul profesiei și dreptul avocatului la libertatea de exprimare și opinie, fundament esențial al independenței profesiei de avocat, contrară, de altfel, legislației naționale și europene, asimilează serviciile avocațiale unor fapte de sprijinire a clienților sau altor persoane în săvârșirea de infracțiuni.

În pofida reținerii, cu caracter pur declarativ, a independenței avocatului, a libertății de opinie și a principiului fidelității față de client, instanța de apel examinează opiniile juridice precizând că acestea au la bază elemente factuale (înscrieri) care nu pot fi interpretate decât într-un singur fel – corespunzător dezlegării date de instanță – așa încât orice demers efectuat într-un scop contrar este unul ilicit.

Acest scop ilicit este înțeles ca infracțional și, având în vedere că parte din documente au fost analizate în cadrul raportului *due diligence*, instanța

consideră că, încă de la semnarea contractului de cesiune, avocatul trebuia să-și formeze o anumită opinie, în defavoarea intereselor clientului și să se abțină de la asistența la care se obligase.

Îmbrățișând, astfel, teza că un avocat ce acționează pentru un client care nu are drepturi săvârșește infracțiuni, în egală măsură instanța de apel aplică greșit legea penală într-o manieră complet imprevizibilă, câmpul de aplicare al normei de incriminare la situațiile în care scopul urmărit nu este neapărat o infracțiune, ci și exercitarea unui drept subiectiv civil a cărui validitate este pusă la îndoială.

Mecanismul este în totală contradicție cu principiul legalității. Conform Curții Europene a Drepturilor Omului, *cauza Pantalon împotriva Croației*: „46. La început, Curtea considera că este important să subliniem că articolul 7 nu se limitează la interzicerea aplicării retroactive a legii penale în detrimentul unui acuzat. De asemenea, încorporează, mai general, principiul conform căruia numai legea poate prevedea o infracțiune și poate prescrie o pedeapsă (*nullum crimen, nulla poena sine lege* – a se vedea, de exemplu, *Vasiliauskas*). Ca un corolar al principiului conform căruia numai legea poate defini o infracțiune și prevedea o pedeapsă, dispozițiile legii penale trebuie interpretate cu strictețe (a se vedea *Dragotoniū* și *Militaru-Pidhorni*). Articolul 7 cuprinde astfel și principiul *lex stricta* conform căruia legea penală nu trebuie interpretată pe larg în detrimentul unui acuzat într-o măsură echivalentă cu analogia (a se vedea, de exemplu, *Vasiliauskas*)”.

Cum avocatul este cel care, de regulă, furnizează servicii de asistență juridică asociate demersurilor părților, opiniile acestuia devin incriminatoare, în măsura în care nu sunt convergente cu ceea ce, în final, stabilesc autoritățile competente.

În sprijinul acestor susțineri, se face trimitere la *cauza Nikula împotriva Finlandei*, *cauza Radobuljac împotriva Croației*, *cauza Ceferin împotriva Sloveniei*.

Or, decizia de condamnare reține că exercitarea activităților avocațiale începând cu certificarea de conformitate a contractului de cesiune și până la ultimul serviciu prestat de către Roșu Robert a reprezentat o conduită ilicită, infracțională, întrucât avocatul ar fi trebuit să știe de la început că opinia pe care o susține este greșită, opinia corectă fiind cea din hotărârea instanței de apel, pronunțată la o distanță de 14 ani de la primul contact al avocatului cu clientul.

Mai mult, opinia avocatului Roșu Robert nu a fost una izolată, ci împărtășită de zeci de avocați și validată de instanțe de judecată prin hotărâri definitive și irevocabile.

Acuzația adusă avocatului este una ce implică exercițiul profesiei și pleacă de la premisele absurde că avocatul știe tot timpul când clientul său are/nu are dreptate și nu poate să presteze servicii avocațiale decât atunci când clientul are dreptate.

Or, o asemenea teorie nu are niciun suport legal și nici nu ar putea să aibă deoarece avocatul este liber să exercite profesia chiar și atunci când șansele cauzei ce i-a fost încredințată sunt minime, decizia de valorificare a acestora aparținând întotdeauna clientului.

S-a subliniat că s-ar îngădi nelegal exercitarea dreptului la apărare specializată și, deci, accesul la justiție, în componenta ce include dreptul la apărare, dacă avocatul ar fi obligat să accepte doar cauze în care drepturile părților asistate sunt clare, certe etc. De altfel, în astfel de cazuri, apărarea specializată ar fi inutilă, cu caracter formal, birocratic.

În această notă este descrisă una dintre cerințele esențiale ale infracțiunii din perspectiva tipicității obiective în privința avocatului Roșu Robert – scopul săvârșirii de infracțiuni. Cum exprimarea de opinii juridice, corecte sau greșite, minoritare sau unanim admise, nu reprezintă o infracțiune și nici măcar o conduită care să atragă alte forme de răspundere, reiese că instanța de apel a creionat o stare de fapt care nu corespunde modelului legal de incriminare nici din acest punct de vedere, al scopului infracțional al grupării organizate cunoscut și urmărit de Roșu Robert.

În fine, apărarea invocă și lipsa vinovăției.

Astfel, *sub aspectul laturii subiective*, s-a arătat că argumentele deciziei nu sunt apte să creeze convingerea că a existat intenția de a comite această infracțiune, câtă vreme se face referire doar la acțiuni care reprezintă atribuții specifice profesiei de avocat îndeplinite de Robert Roșu în conformitate cu art. 3 din Legea nr. 51/1995 și cu Statutul profesiei de avocat.

Constituirea unui grup infracțional organizat presupune o intenție calificată prin scop. Pentru că acest scop este o cerință esențială privind elementul material care se răsfrânge și asupra elementului subiectiv prin cunoașterea naturii asocierii, toate argumentele expuse în analiza cerinței privind scopul infracțional al grupului sunt valabile și din perspectiva laturii subiective și demonstrează inexistența intenției recurentului inculpat de a săvârși fapta prev. de art. 367 Cod penal.

Față de toate aspectele expuse, apărarea a apreciat că se impune achitarea inculpatului Roșu Robert pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală și nu a fost săvârșită cu vinovăția cerută de lege.

În ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, se invocă lipsa tipicității obiective privitor la fapta autorului infracțiunii de abuz în serviciu, în sensul că dispozițiile din legislația primară, pe care s-a întemeiat condamnarea, nu cuprind atribuții de serviciu.

Apărarea a făcut trimitere la:

a) art. 4 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: „(1) În cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite coproprietare ale bunului imobil solicitat, dreptul de proprietate se constată sau se stabilește în cote-părți ideale, potrivit dreptului comun. (2) De prevederile prezentei legi beneficiază și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite. (3) Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi. (4) De cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au

urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire”.

b) art. 8 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: „(1) Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare. (2) Regimul juridic al imobilelor care au aparținut cultelor religioase preluate de stat este reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată. (3) Regimul juridic al imobilelor care au aparținut comunităților minorităților naționale preluate de stat este reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, republicată. (4) Regimul juridic al imobilelor care au aparținut patrimoniului sindical preluate de stat sau de alte persoane juridice, va fi reglementat prin acte normative speciale”.

c) art. 10 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: „(1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent. (2) În cazul în care pe terenurile preluate în mod abuziv s-au edificat noi construcții autorizate, persoana îndreptățită va obține restituirea în natură a părții de teren rămase liberă, iar pentru suprafața ocupată de construcții noi, cea afectată servituților legale, spațiilor verzi, așa cum au fost stabilite prin art. 3 lit. a)-f) din Legea nr. 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și altor amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent. (3) Se restituie în natură terenurile pe care s-au ridicat construcții neautorizate în condițiile legii după data de 1 ianuarie 1990, precum și construcții ușoare sau demontabile. (4) Se restituie în natură inclusiv terenurile fără construcții afectate de lucrări de investiții de interes public aprobate, dacă nu a început construcția acestora, ori lucrările aprobate au fost abandonate. (5) Se restituie în natură și terenurile pe care, ulterior preluării abuzive, s-au edificat construcții autorizate care nu mai sunt necesare unității deținătoare, dacă persoana îndreptățită achită acesteia o despăgubire reprezentând valoarea de piață a construcției respective, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. (6) În cazul imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost distruse ca urmare a unor calamități naturale, persoana îndreptățită beneficiază de restituirea în natură pentru terenul liber, dacă terenul nu este liber, măsurile reparatorii pentru acesta se stabilesc în echivalent. (7) Dispozițiile alin. (6) se aplică în mod corespunzător și imobilelor rechiziționate în baza Legii nr.

139/1940 și ale căror construcții edificate pe acestea au fost distruse în timpul războiului. Dacă proprietarii nu au primit despăgubiri. (8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului. (9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. (10) În situațiile prevăzute la alin. (1), (2) și (6), măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de către entitatea investită potrivit prezentei legi cu soluționarea notificării, cu acordul persoanei îndreptățite sau măsuri compensatorii în condițiile legii privind unele măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv, în perioada regimului comunist în România. (11) Este interzisă înstrăinarea sau schimbarea destinației imobilului a cărui restituire în natură nu este posibilă datorită afectării acestuia unei amenajări de utilitate publică. Interdicția subzistă pe o perioadă de 5 ani, calculată cu începere de la data emiterii deciziei/dispoziției de acordare de măsuri reparatorii în echivalent motivată pe afectarea acestuia”.

d) art. 21 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: „(1) Imobilele – terenuri și construcții – preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare. (2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul în care statul sau o autoritate publică centrală sau locală ori o organizație cooperatistă este acționar sau asociat minoritar al unității care deține imobilul, dacă valoarea acțiunilor sau părților sociale deținute este mai mare sau egală cu valoarea corespunzătoare a imobilului a cărui restituire în natură este cerută. (3) După emiterea deciziei de restituire în natură a imobilelor, organele de conducere ale societăților comerciale prevăzute la alin. (1) și (2) vor proceda, potrivit prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, la reducerea capitalului social cu valoarea bunului imobil restituit și la recalcularea patrimoniului. Cota de participație a statului sau a autorității administrației publice ori, după caz, a organizației cooperatiste se va diminua în mod corespunzător cu valoarea bunului imobil restituit. (4) În cazul imobilelor deținute de unitățile administrativ-teritoriale, restituirea în natură sau prin echivalent către persoana îndreptățită se face prin dispoziția motivată a primarilor, respectiv a primarului general al municipiului București, ori, după caz, a președintelui consiliului județean. (5) Sub sancțiunea nulității absolute, până la soluționarea procedurilor administrative și, după caz, judiciare, generate de prezenta lege, sunt interzise înstrăinarea, concesiunea, locația de gestiune, asocierea în participațiune, ipotecarea, locațiunea, precum și orice

închiriere sau subînchiriere în beneficiul unui nou chiriaș, schimbarea destinației, grevarea cu sarcini sub orice formă a bunurilor imobile – terenuri și/sau construcții notificate potrivit prevederilor prezentei legi”.

Este singura normă legală care poate fi considerată ca fixând atribuții de serviciu în sarcina factorilor de conducere ai unității deținătoare a imobilului, acestea fiind: obligația de a proceda cu prioritate la restituirea în natură; obligația de a motiva decizia sau dispoziția de restituire; obligația de a proceda, după restituire, la reducerea capitalului social cu valoarea bunului imobil restituit și la recalcularea patrimoniului unității. Este, însă, evident că aceste norme nu au fost încălcate cu ocazia retrocedării Fermei Băneasa, întrucât restituirea s-a realizat în natură.

e) art. 23 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: *„actele doveditoare ale dreptului de proprietate ori, după caz, ale calității de asociat sau acționar al persoanei juridice, precum și, în cazul moștenitorilor, cele care atestă această calitate și, după caz, înscrisurile care descriu construcția demolată și orice alte înscrisuri necesare evaluării pretențiilor de restituire decurgând din prezenta lege, pot fi depuse până la data soluționării notificării”.*

f) art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991, potrivit cu care: *„terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetări științifice, agricole și silvice, destinate cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și a animalelor de rasă, precum și din administrarea Institutului pentru Testarea și Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură și a centrelor sale teritoriale aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora”.*

g) art. V din Titlul I al Legii nr. 247/2005, potrivit cu care: *„(1) Notificările nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentului titlu, având ca obiect construcții existente, situate în extravilanul localităților, aparținând exploatațiilor agricole și care au fost trecute în proprietatea statului, construcții de pe terenurile forestiere, care au făcut parte din exploatarea forestieră la data trecerii în proprietatea statului, se vor înainta în vederea soluționării, în termen de 60 de zile, comisiilor comunale, orașenești și municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare. (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și pentru terenurile prevăzute la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, republicată”.*

h) art. 9 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, potrivit cu care: *„Terenurile proprietate de stat, administrate de institutele, centrele și stațiunile de cercetare, destinate cercetării și producerii de semințe, de material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă, rămân în administrarea acestora, cu excepția terenurilor agricole preluate de la foștii proprietari și solicitate de persoanele îndreptățite la reconstituire. Terenurile din perimetrele stațiunilor, institutelor și centrelor de cercetare care fac obiectul retrocedării se vor delimita în sole compacte, începând de la marginea perimetrului, conform Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-*

dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură Gheorghe Ionescu-Sisești, cu modificările și completările ulterioare”.

i) art. 10 alin. 1-2 din Legea nr. 1/2000, potrivit cu care: „(1) Persoanelor fizice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor deținute de institutele și stațiunile de cercetare și producție agricolă, precum și de regiile autonome cu profil agricol sau de societățile naționale cu profil agricol li se vor atribui terenuri în natură din terenurile proprietate privată a statului. (2) În situația în care suprafețele proprietate privată a statului sunt insuficiente acestea pot fi suplimentate cu suprafețe ce se vor scoate din domeniul public al statului, în condițiile legii, la propunerea prefectului, sau se vor acorda despăgubiri”.

j) art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000, potrivit cu care: „(1) Comisiile comunale, orașenești sau municipale din unitățile administrativ-teritoriale pe care se află terenurile, împreună cu oficiile de cadastru și publicitate imobiliară vor delimita terenurile solicitate pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane, sau în sole situate în vecinătatea localităților, acceptate de foștii proprietari, cu asigurarea accesului la lucrările de hidroameliorații, acolo unde ele există (...) (3) Persoanele fizice și persoanele juridice, care au dreptul de acces și de folosință comună la lucrările și instalațiile de hidroameliorații, sunt obligate să exercite aceste drepturi cu bunăcredință, să nu afecteze starea de folosință normală și să contribuie, proporțional, la întreținerea și reparația acestor lucrări și instalații. Toți utilizatorii răspund solidar pentru daunele de orice fel aduse lucrărilor și instalațiilor în toate cazurile în care răspunderea nu poate fi individualizată. (4) Procesul-verbal de delimitare împreună cu hotărârea comisiei locale vor fi supuse spre validare comisiei județene, care este obligată să se pronunțe în termen de 30 de zile de la primirea acestuia”.

k) art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998, potrivit cu care: „Dreptul de proprietate publică încetează, dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat. (2) Trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel”.

l) art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, potrivit cu care: „(2) Actele juridice încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1) privind regimul juridic al bunurilor din domeniul public sunt lovite de nulitate absolută”.

Acest text consacră sancțiunea procesuală aplicabilă actelor juridice încheiate cu privire la bunuri din domeniul public, ale căror caractere sunt indicate în art. 11 alin. 1 din Legea nr. 213/1998. În mod evident, textul nu stabilește norme de comportament pentru funcționarii publici.

Este de remarcat că ceea ce a încercat să demonstreze instanța de apel prin decizia recurată (așa cum a procedat, de altfel, și Ministerul Public prin rechizitoriu) nu este în realitate încălcarea unor sarcini de serviciu, ci caracterul netemeinic al retrocedării, în raport de situația juridică a inculpatului Al României Paul Philippe. Cu alte cuvinte, se pretinde că funcționarii I.C.D.P.P. și-ar fi îndeplinit deficitar atribuțiile de serviciu privitoare la modul de

soluționare pe fond a cererii de restituire, apreciind greșit starea de fapt și de drept din cauză.

Însă, modalitatea de interpretare a diferitelor situații faptice și juridice în care se găsește un anumit solicitant, procedurile de lucru, modul de evaluare a aspectelor problematice și diferitele soluții care se pot pronunța asupra temeiniciei sau netemeiniciei unei notificări privind retrocedarea sunt prevăzute în realitate în H.G. nr. 498/2003 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, care este un act normativ inferior ca putere a legii. Legea nr. 10/2001 nu stabilește etapele pe care funcționarii publici însărcinați cu soluționarea notificărilor trebuie să le urmeze, iar din această perspectivă conduita la care aceștia trebuie să se conformeze nu rezultă din legislația primară, ci din acte normative infra-legale.

Deși instanța de apel a considerat că soluția legală ar fi fost respingerea cererii inculpatului Al României Paul Philippe, se observă că Legea nr. 10/2001 nu face niciun fel de mențiune cu privire la procedura și motivele respingerii cererii. Asemenea precizări se regăsesc explicit în H.G. nr. 498/2003, de pildă:

- în capitolul i pct. 1 lit. d) – „entitățile obligate la restituire au plenitudine de competență în soluționarea notificărilor care fac obiectul procedurii administrative, obligația de restituire se concretizează fie în decizia/dispoziția de restituire, fie în oferta pentru acordarea de măsuri reparatorii în echivalent, fie în decizia/dispoziția motivată de respingere a cererii”;

- în capitolul ii pct. 1.5. – „în cazul în care unitatea deținătoare sau entitatea investită cu soluționarea notificării apreciază, pe baza actelor doveditoare depuse de persoana care se pretinde îndreptățită și pe baza analizei împrejurărilor de fapt și drept ale situației invocate în notificare, că: a) preluarea nu a fost abuzivă (de exemplu: s-a primit o plată rezonabilă – Decretul nr. 223/1974); imobilul s-a înstrăinat de către proprietar – Legea nr. 4/1973, republicată, cu modificările ulterioare, și altele asemenea; b) dreptul de proprietate și calitatea de moștenitor nu sunt dovedite; c) proprietarul nu avea vocația de a fi persoană îndreptățită potrivit legii (de exemplu: este criminal de război, persoană ale cărei bunuri au fost confiscate ca pedeapsă complementară, este renunțator și altele asemenea), va emite o decizie motivată de respingere a notificării”;

- în capitolul ii pct. 2.1. lit. e) – „în cazul în care, pentru imobilul notificat de către o persoană care se pretinde îndreptățită, există o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, prin care s-a admis acțiunea în revendicare a unei alte persoane, unitatea notificată este obligată să respingă notificarea respectivă pentru acest motiv și, după caz, să pună în executare respectiva hotărâre judecătorească imediat”.

Față de cele mai sus precizate, reiese că nu suntem în prezența acțiunilor ce constituie elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum acestea au fost circumstanțiate prin Decizia Curții Constituționale nr. 405/2016.

Raționamentul instanței de apel a fost menit să genereze un mecanism de interpretare diferit de cel consacrat prin Decizia Curții Constituționale nr. 405/2006, în sensul că, nefiind identificate prescripții normative din legislația primară care să consacre explicit atribuții de serviciu pe care inculpații să le fi încălcat cu ocazia săvârșirii faptelor, s-a recurs la o analiză raportată nu la sarcini de serviciu, ci la argumente de drept civil care să combată dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Fermei Băneasa. Practic, instanța de apel s-a preocupat de analiza cererii de retrocedare, iar nu de evaluarea încălcării de către inculpați a unor atribuții de serviciu prevăzute de legislația primară.

Dintr-o altă perspectivă, subsidiară, nu este realizată nici condiția încălcării legii, separat de inexistența unor atribuții de serviciu descrise prin normele ce au constituit temei al condamnării funcționarilor publici.

Cu alte cuvinte, pe lângă faptul că normele reținute ca fiind încălcate prin decizia atacată nu cuprind atribuții de serviciu, acestea, oricum, nu au fost încălcate cu prilejul evaluării făcute de unitatea deținatoare, raportat la temeinicia dispoziției de retrocedare.

Dincolo de existența unor dezlegări ale problemelor de drept relevante, de către instanțele civile, cu autoritate de lucru judecat, s-a subliniat că nici această parte a laturii obiective a infracțiunii, încălcarea legii, nu se regăsește în cauză, pentru motivele ce urmează a fi expuse.

Fără a relua conținutul fiecărei dispoziții legale evocate în hotărârea de condamnare, apărarea a precizat, pentru fiecare dispoziție legală în parte, argumentele pentru care apreciază că s-a săvârșit o eroare de drept.

Astfel, a susținut că nu au fost încălcate prevederile art. 4 din Legea nr. 10/2001 care stabilesc modul în care se reconstituie dreptul de proprietate în ipoteza în care sunt mai multe persoane îndreptățite, fie în calitate de coproprietari, fie în calitate de moștenitori ai titularului, deoarece inculpatul Al României Paul Phillipe a fost singura persoană care a formulat notificări în legătură cu bunul Ferma Băneasa, în calitate de succesor în drepturi al fostului rege pe două ramuri, a soției supraviețuitoare Elena Lupescu și a fiului său, Mircea Gngore, tatăl petentului.

Dispozițiile art. 8 din Legea nr. 10/2001 nu au fost nesocotite, terenul fiind intravilan la data preluării abuzive și la data notificării. Ultimul aspect reiese cu claritate din certificatele de urbanism și alte acte aflate la dosar, iar primul dintr-o serie de documente depuse la dosarul administrativ. Aceasta nu reprezintă o chestiune de fapt stabilită prin decizia de condamnare (nu face parte din categoria actelor materiale ce compun latura obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu stabilirea naturii juridice a unui teren în anul 1940), ci o problemă de drept vizând aplicabilitatea sau inaplicabilitatea Legii nr. 10/2001. Interpretarea instanței de apel ignoră regimul descris mai sus, în favoarea Borderoului populației, proprietăților și exploatațiilor agricole din Comuna Suburbană Băneasa, oraș București, Județul Ilfov, potrivit Recensământului agricol și al populației din ianuarie 1948, care consemnează că Moșia Băneasa este „*situată în hotarul satului*” (pag. 608 din decizia atacată). Această calificare semnifică, în realitate, faptul că imobilul este la marginea localității (în interiorul localității, iar nu în afara acesteia).

Despre prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001 s-a precizat în secțiunea precedentă că au fost respectate, procedându-se la restituirea în natură, printr-o dispoziție motivată.

Prevederile art. 23 din Legea nr. 10/2001 consacră dreptul petentului de a completa dosarul administrativ prin depunerea oricăror înscrisuri necesare explicitării pretențiilor, fapt reținut și de instanța de apel prin hotărârea atacată, care precizează, în repetate rânduri, că au fost anexate documente doveditoare notificării inițiale.

Nu sunt incidente în cauză prevederile art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 ce exclud de la retrocedare terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetări științifice, agricole și silvice, destinate cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și a animalelor de rasă, care aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală, prin Decizia civilă nr. 1627/27.02.2004 arată: *„Din economia reglementărilor cuprinse în art. 35 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 rezultă că terenurile proprietate de stat, administrate de stațiunile de cercetare din agricultură, aparțin domeniului public și nu pot fi restituite foștilor proprietari în condițiile acestei legi. Textul art. 119 alin. (3) prevede că proprietarii terenurilor vor fi despăgubiți pentru terenurile preluate în domeniul public, în bani, sau cu teren echivalent, după caz. Prin O.U.G. nr. 102/2001, textul art. 31 din Legea nr. 1/2000, referitor la restituirea unor imobile reprezentând exploatații agricole preluate în baza Decretului nr. 83/1949, a fost abrogat. Soluția legislativă are ca temei ideea că, în cazul reglementat de acest text, sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 10/2001. Rezultă, așadar, că imobilele administrate de o stațiune de cercetare din agricultură, indiferent dacă, la origine, au fost sau nu exploatații agricole, nu cad sub incidența Legii fondului funciar nr. 18/1991 (republicată) și nici a Legii nr. 1/2001 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și forestiere (solicitate potrivit Legii nr. 18/1991 și Legea nr. 169/1997)”*.

Dispozițiile art. V din Titlul I al Legii nr. 247/2005 reglementează repartizarea notificărilor nesoluționate către instituțiile competente, însă nici acest text de lege, nici cele din Legea nr. 1/2000, citate *infra*, nu sunt aplicabile cauzei de față, întrucât terenul în discuție nu forma obiectul Legii nr. 18/1991 a fondului funciar sau al Legii nr. 1/2000 privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, având în vedere faptul că acesta era un teren intravilan, supus dispozițiilor Legii nr. 10/2001; instanța de apel insistă asupra lipsei de competență a I.C.D.P.P. în soluționarea notificării, apreciind că trebuia să se desesizeze și să trimită notificarea unor comisii locale constituite în temeiul celorlalte legi, însă I.C.D.P.P. a primit notificarea ca urmare a unei declinări de competență de la o astfel de comisie locală (din cadrul PMB).

Domeniul de aplicare a Legii nr. 10/2001 are caracter de complinire și este o normă cu caracter special în raport de celelalte acte normative reparatorii în materie imobiliară, inclusiv din fondul funciar, în sensul că sfera de aplicare a

acesteia acoperă și acele terenuri din intravilanul localităților (inclusiv cele agricole) care, până la intrarea în vigoare a legii, respectiv 14.02.2001, nu au fost solicitate și restituite integral persoanelor îndreptățite.

Aceste concluzii care infirmă în totalitate susținerile privind pretinsa aplicabilitate a Legii nr. 18/1991 în cazul Fermei Băneasa sunt confirmate de o bogată și constantă jurisprudență a Înaltei Curți de Casație și Justiție: Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă nr. 1220/2004, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția I civilă nr. 5482/20.09.2012, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă nr. 1379/17.02.2011.

Art. 9 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 se referă la terenurile din perimetrele stațiunilor, institutelor și centrelor de cercetare care fac obiectul retrocedării și care trebuie delimitate în sole compacte, începând de la marginea perimetrului, conform Legii nr. 290/2002. Întrucât în cauză nu au fost ridicate astfel de probleme, relevanța dispoziției legale, din perspectiva calificării faptei, nu poate fi identificată.

Dispozițiile art. 10 alin. 1-2 din Legea nr. 1/2000 reglementează situația amplasamentului pe care se reconstituie dreptul de proprietate asupra terenurilor deținute de institutele și stațiunile de cercetare și producție agricolă, persoanelor urmând să li se atribuie terenuri în natură din terenurile proprietate privată a statului ce pot fi suplimentate cu suprafețe ce se vor scoate în domeniul public al statului, în condițiile legii, la propunerea prefectului, sau se vor acorda despăgubiri. Cum Legea nr. 1/2000 nu se aplică, nu se poate susține că a fost încălcată și că petentul trebuia să dobândească un alt teren.

În același sens, nici art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000 nu a fost încălcat, nefiind aplicabil în situația analizată.

În legătură cu art. 10 alin. 1 și 2 și art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, potrivit cu care dreptul de proprietate publică încetează, dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat, iar trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel, sub sancțiunea nulității absolute a actelor juridice încheiate în altă modalitate, instanța de apel reține în mod eronat aplicabilitatea acestor dispoziții.

Caracterul de proprietate publică a terenului restituit nu împiedica retrocedarea acestuia. Având în vedere art. 6 alin. 1 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, terenul retrocedat nu a intrat niciodată în domeniul public, statul având doar o detenție precară a bunului: *„fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat”*.

Referitor la condiția ca bunul să fi intrat în mod legal în proprietatea statului, în doctrină s-a reținut că: *„pentru ca un bun să fie proprietate publică, mai trebuie îndeplinită o condiție, anume el să fi intrat în proprietatea statului cu respectarea prevederilor legale privitoare la dobândirea bunului în cauză, în vigoare la data când aceasta a avut loc”* (C. Bîrsan, *Drept civil. Drepturile reale*

principale, Editura Hamangiu, 2007, București, p. 89). Or, instanțele de judecată au decis în mod irevocabil că bunurile enumerate în Decretul nr. 38/1948 și Deciziunea nr. 905/1948 au ajuns în posesia și proprietatea statului în mod abuziv, acesta neavând deci un titlu valabil, astfel că nici statul și nici vreo autoritate ori vreo unitate administrativ-teritorială nu poate invoca „un titlu valabil” asupra terenului, întrucât imobilul a fost preluat în mod abuziv, prin Decretul nr. 38/1948, declarat de justiție irevocabil ca fiind un act nelegal și abuziv.

Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat constant că dacă actul de preluare a bunului a fost apreciat ca nelegal, statul nu poate invoca un titlu valabil. Prin Decizia nr. 3943/11.11.2002, instanța supremă a stabilit că *„intrarea statului în posesia imobilului a avut loc pe baza unui act administrativ de rechiziție care, însă, a conferit statului ca titlu numai o detenție precară și aceasta numai temporar (...) statul, prin organele sale, a fost un posesor de rea-credință, întrucât a stăpânit un bun asupra căruia cunoștea că nu are nici un titlu pentru a-l deține”*.

Pe de altă parte, prevederile în materia specială a restituirilor sunt aplicabile imobilelor preluate abuziv, indiferent dacă se află în domeniul public ori privat al statului. Astfel, conform art. 6 din Legea nr. 10/2001, *„prin imobile, în sensul prezentei legi, se înțeleg terenurile, cu sau fără construcții, cu oricare din destinațiile avute la data preluării în mod abuziv”*, iar conform art. 9 din același act normativ, *„imobilele preluate în mod abuziv, indiferent în posesia cui se află în prezent, se restituie în starea în care se află la data cererii de restituire și libere de orice sarcini”*.

În mod expres, art. 6.1 al Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001 precizează că *„În cursul procedurii administrative de soluționare a notificărilor nu prezintă relevanță afectarea juridică actuală a imobilelor solicitate, fiind fără relevanță juridică calificările Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sau alte acte normative subsidiare acesteia. Pentru aceste considerente, deținătorul imobilului care, la data soluționării notificării, este calificat ca fiind bun proprietate publică are competența de a dispune restituirea bunului în natură, fără a mai fi necesară parcurgerea procedurii prevăzute de Legea nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare”*.

În plus, conform art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, *„imobilele – terenuri și construcții – preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate (...) sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare”*.

În consecință, conform prevederilor legale, este eronată teza încălcării Legii nr. 213/1998, potrivit căreia imobilul, *„fiind proprietate publică”*, este exceptat de la retrocedare, teză contrazisă de jurisprudență, care arată că bunuri imobile ce figurează în domeniul public pot face obiectul retrocedării în baza dispozițiilor speciale ale Legii nr. 10/2001: Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală nr. 6755/18.06.2009, Decizia

Curții de Apel Cluj – Secția civilă, de muncă și asigurări sociale nr. 30/A/17.02.2010, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Civilă nr. 1029/08.02.2011.

Concluzionând, apărarea susține că nu au fost încălcate dispoziții legale învederate cu prilejul soluționării notificării în legătură cu Ferma Regală Băneasa, astfel că și dacă s-ar aprecia că normele redată descriu atribuții de serviciu ale funcționarilor publici (teză cu care apărarea nu este de acord, fiind evident, la o simplă lectură a textelor în discuție, că nu includ asemenea descrieri), nu a avut loc o încălcare a legii, la standardul pe care îl impune principiul legalității incriminării.

În ceea ce privește infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, apărarea invocă lipsa elementului material al laturii obiective.

Astfel, se arată că, potrivit legii, complicitatea constă în ajutorul dat cu intenție autorului unei infracțiuni. În consecință, tipicitatea acestei fapte implică trei aspecte: existența unei infracțiuni comise de o persoană care are calitatea de autor, un act de ajutorare, în orice mod, a autorului acelei fapte și existența unei legături subiective între complice și autor. Niciuna dintre aceste condiții necesare pentru ca fapta să fie prevăzută de lege nu este îndeplinită în cauză.

Analiza primei condiții a fost realizată în secțiunile precedente, în această parte a motivelor de recurs în casație apărarea demonstrând că nu există acte de înlesnire sau ajutorare săvârșite de Roșu Robert, deoarece activitățile reținute în decizia de condamnare sunt unele specifice profesiei de avocat, iar clientul este exceptat, prin ipoteză, din categoria persoanelor pentru care poate fi atrasă răspunderea penală pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu.

Mai întâi, apărarea a precizat faptul că avocatul se găsește într-un raport juridic specific cu partea pe care o asistă și pe poziții diametral opuse părții care trebuie să se pronunțe asupra dreptului subiectiv pe care clientul avocatului îl afirmă și dorește să-l valorifice.

Orice persoană deține în patrimoniu dreptul subiectiv civil, așa numitul drept la drept, fără ca acesta să poată fi interzis atunci când dreptul obiectiv nu există (adică nu e confirmat administrativ sau judecătorește). De asemenea, nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru exercitarea căilor legale pentru valorificarea unui drept, prin căi legale înțelegându-se căile prevăzute de lege, cum ar fi acțiunea civilă, cererea administrativă etc. Că aceste cereri, în sens larg, sunt întemeiate sau nu, este o chestiune în atribuția autorităților competente, potrivit legii, sancțiunea lipsei de temei fiind respingerea acelor cereri, iar nu răspunderea penală.

Săvârșirea unor fapte penale, cum ar fi folosirea unor acte false, coruperea funcționarilor sau altele asemenea, atrage răspunderea penală pentru acele fapte și nu pentru exercițiul dreptului subiectiv civil.

Raportul *due diligence* a relevat că drepturile afirmate de cedent se întemeiază pe acte și fapte juridice utile, că există înregistrări ce se bucură de prezumția de legalitate (cum ar fi acte de stare civilă, acte notariale și hotărâri judecătorești, acte ce nu au fost desființate nici în procesul penal) și că sunt argumente legale pentru valorificarea drepturilor cedentului.

Conform uzanțelor profesionale și pentru o îndeplinire corespunzătoare a sarcinilor profesionale, raportul a relevat și posibilele contraargumente, intitulate „riscuri”, cum se obișnuiește în orice *due diligence*, deoarece clientul trebuie să fie informat în legătură cu orice posibilă interpretare contrară, sub sancțiunea atragerii răspunderii avocatului pentru malpraxis.

Unele dintre aceste contraargumente au devenit parte din acuzațiile dosarului penal, imputându-se avocatului că „știa” că cedentul nu are drepturi, prin potențarea argumentelor contrare (uneori contrazise, în mod evident, prin documentele predate ulterior raportului) și minimalizarea celor favorabile drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe.

Revenind la actele materiale reținute în sarcina avocatului (și care, în principiu, includ depunerea de notificări, memorii, acte, participarea la ședințe ale Consiliului de administrație și susținerea cauzei în acest cadru, precum și întâlnirea cu avocatul celeilalte părți și revizuirea unor procese-verbale ale ședințelor la care a participat), acestea reprezintă activități uzuale pe care le desfășoară orice avocat, despre care apărarea apreciază că nu constituie acte materiale ale vreunei infracțiuni.

În aprecierea apărării, instanța de apel instituie un fel de abuz în serviciu specific avocatului prin trimiterea la încălcarea de către Roșu Robert a unor dispoziții din legea avocaturii, statutul profesiei de avocat și codul deontologic, cu un caracter de generalitate specific dispozițiilor principiale.

Urmărind raționamentul instanței de apel, pare că acesta răspunde problemei anti-juridicității faptelor, ca și când acestea ar constitui infracțiuni, iar avocatul nu se poate apăra prin prisma exercitării profesiei întrucât a încălcat legea și normele profesionale.

Din această perspectivă, apărarea a solicitat instanței de recurs să observe că instanța de apel a stabilit eronat premisa raționamentului logico-juridic, respectiv a asimilat activitatea avocatului cu o infracțiune, pentru ca mai apoi să rețină că avocatul nu se poată apăra de răspundere întrucât îi pot fi reproșate conduite cum ar fi lipsa respectului față de lege, adevăr, statul de drept și alte concepte asemănătoare.

Pentru existența unei infracțiuni în exercițiul profesiei, conform textului analizat de instanță, este necesar a fi îndeplinite trei condiții: existența unei fapte penale, săvârșirea acesteia în exercițiul profesiei și susținerile să nu fie în legătură cu apărarea și să nu fie necesare stabilirii adevărului.

Or, prima dintre condiții este echivalată cu activitatea avocațială, *per se*, ceea ce este inadmisibil.

Legalitatea incriminării presupune ca orice infracțiune să fie prevăzută de lege (*lex certa, lex stricta, lex praevia*) și nicio pedeapsă să nu poată fi pronunțată în afara legii.

Fără a mai discuta de garanțiile privind libertatea și independența profesiei de avocat, faptul asimilării susținerii intereselor clientului cu săvârșirea de infracțiuni denotă o eroare profundă cu privire la înțelesul noțiunii de faptă prevăzută de legea penală.

Apărarea apreciază, în consecință, că actele materiale descrise în structura infracțiunii de complicitate reprezintă acte realizate în executarea mandatului profesional, descrise de art. 3 din Legea nr. 51/1995, iar nu acte de ajutorare a

entității deținătoare a bunului solicitat pentru săvârșirea unui abuz în serviciu. O interpretare diferită ar conduce la concluzia că activitățile profesionale ale unui avocat reprezintă infracțiuni latente, gata să atragă răspunderea penală în funcție de soluția dată cererilor clienților.

Fiecare dintre actele ce sunt imputate prin hotărârea de condamnare reprezintă acte de natură profesională, pentru care legea oferă protecție avocatului și care nu constituie infracțiuni.

Pe de altă parte, nu se poate face abstracție de calificările legale ale conduitelor privind exercitarea drepturilor legate de procedurile reglementate prin Legea nr. 10/2001 sau de sancțiunile prevăzute de aceeași lege în legătură cu respectivele conduite.

Așa cum s-a arătat anterior, conform art. 34 din acest act normativ, o eventuală exercitare abuzivă a dreptului de a depune notificări, în vederea restituirii de imobile, atrage răspunderea civilă pentru pagubele pricinuite, iar nu răspunderea penală.

Din întreg capitolul privind răspunderi și sancțiuni reiese opțiunea legiuitorului pentru a reglementa precis, pe categorii de fapte și persoane, sancțiunile aplicabile în caz de încălcare a legii.

Or, în atare context, chiar și dacă s-ar interpreta că drepturile afirmate nu erau unele suficient caracterizate și că, *ad absurdum*, depunerea unei cereri imperfect ar echivala cu exercitiul abuziv al dreptului, nici clientul și nici avocatul său nu pot fi condamnați penal pentru că au depus, respectiv susținut (în cazul apărătorului) astfel de cereri, prin utilizarea mecanismului reținerii complicității cu entitățile sau persoanele pe care, conform deciziei atacate, le-au constrâns, amenințat, indus în eroare etc.

Pe de altă parte, deși această analiză nu ar mai fi necesară, nu a existat o legătură subiectivă între Roșu Robert și autorii faptei. Deși, de regulă, existența acestei legături subiective constituie o chestiune de fapt, în speță, Înalta Curte de Casație și Justiție a ajuns la această concluzie pe baza unei analize juridice a situației. În consecință, dat fiind că instanța de apel a ajuns la concluzia că legătura subiectivă s-a născut din simplul fapt că avocatul ar fi cunoscut faptul că inculpatul Al României Paul Philippe nu avea dreptul să dobândească Ferma Băneasa, s-a apreciat că analiza este una de drept, care intră în competența instanței de recurs în casație sub două aspecte.

În primul rând, revenind la drepturile și obligațiile legale ale avocatului, care constituie esența acestui recurs, trebuie stabilit dacă avocatul răspunde penal atunci când formulează o cerere nelegală/netemeinică și care este admisă.

Din perspectiva apărării, răspunsul este evident negativ, iar un răspuns pozitiv este contrar protecției legale de care se bucură exercitiul profesiei de avocat. Indiferent de răspunderea unui funcționar care admite o cerere nelegală, indiferent de intenția sau culpa în care acesta se află, un avocat nu poate fi considerat complice al funcționarului prin formularea și susținerea unei cereri. Dincolo de faptul că avocatul este doar un mandatar convențional al clientului, formulând și susținând cereri în numele și pe seama acestuia, simpla formulare și susținere a unei cereri nu poate realiza legătura subiectivă dintre complice și autor.

De asemenea, apărarea a arătat că starea de fapt reținută și care nu mai poate fi negată în recursul în casație indică faptul că, în numele și pe seama inculpatului Al României Paul Philippe, avocatul a formulat o notificare juridică „agresivă” către conducerea I.C.D.P.P., a convins juristul Institutului de justiție poziției clientului său, a susținut această poziție la două ședințe ale Consiliului de Administrație și a „intervenit” pentru redactarea procesului-verbal al ședinței (fără să se fi reținut că în acel proces-verbal s-ar fi strecurat erori, falsuri sau alte elemente care nu corespund realității).

Aceste fapte, exercitate în calitate de avocat, în numele și pe seama clientului, nu pot realiza legătura subiectivă complice-autor, indiferent dacă susținerile erau cele corecte din punct de vedere legal sau nu. Juridic vorbind, legătura subiectivă presupune mai mult decât atât, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a reținut în starea de fapt mai mult decât cele de mai sus.

Concluzionând, s-a solicitat desființarea deciziei recurate și, în rejudecare, achitarea inculpatului Roșu Robert Mihăiță pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

În fine, s-a susținut că decizia atacată se impune a fi desființată, întrucât în apel nu au fost administrate probe noi, instanța de apel procedând doar la o reevaluare a probelor administrate în primă instanță, unde a fost pronunțată o hotărâre de achitare.

G. 8. Recurenta inculpată Dicu Corina Teodora a invocat cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând desființarea deciziei atacate și, în rejudecare, achitarea sa, în temeiul dispozițiilor art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza I raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

În motivele scrise și în susținerile orale, recurenta inculpată a solicitat a se constata lipsa tipicității obiective a infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu.

Astfel, cu privire la presupusul ajutor dat directorului Horia Iliescu, *apărarea a invocat următoarele:*

Conform actului de sesizare a instanței, acuzația adusă inculpatei Dicu Corina Teodora este raportată la „ajutorul” dat directorului I.C.D.P.P., Horia Iliescu, pentru a determina membrii Consiliului de Administrație să aprobe cererea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe.

Această acuzație nu se referă la ajutorul dat inculpatei Gheorghită Dragomira, singurul membru din Consiliul de Administrație al I.C.D.P.P. trimis în judecată.

Drept urmare, conform regulilor referitoare la complicitate și la conduita principală pentru existența complicității, se constată că aceasta din urmă este indisolubil legată de comiterea de către autor a unei fapte prevăzute de legea penală.

Conform acuzațiilor, în ceea ce privește persoana inculpatei Dicu Corina Teodora, s-a presupus de la sine-înțeleasă existența unei fapte penale săvârșite de directorul Horia Iliescu, în condițiile în care, în realitate, față de această persoană (decedată la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale), nu s-a efectuat niciun act de urmărire penală, față de niciun fel de acuzații.

Drept urmare, atâta vreme cât nu se poate determina că presupusul autor, în persoana directorului Horia Iliescu, a săvârșit o faptă penală, complicitatea rămâne fără obiect, iar presupusele fapte despre care se presupune că „îmbracă” această formă nu intră sub incidența legii penale.

Cu privire la presupusa complicitate la abuzul în serviciu reținut în sarcina inculpatei Gheorghiță Dragomira, în considerarea argumentelor privind lipsa faptei prevăzute de legea penală reținute în sarcina acesteia, apărarea a apreciat că nu se poate reține nicio formă de participare penală în sarcina inculpatei Dicu Corina Teodora.

Preluând un pasaj chiar din considerentele deciziei atacate, cu referire însă la alte părți, fapta imputată compicelui nu întrunește elementele de tipicitate ale complicității la infracțiunea de abuz în serviciu, din moment ce activitatea imputată autorului excede sferei ilicitului penal, context în care nici acțiunile compicelui nu pot prezenta caracteristicile unor acte de participare penală, rămânând fără nicio semnificație sub acest aspect (fila 555 din decizia atacată).

De asemenea, apărarea a invocat lipsa tipicității obiective a complicității, prin raportare la conduita compicelui – inexistența unor înlesniri sau a unui ajutor dat în orice mod pentru săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală – în condițiile în care faptele reținute față de inculpata Dicu Corina Teodora în decizia penală atacată nu reprezintă fapte prevăzute de legea penală, ci sunt acțiuni realizate în exercitarea profesiei de avocat, în legătură cu clientul I.C.D.P.P. București.

H. 9. Recurentul inculpat Truică Remus a declarat recurs în casație, invocând cazurile de casare prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1, pct. 7 și pct. 8 din Codul de procedură penală

În motivele scrise și în susținerile orale, apărarea a invocat, în esență, următoarele *argumente*:

1. Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nerespectarea dispozițiilor privind competența după materie – apărarea a susținut că instanța de apel și-a depășit competența materială, încălcând dispozițiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, întrucât, prin decizia atacată, au fost examinate chestiuni extrapenale, aflate în competența instanțelor civile, care fuseseră dezlegate și care se impuneau cu autoritate de lucru judecat.

Această critică a fost invocată și de alți recurenți inculpați (Roșu Robert Mihăiță, Delcea Valentin, Popa Caterina, Marcovici Marius Andrei, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae), în esență, invocându-se chestiunile prelabile referitoare la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de succesibil al lui Carol al II-lea și al Elenei Lupescu și îndreptățirea acestuia la retrocedarea bunurilor în discuție – Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa.

2. Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – inculpatul a fost condamnat pentru fapte care nu sunt prevăzute de legea penală – au fost invocate, în esență, următoarele *argumente*:

Referitor la infracțiunea de constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 Cod penal, apărarea a apreciat că nu sunt îndeplinite următoarele condiții:

- infracțiunile ce se pretinde că au format scop al grupului – denumite în rechizitoriu și în hotărârea instanței de apel „de corupție și asimilate” – nu sunt și nici nu puteau fi săvârșite ori anticipate de către membrii pretinsului grup. Condiția este impusă de art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003. Grupul infracțional organizat trebuie să vizeze infracțiuni posibil a fi comise la data constituirii sale, individualizate prin elementele lor și cel puțin unul dintre membrii grupului să aibă calitatea cerută de lege (în speță, calitatea de funcționar public, în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu). Or, în speță, nici la momentul constituirii și nici ulterior nu au existat membri ai grupului care să aibă calitatea de funcționar public, calitate care le permitea să comită infracțiunea de abuz în serviciu;

- la data când se pretinde că s-a constituit grupul – 01.11.2006 – nu era întrunit numărul minim de membri (3 membri), întrucât la semnarea contractului de cesiune au fost prezenți numai inculpații Roșu Robert Mihăiță și Truică Remus. Condiția este impusă de art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003. Cerința numărului minim de 3 membri este necesar a fi îndeplinită atât la momentul constituirii grupului, cât și pe parcurs. Neconstituirea grupului cu numărul minim (de 3 membri) atrage neîntreținerea condiției cerute de lege privitoare la numărul membrilor;

- cerința ca cel puțin 3 membri să se fi angajat în ceea ce privește atingerea obiectivelor (scopului) grupului infracțional organizat, prin stabilirea rolurilor membrilor (activităților infracționale concrete). Condiția este impusă de art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003. În lipsa distribuirii rolurilor și a planului de activitate, nu se poate discuta despre un grup organizat, ci, eventual, despre existența unei pluralități ocazionale, care nu este însă o activitate infracțională autonomă, susceptibilă de sancționare. În mod paradoxal, deși nu este îndeplinită în cauză, cerința repartizării rolurilor și a planului de activitate infracțională este menționată în cadrul considerațiilor teoretice relative la elementele grupului infracțional organizat (pag. 330 din hotărârea apelată).

Pentru existența infracțiunii de trafic de influență, apărarea a susținut că este necesară îndeplinirea următoarelor cerințe prevăzute în norma de incriminare:

- existența unei acțiuni de pretindere, primire sau acceptare a unei promisiuni de bani sau de alte foloase;

- acțiunea de pretindere, primire sau acceptare a promisiunii de bani sau de alte foloase să fie efectuată de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public (individualizat, cel puțin la nivelul funcției);

- funcționarul public avut în vedere să aibă în atribuții posibilitatea îndeplinirii, întârzierii, urgentării sau a efectuării unui act contrar atribuțiilor de serviciu dintre cele avute în vedere;

- persoana care pretinde, primește sau acceptă trebuie să promită că-l va determina, pe funcționarul public vizat, să îndeplinească, să întârzie, să urgenteze sau să efectueze un act contrar atribuțiilor sale de serviciu.

Fapta de trafic de influență, astfel cum a fost descrisă de instanța de apel, nu este prevăzută de legea penală, deoarece nu corespunde tiparului cerut de norma de incriminare, întrucât:

- nu au fost identificați, nici măcar la nivelul funcției, funcționarii publici pe care urma să-i influențeze recurentul inculpat Truică Remus. Din hotărâre lipsesc cu desăvârșire mențiuni de genul: „influența urma a fi efectuată asupra...”, „funcțiile vizate erau...”, „actele avute în vedere au fost...” etc. În hotărârea recurată nu se regăsesc elemente privind funcționarii vizați sau funcțiile acestora, în raport de care se pretinde că s-a comis traficul de influență. Toate numele menționate în hotărâre sunt străine de „atribuțiile de serviciu” avute în vedere la infracțiunile de abuz în serviciu. Practic, prin hotărârea criticată, a fost reconfigurat textul legal;

- cesionara S.C. Reclipsa S.R.L. a plătit suma de 4.000.000 euro, reprezentând contravaloarea obiectului drepturilor transmise prin contractul de cesiune din 1 noiembrie 2006;

- inculpatul Al României Paul Philippe era succesibil al foștilor proprietari și avea dreptul la retrocedare.

Analizând aplicarea legii, plecând de la situația de fapt reținută de prima instanță și, în special, având în vedere informațiile rezultate din mijloacele de probă la care aceasta face referire, este evident că nu reies elementele constitutive ale unei posibile infracțiuni de trafic de influență, instanța de apel părănd a fi preocupată de salvagardarea actului de sesizare a instanței.

În ceea ce privește condiția referitoare la identificarea funcționarului sau a funcționarilor publici, în hotărârea apelată nu se regăsesc date de individualizare a acestora, nici măcar la nivel de funcție și atribuții.

Pentru a vorbi de existența unei posibile infracțiuni de trafic de influență, era necesar ca, în hotărârea criticată, să existe elemente care să releve promisiunea de influențare și care să localizeze temporal această promisiune de influențare a unor funcționari cu atribuții în materia retrocedării pe cale administrativă a bunurilor ce formează obiectul cesiunii încheiate între S.C. Reclipsa S.R.L. și inculpatul Al României Paul Philippe.

Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu, apărarea a susținut că fapta, astfel cum a fost descrisă de instanța de apel, nu este prevăzută de legea penală, deoarece nu corespunde condițiilor normei de incriminare.

Prin mai multe hotărâri ale instanțelor civile, au fost dezlegate chestiuni prealabile relevante în ceea ce privește tipicitatea infracțiunii de abuz de serviciu, care se bucură de autoritate de lucru judecat, întrucât sunt împrejurări de natură extrapenală (civilă), respectiv:

- calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe după bunicul său, regele Carol al II-lea, ca nepot de fiu;

- calitatea de persoană îndreptățită a lui Al României Paul Philippe în baza drepturilor succesoriale dobândite de la Monique Urdărianu;

- dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea terenului forestier din Snagov, precum și legalitatea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene Ilfov;

- legalitatea procedurii de retrocedare parțială (în natură) a imobilului Ferma Băneasa în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe.

Referitor la infracțiunea de spălare a banilor, apărarea a susținut că fapta, astfel cum a fost descrisă de instanța de apel, nu este prevăzută de legea penală, deoarece nu corespunde condițiilor normei de incriminare.

În primul rând, s-a arătat că nu este vorba despre ascunderea sau disimularea provenienței, deoarece tranzacțiile au fost făcute la vedere, fără nicio încercare de ascundere a unor elemente sau aspecte ale acestora, împrejurare care lipsește de relevanță, din perspectiva existenței infracțiunii de spălare a banilor, orice act sau atitudine ulterioare din partea recurentului.

În al doilea rând, dacă lipsește premisa – săvârșirea infracțiunii de trafic de influență – nu poate exista nici spălarea banilor.

3. Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 8 Cod procedură penală – omisiunea instanței de apel de a constata incidența prescripției penale – au fost invocate, în esență, următoarele argumente:

Din analiza situației de fapt reținute în hotărârea atacată, se constată că în privința tuturor celor patru infracțiuni – constituire de grup infracțional organizat, trafic de influență, abuz în serviciu și spălarea banilor – pentru comiterea cărora a fost condamnat recurentul inculpat Truică Remus, termenele de prescripție a răspunderii penale erau împlinite la data pronunțării hotărârii în apel, după cum urmează:

- în ceea ce privește infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, termenul de prescripție s-a împlinit cel mai târziu în 2020 (conform Codului penal în vigoare) sau cel mai târziu odată cu împlinirea termenelor de prescripție pentru infracțiunile scop (conform Codului penal anterior), în hotărâre afirmându-se că inculpatul Truică Remus a ieșit din grup în 2010;

- în ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, termenul de prescripție s-a împlinit la data de 17 aprilie 2019;

- în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, termenul de prescripție trebuie calculat în raport de dispozițiile art. 36 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 și, indiferent de sistemul de calcul, acesta s-a împlinit în 2018;

- în ceea ce privește infracțiunea de spălarea banilor, termenul de prescripție s-a împlinit la 15 octombrie 2015.

4. În fine, s-a solicitat instanței investite cu soluționarea recursului în casație aplicarea directă a Convenției Europene a Drepturilor Omului și a Constituției, în ceea ce privește nelegalitatea schimbării încadrării juridice.

Astfel, s-a arătat că instanța de apel a dispus schimbarea încadrării juridice direct prin decizia criticată, cu încălcarea dispozițiilor art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, astfel cum acestea au fost interpretate prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 250/2019.

Prin decizia recurată, instanța de control judiciar a schimbat încadrarea juridică, din prevederile art. 367 alin. 1 Cod penal în cele ale art. 367 alin. 2 din același cod, cu nesocotirea Deciziei Curții Constituționale a României nr. 250/2019, conform căreia: „dispozițiile (...) art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care instanța de judecată se pronunță cu privire la schimbarea încadrării juridice date faptei prin actul de sesizare printr-o hotărâre judecătorească care nu soluționează fondul cauzei”.

Față de conținutul Deciziei Curții Constituționale nr. 250/2019, instanța de apel ar fi trebuit să pună în discuția părților cererea Ministerului Public de schimbare a încadrării juridice și să dispună asupra acesteia printr-o încheiere separată, garantându-se astfel dreptul la un proces echitabil.

I. 10. Recurenta inculpată Igantenko (fostă Păvăloiu) Nela a invocat cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, susținând că, în raport de rechizitoriul D.N.A, motivele de apel, sentința primei instanțe, respectiv decizia instanței de apel, întreaga stare de fapt avută în vedere cu privire la aceasta se circumscrie infracțiunii de trafic de influență, și nu infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu.

Totodată, s-a arătat că, pentru infracțiunea de trafic de influență, parchetul a dispus clasarea.

În dezvoltarea criticilor privind recursul în casație, s-a făcut trimitere la motivele de apel ale D.N.A [în care s-a arătat că: „Acționând în modalitatea descrisă la punctul II din expunerea stării de fapt, urmare a înțelegerii avute cu inculpatul Al României Paul Philippe, căruia i-a promis că, prin influența avută la nivelul funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea pădurii Snagov îi poate determina să acționeze conform intereselor acestuia, a făcut demersuri la Primăria Snagov și Instituția Prefectului Ilfov, a redactat cereri, memorii, a pus la dispoziția funcționarilor publici înscrisuri și, prin intermediul primarului Mușat Apostol, cu care are o relație apropiată, beneficiind de sprijinul unor persoane din conducerea unor partide politice, și-a exercitat influența asupra funcționarilor publici din cadrul comisiei locale Snagov și Comisiei județene de fond funciar Ilfov, determinându-i să valideze retrocedarea către inculpatul Al României Paul a suprafeței de 46.78 ha teren forestier, deși acesta nu a depus cerere în mod valabil, nu a făcut dovada titlului lui Carol al II-lea sau drepturilor sale succesoriale după acesta, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată și folos necuvenit pentru acesta, inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional RECIPLIA, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13/2 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal”, respectiv că: „Acționând în modalitatea descrisă la punctul II din expunerea stării de fapt urmând să ascundă proveniența ilicită a terenului primit la Snagov (dobândit prin infracțiuni de corupție menționate mai sus), pentru care în anul 2008 a încheiat contracte fictive de vânzare-cumpărare cu RECIPLIA SRL, în numele societății sale, ILKO STAR SRL (contractul nr. 7/08.01.2008 și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), a transferat întreaga suprafață de teren de 78.792 mp, pe numele unei societăți comerciale, MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, înființată la 28.09.2015, ca aport la capital, societate pe care în fapt o controlează, fiind deținută ca asociat unic și administrată de fiica sa, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prev. de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002”], la descrierea faptei din rechizitoriu [fila 72 – „(...) în acest context inculpatul (Al României Paul) a perfectat o înțelegere (contract de consultanță) cu inculpata Păvăloiu Nela care a promis că are influența necesară, mai ales la nivelul jud. Ilfov, pentru a obține bunurile pretinse. (...) inculpata Păvăloiu Nela era la acel moment o persoană cu

relații și cunoștințe în lumea politică, participând la ședințele și întâlnirile organizate de partidul aflat la guvernare. (...) fiind convins de legăturile în lumea politică ale inculpatei Păvăloiu Nela și implicit de influența pe care aceasta o are asupra funcționarilor din cadrul primăriilor, care potrivit legii aveau atribuții în soluționarea de restituire a proprietăților, inculpatul Al României Paul acceptă ca aceasta să se ocupe de demersuri”; fila 73 – „(...) la 30.01.2006 între Al României Paul și Păvăloiu Nela se încheie un alt contract de mandat și asistență de specialitate, autentificat de notar, contract cu titlu oneros (...) Păvăloiu Nela urmând să primească 30% din valoarea bunurilor recuperate (...). Acest contract disimula traficul de influență făcut de Păvăloiu Nela, în condițiile în care inc. Al României Paul a acceptat încheierea acestuia cu singura justificare că inculpata are cunoștințe și influențe politice pentru a determina admiterea cererilor sale de către autoritățile publice implicate”; fila 75 – „în acest context prin intervenția inc. Păvăloiu Nela este completată și semnată ANEXA 37”], dar și la starea de fapt reținută de prima instanță (fila 154 din sentință).

S-a arătat, de asemenea, că aceeași stare de fapt a avut-o în vedere și instanța de fond, când a dispus achitarea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, însă nu a analizat comparativ elementele constitutive ale infracțiunilor de trafic de influență și complicitate la abuz în serviciu, ci doar activitatea infracțională a membrilor comisiilor de retrocedare și a funcționarilor din cadrul Primăriei Snagov și Instituției Prefectului Ilfov.

S-a mai arătat că, pentru a fi reținută infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, era necesar să se dovedească faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a ajutat, prin depunerea de înscrisuri, memorii/acte, care să aibă aptitudinea de a produce efecte juridice și care să fi constituit, prin ele însele, acte materiale de sprijinire, de încălcare a atribuțiilor de serviciu ale funcționarilor publici.

J. 11. Recurentul inculpat Andronic Dan Cătălin a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând achitarea sa în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, sens în care a precizat că analiza cazului de recurs în casare invocată pleacă de la situația factuală descrisă în actul de sesizare, preluată și de instanța de apel, în care se reține că scopul grupului infracțional organizat descris prin actul de sesizare ar fi fost reprezentat de „dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferirea de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficare influenței reale, asupra funcționarilor publici.”

S-a apreciat că, raportat la scopul infracțional al grupului constituit la data de 01.11.2006, așa cum a fost reținut de către instanța de apel, acțiunile ulterioare ale persoanelor membre ale grupului nu mai pot fi circumscrise noțiunii prevăzute de art. 367 alin. 6 Cod penal, câtă vreme faptele din scopul grupului au fost realizate, ori acestea nu ar mai fi putut fi considerate în sfera ilicitului penal la un anumit moment.

Aderarea la un grup infracțional presupune ca cel care aderă să înțeleagă și să dorească să intre în grupul infracțional în scopul comiterii de infracțiuni, ceea ce presupune că cel care aderă acționează cu intenție directă, având în vedere scopul special al infracțiunii, acela de a comite infracțiuni.

Cel care aderă la un grup infracțional trebuie să cunoască în detaliu scopul constituirii grupului, rolul fiecărui membru, chiar dacă, personal, nu îi cunoaște pe toți membrii grupului și să fie perfect conștient de faptul că, chiar necunoscând un anume membru, atribuțiile acestuia sunt îndeplinite conform planului general de acțiune, aspecte ce demonstrează necesitatea unei activități coordonate în scopul comiterii de infracțiuni.

S-a apreciat că, pentru a se putea reține această formă de săvârșire a infracțiunii, este necesar ca cel care aderă la grupul infracțional organizat să acționeze coordonat, împreună cu ceilalți membri ai grupului, primind directive infracționale de la liderul grupului, în scopul săvârșirii infracțiunii scop, ori situația de fapt reținută de instanța de apel nu prezintă vreo activitate a inculpatului recurent în scopul săvârșirii infracțiunilor de trafic de influență, complicitate la abuz în serviciu ori dare de mită.

Referitor la traficul de influență, instanța de apel a reținut că acesta s-ar fi consumat în perioada august - septembrie 2006, anterior înființării grupului infracțional, astfel că activitatea derulată de inculpatul Andronic Dan Cătălin, începând cu anul 2007, nu poate fi circumscrisă infracțiunii scop de trafic de influență.

S-a învederat că însăși instanța de apel a reținut că acțiunile realizate de inculpatul Andronic Dan Cătălin, începând cu anul 2007, pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractual de concesiune de drepturi, ca urmare a nemulțumirii acestuia generate de faptul că nu a primit banii promiși din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență în forma complicității – pagina 428, paragraful 1 din decizie.

A mai arătat inculpatul recurent că din starea de fapt reținută de instanța de apel rezultă că acestuia nu i s-a imputat niciun fel de activitate în legătură cu infracțiunile scop de complicitate la abuz în serviciu și luare de mită, împrejurare față de care, având în vedere coordonatele trasate de instanța de apel cu privire la situația factuală, s-a solicitat să se constate că activitățile reținute în sarcina sa nu îndeplinesc elementele de tipicitate ale formei de incriminare reglementate de art. 367 Cod penal.

K. 12. Recurentul inculpat Mateescu Lucian Claudiu a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală.

Astfel, din starea de fapt reținută de instanța de apel rezultă că, la data de 01.11.2006, s-ar fi constituit un grup infracțional organizat având drept scop săvârșirea de infracțiuni, respectiv trafic de influență (cu ocazia încheierii contractului de cesiune de drepturi dintre Al României Paul Philippe și SC Reclips SRL), complicitate la abuz în serviciu în legătură cu restituirea Fermei Băneasa și a Pădurii Snagov, precum și dare de mită către directorul ICDPP de la vremea respectivă, Horia Iliescu, activități petrecute în perioada 2006 - 2008.

Ulterior datei de 18.10.2011, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfășurat activități de reprezentare a SC Reciplia SRL, atât în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe, cât și în relația cu alte societăți comerciale (Lot Invest) și a fost prezent intermitent cu ocazia desfășurării unui control de câteva zile, efectuat de către Garda Financiară. De asemenea, acesta a fost mereu în contact cu Tal Silberstein, Marcovici Marius, Andronic Dan Cătălin și Shimon Menahem.

S-a arătat că scopul grupului descris prin actul de sesizare ar fi fost reprezentat de „dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferirea de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței reale, asupra funcționarilor publici.”

Descrierea faptei de grup infracțional organizat pentru care a fost sesizată instanța se circumscrie unui număr de trei activități ilicite – oferirea de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici, în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului (autorat la infracțiunea de dare de mită), instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (participație penală la infracțiunea de abuz în serviciu săvârșită de un funcționar public) și traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici (autorat la infracțiunea de trafic de influență).

Din economia articolului 367 alin. 6 Cod penal rezultă că grupul de persoane trebuie să fie constituit pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii unor infracțiuni, iar lipsa scopului infracțional al grupului face să nu fie îndeplinite elementele de tipicitate ale faptei, astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul Deciziei nr. 10/2015.

S-a arătat că scopul grupului trebuie să existe pe toată perioada de existență a grupului, iar atingerea scopului grupului prin comiterea infracțiunilor propuse, urmată de inactivitatea grupului circumscrisă unui scop infracțional, pe o perioadă de peste trei ani (septembrie 2008 - octombrie 2011), duce la destrucțurarea grupului.

S-a apreciat că, raportat la scopul infracțional al grupului constituit la data de 01.11.2006, așa cum a fost reținut de către instanța de apel, acțiunile ulterioare ale persoanelor membre ale grupului nu mai pot fi circumscrise noțiunii prevăzute de art. 367 alin. 6 Cod penal, câtă vreme faptele din scopul grupului au fost realizate, ori acestea nu ar mai fi putut fi considerate în sfera ilicitului penal la un anumit moment.

Aderarea la un grup infracțional presupune ca cel care aderă să înțeleagă și să dorească să intre în grupul infracțional în scopul comiterii de infracțiuni, ceea ce presupune că cel care aderă acționează cu intenție directă, având în vedere scopul special al infracțiunii, acela de a comite infracțiuni.

A arătat că la momentul aderării sale la grupul infracțional organizat nu mai exista scopul pentru care grupul s-a constituit, acesta fiind realizat prin comiterea infracțiunilor de corupție/asimilate corupției arătate anterior.

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență, s-a arătat că, în raport de situația de fapt reținută de instanța de apel, aceasta nu mai putea fi infracțiune scop a grupului constituit la data de 01.11.2006, de vreme ce ea s-a petrecut anterior constituirii grupului, apreciindu-se că, dacă fapta care intră în scopul grupului nu poate fi calificată drept infracțiune, nu există scop infracțional.

Referitor la infracțiunea de complicitate/instigare la abuz în serviciu (care și aceasta fusese comisă anterior aderării, respectiv în perioada 2007-2008), s-a învederat că funcționarii publici nu au fost cercetați și trimiși în judecată ca fiind parte din pretinsul grup infracțional organizat, fiind persoane străine de acesta.

În condițiile în care grupul infracțional ar fi fost constituit la data de 01.11.2006, pentru a se putea reține participatia penală secundară ca o infracțiune a grupului, ar fi trebuit ca, la data de 01.11.2006, membrii presupusului grup infracțional să fi avut reprezentarea că funcționarii publici trimiși în judecată în cauză aveau intenția de a comite infracțiunea de abuz în serviciu pentru care au fost trimiși în judecată. Din situația de fapt reținută de instanța de apel rezultă că acuzațiile aduse funcționarilor publici privesc retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Băneasa, petrecute în perioada 2007 - 2008, deci ulterioare momentului presupusei constituirii a grupului infracțional organizat.

În legătură cu Ferma Băneasa s-a arătat că din situația de fapt reținută de instanța de apel rezultă că, la momentul constituirii grupului în scopul complicității la abuz în serviciu, nici nu se cunoștea instituția deținătoare a terenului, astfel că nu putea fi concepută o activitate de ajutorare la comiterea unei fapte de abuz în serviciu de către anumiți funcționari din cadrul unei autorități necunoscute.

Prin urmare, nu puteau intra în scopul grupului infracțional organizat reținut de instanța de apel acte de participatie penală secundară (complicitate) la săvârșirea unor infracțiuni de către persoane necunoscute la acel moment, plasate în afara grupului infracțional organizat și fără să se fi cunoscut intenția acestora din urmă de a comite infracțiunea imputată.

Și infracțiunea de dare de mită, imputată inculpatului Trucă Remus în legătură cu directorul ICDPP din anul 2008, Horia Iliescu, se consumase în anul 2008, astfel că, la momentul aderării inculpatului recurent la grup, aceasta nu putea fi scop al grupului, fiind consumată demult.

Instanța de apel a reținut că acesta, după data de 18.10.2011 a desfășurat activități de reprezentare a SC Reciplia SRL în relația cu Al României Paul Philippe, cu autoritățile publice și alte persoane juridice, la mai bine de 3 ani de la momentul la care s-ar fi realizat scopul infracțional al grupului, ulterior anului 2008 nefiind reținută de către instanța de apel vreo infracțiune care să poată fi circumscrisă grupului infracțional organizat, dovadă fiind achitățile dispuse pentru infracțiunile de trafic de influență.

S-a apreciat că situația de fapt reținută în sarcina inculpatului recurent nu poate fi circumscrisă infracțiunii de aderare la grup infracțional organizat, de vreme ce nu s-a reținut de către instanța de apel că acesta ar fi primit vreo directivă de la vreun membru al grupului; de asemenea, toți membrii grupului trebuie să acționeze în scopul comiterii infracțiunilor de scop, ori scopul grupului fusese realizat odată cu retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Băneasa.

L. 13. Recurenta inculpată Gheorghită Dragomira a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând

pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună achitarea sa, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza I rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, urmată de lăsarea nesoluționată a laturii civile, conform art. 25 alin. 5 Cod procedură penală.

Inculpata recurentă a apreciat că fapta reținută în sarcina sa de către instanța de apel nu constituie infracțiunea de abuz în serviciu, fiind o faptă care nu este prevăzută de legea penală, arătând că, prin decizia nr. 405/2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 246 Cod penal 1969 și art. 297 alin. 1 Cod penal sunt constituționale în măsura în care, prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora, se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”, argumentele instanței de contencios constituțional fiind preluate și în cadrul considerentelor deciziei nr. 392/2017 prin care s-a constatat că dispozițiile art. 248 Cod penal 1969 sunt constituționale în măsura în care, prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora, se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

S-a învederat că, în situația în care nu se realizează corespondența între actul care prevede atribuțiile de serviciu ale funcționarului și apartenența acestuia la categoria legislației primare, presupusa infracțiune de abuz în serviciu nu se va putea încadra în limitele tipicității impuse de Curtea Constituțională.

A arătat inculpata recurentă că dispozițiile din legislația primară pe care s-a întemeiat condamnarea sa nu cuprind atribuții de serviciu care să fi fost stabilite în sarcina acesteia, neputându-se identifica nicio obligație de serviciu care să fi fost încălcată de către autorul infracțiunii de abuz în serviciu și, implicit, nicio dispoziție legală care să prevadă o conduită corespunzătoare pentru inculpata recurentă, în raport de care comportamentul acesteia să poată fi considerat îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor de serviciu, așa cum este interpretată această sintagmă prin deciziile Curții Constituționale indicate anterior.

Astfel, susține inculpata recurentă, niciunul dintre textele legale reținute de instanța de apel – art. 4 din Legea nr. 10/2001, art. 8 din Legea nr. 10/2001, articolul V alin. 1 și 2 din Legea nr. 247/2005, art. 10 din Legea nr. 10/2001, art. 21 din Legea nr. 10/2021, art. 23 din Legea nr. 10/2021, art. 9 din Legea nr. 1/2000, art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 1/2000, art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000, art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991, art. 10 alin. 1 și 2 și art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, nu reglementează atribuții de serviciu pentru funcționar, în calitate de subiect activ al infracțiunii de abuz în serviciu, ci se referă la alte aspecte, cum ar fi modalitatea de stabilire a dreptului de proprietate în cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite, coproprietare ale bunului solicitat sau moștenitori ai persoanei fizice îndreptățite, categoriile de bunuri exceptate de Legea nr. 10/2001, parcursul notificărilor nesoluționate până la intrarea în vigoare a respectivei legi, modalitățile în care se realizează procesul de restituire a terenurilor, dreptul petenților de a depune acte doveditoare evaluării pretențiilor de restituire până la data soluționării notificării, stabilind categoriile de terenuri supuse restituirii, dreptul persoanelor cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate la atribuirea de terenuri în natură din terenurile proprietate privată a statului sau la

despăgubiri, atribuțiile comisiilor comunale, orășenești sau municipale din unitățile administrativ-teritoriale, regimul juridic al anumitor categorii de terenuri, modul de stingere a dreptului de proprietate publică ori sancțiunea procesuală aplicabilă actelor juridice încheiate cu privire la bunuri aflate în domeniul public.

În plus, o parte dintre prevederile legale nici nu se regăsesc în actul de sesizare al Ministerului Public sau în Precizările depuse de acesta, concluzionându-se că niciuna dintre dispozițiile legale invocate de instanța de apel nu reglementează etapele pe care funcționarii însărcinați cu soluționarea notificărilor trebuie să le parcurgă, perspectivă din prisma căreia conduita la care aceștia trebuie să se conformeze nu rezultă din legislația primară.

De altfel, atribuțiile generale ale funcționarilor în materia soluționării notificărilor nu se regăsesc în legislația primară, atribuțiile specifice conducerii ICDPP, din care face parte și Consiliul de Administrație, fiind detaliate în Regulamentul de organizare și funcționare al ICDPP, reglementare cu valoare inferioară legii.

S-a apreciat că, de vreme ce atribuțiile inculpatei recurente erau prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare al ICDPP, iar HG nr. 1881/2005 face trimitere la o altă reglementare inferioară în materie de atribuții de serviciu, îndeplinirea unui act printr-o presupusă încălcare a acestor atribuții, prevăzute în legislația secundară, nu poate reprezenta modalitatea comisivă de realizare a elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, în sensul interpretării Curții Constituționale, respectiv „prin încălcarea legii”.

Articolele 2 alin. 4 și art. 3 din HG nr. 1881/2005, invocate de instanța de apel în analiza tipicității infracțiunii de abuz în serviciu, nici nu reglementează atribuții de serviciu în sarcina organelor de conducere ale institutelor nou-înființate, nici nu fac parte din legislația primară, în interpretarea dată de Curtea Constituțională, art. 3 neregăsindu-se în actul de sesizare sau în Precizările depuse de Ministerul Public.

S-a susținut că instanța de apel a condamnat-o pe inculpata recurentă pentru abuz în serviciu, deși fapta reținută în sarcina acesteia fusese dezincriminată prin raportare la deciziile Curții Constituționale din considerentele cărora rezultă că fapta concretă nu are caracter penal atâta timp cât este raportată la dispoziții din legislația primară care nu consacră în mod explicit o atribuție de serviciu în sarcina funcționarului.

Inculpata recurentă a apreciat, totodată, că nu este îndeplinită tipicitatea obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, nefiind îndeplinită condiția atașată elementului material al infracțiunii, respectiv conduita încălcării unei legi, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, modalitatea de soluționare a notificării nr. 554/2002 formulată de inculpatul Al României Paul Philippe fiind soluționată de Consiliul de Administrație din care a făcut parte și aceasta, fiind confirmată prin sentința civilă nr. 2146/06.12.2013, pronunțată de Tribunalul București, Secția a III-a Civilă în dosarul nr. 22069/3/2013, prin care s-a constatat atât preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului Al României Paul Philippe, cât și calitatea acestuia de persoană îndreptățită la restituire, fiind obligat ICDPP să soluționeze notificarea nr.

554/2002 și pentru diferența de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Băneasa.

Sentința civilă mai sus menționată a statuat în mod definitiv atât aplicabilitatea în acest caz a Legii nr. 10/2001, cât și respectarea tuturor dispozițiilor legale incidente, iar potrivit art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, „hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii”.

S-a învederat că prin decizia Curții Constitutionale nr. 102/2021 s-a admis excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că sintagma „cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii” din cuprinsul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, este neconstituțională, reținându-se, în esență, că nu există niciun argument obiectiv și rezonabil care să justifice reexaminarea de către instanța penală a unor aspecte ale cauzei ce constituie chestiuni prealabile și care au fost soluționate printr-o hotărâre definitivă de o instanță competentă să judece în altă materie, chiar dacă chestiunile privesc existența infracțiunii.

Inculpata recurentă a mai arătat că fapta nu corespunde modului abstract de incriminare, fiind incident, în situațiile expres prevăzute de lege, un alt tip de răspundere, după caz, civilă, contravențională, administrativă sau disciplinară, învederând că, la momentul emiterii Deciziei nr. 30/2008, Legea nr. 10/2001 conținea reglementări în materia de „Răspunderi și sancțiuni – Capitolul IV”, respectiv articolele 33, 34, 35, 36, 37 și 38, ale căror prevederi au fost detaliate de inculpata recurentă.

M. 14. Recurentul inculpat Marcovici Marius Andrei a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală, arătând în motivare că lipsesc elementele de tipicitate privind infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării reținută în sarcina sa.

Referitor la elementul material al acestei infracțiuni s-a arătat că, potrivit instanței de apel, acesta ar fi reprezentat de contractul de concesiune de drepturi succesoriale și litigioase încheiat între Al României Paul Philippe și Reciplia la data de 01.11.2006, persoane care nu au calitatea de membri ai grupului, nefiind trimiși în judecată pentru această infracțiune, apreciindu-se că elementul material al infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat nu poate să aparțină decât persoanelor acuzate și condamnate pentru această infracțiune, cu atât mai mult cu cât la momentul încheierii contractului au fost prezente doar două persoane – Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță – și nu trei, cum ar fi fost necesar pentru îndeplinirea condiției legale.

S-a arătat totodată că, contractul de cesiune din data de 01.11.2006 este unul valid, încheiat potrivit legii civile, acesta necuprinzând nicio clauză din care să reiasă un scop ilegal și nefiind desființat prin decizia penală de condamnare și nici în altă modalitate. Faptul că drepturile afirmate de Al României Paul Philippe erau supuse confirmării în proceduri administrative sau judiciare de retrocedare nu conferă convenției un caracter penal, de asociere în vederea săvârșirii unor infracțiuni.

S-a mai arătat că instanța de apel a săvârșit o eroare de drept atunci când a echivalat structura societară uneia de natură infracțională, ea reprezentând de fapt o societate comercială cu existență proprie ce nu depinde de asumarea vreunui scop ilicit.

De asemenea, s-a susținut că lipsește scopul infracțional, ilicit, instanța de apel apreciind în mod greșit că acesta este reprezentat de toate demersurile ulterioare contractului de cesiune în vederea finalizării procedurilor derulate pentru retrocedarea bunurilor pentru care inculpatul Al României Paul Philippe formulase notificări, infracțiunile de corupție/asimilate corupției, acestea reprezentând de fapt mijlocul de realizare a acestui scop.

Această distincție este relevantă deoarece scopul reținut de instanță – obținerea bunurilor – nu este unul ilicit, nu constituie infracțiune, astfel că nu poate fi reținută o faptă penală în sarcina persoanelor implicate în încheierea sau executarea respectivului contract.

Dacă în exercitarea acestui scop s-au comis infracțiuni, răspunderea penală intervine doar față de autorii acestora, nu și față de persoanele care nu au avut nicio participare infracțională, astfel că nu pot fi suprapuse activitățile inculpatului recurent, specifice calității de administrator, cu activități de natură infracțională.

S-a apreciat că lipsește și elementul intențional, sens în care s-a arătat că infracțiunea de constituire sau aderare la grup infracțional organizat presupune o intenție calificată prin scop, acesta din urmă fiind o cerință esențială care se răsfrânge și asupra elementului subiectiv, astfel că va răspunde pentru comiterea unei astfel de infracțiuni doar persoana care își desfășoară activitatea conștientă fiind de existența structurii asociative, a scopului acesteia și de contribuția sa în favoarea acesteia.

A arătat recurentul că instanța de apel nu a indicat niciun element în raport de care anul 2007 ar fi fost anul aderării acestuia la pretinsul grup infracțional, nefiind descrisă modalitatea de aderare, data aderării, împrejurarea/contextul în care acesta ar fi aderat la grup, rolul deținut de acesta în cadrul grupului, probele din care rezultă această aderare/implicare în cadrul grupului.

În calitate de administrator al societății, inculpatul avea rolul de a duce la îndeplinire deciziile luate de asociați, relația de subordonare intervenind în baza legii, nu a unei înțelegeri oculte a unor persoane de apartenență la un grup așa-zis infracțional.

Toate activitățile reținute în sarcina inculpatului sunt activități normale, firești, desfășurate de acesta după anul 2010, în calitate de administrator al SC Reciplia SRL, iar participarea acestuia la discuții sau întâlniri cu asociați, avocați sau alte persoane, referitoare la societate și la bunurile acesteia, nu poate constitui element al infracțiunii de aderare la grup infracțional organizat.

De asemenea, semnarea unui contract ce implica SC Reciplia SRL se face de către reprezentantul legal al acesteia, în speță inculpatul recurent, fiind o activitate firească, specifică dreptului comercial și nu o activitate infracțională, cum a apreciat instanța de apel.

În perioada 2007-2010, adică înainte de a dobândi calitatea de administrator, inculpatul recurent nu a fost implicat în vreun fel în proiectul

Reciplia, or, dacă acesta era omul de legătură, care apărea la vedere în locul celor despre care instanța susține că ar fi dorit să rămână în anonimat, ar fi trebuit să existe o bogată corespondență telefonică sau prin e-mail, cel puțin între Tal Sielberstein și recurent, însă niciuna dintre interceptările telefonice efectuate în cauză nu dovedește acest lucru.

S-a apreciat că instanța de apel nu cunoaște modul de funcționare a unei societăți comerciale, atribuind un caracter penal informării administratorului de către asociați, avocați sau parteneri contractuali, informarea fiind firească raportat la împrejurarea că recurentul era singurul reprezentant legal al societății în România.

S-a apreciat ca firească și participarea recurentului la prima întâlnire cu inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, din perspectiva semnării unui eventual acord.

Toate activitățile pe care acesta le-a desfășurat în calitate de administrator al societății au fost conforme dispozițiilor legale în vigoare, urmărind procedurile de retrocedare cu bună credință și cu respectarea legii, fiind sprijinit de specialiști în domeniu (avocați, experți) care i-au oferit consultanță permanentă, aceștia fiind angajați tocmai pentru a asigura legalitatea acțiunilor întreprinse.

Cu privire la motivul de recurs în casație încadrabil în dispozițiile art. 438 alin. 1 pct. 8 Cod procedură penală – privind neluarea în considerare a incidenței în cauză a prescripției răspunderii penale, s-a arătat că termenul de prescripție era împlinit la data pronunțării hotărârii în apel, acesta începând să curgă în anul 2007 și împlinindu-se în anul 2012.

Cu privire la motivul de recurs în casație ca urmare a aplicării directe a art. 6 din CEDO și a art. 21 alin. 3 din Constituția României, s-a arătat că, raportat la conținutul deciziei Curții Constituționale nr. 250/2019, instanța de apel ar fi trebuit să pună în discuția părților cererea formulată de Ministerul Public, de schimbare a încadrării juridice a faptei și să dispună asupra acesteia printr-o încheiere separată, doar în acest fel fiind garantat dreptul la un proces echitabil.

Omițând să se pronunțe printr-o încheiere distinctă asupra schimbării încadrării juridice, instanța de apel a adus atingere dreptului inculpatului de a fi informat în mod detaliat cu privire la natura și cauza acuzației, precum și dreptului de a dispune de timpul și facilitățile necesare pregătirii apărării, încălcând garanțiile procesuale în materie penală.

N. 15. Inculpații Tal Silberstein și Benjamin Steinmetz nu au formulat recurs în casație, solicitând însă extinderea efectelor recursurilor declarate de ceilalți inculpați și, în rejudecare, pronunțarea unei hotărâri de achitare.

Înalta Curte, examinând recursurile în casație declarate de inculpații Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghită Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță, în limitele impuse de art. 442 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, prin raportare la art. 438 alin. 1 pct. 1, 7 și 8 Cod procedură penală, constată următoarele:

Recursul în casație este o cale extraordinară de atac în anulare, scopul fiind acela de a verifica conformitatea hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

Spre deosebire de reglementarea anterioară, când recursul constituia o cale de atac ordinară, în noua reglementare recursul în casație a devenit o cale extraordinară de atac, revenindu-se astfel la sistemul clasic al dublului grad de jurisdicție, pornindu-se de la teza potrivit cu care, în această cale de atac, nu se judecă litigiul, respectiv fondul cauzei, ci se fac doar aprecieri asupra hotărârii date și dacă ea corespunde sau nu legii.

Recursul în casație reprezintă, astfel, un mijloc de reparare a ilegalităților și nu are ca obiect rezolvarea unei acțiuni penale, ci desființarea sentințelor și deciziilor care sunt contrare legii.

Prin urmare, recursul în casație nu are ca finalitate remedierea unei greșite aprecieri a faptelor ori a unei inexacte sau insuficiente stabiliri a adevărului, generată de o urmărire penală incompletă sau de o cercetare judecătorească deficitară/parțială/nesatisfăcătoare. În această procedură nu se judecă raportul juridic dedus judecății în fața primei instanțe ori în apel, ci se verifică exclusiv dacă hotărârea atacată este conformă cu regulile de drept, în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege.

Recursul în casație nu poate fi introdus decât în cazul unor erori de drept, dintre acestea patru fiind cazuri întemeiate pe încălcări ale legii penale – *inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală*; nu s-a constatat grațierea sau, în mod greșit, s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată, s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege; *în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal* – și un singur caz având ca temei încălcări ale legii procesual penale – *încălcarea dispozițiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente*.

În ceea ce privește cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală, invocat de recurenții inculpați Truică Remus, Delcea Valentin, Popa Caterina, Marcovici Marius Andrei, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță, Înalta Curte reține că aceste prevederi legale devin incidente atunci când, în cursul judecății, nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente.

Potrivit doctrinei, sunt asimilate normelor privind competența după materie și după calitatea persoanei și cele care, deși reglementează alte aspecte ale competenței, decurg din normele de competență după materie și după calitatea persoanei, cum ar fi prorogarea competenței în caz de indivizibilitate sau conexitate, schimbarea încadrării juridice a faptei, regulile de competență a căilor de atac.

În ceea ce privește posibilitatea examinării, în prezenta cauză, a incidenței dispozițiilor art. 52 Cod procedură penală, care reglementează chestiunile prealabile, în judecarea căii extraordinare de atac a recursului în casație, Înalta Curte reține că dispozițiile art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală sunt de

strictă interpretare (vizează exclusiv normele care reglementează competența materială și după calitatea persoanei), putându-se exercita, exclusiv, controlul asupra legalității hotărârii atacate.

Din această perspectivă, se impune a se reține că Decizia nr. 102/2021 a Curții Constituționale a României, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, a fost adoptată ulterior deciziei ce constituie obiectul cauzei în prezentul recurs în casație, or, potrivit art. 147 alin. 4 din Constituția României, deciziile Curții Constituționale au putere numai pentru viitor.

În decizia instanței de contencios constituțional se reține: „pct. 41 Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că art. 52 din Codul de procedură penală creează o legătură între deciziile pronunțate de instanțele civile (în sens larg) și cele pronunțate de instanțele penale, atunci când cele dintâi prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor penale. În scopul realizării acestei legături între soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești în materie penală și cele pronunțate în materie civilă (lato senso) au fost reglementate competența instanței penale de a judeca orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe, cu excepția situațiilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare, precum și regula conform căreia hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale. De la această din urmă regulă a fost prevăzută excepția lipsei autorității de lucru judecat a hotărârilor altor instanțe în fața instanței penale, în ipoteza în care chestiunile prealabile constituie împrejurări care privesc existența infracțiunii. În mod evident, scopul reglementării acestei excepții a fost acela de a conferi instanței penale plenitudinea jurisdicției asupra aspectelor care privesc existența infracțiunii și, totodată, de a garanta și prin această dispoziție legală celeritatea soluționării cauzelor penale.

42. Cu toate acestea, legea nu cuprinde o definiție a noțiunii de «împrejurări care privesc existența infracțiunii» și nici criterii care să permită distincția între împrejurările care privesc existența infracțiunii și restul chestiunilor prealabile ale cauzei penale. Prin urmare, sensul expresiei analizate este extrem de larg, oferind organelor judiciare posibilitatea de a-i da acesteia înțelesuri diferite, din care decurg sfere diferite de aplicare a dispoziției procesual penale analizate. Astfel, în funcție de aprecierea judecătorului chemat să aplice prevederile art. 52 alin. (3) din Codul de procedură penală, expresia anterior menționată poate avea un sens foarte larg, care să includă orice aspect de care depinde aplicarea normei penale de incriminare sau poate dobândi sensul de aspecte ce reprezintă elemente constitutive ale infracțiunii.

43. Pentru aceste motive, norma procesual penală analizată determină prezența în practica instanțelor penale a mai multor variante de soluții, substanțial diferite, în privința recunoașterii autorității de lucru judecat a hotărârilor civile definitive în fața organelor judiciare penale, atunci când acestea vizează chestiuni prealabile ale cauzei penale. Aceste soluții variază, de la aplicarea directă de către instanțele penale a principiului autorității de lucru

judecat a hotărârilor altor instanțe, aplicare ce se realizează prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia analizată, coroborată cu art. 20 din Constituție – rezolvare mai nouă, venită pe filiera imperativului respectării principiilor ce decurg din jurisprudența instanțelor internaționale – până la soluția procesual penală clasică în dreptul românesc, aceea a cercetării de către instanța penală a tuturor aspectelor ce vizează, direct sau indirect, raportul juridic penal de conflict.

44. Însă această din urmă soluție presupune, per se, încălcarea de către instanțele penale a autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de către instanțele civile, atunci când acestea se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existența infracțiunii, cu consecința încălcării principiului securității raporturilor juridice. În acest sens, având în vedere exigențele ce rezultă din soluțiile de principiu pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, exigențe însușite de instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa, Curtea reține că sintagma «cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii» din cuprinsul dispozițiilor art. 52 alin. (3) din Codul de procedură penală dă posibilitatea instanței penale să reia judecata asupra unor aspecte ale cauzei penale soluționate, în mod definitiv, de către alte instanțe și, astfel, să se transforme într-o instanță de revizuire a hotărârilor definitive ale altor instanțe referitoare la aspecte care privesc existența infracțiunii. Pe această cale, instanța penală poate pronunța soluții opuse celor rămase definitive, cu afectarea gravă a principiului autorității de lucru judecat, care constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, astfel cum acesta este reglementat la art. 6 din Convenție.

45. Curtea constată că, întrucât încălcarea principiului autorității de lucru judecat derivă din nerespectarea unor hotărâri judecătorești definitive, aceasta contravine și prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, autoritatea de lucru judecat fiind un element intrinsec al dreptului la un proces echitabil.”

Dar, în cauza de față, decizia instanței de apel a fost pronunțată la data de 17.12.2020, deci anterior deciziei instanței de contencios constituțional, iar potrivit art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, „Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii”.

Pe de altă parte, Înalta Curte a constatat că aspectele soluționate de instanțele civile, prin respectivele hotărâri judecătorești, nu constituie chestiuni prealabile, în sensul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Astfel, în ceea ce privește hotărârea nr. 132/1955 a Tribunalului de la Lisabona, Înalta Curte a reținut că aceasta a fost recunoscută abia prin sentința civilă nr. 182 din 29.12.2008 a Tribunalului Teleorman, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin urmare, această hotărâre nu a existat la data comiterii faptelor imputate inculpaților în prezenta cauză (la data de 1.11.2006, când a fost constituit grupul infracțional organizat, la data de 9.03.2006, când Comisia locală Snagov a aprobat și semnat anexa 37, la datele de 7.07.2006 și 2.03.2007, când Comisia județeană Ilfov de fond funciar a emis hotărârile nr.1156 și nr. 661, prin care s-a validat anexa nr. 37, retrocedându-se inculpatului Al României

Paul suprafața totală de 46,78 ha fond forestier în Pădurea Snagov, precum și la datele de 2.09.2008 și 26.09.2008, când Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a analizat și dispus retrocedarea către același inculpat a suprafeței de 170.924,975 mp, aferentă fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, ceea ce s-a imputat inculpaților în prezenta cauză, între altele, era tocmai faptul că au acționat pentru obținerea unor terenuri revendicate de inculpatul Al României Paul, în condițiile în care, la datele și în perioadele sus-menționate, calitatea acestuia, de nepot al fostului Rege Carol al II-lea, nu era dovedită printr-o hotărâre irevocabilă de recunoaștere a hotărârii judecătorești pronunțată de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955.

Împrejurarea că, ulterior comiterii faptelor, o asemenea hotărâre a fost pronunțată, este lipsită de relevanță și nu înlătură retroactiv eventualul caracter ilicit al acțiunilor inculpaților, căci acesta nu poate fi apreciat decât la data săvârșirii faptelor, în raport cu actele existente la acel moment și despre care aceștia aveau cunoștință.

În privința sentințelor civile nr. 1872/2003 și nr. 1496/2005, pronunțate de Judecătoria Buftea, a căror autoritate de lucru judecat a fost invocată de prima instanță în analiza acuzațiilor aduse inculpaților în legătură cu restituirea Pădurii Snagov, Înalta Curte a reținut că ceea ce li se imputa acestora, era, în esență, încălcarea, în calitate de membri ai Comisiei locale și ai celei județene de fond funciar, a obligației prevăzute explicit în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica în mod riguros existența actelor doveditoare, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora, cu ocazia soluționării cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În concret, inculpaților li s-a imputat că nu au analizat conform dispozițiilor legale actele sus-menționate, căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi constatat, între altele, că inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut dovada dreptului de proprietate a presupusului său autor, fostul Rege Carol al II-lea, asupra Pădurii Snagov.

Or, niciuna dintre cele două comisii nu a fost parte în procesul civil soluționat prin sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, iar Comisia locală Snagov nici în cea de-a doua cauză civilă, soluționată prin sentința civilă nr. 1496/2005 a aceleiași instanțe și, prin urmare, nu erau dispensate de îndeplinirea obligației care le revenea, conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica temeinic toate înscrisurile existente în dosarul administrativ, cu specială referire la existența titlului de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea, ca autor invocat de inculpatul Al României Paul Philippe în cererea de restituire a 46,78 ha din Pădurea Snagov, cu atât mai mult cu cât aceasta forma obiectul unei proceduri distincte de cele desfășurate până la acel moment.

De altfel, cele două sentințe ale Judecătoriei Buftea nu au format obiectul analizei Comisiilor locale și județene de fond funciar, neregăsindu-se vreo mențiune cu privire la ele în actele întocmite de acestea.

În fine, în privința sentinței civile nr. 2146/2013 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, aceasta a fost valorificată de prima instanță pentru a justifica legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al

Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin care s-a restituit inculpatului Al României Paul Philippe o suprafață de 170.924,975 mp, aferentă fostei Ferme Regale Băneasa.

În realitate, dincolo de împrejurarea că a fost pronunțată după circa 5 ani de la decizia sus-menționată, așa cum se poate observa din conținutul său, sentința civilă invocată nu a cenzurat legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008, în condițiile în care instanța civilă a fost investită cu cererea inculpatului Al României Paul Philippe, de acordare a unor măsuri reparatorii pentru suprafața de teren rămasă nerestituită.

Admițând cererea inculpatului, instanța civilă a constatat că, de vreme ce Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a soluționat notificarea în baza Legii nr. 10/2001, recunoscând anterior „preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât și calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubiri”, acesta avea obligația de a soluționa notificarea și pentru diferența rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Cu alte cuvinte, instanța civilă și-a întemeiat hotărârea pe conduita adoptată anterior de institut, cu ocazia emiterii deciziei nr. 30/2008, fără a mai analiza astfel dacă dispozițiile Legii nr. 10/2001 erau sau nu incidente la data soluționării cererii inițiale.

Astfel, printre acuzațiile aduse inculpaților, se regăsește și aceea potrivit căreia notificarea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, vizând fosta Fermă Regală Băneasa, nu putea fi analizată prin prisma Legii nr. 10/2001, prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din această lege, care excludeau din sfera sa de aplicare terenurile care fuseseră situate în extravilan la data preluării lor de către stat.

Or, așa cum se poate constata din cuprinsul hotărârii civile a cărei autoritate de lucru judecat se invocă, instanța civilă nu a cercetat un asemenea aspect și nici nu o putea face, ținând seama de obiectul cauzei cu care fusese investită.

Ca atare, în aprecierea instanței de apel, această sentință civilă nu a analizat actele care au stat la baza emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și nu a avut în vedere împrejurările faptice care fac obiectul prezentei cauze penale, astfel încât hotărârea instanței civile menționate anterior nu poate avea autoritate de lucru judecat în prezenta cauză.

Prin urmare, făcându-se referire și la principiile relativității și opozabilității hotărârilor judecătorești, instanța de apel a arătat, astfel, că inculpații, în calitate de membri ai comisiilor locale și județene de fond funciar, **aveau obligația legală de a verifica cu seriozitate și scrupulozitate toate înscrisurile depuse la dosar de inculpatul Al României Paul Philippe.**

Se impune a fi reținut faptul că, **în procedura recursului în casație, Înalta Curte nu poate stabili limita „verificării cu seriozitate și scrupulozitate a înscrisurilor”, acesta fiind atributul exclusiv al instanței de apel.**

În ceea ce privește cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, invocat de recurenții inculpați Mușat

Apostol, Dima Nicolae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, Înalta Curte reține că acest caz de casare se circumscrie situațiilor în care fapta concretă pentru care s-a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare nu întrunește elementele de tipicitate obiectivă sau subiectivă prevăzute de norma de incriminare, când instanța a ignorat o normă care conține dispoziții de dezincriminare a faptei, indiferent dacă vizează vechea reglementare, în ansamblul său, sau modificarea unor elemente ale conținutului constitutiv, astfel încât nu se mai realizează o corespondență deplină între fapta săvârșită și noua configurare legală a tipului de infracțiune.

Astfel, acest caz de casare vizează acele situații în care nu se realizează o corespondență deplină între fapta săvârșită și configurarea legală a infracțiunii, datorită împrejurării că fapta pentru care s-a dispus condamnarea definitivă a inculpatului nu întrunește elementele de tipicitate prevăzute de norma de incriminare.

Pentru a se verifica dacă inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, se va avea în vedere situația de fapt stabilită de instanța de apel, care nu poate fi schimbată, având un caracter definitiv.

De asemenea, prin prisma acestui caz de recurs în casație, nu există posibilitatea legală de a interveni asupra probelor administrate de instanța de apel, chiar dacă s-ar aprecia că s-a produs o interpretare greșită a acestora, în mod special cu referire la *„îndatorirea studierii și analizării în mod punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, a înscrisurilor atașate cererii de retrocedare, sub toate aspectele stabilite de norma primară (existență, relevanță, verosimilitate, autenticitate și concludență)”*.

Examinând în aceste coordonate teoretice motivele de recurs în casație invocate de inculpați, Înalta Curte reține următoarele:

Prin sentința penală nr. 39/27.06.2019, Curtea de Apel Brașov a dispus, printre altele, achitarea inculpaților recurenți pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în temeiul art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală.

Prin decizia penală nr. 382/A din 17.12.2020, Înalta Curte a admis apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov** și de **părțile civile Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor** împotriva sentinței penale nr. 39 din data de 27 iunie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Penală, a desființat, în parte, sentința penală atacată și, în rejudecare, a dispus condamnarea inculpaților pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, complicitate la abuz în serviciu, grup infracțional organizat.

Sintetizând motivele invocate de către inculpații recurenți în cererile de recurs în casație, Înalta Curte constată că acestea sunt în mare parte identice:

- faptele ar fi putut atrage cel mult o răspundere contravențională;
- atribuțiile nu erau reglementate în legislația primară;

- nu și-au exercitat în mod defectuos atribuțiile de serviciu, ci ar fi ținut cont de actele depuse de inculpatul Al României Paul Philippe la dosarul administrativ;

- dreptul de persoană îndreptățită la restituire al inculpatului Al României Paul Philippe ar fi fost stabilit prin hotărâri definitive, care se impuneau cu autoritate de lucru judecat;

- nu și-ar fi îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu, deoarece textele identificate de instanța de apel ca fiind încălcate nu ar coincide cu aspectele reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 405/2016 și nr. 392/2017;

- nu ar exista o pagubă și

- nu ar exista o legătură de cauzalitate între acțiunile lor și urmarea produsă.

Cu privire la susținerea recurențelor Mușat Apostol și Dima Nicolae potrivit căreia infracțiunea reținută în sarcina acestora nu este prevăzută de legea penală, întrucât acțiunile acestora, având un grad de pericol social redus, ar putea atrage cel mult răspunderea contravențională, conform Legii nr. 18/1991, Înalta Curte o apreciază ca nefondată, sens în care reține că o eventuală răspundere contravențională nu exclude *de plano* răspunderea penală, dacă fapta întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.

Angajarea celor două răspunderi – contravențională și penală – este posibilă în situațiile în care nu există identitate între faptele ce formează obiectul celor două proceduri, contravențională și penală, incriminările presupunând întrunirea unor condiții specifice vizând tipicitatea infracțiunilor, diferită de cea care formează obiectul sancționării administrative, ca elemente necesare pentru ca faptele să capete relevanță penală.

Atât contravențiile, cât și infracțiunile, sunt fapte expres reglementate prin anumite norme juridice. Nu se poate considera că o faptă care este prevăzută într-o normă penală ca infracțiune ar putea deveni contravenție datorită condițiilor concrete în care ea a fost săvârșită, sau ca o contravenție, prin modul în care a fost comisă, să devină infracțiune. Dacă fapta se încadrează în textul de incriminare, vom fi în prezența unei infracțiuni, iar dacă această faptă realizează latura obiectivă a unei contravenții, se va angaja răspunderea contravențională a persoanei care a săvârșit-o.

Agentul constatat, organul de urmarire penală sau instanța de judecată trebuie doar să verifice dacă fapta săvârșită reprezintă o infracțiune sau o contravenție, pericolul social neputând constitui un criteriu în aprecierea unei fapte ilicite, ceea ce, în speță, a și făcut instanța de apel, care a analizat dacă faptele reținute în sarcina celor doi inculpați se încadrează în textul de incriminare, ajungând la concluzia că acestea întrunesc condițiile de tipicitate obiectivă și subiectivă impuse de textul legal de incriminare.

Înalta Curte apreciază ca nefondate și celelalte susțineri ale recurențelor inculpați Mușat Apostol, Dima Nicolae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, potrivit cărora atribuțiile de serviciu ale acestora nu erau reglementate în legislația primară, ci în legislația secundară, iar textele indentificate de instanța de apel ca fiind încălcate nu ar coincide cu aspectele reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 405/2016 și nr. 392/2017, sens în

care se constată că instanța de apel a arătat în considerentele deciziei recurate care sunt dispozițiile legale a căror nerespectare a fost imputată inculpaților prin rechizitoriu, așa cum au fost acestea precizate în etapa camerei preliminare, analiza instanței de apel vizând aceste dispoziții legale în forma în care acestea erau în vigoare la data comiterii faptelor.

Mai mult, instanța de apel a analizat îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu imputată inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, nu doar prin prisma încălcării dispozițiilor din legislația primară (art. 3 alin. 2, art. 6 alin. 1 și art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000), ci și a nerespectării reglementărilor din actele infralegale invocate – art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 5 lit. a, b, c, d și h, art. 7 alin. 1, art. 8 alin. 2, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin HG nr. 890/2005, în cazul inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae și art. 4 alin. 1 lit. a, b și d, art. 6 lit. c, e și f, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin, în măsura în care acestea din urmă preiau, transpun, detaiază sau explicitează normele de drept primar cuprinse în Legile nr. 1/2000 și nr. 18/1991.

De asemenea, instanța de apel a analizat tipicitatea infracțiunii de abuz în serviciu, inclusiv prin raportare la deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, sens în care a reținut că aceste două decizii ale instanței de contencios administrativ au reconfigurat conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, atât în varianta tip, prevăzută de art. 246 Cod penal 1969, art. 248 Cod penal 1969 și art. 297 alin. 1 Cod penal, cât și în forma specială, reglementată de art. 13² din Legea nr. 78/2000, sub aspectul elementului material al laturii obiective, restrângând câmpul de aplicare a normelor ce incriminează abuzul în serviciu și stabilind că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate prin legi, ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului.

S-a reținut, totodată, și faptul că, potrivit considerentelor detaliate în cadrul paragrafelor 60 - 64 din Decizia nr. 405/15.06.2016, analiza efectuată poate viza dispoziții din legislația secundară numai în măsura în care acestea preiau, detaiază sau explicitează obligații prevăzute expres și neechivoc în legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului ori atunci când dispozițiile din legislația secundară transpun ca atare dispoziții exprese din legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, dar nu și în cazul în care legislația secundară conține prevederi care modifică ori contravin actelor normative de reglementare primară.

Prin urmare, în cadrul analizei efectuate în limitele stabilite de deciziile instanței de contencios constitutional, instanța de apel a apreciat că actele prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, detaliate de art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, ce se impuneau a fi depuse în dovedirea cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, trebuiau verificate, conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000

raportat la art. 5 lit. b, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulament, în mod atent, punctual cu scrupulozitate și seriozitate, atât sub aspectul existenței, cât și al pertinentei, verosimilității, autenticității și concludenței lor, de către membrii comisiilor comunale, orașenești, municipale și județene investite cu soluționarea cererilor de retrocedare, astfel încât să se stabilească, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire și că imobilul revendicat a aparținut în proprietate acestuia sau antecesorilor săi la data trecerii lui în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale sau, dimpotrivă, că nu sunt îndeplinite aceste condiții și se impune respingerea cererii de retrocedare.

În raport de situația de fapt reținută în decizia penală atacată, instanța de recurs în casație apreciază că există o corespondență deplină între faptele imputate inculpaților și modelul legal de incriminare.

Astfel, pornind de la faptul că inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nu se puteau prevala de hotărârile civile menționate anterior, instanța de apel a reținut că aceștia nu au analizat în mod atent, punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, documentele depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererii de retrocedare, ci au efectuat o verificare formală, superficială a acestora, aspect recunoscut chiar de către aceștia în declarațiile date în cursul urmăririi penale și în fața instanței de fond – pagina 489 decizie.

Inculpații aveau obligația de a verifica dacă Al României Paul Philippe avea calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare, sens în care trebuiau să verifice dacă documentele aflate la dosarul administrativ dovedesc dreptul de proprietate al autorului său cu privire la terenul forestier solicitat, drept care trebuia să fi existat în momentul preluării bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, precum și calitatea acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat.

Cu privire la primul aspect, s-a reținut că din conținutul Decretului nr. 38/1948 (invocat de inculpatul Al României Paul Philippe ca temei al preluării abuzive a imobilului revendicat și depus de acesta la dosarul administrativ) nu rezultă în mod evident că terenul situat în Pădurea Snagov a fost preluat de către stat de la Regele Carol al II-lea, în condițiile în care acesta nu a fost menționat în Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia, în cuprinsul căreia au fost individualizate pe larg imobilele trecute în proprietatea statului, aspect confirmat și de Deciziunea nr. 1/26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a constatat, în esență, că fostul suveran a deținut suprafața de 46,78 ha de pădure „Fundul Sacului” fără niciun titlu.

În același sens s-a arătat că din conținutul documentelor depuse la dosarul administrativ rezultă că, în data de 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona Regelui Carol al II-lea suprafața de 46,78 ha teren situată în zona Fundul Sacului din Pădurea Snagov, dispunându-se totodată „întocmirea cuvenitului proiect de lege” necesar pentru a opera efectul translativ de proprietate.

A reținut instanța de apel că, deși inițial cei doi inculpați au solicitat, prin adresa nr. 15056/14.12.2005, inculpatului Al României Paul Philippe, să transmită comisiei locale actul – legea prin care Regelui Carol al II-lea i-a fost donat terenul, ulterior aceștia nu au mai verificat în mod riguros depunerea

documentului solicitat, în condițiile în care procesul-verbal din 23.11.1940, depus la dosarul administrativ, nu indică numărul legii care ar fi fost întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București, nici Monitorul Oficial în care a fost publicată și nici nu a fost însoțit de documentul (legea) care proba dobândirea dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov de către Regele Carol al II-lea.

S-a mai reținut de către instanța de apel că prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940 a fost instituit sechestrul asigurator nu doar asupra bunurilor aflate în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci și asupra celor aflate în posesia acestuia, astfel că nici procesele-verbale de instituire a sechestrului din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse la dosarul administrativ, nu aveau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat, chiar dacă în cuprinsul primului proces-verbal se făcea referire la legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932, de vreme ce această lege nu a fost indicată în concret și anexată cererii de restituire, apreciindu-se că cei doi inculpați ar fi putut observa cu ușurință acest aspect dacă ar fi analizat conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 actele depuse în dovedirea cererii de revendicare.

Instanța de apel a detaliat și motivele pentru care a apreciat că Deciziunea nr. 1/1941 nu a fost plăsmuită de regimul comunist, așa cum au susținut inculpații recurenți, sens în care a reținut că aceasta fost analizată și valorificată într-o serie de procese civile, exemplificate în parte, a fost investită cu formulă executorie la data de 23.12.1941, conținutul acesteia se coroborează cu alte acte necontestate în cauză (ex. Deciziunea Consiliului de Miniștri nr. 140/19.06.1948 prin care s-a stabilit inventarul bunurilor aparținând fostului Rege Mihai și fostei familii regale), iar în referatul întocmit de administratorul sechestrului instituit la 10.11.1943 se face referire expresă la această decizie.

Cu privire la cel de-al doilea aspect ce se impunea a fi verificat de inculpați – calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat, instanța de apel a apreciat că inculpații nu au verificat riguros existența și relevanța înscrisurilor doveditoare depuse de către inculpat, astfel că cei doi membri ai Comisiei locale Snagov nu au observat că în baza contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale autentificat sub nr. 1489/02.08.2021, depus la dosarul administrativ, acesta nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al Elenei Lupescu, soția supraviețuitoare a Regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991, calitate ce trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor care să probeze acceptarea succesiunii în termenul legal.

Cu privire la contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale mai sus menționat, s-a reținut că obiectul acestuia îl constituie doar bunurile „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, apreciindu-se că terenul forestier revendicat nu putea face parte dintre aceste bunuri, câtă vreme el nici nu a făcut parte din patrimoniul fostului rege, nefiind adoptată vreo lege sau încheiat vreun act juridic necesare pentru a opera efectul translativ de proprietate.

Referitor la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de nepot de fiu al Regelui Carol al II-lea, instanța de apel a reținut că, la data formulării cererii de retrocedare – 06.09.2005 – tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, era în viață, astfel că, teoretic, doar acesta și regele Mihai puteau avea calitatea de persoane îndreptățite la retrocedare, în calitate de fii ai defunctului rege, iar la dosarul administrativ nu se regăsea vreo procură specială prin care tatăl inculpatului să îl fi împuternicit pe acesta să introducă cererea de retrocedare, aceasta fiind, de altfel, formulată în nume propriu de Al României Paul Philippe.

Cu privire la inculpații Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Popa Caterina și Jecu Nicolae, membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, s-a reținut că au încălcat dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, **art. 6 lit. c** și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, atunci când au aprobat în comisie, prin hotărârea **nr. 1156/07.07.2006**, validarea anexei 37 întocmite de Comisia locală Snagov, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar la data de 02.03.2007, **inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina au adoptat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha, pentru ca ulterior, deși instituția pe care o conducea inculpatul Jecu Nicolae fusese notificată în legătură cu existența Deciziunii nr. 1/26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, acesta să emită titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 pentru 10 ha și nr. 246/31.08.2007 pentru 36,78 ha, pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, ca moștenitor al lui Carol al II-lea, consecința fiind prejudicierea Statului Român cu suma de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko Nela și membrii grupului infracțional organizat.**

Astfel, instanța de apel a reținut că, deși în ședința din 07.07.2006 s-a ridicat problema îndreptățirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obține restituirea terenului forestier solicitat, în condițiile în care, pe de o parte, la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viață, iar pe de altă parte, terenul revendicat nu era menționat în Decretul nr. 38/1948, nefiind preluat de la Carol al II-lea, fiind instituit sechestru asupra lui încă de la data plecării din țară a regelui, inculpații, fără a clarifica aceste aspecte prin verificarea riguroasă și scrupuloasă a documentelor depuse la dosarul administrativ, așa cum îi obliga art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, au admis propunerea Comisiei locale Snagov și au validat anexa 37, cu toate că înscrisurile depuse de acesta nu dovedeau îndreptățirea sa la retrocedarea terenului forestier revendicat, nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului indicat și a preluării abuzive a bunului de către stat și nici din

perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, în sensul prevăzut de Legea nr. 1/2000.

S-a reținut că inculpații au recunoscut că nu au verificat înscrisurile aflate la dosarul administrativ, pe care le-au examinat în mod selectiv și superficial, invocând volumul mare de documente ce trebuiau studiate, atribuțiile de serviciu pe care le mai aveau de îndeplinit, precum și faptul că, din cauza lipsei de expertiză, s-au bazat pe materialul întocmit de colectivul de lucru ce funcționa pe lângă comisie, apreciindu-se totodată că motivele invocate de aceștia nu înlătură obligația lor de a studia conținutul dosarului administrativ, așa cum rezultă din dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000.

De asemenea, s-a arătat că inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, cu încălcarea obligației prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulament, respectiv de a studia efectiv înscrisurile aflate la dosarul administrativ și fără a face demersuri suplimentare de verificare, au emis, la data de 02.03.2007, hotărârea nr. 661, prin care au menținut dispoziția de înscriere a inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Băneasa, așa cum se dispusese anterior, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha teren, deși cunoșteau că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 fusese adoptată fără verificarea riguroasă, cu scrupulozitate și atență a actelor depuse la dosarul administrativ, din care nu rezulta că inculpatul era îndreptățit la retrocedarea imobilului.

După adoptarea acestei hotărâri, inculpatul Jecu Nicolae a emis pe numele inculpatului Al României Paul Philippe titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007, pentru suprafața de 10 ha și nr. 246/31.08.2007, pentru suprafața de 36,78 ha, cu privire la care acesta fusese anterior pus în posesie, deși Direcția Silvică București solicitase Prefecturii Județului Ilfov anularea tuturor deciziilor de validare emise de Comisia județeană Ilfov, sens în care a depus la dosar Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, învederând că prin aceasta s-a stabilit cu claritate că fostul rege Carol al II-lea nu a fost proprietar al terenului forestier ce fusese retrocedat, aspect cunoscut, de altfel, de inculpat.

Instanța de apel a arătat, totodată, că din probele administrate în cauză a rezultat în mod neîndoielnic că modul în care aceștia și-au îndeplinit obligațiile ce le reveneau potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulament, a fost influențat în mod determinant și de conduita altor persoane, care au contribuit, în mod direct sau indirect, la adoptarea deciziilor emise cu încălcarea dispozițiilor legale, prin demersurile efectuate, prin purtarea unor discuții cu o parte din membrii comisiilor și a colectivului de lucru ce funcționa pe lângă una dintre comisii, în care au susținut, contrar realității, pe care inculpații o cunoșteau, că inculpatul Al României Paul Philippe are calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinind inculpații să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Nici sub aspectul inexistenței pagubei produse și al inexistenței unei legături de cauzalitate între acțiunile inculpaților recurenți și prejudiciu, susținerile acestora nu sunt întemeiate, sens în care se constată că instanța de apel a reținut că, fiind o infracțiune de rezultat, abuzul în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în forma specială prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000,

se consumă în momentul producerii rezultatului descris în norma de incriminare, constând în producerea unei pagube persoanei fizice sau juridice, corelativ cu obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit.

În cauză, acest lucru s-a întâmplat în momentul trecerii frauduloase a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe, care nu îndeplinea condițiile de persoană îndreptățită la restituire, operațiune finalizată în data de 31.08.2007, odată cu emiterea titlului de proprietate nr. 246.

Instanța de apel a reținut, de asemenea, că inculpații au acționat cu intenție directă, conștienți fiind că prin încălcarea dispozițiilor legale creează atât un prejudiciu patrimonial Statului Român, cât și un folos material necuvenit inculpatului Al României Paul Philippe, mandatarei acestuia și membrilor grupului infracțional organizat.

Totodată, raportat la starea de fapt ce a fost stabilită în cauză, instanța de apel a reținut că, deși prin hotărârea nr. 661/2.03.2007 a fost revocată hotărârea nr. 1156/2006, în cuprinsul acesteia a fost menținută aceeași dispoziție contrară legii de reconstituire a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier situat în Pădurea Snagov, astfel că urmările produse de îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu cu acea ocazie s-au translatat și asupra celei de-a doua hotărâri, indisolubil legată, prin conținut și efecte produse, de prima hotărâre, iar inculpații nu sunt absolviți de orice răspundere cu privire la modul defectuos în care și-au îndeplinit atribuțiile specifice funcției.

În atare condiții, Înalta Curte constată ca nefondate criticile invocate de recurenții inculpați **Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe**, care nu vizează, în realitate, nelegalitatea hotărârii, ci se solicită o rejudicare a cauzei prin reaprecierea și cenzurarea probelor, cu consecința stabilirii unei eventuale alte situații de fapt decât cea avută în vedere de instanța de apel, care să conducă la o soluție de achitare a inculpaților.

Starea de fapt reținută în cauză nu poate fi modificată pe calea recursului în casație, astfel că o eventuală reevaluare a conținutului mijloacelor de probă nu ar putea fi valorificată în contextul niciunuia dintre cazurile de casare prevăzute de art. 438 din Codul de procedură penală, în condițiile în care recursul în casație, astfel cum s-a arătat, nu are drept scop soluționarea unei cauze penale prin reaprecierea faptelor, ci doar sancționarea deciziilor neconforme cu legea materială și procesuală.

Prin recursurile în casație promovate inculpații recurenți au urmărit, în realitate, remedierea unei greșite aprecieri a stării de fapt de către instanța de apel, respectiv a unei greșite interpretări a probelor administrate de această instanță. Astfel, aceștia doresc ca instanța de recurs în casație să revină la concluzia instanței de fond potrivit căreia toate hotărârile judecătorești invocate în apărarea lor ar reprezenta chestiuni prealabile și să dea probelor administrate interpretarea instanței de fond, ceea ce nu este posibil în cadrul prezentei proceduri.

Or, așa cum s-a arătat, recursul în casație este o cale extraordinară de atac de reformare numai sub aspect legal, de drept și nu faptic, ce exclude rejudecarea unei cauze pentru a treia oară în fond, iar starea de fapt reținută în cauză și concordanța acesteia cu probele administrate nu pot constitui motive de examinare din partea instanței supreme pe calea recursului în casație.

În ceea ce privește același caz de casare, prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, invocat de recurentul inculpat Trucă Remus, Înalta Curte constată că nu este incident în cauză, pentru următoarele considerente:

Pe de o parte, criticile apărării, astfel cum au fost susținute în motivele de recurs, conduc, în realitate, la o reinterpretare a probelor administrate în cauză, ceea ce excede analizei instanței în calea de atac a recursului în casație.

Pe de altă parte, faptele, astfel cum au fost descrise în rechizitoriu și înșușite, ca atare, de instanța de apel, sunt prevăzute de legea penală.

Cu privire la infracțiunea de grup infracțional organizat, instanța de apel reține că acesta a fost constituit de inculpații Trucă Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță (cu privire la inculpatul Roșu Robert Mihăiță se va arăta în continuare de ce fapta sa, în calitate de avocat, nu este prevăzută de legea penală), fiind îndeplinită, astfel, condiția privind constituirea grupului din trei sau mai multe persoane.

În ceea ce privește scopul grupului, instanța de apel reține că „scopul pentru care grupul infracțional organizat s-a constituit a și fost realizat, dovadă fiind faptul că, după cumpărarea drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe, acțiunile realizate de membrii grupului prin traficarea influenței, oferirea unor sume de bani/alte avantaje materiale sau determinarea unor funcționari sau autorități de a semna ori întocmi documente, cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, au condus la obținerea de către cumpărătorul de influență a bunurilor pentru care acesta a solicitat retrocedarea și punerea în posesie (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), deși, în realitate, nu aparțineau antecesorului său, cât și la obținerea unor beneficii pentru membrii grupării, urmare vânzării celor două imobile către terțe persoane”.

Cât privește întinderea în timp a activităților reținute ca fiind ilicite, instanța de apel are în vedere perioada 2005 - 2013, analizându-se probele care au format convingerea îndeplinirii cumulative a condițiilor existenței grupului infracțional organizat, prevăzute de art. 367 Cod penal.

În ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență – faptă pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului Trucă Remus de către instanța de fond, soluție menținută de instanța de control judiciar – Înalta Curte reține că apărarea solicită, de asemenea, o nouă interpretare a probelor.

Cu privire la individualizarea funcționarului asupra căruia urmează a se exercita influența, este unanim recunoscut în literatura de specialitate, dar și în jurisprudență, că reținerea acestei infracțiuni nu este condiționată de determinarea în mod concret a funcționarului.

Sub acest aspect, instanța de apel reține că „susținerile inculpatului Trucă Remus că nu fost nominalizați funcționarii față de care urma să-și exercite influența nu au nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, având în vedere că, pentru îndeplinirea situației premisă, nu se cere ca

funcționarul să fie determinat, ci important este ca actul pentru care se va interveni să fie precizat, or, în cauză, promisiunile sale au fost exprese, în sensul obținerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, prin influența pe care urma să o exercite asupra funcționarilor publici, care s-a și realizat în fapt (Chiriac Teodor, reprezentant legal al Direcției Silvice București și Iliescu Horia, director al ICDPP și membru în consiliul de administrație al institutului), aspecte confirmate de inculpatul Al României Paul Philippe și de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Relu Cristian, Oancea Florin, Capanu George și Cucu Ionuț”.

În atare condiții, Înalta Curte nu poate să procedeze la o nouă evaluare a probelor la care instanța de control judiciar a făcut trimitere și în baza cărora s-a apreciat că fapta inculpatului Trucă Remus realizează elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență.

În ceea ce privește infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 raportat la art. 248, art. 248¹ Cod penal 1968 și art. 13² din Legea nr. 78/2000, respectiv infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii), Înalta Curte constată că apărarea invocă elemente de fond (calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe, calitatea de persoană îndreptățită a acestuia, în baza drepturilor succesoriale dobândite de la Monique Urdărianu, legalitatea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene Ilfov, legalitatea procedurii de retrocedare parțială a imobilului Ferma Băneasa în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, acțiunile de transmitere a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov și Fermei Regale Băneasa, realizate de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C. Reclipsa S.R.L. prin contractele încheiate la 15.10.2007 și, respectiv, la 15.01.2009), care nu mai pot fi analizate în calea extraordinară de atac a recursului în casație.

Această procedură împiedică instanța să verifice concordanța dintre starea de fapt reținută prin decizia atacată și conținutul mijloacelor de probă, verificare ce ar echivala cu o evaluare în fapt a cauzei, fiind obligatoriu a se raporta cazurile de casare prevăzute de lege numai la situația de fapt, astfel cum a fost stabilită de instanța de apel, în baza propriei interpretări a materialului probator.

În ceea ce privește același caz de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, invocat de recurenții inculpați Andronic Dan Cătălin, Gheorghiță Dragomira, Mateescu Lucian Claudiu și Marcovici Marius Andrei, se rețin următoarele:

Procedând la verificarea motivelor invocate, Înalta Curte reține că inculpatul recurent **Andronic Dan Cătălin** a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal și complicitate la trafic influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, Curtea de Apel Brașov dispunând, prin sentința penală nr. 39/27.06.2019, achitarea acestuia sub aspectul ambelor infracțiuni imputate, în temeiul art. 16

lit. b Cod procedură penală, apreciind că faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

Prin decizia penală recurată în prezenta cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând apelul declarat de Ministerul Public, a dispus, printre altele, condamnarea inculpatului recurent Andronic Dan Cătălin la o pedeapsă de 3 ani închisoare, cu suspendarea sub supraveghere a executării, pentru comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării, constând în aceea că, din anul 2007, a aderat la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 și a rămas în cadrul acestuia până în anul 2013.

Întrucât recursul în casație este o cale extraordinară de atac de reformare sub aspect legal, de drept, dar nu și faptic, criticile formulate de inculpatul recurent, în sensul că a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii de constituire grup infracțional organizat, deși fapta reținută de instanța de apel în sarcina sa nu ar fi prevăzută de legea penală, întrucât acesta nu a participat la comiterea niciuneia dintre infracțiunile de corupție/asimilate acestora care au intrat în scopul grupului, trebuie analizate exclusiv prin raportare la situația de fapt stabilită cu titlu definitiv prin hotărârea recurată.

Procedând la verificarea deciziei atacate din această perspectivă, în ceea ce privește situația de fapt, Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin s-a reținut că, începând cu anul 2007, a aderat la grupul infracțional constituit la data de 01.11.2006, având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților, prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv, oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu, traficul influenței reale asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013 (prin participarea la discuții/negocieri cu cumpărătorul de influență, întocmirea/coordonarea apariției/realizării în mass-media de articole/emisiuni favorabile/defavorabile cumpărătorului de influență, convingându-l astfel să rămână în înțelegere cu SC Reciplia SRL, efectuarea de analize de presă și acțiuni în favoarea grupului, menținerea legăturii cu ceilalți membri, dar și cu cumpărătorul de influență și soția acestuia, atragerea altei persoane care să adere la grup), în beneficiul acestuia, urmărind în același timp și un interes material propriu.

Astfel, instanța de apel a reținut că din probele administrate în cauză a rezultat că activitatea inculpatului Andronic Dan Cătălin nu s-a limitat la monitorizarea și analizarea aparițiilor din mass-media referitoare la persoanele implicate în acest proiect, acesta fiind informat în permanență despre orice aspect relevant în legătură cu activitatea Reciplia și participând, în cadrul și din partea acestei societăți, la discuții și negocieri, inclusiv și mai ales cu Al României Paul Philippe, pentru a-l convinge să nu rezilieze contractul din 01.11.2006, deoarece numai așa puteau fi obținute toate bunurile revendicate de acesta; inculpatul recurent este și cel care l-a cooptat pe inculpatul Mateescu Lucian în cadrul grupului, căruia i-a prezentat rolul și ierarhia în grup.

Critica inculpatului recurent conform căreia fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală întrucât cele trei fapte de corupție/asimilate acestora s-ar fi comis anterior aderării acestuia la grup ori că acesta nu a participat la comiterea lor, a fost invocată și în fața instanței de apel, care a analizat-o și a apreciat că acțiunile acestuia, comise în perioada 2007 - 2013, întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în varianta aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective – pagina 397, paragraful 5.

Instanța de apel a reținut, într-adevăr, că acțiunile realizate de inculpatul Andronic Dan Cătălin, începând cu anul 2007, pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune de drepturi, în contextul nemulțumirilor acestuia determinate de împrejurarea că nu a primit sumele de bani promise din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență, în forma complicității, însă a apreciat că ele relevă apartenența acestuia la grupul infracțional organizat și contribuția la atingerea scopului acestuia și se circumscriu doar conținutului constitutiv al infracțiunii de constituire de grup infracțional organizat, în varianta aderării – pagina 428, paragraful 3.

Pentru a ajunge la această concluzie, instanța de apel a avut în vedere inclusiv împrejurarea că acțiunile inculpatului Andronic Dan Cătălin s-au realizat ulterior consumării infracțiunii de trafic de influență, infracțiune care a fost reținută în sarcina inculpaților Truică Remus și SC Reciplia SRL și care s-a epuizat la data de 15.01.2008, când inculpatul recurent era deja membru al grupului infracțional organizat.

Infracțiunea de grup infracțional organizat este o infracțiune distinctă, de sine stătătoare, care nu depinde de infracțiunea scop și care subzistă indiferent dacă aceasta din urmă a fost sau nu realizată. Astfel, în conținutul alin. 3 al art. 367 din Codul penal se face referire tocmai la autonomia asocierii în raport de comiterea infracțiunilor ce au intrat în scopul acesteia, cu mențiunea că, atunci când cele două elemente infracționale distincte subzistă, ele trebuie analizate distinct, ca infracțiuni concurente.

Aderarea la grupul infracțional organizat se realizează prin exprimarea consimțământului expres sau tacit al unei persoane de a face parte, de a deveni membru al unei astfel de structuri. Chiar dacă nu este necesar ca cel care aderă să participe în mod direct la activitatea infracțională a grupului, se impune ca acesta să cunoască rolul pe care îl va îndeplini în cadrul asocierii și modul în care se va subordona celorlalți membri, pentru că altfel nu se poate reține această variantă a normei de incriminare, din moment ce persoana în cauză nu are nicio implicare concretă în structura organizatorică a grupării.

Relativ la cele ce precedă, Înalta Curte constată că faptele reținute în sarcina inculpatului recurent Andronic Dan Cătălin, așa cum au fost descrise în cuprinsul hotărârii recurate, întrunesc elementele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării, astfel că recursul în casăție formulat de acesta va fi respins, ca nefondat.

Criticile formulate de recurenta inculpată Gheorghită Dragomira, în sensul că fapta pentru care aceasta a fost condamnată nu este prevăzută de legea

penală (inculpata neavând atribuții concrete stabilite prin legi primare, nefiind îndeplinită nici condiția atașată elementului material al infracțiunii, respectiv aceea de încălcare de către aceasta a unei legi în sensul jurisprudenței Curții Constituționale), **nu sunt fondate.**

Procedând la verificarea deciziei atacate, în ceea ce privește situația de fapt, Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatei Gheorghită Dragomira s-a reținut că aceasta, în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în luna septembrie 2008, a aprobat, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară, restituirea în natură către inculpatul Al României Paul Philippe a terenului în suprafață de 170924,97 mp aflat în domeniul public al Statului Român și în administrarea institutului, cauzând prin aceasta Statului Român un prejudiciu în cuantum de 135.874.800 euro, reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp rezultată din măsurători, respectiv de 153.832.478 euro, reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp, menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, sumă care reprezintă, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Trucă Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

Cu privire la situația de fapt ce a fost stabilită de către instanța de apel în baza probelor administrate în cauză, s-a reținut că, prin notificarea nr. 554/13.02.2002 depusă la Primăria Municipiului București prin intermediul executorului judecătoresc și înregistrată sub nr. 25576, inculpatul Al României Paul Philippe a solicitat, în nume propriu, deși la data respectivă tatăl său, Mircea Grigore, era în viață, restituirea imobilului în suprafață de 268764 ha teren situat pe strada Ion Ionescu de la Brad, nr.4, 8 și 10, cunoscut ca fosta Fermă Regală Băneasa, arătând că imobilul a aparținut Regelui Carol al II-lea, fiind compus din 23 ha obținute în baza titlului de proprietate nr. 2/2.10.1931, 35224 ha cumpărate prin actul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Ilfov sub nr. 5534/31.10.1936 și 3540 mp dobândiți în baza legii publicate în Monitorul Oficial nr. 89/1940.

A arătat că imobilul a fost moștenit de soția supraviețuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Monique Urdărianu, de la care inculpatul a cumpărat drepturile succesoriale prin actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1489/2.08.1940. În situația în care nu era posibilă restituirea în natură, s-a solicitat restituirea prin echivalent, estimându-se valoarea terenului la 2.000.000 de dolari.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și 23 din Legea nr. 10/2001. Nu s-au anexat acte în dovedirea notificării.

La datele de 13.03.2003 și 08.02.2007 s-au depus la dosarul administrativ acte în completarea notificării – acte de identitate, testamentul Elenei Lupescu, contract de vânzare-cumpărare drepturi succesoriale, certificate calitate de moștenitor nr. 55/2005 și nr. 129/2006, acte de stare civilă, hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 06.02.1955, etc., aflate la filele 19 și 25, vol. 10 d.u.p.

Prin dispoziția Primarului General al Municipiului București nr. 9134/23.11.2007 s-a declinat competența de soluționare a notificării în favoarea

Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, întrucât terenul nu se află în administrarea Primăriei Municipiului București.

La data de 28.02.2008, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a fost notificat pentru soluționarea notificării inițiale, nr. 544/13.02.2002, indicându-se ca temei legal al solicitării dispozițiile art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, deși era incidentă situația de excepție prevăzută de art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, care nu permitea institutului să soluționeze cererea de restituire.

S-a reținut că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a fost înființat în baza H.G. nr. 1881/2005, patrimoniul acestuia fiind constituit din bunuri proprietate publică a statului, bunuri proprietate privată a statului și bunuri proprii.

Potrivit art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005, suprafețele de teren ale institutelor, centrelor, stațiunilor și societăților comerciale de cercetare și producție agricolă, aflate în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Domeniilor Statului și concesionate institutelor, centrelor, stațiunilor și societăților comerciale de cercetare și producție agricolă, trec în administrarea institutelor și centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înființate și au datele de identificare.

Cu privire la suprafețele de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea institutelor de cercetare-dezvoltare agricolă, art. 3 din H.G. nr. 1881/2005 făcea trimitere la cereri de reconstituire a dreptului de proprietate în temeiul prevederilor legilor fondului funciar, dar și la art. 10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, astfel că era evident că suprafața revendicată de inculpatul Al României Paul era, în realitate, un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu avea decât un drept de administrare, acesta neputând face obiectul procedurilor reglementate de Legea nr. 10/2001.

La data de 14.04.2008, Oficiul Juridic al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentat de inculpata Dicu Corina, a întocmit, în baza notificării nr. 544/13.02.2002, a dispoziției de declinare a competenței nr. 9134/23.11.2007 și a actelor anexate notificării, Nota juridică nr. 996/2008, în cuprinsul căreia s-a reținut, printre altele, că se impune completarea dosarului cu certificatul de moștenitor/calitate de moștenitor al Elenei Lupescu, ca urmare a decesului Regelui Carol al II-lea și cu certificatul de moștenitor/calitate de moștenitor a lui Monique Urdărianu, menționându-se totodată că, în lipsa acestora, nu se poate emite o dispoziție/decizie motivată de restituire a imobilului.

S-a arătat că notificarea a fost formulată de inculpatul Al României Paul, deși ea trebuia să fie făcută de tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, care era în viață la data formulării și depunerii acesteia, fie în nume propriu, fie prin mandatar, concluzionându-se că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de Legea nr. 10/2001 pentru a stabili calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului.

Cu privire la dovada dreptului de proprietate asupra imobilului, s-a solicitat completarea dosarului cu titlul de proprietate nr. 2/2.10.1931 cu privire

la 23 ha teren din suprafața revendicată și a încheierilor de întabulare a contractului de vânzare-cumpărare din 31.10.1936.

S-a reținut că, la data preluării de către stat, Ferma Regală Băneasa, în suprafață de 28 ha și 8760 mp, era situată, conform Borderoului populației, proprietăților și exploatațiilor agricole întocmit conform recensământului din ianuarie 1948, în hotarul satului, adică în extravilanul comunei Băneasa, motiv pentru care s-a apreciat că cererea de restituire conform Legii nr. 10/2001 este inadmisibilă.

S-a mai arătat că se impune efectuarea unei noi expertize pentru identificarea și individualizarea imobilului, pentru a stabili cu exactitate vecinătățile proprietății Regelui Carol al II-lea și, în funcție de aceasta, suprafața de teren aflată în proprietatea institutului, menționându-se că expertiza efectuată anterior, la cererea inculpatului, de numitul Hogeia Constantin, nu este completă.

Nota juridică a fost semnată și de către directorul institutului, Horia Iliescu, fiind comunicată la S.C.A TZA de către Ministerul Agriculturii la data de 05.05.2008, instituție care nu era implicată nici măcar formal în soluționarea notificării.

La data de 09.05.2008, inculpatul Al României Paul a depus, sub semnătură proprie, un memoriu în care răspundea obiecțiunilor cuprinse în Nota juridică, în cuprinsul căruia a susținut că este îndreptățit să revendice terenul atât în calitate de descendent direct al Regelui Carol al II-lea, cât și în calitate de cumpărător al drepturilor ce au aparținut numitei Monique Urdărianu, făcând referire la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 06.02.1955, deși la data respectivă nu era recunoscută în mod definitiv și irevocabil în România.

A mai făcut referire și la certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/26.05.2005, emis în baza sentinței civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care fusese între timp anulată, cauza fiind trimisă spre rejudecare.

A invocat și faptul că, la data notificării, Carol Mircea îi donase inculpatului drepturile de proprietate asupra cotei de 37% din averea regală, omițând însă să precizeze că oferta de donație a fost acceptată prin declarație autentică la data de 21.05.2002, după expirarea datei limită până la care puteau fi formulate notificări în baza Legii nr. 10/2001 – 14.02.2002.

S-a susținut, totodată, că dispoziția legală de excludere din art. 8 nu exista la data formulării notificării, iar mențiunea privind situarea terenului „în hotarul satului” avea în vedere doar faptul că acesta reprezenta linia de hotar, nu că ar fi fost situat în extravilanul localității, deși acest lucru rezulta atât din titlu, cât și din borderoul respectiv.

Notificarea inculpatului Al României Paul Philippe a fost discutată în ședințele din 02.09.2008 și 26.09.2008, deși Consiliul de Administrație nu era legal constituit, nefiind nominalizat, până la acea dată, reprezentantul Ministerului Finanțelor, adică al Statului Român.

S-a reținut că, înainte de a proceda la analiza condițiilor referitoare la calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe și dovedirea dreptului de proprietate asupra terenului revendicat, Consiliul de Administrație trebuia, în ședința din 02.09.2008, să verifice dacă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor are competența legală de a soluționa notificarea, în calitate de unitate deținătoare a terenului și să se

pronunțe asupra incidenței art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, în condițiile în care, cu ocazia dezbaterilor, se pusese în discuție inaplicabilitatea acestei legi, raportat la situarea terenului în extravilan la data preluării.

Consiliul de Administrație a apreciat că are competența de soluționare a notificării, deși, în aceeași ședință, dispusese efectuarea unei expertize, expertului solicitându-i-se, printre altele, să stabilească dacă fosta Fermă Băneasa s-a aflat în intravilanul sau extravilanul comunei, aspect în raport de care se putea stabili dacă Legea nr. 10/2001 era sau nu incidentă.

Ulterior, în ședința din data de 26.09.2008, fără a avea la dispoziție raportul de expertiză, din care ar fi constatat că expertul nu a determinat amplasamentul intra/extravilan al terenului, a decis restituirea terenului în suprafață de 170.924,975 mp, emițând decizia nr. 30/2008.

S-a reținut că, soluționând notificarea depusă de inculpatul Al României Paul Philippe, Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a cărui membră era și inculpata, a comis o dublă ilegalitate, deoarece, pe de o parte, a restituit un teren agricol, deși nu aveau această competență prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, iar pe de altă parte, a dispus restituirea unui teren agricol aflat în domeniul public al statului, cu privire la care institutul avea doar drept de administrare, cu nerespectarea competenței și procedurii de trecere din domeniul public în domeniul privat, reglementate de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, sancționată cu nulitatea absolută conform art. 11 alin. 2 din aceeași lege.

Cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, s-a reținut că documentele atașate cererii de restituire nu făceau dovada calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat, iar Legea nr. 10/2001 nu era incidentă în cauză, bunul revendicat aflându-se în proprietatea publică a Statului Român la data emiterii deciziei nr. 30/26.09.2008.

S-a reținut că inculpata recurentă a fost singurul membru al Consiliului de Administrație care a votat, alături de directorul institutului, în favoarea restituirii terenului, deși a avut cunoștință de Nota juridică întocmită de fiica sa, inculpata Dicu Corina, la data de 14.04.2008, în care, dincolo de lipsa unor documente, care nu au fost complinite, erau ridicate și alte probleme, care puneau în discuție însăși admisibilitatea notificării prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

Instanța de apel a arătat și care sunt dispozițiile legale încălcate de inculpata Gheorghiță Dragomira, expunând legislația încălcată de inculpată și arătând în mod detaliat de ce această legislație era aplicabilă și trebuia respectată de inculpata recurentă. În analiza efectuată, instanța s-a raportat atât la dispozițiile legale menționate în actul de sesizare, cât și la cele indicate de către D.N.A prin adresa nr. 784/III-13/22.07.2017, analizând în mod concret vinovăția acesteia și indicând care sunt dispozițiile din legislația primară încălcate de aceasta, în concordanță cu deciziile Curții Constituționale menționate în motivele de recurs în casație formulate.

Prin urmare, prin hotărârea recurată s-a reținut deja, cu titlu definitiv, că inculpata a aprobat, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară – art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, art. V Titlul I din Legea nr. 247/2005, art.

8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, art. 3 din HG nr. 1881/2005, art. 9 alin. 1, art. 10 alin. 1 și 2, art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000, art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998, art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin HG nr. 890/2005, precum și art. 10 alin. 1, 2 și 5 și art. 21 din Legea nr. 10/2001 – restituirea în natură, către inculpatul Al României Paul Philippe, a terenului în suprafață de 170924,97 mp aflat în domeniul public al Statului Român și în administrarea institutului.

De asemenea, instanța de apel a stabilit, cu titlu definitiv, în ce constau obligațiile care îi reveneau inculpatei în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor potrivit textelor legale din legislația primară și secundară, fiind nefondată critica acesteia potrivit căreia textele normative reținute a fi fost încălcate nu stabilesc vreo sarcină de serviciu în sarcina sa.

Eventualul caracter general al unor dispoziții legale, precum și raportarea la acte administrative normative secundare în vederea aplicării, nu trebuie să conducă la concluzia că instanța de apel nu a determinat în mod corect obligațiile pe care le avea recurenta în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, sau că textele normative din legislația primară reținute de instanța de apel ar conține doar dispoziții cu caracter general, care nu stabilesc vreo sarcină de serviciu pentru aceasta.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat în jurisprudența sa că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație (*Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, paragraful 31*).

Prin raportare la situația de fapt reținută în cauză, s-a constatat îndeplinirea elementelor de tipicitate a infracțiunii pentru care inculpata recurentă a fost condamnată.

Motivele invocate de către inculpata recurentă au fost expuse și în fața instanței de apel, care le-a și analizat, instanței de recurs în casație solicitându-i-se să realizeze o reapreciere a stării de fapt stabilite de către aceasta și a probatoriului administrat și să ajungă la concluzia instanței de fond, care a dispus achitarea sa.

Prin recursul în casație promovat de inculpata recurentă s-a urmărit, în realitate, remedierea unei greșite aprecieri a stării de fapt de către instanța de apel, respectiv a unei greșite interpretări a probelor administrate de această instanță, aceasta dorind ca instanța de recurs în casație să revină la concluzia instanței de fond potrivit căreia toate hotărârile judecătorești invocate în apărare ar reprezenta chestiuni prealabile și să dea probelor administrate interpretarea instanței de fond, ceea ce nu este posibil în cadrul prezentei proceduri.

Criticile invocate de recurentul inculpat Mateescu Lucian Claudiu sunt neîntemeiate.

Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatului Mateescu Lucian Claudiu s-a reținut că, începând cu anul 2011, a aderat la grupul infracțional constituit la data de 01.11.2006, având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților, prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu, traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013.

Instanța de apel a arătat că din probele administrate în cauză a rezultat că, în toamna anului 2011, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost cooptat de către inculpatul Andronic Dan Cătălin, cu care era prieten, în grupul infracțional, constituit la data de 01.11.2006, acesta din urmă informându-l de la început pe recurent despre ierarhia, activitatea și scopul grupului.

Prin urmare, acesta a acceptat să adere la gruparea infracțională cunoscând încă de la început interesul inculpatului Tal Sielberstein și al celorlalți membri ai grupului de a obține bunurile ce făceau obiectul contractului de concesiune din 01.11.2006. În cadrul grupului acesta a acționat ca un reprezentant al lui Tal Sielberstein, alături de inculpatul Marcovici Marius Andrei, rolul său fiind de a păstra legăturile între membrii grupului și Al României Paul Philippe și de a-l convinge pe acesta din urmă de influența lor și de faptul că doar prin exercitarea acesteia pot fi obținute bunurile ce fac obiectul contractului de concesiune.

Instanța de apel a reținut că inculpatul recurent nu a acționat ca un consultant imobiliar extern în cadrul Reciplia, demersurile sale urmărind realizarea intereselor grupului infracțional organizat. Astfel, acesta reprezenta și acționa în numele și pentru SC Reciplia SRL în relația cu diferite autorități și instituții competente, în relația cu organele fiscale, activități ce nu aveau legătură cu evaluarea imobiliară; de asemenea, a participat, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, la majoritatea discuțiilor și negocierilor dintre membrii grupului și Al României Paul Philippe, pentru a-l determina pe acesta să nu rezilieze contractul cu societatea, a participat la negocierile purtate cu SC Lot Invest, în urma cărora această societate a renunțat la celelalte bunuri din actul adițional la contract, în schimbul obținerii Fermei de montă Băneasa, scopul urmărit de membrii grupului realizându-se fără ca între părți să se încheie vreun act.

Inculpatul a fost informat în permanență de ceilalți membri despre activitățile legate de proiectul Reciplia, iar el, la rândul său, le-a transmis acestora informații despre derularea proiectului, cunoscând în detaliu modul în care se derula proiectul Prințul/Reciplia și discuțiile purtate între părți.

De asemenea, inculpatul a fost implicat și într-o posibilă tranzacție referitoare la pădurea Broșteni, bun menționat printre cele cu privire la care

inculpatul Al României Paul Philippe își cesionase drepturile în favoarea SC Reciplia SRL.

În baza probelor administrate în cauză, instanța de apel a reținut că grupul infracțional organizat a existat în perioada 01.11.2006 - anul 2013, scopul acestuia fiind acela de a obține, prin fapte de corupție, nu doar Ferma Băneasa și Pădurea Snagov, ci întreaga avere revendicată de inculpatul Al României Paul Philippe în baza legilor fondului funciar, bunurile ce făceau parte din această avere fiind descrise în contractul de concesiune de drepturi încheiat în 01.11.2006.

Prin urmare, este nefondată susținerea recurentului potrivit căreia la data „aderării” lui grupul era destructurat, întrucât își realizase scopul pentru care s-a constituit, infracțiunile de corupție fiind comise anterior anului 2011.

Este adevărat că infracțiunile de corupție pentru care s-au pronunțat soluții de condamnare sau de achitare au avut loc anterior aderării inculpatului la grup, însă, așa cum s-a arătat, instanța de apel a reținut că grupul a continuat să existe până în anul 2013, inculpatul cunoscând încă de la început interesul inculpatului Tal Sielberstein și al celorlalți membri ai grupului de a obține bunurile ce făceau obiectul contractului de concesiune din 01.11.2006 și acționând în cadrul grupului pentru realizarea scopului acestuia până în anul 2013.

Critica inculpatului recurent conform căreia fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală întrucât cele trei fapte de corupție/asimilate acestora s-ar fi comis anterior aderării acestuia la grup ori că acesta nu a participat la comiterea lor a fost invocată și în fața instanței de apel, care a analizat-o și a apreciat că acțiunile acestuia, comise în perioada 2011 – 2013, întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în varianta aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective – pagina 407 paragraful ultim.

Instanța de apel a reținut, într-adevăr, că acțiunile realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, începând cu anul 2011, pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune de drepturi, în contextul nemulțumirilor acestuia determinate de împrejurarea că nu a primit sumele de bani promise din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență, în forma complicității, însă a apreciat că ele relevă apartenența acestuia la grupul infracțional organizat și contribuția la atingerea scopului acestuia și se circumscriu doar conținutului constitutiv al infracțiunii de constituire de grup infracțional organizat, în varianta aderării – pagina 427, paragraful ultim.

Pentru a ajunge la această concluzie, instanța de apel a avut în vedere inclusiv împrejurarea că acțiunile inculpatului Mateescu Lucian Claudiu s-au realizat ulterior consumării infracțiunii de trafic de influență, infracțiune care a fost reținută în sarcina inculpaților Trucă Remus și SC Reciplia SRL și care s-a epuizat la data de 15.01.2008, când a avut loc predarea-primirea Fermei Băneasa.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, la data aderării la grup, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat despre scopul grupului și despre demersurile care fuseseră făcute până în acel moment pentru realizarea

scopului, inculpatul desfășurându-și activitatea în cadrul grupului până în anul 2013, tocmai pentru că existau și alte bunuri pe care grupul dorea să le recupereze prin aceleași metode, învederând că, pentru existența pluralității constituite, este suficient ca infracțiunea să fi fost planificată și nu efectiv comisă.

Acțiunile coordonate ale grupului nu presupun ca fiecare membru să comită cel puțin o faptă ce intră în scopul grupului, acestea putând consta în orice fel de demersuri menite să sprijine grupul să își îndeplinească scopul, chiar dacă aceste demersuri nu dobândesc individual și o conotație penală, infracțiunea de grup infracțional organizat fiind o infracțiune de sine stătătoare.

Dacă actele de sprijinire/ajutor/înlesnire efectuate în cadrul grupului constituie și infracțiuni de sine stătătoare, atunci se va reține un concurs de infracțiuni și nu doar constituire de grup infracțional organizat.

Înalta Curte reține, totodată, că motivele recursului în casație formulat de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu au fost supuse și analizei instanței de apel, care le-a avut în vedere, atât la stabilirea situației de fapt deduse judecății, cât și atunci când a analizat tipicitatea infracțiunii reținute în sarcina acestuia.

Criticile invocate de recurentul inculpat Marcovici Marius Andrei sunt nefondate.

Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei s-a reținut că, începând cu anul 2007, a aderat la grupul infracțional constituit la data de 01.11.2006, având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților, prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu, traficul influenței reale asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până în anul 2013.

Instanța de apel a arătat că din probele administrate în cauză a rezultat că inculpatul Marcovici Marius Andrei era „omul de încredere” al inculpatului Tal Silberstein, care se ocupa de afacerile acestuia și ale inculpatului Steinmetz Benyamin, acesta cunoscând încă de la început interesul manifestat de membrii grupului în proiectul Reciplia/Printul și în dobândirea bunurilor.

Cooptarea acestuia în cadrul grupului s-a realizat în anul 2007, dat fiind interesul inculpaților Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, aflați pe palierul de conducere, de a-și păstra anonimatul și de a ascunde implicarea lor în proiect, rolul acestuia fiind de a îndeplini ordinele acestora și de a-i informa în legătură cu activitățile celorlalți membri ai grupării, desfășurate pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, instanța de apel a reținut că din probele administrate în cauză a rezultat că activitatea inculpatului Marcovici Marius Andrei nu s-a limitat doar la activități ce țin de administrarea societății Reciplia, al cărui administrator era din anul 2010, acesta participând, în cadrul și din partea acestei societăți, la discuții și negocieri, inclusiv și mai ales cu Al României Paul Philippe, pentru a-

l convinge să nu rezilieze contractul din 01.11.2006, semnând din partea Reciplia mai multe documente care vizau negocierile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat, acesta fiind informat în permanență despre orice aspect relevant în legătură cu activitatea Reciplia, cunoscând în detaliu modul în care se derula proiectul Reciplia/Prințul și negocierile purtate de părți.

De asemenea, s-a reținut că acesta a participat, în calitate de om de încredere al inculpatului Tal Silberstein, la prima întâlnire dintre inculpatul Mateescu Lucian Claudiu cu membrii grupului infracțional, în care acesta a fost evaluat în vederea cooptării în grupul infracțional organizat.

Instanța de apel a apreciat că toate activitățile desfășurate de recurent se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective.

Starea de fapt reținută în cauză și concordanța acesteia cu probele administrate nu mai pot constitui motive de examinare din partea instanței supreme pe calea recursului în casație.

Prin recursul în casație promovat recurentul inculpat a urmărit, în realitate, remedierea unei greșite aprecieri a stării de fapt de către instanța de apel, care ar fi dat, în mod eronat, o conotație penală activității desfășurate de acesta în calitate de administrator al SC Reciplia SRL, criticile formulate cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii de grup infracțional organizat fiind nefondate.

În baza probelor administrate în cauză instanța de apel a reținut că grupul infracțional organizat a existat în perioada 01.11.2006 - anul 2013, scopul acestuia fiind acela de a obține, prin fapte de corupție, nu doar Ferma Băneasa și Pădurea Snagov, ci întreaga avere revendicată de inculpatul Al României Paul Philippe în baza legilor fondului funciar, bunurile ce făceau parte din această avere fiind descrise în contractul de concesiune de drepturi încheiat în 01.11.2006.

De asemenea, în cuprinsul deciziei recurate, instanța de apel a detaliat și ierarhia care exista în cadrul grupului, stabilită în funcție de sumele investite de inculpați, care era recunoscută de membrii grupului, activitățile fiind efectuate doar cu acordul celor din palierul de conducere, Benyamin Steinmetz fiind liderul grupului infracțional organizat.

Prin motivele dezvoltate în susținerea căii de atac, recurentul a făcut referire la mijloacele de probă administrate în cauză, apreciind că starea de fapt reținută de instanța de apel este de natură a evidenția lipsa caracterului penal al faptelor. Acestea reprezintă critici ce țin de fondul cauzei, de modalitatea în care instanța de apel a reținut, pe baza probelor din dosar, vinovăția și participația acestuia în săvârșirea infracțiunii pentru care s-a dispus soluția de condamnare.

Prin raportare la situația de fapt reținută în cauză, în mod corect s-a constatat îndeplinirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii pentru care recurentul a fost condamnat, astfel că, având în vedere considerentele expuse, recursul în casație declarat de acesta va fi respins, ca nefondat.

În ceea ce privește recursul în casație declarat de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Înalta Curte reține că, în această procedură, nu pot fi verificate

nici soluțiile procurorului – la care s-a făcut referire în motivele scrise – și nici nu poate fi pusă în discuție o eventuală schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu în infracțiunea de trafic de influență.

În fine, nici evaluarea situației de fapt reținute de procuror în rechizitoriu și nici a celei reținute de prima instanță nu pot face obiectul recursului în casație.

Ca atare, criticile invocate de aceasta nu sunt întemeiate.

Cu privire la cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 8 Cod procedură penală, invocat de recurenții inculpați Truică Remus, Marcovici Marius Andrei, Mușat Apostol și Dima Niculae, Înalta Curte reține că acesta reprezintă o preluare parțială a cazului de recurs prevăzut de art. 385⁹ alin. 1 pct. 16 Cod procedură penală din 1968.

Este incident acest caz de casare în ipoteza în care soluția de încetare a procesului penal a fost dispusă în baza unui temei reținut eronat, caz în care se impune schimbarea temeiului soluției de încetare a procesului penal, prin reținerea celui corect, sau când, față de actele și lucrările dosarului, prin hotărârea instanței s-a reținut în mod eronat incidența unuia dintre impedimentele prevăzute de art. 16 alin. 1 lit. e) - j) Cod procedură penală, dispunându-se încetarea procesului penal.

Or, în cauza supusă analizei, instanța de apel a dispus condamnarea inculpatului Truică Remus pentru infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 Cod penal, complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 Cod penal din 1969 rap. la art. 248, art. 248¹ Cod penal din 1969 și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, respectiv spălare de bani, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

De asemenea, pentru recurentul inculpat Marcovici Marius Andrei, s-a dispus condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat (în forma aderării), prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, pentru recurentul inculpat Mușat Apostol, s-a dispus condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov), prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, iar pentru recurentul inculpat Dima Niculae, s-a dispus condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov), prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În ipoteza în care se apreciază că, în cauză, există probe cu privire la împlinirea termenului de prescripție pentru toate infracțiunile menționate sau pentru o parte dintre acestea, inculpații au deschisă calea extraordinară de atac a contestației în anulare, prevăzută de art. 426 lit. i Cod procedură penală.

În ceea ce privește schimbarea încadrării juridice, dispusă prin decizia pronunțată de instanța de control judiciar, Înalta Curte reține că aceasta a constituit o critică invocată în apelul declarat de Ministerul Public, astfel încât

nu pot fi primite criticile formulate de inculpați în recurs în casație, în sensul încălcării dreptului la un proces echitabil.

În privința inculpatului Truică Remus, Înalta Curte reține că instanța de control judiciar nu a dispus schimbarea încadrării juridice și, prin aplicarea legii penale mai favorabile, a dispus condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, trafic de influență, prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal din 1969, respectiv complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 Cod penal din 1969 raportat la art. 248, art. 248¹ Cod penal din 1969 și art. 13² din Legea nr. 78/2000, fiind menținute încadrările juridice din rechizitoriu.

În ceea ce privește recursul în casație declarat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, întemeiat pe dispozițiile art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, Înalta Curte va avea în vedere starea de fapt reținută de instanța de apel, stabilită în mod definitiv, după cum urmează:

Faptele inculpatului **Roșu Robert Mihăiță** reținute de instanța de apel au constat în constituirea unui grup infracțional organizat, la data de 01.11.2006, ce a avut ca scop dobândirea, prin săvârșirea unor infracțiuni de corupție și asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, urmată de desfășurarea unor activități care depășesc limitele cadrului legal în care trebuia exercitată profesia de avocat, în interesul acestei asocieri, până în anul 2013, fiind circumscrise *infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

Faptele aceluiași inculpat constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înțelegerii stabilite cu inculpații Tal Silberstein și Truică Remus, deși știa că, în baza actelor existente la dosar și a dispozițiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispozițiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 și art. 144 alin. 2 și 3 din Statutul profesiei de avocat, precum și art. 1.1 din Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârșirii faptei, a efectuat demersurile prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al Institutului a suprafeței de 170.924,95 mp aflată în administrarea acestuia și în domeniul public al statului român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu statului român în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus și ceilalți membri grupului infracțional organizat, *sunt circumscrise dispozițiilor art. 48 alin. 1 raportat la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000.*

Prin raportare la coordonatele factuale expuse anterior, Înalta Curte apreciază că, în cauză, ne aflăm în prezența cazului de recurs în casație

prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, faptele, astfel cum au fost reținute de instanța de apel, nefiind prevăzute de legea penală.

Cu privire la infracțiunea de grup infracțional organizat, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 367 alin. 1 Cod penal, inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

Potrivit alin. 2, când infracțiunea care intră în scopul grupului infracțional organizat este sancționată de lege cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

În fine, în alin. 6 se prevede că prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.

Dispozițiile art. 367 alin. 1 Cod penal reglementează infracțiunea de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, incriminare care se regăsea și în varianta normativă anterioară (art. 7 din Legea nr. 39/2003), iar în conținutul alin. 6 este definită noțiunea de grup infracțional organizat (grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp, care acționează în mod coordonat în scopul cerut de norma de incriminare – comiterea uneia sau mai multor infracțiuni).

Constituirea, ca variantă normativă a elementului material al laturii obiective – reținută în sarcina inculpatului Roșu Robert Mihăiță – implică asocierea efectivă, reunirea a trei sau mai multe persoane, prin acordul lor de voință, în scopul de a ființa în timp și de a pregăti, organiza și duce la îndeplinire săvârșirea uneia sau a mai multor infracțiuni, fiecare membru urmând să se supună unei discipline interne și anumitor reguli privind ierarhia, rolurile și planul de activitate.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea se poate comite numai cu vinovăție, sub forma intenției directe, calificată prin scopul prevăzut de norma de incriminare. Ca atare, pentru existența infracțiunii, nu este suficient ca subiectul activ să fi cunoscut că constituie sau sprijină un grup infracțional organizat, ci este necesar ca acesta să cunoască faptul că respectivul grup are drept scop comiterea uneia sau mai multor infracțiuni.

Raportat la acțiunile reținute în sarcina inculpatului Roșu Robert Mihăiță, astfel cum au fost descrise de instanța de apel, *activitățile desfășurate de acesta, în calitate sa de avocat, nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracțiunii*, respectiv acte întreprinse de acesta pentru constituirea propriu-zisă și organizarea efectivă a grupului, în vederea realizării scopului infracțional comun.

Având în vedere aspectele reținute de instanța de apel, în sensul că *„înțelegerea de tip infracțional s-a concretizat în contractul încheiat la 01.11.2006, care a fost redactat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, avocat partener în cadrul Casei de avocatură S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații”, „inculpatul a asigurat interfața juridică și a dat aparența de legalitate a*

întregului demers, **coordonând aspectele legale** și implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obținerea bunurilor”, că „inculpatul Roșu Robert Mihăiță știa care sunt punctele nevralgice ale afacerii din punct de vedere juridic, aspecte care sunt probate de raportul de due diligence (...)”, că „inculpatul a modificat contractul încheiat inițial, la 21.09.2006, în sensul dorit de membrii grupării, asigurând, pe de o parte, ascunderea lor (**prin inserarea unei clauze neobișnuite pentru un contract de cesiune de drepturi, în sensul posibilității continuării demersurilor pe numele cedentului**), iar pe de altă parte, creând mecanismul (încheierea unor antecontracte, procuri) prin care bunurile obținute urmau să ajungă, în final, la adevărații beneficiari”, că „interfața juridică urma a fi răsplătită de societatea paravan Reciplia SRL, (...) prin plata unui procent de 2% din valoarea de piață a bunurilor obținute, sub forma unui onorariu de succes (...)”, că **apartenența inculpatului la grupul infracțional organizat „este probată de redactarea contractului din 1.11.2006, care a fost asumată explicit de inculpat prin semnătura și ștampila aplicată la finalul său, cu următorul conținut: Avocat Robert Mihăiță Roșu, În conformitate cu disp.art.3 alin.1 teza a 3 a din Legea nr.51/1995, atest data, identitatea părților și conținutul prezentului act redactat de mine (...)**”, că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a modificat conținutul inițial al art. 7 care prevede subrogarea cesionarului în procedurile inițiate de cedentul Al României Paul Philippe, inserând un drept alternativ al cesionarului „de a alege ca cedentul să continue toate aceste proceduri administrative sau judiciare, fără ca cesionarul să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a cedentului”, situație în care „cedentul va fi, aparent, titularul procedurilor desfășurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin contract (...)”, **Înalta Curte, investită cu soluționarea recursului în casație, apreciază că se impune a se proceda la analiza, cu prioritate, a dispozițiilor art. 6 și 7 din „Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății”, respectiv din „Contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății”, evident, prin raportare la norma de incriminare circumscrisă dispozițiilor art. 367 Cod penal – în varianta constituirii de grup infracțional organizat – dar și prin raportare la dispozițiile Legii nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.**

Analiza condițiilor de încheiere a „Contractului privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății” din 21.09.2006, denumit în continuare Contract de transmitere, respectiv a „Contractului privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății” din 01.11.2006, denumit în continuare Contract de cesiune, și a efectelor generate de aceste contracte, impune a avea în vedere natura specifică a acestor acte juridice civile.

În aplicabilitatea practică a raporturilor sociale, încheierea unui act translativ de proprietate este deseori precedată de încheierea unor acorduri preparatorii, în care una din părți sau ambele își manifestă voința care anticipează consimțământul de a vinde și de a cumpăra, ori condițiile acestora.

În sensul acordului de voință exprimat în cuprinsul Art. 1 din Contractul de transmitere, cedentul ASR Paul Philippe al României **„transmite ferm și irevocabil, cu titlu oneros, cesionarului S.C. Reciplia S.R.L., fără nici o rezervă, toate drepturile mele prezente și viitoare asupra următoarelor bunuri imobile, cu mențiunea că datele de identificare ale acestora sunt cele cunoscute de subsemnatul la data întocmirii contractului de față, obligându-mă totodată ca, pe măsura identificării lor cadastrale, fiscale și în cărțile funciare, să informez cu promptitudine pe cesionar în vederea executării prezentului contract”**.

În continuare, sunt descrise, în cuprinsul pct. 1.1 - 1.22, bunurile imobile obiect al contractului.

Art. 1 al Contractului de cesiune, deși conține, în principiu, o reglementare identică dispozițiilor similare din Contractul de transmitere, voința părților este nuanțată, în sensul caracterului irevocabil al convenției încheiate, absolvind pe cedent de orice răspundere, în ipoteza întâmpinării vreunei dificultăți legate de identificarea imobilelor: **„Eu, CEDENTUL, prin prezentul contract transmit/cesionez ferm și irevocabil, cu titlu oneros CESIONARULUI fără nici o rezervă toate drepturile mele prezente și viitoare asupra următoarelor bunuri imobile, cu mențiunea că datele de identificare ale acestora sunt cele cunoscute de subsemnatul la data întocmirii contractului de față, obligându-mă totodată ca, pe măsura identificării lor cadastrale, fiscale și în cărțile funciare sau prin alt tip de documentație sau înregistrare să informez cu promptitudine pe CESIONAR în vederea executării prezentului contract și fără ca lipsa informațiilor complete asupra acestor bunuri imobile să afecteze în vreun fel transferul/cesiunea acestora”**, fiind indicate aceleași bunuri imobile evidențiate descriptiv la pct. 1.1 - 1.22 din contractul descris în alineatul precedent.

Dând eficiență voinței liber exprimate de părți în conținutul celor două acte juridice, pot fi desprinse următoarele particularități ce configurează natura acestor contracte.

Având în vedere caracterul oneros, expres stipulat, în fapt, a avut loc vânzarea unor bunuri, procedeu permis de prevederile art. 965 alin. 1 Cod civil 1865, potrivit cu care lucrurile viitoare pot fi obiectul convenției. Vânzarea poate avea ca obiect un bun viitor, ce urmează a fi dobândit ulterior încheierii contractului, afară de succesiunile nedeschise. Or, în cauză, cedentul a prezentat inculpatului Roșu Robert Mihăiță că este moștenitor al fostului suveran Carol al II-lea, potrivit hotărârii nr. 132 din 6.02.1955 pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I a Tribunalului Judiciar de la Lisabona.

În același timp, voința părților exprimată în cele două contracte a urmărit ca, prin cesiunea realizată, cesionarul să dobândească toate drepturile și acțiunile accesorii ce au aparținut cedentului.

Mecanismul a fost recunoscut, la momentul încheierii convențiilor, de dispozițiile art. 1325 Cod civil, potrivit cărora „obligația de a preda lucrul cuprinde accesoriile și tot ce a fost destinat la uzul său perpetuu”.

În noțiunea de accesorii se includ atât accesorii materiale, cât și cele juridice. Astfel, în sfera de aplicare a dispozițiilor examinate, textul art. 1325 Cod civil are în vedere drepturile și acțiunile ce au aparținut cedentului, având

drept scop apărarea și protejarea dreptului de proprietate, dar și accesoriile materiale și juridice care au ca scop îndeplinirea întocmai a obligației cedentului de a asigura exercitarea liberă și în mod nemijlocit a posesiei bunului de către cesionar.

Distincția dintre drepturi, acțiuni și accesorii prezintă importanță sub aspectul determinării momentului temporal în care acțiunile sau accesoriiile, după caz, se transmit cesionarului. În această logică, transmiterea drepturilor și acțiunilor intervine de drept, odată cu realizarea acordului de voință.

În privința acestor drepturi, întrucât ele vizează dreptul de proprietate, prin încheierea actului intervine un transfer automat al următoarelor drepturi și acțiuni: acțiunea în revendicare, acțiunea confesorie, acțiunea negatorie. În schimb, vorbind despre accesorii juridice, pot fi incluse în categoria acestora: acțiunile posesorii, acțiunile personale, acțiunile directe.

Analiza efectuată anterior conduce la dovedirea efectelor urmărite de părți prin încheierea celor două contracte, faptic, la transmiterea, de către cedent, cesionarului, a tuturor prerogativelor legate de protejarea drepturilor dobândite asupra bunurilor obiect al celor două convenții.

Suplimentar dispozițiilor de ordin material, părțile au stipulat clauze cu efecte asupra poziției lor procesuale, utile pentru protejarea drepturilor obiect al convențiilor încheiate.

Astfel, prin Art. 6 al Contractului de transmitere, s-au stabilit următoarele: *„ca urmare a prezentului contract, CESIONARUL este îndreptățit să se substituie în toate drepturile procesuale ale CEDENTULUI, urmând să dobândească calitatea procesuală corespunzătoare în dosarele aflate în curs de soluționare sau alte dosare în legătură cu acestea, urmând să continue procedurile judiciare la toate instanțele de judecată competente, indiferent de gradul de jurisdicție, până la obținerea hotărârilor definitive și irevocabile”, pentru ca dispozițiile Art. 7 ale aceluiași contract, circumscrise aceleași motivări, să prevadă că „odată cu intrarea în vigoare a prezentului contract, CEDENTUL este de acord să accepte subrogarea CESIONARULUI în calitatea sa procesuală din cauzele aflate în curs de soluționare, precum și, dacă este cazul, din orice alte cauze civile care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanțelor de judecată, iar CESIONARUL are dreptul de a continua aceste procese până la obținerea hotărârilor definitive și irevocabile sau a hotărârilor în cadrul oricăror căi extraordinare de atac”.*

Prin efectele acestei clauze contractuale, s-a procedat la substituirea procesuală a cedentului cu succesorul său cu titlu particular, cesionarul. Prin cesiunea drepturilor cedentului asupra bunurilor imobile menționate în contract, calitatea procesuală activă și pasivă, după caz, se transmite automat dobânditorului cesionar, pe motivul lesne de înțeles, acela că cedentul nu mai este titularul dreptului cesionat.

O asemenea clauză constituie modul de exprimare a voinței părților, de subrogare a calității procesuale, în cele două contracte de cesiune în care cedentul cesionează drepturile reale cu privire la anumite bunuri, iar cesionarul devine titularul acestor drepturi, fiind direct interesat în protejarea și valorificarea lor, prin toate pârghiile pe care le poate utiliza –

procedură contencioasă, în primă instanță și în cale de atac, până la obținerea hotărârilor judecătorești definitive, de recunoaștere a acestor drepturi care i-au fost cesionate.

În cuprinsul Contractului de cesiune încheiat la data de 01.11.2006 – data constituirii grupului infracțional organizat, astfel cum reține instanța de apel – părțile au inserat clauze asemănătoare celor examinate anterior, în Contractul de transmitere din 21.09.2006.

Astfel, clauza înscrisă în Art. 6 din Contractul de cesiune dispune că *„CEDENTUL declară și garantează în beneficiul CESIONARULUI că (pentru bunurile descrise la art. 4 se fac demersuri pentru identificarea documentației necesare pentru a proba drepturile cedentului) deține drepturile de succesiune și litigioase cu privire la bunurile listate în art. 1 și art. 5 din prezentul Contract, în calitate de moștenitor al Majestății Sale Regele Carol al II-lea al României, al dnei. Elena Lupescu, al prințului Nicolae al României, al Prințului Carol Mircea Grigore al României și al Prințesei Elisabeta a României. Ca urmare a prezentului contract, CESIONARUL este îndreptățit să se substituie în toate drepturile procesuale ale CEDENTULUI, putând să dobândească calitatea procesuală corespunzătoare în dosarele aflate în curs de soluționare sau alte dosare în legătură cu acestea, urmând să continue procedurile judiciare la toate instanțele de judecată competente, indiferent de gradul de jurisdicție, până la obținerea hotărârilor definitive și irevocabile”*.

Tot astfel, prin Art. 7 al aceluiași contract, s-a stabilit că *„odată cu intrarea în vigoare a prezentului contract, CEDENTUL, la cererea CESIONARULUI, este de acord să accepte subrogarea CESIONARULUI în calitatea sa procesuală din cauzele aflate în curs de soluționare, precum și, dacă este cazul, din orice alte cauze civile care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanțelor de judecată, iar CESIONARUL are dreptul de a continua aceste procese până la obținerea hotărârilor definitive și irevocabile sau a hotărârilor în cadrul oricăror căi extraordinare de atac. Cu toate acestea, CESIONARUL poate alege ca CEDENTUL să continue toate aceste proceduri judiciare și administrative, fără ca CESIONARUL să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a CEDENTULUI, în condițiile art. 14 - 16 din prezentul Contract. CEDENTUL va fi în această situație, aparent, titularul procedurilor desfășurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul Contract și obligațiile CESIONARULUI de a se prezenta notar și de a urma procedurile ulterioare descrise de art. 10 și următoarele din Contract”*.

Deosebit de forma primară de substituie a cesionarului în calitatea procesuală a cedentului, convenită prin cesiunea din Contractul de transmitere de drepturi, substituie convențională a părților din Contractul de cesiune încheiat la data de 01.11.2006 capătă nuanțe mai largi.

Pe de o parte, se desprind elemente ce conturează credibilitatea cedentului – pusă în lumină prin declarația, cuvântul dat, provenit de la o persoană ce descinde dintr-o ramură a familiei regale – dar și garanția că acesta este moștenitorul de drept al autorilor indicați.

Pe de altă parte, se relevă caracterul permisiv al clauzei înscrise în Art. 7 teza a II-a din Contractul de cesiune, în temeiul căreia: „**cu toate acestea, CESIONARUL poate alege ca CEDENTUL să continue toate aceste proceduri judiciare și administrative, fără ca CESIONARUL să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a CEDENTULUI**”.

Operarea unei asemenea completări în Contractul de cesiune, care a modificat Contractul de transmitere din 21.09.2006, imputabilă inculpatului Roșu Robert Mihăiță, prin decizia instanței de apel, drept o *clauză neobișnuită pentru un contract de cesiune de drepturi*, nu este de natură a afecta drepturile și obligațiile părților, specifice actului de cesiune și a cataloga voința părților ca îmbrăcând caracterul unei *clauze neobișnuite* contractului de cesiune de drepturi.

Aceasta deoarece opțiunea cesionarului de a nu se subroga calității procesuale sau de petent a cedentului este condiționată de respectarea art. 14 - 16 din Contractul de cesiune. Or, aceste clauze stabilesc prerogativele asumate de concedent, de a-l împuternici pe concesionar să-l reprezinte pe cel dintâi, în vederea obținerii documentelor necesare valorificării drepturilor cesionate, semnării și ridicării oricăror titluri de proprietate, procesul-verbal de punere în posesie, îndeplinirea tuturor formalităților în vederea înstrăinării bunurilor ce au format obiectul contractului, cu alte cuvinte, recunoașterea drepturilor cesionate cesionarului.

Tot astfel, teza a III-a a Art. 7 din Contractul de cesiune lămurește păstrarea – prin efectul opțiunii cesionarului de a nu se subroga calității procesuale a celeilalte părți – naturii și efectelor cesiunii, câtă vreme cedentul, fiind continuatorul procedurilor, devine doar aparent titularul procedurilor desfășurate, fără ca, prin aceasta, să fie afectate în vreun fel drepturile cesionate.

Comun celor două contracte este faptul că acestea respectă condițiile cesiunii de drepturi litigioase din reglementarea cuprinsă în art. 1309 Cod civil, aplicabilă raportului juridic de la momentul încheierii acestor convenții.

Potrivit dispoziției menționate, „pentru judecători, membrii Ministerului Public și avocați nu se pot face cesionări de drepturi litigioase, (...) sub pedeapsa de nulitate, speze și daune-interese”.

Per a contrario, cesiunea de drepturi litigioase este permisă tuturor celorlalte categorii de subiecte de drept care nu se încadrează în structurile profesionale la care face trimitere textul invocat anterior, cum este cazul în speță, contractul numit de transmitere de drepturi și contractul de transmitere/cesiune de drepturi fiind încheiate între o persoană fizică și o persoană juridică, S.C. Reciplia S.R.L.

Sintagma drepturi litigioase din reglementarea art. 1309 Cod civil nu poate fi interpretată prin prisma dispozițiilor art. 1403 Cod civil, potrivit cu care lucrul se socotește litigios când există proces sau contestație asupra fondului dreptului, ci are o accepțiune mult mai largă, și anume că, pentru a exista drept litigios, trebuie ca, în momentul cesiunii, părțile să aibă serioase motive să creadă că o contestație s-ar putea naște într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, cu privire la dreptul cedat.

Tocmai aceasta este situația drepturilor cesionate prin cele două contracte de către cedent, câtă vreme în ambianța legilor adoptate, privind măsurile pentru realizarea procesului de restituire a imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist, dreptul de a obține, finalmente, măsurile reparatorii prevăzute de legile speciale, presupune parcurgerea, în mod real și efectiv, iar nu declarativ și formal, a procedurilor de restituire a acestor imobile, scopul reglementărilor fiind unul reparator.

Practic, procedurile demarau cu depunerea notificărilor la autoritatea competentă desemnată, din momentul sesizării acesteia procedura dobândind caracter jurisdicțional, împotriva actului de respingere a cererii de restituire fiind recunoscută calea contestației la instanțele de judecată.

Este fundamental eronat, în raport de cele relevate anterior, a se reține că adevăratul și singurul client al inculpatului Roșu Robert Mihăiță, în calitatea sa de avocat, era Reciplia L.T.D., care controla S.C. Reciplia S.R.L., aspect pe care l-ar fi ascuns în relația cu reprezentanții Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, creând aparența că acționează în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul Philippe.

Un atare raționament vădește deturnarea abruptă a raporturilor dintre avocat, parte și terțe persoane, proprii exercitării profesiei de avocat.

Contractul de asistență juridică încheiat la data de 2 octombrie 2006, între S.C.A. Țuca Zbârcea și Asociații și acționarul Reciplia L.T.D., prin S.C. Reciplia S.R.L., a constituit temeiul asistenței acordate de avocatul Roșu Robert Mihăiță în circumstanțele care formează obiectul prezentei analize.

Reglementarea specifică exercitării profesiei de avocat este cuprinsă în trei acte normative, după cum urmează: Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Statutul profesiei de avocat și Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, acesta din urmă fiind adoptat prin Decizia nr. 1486/2007 a Comisiei Permanente U.N.B.R. și devenind, astfel, Codul deontologic al avocatului român.

Toate aceste reglementări trasează regulile de conduită absolut necesar a fi respectate în exercitarea profesiei de avocat, dintre acestea prezentând utilitate, în economia actualei spețe, regulile referitoare la independența profesiei, conflictul de interese și diligența unui bun profesionist.

Independența profesiei de avocat este garantată de lege, art. 2.1.1 din Codul deontologic al avocaților stabilind că *„avocatul trebuie să evite orice prejudiciere a independenței sale și să vegheze la a nu neglija etica sa profesională, pentru a-i mulțumi pe clienții săi, pe judecător sau pe terți”*.

Diligența unui bun profesionist impune obligația pentru avocat de a executa cu conștiinciozitate și probitate profesională activitățile sale, în raport cu partea, terții, autoritățile, instituțiile publice sau private.

Dispozițiile la care s-a făcut referire anterior sunt esențiale, sub aspectul înțelegerii sferei de reprezentare pe care inculpatul Roșu Robert Mihăiță a avut-o în calitatea sa de avocat, nu numai în raport cu Reciplia L.T.D., expres prevăzută în contract, ci și cu inculpatul Al României Paul Philippe. Pentru aceasta, este necesară examinarea, nu doar strict a obiectului de reprezentare stipulat în contractul de asistență juridică, ci și a clauzelor contractului de

transmitere de drepturi din 21.09.2006, a contractului de transmitere/cesiune de drepturi din 01.11.2006.

Astfel cum s-a arătat anterior în analiza contractului de transmitere de drepturi din 21.09.2006, prin Art. 7, inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord să accepte subrogarea cesionarului în calitate sa procesuală în cauzele aflate în curs de soluționare, precum și în orice alte cauze civile, care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanțelor de judecată.

Interpretarea logică a acestor clauze este de natură să dezvăluie voința părților, prin care acestea au înțeles să cuprindă bunurile imobile obiect al contractului în două categorii: prima, referitoare la cauzele aflate în curs de soluționare, înțelegând prin acestea cauzele care se aflau în faza administrativă a procedurilor de restituire, proprie depunerii notificărilor pentru restituirea imobilelor, cea de-a doua categorie vizând, în mod expres, cauzele aflate în fața instanțelor de judecată, în procedura contestațiilor la soluțiile de respingere a notificărilor.

Mai mult, prin Art. 7 al Contractului de transmitere/cesiune din 01.11.2006, părțile au stabilit că cedentul poate continua procedurile judiciare și administrative de restituire a imobilelor, fără ca cesionarul să se subroge în calitate procesuală sau de petent a cedentului, ceea ce justifică prezența personală a inculpatului Al României Paul Philippe în soluționarea acestor proceduri, demersurile fiind întreprinse în interesul cesionarului.

În acest mod, este în afara oricărui dubiu acceptul exprimat de inculpatul Al României Paul Philippe ca serviciile de asistență juridică ale inculpatului Roșu Robert Mihăiță, în folosul părții Reciplia L.T.D., să-i fie benefice și acestuia, avocatul asigurând reprezentarea, deopotrivă, atât a persoanei juridice S.C. Reciplia S.R.L., cât și a inculpatului Al României Paul Philippe.

O atare formă de reprezentare este reflectată de Statutul profesiei de avocat.

Astfel, potrivit art. 126 alin. 5 din Statut (forma în vigoare la data de 01.11.2006), dispoziție care se regăsește, în prezent, în art. 121 alin. 6 al Statutului, ***„în cazul în care avocatul și clientul convin, o terță persoană poate fi beneficiarul serviciilor avocațiale stabilite prin contract, dacă terțul acceptă, chiar și tacit, încheierea contractului în astfel de condiții”***.

Or, inculpatul Al României Paul Philippe nu doar că a acceptat tacit, dar prin semnarea contractului de transmitere/cesiune din 01.11.2006, a acceptat **chiar expres** reprezentarea sa convențională de S.C.A. Țuca Zbârcea și Asociații, prin avocat Roșu Robert Mihăiță.

În ceea ce privește onorariul de succes, Înalta Curte reține că preocuparea unui avocat de a încasa onorariul de succes – care nu este o chestiune prohibită, cum se reține, de altfel, și în decizia atacată – stabilit prin contractul de asistență juridică încheiat cu partea, nu trebuie privită într-o manieră dezaprobată, cu atât mai mult cu cât, în cauză, preocuparea inculpatului Roșu Robert Mihăiță a fost de recuperare a acestui onorariu, neachitat de reprezentanții Reciplia L.T.D., iar demersurile întreprinse de S.C.A.

Țuca Zbârcea și Asociații au cumulat activități derulate pe o perioadă ce a depășit trei ani.

Potrivit art. 129 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat, onorariul de succes constă într-o sumă fixă sau variabilă, stabilită pentru atingerea, de către avocat, a unui anumit rezultat.

În felul acesta, onorariul de succes are caracterul unui contract aleatoriu, deoarece se are în vedere posibilitatea unui câștig sau a unei pierderi, în funcție de rezultatul activității avocatului, fiind datorat doar dacă se atinge rezultatul vizat. Aceasta înseamnă că onorariul de succes se datorează de parte sub condiție suspensivă. În cazul în care condiția este îndeplinită și partea refuză achitarea onorariului de succes, avocatul poate demara procedura de executare silită, câtă vreme onorariul de succes nu poate fi inclus în cuantumul cheltuielilor judiciare. Onorariul de succes face parte din contractul de asistență juridică, căruia legea îi conferă caracterul de titlu executoriu.

Concluzionând, activitatea inculpatului Roșu Robert Mihăiță de a transpune într-un contract voința părților, liber exprimată, cu respectarea dispozițiilor legale în materie, în baza actelor prezentate de părți, exclude totalmente antrenarea răspunderii penale a acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, fapta sa nefiind prevăzută de legea penală.

Cu privire la infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, Înalta Curte reține următoarele:

Cu titlu de premisă, Înalta Curte reține că infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 Cod penal constă în fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, obținând, totodată, și un folos necuvenit, pentru sine ori pentru altul.

Elementul material constă fie într-o inacțiune (omisiune), fie într-o acțiune (comisiune), și anume neîndeplinirea unui act sau îndeplinirea defectuoasă a acestuia.

Noțiunea de „act” trebuie înțeleasă ca o operație ce trebuie efectuată de funcționarul public, potrivit solicitărilor făcute de o persoană și conform cu atribuțiile sale de serviciu.

Sintagma „nu îndeplinește un act” trebuie înțeleasă în sensul omiterii, neefectuării unui act care trebuie să fie îndeplinit în virtutea îndatoririlor de serviciu, adică a unui act a cărui îndeplinire cădea în sarcina funcționarului potrivit normelor care reglementează activitatea serviciului respectiv ori care sunt inerente acestui serviciu.

Prin expresia „îndeplinește actul în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea realizată altfel decât se cuvenea să fie efectuată.

Defectuozitatea în îndeplinirea actului poate privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare.

Pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu, în forma prevăzută de legea specială, este necesar ca îndeplinirea în mod defectuos a unui act de către un funcționar public, aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, să aibă ca urmare obținerea unui avantaj necuvenit pentru sine sau pentru altă persoană, respectiv producerea unei pagube sau a unei atingeri a drepturilor ori intereselor altor persoane. În lipsa oricăreia dintre urmările la care se referă norma de incriminare, fapta nu va întruni elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu.

Pentru a ne afla în prezența infracțiunii de abuz în serviciu, legea cere existența unei legături de cauzalitate între acțiunea sau inacțiunea care constituie elementul material și urmarea imediată.

Sub aspectul laturii subiective este necesar ca acțiunea sau inacțiunea, care constituie elementul material al infracțiunii și care a produs o vătămare intereselor instituției de stat să fie săvârșită cu intenție, ceea ce înseamnă că făptuitorul, cu voință, a efectuat acțiunea ori a rămas în pasivitate, dându-și seama că acțiunea sau inacțiunea sa este lipsită de îndreptățire, prevăzând că, prin săvârșirea acesteia, se cauzează o vătămare sau un prejudiciu, rezultat pe care l-a urmărit (intenție directă) sau a acceptat producerea lui (intenție indirectă).

Cu alte cuvinte, în situația în care îndeplinirea defectuoasă a actului de serviciu nu este cauzată de atitudinea conștientă și voită a făptuitorului, nu sunt conturate elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în varianta specială, deoarece activitatea nu a fost desfășurată cu rea-credință, specifică faptei cu forma de vinovăție a intenției directe sau indirecte.

Pe de altă parte, atribuțiile de serviciu încălcate trebuie examinate, în mod obligatoriu, prin prisma legislației primare (lege, ordonanță, ordonanță de urgență), astfel cum s-a statuat prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale.

În decizia menționată, pe lângă condiția privind încălcarea unei dispoziții dintr-o lege, ordonanță sau ordonanță de urgență, Curtea arată că legiuitorul nu a reglementat o anumită intensitate a vătămării rezultată din comiterea faptei.

A constatat că legiuitorul a identificat și reglementat la nivel legislativ extrapenal pârghiile necesare înlăturării consecințelor unor fapte care, deși, potrivit reglementării actuale se pot circumscrie săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, nu prezintă gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale.

Dreptul penal trebuie să rămână, întotdeauna, o măsură la care se recurge în ultimă instanță.

Potrivit dispozițiilor art. 48 alin. 1 Cod penal, complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Activitatea compicelui constă, potrivit textului, în acte de înlesnire sau ajutor. Actul de complicitate nu poate fi niciodată un act determinant al comiterii faptei, deoarece, în această ipoteză, s-ar converti în instigare, după cum nu poate fi nici un act de săvârșire, de executare a acțiunii incriminate, în această ipoteză aflându-ne în prezența autoratului.

Pentru existența complicității, ca formă de participatie penală, legea cere îndeplinirea următoarelor condiții:

- a) să se fi săvârșit de autor o faptă prevăzută de legea penală;
- b) să se fi săvârșit de către complice acte de înlesnire sau ajutor la comiterea faptei;
- c) contribuția complicei să fi folosit efectiv la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală.

Lipsa oricăreia dintre aceste contribuții exclude participarea penală sub forma complicității.

Pentru existența complicității este necesar și obligatoriu, din punct de vedere obiectiv, ca activitatea complicei să fi servit efectiv la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală.

Nu există complicitate în ipoteza în care autorul, săvârșind fapta prevăzută de legea penală, nu s-a folosit de sprijinul pe care i l-a dat persoana care a intenționat să devină complice, aceasta deoarece între contribuția complicei și rezultatul infracțional nu se poate stabili un raport de cauzalitate, iar în lipsa acestuia, elementul material al complicității este absent.

Sub aspectul laturii subiective, complicitatea se caracterizează prin intenție.

Intenția complicei constă în voința acestuia de a săvârși actele constitutive ale complicității, a căror reprezentare o are, știind că înlesnește sau ajută la săvârșirea, de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală.

Complicele cunoaște activitatea autorului și prevede, ca cert sau eventual, rezultatul socialmente periculos. El are conștiința că, prin activitatea sa, contribuie la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, de către autor și urmărește să desfășoare acea activitate.

Complicitatea poate fi comisă și cu forma de vinovăție a intenției indirecte, dacă, prin fapta sa, complicele ajută sau înlesnește, dar nu urmărește acest rezultat al faptei sale, ci doar îl acceptă. În această ipoteză, este suficient să se fi acceptat, de către complice, eventualitatea producerii lui.

În fine, intenția complicei implică o legătură subiectivă între complice și autor. Voința complicei de a lega activitatea sa de aceea a autorului, unită cu reprezentarea urmărilor faptei săvârșite de acesta, constituie o cerință indispensabilă a acestei forme de participare penală.

Complicitatea din culpă – respectiv fără să prevadă că prin activitatea desfășurată se înlesnește ori se ajută la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală – nu cade sub incidența legii penale, chiar dacă a avut un astfel de efect.

Elementul obiectiv și subiectiv se completează reciproc, neputând fi analizate decât în interdependența lor.

Întotdeauna ajutorul sau înlesnirea la săvârșirea faptei trebuie unite cu intenția complicei de a ajuta, de a înlesni.

Raportat la situația de fapt descrisă de instanța de apel pentru inculpatul Roșu Robert Mihăiță, Înalta Curte reține ca fiind îndeplinită doar prima condiție prevăzută de lege, și anume **săvârșirea de către autor a unei fapte prevăzute de legea penală, cu mențiunea că instanța de recurs în casație nu poate proceda la stabilirea limitelor sintagmei „verificarea în mod riguros a actelor doveditoare ... precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea**

și concludenta acestor acte ...”, ce se impuneau a fi depuse în dovedirea cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În decizia atacată se reține că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a știut de împrejurarea că restituirea terenului de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, către inculpatul Al României Paul Philippe, nu se putea face decât prin încălcarea legii de către reprezentanții instituției, astfel încât, prin **notificările, memoriile succesive, participarea la ședințele Consiliului de Administrație**, acesta, în calitate sa de avocat, deși era obligat să respecte dispozițiile legii, a încălcat o serie de prevederi din Legea nr. 51/1995 modificată, privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, dar și din Statutul profesiei de avocat.

Înalta Curte reține că, într-o societate modernă, perfecționarea instituțională și funcțională este consolidată prin respectarea celor mai bune practici legate de funcționarea sistemului judiciar, asigurarea unei depline compatibilități între acesta și legislația aplicabilă.

În acest context, justiția constituie o funcție fundamentală a statului, iar administrarea ei reprezintă un atribut esențial al puterii suverane a acestuia.

Rolul avocatului, în funcționarea sistemului judiciar, este esențial. Acesta se manifestă pe două planuri: protejarea drepturilor și intereselor legitime ale subiecților de drept, prin accesul acestora la apărare calificată, respectiv înfăptuirea actului de justiție, prin apărarea intereselor generale ale societății, a ordinii de drept. În aceste coordonate, Codul deontologic și principiile fundamentale ale exercitării profesiei de avocat reprezintă principalele repere care ghidează îndeplinirea misiunii avocatului în societate, respectarea acestora fiind esențială, în vederea asigurării ordinii de drept.

Avocatul, potrivit legii, nu este absolvit de răspundere penală, dar a contura o formă de participare penală și a reține vinovăția acestuia – care își exercită prerogativele profesionale în limitele legii, Codului deontologic și ale Statutului, servind, prin actele întocmite, apărarea intereselor părții – constituie o teză profund eronată, de natură a anihila rolul acestuia în procedurile prevăzute de lege.

Astfel cum se reține în decizia atacată, inculpatului Roșu Robert Mihăiță i-au fost atribuite mai multe activități circumscrise complicității, ca formă de participare penală, după cum urmează:

- întocmirea raportului de *due diligence*, act prin conținutul căruia au fost prezentate inculpatului Al României Paul Philippe, pe baza examinării înscrisurilor depuse, argumente în favoarea dreptului solicitat de parte, în sensul valorificării drepturilor reale ale acestuia asupra imobilelor care au aparținut autorilor săi;

- formularea de notificări, memorii, participarea la ședințele Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor;

- *influențarea* opiniei consilierului juridic al instituției deținătoare a terenurilor pretinse de parte.

Or, toate aceste acte exercitate de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, în calitate sa de avocat, se circumscriu, esențialmente, activităților pe care le desfășoară orice avocat în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr.

51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Statutul profesiei de avocat, respectiv Codul deontologic.

Împrejurarea potrivit căreia partea, în persoana inculpatului Al României Paul Philippe, nu ar fi fost îndreptățită la restituirea acestor imobile, nu poate fi imputată avocatului, câtă vreme acesta are obligația de diligență, în temeiul căreia, folosind întreaga lui pricepere, este ținut să facă tot ce îi este permis de lege, pentru recunoașterea dreptului pretins de parte. Natura juridică a legalității și temeiniciei acestor pretenții este atributul exclusiv al instanței de judecată.

Totodată, „influențarea” inculpatei Dicu Corina Teodora – consilier juridic al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor – este în afara oricărei fapte penale, fiind de notorietate diversitatea opiniilor doctrinare și jurisprudențiale, în general, în dreptul recunoscut părților de restituire a bunurilor confiscate de fostul regim.

Instanța de apel reține, în decizie, încălcarea, de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță, a următoarelor dispoziții din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat și Statutul profesiei de avocat:

- art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995, potrivit căruia, în exercitarea profesiei, avocatul este independent și se supune numai legii, statutului profesiei și codului deontologic;

- art. 37 alin. 6 și 7 din aceeași lege, care înlătură răspunderea penală a avocatului, în măsura în care susținerile acestuia sunt în legătură cu apărarea în cauză și sunt necesare stabilirii adevărului;

- art. 7 alin. 4, art. 114 alin. 2 și 3 din Statutul profesiei de avocat, referitoare la obligația avocatului de a acționa numai în limitele legii, respectiv de a se abține, în mod conștient, de la sfătuirea părții în activități infracționale.

Obligațiile avocatului se circumscriu, în principal, diligenței și prudenței unui bun profesionist în domeniul dreptului, îndeplinirii de către acesta a actelor specifice profesiei și, numai în mod excepțional, obținerii unui anumit rezultat, care ar putea fi succesul procedurilor desfășurate.

Prin însăși natura profesiei sale, avocatul este dator să respecte dispozițiile dreptului material și procedural, care constituie garanția obținerii unei soluții favorabile părții.

Obligațiile privind asistența părții sunt reglementate de art. 3, art. 40 din Legea nr. 51/1995, art. 230, art. 234 din Statut, ceea ce presupune, în esență, prezența avocatului alături de client în procedurile inițiate, implicarea în desfășurarea acestor proceduri ce sunt favorabile părții.

Reprezentarea părții de către avocat are loc în calitatea acestuia de mandatar. În baza acestei calități, avocatul este îndreptățit să introducă, în numele părții, cereri, memorii, acțiuni pentru îndeplinirea procedurilor. Acest mandat este unul de reprezentare a părții, fie că această reprezentare se realizează în justiție sau în fața altor instituții publice ori private.

Concluzionând, faptele recurentului inculpat Roșu Robert Mihăiță, astfel cum au fost descrise în decizia atacată, nu sunt prevăzute de legea penală și, ca atare, nu poate fi antrenată răspunderea penală a acestuia nici pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art.367 alin.1 și 2 Cod penal și nici pentru infracțiunea de complicitate la infracțiunea de

abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art.48 alin.1 Cod penal rap. la art.297 alin.1, art.309 Cod penal și art.13² din Legea nr.78/2000.

Aceeași concluzie rezultă, fără echivoc, și din perspectiva laturii subiective, intenția inculpatului Roșu Robert Mihăiță fiind aceea de a asigura protejarea drepturilor părților, în limitele legii și nu de a înlesni sau a ajuta la săvârșirea, de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală.

În ceea ce privește recursul în casație declarat de inculpata Dicu Corina Teodora, instanța de apel a reținut că fapta acesteia, constând în aceea că, în luna septembrie 2008, în calitate de avocat al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, deși știa că, în baza actelor existente la dosar și a dispozițiilor legale în vigoare, institutul nu poate restitui în mod legal inculpatului Al României Paul terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispozițiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 și art. 144 alin. 2 și 3 din Statutul profesiei de avocat, precum și art. 1.1 din Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârșirii faptei, a efectuat demersurile prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al Institutului a suprafeței de 170.924,95 mp aflată în administrarea acestuia și în domeniul public al statului român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu statului român, în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus și ceilalți membri grupului infracțional organizat, se circumscrie *infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave*.

Parte din considerentele prezentate în analiza recursului în casație declarat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță sunt pe deplin valabile.

Există însă cel puțin două elemente care delimitează activitățile licite ale inculpatului Roșu Robert Mihăiță de activitățile inculpatei Dicu Corina Teodora și care exced limitelor de exercitare a profesiei de avocat.

În acest sens, este avută în vedere împrejurarea dezvoltată în considerentele deciziei atacate, în sensul că inculpata Dicu Corina Teodora, deși nu avea calitatea de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a semnat procesul-verbal al Consiliului de Administrație.

În al doilea rând, în ceea ce privește raportul de expertiză întocmit de inculpatul Stoian Ioan, instanța de apel a reținut și a dezvoltat în considerentele hotărârii că, deși expertiza avea printre obiective identificarea terenului ce făcea obiectul notificării și delimitării amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul de a se stabili dacă aceasta sa afla în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor, inculpatul nu a făcut o identificare a terenului pretins, prin raportare la punctele din plan sau pe bază de coordonate, ci a

delimitat terenul Institutului, iar în cadrul acestuia a stabilit două variante de lotizare, ***după datele indicate de inculpata Dicu Corina Teodora, care i-a impus cum să facă loturile, ca suprafață și orientare în teren***, discuțiile fiind purtate și în prezența directorului Iliescu Horia și a contabilei institutului, Gheorghică Dragomira, mama inculpatei Dicu.

Aceste activități depășesc limitele exercitării profesiei de avocat și, din această perspectivă, nu pot fi primite argumentele apărării, fapta, astfel cum a fost reținută de instanța de apel, fiind prevăzută de legea penală.

Cu privire la celelalte aspecte descrise în motivele de recurs și susținute oral de apărare, Înalta Curte apreciază că, în realitate, se solicită o nouă analiză a probelor, ceea ce nu se poate realiza în calea extraordinară de atac a recursului în casație.

În ceea ce privește cererea intimaților inculpați Tal Silberstein și Benjamin Steinmetz, de extindere a efectelor recursurilor în casație declarate de inculpații Roșu Robert Mihăiță, Truică Remus, Marcovici Marius-Andrei, Mușat Apostol, Dima Niculae, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan-Cătălin, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 443 alin. 1 Cod procedură penală, instanța examinează cauza prin extindere și cu privire la părțile care nu au declarat recurs în casație sau la care acesta nu se referă, putând hotărî și în privința lor, fără să poată crea acestor părți o situație mai grea.

Efectul extensiv este consecința juridică pe care o produce exercitarea căii extraordinare de atac, ce constă în obligația instanței de recurs în casație de a analiza calea de atac prin extinderea limitelor devolutive ale acesteia și cu privire la părțile care nu au declarat recurs în casație.

Efectul extensiv permite, așadar, depășirea limitelor efectului devolutiv ale acestei căi extraordinare de atac.

În baza efectului extensiv, instanța examinează criticile care se încadrează în cazurile de casare invocate de recurent și cu privire la partea care nu a declarat recurs în casație sau la care acesta nu se referă, având posibilitatea să decidă și în privința acestora, cu respectarea principiului *non reformatio in peius*.

Efectul extensiv al recursului în casație operează eventual doar în ipoteza admiterii recursului în casație a uneia dintre părți care face parte din același grup procesual.

În cauza de față, cererea inculpaților Tal Silberstein și Benjamin Steinmetz nu este întemeiată, în condițiile în care recursul în casație declarat de inculpatul Truică Remus este nefondat, reținându-se că acesta, împreună cu inculpații Tal Silberstein și Benjamin Steinmetz, au constituit un grup infracțional organizat, activitatea desfășurată de acesta fiind dezvoltată în considerentele deciziei pronunțate de instanța de apel.

Admiterea recursului în casație declarat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu poate conduce la extinderea efectelor și asupra inculpaților Tal Silberstein și Benjamin Steinmetz, situația de fapt fiind esențialmente diferită.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 448 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală, *Înalta Curte va respinge, ca nefondate, recursurile în casație declarate de inculpații Truică Remus, Delcea Valentin,*

Gheorghită Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae împotriva deciziei penale nr. 382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr. 345/64/2016.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, recurenții inculpați Trucă Remus, Delcea Valentin, Gheorghită Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae vor fi obligați la plata cheltuielilor judiciare către stat, conform dispozitivului.

În temeiul dispozițiilor art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, *Înalta Curte va admite recursul în casație declarat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță împotriva aceleiași decizii.*

Va desființa, în parte, decizia atacată, numai în ceea ce îl privește pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță și, în rejudecare:

În baza art. 448 pct. 2 lit. a Cod procedură penală cu referire la art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, *va achita pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță* pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal și, respectiv, a infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Va anula formele de executare emise în baza deciziei penale nr. 382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr. 345/64/2016 și va dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului Roșu Robert Mihăiță, dacă nu este arestat în altă cauză.

Va înlătura dispoziția privind obligarea inculpatului Roșu Robert Mihăiță la plata sumei de 17829,73 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, cu titlu de despăgubiri civile.

Va ridica măsurile asigurătorii instituite față de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, prin ordonanțele procurorului din datele 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro.

Va înlătura dispoziția privind obligarea inculpatului Roșu Robert Mihăiță la plata cheltuielilor judiciare către stat.

În temeiul art. 443 alin. 1 Cod procedură penală, *Înalta Curte va respinge cererile formulate de intimații inculpați Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz privind extinderea efectelor recursului în casație.*

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de recursul în casație declarat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță vor rămâne în sarcina statului.

În temeiul art. 275 alin. 6 Cod procedură penală, onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru recurenții inculpați Trucă Remus,

Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță și pentru intimații inculpați S.C. Reclips S.R.L, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Al României Paul Philippe, până la prezentarea apărătorilor aleși, în cuantum de câte 157 lei, precum și pentru intimații inculpați Stoian Ioan, Gostin Marin, Chiriac Theodor, Moshe Agavi și Sin Gheorghe (decedat), în cuantum de câte 627 lei, vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

I. Respinge, ca nefondate, recursurile în casație declarate de inculpații **Trucă Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae** împotriva deciziei penale nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.345/64/2016.

Obligă recurenții inculpați **Trucă Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae** la plata sumelor de câte 200 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

II. Admite recursul în casație declarat de inculpatul **Roșu Robert Mihăiță** împotriva aceleiași decizii.

Desființează, în parte, decizia atacată, numai în ceea ce îl privește pe inculpatul **Roșu Robert Mihăiță** și, în rejudecare:

În baza art.448 pct.2 lit.a Cod procedură penală cu referire la art.396 alin.5 Cod procedură penală raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, achită pe inculpatul **Roșu Robert Mihăiță** pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art.367 alin.1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art.5 Cod penal și, respectiv, a infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art.48 alin.1 Cod penal rap. la art.297 alin.1, art.309 Cod penal și art.13² din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal.

Anulează formele de executare emise în baza deciziei penale nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.345/64/2016 și dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului **Roșu Robert Mihăiță**, dacă nu este arestat în altă cauză.

Înlătură dispoziția privind obligarea inculpatului **Roșu Robert Mihăiță** la plata sumei de 17829,73 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, cu titlu de despăgubiri civile.

Ridică măsurile asigurătorii instituite față de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, prin ordonanțele procurorului din datele 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 și 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro.

Înlătură dispoziția privind obligarea inculpatului Roșu Robert Mihăiță la plata cheltuielilor judiciare către stat.

III. Respinge cererile formulate de intimații inculpați Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz privind extinderea efectelor recursului în casăție.

Cheltuielile judiciare ocazionate de recursul în casăție declarat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță rămân în sarcina statului.

Onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru recurenții inculpați Trucă Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță, precum și pentru intimații inculpați S.C. Reciplia S.R.L., Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Al României Paul Philippe, până la prezentarea apărătorilor aleși, în cuantum de câte 157 lei, rămân în sarcina statului.

Onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru intimații inculpați Stoian Ioan, Gostin Marin, Chiriac Theodor, Moshe Agavi și Sin Gheorghe (decedat), în cuantum de câte 627 lei, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 23 noiembrie 2021.

**PREȘEDINTE,
JUDECĂTOR,**

Rodica Cosma

JUDECĂTOR,

Laura Mihaela Soane

Ștefan Pistol

**MAGISTRAT-ASISTENT,
Mihaela Mustață**

*Red. RC/LMS
Tehnored. MM*

A.I. 03 Martie 2022

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO